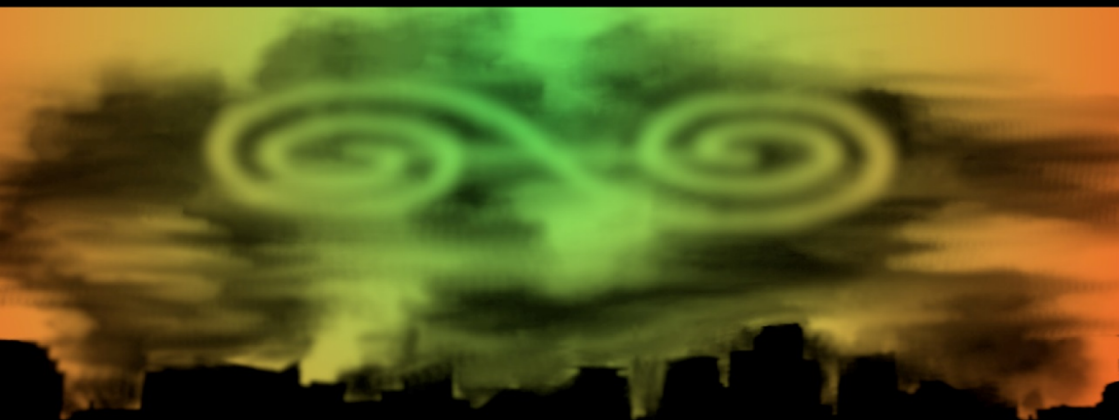

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης

Βιβλίο 9

Αβέβαια Μέλλοντα

και

Ρημαγμένοι Δρόμοι

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN(set): 978-618-5031-57-2

ISBN: 978-618-5031-66-4

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το **Θρυμματισμένο Σύμπαν**

δωρεάν στο

**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης
BIBΛΙΟ ΕΝΑΤΟ

Αβέβαια Μέλλοντα και Ρημαγμένοι Δρόμοι

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

[Θυγατέρες της Πόλης]

/1\

Ο Σημαδεμένος έχει αποφασίσει πώς θα συνεχίσει τον αγώνα του κατά των σφετεριστών, ενώ η Κορίνα αισθάνεται μπερδεμένη και αναζητά καινούργιους δρόμους· η Μιράντα αναρωτιέται για ένα πρόσφατο όνειρο και ο Πανιστόριος για τη Μιράντα· η Άνμα κοπανά τη φυλακή της καθώς θυμάται περασμένους εφιάλτες· και η Νορέλτα-Βορ, αν και τρομοκρατημένη, προσπαθεί να δελεάσει μια Αδελφή της.

Η γαλανόδερμη, καλοντυμένη κοπέλα έσκυψε και τον φίλησε στο πλάι του στόματος καθώς έπαιρνε τα χαρτονομίσματα από το χέρι του. «Θα με ξαναφωνάξεις, μωρό μου;» ρώτησε.

«Φεύγω σήμερα, Λουίζ. Δε μπορώ να μείνω άλλο.» Χάιδεψε τον μηρό της κάτω από την κοντή φούστα, πάνω από τη στιλπνή, μαλακή κάλτσα.

«Τι κρίμα!» του είπε καθώς ορθωνόταν. «Όταν ξαναπεράσεις θα είμαι ακόμα εδώ,» χαμογέλασε· «μην ξεχνάς τον κώδικά μου.» Και στέλνοντάς του ένα φιλί με το χέρι της, έφυγε από το δωμάτιο.

Ο Γουίλιαμ σηκώθηκε από το κρεβάτι κι άρχισε να ντύνεται. Στην αρχή, ήταν διστακτικός να πλαγιάσει με άλλες γυναίκες όσο η σύζυγός του βρισκόταν στη Φιλήκη, μακριά από εκείνον. Όμως είχε κι αυτός τις ανάγκες του, και έπρεπε να κρατά τον εαυτό του ικανοποιημένο αν ήταν να συνεχίσει τον αγώνα του εναντίον των διαβολικών σφετεριστών του Σκοτοδαίμονος! Επιπλέον, η Λουίζ – τι αχόρταγη και συμπαθητική κοπέλα! – είχε βοηθήσει το μυαλό του να καθαρίσει. Χτες βράδυ, αφού είχαν τελειώσει οι δυο τους, αφού τον είχε κάνει να νιώσει τουλάχιστον δέκα χρόνια νεότερος (όχι πως ήταν και τόσο μεγάλος, μα τον Κρόνο! – απλά ώριμος), ο Γουίλιαμ είχε μείνει ξύπνιος μες στο μισοσκοτάδο του δωματίου και σκεφτόταν, ενώ η Λουίζ κοιμόταν παράδπλα, μ'ένα καταπληκτικό γαλανόδερμο πόδι να ξεπροβάλλει σαν γλυκό δώρο της Μεριδόρης μέσα από τα σκεπάσματα του κρεβατιού.

Ο Γουίλιαμ είχε πάρει κάποιες αποφάσεις: Δεν μπορούσε να περιμένει την Κορίνα να έρθει για να του πει τι να κάνει. Έχανε χρόνο όσο την περίμενε, ενώ οι εχθροί του κινούνταν. Δεν πρόκειται να σταματούσαν τόσο εύκολα, ήταν βέβαιος ο Γουίλιαμ· λογικά, θα πήγαιναν να επισκεφτούν άλλους πολιτάρχες, απροειδοποίητους άρχοντες της Ατέρμονης Πολιτείας τους οποίους, με τα διαβολικά τους ψέματα, μπορούσαν να επηρεάσουν. Ο Γουίλιαμ έπρεπε να τους προλάβει!

Επιπλέον, τι θα γινόταν αν η Κορίνα, για κάποιο λόγο, δεν τον ξαναεπισκεπτόταν *ποτέ*; Δεν υπήρχε τίποτα που να του εγγυάται ότι δεν θα τον εγκατέλειπε. Ήταν πολύ μυστηριώδης. Πολύ... *ανεξήγητη*, μα τον Κρόνο. Ακόμα ο Γουίλιαμ δεν είχε καταλάβει τίποτα γι' αυτήν, ουσιαστικά. Και ούτε η Μαρκέλλα Ονέλκρι, η Πολιτάρχης της Συρροής, που τον είχε φιλοξενήσει για μερικές μέρες, τον είχε διαφωτίσει καθόλου για την Κορίνα.

Ναι, ο Γουίλιαμ δεν μπορούσε να περιμένει αυτήν. Θα συνέχιζε τον πόλεμό του εναντίον της Σκοτεινής Τριανδρίας όπως εκείνος νόμιζε.

Τώρα, έχοντας ντυθεί, έχοντας πάρει τα πράγματά του από το δωμάτιο, και έχοντας ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά τους μισθοφόρους του, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, εξόριστος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – που σύντομα θα επέστρεφε εκεί ως θριαμβευτής, αφού είχε τσακίσει τους καταραμένους σφετεριστές της Σκοτεινής Τριανδρίας, κι αφού είχε διώξει τα σκυλιά του Αλυσοδεμένου Ποιητή – κατέβηκε προς τη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου.

Σήμερα θα έφευγε από τη Ρόδα· θα κατευθυνόταν ολοταχώς νότια, στην Κουρασμένη. Για να προειδοποιήσει την ανυποψίαστη Πολιτάρχη της τι κίνδυνος μπορεί να την πλησίαζε σύντομα.

Δεν είχε κοιμηθεί πολύ χτες βράδυ, και τώρα στεκόταν μπροστά στο τραπέζι στο σαλόνι του διαμερίσματός της, ντυμένη με το μεσοφόρι της, έχοντας λυτά τα μακριά ξανθά μαλλιά της. Επάνω στο τραπέζι δεν υπήρχε τίποτα – ούτε τραπεζομάντηλο ούτε αντικείμενα – εκτός από μικροσκοπικά ασημένια θραύσματα στο κέντρο.

Τα κοκκινόδερμα χέρια της τα μετακινούσαν, προσπαθώντας να τα συναρμολογήσουν σαν χαλασμένο παζλ. Τα δόντια της δάγκωναν το κάτω χείλος της, τα μάτια της ήταν στενεμένα.

Μετατόπιζε τα κομμάτια: το ένα λίγο προς τα εδώ, το άλλο λίγο προς τα εκεί... κι αυτό ελαφρώς παραδίπλα – αλλά πάλι δεν ήταν σωστά! Και σ'εκείνο το σημείο κάτι έμοιαζε να λείπει, κάτι έπρεπε να υπάρχει το οποίο δεν υπήρχε. Είχε χάσει κάποιο κομμάτι; Της είχε πέσει χωρίς να το καταλάβει;

Αναστέναξε και κάθισε βαριά σε μια καρέκλα, κουρασμένη. «Δεν πρόκειται να το ξαναφτιάξω. Δεν γίνεται. Δεν γίνεται,» μονολόγησε σαν να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της. Γιατί, βαθιά μέσα της, το ήξερε πως δεν μπορούσε να το ξαναφτιάξει. Ήταν από εκείνα τα μοναδικά πράγματα που μία φορά, και μόνο μία φορά, φτιάχνονται στην Πόλη.

«Τι ανόητη που είσαι, Κορίνα,» μούγκρισε τρίβοντας το πρόσωπό της με τις παλάμες της. «Το έσπασες, ανόητη!» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα απότομα. «Ηλίθια... Ηλίθια!» Βημάτισε μες στο σαλόνι, νιώθοντας το ξύλινο πάτωμα δροσερό κάτω απ'τα γυμνά της πόδια.

Δεν αισθανόταν, όμως, ακόμα το σημάδι των Θυγατέρων να την πονά στο δεξί της πέλμα. Η Πόλη δεν ήθελε να την απομακρύνει. Η Κορίνα είχε κι άλλα να κάνει εδώ. Δεν ήταν ώρα να φύγει.

Παρότι δεν είχε πλέον το φυλαχτό, δεν ήταν ώρα να φύγει.

Αλλά δεν είμαι πια η Αρχόντισσα της Πόλης...

Τι να κάνω; Πώς... πώς να τους καθοδηγήσω; Πώς να συνεχίσω το έργο μου; Εκείνο που είχε στο μυαλό της – η μεγάλη αλλαγή της Ρελκάμνια που είχε στο μυαλό της – δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί χωρίς το φυλαχτό. Οι δυνάμεις της ως απλή Θυγατέρα της Πόλης, παρότι αξιοσημείωτες – η Κορίνα ήταν πάνω από εκατό χρονών, είχε πείρα – δεν ήταν αρκετές για κάτι τέτοιο.

Ο Κάδμος... βασίζεται σ'έμένα για τον αγώνα του. Αλλά τώρα δεν μπορώ να τον βοηθήσω όπως παλιά...

Ωστόσο, η Πόλη δεν την έδιωχνε ακόμα από εδώ. Το σημάδι της δεν την πονούσε. Η Κορίνα εξακολουθούσε να έχει δουλειές σ'ετούτα τα μέρη της Ατέρμονης Πολιτείας· το ήξερε, το διαισθανόταν.

Τι δουλειές, όμως; Τι έπρεπε τώρα να κάνει; Τα πράγματα είχαν αλλάξει. Είχαν τελείως, ανεπανόρθωτα αλλάξει–

Εξαιτίας μου! Εξαιτίας μου!

«Ανόητη! Ηλίθια... *Ηλίθια!*» Η Κορίνα χτύπησε το κεφάλι της στο τζάμι της μπαλκονόπορτας του σαλονιού, και το γυαλί έσπασε. Αιχμηρά κομμάτια έσκισαν το κόκκινο δέρμα της, αίμα κύλησε στο πρόσωπό της. Αλλ' αυτό δεν την ανησυχούσε. Σε λίγο η Πόλη θα τη θεράπευε από τέτοια γδαρσίματα.

Όμως ποτέ δεν θα μπορούσε να επιδιορθώσει το θρυμματισμένο φυλαχτό. Είχε, για πάντα, χαθεί.

«Ξέρεις κανένα καλό μέρος για πρωινό;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος, στεκόμενος στο κατώφλι της ανοιχτής πόρτας του, με τον ώμο ακουμπισμένο στο πλαίσιο. Σαν να την περίμενε. Και τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως *όντως* την περίμενε.

Η Μιράντα είχε μόλις βγει στον διάδρομο του ξενοδοχείου. «Στην Καλόπραγη; Πολλά μπορούμε να βρούμε.» Αλλά δεν είχε πραγματικά όρεξη για φαγητό· εκείνα τα παράξενα όνειρα που είχε δει την προβληματιζαν.

Ο Αλέξανδρος μειδίασε. «Πάμε, τότε. Κερνάω.»

Η Μιράντα έριξε ένα βλέμμα προς την πόρτα του Βόρκεραμ και της Ολντράθα. Τα πολεοσημάδια τής έλεγαν ότι οι ένοικοι ήταν ακόμα μέσα.

«Τι;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Φοβάσαι να τον αφήσεις μόνο για τόσο λίγο; Φοβάσαι ότι κάτι μπορεί να συμβεί; Η Ολντράθα θα είναι εδώ. Και η Φοίβη.»

Η Μιράντα έφερε ξανά στο νου της το όνειρο: Η Κορίνα... να την αντικρίζει από εκείνη την ταράτσα, μακριά... και να της δείχνει τα ανοιχτά χέρια της... και η δεξιά της παλάμη ήταν πληγιασμένη... Τι μπορεί να σήμαινε αυτό; Μπορεί να είχε καμιά σχέση με τον Βόρκεραμ-Βορ; *Οι δρόμοι από κάτω μας ήταν γεμάτοι πόλεμο...*

«Τι είναι, Μιράντα; Τι σ'απασχολεί; 'Βλέπεις' κάτι;» Το είπε αυτό το βλέπεις με τρόπο που την έκανε να καταλάβει ότι εννοούσε το ιδιαίτερο βλέμμα των θυγατέρων της Πόλης.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τίποτα. Δε νομίζω ότι ο Βόρκεραμ κινδυνεύει αυτή τη στιγμή. Ας πάμε να φάμε.»

«Εσύ είσαι η οδηγός.» Ο Αλέξανδρος βγήκε απ'το δωμάτιό του κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ήταν έτοιμος. Φορούσε την καπαρντίνα του.

Και η Μιράντα ήταν έτοιμη, φορώντας το πανωφόρι της πάνω από τα άλλα της ρούχα. Το αριστερό της πόδι την πονούσε καθώς μεγάλωνε μέσα στο μηχανικό πόδι του Κλαρκ που ήταν κρυμμένο στο εσωτερικό της μπότας της και κάτω από το παντελόνι της.

Έκανε νόημα στον Αλέξανδρο να την ακολουθήσει κι εκείνος ήρθε μαζί της. Βαδίζοντας και παίρνοντας τον ανεγκυστήρα, κατέβηκαν στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου και βγήκαν.

«Μου φαίνεται, όμως, ότι κάτι σ'απασχολεί, Μιράντα,» επέμεινε ο Αλέξανδρος.

«Δεν είναι τίποτα,» αποκρίθηκε πάλι εκείνη, και τον οδήγησε στο γκαράζ όπου πολλοί από τους μισθοφόρους του Βόρκεραμ-Βορ είχαν αφήσει τα οχήματά τους, όχι μακριά από το ξενοδοχείο. Ορισμένοι από αυτούς ήταν εδώ τώρα, μες στο πρωινό, μάλλον για να κάνουν κάποιους απλούς ελέγχους. Ανάμεσά τους ήταν και η Ζιλκάμ'μορ

Η Μιράντα πήγε στο φορτηγό με τα Εκτρώματα. Τα βρήκε να την περιμένουν μέσα, ήρεμα, όπως τους είχε ζητήσει. Αλλά τα πολεοσημάδια τής έλεγαν ότι τα μηχανικά όντα είχαν αρχίσει να βαριούνται. Ήθελαν να κάνουν κάτι περισσότερο απ'το να κάθονται στριμωγμένα στο εσωτερικό ενός οχήματος–

Το όνειρο ήρθε στο μυαλό της ξανά: Τα φλεγόμενα πλοκάμια των Εκτρωμάτων του Διόφαντου να τη χτυπάνε...

Το έδιωξε από τη νόησή της. *Είμαστε πολύ μακριά από τον Διόφαντο. Ίσως ποτέ να μην τον ξαναδούμε.*

Αλλά, σκέφτηκε, *εγώ ευθύνομαι που βρίσκεται τώρα στη Ρελκάμνια... και για ό,τι μπορεί να κάνει εδώ. Δε θα έπρεπε να τον σταματήσω κάπως;* Πρώτα, όμως, όφειλε να σώσει τις Αδελφές της – την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ – που στο όνειρο... στο όνειρο είχε φτάσει σ'ένα μέρος όπου στέκονταν *τρεις* Αδελφές της, όλες σκοτεινιασμένες. Δεν μπορούσε να διακρίνει τις όψεις τους. Ποια ήταν η τρίτη;

«Μιράντα;» Ο Αλέξανδρος άγγιζε τον ώμο της. «Είσαι καλά;»

«Ναι, γιατί;»

«Κοίταζες το φορτηγό και απλά... στεκόσουν. Συμβαίνει κάτι με τα Εκτρώματα;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι.» Άνοιξε την πόρτα κι ανέβηκε στο όχημα.

Τα Εκτρώματα έβγαλαν μελωδίες – άψογους, μεταλλικούς ήχους – από τα σφαιρικά τους σώματα, σάλεψαν τα βιολογικά πλοκάμια τους, φωτάκια αναβόσβησαν πάνω στους μηχανισμούς τους.

Ορισμένα από τα σύμβολα στα κουμπιά της επικοινωνιακής συσκευής του Χέρκεγμοξ (που ήταν αφημένη μες στο φορτηγό) φώτισαν:

[ΓΕΙΑ]

[ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

Η Μιράντα πάτησε ένα κουμπί πάνω στη συσκευή (ενώ κι ο Αλέξανδρος ανέβαινε στο φορτηγό): [ΓΕΙΑ ΣΑΣ]

Πάτησε κι άλλα κουμπιά: [ΟΛΑ ΚΑΛΑ] [·]

[ΟΛΑ ΚΑΛΑ]

[ΠΡΟΒΛΗΜΑ] [·]

[ΟΧΙ] [ΠΡΟΒΛΗΜΑ]

Ωραία, σκέφτηκε η Μιράντα, ελπίζοντας να της έλεγαν αλήθεια. Αν και τα πολεοσημάδια δεν την προειδοποιούσαν, βέβαια, για κανέναν κίνδυνο ή καμιά απάτη. Ούτε διαισθανόταν τίποτα το άσχημο.

Απλά, εκείνα τα όνειρα την είχαν ανησυχήσει. Όχι επειδή ήταν τόσο τρομαχτικά, αλλά επειδή ήταν τόσο παράξενα. Η Μιράντα δεν μπορούσε να τα εξηγήσει, δεν μπορούσε να τα κατανοήσει.

Ήταν δυνατόν να τα είχε στείλει η Κορίνα για να της προκαλέσει σύγχυση; Δεν το νόμιζε. Αυτά δεν ήταν όνειρα σταλμένα από την Αδελφή της.

Η Μιράντα ενεργοποίησε τη μηχανή του φορτηγού και πάτησε το πετάλι.

«Θα πάρουμε και τους φίλους σου μαζί μας για πρωινό;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Δε θέλω να τους αφήσω μόνους, να βαριούνται.»

«Μπορείς να μου μάθεις κι εμένα πώς να επικοινωνώ μαζί τους;» Βγήκαν από το γκαράζ. «Μέσω αυτής της συσκευής, εννοώ. Είναι δύσκολο;»

«Δεν πρόσεχες όταν το εξηγούσα στην Εύνοια;»

«Όχι ιδιαίτερα.»

«Δεν είναι δύσκολο,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα. «Θα σου δείξω.» Καλύτερα να γνώριζε ακόμα ένας άνθρωπος εκτός από εκείνη πώς να επικοινωνεί με τα Εκτρώματα. Μπορεί να χρειαζόταν.

«Δε μου φαίνεσαι, πάντως, και πολύ καλά σήμερα, Μιράντα.»

«Σταμάτα πια! Μ'έχεις τσαντίσει.» Οδηγούσε μέσα στους δρόμους της Καλόπραγης, σταθερά, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια για να βρει το καλύτερο μέρος για πρωινό σε ακτίνα πέντε χιλιομέτρων.

«Συγγνώμη,» είπε ο Αλέξανδρος. Αλλά ήταν σίγουρος πως κάτι συνέβαινε με τη Μιράντα σήμερα. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς, όμως το διάβαζε στην όψη της. Κάτι την απασχολούσε. Και τι μπορεί να ήταν; Είχε διακρίνει τίποτα επικίνδυνο στην Πόλη; Κάποια απειλή για τον Βόρκεραμ-Βορ; Ή για όλους τους; Διαισθανόταν, μήπως, ότι ο Ρόμενταλ-Κονχ θ' άλλαζε γνώμη και δεν θα οριστικοποιούσε τη συμμαχία σήμερα το απόγευμα; *Αν είναι κάτι τέτοιο, γιατί δεν μου το λέει;* αναρωτήθηκε ο Αλέξανδρος. *Περιμένει να το πει στον Βόρκεραμ πρώτα;*

Όχι, δεν είναι τέτοιο πράγμα. Είναι κάτι άλλο. Κάτι διαφορετικό. Δε νόμιζε ότι ποτέ ξανά είχε δει τη Μιράντα τόσο προβληματισμένη. Ούτε τότε που διέσχιζαν τις υπόγειες σήραγγες της αρχέγονης πόλης κάτω από τον Ριγοπόταμο. Ούτε τότε που η Κορίνα τούς κυνηγούσε μέσα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία ενώ αναζητούσαν τα ίχνη των Νομάδων των Δρόμων.

Ανησυχεί για τις φυλακισμένες Αδελφές της; Την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ; Ναι, αυτό ίσως να ήταν. Αυτό. Αλλιώς... τι;

Η Άνμα κατούρησε μέσα στον μικρό, μεταλλικό κουβά στη γωνία του άδειου δωματίου που θύμιζε αποθήκη. Σηκώθηκε όρθια τραβώντας πάνω το παντελόνι της. Γύρισε ανάποδα τον κουβά, ο οποίος στηριζόταν σε δυο μεταλλικές ράβδους εκατέρωθεν, και το περιερχόμενό του άδειασε σε μια τρύπα στο πάτωμα, ακριβώς από κάτω του.

Τουλάχιστον, αυτές οι σκρόφες δεν την είχαν αφήσει να πνιγεί στα σκατά εδώ πέρα.

Η Άνμα βημάτισε μέσα στη φυλακή της σαν παγιδευμένο εξωδιαστασιακό θηρίο. Τα πόδια της πατούσαν ξυπόλυτα στο πέτρινο πάτω-

μα' οι μπότες της ήταν πεταμένες σε μια γωνία. Λες και ήλπιζε πως το σημάδι των θυγατέρων στο δεξί της πέλμα θα τη βοηθούσε κάπως να δραπετεύσει.

Σκέψου κάτι, γαμώτο! πρόσταξε τον εαυτό της. Σκέψου κάτι, μαλακισμένη! Κάποιος τρόπος πρέπει να υπάρχει για να βγεις από τούτη την κωλότρυπα! Κάποιος τρόπος πρέπει να υπάρχει!

Αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί κανέναν τρόπο. Αρχικά, νόμιζε ότι ίσως να είχε την ευκαιρία να επιτεθεί στη Τζέσικα και την Κορίνα όταν έρχονταν για να της φέρουν φαγητό – αποκλείεται να την άφηναν να πεθάνει της πείνας! Όμως οι σκρόφες είχαν αποδειχτεί πιο έξυπνες απ'ό,τι υπολόγιζε η Άνμα. Δεν είναι ποτέ να υποτιμάς τις Αδελφές σου, τις πουτάνες! Δεν είχαν ανοίξει την καταπακτή στο πάτωμα για να της φέρουν φαγητό και νερό – αυτή η γαμημένη καταπακτή δεν είχε ανοίξει καθόλου όσο καιρό η Άνμα βρισκόταν φυλακισμένη εδώ. Το φαγητό είχε έρθει από το ταβάνι. Από εκείνη την κωλότρυπα που σκεπαζόταν από ένα μεταλλικό κάλυμμα.

Όπως και πριν από κάποιες ώρες. Ένας ξαφνικός ήχος είχε ακουστεί – το μεταλλικό κάλυμμα καθώς παραμεριζόταν – κι ένα πακέτο είχε πέσει, από την κωλότρυπα, στο κωλοπάτωμα της γαμημένης κωλοφυλακής που θύμιζε παλιά, άδεια αποθήκη. Μέσα στο κωλοπακέτο ήταν το σκατοφαγητό και το σκατονερό που της έριχναν οι σκρόφες κάθε τόσο, χωρίς νάχουν τα κότσια νάρθουν να το φέρουν μόνες τους!

Η Άνμα γρονθοκόπησε τον τοίχο. Και ξανά. Και ξανά. Και ξανά. Και ξανά. Τρίζοντας τα δόντια, γρυλίζοντας.

Υστερα σταμάτησε, βαριανασαίνοντας. Έχοντας εκτονωθεί.

Πόσες μέρες να ήταν κλεισμένη εδώ μέσα; Αν υπολόγιζε από τα σκατοφαγητά τους – ένα κάθε μέρα, υπέθετε – τότε πρέπει να ήταν εδώ καμιά δεκαριά μέρες. Τουλάχιστον. Θα τις γαμήσω και τις δύο, τις πουτάνες, όταν τις πιάσω στα χέρια μου! Θα τις γαμήσω!

Αυτό το γαμημένο μπουντρούμι τής θύμιζε, για κάποιο λόγο, τα κλειστά μέρη όπου, πριν από πολλά χρόνια, την είχαν οι Ανθρωποκλέφτες προτού ξυπνήσει το σημάδι στο πόδι της, προτού αναγεννηθεί ως θυγατέρα της Πόλης και τους γαμήσει τους πούστηδες! Οι Ανθρωποκλέφτες την είχαν βουτήξει από τη συμμορία της στη Σκορπιστή, τους Οδοκράχτες, και την είχαν πάρει μαζί τους, για να την εκμεταλλευτούν,

Αβέβαια Μέλλοντα και Ρημαγμένοι Δρόμοι

για να την πουλήσουν, ενώ η Άνμα ήταν ακόμα μικρή και καθόλου θυγατέρα της Πόλης. Μέσα σε τούτο το γαμημένο κελί που την είχαν βάλει οι σκρόφες, είχε δει τρεις φορές ήδη όνειρα από εκείνη την περίοδο της ζωής της. Εφιάλτες. Και ως τώρα νόμιζε ότι όλ' αυτά τα είχε πλέον ξεχάσει...

Θα τις γαμήσω, τις πουτάνες, όταν τις πιάσω στα χέρια μου! Θα τις γαμήσω!

Η Άνμα χτύπησε τη μεταλλική καταπακτή με το γυμνό της πόδι, επαναλαμβανόμενα. *ΝΤΑΠ! ΝΤΑΠ! ΝΤΑΠ! ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ, ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ!*

ΝΤΑΟΟΟοοοοοοοοκ... ΝΤΑΑααΟΟΟΟοοοοοοοοκκ...

Η Νορέλτα-Βορ ξύπνησε κατατρομαγμένη. Ή, μήπως, ακόμα κοιμόταν; Ήταν κι αυτό άλλο ένα όνειρο;

Βρισκόταν κουλουριασμένη σε μια από τις γωνίες του εφιαλτικού δωματίου με τα σύμβολα του Σκοτοδαίμονος στους τοίχους και το διαβολικό σύμβολο από φωτεινά καλώδια στο κέντρο του χώρου.

ΝΤΟΟΟοοοοοομ... ΝΤΑΑεεεεε...

Τι ήχος ήταν αυτός; Παράξενος, σαν όλους εδώ μέσα. Αλλά τι τον προκαλούσε; Η Άνμα; Ήταν η Άνμα ξανά; Η Αδελφή της; Είχε καιρό η Άνμα να της φωνάξει. Και η Νορέλτα ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει πίσω από ποια πόρτα ίσως να βρισκόταν. Υπήρχαν τρεις σιδερένιες πόρτες εδώ πέρα, όλες κλειστές. Κι όταν η Νορέλτα είχε κλοτσήσει μια απ'αυτές, ένας τρομερός ήχος είχε χτυπήσει το κεφάλι της σχεδόν σαν ηχητικό όπλο, κάνοντάς τη να ζαλιστεί, να πονέσει. Από τότε αυτές οι πόρτες της φαίνονταν πολύ τρομαχτικές.

Και ήταν και η καταπακτή πάνω από τη σιδερένια σκάλα. Αλλά δεν μπορεί η Άνμα να βρισκόταν εκεί, γιατί από εκεί τής έριχνε φαγητό η Τζέσικα. Από εκεί ήταν έξοδος· δεν υπήρχε αμφιβολία. Όμως η Νορέλτα δεν μπορούσε ν'ανοίξει την καταπακτή. Είχε προσπαθήσει και είχε ξαναπροσπαθήσει. Σκαρφάλωνε τη σκάλα και έσπρωχνε προς τα πάνω, γρυλίζοντας, πιέζοντας με τα χέρια της, γρονθοκοπώντας· μα τίποτα δεν κατάφερνε. Και μια φορά γλίστρησε από τη σκάλα κι έπεσε στο πάτωμα μ'έναν δυνατό γδούπο και μια δυνατή κραυγή – κι αυτοί οι ήχοι, κάπως, *αρπάχτηκαν* από το δωμάτιο κι επέστρεψαν στ'αφτιά της σαν θύελλα που την έκανε να ζαλιστεί τόσο έντονα που ξέρασε τα λίγα

πράγματα που είχε φάει πριν από καμιά ώρα. Ο γοφός της είχε, επίσης, μελανιάσει άσχημα από εκείνο το πέσιμο, αλλά η Πόλη γρήγορα τον θεράπευσε.

Η Πόλη, όμως, δεν μπορούσε και να τη βοηθήσει να δραπετεύσει από εδώ, γαμώτο! Και η Νορέλτα αισθανόταν απεγνωσμένη, και πανικόβλητη. Όλος αυτός ο χώρος ήταν ένας ζωντανός εφιάλτης! Την τρόμαζε βαθιά μες στην ψυχή της. Πάλευε να διώξει τον τρόμο αλλά εκείνος ερχόταν ξανά και γαντζωνόταν επάνω της σαν αιμοδιψής αράχνη.

Η Νορέλτα είχε επιχειρήσει, επανειλημμένα, να μιλήσει με τη Τζέσικα, όταν η καταπακτή άνοιγε. Την είχε ρωτήσει πότε θα την έβγαζαν από εδώ. Τι περίμεναν, τη Μιράντα; Τον Βόρκεραμ-Βορ; Αυτοί δεν θα έρχονταν, δεν ήταν τόσο ανόητοι! Δεν μπορούσαν να τους παγιδέψουν επειδή τις κρατούσαν φυλακισμένες! Αλλά η Τζέσικα ή δεν της απαντούσε καθόλου, ή γελούσε, ή γελούσε και της έλεγε κάτι άσχημο ή αισχρό. Όταν έτυχε η Νορέλτα να έχει σκαρφαλώσει τη σκάλα η Τζέσικα τής έριξε μ'ένα ενεργειακό πιστόλι, τραντάζοντας το σώμα της, ρίχνοντάς την κάτω.

Αυτή τη φορά, όμως, πριν από μερικές ώρες (αν υπολόγιζε σωστά τον χρόνο), η Νορέλτα είχε ένα καλύτερο σχέδιο. Καθώς η καταπακτή άνοιγε ξανά, είχε ήδη σκεφτεί έναν τρόπο για να δελεάσει την Αδελφή της. Της φώναξε:

«Τι ξέρεις για το φυλαχτό που σου κρύβει η Κορίνα, Τζέσικα; Ξέρεις τίποτα για το φυλαχτό;»

Το συνηθισμένο πακέτο τροφής έπεσε στο πάτωμα από την καταπακτή. Αλλά η καταπακτή δεν έκλεισε αμέσως.

«Θες να μάθεις για το φυλαχτό, Τζέσικα; Γιατί δεν νομίζω ότι ξέρεις τίποτα γι'αυτό! Η Κορίνα δεν σου έχει πει τίποτα – το κρατά για τον εαυτό της. Φοβάται ότι θα της το κλέψεις!»

«Ποιο φυλαχτό;» ήρθε η φωνή της Τζέσικας από πάνω.

«Βγάλε με από δω και θα σου πω για το φυλαχτό, Αδελφή μου.» Η Νορέλτα πλησίασε τη σιδερένια σκάλα, αν και φοβόταν ότι η Τζέσικα μπορεί να την ξαναχτυπούσε με ενεργειακό όπλο. Κοίταξε προς τα πάνω και την είδε να την ατενίζει: ένα γαλανόδερμο πρόσωπο ανάμεσα σε σγουρά, μακριά ξανθά μαλλιά. Στο χέρι της ήταν ένα πιστόλι – το ίδιο ενεργειακό πιστόλι, μάλλον.

«Τι φυλαχτό είναι αυτό; Το ανέφερε και η Μιράντα. Πες μου τι είναι!»

«Θα σου πω αν με αφήσεις να βγω από εδώ,» επανέλαβε η Νορέλτα-Βορ, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της, κοιτάζοντας τη Τζέσικα με στενεμένα μάτια, και προσπαθώντας να κάνει την όψη της επίμονη και απειλητική. Ελπίζοντας πως η Πόλη δεν θα την πρόδιδε, πως θα τη βοηθούσε.

Η Τζέσικα γέλασε. «Καλό, Αδελφή μου! Καλό... Χα-χα-χα-χα-χα... Πολύ καλό. Αλλά δεν περιμένεις να σε πιστέψω, ε; –Δεν υπάρχει φυλαχτό!»

«Δεν υπάρχει;» Ήταν η σειρά της Νορέλτα να γελάσει – και είχε την αίσθηση πως το γέλιο τής έκανε καλό. Πόσο καιρό είχε να γελάσει; «Φυσικά και υπάρχει! Πώς νομίζεις ότι η Κορίνα κάνει αυτά που κάνει; Επειδή έχει το φυλαχτό, ανόητη! Και το κρατά μόνο για τον εαυτ-»

«Η Μιράντα είπε ψέματα! Δεν υπάρχει φυλαχτό. Και τώρα προσπαθείς να με κοροϊδέψεις με τον ίδιο τρόπο που αυτή-»

«Αυτό σου είπε η Κορίνα; Ότι δεν υπάρχει φυλαχτό; Σε δουλεύει, ανόητη! Δεν το καταλαβαίνεις; Σε δουλεύει, γιατί φοβάται ότι-»

Η Τζέσικα εκτόξευσε μια ενεργειακή δέσμη από το πιστόλι της, και η Νορέλτα πετάχτηκε πίσω μ'ένα τσύριγμα, παρότι η ριπή δεν την πέτυχε – και, μάλλον, δεν ήταν ο σκοπός της Αδελφής της να την πετύχει.

Η καταπακτή έκλεισε απότομα, με γδούπο που αντήχησε εφιαλτικά και παράξενα μέσα σε τούτο τον χώρο.

Η Νορέλτα τώρα καθόταν κουλουριασμένη σε μια από τις γωνίες του τρομερού δωματίου με το φωτεινό σύμβολο από καλώδια στο κέντρο. Καθόταν και άκουγε τους μεταλλικούς θορύβους που έρχονταν... από πανώ;... από δίπλα;... Ήταν από δεξιά, ή από αριστερά;...

Οι θόρυβοι δεν άργησε να πάψουν. Η Άνμα τούς προκαλούσε; ή κάτι άλλο συνέβαινε; Τους είχε προκαλέσει, μήπως, η Τζέσικα για να την τρομοκρατήσει;

Η Νορέλτα ήλπιζε ότι, την επόμενη φορά που θα της έφερνε φαγητό, θα κατάφερνε να τη δελεάσει, να την κάνει να τη βγάλει από τη φυλακή της για να μάθει για το φυλαχτό. Η ανόητη αναμενόμενα δεν ήξερε τίποτα γι'αυτό. Η Κορίνα τής το είχε κρύψει. Φοβόταν – δικαιολογημένα – ότι η Τζέσικα θα της το έκλεβε. Ποια θυγατέρα δεν θα το ήθελε για τον εαυτό της;

Η Νορέλτα θυμόταν, ώρες-ώρες, το φυλαχτό κι έβαζε τα κλάματα. Κλάματα οργής. Θα την τσάκιζε την καταραμένη την Κορίνα που της το είχε αρπάξει! Θα την τσάκιζε! Και θα έπαιρνε ξανά το φυλαχτό. Ήταν δικό της, άλλωστε. Δικό της! Εκείνη το είχε βρει. Ήταν δικό της!

Αλλά, πρώτα, έπρεπε να βγει από εδώ.

/2\

Η Καρζένθα-Σολ προετοιμάζεται για πόλεμο· παρατηρεί, γι'ακόμα μια φορά, ότι ο νέος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας είναι επικίνδυνος άνθρωπος· μιλά για το σχέδιό της σε μια συγκέντρωση στρατιωτικών και συμμοριτών· και αποφασίζει ότι, από εδώ και στο εξής, θα είναι δύο.

Δέκα ημέρες είχαν περάσει από την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, την υποχώρηση μεγάλου μέρους των πολιτικών της, και τη φυγή αρκετών πολιτών της οι οποίοι είχαν αποφασίσει να πάνε, ως πρόσφυγες, σε άλλες συνοικίες· και αυτές τις δέκα ημέρες η Καρζένθα-Σολ, Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας και αρχηγός της πανστρατιάς του Αλυσοδεμένου Ποιητή, δεν είχε πάψει ούτε στιγμή να προετοιμάζεται για περισσότερο πόλεμο, ξέροντας ότι σύντομα θα έπρεπε να χτυπήσουν την Α' Κατωρίγια. Αν δεν τη χτυπήσουν, ο Πολιτάρχης της, Σελασφόρος Χορονίκης, θα τους χτυπούσε εκείνος πρώτος· δεν υπήρχε αμφιβολία. Και πιθανώς να είχε και τη βοήθεια αυτού του μισθοφορικού καθάρματος, του Βόρκεραμ-Βορ, ο οποίος προσπαθούσε να δημιουργήσει μια συμμαχία πολιταρχών εναντίον του Κάδμου – η Κορίνα τούς είχε προειδοποιήσει για τα σχέδιά του, αλλά και η ίδια η Καρζένθα και ο Κάδμος τον είχαν δει, τον άθλιο, να μιλά στα τηλεοπτικά κανάλια της Φιλήκης, να λέει για τη συμμαχία, να την προτείνει.

Και το γεγονός ότι τώρα η Φιλήκη, βρισκόμενη αμέσως νότια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, ήταν εχθρός τους δεν διευκόλυνε καθόλου τα πράγματα για την Καρζένθα-Σολ. Ποιος μπορούσε να εγγυηθεί ότι η Φιλήκη δεν θα τους χτυπούσε από τα νώτα μόλις είχαν αρχίσει να επιτίθενται στην Α' Κατωρίγια; Κανείς, φυσικά. Είχε ήδη βοηθήσει μία φορά τους αντιπάλους τους – τον Βόρκεραμ-Βορ και τους εξόριστους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ευτυχώς, ο Βάρνελ-Αλντ είχε δηλώσει πως θα αναλάμβανε τη Φιλήκη μόνος του, χωρίς να ζητά την υποστήριξη των στρατευμάτων που

τώρα ετοιμάζε η Καρζένθα. Θα έστρεφε συμμορίες εναντίον της: από τις νότιες Ήμερες Συνοικίες, από τη Σκορπιστή, από την Επιγεγραμμένη, και μέσα από την ίδια τη Φιλήκοη – τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων. Κι απ’ό,τι είχε ακούσει η Καρζένθα, ο Βάρνελ είχε ήδη ξεκινήσει να συγκεντρώνει αυτούς τους άτακτους στρατούς, και τα πράγματα πήγαιναν καλά. Η Τζέσικα και η Κορίνα, φυσικά, τον βοηθούσαν. Και την Κορίνα η Καρζένθα την εμπιστευόταν απόλυτα. Τη Τζέσικα τη θεωρούσε τρελή, τελείως ανισόρροπη και απείθαρχη σαν αλήτισσα που έχει χάσει το μυαλό της· ωστόσο, κι αυτή τους είχε πολλές φορές εξυπηρετήσει, και δεν υπήρχε αμφιβολία πως, παρά την αναρχική συμπεριφορά της, ήταν ακλόνητα στο πλευρό τους.

Η Καρζένθα μπορούσε, λοιπόν, να αγνοήσει τη Φιλήκοη, να μην ανησυχεί γι’αυτήν, και να επικεντρωθεί πλήρως στις πολεμικές προετοιμασίες του στρατεύματος που θα εξαπέλυε κατά της Α’ Κατωρίγιας Συνοικίας. Και δεν ασχολιόταν μόνο με θέματα εξοπλισμού, στρατολόγησης, και εκπαίδευσης. Προσπαθούσε να εκπονήσει και ένα καλό σχέδιο για να χτυπήσει την Α’ Κατωρίγια. Ένα καλό σχέδιο ήταν ο μισός αγώνας.

Το γεγονός ότι ο Κάδμος δεν ήταν εδώ, μαζί της, από τη μια την καθησύχαζε, από την άλλη την ανησυχούσε. Την καθησύχαζε γιατί ίσως να ήταν καλύτερα να βρίσκεται μακριά από μια περιοχή όπου σύντομα θα ξεσπούσε πόλεμος. Την ανησυχούσε επειδή ήταν μόνος του τώρα στη Β’ Ανωρίγια Συνοικία. Ή, μάλλον, όχι μόνος του ακριβώς· η Καρζένθα είχε στείλει μαζί του είκοσι-τέσσερις από τους Μικρούς Γίγαντές της, και τον Άλβερακ, τον υπαρχηγό της. Επίσης, στη Β’ Ανωρίγια ήταν πολλοί σύμμαχοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή· πολλοί άνθρωποι πιστοί σ’αυτόν. Αλλά εκείνη, η Καρζένθα, δεν ήταν κοντά του· άρα, δεν μπορούσε παρά να τον θεωρεί μόνο. Και το ότι τώρα η Φοίβη ήταν ελεύθερη ξανά και τον κυνηγούσε την έκανε να φοβάται γι’αυτόν, παρότι η Κορίνα έλεγε πως η Νύφη του Χάροντα επί του παρόντος δίσταζε να στραφεί εναντίον του Κάδμου, βρισκόμενη μαζί με τη Μιράντα και τον Βόρκεραμ-Βορ.

Τέλος πάντων. Η Καρζένθα έπρεπε να τα παραμερίσει αυτά από το μυαλό της, γιατί απλά την αποσπούσαν από τη δουλειά της – η οποία ήταν να προετοιμάσει άρτια τους στρατούς της και να εκπονήσει το

καλύτερο δυνατό σχέδιο για να τσακίσουν τον Σελασφόρο Χορονίκη και να κατακτήσουν την Α' Κατωρίγια Συνοικία.

Είχε φτάσει ήδη σε ορισμένα συμπεράσματα, και σήμερα, από το ξημέρωμα, κάλεσε κάποιους διοικητές της, κάποιους σημαντικούς αρχισυμμορίτες, και τον Βάρνελ-Αλντ. Θα καλούσε και την Κορίνα, μα δεν την έβρισκε· η θυγατέρα της Πόλης δεν απαντούσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. (Πού βρισκόταν πάλι; Δεν πήγαινε μαζί με τον Βάρνελ στις δουλειές του;)

«Πού είναι η Κορίνα;» ρώτησε τον νέο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, συναντώντας τον στο καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο, όπου θα γινόταν η συγκέντρωσή τους σε καμιά ώρα. Ο Βάρνελ είχε έρθει εκεί από πριν, όπως και η Καρζένθα.

«Δεν τη βρίσκεις στον πομπό της;» Ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο του, στη μαλακή δερμάτινη πολυθρόνα.

«Όχι.»

«Ίσως να κοιμάται ακόμα. Χτες, όταν επιστρέψαμε από τη Σκορπιστή, έλεγε ότι ήταν κουρασμένη. Αλλά βέβαια,» πρόσθεσε, «ήταν απόγευμα τότε...» Η όψη του φανέρωνε πως ήταν παραξενεμένος.

«Πώς πήγαν τα πράγματα εκεί;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ καθίζοντας στην καρέκλα αντίκρου του.

«Ακριβώς όπως ήλπιζα. Οι συμμορίες είναι πρόθυμες να συστρατευθούν με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.» Γέλασε. «Μας περίμεναν, ουσιαστικά. Μας περίμεναν με θυσίες της Ρασιλλώς, που λένε. Ήθελαν να μπουν στο στρατό μας όταν κατεβαίναμε προς τα νότια. Τους ξαφνιάσαμε καθώς ήρθαμε εμείς να τους βρούμε και, μάλιστα, από τώρα. Έμοιαζαν να μη μπορούν να το πιστέψουν, αρχικά. Και για λίγο, για να είμαι ειλικρινής, φοβήθηκα ότι δεν θα κατάφερναν να παραμερίσουν τις προσωπικές τους έχθρες ώστε να συμμαχήσουν για να χτυπήσουν τη Φιλήκη. Αλλά, τελικά, τα πράγματα πήγαν καλά. Η Κορίνα είχε δίκιο ότι έτσι θα γινόταν.»

«Μίλησες με όλους τους αρχηγούς όλων των συμμοριών; Ήταν όλοι τους εκεί;» Απ'ό,τι ήξερε η Καρζένθα, απ'ό,τι είχε δει στους χάρτες της, η Σκορπιστή ήταν μεγάλη συνοικία, δεν ήταν καμιά Επιγεγραμμένη· ήταν μεγαλύτερη από τη Β' Κατωρίγια.

«Όχι, δεν ήταν όλοι εκεί,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ, «αλλά ήταν οι σημαντικότεροι. Και με διαβεβαίωσαν πως κι οι άλλοι θα έρθουν. Δε θα θέλουν να χάσουν τα λάφυρα.» Άπλωσε το χέρι του προς τον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου. «Στάσου να καλέσω κι εγώ την Κορίνα.» Πάτησε δυο κουμπιά πάνω στη συσκευή. Ένα συνεχόμενο κουδούνισμα από το ηχείο ήταν η μόνη απάντηση. Ο Βάρνελ πάτησε πάλι ένα κουμπί τερματίζοντας την κλήση. «Κάποια δουλειά θα έχει... Και θέλω να της μιλήσω κι εγώ,» είπε, σκεπτικά, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του καθώς ακουμπούσε την πλάτη του στην πολυθρόνα.

«Για το θέμα της Φιλήκης;»

Ο Βάρνελ ένευσε. «Μένει ένα πράγμα ακόμα. Η Επιγεγραμμένη. Και σκοπεύω να συζητήσω με την Κορίνα προτού την πλησιάσω.»

«Δεν έχεις ακόμα πάει εκεί;»

«Όχι.»

«Με τη Σέχτα των Άδελων Ήχων μίλησες;»

«Ναι, προχτές το βράδυ. Ήταν συνεργάσιμος ο Υπέρτατος Ήχος.»

«Ο... Υπέρτατος Ήχος;»

Ο Βάρνελ μειδίασε. «Έτσι τον λένε τον αρχηγό τους.» Και μετά ρώτησε: «Θες να μου πεις τίποτα για το σχέδιό σου προτού έρθουν οι άλλοι;»

Η Καρζένθα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Τίποτα το συγκεκριμένο. Θα το συζητήσουμε όλοι μαζί. Δεν το έχω οριστικοποιήσει ακόμα.»

«Σε πόσες μέρες σκοπεύεις να επιτεθείς στην Α' Κατωρίγια Συνοικία;»

«Σε λιγότερο από μια οχτάδα, υπολογίζω.»

«Δεν άργησες να ετοιμαστείς...»

«Έχουμε πλέον πολλούς πόρους στη διάθεσή μας, Βάρνελ. Τέσσερις συνοικίες ανήκουν στον Κάδμο, αν και όλες ταλαιπωρημένες από πολέμους.»

«Η Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή μεγαλώνει και μεγαλώνει...»

«Το ξέρεις ότι δεν του αρέσει να τη λες 'αυτοκρατορία'!» του είπε η Καρζένθα, λιγάκι απότομα.

«Και πώς να την ονομάσεις, Καρζένθα; Είναι κατακτήσεις, η μία μετά την άλλη, και υπάρχει μια κεντρική διοίκηση – αυτή του Αλυσοδεμένου

Ποιητή. Είναι αυτοκρατορία. Δεν υφίσταται άλλος όρος, είτε αρέσει στον Κάδμο είτε όχι. Είναι ο Αυτοκράτοράς μας τώρα.»

«Δεν πρόκειται ποτέ να δεχτεί να είναι Αυτοκράτορας. Βλέπει τον εαυτό του ως απελευθερωτή και μόνο.»

«Πιθανώς στο μέλλον ν'αλλάξει γνώμη. Ίσως θα μπορούσες να του μιλήσεις. Αναμφίβολα, τον επηρεάζεις...» Την κοίταξε ερωτηματικά.

Η πρότασή του τη σόκαρε. Ακόμα και η υπόθεση που έκανε γι'αυτήν. «Δεν τον επηρεάζω!» είπε αμέσως. «Είμαι στο πλευρό του. Τον υποστηρίζω.»

«Έλα τώρα, Καρζένθα' μπορείς να του μιλήσεις...»

«Ο Κάδμος παίρνει τις αποφάσεις του μόνος.»

«Δε θα το έλεγες αυτό αν ήταν κάποιο στρατηγικό θέμα, είμαι σίγουρος.»

Ο τρόπος του είχε αρχίσει να την τσαντίζει. «Επειδή στα στρατηγικά θέματα ξέρω περισσότερα από τον Κάδμο! Και ο Κάδμος το ξέρει ότι ξέρω περισσότερα. Καταλαβαίνει ότι είναι συνετό να με ακούσει.» Αν και έχει, κατά καιρούς, κάνει του κεφαλιού του! πρόσθεσε νοερά, μη θεωρώντας πως έπρεπε αυτό να το ξεστομίσει τώρα μπροστά στον Βάρνελ. «Αλλά, κατά άλλα, δεν τον... επηρεάζω.» Δεν της άρεσε τούτη η λέξη. «Ο Κάδμος είναι καλός ως πολιτικός, και το έχει αποδείξει.»

Ο Βάρνελ κούνησε το κεφάλι, με μια έκφραση που έμοιαζε να μαρτυρά πως έβρισκε τις απόψεις της λανθασμένες αλλά εν μέρει διασκεδαστικές ίσως.

Ο Βάρνελ νομίζει πως τα ξέρει όλα! σκέφτηκε η Καρζένθα, ενοχλημένη.

«Τέλος πάντων,» της είπε. «Θα το ξανασυζητήσουμε το θέμα. Πρέπει κι οι δύο να καταλάβετε ότι αυτό που κάνουμε τώρα στη Ρελκάμνια είναι κάτι μεγάλο. Είναι κάτι τεράστιο. Πολύ σύντομα θα είμαστε ο ισχυρότερος συνασπισμός στη διάσταση.»

Η Καρζένθα δεν θέλησε να δώσει συνέχεια σε τούτη την κουβέντα. Δεν ήταν δική της δουλειά να ασχολείται με τέτοια πράγματα. Ο Κάδμος ήταν πολιτικός, όχι εκείνη. Και τον Βάρνελ – παρότι δεν αμφισβητούσε στο ελάχιστο πως ήταν πιστός σύμμαχός τους – δεν τον εμπιστευόταν. Ήταν πολύ καλός πολιτικός για να τον εμπιστευτεί, αδίστακτος σαν γιος της Ρασιλλώς, και είχε πολλές βλέςψεις. Μπορεί να κατά-

φερνε να την τουμπάρει αν τον άφηνε να της ζαλίζει το κεφάλι αρκετά. Και το γεγονός ότι ήταν αναμφίβολα όμορφος άντρας δεν βοηθούσε στο να τον αγνοήσεις. Αισθανόταν τη γυναικεία της φύση πιο έντονη κάθε φορά που βρισκόταν κοντά του.

Άλλαξε κουβέντα: «Με τον Μάικλ Σημαδεμένο τι θα κάνεις;»

«Στη φυλακή είναι, για την ώρα.» Πριν από τρεις μέρες ο ξάδελφος του Γουίλιαμ Σημαδεμένου, πρώην Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας, είχε επιχειρήσει να δολοφονήσει τον Βάρνελ-Αλντ, και είχε αποτύχει. Ο Βάρνελ είχε κάνει ολόκληρη παράσταση, αναγκάζοντάς τον να ξιφομαχήσει μαζί του. Η Καρζένθα είχε δει την ξιφομαχία αργότερα, αποθηκευμένη σε πλακέτα, και όφειλε να ομολογήσει ότι ήταν εντυπωσιακή. Ο Βάρνελ ήταν πολύ καλός ξιφομάχος. Αναμφίβολα είχε κερδίσει πολλές εντυπώσεις, μονομαχώντας έτσι θαρραλέα με τον επίδοξο δολοφόνο του. Αν και, στην πραγματικότητα, ο Μάικλ δεν έμοιαζε να έχει ελπίδες νίκης. Ήταν, ουσιαστικά, παγιδευμένος, καταλάβαινε η Καρζένθα.

«Και θα τον αφήσεις εκεί; Δε θα τον εκτελέσεις;»

«Θα δούμε.»

«Οποιοσδήποτε άλλος θα τον εκτελούσε. Το να προσπαθείς να δολοφονήσεις έναν πολιτάρχη θεωρείται, στις περισσότερες συνοικίες της Ρελκάμνια, εσχάτη προδοσία.»

«Θα δούμε, Καρζένθα. Δεν βιάζομαι ακόμα. Μπορεί να αποκαλύψει κι άλλους δολοπλόκους που βυσσοδομούν εναντίον μου.»

Τα μάτια της στένεψαν. *Είναι καλός σ'αυτά. Ναι, πολύ καλός. Πρέπει να τον προσέχω. Ειδικά τώρα που λείπει ο Κάδμος.*

Ο Βάρνελ την κοίταξε με τρόπο που την έκανε να νιώθει ότι είχε μαντέψει τις σκέψεις της και σκεφτόταν πώς μπορούσε να την τουμπάρει για τους δικούς του σκοπούς. Αυτό, για κάποιο λόγο, η Καρζένθα αισθάνθηκε να την ερεθίζει· αισθάνθηκε τις θηλές της να πιέζονται μέσα στον στηθόδεσμό της. Ο άνθρωπος ήταν, όντως, επικίνδυνος!

Οι άλλοι – στρατιωτικοί διοικητές και αρχηγοί συμμοριών, ανάμεσα στους οποίους και ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών – δεν άργησαν να έρθουν. Βρίσκονταν στο καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο πέντε, δέκα λεπτά πριν από τη συμφωνημένη ώρα συνάντησης. Η Καρζένθα και ο

Βάρνελ τούς συνάθροισαν σε μια αίθουσα μ'ένα μακρόστενο τραπέζι στο κέντρο, η οποία τους χωρούσε χωρίς πρόβλημα.

Η Καρζένθα στράφηκε σ'ένα άτομο που δεν περίμενε να δει εδώ. «Εσύ δεν ήσουν καλεσμένη,» είπε στη Τζέσικα, που στεκόταν πλάι στον Ζιλμόρο με το πουλί της γαντζωμένο στον ώμο, να κοιτάζει την Καρζένθα μ'ένα γυαλιστερό μάτι, έχοντας το κεφάλι γυρισμένο στο πλάι.

«Να φύγω;» γέλασε η Τζέσικα.

Πού βλέπει το αστείο; αναρωτήθηκε η Καρζένθα. «Πώς έμαθες για τη συγκέντρωση;»

«Μαζί μου ήταν, και το άκουσε,» απάντησε ο Ζιλμόρος.

«Τέλος πάντων,» είπε η Καρζένθα στη Τζέσικα· «κάθισε.»

Κι αφού ήταν όλοι τους καθισμένοι γύρω απ'το τραπέζι, η Καρζένθα-Σολ, που στεκόταν όρθια στη μια του άκρη, άρχισε να τους μιλά για το σχέδιό της, ενώ ανάμεσά τους, πάνω από την επιφάνεια του τραπεζιού, αιωρείτο το τρισδιάστατο ολόγραμμα ενός χάρτη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και των γειτονικών της συνοικιών.

«Είμαστε σχεδόν έτοιμοι,» είπε η Καρζένθα, «να χτυπήσουμε την Α' Κατωρίγια Συνοικία, και θέλω να σας εξηγήσω τι έχω στο μυαλό μου ώστε να μου κάνετε ερωτήσεις, να διορθώσετε κάποιο πιθανό λάθος, να συμπληρώσετε κάποιο κενό – οτιδήποτε.»

»Όπως βλέπετε, τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας με την Α' Κατωρίγια είναι μικρά.» Χρησιμοποιώντας ένα κοντό τεχνικό ραβδί, έκανε τον χάρτη να περιστραφεί και να εστιαστεί στα εν λόγω σύνορα. «Από τη μεριά μας, δύο περιφέρειες έρχονται σε επαφή με τα σύνορα: η Αζρόντω, πλάι στον Ριγοπόταμο, και η Φυτευτή. Από τη μεριά τους, μία και μόνο περιφέρεια έρχεται σε επαφή με τα σύνορα: η Ανατολική. Επομένως, το λογικό είναι ο Χορονίκης να έχει συγκεντρώσει όλες του τις δυνάμεις εκεί – και στους επίγειους και στους υπόγειους δρόμους. Κι απ'ό,τι γνωρίζω, αυτή τη φορά δεν υπάρχει καμιά κρυφή σήραγγα που μπορούμε να ακολουθήσουμε για να εισβάλουμε.» Κοίταξε τη Τζέσικα ερωτηματικά προς στιγμή.

Εκείνη χαμογέλασε, αλλά έμεινε σιωπηλή. Μάλλον δεν ήξερε κάποιον χρήσιμο κρυφό δρόμο.

«Ο Χορονίκης,» συνέχισε η Καρζένθα, «μπορεί για αρκετό καιρό να υπερασπίζεται ένα σχετικά μικρό σύνορο. Ακόμα και με λίγους μαχη-

τές μπορείς να υπερασπιστείς ένα στενό πέρασμα εναντίον μεγάλου αριθμού αντιπάλων-»

«Δε θα πλησιάσουμε κι από τον Ποταμό;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, ατενίζοντάς την με το μοναδικό του μάτι.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, που δεν της άρεσε και τόσο που την είχε διακόψει. «Θα επιτεθούμε από το Εμπορικό Κέντρο, ακριβώς απέναντι από την Α' Κατωρίγια· ο Κάδμος θα το κανονίσει αυτό. Αλλά τώρα μιλάω για την επίθεση που θα κάνουμε από *ξηράς*. Αυτή θα είναι και η σημαντικότερη.»

«Γιατί;» έθεσε το ερώτημα ο Βάρνελ-Αλντ. «Μπορούμε να επιτεθούμε κυρίως από τον Ποταμό, αφού τα σύνορα στην ξηρά είναι τόσο μικρά. Θα έρθουμε από το Εμπορικό Κέντρο και από τη Β' Κατωρίγια *μέσω Ριγοπόταμου*. Πλοία υπάρχουν αρκετά.»

«Ναι,» είπε η Καρζένθα, «θα γίνει αυτό που λες, Βάρνελ. Όμως τα πλοία μας θα πρέπει να υπερνικήσουν τα σκάφη του Χορονίκη που θα προστατεύουν τα λιμάνια· και, μετά, θα πρέπει οι μαχητές μας να κάνουν απόβαση σε καλά φρουρούμενους δρόμους, αντιμετωπίζοντας την αντίσταση εκεί. Η βοήθεια που μπορεί να προσφέρει μια επίθεση από την ξηρά θα τους είναι πολύτιμη. Αν η επίθεση γίνει *σωστά*.»

Οι άλλοι την περίμεναν να συνεχίσει, και η Καρζένθα συνέχισε: «Θα τους χτυπήσουμε από τους επίγειους και τους υπόγειους δρόμους *συγχρόνως*· και θα εκμεταλλευτούμε και κάτι που ο Χορονίκης κι οι στρατηγοί του δεν νομίζω να έχουν υπολογίσει: Την Επιγεγραμμένη.»

«Τι δουλειά έχει η Επιγεγραμμένη;» απόρησε ο Ζιλμόρος, μορφάζοντας καθώς άναβε ένα τσιγάρο.

«Δεν έχει καμία φύλαξη, σύμφωνα με τις πληροφορίες μου. Η Πολιτάρχης της είναι... μια εικονική φιγούρα, χωρίς ιδιαίτερη δύναμη. Δεν υπάρχει φρουρά ή αστυνομία στην Επιγεγραμμένη. Το μέρος είναι, κατά βάση, αφύλαχτο. Μόνο κάποιοι μισθοφόροι υπάρχουν, που φρουρούν τις λίγες βιομηχανίες της συνοικίας. Και το ιερατείο του Κρόνου εκεί έχει επίσης μερικούς μισθοφόρους. Αλλά δεν περιμένω ουσιαστική αντίσταση από αυτούς. Ο μόνος λόγος που καμιά άλλη συνοικία δεν έχει κατακτήσει ακόμα την Επιγεγραμμένη είναι επειδή είναι *ασύμφορο*, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Η Επιγεγραμμένη,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, «είναι πράγματι τελείως διαλυμένη. Για να τη συνεφέρεις χρειάζονται πολλά λεφτά, πολύς κόπος. Και υπάρχουν κι αυτές οι *δοξασίες* στην περιοχή, για τον Επιγεγραμμένο Τοίχο και ότι η συνοικία είναι 'τόπος δοκιμασίας' – ότι ο Κρόνος δοκιμάζει εκεί τους πιστούς – ότι το μέρος είναι, κατά κάποιο τρόπο, *καταραμένο* να είναι για πάντα σ' αυτά τα χάλια.»

«Ναι,» ένευσε η Καρζένθα, «ακριβώς. Επομένως, θα μπορούμε χωρίς πρόβλημα.»

«Προτείνεις να κατακτήσουμε την Επιγεγραμμένη;» είπε ο Βάρνελ.

«Όχι να την κατακτήσουμε. Απλώς να *περάσουμε* από εκεί. Αφού τα σύνορά της δεν φρουρούνται, ο καθένας μπορεί να περάσει και να πάει όπου θέλει. Ένα μέρος του στρατού μας θα μπει στην Επιγεγραμμένη – θα αντιμετωπίσει εύκολα και κάποιους τοπικούς μισθοφόρους, εν ανάγκη· αν και δεν νομίζω ότι θα υπάρξει τέτοια ανάγκη – και θα επιτεθεί από εκεί στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Από τη μεγάλη Αλάθευτη Οδό και από μικρότερους δρόμους.» Η Καρζένθα, χρησιμοποιώντας το τεχνικό ραβδί της, έκανε το ολόγραμμα του χάρτη να περιστρέφεται και να εστιάζεται, δείχνοντάς τους τα μέρη για τα οποία μιλούσε. «Ο Χορονίκης και οι στρατηγοί του πάω στοίχημα πως δεν θα το έχουν προβλέψει αυτό.»

«Κι αν το έχουν;» έθεσε το ερώτημα ο Βάρνελ-Αλντ.

«Ακόμα κι έτσι, πάλι μας συμφέρει. Δες τα σύνορα που θα μπορούμε να χτυπήσουμε, έχοντας μπει στην Επιγεγραμμένη.» Τα έδειξε επάνω στο ολόγραμμα, κάνοντας με το ραβδί της μια κόκκινη γραμμή να παρυσιαστεί εκεί. «Από τις όχθες του Ριγοπόταμου ως τη Ρόδα.» Πάτησε ένα κουμπί πάνω στο ραβδί κι ένας κόκκινος αριθμός εμφανίστηκε στο ολόγραμμα: 125. «Σύνορα έκτασης εκατόν-είκοσι-πέντε χιλιομέτρων. Άπλετος χώρος για στρατιωτικές κινήσεις. Και θα είναι σαν να έχουμε σχεδόν περικυκλώσει την Α' Κατωρίγια Συνοικία, από τον Ποταμό και από την ξηρά. Μόνο τα σύνορά της με τη Ρόδα δεν θα μπορούμε να χτυπήσουμε.»

«Το σχέδιό σου δεν είναι καθόλου κακό, Καρζένθα,» παραδέχτηκε ο Βάρνελ-Αλντ.

Ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχηγός της συμμορίας των Ξεπεσμένων Ιερέων, ρώτησε: «Κι αν η Ρόδα μάς επιτεθεί; Θα είναι δίπλα μας; στα δυτικά.» Την έδειξε στο ολόγραμμα.

«Αν μας επιτεθεί μέσα στην Επιγεγραμμένη, μπορούμε ανά πάσα στιγμή να υποχωρήσουμε αν θέλουμε, χωρίς να έχουμε χάσει τίποτα,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. «Η Επιγεγραμμένη δεν είναι δική μας συνοικία· δεν μας ενδιαφέρει. Έχεις, όμως, δίκιο σε ένα πράγμα, Στίβεν: θα πρέπει να έχουμε παρατηρητές που θα κοιτάζουν προς την κατεύθυνση της Ρόδας, μήπως προβεί σε τέτοια ενέργεια.

»Καμιά άλλη ερώτηση;» είπε η Καρζένθα-Σολ προς όλους. «Καμιά πρόταση; Κάποια επισήμανση;»

Τα υπόλοιπα που συζήτησαν εκείνο το πρωινό ήταν διαδικαστικά.

Όταν, το μεσημέρι, η Καρζένθα-Σολ επέστρεψε στο κρεμαστό διαμέρισμά της στη Μονότροπη, κάλεσε τον Κάδμο στη Β' Ανωρίγια Συνοικία και μίλησε τηλεπικοινωνιακά μαζί του, για να μάθει τι έκανε και τι γινόταν από κείνα τα μέρη – και επειδή ήθελε ν' ακούσει τη φωνή του.

«Τρώς τίποτα, ή το ξεχνάς;» τη ρώτησε ο Κάδμος.

Η Καρζένθα γέλασε. «Φυσικά και τρώω!»

«Τι έφαγες χτες το μεσημέρι;»

«Δε θυμάμαι. Έχω δουλειές εδώ, ξέρεις – δεν κάθομαι!» Είχε βγάλει τώρα τις μπότες και τα περισσότερα ρούχα της και ήταν μισοξαπλωμένη στον καναπέ του σαλονιού, με το ασύρματο ακουστικό του τηλεπικοινωνιακού συστήματος στ' αφτί της.

«Έχω μισοτελειώσει εκείνο το ποίημα που έγραφα για τους Νομάδες των Δρόμων,» της είπε ο Κάδμος.

«Ωωω, μη μου λες πάλι για τους Νομάδες των Δρόμων!» Μόνο μπελάδες ήταν οι Νομάδες των Δρόμων, όπως το έβλεπε η Καρζένθα. Ευτυχώς είχαν φύγει από τις συνοικίες τους.

«Να μη σ' το διαβάσω;»

«Εντάξει, διάβασέ μου το.» Δεν ήθελε να τον στεναχωρήσει.

Ο Κάδμος τής το διάβασε.

Δεν ήταν και τόσο άσχημο.

Όταν η κουβέντα τους τελείωσε, η Καρζένθα σηκώθηκε από τον κανapé κι έβαλε πάλι το ακουστικό στη θέση του πάνω στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα. Πήγε στο μπάνιο και έκανε ένα ντους με χλιαρό νερό. Ύστερα, χρησιμοποίησε ξανά εκείνη τη συσκευή και περίμενε να δει την ένδειξη που θα παρουσιαζόταν στη μικρή οθόνη της.

Ήταν η ίδια μ'αυτήν πριν από μία ημέρα.

Της έλεγε πως ήταν έγκυος.

Η Καρζένθα αναστέναξε. Τι να έκανε; Να έπαιρνε το εκτρωτικό; Δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχε πάρει στη ζωή της. Της είχε ξανα συμβεί να βρεθεί έγκυος, και δεν νόμιζε πως ήταν έτοιμη για να έχει ένα βρέφος να προσέχει. Και ούτε ήθελε να το φορτώσει στους γονείς της στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Τότε, δεν είχε γίνει ακόμα η επανάσταση του Κάδμου· τότε, ακόμα η πλουτοκρατία κυβερνούσε τη Β' Ανωρίγια· τότε, τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά...

Τώρα, η Καρζένθα δεν ήταν σίγουρη ότι ήθελε να το πετάξει αυτό το έμβρυο. Ήταν το παιδί του Κάδμου, του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.

Και το γεγονός ότι ο Κάδμος, πριν από δυο μέρες, της είχε πει ότι η Κελρίτ, η γυναίκα του Ερκάνη, ήταν επίσης έγκυος τής φαινόταν σαν μια αρκετά παράξενη σύμπτωση. *«Ο Ερκάνης λέει πως θέλει το παιδί του να ζήσει σε μια καλύτερη Ρελκάμνια,»* είχε πει ο Κάδμος· *«και αληθινά το εύχομαι αυτό, Καρζένθα: η κατάσταση να είναι καλύτερη όταν το παιδί του γεννηθεί.»* Και είχε γελάσει. *«Αναρωτιέμαι αν θα είναι το ίδιο τρελό μ'αυτόν – ν'ασχολείται όλο με παράξενα και μυστηριώδη πράγματα!»* Ο Ερκάνης θεωρούσε τον εαυτό του μυστικιστή προτού ο Κάδμος τον κάνει Αντιπολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας – και εξακολουθούσε να θεωρεί τον εαυτό του περισσότερο μυστικιστή παρά πολιτικό. Περίμενε τον Κάδμο να επιστρέψει στη Β' Ανωρίγια για να τον απαλλάξει από τα καθήκοντά του: και τώρα ο Κάδμος ήταν εκεί. Για την ώρα, τουλάχιστον.

Η Καρζένθα, έχοντας ακούσει για την εγκυμοσύνη της Κελρίτ, αισθανόταν διστακτική να πάρει το εκτρωτικό. Θα μπορούσε και το δικό της παιδί να ζήσει σε μια καλύτερη Ρελκάμνια, δεν θα μπορούσε; Και της άρεσε να έχει το έμβρυο του Αλυσσοδεμένου Ποιητή μέσα της...

Τα λόγια του Βάρνελ ήρθαν ξανά στο μυαλό της: *«Είναι κατακτήσεις, η μία μετά την άλλη, και υπάρχει μια κεντρική διοίκηση – αυτή του Αλυ-*

σοδεμένου Ποιητή. Είναι αυτοκρατορία. Δεν υφίσταται άλλος όρος, είτε αρέσει στον Κάδμο είτε όχι. Είναι ο Αυτοκράτοράς μας τώρα.»

Η Καρζένθα-Σολ θα το κρατούσε αυτό το παιδί.

Αφού ντύθηκε, πήγε στο σαλόνι ξανά και παράγγειλε, μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος, να της φέρουν κάτι να φάει για μεσημέρι.

Τώρα, ήταν δύο.

/3\

Ο Αλέξανδρος μαθαίνει έναν ασυνήθιστο τρόπο επικοινωνίας, και ο Όρπεκαλ-Λάντι επιμένει προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, ενώ η Κορίνα ανακαλύπτει έναν καινούργιο δρόμο, δύο Θυγατέρες μιλάνε για τα όνειρά τους, και μια πολιτική συνάντηση διεξάγεται.

Τελικά, αποφάσισαν να πάρουν πρωινό επάνω σε μια ανεμοδαρμένη ταράτσα, σαν άγριες γάτες της Πόλης. Η Μιράντα το πρότεινε, για πλάκα, έχοντας παρατηρήσει κάποια ιδανικά πολεοσημάδια γι' αυτό· και ο Αλέξανδρος, ύστερα από μια στιγμή σκέψης, χαμογέλασε σαν αλήτης και είπε: «Ας πάμε! Γιατί όχι;» Η Μιράντα έκανε την όψη του να χάνει τη συνηθισμένη ουδετερότητά της.

Αγόρασαν πρόχειρο φαγητό και καφέδες από ένα μαγαζί και ανέβασαν το φορτηγό τους στην ταράτσα από τη στριφτή ράμπα που οδηγούσε εκεί. Κανείς άλλος δεν βρισκόταν τριγύρω· το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο, έρημο. Η Μιράντα μπορούσε μόνο να διακρίνει (μέσω των πολεοσημαδιών) ένα στοιχειακό της Ατέρμονης Πολιτείας να περιστρέφεται γύρω από τα καλώδια που τεντώνονταν πάνω από ένα δώμα της ταράτσας.

Άνοιξε την πίσω πόρτα του φορτηγού και, πατώντας ένα κουμπί πάνω στην επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ, ζήτησε από τα Εκτρώματα να βγουν. Αυτά, υπάκουα, βγήκαν. Σφυρίζοντας μελωδικά. Κουνώντας τα πλοκάμια τους σαν για να ξεπιαστούν. Αναβοσβήνοντας ρυθμικά τα φωτάκια τους. Τα ενεργειακά μέταλλα των σφαιρικών σωμάτων τους λαμπύριζαν απόκοσμα μες στο χειμωνιάτικο πρωινό.

«Είπες ότι θες να μάθεις να επικοινωνείς μαζί τους, δεν είπες;» ρώτησε η Μιράντα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, καθισμένος πάνω σ' έναν χοντρό σωλήνα που προεξείχε από το πάτωμα της ταράτσας σαν διογκωμένη φλέβα. Έφερε το ποτήρι του στα χείλη και ήπие καφέ. Ήταν ζεστός και

γευστικός, με κομματάκια σοκολάτας – ό,τι χρειαζόταν για ένα τέτοιο ψυχρό πρωινό επάνω σε μια ψηλή, εγκαταλειμμένη ταράτσα.

Η Μιράντα έβγαλε την επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ από το φορητό και την απόθεσε μπροστά στον Αλέξανδρο. Καθώς έτρωγαν και έπιναν τους καφέδες τους, άρχισε να του εξηγεί πώς να τη χρησιμοποιεί, κι εκείνος, ύστερα από κάποια ώρα, είχε καταλάβει.

«Δεν φαίνεται νάναι τίποτα ιδιαίτερο,» είπε. «Να δοκιμάσω;»

Η Μιράντα, δαγκώνοντας ένα κομμάτι από το σχεδόν τελειωμένο τoστ της, έγνεψε καταφατικά.

Ο Αλέξανδρος πάτησε ένα κουμπί, και μια μελωδία βγήκε από τα ηχεία της συσκευής:

[ΓΕΙΑ]

Τα Εκτρώματα, που περιφέρονταν στην ταράτσα, σταμάτησαν και έστρεψαν την προσοχή τους επάνω του. Παρότι δεν είχαν μπροστινή όψη ακριβώς, έτσι σφαιρικά όπως ήταν, ήταν φανερό ότι τώρα τον παρατηρούσαν. Εύηχες μελωδίες βγήκαν από τα μεταλλικά σώματά τους.

Και το σύμβολο επάνω σ'ένα κουμπί της συσκευής άναψε:

[ΓΕΙΑ]

Και άλλα τρία σύμβολα επίσης:

[ΦΙΛΕ] [ΤΗΣ ΟΔΗΓΟΥ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

«Νομίζω ότι με συμπαθούν,» είπε ο Αλέξανδρος στη Μιράντα.

«Βλέπουν ότι είσαι μαζί μου,» αποκρίθηκε εκείνη, τελειώνοντας το τoστ της. Όλη αυτή η διαδικασία με τα Εκτρώματα είχε πάρει για λίγο το μυαλό της από εκείνα τα παράξενα όνειρα και την είχε κάνει να αισθανθεί καλύτερα. Μήπως, τελικά, δεν ήταν παρά απλοί, μπερδεμένοι εφιάλτες; –Όχι, αποκλείεται. Ήταν από εκείνα τα όνειρα που σημαίνουν κάτι. Αλλά τι;

Ο Αλέξανδρος άναψε τσιγάρο, καλύπτοντάς το με το χέρι του ώστε να πιάσει φωτιά· φυσούσε αρκετά δυνατά εδώ πάνω. Περόνιαζε.

Τα Εκτρώματα μίλησαν:

[ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ] [:]

Η Μιράντα τούς απάντησε, πατώντας κουμπιά:

[ΟΧΙ] [ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ]

[ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

Ευτυχώς, σκέφτηκε η Μιράντα, ακόμα με εμπιστεύονται. Πού θα τα πήγαινε, όμως, στο τέλος; Η Ρελκάμνια ήταν μεγάλη διάσταση, αλλά είχε χώρο για κάτι σαν τα Εκτρώματα της Διπλωμένης Γης;

Και θα πρέπει κάποτε να σταματήσουμε να τα λέμε Εκτρώματα' όμως πώς να τα ονομάσουμε;

Ζήτησε τη γνώμη του Αλέξανδρου.

«Εμένα ρωτάς;» είπε εκείνος, καπνίζοντας. «Εσύ είσαι Θυγατέρα της Πόλης. Εσύ τα έφερες εδώ.»

Η Μιράντα μόρφασε. «Δεν ήμουν ποτέ καλή στο να δίνω ονόματα.» Δεν ήξερε αν αυτό ήταν αλήθεια ή ψέματα' απλώς της ήρθε να το πει. Μάλλον ήταν αλήθεια.

«Χμμμ,» έκανε ο Αλέξανδρος, ρουφώντας καπνό. Τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. «Πλοκαμόσφαιροι;»

Η Μιράντα γέλασε, κι εκείνος γέλασε μαζί της.

«Εντάξει,» είπε ο Αλέξανδρος, «αλλά εσύ με ρώτησες!»

«Είναι καλύτερο, πάντως, από 'Εκτρώματα'. Όμως δεν ξέρω αν τους ταιριάζει. Είναι απλά η περιγραφή τους. Σχετικά.» Κούνησε το κεφάλι, μειδώντας. «Δεν ξέρω.»

«Γιατί δεν τα ρωτάμε;»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. Δεν το είχε σκεφτεί αυτό.

«Ας τα ρωτήσουμε πώς τα ίδια αποκαλούν τον εαυτό τους,» συνέχισε ο Αλέξανδρος. Και τα χέρια του πήγαν προς τη συσκευή του πολεοπλάστη. «Να το κάνω;»

Η Μιράντα κατένευσε.

Ο Αλέξανδρος πάτησε κουμπιά:

[ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΑΣ] [:]

Τα Εκτρώματα έβγαλαν μελωδικούς ήχους. Αλλά κανένα κουμπί επάνω στη συσκευή δεν άναψε.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα μόρφασε. «Ο Χέρκεγμοξ μάλλον δεν είχε προβλέψει τόσο παράξενες έννοιες.»

Δεν ήταν ακόμα μεσημέρι όταν ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος έφτασε στην Κουρασμένη, ταξιδεύοντας μέσα στο όχημα των μισθοφόρων του. Είχε περάσει ξανά από τη Βαθμιδωτή για να έρθει εδώ,

αλλά χωρίς να σταματήσει καθόλου. Η Βαθμιδωτή, με τον γεμάτο μολυσματικά νέφη ουρανό της, δεν ήταν καμιά συνοικία που σ'έκανε να θέλεις να μείνεις παραπάνω από ό,τι ήταν απαραίτητο.

Η Κουρασμένη τού φαινόταν κι αυτή αρκετά βιομηχανική συνοικία, αλλά ο ουρανός της δεν ήταν το ίδιο μολυσμένος. Μπορούσες να δεις τον ήλιο, μα τον Κρόνο· δεν κρυβόταν πίσω από καπνούς διάφορων αποκρουστικών χρωμάτων. Η Κουρασμένη δεν ήταν μια συνοικία όπου ο Γουίλιαμ θα ήθελε να ζει, όμως ήταν μια συνοικία όπου θα μπορούσε άνετα να μείνει μερικές μέρες.

Τώρα, βέβαια, δεν ερχόταν εδώ για λόγους αναψυχής. Αφού φρόντισε να κλείσει δωμάτια σ'ένα ξενοδοχείο, πήγε στο Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης (όλα τα Πολιταρχικά Μέγαρα ήταν *Πολιτικά* Μέγαρα εδώ, στις συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου, για κάποιο λόγο) και ζήτησε να μιλήσει με την Πολιτάρχη, κυρία Σειρήνα Οβορμάνδω, δηλώνοντας ποιος ήταν και λέγοντας πως ερχόταν να την προειδοποιήσει για έναν μεγάλο κίνδυνο. Ήταν βασικό – *βασικό*, τόνισε – να τον δεχτεί το συντομότερο δυνατό. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Αν καθυστερούσε, κάποια απάτη μπορεί να γινόταν εις βάρος της. Εις βάρος ολάκερης της Κουρασμένης!

Όταν η Μιράντα και ο Αλέξανδρος επέστρεψαν στο ξενοδοχείο, βρήκαν τον Όρπεκαλ-Λάντι στο δωμάτιο του Βόρκεραμ-Βορ, όπου επίσης βρίσκονταν η Ολντράθα, η Φοίβη, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Μάικλ Παγοθραύστης. Συζητούσαν για το θέμα της Επιγεγραμμένης. Να πήγαιναν πρώτα εκεί, για ν'αφήσουν τον στρατό τους, και μετά να κατευθύνονταν στην Κουρασμένη; Ή να πήγαιναν πρώτα στην Κουρασμένη και μετά να κατευθύνονταν στην Επιγεγραμμένη;

Ο Όρπεκαλ πρότεινε το δεύτερο. Ο Βόρκεραμ φαινόταν διχασμένος.

«Τι νομίζεις εσύ;» ρώτησε τον Αλέξανδρο. «Και πού ήσασταν τόση ώρα;»

«Είχαμε πάει μια βόλτα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και καλύτερα ν'αφήσουμε τον στρατό πρώτα στην Επιγεγραμμένη.»

«Γιατί να καθυστερήσουμε να επισκεφτούμε την Κουρασμένη, γαμώτο;» διαφώνησε ο Όρπεκαλ. «Μπορεί το κάθαρμα, ο Σημαδεμένος,

να μας προλάβει – να πάει στην Πολιτάρχη της πριν από εμάς! Ίσως αυτό να σήμαινε το όραμα που είδε η Μιράντα.»

«Η Μιράντα δεν είπε αν πρώτα θα πάμε στην Επιγεγραμμένη ή όχι.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ατένισε την εν λόγω Θυγατέρα. «Θα πάμε πρώτα στην Επιγεγραμμένη ή όχι;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αυτά που βλέπω για το μέλλον δεν είναι τόσο συγκεκριμένα.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Όρπεκαλ. «Είναι προφανές πως *καλύτερα* να μιλήσουμε στην Πολιτάρχη της Κουρασμένης πιο γρήγορα παρά πιο αργά!»

«Και μετά από την Κουρασμένη;» έθεσε το ερώτημα ο Αλέξανδρος. «Τι θα γίνει μετά; Θα πεις πάλι ότι είναι *καλύτερα* να πάμε στην επόμενη συνοικία που έχουμε υπόψη μας προτού πάμε στην Επιγεγραμμένη; Μ'αυτή τη λογική, *πότε* θα πάμε στην Επιγεγραμμένη, Όρπεκαλ;»

«Καλό ερώτημα,» παρατήρησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ξεφύσησε, μοιάζοντας απεγνωσμένος μαζί τους. «Τώρα, πάντως, που μόλις έχουμε ξεκινήσει τη Συμμαχία, δεν είναι καλό να καθυστερήσουμε! Πάμε στην Κουρασμένη και, ύστερα, κατευθυνόμαστε προς την Επιγεγραμμένη. Εντάξει;»

Ο Βόρκεραμ και ο Αλέξανδρος αλληλοκοιτάχτηκαν. Μετά κοίταξαν τη Μιράντα.

«Μην κοιτάτε εμένα,» τους είπε εκείνη, έχοντας τον ώμο της ακουμπισμένο στη ντουλάπα του δωματίου και τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της.

Ο Βόρκεραμ κούνησε το κεφάλι. *Θυγατέρες...* σκέφτηκε, οριακά τσαντισμένος. *Θυγατέρες της Πόλης, γαμώτο!...* «Εντάξει,» είπε. «Ας πάμε πρώτα στην Κουρασμένη.» Και ατένισε ερωτηματικά τον Αλέξανδρο.

«Πάμε,» συμφώνησε εκείνος, με την έκφρασή του τελείως ουδέτερη.

Προς το παρόν, βέβαια, περίμεναν να ξανασυναντήσουν τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης, στις έξι και μισή, σήμερα το απόγευμα, ώστε να υπογράψει το έγγραφο της Αμυντικής Συμμαχίας. Οπότε, δεν θα πήγαιναν πουθενά ακόμα.

Η Κορίνα βάδιζε στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, τυχαία, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης. Αφού τώρα πλέον

δεν θα είχε το φυλαχτό, τουλάχιστον όφειλε να ανακαλύψει τους αόρατους δρόμους. Δεν μπορούσε να ανεχτεί να τους ξέρει μόνο η Μιράντα! Και δεν νόμιζε πως θα της ήταν δύσκολο να τους βρει. Είχε κατανοήσει τι έπρεπε να κάνει. Το είχε συμπεράνει από την παρακολούθηση της Αδελφής της, εδώ και τόσο καιρό. Γνώριζε, μάλιστα, *περισσότερα* για τους κρυφούς δρόμους από τη Μιράντα· απλώς τα γνώριζε θεωρητικά. Είχε καταλάβει ότι οι άνθρωποι που ανέφερε ο *Τόμος των Αόρατων Δρόμων* – οι απλοί άνθρωποι που είχαν, κατά λάθος, ακολουθήσει κρυφούς δρόμους – ήταν, φυσικά, άτομα που είχαν περισσότερη ψυχική επαφή με τη διάσταση της Ρελκάνια. Όπως ο Βάρνελ-Αλντ. Όπως, ίσως, και ο Θόρινταλ, ο σαμάνος των Νομάδων – αλλά η Κορίνα δεν μπορούσε να είναι βέβαιη γι' αυτόν· δεν είχε χρόνο ν' ασχοληθεί περισσότερο μαζί του, όσο τον είχε κοντά της.

Η Μιράντα δεν πρέπει ακόμα να είχε καταλάβει τούτη τη λεπτομέρεια. Πρέπει να αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν απλοί άνθρωποι να έχουν ακολουθήσει τους κρυφούς δρόμους, σύμφωνα με τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*. Ορισμένες φορές, η Μιράντα, παρά την ηλικία της, ήταν τόσο αφελής...

Η Κορίνα παρατηρούσε τα πολεοσημάδια τώρα, καθώς περιπλανιόταν στη Β' Κατωρίγια, και τα άφηνε να την οδηγήσουν όπου ήθελαν, όπως τα ρεύματα του Ριγοπόταμου θα οδηγούσαν μια ακυβέρνητη βάρκα. Συγχρόνως, το μυαλό της σκεφτόταν άλλα πράγματα: αναρωτιόταν τι θα έκανε στο άμεσο μέλλον, τι ρόλο είχε σ' ετούτες τις συνεικίες της Ατέρμονης Πολιτείας. Γιατί καταλάβαινε ότι, σίγουρα, το παιχνίδι της εδώ δεν είχε τελειώσει.

Και, σταδιακά, η Κορίνα άρχισε να φτάνει σε κάποια συμπεράσματα, ενώ ο χειμερινός άνεμος που σφύριζε μες στους δρόμους και πάνω στις γέφυρες τη χτυπούσε κάνοντας την κάπα της να τινάζεται και την κουκούλα της να αναδεύεται σαν βιολογικό κουκούλι εξωδιαστασιακής οντότητας.

Ακολουθούσε ήδη κάποιον από τους αόρατους δρόμους· το αντιλαμβάνόταν. Πήγαινε από το ένα λογικό σημάδι στο άλλο – μια φυσική αλληλουχία. Και είχε κατανοήσει από πού αυτή η αλληλουχία είχε ξεκινήσει· θα μπορούσε, νόμιζε, να την ξανακολουθήσει στο μέλλον.

Και τώρα έφτασε στο τέλος του δρόμου. Το δεξί της πέλμα μαγνητίστηκε κάτω, κολλώντας εκεί με δύναμη. Εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια διέτρεξε το σώμα της, ξεκινώντας από το σημάδι των θυγατέρων.

Ύστερα απ' αυτό, όμως, η εμπειρία δεν έμοιαζε καθόλου με τη μεταφορά στο ενεργειακό πλέγμα. Η Κορίνα είδε τα οικοδομήματα και τους δρόμους να σκοτεινιάζουν ολόγυρά της, σαν πυκνά σύννεφα να είχαν κρύψει ξαφνικά τον ουρανό και ένας σκοτεινός άνεμος να είχε σβήσει κάθε τεχνητό φως και φωτεινή πινακίδα της Ρελκάμνια. Η Κορίνα βρέθηκε σε απόλυτο σκοτάδι, να αιωρείται σαν φτερό· αλλά μέσα σ' αυτό το απόλυτο σκοτάδι δεν ήταν μόνη. Εκτός από εκείνη, αιωρούνταν και κάποια άλλα πράγματα, θυμίζοντας νέφη με πολύ χαλαρά σφαιρικά σχήματα. Στο εσωτερικό τους κινήσεις φαίνονταν.

Η Κορίνα πλησίασε ένα, όπως θα κολυμπούσε στον βυθό του Ριγοπόταμου. Το κοίταξε προσεχτικά. Ολόκληρα γεγονότα διαδραματίζονταν εκεί μέσα, σαν θέατρο! Όμως... δεν μπορεί να ήταν από την πραγματικότητα. Ήταν πολύ... πολύ σουρεαλιστικά για νάναι πραγματικά, μα τον Κρόνο! Τι ήταν;

Μα, φυσικά! Η Κορίνα έβλεπε ένα όνειρο. Έβλεπε το όνειρο κάποιου ανθρώπου που τώρα κοιμόταν.

Απομακρύνθηκε από εκεί και κολύπησε ως ένα άλλο νέφος – μια άλλη φυσαλίδα. Εκεί είδε πάλι ένα όνειρο. Γέλασε και βούτηξε μέσα του.

Είχε ανακαλύψει τον Δρόμο των Ονείρων!

«Μιράντα...»

«Τι;» Στράφηκε να κοιτάξει τη Φοίβη καθώς έβγαιναν από το δωμάτιο του Βόρκεραμ-Βορ για να πάνε στα δικά τους δωμάτια και να ξεκουραστούν λίγο προτού ξεκινήσουν για την οριστική συνάντηση με τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης.

Ο Αλέξανδρος σταμάτησε πλάι στη Μιράντα, αντικρίζοντας κι αυτός τη Φοίβη, ενώ οι υπόλοιποι έφευγαν.

«Δε μιλάω σ' εσένα,» του είπε η Νύφη του Χάροντα, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Πήγαινε.»

Ο Αλέξανδρος δεν αποκρίθηκε· η όψη του παρέμεινε ουδέτερη, όπως συνήθως· αλλά απομακρύνθηκε, κατευθυνόμενος προς το δωμάτιό του.

«Τι είναι, Αδελφή μου;» ρώτησε η Μιράντα. «Κάτι σε απασχολεί;»

«Είδα ένα όνειρο.»

Η Μιράντα αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. Δε νόμιζε ότι ήταν τυχαίο. «Τι όνειρο;»

Η Φοίβη τής έκανε νόημα να την ακολουθήσει, ξεκλείδωσε το δωμάτιό της, και μπήκαν. Επάνω στο κρεβάτι ήταν ριγμένο ένα περιοδικό με ιστορίες μυστηρίου. Επάνω στο κομοδίνο ήταν ένα Αργυρό Νεφέλωμα, μισοτελειωμένο, και ένα τασάκι με τρία αποτσίγαρα.

Η Φοίβη στράφηκε ν'αντικρίσει τη Μιράντα. «Νομίζω πως έχει έρθει η ώρα να σκοτώσω τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Θες να σε αιχμαλωτίσει η Κορίνα ξανά; Το έχουμε συζητήσει ήδη αυτό, Αδελφή μου, δεν το έχουμε συζητήσει; Δεν μπορείς να–»

«Στο όνειρό μου είδα ότι σκότωνα τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, και η Κορίνα στεκόταν και με κοίταζε χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτα για να με σταματήσει.»

«Στα όνειρα, η Πόλη μάς μιλά με μυστήριους τρόπους–»

«Το συγκεκριμένο όνειρο δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι ήρθε, επιτέλους, η ώρα να στείλω τον Κάδμο Ανθοτέχνη στο Έρεβος!» επέμεινε η Φοίβη. «Γι'αυτό είμαι εδώ, Μιράντα. Αυτός είναι ο μόνος λόγος!»

«Μην είσαι ανόητη, γαμώτο! Και μην περιμένεις να σε ξαναβηθήσω αν η Κορίνα σε φυλακίσει. Και θα σε φυλακίσει, μην το αμφιβάλλεις. Δε μπορείς να τη νικήσεις όσο έχει το φυλαχτό στην κατοχή της.»

«Στο όνειρό μου, στεκόταν και με κοίτ–»

«Τα όνειρα δεν είναι η πραγματικότητα, Φοίβη! Η Κορίνα αποκλείεται να στέκεται και να σε κοιτάζει ενώ σκοτώνεις τον Ανθοτέχνη! Κι εγώ είδα ένα όνειρο χτες βράδυ, και... ήταν πολύ αλλόκοτο όνειρο.»

«Τι είδες;» ρώτησε η Φοίβη, συνοφρυωμένη.

Η Μιράντα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και προσπάθησε να της περιγράψει το όνειρο – ή, μάλλον, τα δύο όνειρα που είχαν έρθει το ένα κατόπιν του άλλου – ενώ εκείνη στεκόταν όρθια ακόμα, βηματίζοντας κάθε τόσο μες στο δωμάτιο.

«Είναι όντως ακατανόητα όλα,» είπε η Φοίβη, στο τέλος. «Ειδικά αυτό με την Κορίνα, που σου δείχνει το τραυματισμένο χέρι της... Ίσως να σημαίνει ότι κάτι έχει πάθει, Μιράντα. Ίσως γι' αυτό να μην έχει πια τη δύναμη να με σταματήσει απ' το να σκοτώσω τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή!»

«Μην είσαι τόσο σίγουρη, Αδελφή μου,» διαφώνησε η Μιράντα.

«Τέλος πάντων. Το όνειρό σου ήταν ακαταλαβίστικο· το δικό μου δεν ήταν!»

«Δεν ξέρεις τι ακριβώς είδες,» την προειδοποίησε η Μιράντα. «Η Πόλη μιλά με αινιγματικούς τρόπους. Μη βιάζεσαι να βγάλεις συμπεράσματα· θα πέσεις στην παγίδα της Κορίνας.»

Η Φοίβη δεν μίλησε, καθίζοντας κι εκείνη στο κρεβάτι.

Η Μιράντα στράφηκε να την κοιτάξει. «Νομίζεις ότι ήταν τυχαίο που και οι δύο είδαμε όνειρα χτες βράδυ;»

«Τι θες να πεις;»

«Τίποτα συγκεκριμένο. Απλώς δεν νομίζω ότι ήταν σύμπτωση, Αδελφή μου. Κάτι...» μόρφασε, συλλογισμένη, «σαν κάτι νάχει αλλάξει στην Πόλη.»

«Μπορείς να μαντέψεις τι;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Όχι ακόμα.» Βάδισε προς την εξώπορτα του δωματίου. «Μη βιαστείς να κάνεις τίποτα, Αδελφή μου.» Έπιασε την πετούγια ενώ κοίταζε τη Φοίβη. «Εντάξει;»

Η Νύφη του Χάροντα έγενψε καταφατικά, αλλά αμίλητη.

Η Μιράντα βγήκε απ' το δωμάτιο.

Το απόγευμα, στις έξι, έφυγαν από το ξενοδοχείο και επιβιβάστηκαν στο εξατροχο φορτηγό των Εκλεκτών – ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, η Μιράντα, η Ολντράθα, η Φοίβη, η Φοριντέλα-Ράο, ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Ζυλκάμα'μορ, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, η Φρίντα, η Ζιρτάλια η Γάτα, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, και ο Ρίντιλακ-Κονχ. Το όχημα σύντομα μετατράπηκε σε μεγάλο ελικόπτερο και, μετά, ξανά σε όχημα λίγο προτού φτάσει στο Πολιτικό Μέγαρο της Καλόπραγης επάνω στη διασταύρωση των τεσσάρων γεφυρών.

Στον περίβολο του Μεγάρου τούς συνάντησε πάλι ο Γενικός Πρωτοφύλακας Φράνσις Μορράσβω, τους χαιρέτησε επισήμως, και τους οδήγησε στο εσωτερικό του οικοδομήματος, όπου στην ίδια αίθουσα με την προηγούμενη φορά τούς περίμενε ο Πολιτάρχης Ρόμενταλ-Κονχ μαζί με τον Γραμματέα του, Αιμίλιο Αρτίστρατο, και τους άλλους σύμβουλούς του, συμπεριλαμβανόμενης της Ερμιόνης'σαρ Νιρικάντω, που ο Βόρκεραμ υπέθετε ότι πρέπει να ήταν σύμβουλος για θέματα μαγείας.

Αφού χαιρετήθηκαν φιλικά με τον Πολιτάρχη και κάθισαν στο στρογγυλό τραπέζι, εκείνος είπε στην Τριανδρία: «Μίλησα με τον κύριο Νικόλαο Νιρβάλλω, της Αμφίνομης, και μου είπε πολύ καλά λόγια για εσάς, κύριοι. Πρόσθεσε, επίσης, ότι κινδυνέψατε όσο βρισκόσασταν στη συνοικία του, από τους Πορφυρούς Δικαστές.»

«Ευτυχώς δεν ήμασταν μέσα στο ξενοδοχείο όταν εξερράγησαν οι βόμβες,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Ο κύριος Νιρβάλλω υποπετεύεται ότι ίσως να υφίσταται κάποια υπόγεια συμμαχία μεταξύ Πορφυρών Δικαστών και Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Τίποτα δεν αποκλείεται.»

«Μου μίλησε, επίσης, για την κυρία Αμάντα Πολύεργη και για την Αμυντική Συμμαχία γενικότερα. Φαίνεται να πιστεύει πως αυτός ο συνασπισμός είναι απαραίτητος για να αντιμετωπίσουμε την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή, αν φτάσει ποτέ στους δρόμους μας.»

«Συμφωνείτε μαζί του;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, σαν να φοβόταν ότι μπορεί ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης να είχε αλλάξει γνώμη.

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Ρόμενταλ-Κονχ. «Σας είπα ήδη από χτες ότι θα γίνω μέλος της συμμαχίας. Απλώς ήθελα, πρώτα, να μιλήσω και με τον κύριο Νιρβάλλω, τον οποίο γνωρίζω από παλιά και εμπιστεύομαι.»

»Έχω, όμως, μια απορία, κύριοι. Συγκεκριμένα, μια απορία για εσάς, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ελπίζω να μπορώ να σας τη λύσω, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, αναρωτούμενος αν θα άκουγε τίποτα το ύποπτο. Είχε προλάβει η Κορίνα να σκαλίζει πάλι την κατάσταση;

«Μου είπατε ότι ήρθατε από την Ανακτορική Συνοικία ως μισθοφόρος στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, έχοντας ακούσει για τον πόλεμο που ξεκινούσε εκεί.»

«Αυτή είναι η αλήθεια.»

«Γιατί, όμως, αποφασίσατε να μείνετε; Ύστερα απ'όσα έχουν συμβεί, ένας απλός μισθοφόρος το πιθανότερο θα ήταν να έφευγε...»

«Ο πόλεμος συνεχίζεται,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Bor· «δεν έχει τελειώσει. Εξακολουθεί να υπάρχει δουλειά σε τούτες τις συνοικίες.»

«Τώρα, όμως, περισσότερο ως πολιτικός ασχολείστε με το θέμα παρά ως μισθοφόρος...»

«Με ενδιαφέρει προσωπικά πλέον. Αν επιτρέψουμε στον Αλυσοδεμένο Ποιητή να κατακτήσει τις συνοικίες εδώ, τότε σύντομα θα έρθει και προς τα νότια: προς την ίδια την Ανακτορική Συνοικία, πολύ πιθανόν.»

«Υποθέτετε ότι οι κατακτήσεις του θα φτάσουν τόσο μακριά;»

«Έτσι όπως πηγαίνει, είμαι *σίγουρος* ότι θα φτάσουν. Εκτός αν τον σταματήσουμε. Αυτός είναι και ο σκοπός μου. Γι'αυτό προσπαθώ να συγκροτήσω την Αμυντική Συμμαχία προτού είναι πολύ αργά.»

Ο Ρόμενταλ-Κονχ φάνηκε σκεπτικός για μερικές στιγμές· το ίδιο και οι σύμβουλοί του. «Λοιπόν,» είπε μετά. «Νομίζω πως ήρθε η ώρα να υπογράψω. Θα μπορούσα να έχω το σχετικό έγγραφο; Και μερικά ακόμα για τους συμβούλους μου, ώστε να το διαβάσουμε όλοι;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Όπως σας εξηγήσαμε ήδη, δεν είναι μεγάλο το κείμενο.»

«Ναι· για αυτό με διαβεβαίωσε και ο κύριος Νιρβάλζω. Μάλιστα, μου είπε ότι περισσότερο με συμφωνία μοιάζει παρά με νομική σύμβαση. Δεν αναφέρονται πουθενά κυρώσεις για μέλη που δεν δρουν με τρόπο σύμφωνο ως προς τη Συμμαχία.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «μας το τόνισε αυτό ο κύριος Εύλυτος, ο Επίκουρος Νομικών του κύριου Νιρβάλζω. Αλλά του εξήγησα πως δεν έχουμε χρόνο για επαχθείς όρους, κύριε Ρόμενταλ-Κονχ. Θέλουμε να θεωρούμε ότι όλα τα μέλη θα δράσουν με καλή πίστη το ένα προς το άλλο, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο που παρουσιάζει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής για την έννομη τάξη στη Ρελκάμνια.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, εν τω μεταξύ, είχε τραβήξει μερικά αντίγραφα της Συμμαχίας από τον χαρτοφύλακά του και τα είχε μοιράσει στον Πολιτάρχη της Καλόπραγης και τους συμβούλους του. Τώρα, κρατώντας τα στα χέρια τους, άρχισαν να τα διαβάζουν. Όταν τελείωσαν, οι σύμβουλοι κατένευσαν ένας-ένας προς τη μεριά του Ρόμενταλ-Κονχ, κι εκείνος είπε στην Τριανδρία:

«Είμαι έτοιμος, κύριοι,» και έπιασε έναν χρυσόμαυρο στυλογράφο από το τραπέζι.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι τού έδωσε το έγγραφο που είχε επάνω τις υπογραφές των ως τώρα μελών της Συμμαχίας – τη δική του, του Βόρκεραμ-Βορ, του Πανιστόριου, του Νικόλαου Νιρβάλζω, και της Αμάντας Πολύεργης. Ο Ρόμενταλ-Κονχ πρόσθεσε εκεί την υπογραφή του με μια άνετη, αεράτη κίνηση του στυλογράφου.

«Και εύχομαι,» είπε, «να μη χρειαστεί ποτέ να συγκρουστούμε με τον Αλυσοδομένο Ποιητή.»

Παρότι η Σκορπιστή βρισκόταν πέρα από τα βόρεια σύνορα της συνοικίας του, ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης μάλλον δεν το θεωρούσε και τόσο πιθανό να βρεθεί σε πόλεμο με τον Κάδμο Ανθοτέχνη, παρατήρησε ο Βόρκεραμ-Βορ. Και αναρωτήθηκε αν μήπως δεν είχε πάρει αυτή την υπόθεση τόσο σοβαρό όσο θα όφειλε.

Όπως και νάχε, είχε υπογράψει. Αυτό ήταν αρκετό.

Η Αμυντική Συμμαχία μεγάλωνε.

/4\

Δύο φυλακισμένες Θυγατέρες ξαφνιάζονται από την εξέλιξη των πραγμάτων (η Νορέλτα-Βορ δεν είναι σίγουρη αν ονειρεύεται ή όχι), ένας κρυμμένος λαβύρινθος φανερώνεται, μια τεταμένη συζήτηση διεξάγεται σ'ένα ρετιρέ – λόγια για το παρελθόν, λόγια για το μέλλον – και, μέσα σ'ένα όχημα, μια προειδοποίηση για έναν επικείμενο φόνο.

«Θες να μάθεις για το φυλαχτό, Τζέσικα;» φώναξε η Νορέλτα-Βορ καθώς είδε την καταπακτή να ανοίγει και το πακέτο με το φαγητό να πέφτει.

«Τα ξέρω όλα,» αποκρίθηκε η φωνή της Αδελφής της, από πάνω.

«Δεν ξέρεις τίποτα!» Η Κορίνα αποκλείεται να της είχε μιλήσει για το φυλαχτό· θα φοβόταν ότι η Τζέσικα θα της το έκλεβε. Σίγουρα. «Βγάλε με από δω και–»

Η καταπακτή έκλεισε.

«Τζέσικα!» ούρλιαξε η Νορέλτα. «TZESIKA!» Αλλά η μόνη απάντηση που πήρε ήταν η ηχώ της φωνής της, παράξενα διαστρεβλωμένη, επιτιθέμενη στ'αφτιά της σαν σπαθιά. Η Νορέλτα-Βορ παραπάτησε μερικά βήματα, τρίζοντας τα δόντια, μορφάζοντας. *Γαμώτο!* Τι καταραμένος χώρος του Σκοτοδαίμονος ήταν αυτό το μέρος;

Η Άνμα άκουγε ξανά κάτι φωνές να έρχονται από την καταπακτή, μα δεν μπορούσε να τις καταλάβει, σαν κάτι περίεργο να γινόταν με τον ήχο. Μετά, όμως, άκουσε μια λέξη που έφτασε αρκετά καθαρά στ'αφτιά της:

...Τζέσικα...

Κάποια (μάλλον γυναικεία ήταν η φωνή) φώναζε την Αδελφή της. Η Νορέλτα; Η Τζέσικα ερχόταν αυτοπροσώπως και έφερνε φαγητό στη Νορέλτα;

Πριν από λίγο, το φαγητό της Άνμα είχε πέσει από τη συνηθισμένη τρύπα στο ταβάνι. *Εμένα δεν τολμά να μ'αντικρίσει η μαλακισμένη; Θα τη γαμήσω όταν την πιάσω στα χέρια μου! Θα τη γαμήσω.*

Η Άνμα χτύπησε τη μεταλλική καταπακτή στο πάτωμα με το γυμνό της πέλμα – αυτό με το σημάδι των θυγατέρων – ξανά και ξανά και ξανά, φωνάζοντας: «Νορέλτα! *NOPEΛΤΑ!* Μ'ακούς, Νορέλτα; *Νορέλτα! Νορέλτα!*»

Η απάντηση που πήρε δεν έβγαζε κανένα νόημα. Ήταν σαν κάποιος (κάποια;) να μιλούσε σε μια ακαταλαβίστικη γλώσσα.

Η Νορέλτα-Βορ κουλουριάστηκε, τελικά, στη συνηθισμένη της γωνία μέσα στο εφιαλτικό δωμάτιο. Ήταν μάταιο να προσπαθεί να επικοινωνήσει με την Αδελφή της. Η Άνμα ήταν κάπου εδώ κοντά, αναμφίβολα, μα η φωνή της ερχόταν τόσο διαστρεβλωμένη που ήταν αδύνατον να εντοπίσεις πίσω από ποια κλειστή πόρτα βρισκόταν. Το μόνο σίγουρο ήταν πως δεν βρισκόταν πάνω από την καταπακτή· από εκεί ερχόταν η Τζέσικα.

Αν όμως η Άνμα ήταν πίσω από κάποια πόρτα, γιατί δεν τη χτυπούσε; *Αν χτυπούσε την πόρτα, θα δημιουργούσε εκείνο τον επιθετικό ήχο, σκέφτηκε η Νορέλτα, καθώς θυμόταν τη φορά που είχε κλοτσήσει μια από τις τρεις σιδερένιες πόρτες και ο ήχος είχε κλοτσήσει το κεφάλι της. Επομένως, ίσως να μην είναι κλεισμένη πίσω από κάποια από τις πόρτες.*

Αλλά, τότε, πού είναι; Σε άλλο δωμάτιο; Και πώς η ηχώ της φτάνει ως εδώ; Ο χώρος ήταν πολύ παράξενος, από ηχητικής άποψης· η Νορέλτα δεν μπορούσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα.

Κουλουριασμένη στη γωνία της, κοιμήθηκε ύστερα από κάποια ώρα...

...και ονειρεύτηκε–

–ότι το εφιαλτικό φωτεινό σύμβολο στο κέντρο του δωματίου – αυτό που σχηματιζόταν από καλώδια – ερχόταν καταπάνω της, να την κατασπαράξει, έχοντας δεκάδες στόματα από καλώδια και ενέργεια–

–ότι οι σκιές είχαν μετατραπεί σε έντομα και την πλησίαζαν–

–ότι τα δαιμονικά σύμβολα στους τοίχους γελούσαν και, με το γέλιο τους, επικαλούνταν τον Σκοτοδαίμονα, ο οποίος παρουσιαζόταν σαν μια μαύρη κουκίδα στο ταβάνι–

Ένας μεταλλικός ήχος – κλακ, κλακ, κλακ – και η Νορέλτα-Βορ τινάχτηκε, τρέμοντας, κάθιστη. Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα καθώς, μες στον εφιαλτικό φωτισμό του δωματίου, είδε μια από τις σιδερένιες πόρτες να ανοίγει.

Δεν μπορεί παρά να ονειρευόταν ξανά. Αποκλείεται να ήταν ξύπνια – αποκλείεται η πόρτα να άνοιγε αν ήταν ξύπνια – παρότι αισθανόταν σαν ξύπνια.

Η Νορέλτα έμεινε ακίνητη, αναπνέοντας όσο πιο σιγανά μπορούσε, προσευχόμενη στον Κρόνο το κακό όνειρο να περάσει γρήγορα...

Η Κορίνα μπήκε στο δωμάτιο, ντυμένη με μαύρη κάπα και μακρύ πράσινο φόρεμα. Τα ξανθά μαλλιά της γυάλιζαν ονειρικά καθώς φωτίζονταν από τα φορτισμένα καλώδια του δαιμονικού συμβόλου στο κέντρο του χώρου.

Η Νορέλτα ξεροκατάπιε. Τι εφιάλτης ήταν πάλι αυτός;

Η Τζέσικα ακολούθησε την Κορίνα μες στο δωμάτιο, φορώντας σκούρα-μπλε καπαρντίνα και έχοντας το πουλί της γαντζωμένο στον ώμο. Στο χέρι της βαστούσε το ενεργειακό πιστόλι με το οποίο είχε ρίξει στη Νορέλτα τις προηγούμενες φορές.

«Αδελφή μου,» είπε η Κορίνα, ατενίζοντας ευθέως τη Νορέλτα-Βορ, «πρέπει να μιλήσουμε.»

Η Νορέλτα έκλεισε τα μάτια. «Φύγε, καταραμένη. Σε ονειρεύομαι. – Φύγε!» ούρλιαξε.

Η Τζέσικα γέλασε.

Τα μάτια της Νορέλτα άνοιξαν ξανά.

«Έχει παλαβώσει,» είπε η Τζέσικα στην Κορίνα.

Τα μάτια της Νορέλτα στένεψαν, οργισμένα. Δεν ήταν όνειρο, τελικά; Γι'αυτό αισθανόταν ξύπνια; Γραπώνοντας με το ένα χέρι τον τοίχο, σηκώθηκε όρθια.

«Δεν είναι όνειρο,» τη διαβεβαίωσε η Κορίνα.

«Τι θέλεις εδώ; Να σε βοηθήσω να πιάσεις τη Μιράντα; Ή τον Βόρκεραμ; Δεν πρόκειται να σε βοηθήσω σε *τίποτα*, Κορίνα!» Ή, μήπως, η

Τζέσικα είχε πει στην Κορίνα ότι η Νορέλτα προσπαθούσε να τη δε-
λεάσει με τη γνώση του φυλαχτού, και τώρα η Κορίνα-;

«Δε χρειάζομαι τέτοιου είδους βοήθεια, Αδελφή μου,» δήλωσε η Κο-
ρίνα, διακόπτοντας τις υπερδεμένες σκέψεις της. «Τα πράγματα έχουν
αλλάξει. Πολύ. Και πρέπει να μιλήσουμε.»

«Τι έχουμε να πούμε;»

Η Κορίνα στράφηκε στη Τζέσικα. «Άνοιξε και στην άλλη.»

Η Τζέσικα ένευσε. Πλησίασε μια από τις σιδερένιες πόρτες, την ξε-
κλείδωσε, και πέρασε το κατώφλι.

Ήταν, τελικά, η Άνμα εκεί; απόρησε η Νορέλτα-Βορ· κι αμέσως πλη-
σίασε για να κοιτάξει μέσα. Αλλά δεν είδε την Άνμα· είδε ένα άδειο δω-
μάτιο με μια μεταλλική σκάλα στον τοίχο. Η Τζέσικα πλησίασε τη σκά-
λα, ανέβηκε ως την κορυφή της, τράβηξε τους δύο σύρτες μιας κατα-
πακτής στο ταβάνι, και την άνοιξε. «Άνμα!» φώναξε. «Κατέβα! Σε περι-
μένουμε κάτω!»

Η Άνμα νόμιζε ότι ήταν παγίδα. Ή, μάλλον, κάποιου είδους
βασανιστήριο.

Τα πολεοσημάδια δεν της έλεγαν τίποτα· δεν υπήρχαν και πολλά ση-
μάδια εδώ μέσα: τούτος ο κλειστός χώρος έπνιγε τη φωνή της Πόλης.

Η διαίσθηση της Άνμα, όμως, δεν την προειδοποιούσε για κίνδυνο.

Παράξενο... Ήταν δυνατόν η Τζέσικα να είχε αλλάξει γνώμη; Να είχε
αποφασίσει να προδώσει την Κορίνα; *Αν είναι καμιά απάτη, θα τη γα-
μήσω, τη μαλακισμένη! Θα τη γαμήσω!*

Η Άνμα φόρεσε τις μπότες της, κοιτάζοντας με επιφύλαξη την ανοι-
χτή καταπακτή. Η Τζέσικα δεν ερχόταν επάνω· την περίμενε να κατε-
βεί. Γιατί, άραγε; Φοβόταν; Διέκρινε ότι η Άνμα ήταν έτοιμη να της χι-
μήσει; *Το πιθανότερο.*

Η Άνμα πλησίασε την καταπακτή και κοίταξε κάτω. Είδε τη Τζέσικα
να της κάνει νόημα· την άκουσε να της λέει: «Έλα! Πρέπει να μιλήσου-
με. Έλα!» Κι απομακρύνθηκε, φεύγοντας από το πεδίο όρασής της.

Η Άνμα λύγισε τα γόνατα, προσπαθώντας να δει όσο πιο μακριά
μπορούσε μέσα από την καταπακτή· αλλά μόνο έναν άδειο χώρο έβλε-
πε. Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος γινόταν εδώ;

Καθώς είχε τα γόνατά της λυγισμένα, αισθανόταν τη σφαίρα που ακόμα βρισκόταν μες στον μηρό της (από τότε που την είχαν πυροβολήσει οι γαμημένοι συμμορίτες του Ζιλμόρου) να την ενοχλεί.

Δε μπορεί νάναι παγίδα, σκέφτηκε. Τι παγίδα να είναι; Ωστόσο ήταν προετοιμασμένη για οτιδήποτε καθώς πηδούσε από την καταπακτή.

Δεν χρησιμοποίησε τη σκάλα στον τοίχο γιατί σίγουρα η Τζέσικα αυτό θα περίμενε να κάνει. Επομένως, αν ήταν παγίδα, μπορεί έτσι η Άνμα να ξάφνιαζε την Αδελφή της.

Αλλά δεν ήταν παγίδα. Αντίκρυ της είδε μια ανοιχτή πόρτα, και πέρα από την πόρτα στεκόταν η Νορέλτα-Βορ, την οποία τώρα η Τζέσικα πλησίαζε.

«Νορέλτα!» αναφώνησε η Άνμα.

Η Νορέλτα χαμογέλασε. «Άνμα...»

«Τι κάνει αυτή η γαμιόλα, Αδελφή μου; Μας ελευθερώνει ή όχι;»

«Η γαμιόλα,» αποκρίθηκε η Τζέσικα, «σας ελευθερώνει» και γέλασε, περνώντας πλάι από τη Νορέλτα-Βορ και βαδίζοντας μες στο επόμενο δωμάτιο. Το πουλί στον ώμο της έβγαλε ένα ξερό κρώξιμο που αντήχησε πολύ παράξενα εδώ μέσα.

Η Άνμα βάδισε προς τη Νορέλτα-Βορ και μπήκε στο άλλο δωμάτιο, το οποίο φωτιζόταν από κάτι φορτισμένα καλώδια στο κέντρο του, πλεγμένα με τρελό τρόπο αναμεταξύ τους, σχηματίζοντας ένα εφιαλτικό σύμβολο. Στους τοίχους υπήρχαν περισσότερα σύμβολα ζωγραφισμένα—

Δεν ήταν μόνο η Τζέσικα και η Νορέλτα εδώ, πρόσεξε ξαφνικά η Άνμα.

«Κορίνα...»

«Μη βιάζεσαι να μου χιμήσεις, Αδελφή μου. Έχουμε πολλά να πούμε. Ελάτε...» Έδειξε προς την ανοιχτή πόρτα.

Η Άνμα έστρεψε το βλέμμα στη Νορέλτα. «Τι συμβαίνει; Σου είπαν;»

Η Νορέλτα έγνεψε αρνητικά.

«Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε,» τις διαβεβαίωσε η Κορίνα. «Θα σας αφήσουμε να φύγετε. Αλλά πρέπει να μιλήσουμε πρώτα. Ελάτε» έδειξε πάλι την ανοιχτή πόρτα· «περάστε.»

«Γιατί δεν πας εσύ πρώτη;» απαίτησε η Άνμα.

«Γιατί θα μου ορμήσετε.» Η Κορίνα κρατούσε ένα ενεργειακό πιστόλι στο δεξί γαντοφορεμένο χέρι της, παρατήρησαν τώρα η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ· και η Άνμα κατάλαβε αμέσως όλες τις ιδιότητες του όπλου από τα ελάχιστα πολεοσημάδια γύρω του. Ήταν καλό όπλο.

Η Τζέσικα γέλασε. «Προχωράτε!» είπε.

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν. Καμιά δεν είδε διαφωνία στο βλέμμα της άλλης· είχαν κι οι δύο αγανακτήσει εδώ μέσα. Βάδισαν προς την ανοιχτή πόρτα, αλλά όχι χωρίς επιφυλάξεις. Προσπαθώντας να διακρίνουν ό,τι πολεοσημάδια υπήρχαν.

Η Κορίνα και η Τζέσικα τις ακολούθησαν. Το πουλί της δεύτερης έβγαλε ένα ξερό κρώξιμο που πάλι αντήχησε περίεργα και εφιαλτικά.

Βγήκαν σ'έναν διάδρομο. «Τι μέρος είν' αυτό, Κορίνα;» ρώτησε η Νορέλτα. «Γιατί οι ήχοι... διαστρεβλώνονται έτσι;»

«Το λένε 'Σύμπλεγμα Ήχων',» αποκρίθηκε η Κορίνα από πίσω της. «Πηγαίνετε δεξιά.»

Η Νορέλτα και η Άνμα έστριψαν, ενώ οι Αδελφές τους συνέχιζαν να τις ακολουθούν.

Η Κορίνα είπε: «Είναι ένα παλιό μέρος λατρείας του Σκοτοδαίμονος και της Ερμιχόρης.»

«Ποια είναι η Ερμιχόρη;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Αριστερά τώρα,» είπε η Κορίνα καθώς έφταναν σε μια διασταύρωση.

Η Νορέλτα-Βορ και η Άνμα έστριψαν ξανά. «Γαμημένος λαβύρινθος...» μούγκρισε η δεύτερη. Γύρω τους υπήρχαν πέτρινοι τοίχοι με σύμβολα ζωγραφισμένα επάνω, πολλά από τα οποία οι δυο τους αναγνώριζαν ως σύμβολα του Σκοτοδαίμονος. Επίσης, υπήρχαν μεταλλικές πόρτες και μεταλλικές καταπακτές, και μεταλλικά τμήματα επάνω στους τοίχους – κανένα τους μεγαλύτερο από ένα μέτρο στο πλάτος ή στο ύψος – που δεν μπορεί να ήταν ούτε θυρόφυλλα ούτε παραθυρόφυλλα. Στο ταβάνι τεντώνονταν λεπτά καλώδια που δεν φαινόταν να είναι εκεί για μεταφορά ενέργειας ή τηλεπικοινωνιακών σημάτων. Οι λάμπες βρίσκονταν μέσα σε κλουβιά.

Η Κορίνα είπε: «Η Ερμιχόρη είναι κόρη της Ατελράνδης και του Σκοτοδαίμονος. Η Ατελράνδη είναι–»

«-νύμφη του Κρόνου, προστάτιδα της μουσικής,» τη διέκοψε η Νορέλτα: «ναι, το ξέρουμε αυτό, Κορίνα.»

«Η Ερμιχόρη, η Ξέφρενη Κόρη, είναι η Κυρά της Αλλότροπης Μουσικής, η Αρχόντισσα των Έκνομων Ακουσμάτων. Κάποιοι άνθρωποι τη λατρεύουν με πάθος στη Ρελκάμνια, παρότι δεν είναι τόσο γνωστή όσο άλλες θεότητες.»

«Αφού τη λατρεύουν με πάθος,» είπε η Άνμα, «γιατί εγκατέλειψαν τον ναό της εδώ;»

«Υπάρχουν διάφοροι λόγοι γι' αυτό, Αδελφή μου. Αριστερά ξανά.»

Έστριψαν, και σε λίγο έφτασαν μπροστά σε μια πέτρινη σκάλα, την οποία η Κορίνα τις πρόσταξε να ανεβούν. Δεν ήταν πολύ ψηλή. Δώδεκα σκαλοπάτια ακριβώς, και στην κορυφή τους υπήρχε μια ξύλινη πόρτα: η μόνη ξύλινη πόρτα που είχαν δει εδώ, σ' αυτό το Σύμπλεγμα Ήχων.

«Ανοίξτε την,» είπε η Κορίνα πίσω τους.

Η Νορέλτα έπιασε την ξύλινη πετούγια και την έσπρωξε. Η πόρτα άνοιξε και, πέρα απ' το κατώφλι, φάνηκε ένας διάδρομος πάλι, αλλά διαφορετικός από τους προηγούμενους. Ήταν, καταφανώς, ένας διάδρομος πολυκατοικίας. Η Νορέλτα-Βορ και η Άνμα βγήκαν, κοιτάζοντας τριγύρω.

«Είμαστε κάτω από το έδαφος,» παρατήρησε η δεύτερη. Βρίσκονταν, αναμφίβολα, μέσα σε μια ανάποδη πολυκατοικία - απ' αυτές που εκτείνονταν προς τα κάτω αντί για προς τα πάνω όπως οι επίγειες.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κορίνα, και έκλεισε την πόρτα από την οποία είχαν βγει, κάνοντάς την να... εξαφανιστεί. Ολόκληρος ο τοίχος του διαδρόμου ήταν καλυμμένος με ξύλο: η πόρτα δεν ήταν παρά ένα τμήμα του, πολύ δύσκολο να διακριθεί. Δεν είχε καν πετούγια από τούτη τη μεριά. Ακόμα και μια θυγατέρα της Πόλης, σκέφτηκε η Νορέλτα-Βορ, θα δυσκολευόταν να διακρίνει αυτή την κρυφή είσοδο.

«Προχωρήστε,» πρόσταξε η Κορίνα, δείχνοντας με το γαντοφορεμένο χέρι της.

«Αν είναι κάποιο κόλπο,» της είπε η Άνμα, «θα το μετανιώσεις»· αλλά προχώρησε. Και η Νορέλτα πλάι της.

Η Κορίνα και η Τζέσικα τις ακολούθησαν, και σύντομα είχαν όλες βγει από την ανάποδη πολυκατοικία. Βρίσκονταν τώρα σ' έναν υπόγειο δρόμο γεμάτο κατοικίες. Μονάχα ένα περίπτερο φαινόταν στο βάθος,

από τη φωτεινή πινακίδα του. Μια ταμπέλα έγραφε το όνομα του δρόμου: *Ρηξίνου*. Και η πολυκατοικία απ'την οποία είχαν βγει είχε τον αριθμό 333.

Ένα τετράκυκλο όχημα ήταν σταθμευμένο λίγο παρακάτω, περιμένοντάς τες.

«Ανοίξτε και καθίστε μπροστά,» είπε η Κορίνα. «Εσύ οδηγείς, Άνμα.» Έδωσε στην Αδελφή της ένα κλειδί.

Η Άνμα το χρησιμοποίησε για να ξεκλειδώσει την πόρτα του οδηγού, αυτομάτως ξεκλειδώνοντας έτσι και τις άλλες τρεις. Ύστερα μπήκε, και οι υπόλοιπες την ακολούθησαν – η Νορέλτα στη θέση του συνοδηγού, η Κορίνα και η Τζέσικα πίσω.

Η Άνμα κατέβασε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε τη μηχανή του οχήματος. «Πού πάμε, Κορίνα;»

Ανέβηκαν στους επίγειους δρόμους της Όκιλμερ, και η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είδαν πως ήταν πρωί. Η Κορίνα τις οδήγησε σε μια πολυκατοικία, όπου μπήκαν στο γκαράζ και άφησαν το όχημα. Ύστερα, ανέβηκαν σ'ένα ρετιρέ και βρέθηκαν στο ευήλιο σαλόνι του που ήταν απλά αλλά κομψά στολισμένο και στον τοίχο πάνω από το τζάκι υπήρχε ένας πίνακας της Γραμμικής Σχολής.

Η Κορίνα έβγαλε την κάπα της, ρίχνοντάς την στον καναπέ, και στάθηκε μπροστά στο ξύλινο στρογγυλό τραπέζι, που στο κέντρο του ήταν μια γεμάτη καφετιέρα, μερικές κούπες τοποθετημένες ανάποδα, κι ένας μικρός δίσκος με κουλουράκια. Η Κορίνα άνοιξε την τσάντα της κι έβγαλε από μέσα κάτι τυλιγμένο σε πανί, καθώς κι οι Αδελφές της συγκεντρώνονταν γύρω απ'το τραπέζι παρατηρώντας την.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε η Άνμα, συνοφρυωμένη.

Η Κορίνα κράτησε το τυλιγμένο πράγμα ανάμεσα στα γαντοφορεμένα χέρια της. «Η κατάσταση,» είπε, «έχει αλλάξει. Και... θα καταλάβετε γιατί... Γνωρίζετε για το φυλαχτό–»

Η Νορέλτα ρουθούνησε άγρια. «Γνωρίζουμε; Μου το έκλειψες, Κορίνα!» Τα μάτια της γυάλισαν. Ακόμα το επιθυμούσε. Ακόμα το ήθελε για τον εαυτό της. Ήταν δικό της, άλλωστε, δεν ήταν; Εκείνη το είχε βρει! Αν η Κορίνα και η Τζέσικα δεν είχαν αυτά τα καταραμένα ενεργειακά

πιστόλια μαζί τους (και πιθανώς κι άλλα όπλα επάνω τους), η Νορέλτα θα είχε ορμήσει στην Κορίνα για να πάρει πίσω το φυλαχτό!

«Δεν έχει πια σημασία αυτό, Αδελφή μου—»

«Για σένα, ίσως! Για εμένα, έχει. Το φυλαχτό είναι δικό μου, Κορίνα!»

«Το φυλαχτό δεν είναι για καμιά Θυγατέρα πλέον.»

Κάτι στον τόνο της φωνής της έκανε τη Νορέλτα να χάσει την ξαφνική οργή της. Παρατήρησε την Κορίνα με επιφύλαξη. Τι διάολο εννοούσε;

«Έχει καταστραφεί.» Τα γαντοφορεμένα χέρια της Κορίνας ξετύλιξαν αυτό που ήταν τυλιγμένο μέσα στο πανί, αφήνοντάς το να πέσει στο τραπέζι—

—και δεν ήταν τελικά μόνο ένα πράγμα: ήταν πολλά, μικρά – μικροσκοπικά – θραύσματα που γυάλιζαν ασημένια στο άπλετο φως που έμπαινε από τα τζάμια του σαλονιού.

Η Νορέλτα μόρφασε. «...Τι...;» Νόμιζε πως καταλάβαινε τι ήταν αυτά τα κομμάτια, βαθιά μέσα της καταλάβαινε, αλλά το μυαλό της μπερδευόταν, δεν μπορούσε να το συνειδητοποιήσει.

«Το φυλαχτό,» είπε η Κορίνα δείχνοντας τα θραύσματα. «Έσπασε.»

Η Νορέλτα έκανε ένα βήμα πίσω, νιώθοντας σοκαρισμένη. «Όχι...» έκανε πνιχτά. «Λες ψέματα, Κορίνα!»

«Το ξέρεις πως δεν λέω ψέματα, Αδελφή μου. Αυτά είναι τα κομμάτια του. Και δεν γίνεται να ξαναφτιαχτεί – είναι από τα πράγματα που φτιάχνονται μόνο μία φορά στην Πόλη.»

«Όχι!» φώναξε η Νορέλτα. «Προσπαθείς να μας παραπλανήσεις!» Την έδειξε με το χέρι της που έτρεμε, από την κούραση τόσων ημερών στην υπόγεια φυλακή και από την τωρινή ταραχή της. «Για να μας κρύψεις το φυλαχτό! Προσπαθείς να μας παραπλανήσεις, Κορίνα!»

Η Τζέσικα γέλασε, και το πουλί της έβγαλε ένα κρώξιμο, κάνοντας πέρα-δώθε το κεφάλι του, κουνώντας το γένι του, καθώς ήταν πιασμένο πάνω σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού.

Η Κορίνα άνοιξε τα μπροστινά κουμπιά του φορέματός της. «Βλέπεις να φοράω το φυλαχτό, Νορέλτα;»

«Το έχεις κρύψει!»

«Δεν το έχω κρύψει, ανόητη!» Έκλεισε πάλι το φόρεμά της. «Έχει σπάσει!» Ακουγόταν οργισμένη τώρα κι αυτή – αληθινά οργισμένη. «Τι

άλλο νομίζεις ότι μπορεί νάναι τούτα τα κομμάτια;» Τα έδειξε. «Νομίζεις ότι μπορεί νάναι τίποτ' άλλο, γαμώτο; Νομίζεις ότι θα σας έβγαζα από το Σύμπλεγμα Ήχων αν είχαν ακόμα το φυλαχτό στην κατοχή μου;»

Η Νορέλτα είχε μείνει βουβή, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό, ένα σφίξιμο στο στήθος. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι το φυλαχτό είχε καταστραφεί! Δεν μπορούσε!

«Και πώς έσπασε;» ρώτησε η Άνμα. «Η Μιράντα και η Νορέλτα έλεγαν ότι έχει... ιδιαίτερες δυνάμεις. Δε θα περίμενε κανείς ότι είναι κάτι που σπάει εύκολα...» Ωστόσο, δεν καταλάβαινε την ταραχή της Νορέλτα. Τόσο μεγάλη σημασία είχε αυτό το φυλαχτό για την Αδελφή της; Έτσι όπως έκανε, θα νόμιζες ότι είχε χάσει κάποιο αγαπημένο της πρόσωπο...

Η Κορίνα είπε: «Δεν ήταν εύκολο να σπάσει, αλλά δεν ήταν και δύσκολο. Μπορούσε να γίνει' δεν ήταν άθραυστο.»

«Και πώς έσπασε;» ρώτησε πάλι η Άνμα.

«Γνωρίζετε ότι με καταδίωκε η αντιοπτασία, έτσι δεν είναι; Γνωρίζετε ότι έκλεβε τμήματα από το σώμα μου.»

Η Άνμα ένευσε. «Το γνωρίζουμε.»

«Σας το είπε ο Κλαρκ.» Ακουγόταν θυμωμένη.

Η Άνμα ανασήκωσε τους ώμους.

Η Νορέλτα ακόμα δεν μιλούσε' δεν νόμιζε ότι μπορούσε να μιλήσει. Και ακόμα δεν ήθελε να πιστέψει ότι το φυλαχτό είχε πραγματικά καταστραφεί. Πρέπει να ήταν κάποια απάτη! Πρέπει, γαμώτο!

«Αντιμετώπισα την αντιοπτασία μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια,» εξήγησε η Κορίνα, «για να πάρω πίσω τα τμήματα που είχε κλέψει από το σώμα μου. Και, καθώς το προσπαθούσα αυτό, το φυλαχτό έσπασε. Έγινε κομμάτια.» Τα έδειξε πάλι πάνω στο τραπέζι.

«Ψέματα!» ούρλιαξε η Νορέλτα-Βορ. «Λες ψέματα, Κορίνα! Ο Κλαρκ μάς είπε ότι δεν μπορείς να πάρεις πίσω τα κλεμμένα κομμάτια του σώματός σου-!»

«Τα έχω πάρει πίσω. Θες να με δεις γυμνή, για να με πιστέψεις;»

«Λες ΨΕΜΑΤΑ!» κραύγασε η Νορέλτα, χτυπώντας το χέρι της δυνατά πάνω στο τραπέζι, κάνοντας τις κούπες, την καφετιέρα, τον δίσκο, και τα ασημένια θραύσματα να τρίζουν.

«Δεν λέω ψέματα, Νορέλτα! Έχω πάρει πίσω όλα τα κλεμμένα κομμάτια-»

«Θες να μας κρύψεις το φυλαχτό! Όλα είναι ψέματα!»

«Δες, ανόητη.» Η Κορίνα ξεθιλύκωσε τα κουμπιά του φορέματός της και το άφησε να πέσει στο πάτωμα, ενώ έκανε ένα βήμα όπισθεν για ν'απομακρυνθεί απ'το τραπέζι, για να φαίνεται ολόκληρη, από πάνω ως κάτω. Ήταν ντυμένη τώρα μόνο με το μεσοφόρι της. «Βλέπεις πουθενά ενεργειακά τμήματα; Ένα ήταν εδώ,» έδειξε τον δεξή ώμο της· «ένα εδώ,» έδειξε λίγο πιο πάνω απ'το δεξί γόνατό της· «ένα εδώ,» έδειξε την αριστερή της κνήμη· «και, τελευταία, ένα ήταν... εδώ,» άγγιξε το δεξί της μάγουλο με το γαντοφορεμένο χέρι της.

«Εντάξει,» σύριξε η Νορέλτα, «πήρες πίσω τα κλεμμένα τμήματα του σώματός σου – κάπως. Αυτό δεν σημαίνει ότι το φυλαχτό καταστράφηκε!»

«Εκεί, ανόητη,» η Κορίνα έδειξε πάλι στο τραπέζι, «είναι τα κομμάτια του! Το φυλαχτό καταστράφηκε. Έσπασε ενώ αντιμετώπιζα την αντιοπτασία.»

«ΓΑΜΩΤΟ!» ούρλιαξε η Νορέλτα χτυπώντας ξανά το τραπέζι, και με τα δύο χέρια τώρα. Το κατάλευκο πρόσωπό της έμοιαζε νάχει μαυρίσει από οργή, και, καθώς τα μακριά καστανά μαλλιά της έπεφταν ανακατεμένα γύρω του (είχε να τα χτενίσει από τότε που τη φυλάκισαν), θύμιζε γυναίκα που έχει χάσει τα λογικά της.

Προτού η Άνμα προλάβει να της πει να ηρεμήσει, η Νορέλτα βάδισε γρήγορα προς την Κορίνα, γρυλίζοντας: «Ηλίθια σκρόφα! Το κατέστρεψες με τις μαλακίες σου – το κατέστρεψες, μαλακισμένη!» Και της όρμησε, γρονθοκοπώντας, κλοτσώντας, χαστουκίζοντας. Άρχισαν να παλεύουν οι δυο τους μες στο σαλόνι, σαν ξαφνική θύελλα. Καρέκλες ανατρέπονταν, πράγματα έπεφταν στο πάτωμα. Κραυγές και ουρλιαχτά και χτυπήματα αντηχούσαν.

Ο αστρόφθαλμος μακρυγένης πέταξε από την πλάτη της καρέκλας όπου ήταν γαντζωμένος, κρώζοντας.

Η Άνμα και η Τζέσικα αλληλοκοιτάχτηκαν, κι η δεύτερη γέλασε σαν να τα έβρισκε όλα τούτα πολύ διασκεδαστικά. Ύστερα, λες κι ήταν συννενοημένες αναμεταξύ τους, νιώθοντας καθοδηγημένες από την ίδια

την Πόλη, έτρεξαν συγχρονισμένα καταπάνω στις Αδελφές τους που πάλευαν σαν η μία να ήθελε να σκοτώσει την άλλη.

Η Άνμα άρπαξε τη Νορέλτα από τη μέση και από τα μαλλιά και την τράβηξε μακριά από την Κορίνα, ενώ η Τζέσικα άρπαξε την Κορίνα από τους αγκώνες και την τράβηξε μακριά από τη Νορέλτα. Ήταν κι οι δυο τους, η Κορίνα και η Νορέλτα, ξέπνοες· είχαν γρατσουνιές επάνω τους· τα ρούχα τους ήταν τραβηγμένα, σκισμένα: το μεσοφόρι της Κορίνας βρισκόταν στα πρόθυρα να πέσει από πάνω της. Η Νορέλτα ακόμα κρατούσε μια τούφα από τα ξανθά μαλλιά της Κορίνας μες στη γροθιά της καθώς η Άνμα την τραβούσε πίσω κι εκείνη κλοτσούσε μπροστά κι έριχνε αγκωνιές στην Άνμα.

«Σταμάτα!» γρύλισε η τελευταία. «Σταμάτα, προτού σε πλακώσω στο ξύλο!» Αυτές οι δύο δεν ήξεραν από ξύλο, παρατηρούσε η Άνμα. Μπορούσε να τις σαπίσει και τις δύο μόνη της, αν χρειαζόταν να τους βάλει μυαλό. Πάλευαν σαν γάτες του καναπέ.

«Το έσπασε, η μαλακισμένη!» φώναξε η Νορέλτα. «Το έσπασε!»

«Τελείωσε, Νορέλτα,» της είπε η Κορίνα, λαχανιασμένη. «Έγινε. Νομίζεις ότι εμένα μ'ευχαριστεί που έσπασε; Το χρειαζόμουν το φυλαχτό. Το χρειαζόμουν. Αλλά καταστράφηκε, και δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να το επιδιορθώσω. Δεν ξαναφτιάχνεται. Και τώρα...» ξεροκατάπιε, έγλειψε τα ματωμένα χείλη της, «τώρα έχουμε πολλά πράγματα να σκεφτούμε. Η κατάσταση έχει αλλάξει. Πρέπει να με ακούσετε, και εσύ και η Άνμα. Δεν υπάρχει λόγος για έχθρα μεταξύ μας πλέον.»

«Έτσι νομίζεις εσύ!» σύριξε η Νορέλτα-Βορ.

«Εγώ,» είπε η Άνμα νηφάλια, «το παίρνω αρκετά προσωπικά όταν με κλείνουν για μέρες ολόκληρες σ'ένα μπουντρούμι.» Η όψη της ήταν άγρια, αλλά εξακολουθούσε να κρατά γερά τη Νορέλτα για να μην της φύγει. Αυτές οι δύο καριόλες – η Κορίνα και η Τζέσικα – είχαν ενεργειακά όπλα μαζί τους, και μπορεί να τα χρησιμοποιούσαν αν αισθάνονταν πραγματικά απειλημένες. Η Κορίνα το είχε αφήσει στην τσάντα της το πιστόλι της, αλλά η Τζέσικα κρατούσε τώρα στο χέρι το δικό της.

«Σας έκλεισα εκεί,» είπε η Κορίνα, «εξαιτίας της Μιράντας. Αλλά η κατάσταση πλέον έχει αλλάξει, Αδελφές μου. Σας παρακαλώ, ακούστε με.» Η Τζέσικα δεν τη συγκρατούσε πια, και η Κορίνα έστρωσε το σκι-

σμένο μεσοφόρι της. «Ακούστε με. Είναι σημαντικό για ολόκληρη τη Ρελκάμνια. Αυτά που έχω δει στο μέλλον είναι πολύ άσχημα.»

«Εσύ τα δημιούργησες, Κορίνα!» είπε η Νορέλτα και τώρα δεν πάλευε να ξεφύγει από την Άνμα, έτσι η Άνμα την ελευθέρωσε, ελπίζοντας ότι δεν θα χιμούσε ξανά στην Αδελφή τους.

«Δεν τα δημιούργησα εγώ–»

«Εσύ ξεκίνησες την όλη ιστορία με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!»

«Ναι, εγώ έφτιαξα τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Εγώ τον βοήθησα στην επανάστασή του. Και, ναι, ήθελα να κάνω κάποιες αλλαγές στη Ρελκάμνια. Δεν ήθελα, όμως, να γίνει ο μεγάλος πόλεμος που έβλεπα στο μέλλον. Σκόπευα να τον αποτρέψω, Νορέλτα. Γι' αυτό σου έλεγα εξαρχής ότι ο Βόρκεραμ-Βορ έπρεπε να πεθάνει–»

«Για να νικήσει ο δικός σου άνθρωπος – ο Ανθοτέχνης! Κάνοντας κι αυτός πόλεμο!»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι. «Ο πόλεμος του Κάδμου δεν θα ήταν ίδιος–»

«Πώς το ξέρεις;»

«Επειδή θα είχε εμένα στο πλευρό του! Τα πάντα θα ήταν ελεγχόμενα. Όπως και ήταν ελεγχόμενα μέχρι στιγμής–»

Η Άνμα ρουθούνισε. «Ναι, πολύ ελεγχόμενα...»

Η Τζέσικα γέλασε, και το πουλί της ήρθε και γαντζώθηκε στον πήχη της, φτεροκοπώντας.

«Τα πάντα ήταν ελεγχόμενα,» επέμεινε η Κορίνα. «Ήξερα ακριβώς τι έκανα.»

Η Άνμα μόρφασε. «Όλο μαλακίες είσαι. Ξέρεις πόσος κόσμος σκοτώθηκε από τις μαλακίες σου;»

«Δεν είπα ότι δεν θα γινόταν καθόλου πόλεμος,» αποκρίθηκε ήρεμα η Κορίνα, μη δείχνοντας να έχει προσβληθεί από τα λόγια της Αδελφής της. «Θα γινόταν πόλεμος. Θα γίνονταν κάποιες συγκρούσεις. Αλλά όχι αυτό που προετοιμάζεται τώρα, με τον Βόρκεραμ-Βορ. Και δεν έχω πλέον κανέναν τρόπο για να το σταματήσω. Δεν έχω κανέναν τρόπο να σταματήσω τον πόλεμο, γιατί δεν έχω πια το φυλαχτό. Τα πάντα είναι πέρα από τον έλεγχό μου, και ο κίνδυνος είναι τεράστιος. Οτιδήποτε μπορεί να συμβεί.»

«Και τι θες να κάνουμε εμείς;» είπε η Άνμα.

«Δεν πρόκειται να σκοτώσουμε τον Βόρκεραμ για εσένα, Κορίνα,» δήλωσε η Νορέλτα, μοιάζοντας ξανά στα πρόθυρα να της χιμήσει.

«Το περίμενα αυτό. Αλλά πρέπει να με βοηθήσετε να σταματήσω τον πόλεμο. Πρέπει να τελειώσει, Αδελφές μου, τώρα, προτού είναι πολύ αργά. Μέχρι στιγμής μπορούσα να βλέπω προς τα πού κατευθύνεται το μέλλον, και μπορούσα να κάνω διαφορές τροποποιήσεις, για να το στρέφω προς την επιθυμητή κατεύθυνση. Δεν έχω, όμως, πλέον αυτή τη δυνατότητα. Τώρα, *οτιδήποτε* μπορεί να συμβεί,» επανέλαβε. «Οτιδήποτε. Και τα πάντα είναι επικίνδυνα, εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα.»

Για μερικές στιγμές, όλες ήταν σιωπηλές. Μετά η Άνμα είπε: «Μας ζητάς να φτιάξουμε τα χάλια που εσύ δημιούργησες.»

«Σας αφήνω ελεύθερες να κάνετε ό,τι θέλετε,» διόρθωσε η Κορίνα. «Αλλά σας εξηγώ ποια είναι η κατάσταση. Δε νομίζω καμιά σας να θέλει τον πόλεμο που έχω δει πως θα ακολουθήσει.» Πλησίασε το πεσμένο φόρεμά της, το έπιασε, και το φόρεσε, αρχίζοντας να κουμπώνει τα κουμπιά. «Τι λέτε, λοιπόν; Θα συνεργαστούμε;»

Η Άνμα κοίταξε τη Τζέσικα. «Εσύ τι νομίζεις;»

Εκείνη γέλασε. «Είχε πλάκα όσο κράτησε, Άνμα! Και συγγνώμη που σε παραπλάνησα για να σε πιάσουν, αλλά ήταν απαραίτητο – ήθελα να γραπώσουμε τη Μιράντα! Τέλος πάντων. Είχε πλάκα όσο κράτησε, όμως η Κορίνα έχει κάποιο δίκιο. Πρέπει πια να σταματήσει. Χτες βράδυ μού εξήγησε τι γινόταν με το φυλαχτό.» Κι έριξε ένα επικριτικό βλέμμα στην Κορίνα. «Μέχρι στιγμής δεν μου είχε πει τίποτα, αν και είχα καταλάβει ότι κάτι περίεργο συνέβαινε μαζί της τελευταία. Κανονικά, ακόμα κι αυτή δεν θα έπρεπε να έχει τις γνώσεις που φαινόταν να έχει.»

Η Άνμα έστρεψε το βλέμμα της στη Νορέλτα. «Εσύ τι νομίζεις;»

Η Νορέλτα αναστέναξε βαριά. Έπιασε μια από τις κούπες στο τραπέζι, τη γέμισε με καφέ, και ήπιε. Μα τον Κρόνο, ήταν διψασμένη! διαπίστωσε. Ένωθε το στόμα της ξερό. Στράφηκε στην Κορίνα. «Τα έχεις καλά με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, δεν τα έχεις;»

«Ο Κάδμος είναι παιδί μου.» Δε χρειαζόταν να εξηγήσει ότι μιλούσε μεταφορικά, ασφαλώς· οι Θυγατέρες της Πόλης δεν μπορούσαν να κάνουν παιδιά.

«Μίλησέ του, τότε· πες του να σταματήσει τον πόλεμο, και όλα θα τελειώσουν.»

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό, Νορέλτα.»

«Γιατί;»

«Δεν είναι τόσο εύκολο όσο νομίζεις.»

Η Άνμα παρατήρησε: «Σαν ν'ακούω μαλακίες ξανά...»

Τα πράσινα μάτια της Κορίνας γυάλισαν οργισμένα. «Ο Κάδμος έχει τόσους εχθρούς γύρω του! Δε θα πάψουν να του εναντιώνονται. Δε θα πάψουν να θέλουν να τον καταστρέψουν. Και δεν πρόκειται να τους βοηθήσω να το κάνουν αυτό!»

«Σου είπα απλά να του ζητήσεις να σταματήσει τον πόλεμο,» τόνισε η Νορέλτα-Βορ, «όχι να-»

«Αν ο Κάδμος σταματήσει τώρα τον πόλεμο, αν δεν επιτεθεί στους εχθρούς που είναι κοντά του, θα του επιτεθούν εκείνοι. Θέλουν να τον αφανίσουν από τους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. Αλλά αυτό που ο Κάδμος έχει δημιουργήσει δεν πρέπει να καταστραφεί έτσι· είναι αξιόλογο-»

«Αξιόλογο; Ο στρατός του από κακούργους και λεχρίτες;»

«Οι άνθρωποι της Β' Ανωρίγιας ήταν καταπιεσμένοι όταν έκανε την επανάστασή του εκεί. Είχαν κάθε δίκιο να ξεγεγερθούν-»

«Κανένα δίκιο δεν είχαν!»

«Σίγουρα εσύ δεν μπορείς να τους καταλάβεις, Νορέλτα. Αλλά εσύ, Άνμα, είμαι βέβαιη ότι μπορείς.»

«Προσπαθείς να μας στρέψεις τη μία εναντίον της άλλης, Κορίνα;» γρύλισε η Νορέλτα.

«Απλώς είμαι βέβαιη πως η Άνμα θα μπορεί να τους καταλάβει τους καταπιεσμένους της Β' Ανωρίγιας καλύτερα απ'ό,τι εσύ. Τα πράγματα δεν ήταν καθόλου καλά εκεί πριν από την επανάσταση του Κάδμου. Οι πλούσιοι γίνονταν πλουσιότεροι, οι φτωχοί φτωχότεροι. Η εκμετάλλευση της εργασίας ήταν καθημερινότητα. Οι αδικίες εις βάρος των οικονομικά ασθενέστερων ήταν ο κανόνας. Ο Νόμος υπερασπιζόταν μόνο τους πλουτοκράτες.»

«Εντάξει!» είπε η Νορέλτα. «Είσαι 'αγαθή' που τους βοήθησες να ξεσηκωθούν. Αλλά μετά γιατί επιτέθηκαν και στις άλλες συνοικίες, ε; Επειδή ήταν 'καταπιεσμένοι' από τη γειτνίαση μαζί τους;»

«Δεν έμαθες τι γινόταν; Οι άλλες συνοικίες είχαν στραφεί εναντίον τους, αμέσως μόλις έπεσε το καθεστώς της πλουτοκρατίας στη Β' Ανωρίγια! Η Έκθυμη τούς επιτέθηκε πρώτη· ο Κάδμος και οι δικοί του έπρεπε να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους. Έστερα έπρεπε να χτυπήσουν και την Α' Ανωρίγια προτού τους χτυπήσει αυτή. Ήδη προετοιμαζόταν για πόλεμο. Και μετά προετοιμάζονταν για πόλεμο και οι Κατωρίγιες Συνοικίες, όπως πολύ καλά ξέρετε. Εκεί ήσασταν.»

«Ο Ανθοτέχνης έστελνε τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών εναντίον της Β' Κατωρίγιας,» είπε η Άνμα.

Η Τζέσικα γέλασε. «Βασικά, εγώ το έκανα αυτό!... Όχι πως εκείνος διαφωνούσε, δηλαδή.»

Η Κορίνα είπε: «Αν οι πειρατές δεν επιτίθονταν στη Β' Κατωρίγια, η Β' Κατωρίγια θα είχε επιτεθεί σύντομα στην Α' Ανωρίγια – με τη βοήθεια της Α' Κατωρίγιας, πιθανώς. Ο Κάδμος προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο μέχρι να ανασυγκροτήσει τους στρατούς του.

»Αλλά, κατά βάθος, δεν είναι πολεμοχαρής άνθρωπος. Θα ήθελε ο πόλεμος να τελειώσει· μου το έχει πει και μου το έχει ξαναπει. Είναι αναγκασμένος να μάχεται, γιατί δεν έχει άλλη επιλογή.»

«Αν μας λες αλήθεια,» τόνισε η Άνμα.

«Γιατί να σας πω ψέματα τώρα; Θέλω ο πόλεμος να τελειώσει, αλλά όχι με τέτοιο τρόπο που όσα έχει κάνει ο Κάδμος θα καταστραφούν. Έχει αλλάξει τη Ρελκάμνια – ένα μέρος της Ρελκάμνια – κι αυτό από μόνο του είναι αξιόλογο.»

«Νομίζεις ότι τα πάντα είναι παιχνίδια σου, Κορίνα!» την κατηγόρησε η Νορέλτα-Βορ, και ήπие ακόμα μια γουλιά καφέ, γιατί διψούσε.

«Δε θέλεις ο πόλεμος να τελειώσει, Αδελφή μου;»

«Τι προτείνεις να κάνουμε;» ρώτησε η Άνμα.

«Αν ήμουν στη θέση σας, θα πλησίαζα τον Βόρκεραμ-Βορ και θα τον σκότωνα–»

«Το ήξερα!» σύριξε η Νορέλτα. «Προσπαθεί η καριόλα να μας μετατρέψει σε δολοφόνους της!»

«Είμαι σίγουρη πως δεν θα το κάνετε. Τον αγαπάτε πολύ τον αρχηγό σας,» μόρφασε η Κορίνα σαν η όλη κατάσταση να την αηδίαζε. «Αν είχατε, όμως, λίγο μυαλό θα το σκεφτόσασταν πολύ σοβαρά–»

«Σταμάτα–»

«Αν ο Βόρκεραμ-Βορ πεθάνει, η συμμαχία του δεν θα γίνει πραγματικότητα, και οι συνοικίες δεν θα επιτεθούν στον Κάδμο. Ύστερα από κάποιο καιρό, οι συμπλοκές θα πάψουν, και η νέα πολιτική κατάσταση θα σταθεροποιηθεί.»

Η Άνμα είπε, σκεπτικά: «Μπορούμε να προτείνουμε στον Βόρκεραμ να μην κάνει αυτή τη συμμαχία που λες... αν και δεν ξέρω κατά πόσο θα έκανε τέτοιο πράγμα-»

«Φυσικά,» παρενέβη η Κορίνα. «Ήσασταν κι οι δύο κλεισμένες εκεί κάτω, χωρίς καμιά επαφή με τον κόσμο, όλες αυτές τις μέρες.»

«Τι θες να πεις; Τι έγινε;»

«Καθίστε,» πρότεινε η Κορίνα, και κάθισαν όλες γύρω από το τραπέζι, αφού σήκωσαν κάποιες καρέκλες που είχαν ανατραπεί.

«Τι έγινε όσο ήμασταν φυλακισμένες, Κορίνα;» ρώτησε ξανά η Άνμα. «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής νίκησε; Πήρε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία;» Είχε την αίσθηση πως έτσι πρέπει να ήταν, όπως το έλεγε η Πόλη το επιβεβαίωνε μέσα της, με κάποιο άδηλο τρόπο. Επιπλέον, αν ο Ποιητής δεν είχε νικήσει, τότε τι έκαναν εδώ η Τζέσικα και η Κορίνα; Και γιατί κρατούσαν εδώ φυλακισμένες εκείνη και τη Νορέλτα;

Η Κορίνα έγνεψε καταφατικά. «Ναι, ο Κάδμος κατέκτησε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, την ίδια νύχτα της ημέρας που σας αιχμαλωτίσαμε.»

«Τόσο γρήγορα;» έκανε η Νορέλτα-Βορ.

Η Τζέσικα γέλασε. «Είναι γρήγορος!»

«Οι συμμορίες της Β' Κατωρίγιας τον βοήθησαν, χτυπώντας τον Βόρκεραμ-Βορ και τους συμμάχους του,» εξήγησε η Κορίνα.

«Πόσες μέρες έχουν περάσει από τότε;» θέλησε να μάθει η Νορέλτα-Βορ.

«Δώδεκα. Ο μήνας είναι Προσάνεμος πλέον.»

«Και τι έγινε μετά;» ρώτησε η Άνμα.

Η Κορίνα τούς είπε ότι ο Βόρκεραμ-Βορ και οι περισσότεροι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας είχαν υποχωρήσει, ηττημένοι, στη Φιλήκη. Τους μίλησε για την επίθεση της Σέχτας των Άδηλων Ήχων – μια επίθεση στο όνομα του Αλυσοδεμένου Ποιητή, χωρίς ο Κάδμος να γνωρίζει τίποτα γι' αυτήν! Τους εξήγησε ότι ο Βόρκεραμ-Βορ βοήθησε στην αντιμετώπιση της Σέχτας και ότι συμφώνησε με την Αμάντα Πολύεργη να ξεκινήσουν μια συμμαχία ανάμεσα στους πολιτάρχες για να πολε-

μήσουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Τώρα δεν βρισκόταν πλέον στη Φιλήκοη· ταξίδευε νότια, πηγαίνοντας από πολιτάρχη σε πολιτάρχη, για να τους ενώσει. Κι αυτό ήταν που, στο τέλος, θα έφερνε τον μεγάλο πόλεμο που είχε δει η Κορίνα να γεμίζει τους δρόμους της Ρελκάμνια με αίμα. «Πρέπει να τον σταματήσουμε.»

«Μέχρι τώρα πόσους πολιτάρχες έχει καταφέρει να βάλει στη συμμαχία;» ρώτησε η Άνμα.

«Τρεις.»

«Ποιους;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Την Πολιτάρχη της Φιλήκοης, τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης, και τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης.»

«Της Αμφίνομης και της Καλόπραγης;» μόρφασε η Νορέλτα. «Γιατί δεν πήγε σε πιο κοντινές συνοικίες; Στην Επίστρωτη; Στη Ρόδα; Στη Βαθμιδωτή;»

«Ευτυχώς, όλοι δεν είναι τόσο ανόητοι ώστε να τον εμπιστευτούν.»

Τα μάτια της Νορέλτα στένεψαν. «Κι εσύ δεν είχες καμιά σχέση μ'αυτό, Κορίνα;»

«Δεν έχει σημασία αν είχα ή όχι. Σημασία έχει ότι πρέπει να αποτρέψουμε τον πόλεμο που έρχεται.»

«Γιατί να σε πιστέψουμε; Μπορεί απλά να προσπαθείς να βοηθήσεις τον Ανθοτέχνη ξανά.»

«Ο πόλεμος θα γίνει, Νορέλτα! Σας το είπε και η Μιράντα, δεν σας το είπε; Δεν το είδε στον Δρόμο του Μέλλοντος;»

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν. Πράγματι, η Μιράντα τούς το είχε πει. Είχε δει έναν μεγάλο πόλεμο, έναν πόλεμο τρομερό για ετούτες τις συνοικίες της Ρελκάμνια, τον οποίο θα προκαλούσαν ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.

«Το ξέρετε ότι λέω αλήθεια,» συνέχισε η Κορίνα. «Και το ξέρετε ότι πρέπει να αποτρέψουμε αυτό τον πόλεμο.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου για να τον αποτρέψουμε;» ρώτησε η Άνμα. «Εκτός απ'το να δολοφονήσουμε τον Βόρκεραμ.»

«Αυτή θα ήταν, όμως, η καλύτερη λύση.»

«Ξέχασέ το,» της είπε η Νορέλτα-Βορ. «Δε θα γίνουμε δολοφόνοι σου.»

«Τότε,» αποκρίθηκε η Κορίνα, «θα πρέπει να δράσουμε ενστικτωδώς.» Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα. «Δεν υπάρχει άλλος δρόμος.»

«Δεν έχεις κάποιο σχέδιο;»

«Δεν πρόλαβα να εκπονήσω σχέδιο, Αδελφή μου. Προχτές βράδυ καταστράφηκε το φυλαχτό. Είχα άλλα στο μυαλό μου.»

«Υποθέτω, λοιπόν,» είπε η Άνμα, «πως εμείς τώρα μπορούμε να την κάνουμε...» Κι αν οι δύο καριόλες προσπαθούσαν πάλι να τις κρατήσουν περιορισμένες, η Άνμα ήταν έτοιμη να τις πολεμήσει για να φύγει – παίρνοντας μαζί της και τη Νορέλτα, φυσικά: δεν θα την άφηνε πίσω.

«Ασφαλώς και μπορείτε να πηγαίνετε,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Ο λόγος που σας κρατούσα δεν υφίσταται πλέον. Δεν έχει κανένα νόημα.»

«Ήθελες να παγιδέψεις τη Μιράντα, έτσι;»

«Και αυτήν και τον Βόρκεραμ-Βορ. Αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ δεν θα ερχόταν' το ξέρω.» Και συνέχισε: «Σας έχω κάποια ρούχα στο δεξιό υπνοδωμάτιο.» Έδειξε προς μια πόρτα του σαλονιού. «Μπορείτε να τα πάρετε και να φύγετε. Μαζί με τα ρούχα είναι κι ορισμένα λεφτά, δύο πιστόλια, και δύο στιλέτα. Οι δρόμοι της Πόλης είναι επικίνδυνοι αυτές τις ημέρες.

»Δεν είναι ανάγκη να φύγετε αμέσως, όμως,» πρόσθεσε. «Αν θέλετε μπορείτε να κάνετε ένα μπάνιο και να ξεκουραστείτε εδώ. Κανείς δεν μένει στο διαμέρισμα.»

«Πού βρίσκεται ο Βόρκεραμ τώρα;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

«Μη μας λες ψέματα.» Η Νορέλτα δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι αυτό ήταν ψέμα. Η Κορίνα σίγουρα παρακολουθούσε τον απόμακρο ξάδελφό της πολύ προσεκτικά προτού καταστραφεί το φυλαχτό. *(Το κατέστρεψε η μαλακισμένη! Το κατέστρεψε με τις μαλακίες της, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!)*

«Σοβαρά,» επέμεινε η Κορίνα. «δεν έχω ιδέα. Κάπου νότια, υποθέτω.»

«Και η Μιράντα; Είναι μαζί του;»

«Ναι.»

«Η Εύνοια; Βρήκαν τους Νομάδες; Τους έφεραν εδώ;»

Η Κορίνα ένευσε. «Ναι, βρήκαν τους Νομάδες και τους έφεραν νότια του Ριγοπόταμου. Η Μιράντα είναι μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ και τον στρατό του. Η Εύνοια είναι με τους Νομάδες των Δρόμων.»

«Οι οποίοι πού βρίσκονται;»

«Ούτε γι' αυτό είμαι σίγουρη, Αδελφή μου.»

Συνέχεια ψέματα, Κορίνα! σκέφτηκε η Νορέλτα. *Ακόμα και τώρα, συνεχίει ψέματα!* «Έχεις να μας πεις κάτι άλλο που νομίζεις ότι θα έπρεπε να ξέρουμε;»

«Σας είπα το μόνο που έχει σημασία: ότι οφείλουμε, πάση θυσία – *πάση θυσία* – να σταματήσουμε τον τρομερό πόλεμο που έρχεται.» Σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Τώρα, εγώ και η Τζέσικα έχουμε άλλες δουλειές.»

Η Τζέσικα γέλασε καθώς κι εκείνη σηκωνόταν. «Έχουμε;»

«Ναι, έχουμε,» της είπε η Κορίνα. Και προς την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ: «Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφές μου.»

«Δεν ανυπομονούμε να συμβεί αυτό, Κορίνα,» αποκρίθηκε η Νορέλτα.

Η Τζέσικα γέλασε. «Γεια σου, Άνμα! Και συγνώμη!» είπε καθώς βάδιζε προς τον καναπέ. «Δεν μου κρατάς κακία, έτσι;»

«Δε σ' έχω συναντήσει μόνη ακόμα σε κάποιο σκοτεινό δρομάκι,» της απάντησε η Άνμα, υπομειδιώντας άγρια.

Η Τζέσικα, γελώντας, έπιασε την καπαρντίνα της από τον καναπέ και τη φόρεσε. Κουνώντας το χέρι της προς την Άνμα και τη Νορέλτα, λέγοντας «Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά», βάδισε προς την εξώπορτα. Ο αστρόφθαλμος μακρυγένης, φτεροκοπώντας, ήρθε να καθίσει στον ώμο της.

Η Κορίνα, εν τω μεταξύ, τύλιγε ξανά τα ασημένια θραύσματα του φυλαχτού μέσα σ' εκείνο το πανί και το έβαζε στην τσάντα της.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις μ' αυτά;» τη ρώτησε η Νορέλτα.

«Τίποτα.»

«Τότε, άφησέ τα εδώ.»

Η Κορίνα την κοίταξε μειδιώντας ειρωνικά με τα μαυροβαμμένα χείλη της. «Ελπίζεις να τα κολλήσεις, Νορέλτα; Να ξαναφτιάξεις το φυλαχτό;»

Η Νορέλτα αισθάνθηκε σαν μια λόγχη να είχε διαπεράσει το στήθος της, γιατί αυτές ακριβώς ήταν οι σκέψεις της. Αυτή ακριβώς ήταν η επιθυμία της – να το ξαναφτιάξει – να το έχει ξανά δικό της.

«Δεν γίνεται να ξαναφτιαχτεί, Αδελφή μου–»

«Τότε, άφησε τα κομμάτια εδώ, Κορίνα! Άφησέ τα, αν δεν νομίζεις ότι μπορείς να το ξαναφτιάξεις!»

Η Κορίνα φάνηκε συλλογισμένη προς στιγμή. Ύστερα, άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε το πανί, και το ξετύλιξε απότομα, αφήνοντας τα ασημένια θραύσματα να πέσουν με κρότο στο τραπέζι. «Ορίστε,» είπε· «κράτησέ τα. Κι αν καταφέρεις να το επιδιορθώσεις, Νορέλτα... αν το καταφέρεις αυτό, νάσαι σίγουρη ότι θα τα ξαναπούμε.»

Μέσα στον ανελκυστήρα, καθώς κατέβαιναν, η Τζέσικα είπε: «Νομίζεις ότι κάναμε καλά, τελικά, που τις ελευθερώσαμε;»

«Τι λόγος υπήρχε να τις κρατάμε εκεί; Για να τις ταΐζουμε;»

«Εγώ τις τάζω συνέχεια!» γέλασε η Τζέσικα, και έδωσε στον Αστρομάτη, που ήταν πιασμένος στον ώμο της, έναν σπόρο να φάει. «Αλλά, τέλος πάντων, τώρα τι νομίζεις ότι θα κάνουν; Εγώ δεν νομίζω πως έχουν βάλει μυαλό: θα πάνε να βοηθήσουν πάλι τον Βόρκεραμ-Βορ. Αυτό νομίζω.»

«Θα δείξει,» αποκρίθηκε η Κορίνα καθώς ο ανελκυστήρας σταματούσε και η πόρτα του άνοιγε αυτόματα. «Δε μπορεί να μην έδωσαν καμιά σημασία σε όσα τούς είπα. Ο πόλεμος που θα ακολουθήσει δεν θα είναι καθόλου ευχάριστος, Τζέσικα.»

Βάδισαν μέσα σ'έναν διάδρομο. «Είσαι σίγουρη ότι δεν θάχει πλάκα;»

«Δεν θα είναι από τους πολέμους που έχουν 'πλάκα', Αδελφή μου, πίστεψέ με.»

Μπήκαν στο γκαράζ της πολυκατοικίας, στον δεύτερο όροφο, και προχώρησαν προς το όχημά τους. «Νομίζεις, δηλαδή, ότι όντως θα μας βοηθήσουν να σταματήσουμε τον πόλεμο χωρίς να σκοτώσουν τον Κάδμο και να καταστρέψουν τους συμμάχους του;»

«Είναι αρκετά πιθανό.»

«Έπρεπε, πάντως, να μου είχες πει γι'αυτό το φυλαχτό από πριν, Κορίνα!»

Έφτασαν μπροστά στο όχημά τους. «Θα το ήθελες για τον εαυτό σου, Τζέσικα.»

«Για τόσο» – γέλασε – «κτητική με έχεις;»

«Η οποιαδήποτε θυγατέρα θα το ήθελε για τον εαυτό της. Ήταν ένα δώρο της Πόλης.»

«Κι αν η Νορέλτα καταφέρει να το ξαναφτιάξει και το κρατήσει;»

Τα μάτια της Κορίνας γυάλισαν, αλλά η Τζέσικα δεν ήταν σίγουρη αν γυάλισαν από οργή ή από άγρια επιθυμία. «Αποκλείεται,» είπε η Αδελφή της και ξεκλείδωσε τις πόρτες του οχήματος, μπαίνοντας στη θέση του οδηγού.

Η Τζέσικα κάθισε πλάι της.

Η Κορίνα ενεργοποίησε τη μηχανή κι έβγαλε το όχημα από την πολυκατοικία, οδηγώντας το στους δρόμους της Όκιλμερ.

«Εμείς τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Τζέσικα, χαϊδεύοντας τον Α-στρομάτη μέσα στα χέρια της, ταΐζοντάς τον ακόμα έναν σπόρο. «Έχεις τίποτα ιδέες;» γέλασε.

«Πρέπει να πάω στη Β' Ανωρίγια.»

«Στη Β' Ανωρίγια; Τι να κάνεις εκεί;»

«Να είμαι κοντά στον Κάδμο.»

«Γιατί; – Δεν ξέρει για το φυλαχτό ο Κάδμος, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και δεν ξέρει για το φυλαχτό, Τζέσικα.»

«Γιατί θες, τότε, να είσαι κοντά του; Θα του ζητήσεις να σταματήσει τον πόλεμο, όπως πρότεινε η βλαμμένη Αδελφή μας;»

«Μη λες ανοησίες. Ο πόλεμος εναντίον της Α' Κατωρίγιας πρέπει να γίνει' αλλιώς, ο Βόρκεραμ-Βορ θα συμμαχήσει με τους Α' Κατωρίγιους και, μαζί με τους υπόλοιπους πολιτάρχες της συμμαχίας του, θα χτυπούσαν τον Κάδμο από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Όχι, ο λόγος που θέλω να είμαι κοντά στον Κάδμο είναι άλλος, Τζέσικα...»

«Τι άλλος; Τι είναι; Πάλι θα μου κρατήσεις μυστικό;»

«Ο λόγος είναι η Φοίβη. Δεν μπορώ πλέον να την παρακολουθώ με το φυλαχτό, άρα πρέπει να είμαι κοντά στον Κάδμο.»

«Νομίζεις ότι θα έρθει πάλι να τον σκοτώσει; Είχες πει ότι φοβόταν να πλησιάσει, ότι είναι μαζί με την ακατανόμαστη.» Η Τζέσικα γέλασε.

«Είμαι σίγουρη πως, πρώτον, κάτι θα έχει αρχίσει να διαισθάνεται τώρα που το φυλαχτό καταστράφηκε' είναι σαν φονικό κυνηγόσκυλο,

η καταραμένη – έχει τέτοια ένστικτα. Και, δεύτερον, η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ θα της πουν ότι το φυλαχτό έσπασε, όταν τη συναντήσουν. Ή θα το πουν στη Μιράντα, και η Φοίβη θα το μάθει από εκείνη – το ίδιο κάνει. Στο τέλος, θα έρθει για τον Κάδμο. Και πρέπει να είμαι εκεί για να τη σταματήσω. Δεν πρόκειται να την αφήσω να τον σκοτώσει, Τζέσικα. Σε καμία περίπτωση.»

«Θα τη φυλακίσεις ξανά;»

«Θα τη θάψω ζωντανή, αν χρειαστεί.» Και μετά από λίγο, ενώ η Τζέσικα ήταν σιωπηλή, ρώτησε: «Εσύ τι σκέφτεσαι να κάνεις, Αδελφή μου;»

«Θα μείνω εδώ. Μ'αρέσει εδώ, Κορίνα – έχει πλάκα. Είναι ο Βάρνελ-Αλντ εδώ, που έχω αρχίσει να τον γουστάρω – είναι πολύ τύπος, τελικά! Και είναι κι ο Ζιλμόρος εδώ, που κι αυτός είναι μορφή. Τι άλλο μπορεί να θες περισσότερο απ'το να βρίσκεσαι κοντά σε δύο γαμάτους άντρες;» γέλασε.

Η Κορίνα συνοφρυώθηκε σαν να ήταν βαθιά συλλογισμένη για μερικές στιγμές· ύστερα είπε: «Πρόσεχε, όμως, Αδελφή μου, να μην κάνεις τα πράγματα χειρότερα. Θέλουμε ο πόλεμος να τελειώσει. Μην το ξεχνάς αυτό.»

Η Τζέσικα γέλασε καθώς τάιζε πάλι τον Αστρομάτη. «Τίποτα δεν ξεχνάω!»

«Καταλαβαίνεις γιατί ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει, έτσι δεν είναι, Τζέσικα;»

«Το καταλαβαίνω. Ηρέμησε. Μην είσαι τόσο σφιγμένη, κάνει κακό!» γέλασε η Τζέσικα.

«Σταμάτα να γελάς, γαμώτο! Μ'έχεις τσαντίσει.»

Η Τζέσικα γέλασε.

Η Κορίνα τη λοξοκοίταξε με δολοφονικά πράσινα μάτια, καθώς εξακολουθούσε να οδηγεί σταθερά στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας. «Άκουσέ με, Τζέσικα. Έχω δει κάτι για τον Ζιλμόρο που μάλλον πρέπει να χεις υπόψη...»

«Τι έχεις δει; Εννοείς ότι το είδες με το φυλαχτό;»

«Ναι, κάτι στο μέλλον.»

«Είναι σημαντικό;»

«Ο Ζιλμόρος θα προσπαθήσει να... αυτονομηθεί. Κάτι τέτοιο. Να φτιάξει μια δική του, παράλληλη αυτοκρατορία.»

«Παράλληλη ως προς την Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή;»

Η Κορίνα κατένευσε.

Η Τζέσικα χαμογέλασε άγρια. «Γαμάτο!»

«Δεν είναι αστείο!» την προειδοποίησε η Κορίνα. «Και δεν το έβλεπα παλιότερα στο μέλλον.»

«Υπάρχει παλιότερο και νεότερο μέλλον;»

«Το μέλλον βρίσκεται διαρκώς σε μια κατάσταση αναμόρφωσης, Αδελφή μου. Κι αυτό το συγκεκριμένο που σου λέω άρχισα να το βλέπω τελευταία μόνο, ύστερα από τον τραυματισμό του Ζιλμόρου. Δεν ξέρω τι άλλαξε ακριβώς, όμως κάτι άλλαξε – ίσως μόνο μέσα στο μυαλό του. Έχω την αίσθηση πως όλα είναι μπλεγμένα με κάποια σκοτεινή δύναμη – με τον ίδιο τον Σκοτοδαίμονα πιθανώς. Ο Ζιλμόρος είναι αποφασισμένος να φτιάξει τη δική του αυτοκρατορία: και θα το προσπαθήσει ενεργά. Θα επιχειρήσει, μάλιστα, να δολοφονήσει αυτούς που πιστεύει ότι στέκονται στον δρόμο του. Κι ανάμεσά τους ξέρεις ποιος είναι;»

«Ο Βάρνελ;»

«Η Καρζένθα-Σολ. Τη θέλει νεκρή. Τη μισεί. Από παλιά δεν του άρεσε. Θεωρούσε πως τον περιόριζε στις κινήσεις του.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Ναι, είχαν τα... καβγαδάκια τους.»

«Πρέπει να το αποτρέψεις αυτό, Αδελφή μου. Δεν μπορούμε ν'αφήσουμε την Καρζένθα να πεθάνει.»

«Γιατί όχι; Κι εμένα μ'ενοχλεί!»

«Είναι σημαντική για τον Κάδμο! Δεν πρέπει να πεθάνει, Τζέσικα. Να είσαι κοντά στον Ζιλμόρο: να παρατηρείς: να προσέχεις. Και να τον αποτρέψεις απ'το να τη σκοτώσει.»

«Μη μου ζητήσεις να δολοφονήσω τον Ζιλμόρο, θα σε δείρω, Κορίνα.»

«Ο Ζιλμόρος μπορεί να μας φανεί χρήσιμος για να κόψει τη φόρα της συμμαχίας του Βόρκεραμ-Βορ· δεν χρειάζεται να πεθάνει. Ανέκαθεν ήταν ένας πολύ σημαντικός σύμμαχος του Κάδμου. Αλλά η Καρζένθα είναι σημαντικότερη. Η Καρζένθα δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να πεθάνει, Τζέσικα. Με καταλαβαίνεις;»

«Ας πούμε ότι ίσως νάχεις δίκιο...» Μόρφασε, ανασήκωσε τους ώμους. Δεν τη γούσταρε την Καρζένθα, δεν τη γούσταρε καθόλου, ήταν η αλήθεια. Αλλά όφειλε να παραδεχτεί ένα πράγμα γι' αυτή την πολεμική αγριότητα της Ρασιλλώς: «Η Καρζένθα-Σολ σίγουρα ξέρει πώς να κάνει πόλεμο, πώς να διοικεί στρατούς. Είναι καλή σ' αυτά.»

Η Κορίνα ένευσε. «Ακριβώς. Και δεν έχει δικές της βλέψεις. Είναι σταθεροποιητικός παράγοντας, Τζέσικα. Γι' αυτό κιόλας πρέπει να μείνει ζωντανή. Αν πεθάνει, οι πιθανότητες να έχουμε άγριο, ανεξέλεγκτο πόλεμο θα μεγαλώσουν – πολύ.»

/5\

Ο Βόρκεραμ-Βορ κατευθύνεται δυτικά, η Μιράντα επισκέπτεται μια Αδελφή της, η Τζέσικα δέχεται την κλήση ενός πολιτάρχη, ο Γουίλιαμ παρατηρεί τους εχθρούς του, και η Ολντράθα νιώθει, ανεξήγητα, ένα βάρος να έχει φύγει από πάνω της.

Η Μιράντα, οδηγώντας το φορτηγό με τα Εκτρώματα, πέρασε απαρατήρητη από τα σύνορα Αμφίνομης-Καλόπραγης. Δεν ήθελε να ριψοκινδυνέψει οι συνοριοφύλακες να δουν τους μηχανικούς της φίλους. Όχι πως θα καταλάβαιναν τι ήταν – όχι πως θα διανοούνταν ποτέ πόσο επικίνδυνοι ήταν – ειδικά αν είχαν τα βιολογικά τους πλοκάμια μαζεμένα· όμως, και πάλι, καλύτερα να μην τους έβλεπαν καθόλου.

Μαζί με τη Μιράντα, εκτός από τα Εκτρώματα, ήταν κι ο Αλέξανδρος στο φορτηγό, καθισμένος δίπλα της, και η Φοριντέλα-Ράο, καθισμένη πίσω, ανάμεσα στα μηχανικά όντα. Ήθελαν κι οι δυο τους να τη συνοδέψουν, και η Μιράντα δεν είχε φέρει αντίρρηση.

Καθώς είχαν τώρα μόλις μπει στην Αμφίνομη, σταμάτησε σε μια διασταύρωση των γεφυρών της, πάνω από τους επίγειους δρόμους, κοντά σ'ένα περίπτερο κι ένα ημισκεπαστό μπαρ ανάμεσα σε μερικά δέντρα. «Εδώ θα περιμένουμε,» είπε, «μέχρι να δούμε τον Βόρκεραμ να έρχεται.» Και πάτησε ένα κουμπί επάνω στην επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ: ένας ήχος ακούστηκε από τα ηχεία της:

[ΒΓΕΙΤΕ]

Τα Εκτρώματα έβγαλαν τα πλοκάμια τους, αναβόσβησαν τα φωτάκια τους· μελωδίες αντήχησαν από τα μεταλλικά τους σώματα.

Η Φοριντέλα γέλασε. «Δε θα τους συνηθίσω ποτέ, Μιράντα!»

Ο Αλέξανδρος είπε: «Ελπίζω οι φύλακες των συνόρων να μην καθυστερήσουν τον Βόρκεραμ. Τώρα τον ξέρουν εδώ, άλλωστε.»

«Ναι,» είπε η Μιράντα, σβήνοντας τη μηχανή κι ανάβοντας τσιγάρο. Έξω από το φορτηγό ο χειμερινός άνεμος λυσομανούσε πάνω από τις γέφυρες, σφυρίζοντας, βουίζοντας, φέρνοντας κρύο.

«Ο Ρίντιλακ-Κονχ είχε, πάντως, μεγάλο δίκιο που είπε στον Βόρκεραμ ότι δεν μπορούμε συνέχεια να τραβάμε ολόκληρο στρατεύμα μαζί μας,» συνέχισε ο Αλέξανδρος. «Δίχως αμφιβολία, μας καθυστερεί, εκτός των άλλων.»

Αλλά η Μιράντα είχε πάλι στο μυαλό της εκείνα τα παράξενα όνειρα, και δεν μίλησε.

Όταν είδαν τον στρατό του Βόρκεραμ-Bor να βγαίνει μέσα από τους δρόμους, κάτω από τις γέφυρες, είχε τελειώσει προ πολλού το τσιγάρο της και, βάζοντας ξανά τη μηχανή σε λειτουργία, οδήγησε το φορτηγό προς τα πολεμικά οχήματα με τις αργυροσκεπάστες κάννες.

«Πρέπει να τους έκαναν έλεγχο, κανονικά,» είπε ο Αλέξανδρος, «αλλιώς δεν εξηγείται γιατί άργησαν τόσο.» Είχε περάσει καμιά ώρα όσο περίμεναν.

Καθώς πλησίαζαν τον στρατό, η Μιράντα κάλεσε τον Βόρκεραμ μέσω του πομπού της που ήταν πιασμένος πάνω στην κονσόλα του φορτηγού. «Όλα εντάξει;» τον ρώτησε.

«Ναι.»

«Έγινε έλεγχος, έτσι;» είπε ο Αλέξανδρος.

«Τυπικός.»

«Δεν τους είπες ποιοι είσαστε;»

«Τους το είπα, φυσικά.»

«Και πάλι ήθελαν να κάνουν έλεγχο;»

«Προφανώς. Ότι κι αν συμβαίνει με την Αμυντική Συμμαχία, Αλέξανδρε, εξακολουθούμε να είμαστε ένας πλανόδιος στρατός. Γι' αυτό κάπου πρέπει ο στρατός να σταματήσει.»

«Ναι, σίγουρα.»

«Τέλος πάντων. Πάμε τώρα εκεί που είπαμε, και μετά θα πάμε στο μέρος όπου ελπίζω ότι θα σταματήσουμε μόνιμα.» Χαιρέτησε και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Μιράντα και ο Αλέξανδρος είχαν κι οι δύο παρατηρήσει ότι ο Βόρκεραμ δεν ανέφερε ονόματα – δεν είπε *Κουρασμένη*, δεν είπε *Επιγεγραμμένη* – πάντα προσεχτικός μήπως κάποιος παρακολουθούσε τις τηλεπικοινωνίες τους. Κάποιος από τους Πορφυρούς Δικαστές, ίσως, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα, οδηγώντας το φορτηγό, μπήκε μέσα στον στρατό του Βόρκεραμ και τον ακολούθησε προς τα δυτικά καθώς διέσχιζε την Αμφινόμη.

Πάτησε πάλι ένα πλήκτρο στον πομπό της, καλώντας έναν αποθηκευμένο τηλεπικοινωνιακό κώδικα.

«Μιράντα,» ακούστηκε η φωνή της Εύνοιας από το megάφωνο της συσκευής. «Πού είσαι;»

«Στην Αμφινόμη. Μόλις περάσαμε τα σύνορα.»

«Είναι κι ο Βόρκεραμ εδώ;»

«Ναι, όλοι.»

«Πήγαν καλά τα πράγματα στην Καλόπραγη;»

«Κατά το αναμενόμενο.» Εκτός από εκείνα τα όνειρα, πρόσθεσε νοερά. «Κανένα πρόβλημα. Εσείς πού είστε;»

«Στην Πλατεία Διχαλωτής. Αν έχετε μόλις περάσει τα σύνορα, μάλλον δεν είστε μακριά μας.»

«Ναι,» είπε η Μιράντα, «είμαστε στη Διχαλωτή. Έρχομαι να σου μιλήσω, Εύνοια. Είναι κάτι που πρέπει να πούμε – και καλύτερα από κοντά.»

«Όπως θέλεις. Σε περιμένουμε, Μιράντα.»

Η Μιράντα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία με το πάτημα ενός κουμπιού.

«Θα πάμε στους Νομάδες;» είπε ο Αλέξανδρος.

«Αν δεν θέλεις νάρθεις–»

«Θα έρθω.»

«Εσύ, Φοριντέλα;»

«Κι εγώ.»

«Καλώς,» είπε η Μιράντα, και κάλεσε πάλι τον Βόρκεραμ για να τον ενημερώσει ότι θα απομακρύνονταν για λίγο. «Θα σε συναντήσουμε το μεσημέρι, που θα έχετε σταματήσει κάπου κοντά στην Ψηλή Λεωφόρο, υποθέτω.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ συμφώνησε.

«Μην αργήσεις, Μιράντα,» είπε η φωνή της Ολντράθα, που προφανώς δεν ήταν μακριά από τον Βόρκεραμ.

«Δεν αργώ,» τη διαβεβαίωσε η Μιράντα, σκεπτόμενη ότι αυτή η Αδελφή της συνεχώς ανήσυχη ήταν.

«Τους χαιρετισμούς μου στην Εύνοια.»

Η Μιράντα έβγαλε το φορτηγό της από τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ και το οδήγησε μες στους δρόμους της Διχαλωτής, ώσπου έφτασε στη μία από τις δύο μεγάλες λεωφόρους που είχαν δώσει στην εν λόγω περιφέρεια το όνομά της. Στο σημείο που διχάλωναν υπήρχε μια πλατεία. Η Πλατεία Διχαλωτής.

Και τώρα εκεί ήταν καταυλισμένοι οι Νομάδες των Δρόμων, και κόσμος βρισκόταν συγκεντρωμένος γύρω από τον καταυλισμό τους. Ορισμένοι από τους Νομάδες έκαναν κόλπα που διασκέδαζαν το κοινό. Ορισμένοι άλλοι φαινόταν να εμπορεύονται με κάποιους – να δίνουν πράγματα και να παίρνουν πράγματα. Η σημαία τους κυμάτιζε πάνω από τις σκηνές και τα οχήματά τους: δύο σπαστά, σταυρωτά οχτάρια. Από κάποια ηχεία – αυτά του τετράκυκλου με τους ψηλούς τροχούς, μάλλον, υπέθετε η Μιράντα – ακουγόταν το *Χαίρετε, Χαίρετε, Χαίρετε!* των Ακάθιστων Κραχτών. Και, καθώς το φορτηγό της Μιράντας πλησίαζε, από τα ηχεία ακούστηκε επίσης μια φωνή που διέκοψε προς στιγμή το τραγούδι:

«Ακούτε Δρομοράδιο...

Δρομοράδιο.

Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας.

Δρομοράδιο!»

«Έχουν και ραδιοφωνικό σταθμό τώρα;» είπε ο Αλέξανδρος. «Είναι, λοιπόν, πραγματικά παράνομοι!» μειδίασε.

Η Μιράντα σταμάτησε το φορτηγό της πλάι στον καταυλισμό των Νομάδων, και εκείνη, ο Πανιστόριος, και η Φοριντέλα-Ράο βγήκαν.

Ο Θόρινταλ τούς είχε ήδη δει, και τους ζύγωσε μαζί με τον Σκοτ και τη Μαρίνα. «Μιράντα!» είπε, χαμογελώντας. «Επιστρέψατε; Μιλήσατε με τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης;»

«Μιλήσαμε,» αποκρίθηκε εκείνη, ανταλλάσσοντας μια χειραψία με τον σαμάνο. «Ήταν αρκετά φιλικός. Δεν είχαμε πρόβλημα μαζί του.»

Η Εύνοια φάνηκε να ξεπροβάλει ανάμεσα από τις σκηνές, και η Σορέτα βάδιζε πλάι της. «Αδελφή μου...» Η Κυρά των Δρόμων έσφιξε τα χέρια της Μιράντας και τη φίλησε στο μάγουλο. «Συμβαίνει κάτι σοβαρό;»

«Δεν είναι τίποτα το άσχημο, αλλά πρέπει να σου μιλήσω, για να το έχεις υπόψη.»

«Είχατε συνεννοηθεί;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Πριν από λίγο,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «μέσω πομπού. Μόλις τώρα μπήκαμε στην Αμφίνομη με τον στρατό του Βόρκεραμ.»

«Ελάτε,» είπε η Εύνοια. Και προτού αρχίσει να βαδίζει, σαν τότε να το σκέφτηκε: «Τα Εκτρώματα είναι εκεί μέσα;» Έδειξε το φορτηγό.

Η Μιράντα κατένευσε. «Δε θα μείνουμε για πολύ. Το μεσημέρι πρέπει να πάμε πάλι να συναντήσουμε τον Βόρκεραμ.»

Υστερα η Εύνοια τούς οδήγησε όλους μπροστά από τη σκηνή της, ενώ το τραγούδι που ακουγόταν από τα ηχεία είχε αλλάξει· τώρα έπαιζε *Ευπρόσδεκτοι κι Ακάλεστοι*, των Μακρινών Στρατοκόπων. Η Σορέτα έφερε καφέδες σε όσους ήθελαν, και η Μιράντα, πίνοντας μια γουλιά από τον δικό της, είπε στον Θόρινταλ: «Δεν είσαι ο μόνος, φαίνεται, που σκέφτεται να χαλάσει τα σχέδια του Βάρνελ-Αλντ στην Επιγεγραμμένη.»

Ο σαμάνος συνοφρυώθηκε, έχοντας ανάψει τσιγάρο. «Τι θες να εννοήσεις, Μιράντα;»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ έχει την ίδια ιδέα μ'εσένα.»

«Είσαι καλύτερος στρατηγός απ'ό,τι νομίζεις, μάγε,» του είπε ο Αλέξανδρος με ουδέτερη έκφραση.

«Τι θα κάνει ο Βόρκεραμ;» ρώτησε η Εύνοια.

«Θα οδηγήσει τον στρατό του στην Επιγεγραμμένη,» εξήγησε η Μιράντα. «Το όλο θέμα είναι, βασικά, να βρούμε ένα μέρος για να σταματήσει ο στρατός, μόνιμα· γιατί δεν είναι βολικό να τον περιφέρουμε μαζί μας. Και η Επιγεγραμμένη μοιάζει με ιδανική περιοχή. Επί τη ευκαιρία, θα χαλάσουμε και το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ, αν μπορούμε.» Και ύστερα τους είπε μερικές ακόμα λεπτομέρειες για την υπόθεση.

«Νομίζεις ότι θα έπρεπε να έρθουμε κι εμείς στην Επιγεγραμμένη, Μιράντα;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Γι'αυτό μάς ενημερώνεις;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Απλώς σας ενημερώνω για να ξέρετε τι γίνεται. Το τι θα αποφασίσετε να κάνετε είναι δική σας δουλειά. Και, για την ακρίβεια, δεν θα σας πρότεινα να πάτε στην Επιγεγραμμένη. Εδώ, στην Πλατεία Διχαλωτής, το μέρος μου μοιάζει πολύ πιο φιλικό και ήρεμο.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» ένευσε η Εύνοια, συλλογισμένη. Εξακολουθούσε να θέλει να βοηθήσει τη Μιράντα να πάρει το φυλαχτό από την Κορίνα. Εξακολουθούσε να θέλει να κάνει κάτι για να σώσουν την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Αλλά δεν είχε τίποτα να προτείνει τούτη τη στιγμή. Αισθανόταν τελείως άχρηστη να συμβάλει με οποιονδήποτε τρόπο, κι αυτό την ενοχλούσε. Επιπλέον, είχε πάντα και τους Νομάδες να σκέφτεται. Ήταν μια ευθύνη για εκείνη. Αν και όχι μια ευθύνη που την ένιωθε ως βάρος. Οι Νομάδες των Δρόμων ήταν τα παιδιά της· η παρουσία τους, η ύπαρξή τους, την έκανε ευτυχισμένη.

Η Μιράντα, διακρίνοντας τον προβληματισμό της Αδελφή της στην όψη και στο βλέμμα της, άπλωσε το χέρι και της έσφιξε τον ώμο. «Δε χρειάζεται να κινδυνέψετε χωρίς λόγο,» είπε. «Θα βρεθεί άλλος τρόπος να με βοηθήσεις, Εύνοια.»

«Τι τρόπος;» ρώτησε σιγανά εκείνη.

Η Μιράντα σκέφτηκε ξανά τα παράξενα όνειρά της. Να τα διηγιόταν στην Εύνοια, ή θα την ανησυχούσε περισσότερο; *Μάλλον θα την ανησυχήσω περισσότερο.* «Θα δούμε,» αποκρίθηκε. «Αφού επιστρέψουμε από την Κουρασμένη, θα ασχοληθώ με τη διάσωση της Άνμα και της Νορέλτα-Βορ, κατά πρώτον. Και τότε θα τα ξαναπούμε, Αδελφή μου.»

Του Αλέξανδρου δεν του άρεσε αυτό που άκουγε. Δεν το θεωρούσε συνετό να πάει η Μιράντα να βρει τις φυλακισμένες Αδελφές της. Δεν το βλέπει ότι είναι παγίδα της Κορίνας, γαμώτο; σκέφτηκε. Αλλά ήξερε πως η Μιράντα το έβλεπε, φυσικά· σίγουρα το έβλεπε. Πίστευε, ωστόσο, ότι θα κατάφερνε να υπερνικήσει την παγίδα της Κορίνας και να σώσει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Νόμιζε ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν όπως με τη διάσωση της Φοίβης. Αλλά ο Αλέξανδρος το θεωρούσε αυτό άσκοπα παράτολμο. Ειδικά τώρα.

Ο πομπός της κουδούνισε μόλις η Τζέσικα είχε βγει από το τετράκυκλο όχημα αφήνοντας την Κορίνα να συνεχίσει προς τα εκεί όπου σκόπευε να βρει μέσο για να ταξιδέψει στη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Ο Αστρομάτης έβγαλε ένα χαμηλόφωνο κρώξιμο, καθώς φτεροκοπούσε πάνω από την αφέντρα του, κάνοντας κύκλους.

Η Τζέσικα τράβηξε τον πομπό από την καπαρντίνα της και είδε, από τη μικρή του οθόνη, ότι ήταν ο Βάρνελ-Αλντ που την καλούσε. Γέλασε, και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής.

«Μάλιστα;»

«Ο Βάρνελ-Αλντ είμαι, Τζέσικα. Καλημέρα.»

«Καλημέρα, Εξοχότατε.»

«Ξέρεις πού είναι η Κορίνα; Προσπαθώ να τη βρω από χτες, αλλά δεν μπορώ. Δεν απαντά ούτε στον πομπό της ούτε στον δίαυλο του διαμερίσματος της.»

Η Τζέσικα γέλασε.

«Είπα κάτι αστείο;»

«Η Κορίνα έχει δουλειές, Βάρνελ· δεν θα είναι εδώ. Μπορείς, όμως, να πεις σ'εμένα ό,τι θέλεις.»

«Δουλειές; Τι δουλειές; Νόμιζα ότι θα ερχόταν μαζί μου στην Επιγεγραμμένη.»

Η Τζέσικα μόρφασε. «Τα πράγματα άλλαξαν λιγάκι–»

«Με τι τρόπο;»

«Μόνο η Κορίνα το ξέρει αυτό,» γέλασε η Τζέσικα. «Δικά της θέματα!» Δεν ήταν καθόλου βέβαιη αν η Αδελφή της ήθελε να πει στον Βάρνελ-Αλντ πού πήγαινε, οπότε καλύτερα να το άφηνε λιγάκι ασαφές. Εξάλλου, αυτό έκανε την Κορίνα να φαίνεται και πιο «μυστηριώδης» – και πάντα της άρεσε νάναι μυστηριώδης, έτσι;

«Δεν θα έρθει, δηλαδή, μαζί μου στην Επιγεγραμμένη;»

«Δεν το θεωρώ πιθανό. Αλλά θα έρθω εγώ!»

«Υπέροχα...»

Η Τζέσικα γέλασε, αν και νόμιζε ότι ο Βάρνελ-Αλντ την ειρωνευόταν. Της άρεσε, όμως, ο τρόπος του. Είχε ύφος, αναμφίβολα! «Σε προβληματίζει κάτι;» τον ρώτησε, αρχίζοντας να βαδίζει μες στους δρόμους της Όκιλμερ. Ακόμα στην Όκιλμερ βρισκόταν, αλλά κοντά στα σύνορα με τη Μονότροπη.

«Θέλω να πάω στην Επιγεγραμμένη για να συγκεντρώσω ανθρώπους από εκεί, όπως λέγαμε. Περιμένα ότι η Κορίνα... Τέλος πάντων. Θα πρέπει ν'αλλάξω το είδος της προσέγγισης που είχα στο μυαλό μου.»

«Νάρθω από κει; Πού βρίσκεσαι;» Η Τζέσικα είδε ένα δίκυκλο να περνά, και της άρεσε ως όχημα: και τα πολεοσημάδια τής έλεγαν ότι ο

αναβάτης του κάπου εδώ κοντά θα το σταματούσε. Η Τζέσικα έτρεξε προς τη γωνία όπου τον είδε να στρίβει, ενώ ο Αστρομάτης πετούσε ψηλά τώρα, πολύ ψηλά, κοντά στις ταράτσες των πολυκατοικιών.

«Στο Μέγαρο είμαι. Έλα.»

«Δε θ'αργήσω.» Η Τζέσικα έκλεισε τον πομπό και τον έκρυψε μες στην καπαρντίνα της. Έβγαλε μια κραυγή απ'τον λαιμό της – έναν ήχο που θύμιζε κρώξιμο πουλιού – και ο Αστρομάτης κατέβηκε πιο χαμηλά, πετώντας κανένα μέτρο πάνω απ'το κεφάλι της.

Ο δικυκλιστής φάνηκε, στο τέλος του δρόμου, να μπαίνει σ'ένα μικρό γκαράζ ανάμεσα στα οικοδομήματα. Η Τζέσικα έτρεξε προς τα εκεί. Σταμάτησε στη γωνία και κρυφοκοίταξε. Το δίκυκλο ήταν σταθμευμένο, τώρα, κοντά σε τρία άλλα οχήματα – όλα βρόμικα και σκονισμένα, σ'αντίθεση μ'αυτό. Ο οδηγός του στεκόταν μπροστά σε μια καγκελό-πορτα στο βάθος του γκαράζ, και την ξεκλείδωνε. Την τράβηξε προς τη μεριά του και μπήκε, κλείνοντάς την πίσω του χωρίς να την ξανακλειδώσει. Τα σημάδια της Πόλης μαρτυρούσαν πως πήγαινε να παραδώσει κάτι. *Ταχυμεταφορέας*; αναρωτήθηκε η Τζέσικα. Δεν είχε, πάντως, το σήμα καμιάς εταιρείας επάνω του, ή επάνω στο δίκυκλό του.

Η Θυγατέρα πλησίασε το δίτροχο όχημα. Κάθισε στη σέλα του, άγγιξε και με τα δύο χέρια τα μέταλλα της μπροστινής μεριάς του, και υποτονθόρυσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως. Αισθάνθηκε το μυαλό της να *κεντρίζει* τη μηχανή μέσα στο δίκυκλο και να την *πυροδοτεί*, όπως μια στιγμιαία φλόγα πυροδοτεί ενεργειακά υγρά. Η μηχανή μπήκε σε λειτουργία, μουγκρίζοντας, ενώ η κλειδαριά που την ασφάλιζε παρέμενε ακόμα κλειδωμένη.

Η Τζέσικα έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, φεύγοντας από το γκαράζ, καθώς ο Αστρομάτης φτεροκοπούσε από πάνω της. Δεν γνώριζε πολλά μαγικά ξόρκια – δεν είχε υπομονή να τα μάθει – την κούραζε η όλη διαδικασία: απορούσε πώς οι μάγοι κάθονταν και τα μάθαιναν και μετά τα θυμόνταν! – αλλά αυτά που ήξερε θεωρούσε ότι τα χρησιμοποιούσε πάντα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Κατευθύνθηκε προς το καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – την παλιά βίλα των Αλντ'κάρθοκ που είχε ανακαινίσει ο Βάρνελ-Αλντ, και η οποία βρισκόταν μέσα στην Όκιλμερ, όχι

και τόσο μακριά από τους δρόμους που τώρα διέσχιζε, τρέχοντας με εκατό χιλιόμετρα την ώρα, η Τζέσικα.

Χτες το απόγευμα, καθώς σουρούπωνε, η Σειρήνα Οβορμάνδω, η Πολιτάρχης της Κουρασμένης, τον είχε δεχτεί, και ο Γουίλιαμ τής είχε μιλήσει για την απειλή της Σκοτεινής Τριανδρίας. Την είχε προειδοποιήσει πως, αν περνούσαν από τη συνοικία της, δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να συμφωνήσει να μπει στη συμμαχία τους. Ήταν όλα μια μεγάλη απάτη. Ήταν σφετεριστές, και ειδικευμένοι στα πραξικοπήματα και τις κακουργίες.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω τού είχε φανεί λίγο διστακτική να πιστέψει όσα τής έλεγε, έτσι ο Γουίλιαμ την προέτρεψε να ρωτήσει και τον κύριο Χρονομάχο, τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής, βόρεια της συνοικίας της, αν ήθελε. Ο Κίμωνας Χρονομάχος είχε καταλάβει πλήρως τη σημαντικότητα του θέματος. Η Σειρήνα αποκρίθηκε ότι με την πρώτη ευκαιρία θα επικοινωνούσε μαζί του, «αλλά νόμιζα πως θέλατε να με συναντήσετε για κάτι πιο επείγον, κύριε Σημαδεμένη, έτσι όπως μιλήσατε στους υπαλλήλους του Πολιτικού Μεγάρου το μεσημέρι.»

«Μα είναι εξαιρετικά επείγον!» είχε τονίσει ο Γουίλιαμ. «Πρέπει να έχετε υπόψη σας τα σχέδια της Σκοτεινής Τριανδρίας, ώστε να μη σας κοροϊδέψει όταν έρθει στη συνοικία σας.»

«Το αμφιβάλλω ότι θα έρθει στην Κουρασμένη, κύριε Σημαδεμένη. Βρισκόμαστε πολύ μακριά από τον Ριγοπόταμο.»

«Αναμφίβολα δεν θα είστε από τις πρώτες συνοικίες που οι σφετεριστές θα επισκεφτούν· όμως αργά ή γρήγορα πιθανώς να έρθουν και σ'εσάς.»

«Θα τους έχω υπόψη μου,» είχε υποσχεθεί η Σειρήνα Οβορμάνδω· αλλά εξακολουθούσε να φαίνεται διστακτική να πιστέψει πλήρως τον Γουίλιαμ. Κι εκείνος απορούσε μαζί της. Μάλλον τέτοιος ήταν ο χαρακτήρας της, αποφάσισε. Δύσπιστη εκ φύσεως. Τυχερή ήταν που η Σκοτεινή Τριανδρία σίγουρα δεν θα ερχόταν πρώτα στην Κουρασμένη!

Πού να βρίσκονταν τώρα οι τρεις σφετεριστές, άραγε – ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Πανιστόριος, και ο Βόρκεραμ-Βορ; Είχαν πάει στην Επίστρωτη; Είχαν πάει στη Βαθμιδωτή; Ή όχι ακόμα;

Όπως και νάχε, ο Γουίλιαμ ήταν αποφασισμένος να συνεχίσει τον αγώνα του. Να συνεχίσει να προειδοποιεί πολιτάρχες. Έτσι, είχε κοιμηθεί σ'ένα ξενοδοχείο της Κουρασμένης, και το πρωί, μαζί με τους μισθοφόρους του, είχε φύγει από αυτή τη συνοικία κατευθυνόμενος ανατολικά. Είχε περάσει τα σύνορα της Αμφίνομης και είχε σταματήσει εκεί, σ'ένα άλλο ξενοδοχείο, για να κλείσει δωμάτια για τον εαυτό του και τους μισθοφόρους. Ύστερα, είχε επισκεφτεί το τηλεπικοινωνιακό κέντρο του ξενοδοχείου και, καθισμένος μπροστά σ'έναν δίαυλο, είχε ψάξει για κάποιο τοπικό δίκτυο πληροφοριών. Αμέσως είχε εντοπίσει το Δίκτυο Γενικών Πληροφοριών Αμφίνομης, και από εκεί είχε βρει τη διεύθυνση του Πολιτικού Μεγάρου της συνοικίας, καθώς και μερικούς χρήσιμους τηλεπικοινωνιακούς κώδικες. Τα είχε σημειώσει όλα σ'ένα μπλοκάκι.

Και τώρα καθόταν σ'ένα εστιατόριο το οποίο βρισκόταν στην πολυκατοικία δίπλα σ'αυτήν του ξενοδοχείου. Οι δυο τους ενώνονταν με μια πεζογέφυρα σκεπαστή με κρύσταλλο. Ο Γουίλιαμ έπαιρνε μεσημεριανό: βραστό πρόβατο («παραγωγής Επιστρωτης», όπως έγραφε ο κατάλογος) με χόρτα και λαχανικά, συνοδευμένο με ψητές βουτυρωμένες και μελωμένες φέτες ψωμί, και ένα μπουκάλι λευκό κρασί («παραγωγής Επιστρωτης», επίσης). Μαζί του κάθονταν ο αρχηγός των μισθοφόρων του, Μαρκ Τζακ, και η σύζυγός του, Λίντα, που ήταν κι αυτή μισθοφόρος. Οι υπόλοιποι μισθοφόροι κάθονταν σ'ένα άλλο τραπέζι.

Ο Γουίλιαμ αναρωτιόταν πότε η Κορίνα θα επικοινωνούσε επιτέλους, και σκεφτόταν ότι θα έπρεπε κανονικά να του είχε δώσει έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικά της – όταν έξω από το μεγάλο παράθυρο του εστιατορίου, πέρα από τα φυτά που στόλιζαν την κάτω μεριά του, στους επίγειους δρόμους της Αμφίνομης, επάνω στην πελώρια Ψηλή Λεωφόρο, πρόσεξε μια συνοδία οχημάτων που αμέσως τράβηξε το βλέμμα του. Τόσο μεγάλη συνοδία; Σαν στρατός ήταν, μα τον Κρόνο!

Ή, μάλλον... ήταν στρατός! συνειδητοποίησε ο Γουίλιαμ. Αυτά τα οχήματα ήταν, αναμφίβολα, πολεμικά και είχαν αργυροσκεπάστες κάννες. Από πάνω τους πετούσαν μικρά αεροσκάφη.

Είναι δυνατόν...; συλλογίστηκε ο Γουίλιαμ. *Είναι δυνατόν να είναι αυτοί οι καταραμένοι;* Σηκώθηκε από τη θέση του, που δεν βρισκόταν μακριά από το παράθυρο, και το πλησίασε περισσότερο.

«Τι συμβαίνει, κύριε Σημαδεμένη;» ρώτησε ο Μαρκ Τζακ.

Ο Γουίλιαμ δεν μίλησε. Έβγαλε από την τσάντα στον ώμο του ένα ζευγάρι κιάλια και κοίταξε προς την Ψηλή Λεωφόρο, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες, μετά από δυο άλλους δρόμους που δεν είχαν ούτε το ένα πέμπτο του φάρδους της.

Τα πολεμικά οχήματα που περνούσαν σίγουρα έμοιαζαν με μισθοφορικά, βεβαιώθηκε ο Γουίλιαμ τώρα που τα έβλεπε από πιο κοντά· και... αυτό εκεί – αυτό το μεγάλο, εξάτροχο φορτηγό – δεν μπορεί παρά να ήταν το όχημα του Βόρκεραμ-Bor. Το μεταβαλλόμενο όχημα που είχε και στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Η Σκοτεινή Τριανδρία ήταν εδώ, στην Αμφίνομη!

Πού κατευθύνονταν; αναρωτήθηκε ο Γουίλιαμ συνεχίζοντας να τους παρατηρεί με τα κιάλια του καθώς κυλούσαν επάνω στη γιγάντια Ψηλή Λεωφόρο. Είχαν ήδη μιλήσει με τον Πολιτάρχη, ή υπήρχε πιθανότητα να τους προλάβει; Να τον προειδοποιήσει προτού τον πλησιάσουν;

Κατέβασε τα κιάλια από μπροστά του. *Θα πρέπει να είμαι προσεχτικός. Αν κάπως μάθουν ότι βρίσκομαι εδώ, πιθανώς να επιχειρήσουν να με σκοτώσουν. Ειδικά αν καταλάβουν ότι έχω σκοπό να τους χαλάσω τα σχέδια μ'αυτή τη «συμμαχία».*

«Τι συμβαίνει, κύριε Σημαδεμένη;» ρώτησε ξανά ο Μαρκ Τζακ, καθώς σηκώνόταν κι αυτός από την καρέκλα του και τον πλησίαζε. «Βλέπετε κάτι εκεί;»

«Οι εχθροί μου,» είπε ο Γουίλιαμ, «είναι κοντά μας.» Ο στρατός της Σκοτεινής Τριανδρίας κρυβόταν τώρα, σταδιακά, πίσω από μερικές πολυκατοικίες μπροστά από την Ψηλή Λεωφόρο.

Λίγο πριν από το μεσημέρι, η Μιράντα έφυγε από τον καταυλισμό των Νομάδων των Δρόμων στην Πλατεία Διχαλωτής και, μαζί με τον Αλέξανδρο, τη Φοριντέλα-Ράο, και τα Εκτρώματα, κατευθύνθηκε δυτικά, προς την Ψηλή Λεωφόρο. Όταν ήταν εκεί κοντά, κάλεσε πάλι τον Βόρκεραμ στον πομπό του.

«Πού είστε;» τον ρώτησε, κι εκείνος τής είπε σε ποιο ξενοδοχείο βρίσκονταν.

Η Μιράντα οδήγησε το φορτηγό της εκεί· δεν ήταν μακριά από την Ψηλή Λεωφόρο. Άφησε το όχημα στο γκαράζ (ζητώντας από τα Εκτρώματα να μείνουν μέσα, κρυμμένα) και πήγε να κλείσει δωμάτιο μαζί με τον Αλέξανδρο. Η Φοριντέλα-Ράο κάλεσε τον Μάικλ Παγοθραύστη για να μάθει πού έμενε εκείνος, και να κανονίσει αν θα ερχόταν στο δωμάτιό του ή αν θα έκλεινε δικό της. Αν ο Μάικλ έμενε με άλλους, η Φοριντέλα θα έκανε το δεύτερο· αν έμενε μόνος, θα έκανε το πρώτο. Τελικά, έμαθε πως ο Μάικλ έμενε μαζί με δύο Εκλεκτούς, οπότε έκλεισε δικό της κατάλυμα, όπως η Μιράντα κι ο Αλέξανδρος.

Ανέβηκαν μέσω ανελκυστήρα και επισκέφτηκαν το δωμάτιο του Βόρκεραμ-Βορ και της Ολντράθα προτού πάνε σ'αυτά που είχαν νοικιάσει για τον εαυτό τους.

«Τι γίνονται οι Νομάδες, Αδελφή μου;» ρώτησε η Ολντράθα.

«Καλά είναι. Όλα φαίνονται ήρεμα στην Πλατεία Διχαλωτής.»

«Γιατί ήθελες να τους συναντήσεις;» είπε ο Βόρκεραμ.

«Απλά για να τους ενημερώσω ότι, μετά από την Κουρασμένη, θα πάμε στην Επιγεγραμμένη για ν'αφήσουμε τον στρατό μας.»

«Πρέπει να το ξέρουν;»

«Η Εύνοια θέλει να μας βοηθήσει, αν μπορεί. Επομένως, ναι, καλό είναι να το ξέρει.»

Ο Αλέξανδρος πρόσθεσε: «Δε μπορεί να κρατηθεί κρυφό, ούτως ή άλλως, Βόρκεραμ. Ολόκληρος στρατός είμαστε. Το πού πηγαίνουμε οι πάντες το βλέπουν. Δε χρειάζεται να είσαι μυστικός πράκτορας για να το ανακαλύψεις.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κανένα άλλο νέο;»

«Τίποτα,» είπε η Μιράντα. «Συνεχίζουμε όπως σχεδιάζαμε.»

«Θα ξανακοιτάξεις το μέλλον;»

«Νομίζεις ότι χρειάζεται; Δεν είναι κάτι που μπορεί να γίνει αυτοστιγμεί, Βόρκεραμ.»

Εκείνος ένευσε. «Ναι, μου το έχεις εξηγήσει. Τέλος πάντων. Ξεκουραστείτε τώρα όλοι, γιατί το απόγευμα θα ταξιδέψουμε πάλι.»

Η Μιράντα, ο Αλέξανδρος, και η Φοριντέλα έφυγαν από το δωμάτιό του, για να πάνε στα δικά τους.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στην Ολντράθα, η οποία του είπε: «Εξακολουθώ νάχω εκείνη την αίσθηση που σου έλεγα το πρωί.»

Αυτές οι θυγατέρες όλο παράξενα πράγματα ήταν! σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Πάνω που νόμιζες ότι σου είχαν πει το *τελευταίο* παράξενο πράγμα, σου έλεγαν ένα ακόμα – πιο παράξενο απ'το προηγούμενο ίσως. «Και λοιπόν; Δεν είναι *κακή* αίσθηση, έτσι;»

Η Ολντράθα κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Σαν να... έχει φύγει ένα βάρος από πάνω σου; Όπως και το πρωί;»

«Ναι, ακριβώς όπως και το πρωί. Σαν ένα μεγάλο βάρος νάχει φύγει απ'την ψυχή μου, Βόρκεραμ. Αλλά...» Συνοφρυώθηκε. «Είναι *ανεξήγητο*.»

«Ανεξήγητο;»

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να αισθάνομαι έτσι. Στους δρόμους που διασχίζουμε, παντού παραμονεύουν κίνδυνοι, και η Κορίνα συνεχώς μας παρακολουθεί. Γιατί να αισθάνομαι έτσι;»

Ο Βόρκεραμ γέλασε. «Ίσως νάχεις αρχίσει, επιτέλους, να συνηθίζεις τον τρόπο ζωής μας, Ολντράθα!» Αγκάλιασε τη μέση της με το ένα χέρι και φίλησε την άκρη των χειλιών της, πεταχτά.

«Δεν είναι αστείο,» τόνισε εκείνη, σοβαρά αλλά όχι απότομα. «Μ'έχει προβληματίσει.»

«Ίσως νάχεις αρχίσει να συνηθίζεις, σου είπα,» επέμεινε ο Βόρκεραμ.

Η Ολντράθα κούνησε το κεφάλι ξανά. «Δεν είναι αυτό. Αποκλείεται να είναι αυτό–»

«Πώς το ξέρεις;»

«Είμαι πάνω από ογδόντα χρονών, Βόρκεραμ. Το ξέρω.»

«Γαμώτο! Γι'αυτό δεν πρέπει να μπλέκεις με γριές...»

«Γριά, ε;» μειδίασε η Ολντράθα, κεντρίζοντας την κοιλιά του με τα δάχτυλά της και συναντώντας τους κοιλιακούς μύες του που ήταν πιο σκληροί από τα τεντωμένα δάχτυλα.

«Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας, Ολντράθα,» είπε ο Βόρκεραμ. «Αυτό είναι που διαισθάνεσαι, κατά πάσα πιθανότητα. Η Αμυντική Συμμαχία πηγαίνει καλά. Η Κορίνα δεν μπορεί να μας σταματήσει. Και σύντομα πιθανώς να καταφέρουμε να μεταπείσουμε και τους πολιτάρχες στους οποίους έχει μιλήσει αυτό το σκουλήκι ο Σημαδεμένος. Δεν μπορεί νά-

ναι τελείως ανόητοι· πρέπει, στο τέλος, να καταλάβουν τι απειλή παρουσιάζει ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής.»

Η Ολντράθα τώρα γελούσε, αν και όχι πολύ δυνατά.

«Τι;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Αυτό το σκουλήκι ο Σημαδεμένος; Ο Όρπεκαλ έχει αρχίσει να σ'επηρεάζει, αγάπη μου!»

Ο Βόρκεραμ μειδίασε. «Πάμε να φάμε; Δε θα μείνουμε για πολύ εδώ.»

Η Ολντράθα ένευσε. «Πάμε.»

Στον διάδρομο του ξενοδοχείου βρήκαν τη Φοίβη να καπνίζει.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» τη ρώτησε η Ολντράθα.

«Πήγαινα να βρω τίποτα να φάω.»

Πολεοσύχη; αναρωτήθηκε η Ολντράθα. Για επιπλέον ασφάλεια; Θα τους *χρειάζόταν* επιπλέον ασφάλεια; «Κι εμείς το ίδιο. Έλα μαζί μας,» πρότεινε.

Η Νύφη του Χάροντα δεν έφερε αντίρρηση· τους ακολούθησε. Και λίγο παρακάτω συνάντησαν και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, και τον Ζαχαρία τον Πικρό μαζί με τη Ζιρτάλια τη Γάτα, και τον Ρις τον Αρχαίο μαζί με τον Τζακ Μαύρο. Ήταν σαν να τους περίμεναν, αλλά δεν τους περίμεναν. Στο τέλος, είχαν μαζί τους ολόκληρη συνοδία καθώς κατευθύνονταν προς ένα τοπικό εστιατόριο κοντά στο ξενοδοχείο. Και η Ολντράθα ήλπιζε όλοι αυτοί οι μαχητές να μη χρειάζονταν για να προστατέψουν τον Βόρκεραμ.

Τα πολεοσημάδια, άλλωστε, δεν έμοιαζαν καθόλου απειλητικά. Δεν μπορεί πάλι οι Πορφυροί Δικαστές να τους είχαν στήσει ενέδρα.

Γιατί νιώθω σαν ένα μεγάλο βάρος να έχει φύγει από πάνω μου; Γιατί;

/6\

Η Νορέλτα-Βορ και η Άνμα ξεκουράζονται και προετοιμάζονται, προτού αρχίσουν να ταξιδεύουν μες στη νύχτα, συναντώντας (όχι τυχαία, νομίζουν) έναν κίνδυνο και καταλήγοντας, ύστερα από σύντομες αγορές, σ'ένα φτωχικό μέρος για να διανυκτερεύσουν· ενώ η Μιράντα προσπαθεί πάλι να περάσει από σύνορα, αθέατη, μέσα από τον λαβύρινθο των δευτερόλεπτων της Πόλης.

Αφού η Κορίνα και η Τζέσικα έφυγαν από το διαμέρισμα, η Νορέλτα καθόταν μπροστά στο τραπέζι και μετακινούσε τα ασημένια κομμάτια του φυλαχτού, πηγαίνοντάς τα από δω κι από κει, σαν να προσπαθούσε να συναρμολογήσει ένα χαλασμένο ψηφιδωτό.

Τόσο πολύ την ενδιαφέρει αυτό το μαραφέτι; απόρησε η Άνμα. Δεν είναι καλύτερα, για όλες μας – για όλη τη Ρελκάμνια, ίσως – που καταστράφηκε; Πλησίασε τη γωνιακή κάβα του σαλονιού, γέμισε ένα μεγάλο ποτήρι με Αφρισμένη, και ήπие διψασμένα. Είχε πεθυμήσει ένα καλό ποτό, τόσες μέρες μέσα σ'εκείνο το γαμημένο μπουντρούμι!

«Κάτι λείπει!» είπε η Νορέλτα, απεγνωσμένα. «Κάτι λείπει, γαμώτο!»

«Τι;» Η Άνμα στεκόταν ακόμα πλάι στην κάβα, με τη μισοτελειωμένη Αφρισμένη Κυρά στο χέρι.

«Κάτι έχει χάσει η μαλακισμένη! Κάποιο κομμάτι δεν είναι εδώ, Άνμα,» εξήγησε η Νορέλτα στρεφόμενη να την κοιτάξει. «Το φυλαχτό δεν συναρμολογείται όπως θα έπρεπε. Κάτι λείπει... ή...» Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας τα κομμάτια ξανά. «Ή κάτι έχει αλλάξει.»

«Τι νάχει αλλάξει;»

«Μπορεί κάποια κομμάτια να στράβωσαν από το ξαφνικό σπάσιμο.»

Η Άνμα αναστέναξε. «Τέλος πάντων, Νορέλτα. Δε νομίζω να ξαναφτιαχτεί.»

«Πού το ξέρεις;» έκανε απότομα η Νορέλτα-Βορ γυρίζοντας πάλι να την ατενίσει με μάτια που γυάλιζαν από θυμό.

Σα σκυλί του Σκοτοδαίμονος, σκέφτηκε η Άνμα, και ήπια κι άλλη Αφρισμένη. Τόσο γαμημένα σημαντικό ήταν αυτό το κωλοφυλαχτό για εκείνη; «Απλά,» είπε γλείφοντας τα χείλη της, «αφού η Κορίνα νομίζει ότι δεν ξαναφτιάχνεται... πιστεύεις ότι η Κορίνα δεν θα το έψαξε αρκετά το θέμα;»

Η Νορέλτα έβγαλε ένα γρύλισμα που φανέρωνε απόγνωση, και στράφηκε πάλι στα ασημένια κομμάτια, αλλάζοντας θέση σε δύο επάνω στο τραπέζι, ακόμα προσπαθώντας κάπως να τα προσαρμόσει.

«Λοιπόν,» είπε η Άνμα. «Εγώ πάω να κάνω ένα μπάνιο. Εσύ δε θες να πλυθείς;»

«Μετά από σένα.»

«Εντάξει.» Και καλύτερα, σκέφτηκε. Ήθελε πολύ ένα μπάνιο, ύστερα από τόσες μέρες που ήταν κλειδωμένη στο γαμημένο μπουντρούμι, κατουρώντας μέσα σ'ένα γαμημένο κουβά.

Βγάζοντας τα ρούχα της καθοδόν, πετώντας τα δεξιά κι αριστερά, πήγε προς το λουτρό και κλείστηκε για κάμποση ώρα εκεί.

Η Νορέλτα συνέχιζε να προσπαθεί να συναρμολογήσει το φυλαχτό από τα κομμάτια του. Η Άνμα τη βρήκε εκεί όταν επέστρεψε από το μπάνιο ντυμένη μόνο με μια πετσέτα γύρω της (η οποία ήταν στην κρεμάστρα του λουτρού).

«Θα πας να πλυθείς, ή θα εξακολουθήσεις να την παλεύεις την κωλο-υπόθεση;»

Η Νορέλτα κοπάνησε το χέρι της στο τραπέζι, σαν το έπιπλο να έφταιγε για όλα. «Δε γίνεται!» είπε καθώς ορθωνόταν από την καρέκλα της. «Δε φτιάχνεται! Η μαλακισμένη το έχει, κάπως, χαλάσει. Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος, γαμώ!»

«Δεν είναι καλύτερα που καταστράφηκε;» Η Άνμα έπιασε το ποτήρι της που είχε ακόμα μέσα λίγη Αφρισμένη. «Η Μιράντα ήθελε να το καταστρέψει, έτσι κι αλλιώς.» Ήπια την Αφρισμένη μονοκοπανιά.

«Όχι αμέσως! Όχι... όχι ακριβώς... Ήθελε... Βασικά, δεν είχαμε αποφασίσει ακριβώς τι να κάνουμε. Είχαμε... Μάλλον θα το έκρυβε κάπου. Άλλο να το κρύψεις, άλλο να το διαλύσεις έτσι!» Έδειξε τα κομμάτια. «Αυτή η άθλια η Κορίνα!...» μούγκρισε, και τύλιξε, απότομα, τα κομμάτια μες στο ύφασμα. «Πάω να κάνω μπάνιο,» δήλωσε. «Ξύνομαι πα-

ντού, γαμώ τα κέρατα του Σκοτοδαίμονος, γαμώ. Έχει ζεστό νερό;» ρώτησε.

«Όχι.»

«Κι έκανες μπάνιο με κρύο νερό; Μεσ στο χειμώνα;»

«Ναι· γιατί;» Της φαινόταν τόσο περίεργο; απόρησε η Άνμα.

«Δεν είσαι με τα καλά σου, γαμώτο.» Η Νορέλτα βάδισε προς το λουτρό, άνοιξε τη μικρή κονσόλα έξω από την πόρτα του, έκανε μια ρύθμιση, και κατέβασε έναν διακόπτη, βάζοντας το νερό να ζεσταθεί.

Η Άνμα πήγε στην κουζίνα του διαμερίσματος. Άνοιξε το ψυγείο και είδε ότι ήταν αρκετά καλά εξοπλισμένο. «Τουλάχιστον, οι σκρόφες μάς αποζημίωσαν,» μουρμούρισε. «Εν μέρει.» Άρχισε να βγάζει πράγματα για να φτιάξει φαγητό.

Το γεύμα ήταν σχεδόν έτοιμο όταν η Νορέλτα φώναξε από την πόρτα του μπάνιου: «Άνμα!»

«Τι;»

«Πήρες τη μόνη μεγάλη πετσέτα από εδώ!»

«Τυλίζου με τη μικρή.»

Η Νορέλτα, μετά από λίγο, παρουσιάστηκε στην πόρτα της κουζίνας με μια μικρή πετσέτα τυλιγμένη γύρω απ'τους γοφούς της. «Αν ήμουν καχύποπτη γυναίκα θα έλεγα ότι το έκανες επίτηδες για να δεις τα βυζιά μου.» Τα στήθη της ήταν όντως ακάλυπτα: και καθόλου άσχημα, όφειλε να παρατηρήσει η Άνμα – γεμάτα, με όμορφες ρώγες.

Μειδίασε καθώς ανακάτευε το φαγητό μες στην κατσαρόλα. «Μπορούσες να βάλεις και τα ρούχα σου, ξέρεις...»

«Αυτά που φορούσα τόσες μέρες εκεί μέσα;» μόρφασε η Νορέλτα. «Είσαι τρελή; Θα έπρεπε να ξανακάνω μπάνιο μετά!»

«Δικαιολογίες,» γέλασε η Άνμα, «για νάρθεις εδώ γυμνή–»

«Εσύ μ'άφησες γυμνή,» την πείραξε η Νορέλτα.

«–Δε θα φανταζόμουν ποτέ ότι είσαι τέτοιου είδους κοπέλα,» συνέχισε ακάθεκτη η Άνμα.

Η Νορέλτα την πλησίασε, πιάνοντας την άκρη της πετσέτας που την τύλιγε και φιλώντας, ξαφνικά, τα χείλη της. «Δεν ξέρεις τίποτα για μένα ακόμα,» της είπε, ενώ την είχε αφήσει ξέπνοη και μ'ένα γαργαλητό σ'όλο της το σώμα.

Με δουλεύει, αναρωτήθηκε η Άνμα, ή όντως γουστάρει τέτοιες φάσεις; Αν και δεν το συνήθιζε, δεν θα ήταν η πρώτη φορά που είχε πλαγιάσει με γυναίκα. Πώς θα ήταν, άραγε, να το κάνει με μια Αδελφή της; Και η Νορέλτα δεν ήταν καθόλου άσχημη...

Η αριστοκράτισσα βγήκε από την κουζίνα, αφήνοντάς την μπερδεμένη, λέγοντας: «Η Κορίνα είπε πως έχει παρατήσει ρούχα εδώ, ε; Στο υπνοδωμάτιο; Ελπίζω μόνο να μην είναι δηλητηριασμένα!»

Η Άνμα μειδίασε, και έπαψε ν'ασχολείται με το φαγητό, που ήταν σχεδόν έτοιμο. Όλα τα σκεύη της κουζίνας η Πόλη τής έδειχνε, μέσω των σημαδιών της, πώς μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως όπλα. Καθώς άφηνε την κουτάλα δίπλα στον νεροχύτη, ήξερε ακριβώς πώς ήταν δυνατόν να τη χειριστείς για να χτυπήσεις κάποιον – άσχημα. Και πώς θα μπορούσες να συνδυάσεις αυτή εκεί την πιρούνα μ'αυτό εκεί το μαχαίρι, μπλέκοντας το λεπίδι του αντίμαχού σου ανάμεσα στα δόντια της ενώ τον κάρφωνες με το δικό σου λεπίδι. Η Άνμα καταλάβαινε ακριβώς πόσο βαριές λεπίδες είχε τη δυνατότητα να σταματήσει η πιρούνα χωρίς να σπάσει: η Πόλη τής το μαρτυρούσε. Για την Άνμα, τα πάντα ήταν όπλα – ακόμα κι αυτά που δεν συνηθιζόταν να θεωρούνται όπλα.

Η Νορέλτα επέστρεψε στην κουζίνα ντυμένη με τα καινούργια ρούχα που τους είχαν αφήσει οι καριόλες. «Έτοιμο το φαγητό, λοιπόν;» Φορούσε μια αεράτη, κροσσωτή, μπλε τουνίκα με φαρδιά μανίκια, ένα στενό, μαύρο πέτσινο παντελόνι, κι ένα ζευγάρι καφετιά μποτάκια.

«Μόλις,» αποκρίθηκε η Άνμα, και έβγαλε την κατσαρόλα από την ενεργειακή εστία, ακουμπώντας την στο τραπέζι.

Η Νορέλτα την άνοιξε και κοίταξε μέσα. «Ζυμαρικά με κομμάτια κρέας και σάλτσα ντομάτα;»

«Και πιπεριές.»

«Πεθαίνω της πείνας.»

Η Άνμα έπιασε δυο πιάτα, πιρούνια, και κουτάλια και τ'άφησε στο τραπέζι. Μετά είπε: «Με συγχωρείς αλλά πρέπει να κάνω μια δουλειά τώρα, γιατί τόσες μέρες μ'ενοχλούσε και δεν μπορούσα να τη βγάλω.»

Η Νορέλτα μόρφασε. «Τι;»

Η Άνμα κάθισε σ'ένα σκαμνί, μ'ένα μαχαίρι στο χέρι. Σήκωσε την πετσέτα από τον δεξή μηρό της και τον κάρφωσε με το μαχαίρι.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...;» μουρμούρισε η Νορέλτα. «Σφαίρα;»

Αίμα κυλούσε πάνω στο λευκό-ροζ δέρμα της Άνμα καθώς εκείνη, τρίζοντας τα δόντια, μεγάλωνε περισσότερο το τραύμα με τη λεπίδα της, έχωνε μέσα δύο δάχτυλά της, και τραβούσε έξω κάτι μεταλλικό, τινάζοντάς το στο πάτωμα. «Σφαίρα,» επιβεβαίωσε, αναστενάζοντας.

«Από τότε, γαμώτο;»

«Από τότε που μας επιτέθηκαν οι συμμορίτες για να μας πιάσουν οι δυο καριόλες και να μας κλειδώσουν.»

Η Νορέλτα τής έδωσε μια πετσέτα, και η Άνμα την πίεσε πάνω στον μηρό της, περιμένοντας η Πόλη να σταματήσει την αιμορραγία και να κλείσει το τραύμα της.

Υστερα από κανένα τέταρτο η πληγή είχε επουλωθεί, αν και δεν είχε εξαφανιστεί τελείως ακόμα (και η Άνμα εξακολουθούσε να πονά λίγο), οπότε οι δύο θυγατέρες κάθισαν στο τραπέζι, έβαλαν τα ζυμαρικά με το κρέας στα πιάτα, κι άρχισαν να τρώνε σαν λύκαινες από άλλη διάσταση.

«Δεν είναι και τόσο καλό το φαγητό σου, Αδελφή μου – με το συμπάθιο,» είπε η Νορέλτα.

«Μου κάνεις παράπονα;»

«Το παραέχεις αλατίσει.»

«Τα σημάδια της Πόλης πάντα με μπερδεύουν όταν μαγειρεύω.»

Η Νορέλτα τής έριξε ένα βλέμμα γεμάτο δυσπιστία, βέβαιη ότι η Άνμα τη δούλεψε. Δεν είχε ποτέ ξανακούσει τα σημάδια της Πόλης να μπερδεύουν μια θυγατέρα σε συγκεκριμένες δραστηριότητες.

Η Άνμα μειδίασε ενώ μασούσε. «Τι; Δε με πιστεύεις;»

Όταν έφαγαν, η Νορέλτα γέμισε δυο ποτήρια νερό από τη βρύση και τα έφερε στο τραπέζι. Αισθανόταν το νερό να της χρειάζεται πολύ ύστερα από τόσο αλάτι που είχε ρίξει η Αδελφή της στο φαγητό. Έπιασε μια οδοντογλυφίδα και σκάλισε τα δόντια της.

«Μη με κοιτάς έτσι,» της είπε η Άνμα, έχοντας πει το μισό ποτήρι μονοκοπανιά και σκουπίζοντας τα χείλη της με μια πετσέτα. «Είσαι καλύτερη μαγείρισσα;»

«Συνήθως τρώω έξω, ή παραγγέλνω.»

«Αριστοκρατίσσεσ... Ποτέ δεν φτιάχνετε το φαγητό σας,» είπε η Άνμα μεταξύ αστείου και σοβαρού. Μετά ρώτησε, τελείως σοβαρά: «Οι καριόλες μάς άφησαν τα όπλα που είπαν; Δυο πιστόλια και δυο στιλέτα;»

«Ναι. Είναι στο υπνοδωμάτιο. Καθώς και μια τσάντα με πεντακόσια δεκάδια σε χαρτονομίσματα των δέκα και των είκοσι.»

Η Άνμα σηκώθηκε απ'το τραπέζι και βάδισε προς το υπνοδωμάτιο. Η Νορέλτα την ακολούθησε.

Τα όπλα ήταν επάνω στο κρεβάτι, μέσα σε δερμάτινες θήκες. Τα πολεοσημάδια αμέσως είπαν στην Άνμα πολλά γι'αυτά, αλλά εκείνη προτίμησε να τα κοιτάξει κι από πιο κοντά. Τα έπιασε και τα ξεθηκάρωσε, κρατώντας τα στα χέρια της. «Δεν είν' άσχημα,» παρατήρησε. «Τα στιλέτα είναι πιο ανθεκτικά απ'ό,τι φαίνονται, και τα πιστόλια είναι αρκετά ισχυρά κι έχουν ικανοποιητικό βεληνεκές.»

Η Νορέλτα γέλασε. «Τα κατάλαβες όλ' αυτά με μια ματιά που τους έριξες;»

«Τα πάντα είναι γραμμένα γύρω μας, Αδελφή μου.» Η Άνμα θηκάρωσε πάλι τα πιστόλια και τα στιλέτα.

Η Νορέλτα έβλεπε διάφορα πολεοσημάδια γύρω τους, αλλά δεν της έλεγαν παρά ελάχιστα πράγματα για τα όπλα.

Η Άνμα ξετύλιξε την πετσέτα από πάνω της, ρίχνοντάς την στο κρεβάτι, κι άρχισε να ντύνεται με τα ρούχα που υπήρχαν στη ντουλάπα. Σε λίγο φορούσε ένα ριγωτό υφασμάτινο παντελόνι, γαλάζιο και λευκό (λοξές ρίγες)· μια μαύρη μάλλινη μπλούζα με κουκούλα (ριγμένη στους ώμους τώρα)· και καφετιές μπότες με λουριά οι οποίες έφταναν ως το γόνατο.

Η Κορίνα και η Τζέσικα τούς είχαν αφήσει κι άλλα ρούχα εκτός απ'αυτά· η Άνμα και η Νορέλτα τα έβαλαν μέσα σε δυο σάκους που βρήκαν στη ντουλάπα για να τα έχουν μαζί τους, μήπως χρειαζόνταν στον δρόμο. Τα όπλα τα μοιράστηκαν εξίσου – ένα πιστόλι κι ένα στιλέτο η καθεμία – το ίδιο και τα λεφτά.

Πήγαν στο σαλόνι για να τεμπελιάσουν, παίρνοντας τσιγάρα από ένα πακέτο που ήταν εκεί. Η Νορέλτα έβαλε τα τυλιγμένα κομμάτια του φυλαχτού στον σάκο της χωρίς να ξαναπροσπαθήσει να το συναρμो-

λογήσει. Το είχε πάρει πλέον απόφαση – για την ώρα, μόνο για την ώρα, είπε στον εαυτό της – ότι δεν μπορούσε να το επισκευάσει.

«Θα πάμε νότια, λοιπόν, έτσι;» ρώτησε, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια της πάνω στο τραπεζάκι (έχοντας βγάλει τα μποτάκια).

«Δε νομίζω να μας είπαν ψέματα οι καριόλες,» αποκρίθηκε η Άνμα, φουμάροντας προς το ταβάνι, ξαπλωμένη ανάσκελα στον καναπέ (έχοντας κι εκείνη βγάλει τις μπότες της). «Κάπου νότια είναι η Μιράντα κι ο Βόρκεραμ.»

«Ναι. Αν και είμαι σίγουρη πως η Κορίνα ήξερε ακριβώς πού είναι αλλά δεν μας είπε.»

«Θα τους βρούμε μόνες μας. Δε μπορεί νάναι και πολύ δύσκολο. Ο αρχηγός, αν κατάλαβα καλά, τραβά ολόκληρο στρατό μαζί του.»

«Να ξεκινήσουμε το απόγευμα;» Η Νορέλτα τίναξε στάχτη στο τασάκι πάνω στον βραχίονα της πολυθρόνας της.

«Ναι. Μας χρειάζεται λίγος καλός ύπνος, και δεν νομίζω η Πόλη να καταστραφεί άμα την πέσουμε μερικές ώρες.»

«Η Πόλη δεν καταστρέφεται με τίποτα, Αδελφή μου.»

Το απόγευμα, ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ έφυγε από τα καταλύματα που είχε νοικιάσει και κατευθύνθηκε δυτικά, διασχίζοντας την Αμφίνομη. Η Μιράντα ήταν μέσα στο φορτηγό της, μαζί με τα Εκτρώματα και τον Αλέξανδρο.

«Θα περάσεις πάλι αθέατη από τα σύνορα;» τη ρώτησε ο τελευταίος, καπνίζοντας, καθώς το φως της ημέρας λιγόστευε και τα τεχνητά φώτα της πόλης άναβαν στους δρόμους.

«Θα προσπαθήσω.»

Δύο από τα Εκτρώματα έβγαλαν μελωδίες πίσω τους.

«Μας καταλαβαίνουν;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Αν μας καταλάβαιναν δεν θα χρειαζόμασταν αυτό.» Η Μιράντα έδειξε, με μια γρήγορη κίνηση, την επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ, καθώς οδηγούσε. Το σύμβολο ενός πλήκτρου ήταν αναμμένο επάνω της: αυτό που σήμαινε ανιαρότητα, βαρεμάρα.

«Νομίζω ότι βαριούνται εδώ μέσα,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Ναι· κι αυτό είναι ένα πρόβλημα... Πρέπει να βρω τι θα κάνω μαζί τους, Αλέξανδρε. Και δεν ξέρω αν η Ρελκάμνια είναι έτοιμη γι'αυτά.»

«Όταν αρχίσουμε να πολεμάμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή θα πάψουν να βαριούνται, είμαι σίγουρος.

»Πρέπει, πάντως, να τους δώσουμε ένα καλύτερο όνομα,» πρόσθεσε. «Δεν είναι αυτή κατάσταση, να τα λέμε 'Εκτρώματα'.»

Η Μιράντα δεν μπόρεσε παρά να γελάσει.

Η όψη του Αλέξανδρου παρέμεινε ουδέτερη. «Οι άνθρωποι της Διπλωμένης Γης τα έλεγαν Εκτρώματα επειδή τους τρόμαζαν, έτσι;»

«Προφανώς.»

«Εμάς, όμως, δεν μας τρομάζουν. Είναι φίλοι μας τώρα. Οπότε...» μόρφασε, «μπορούμε να τα λέμε Φίλους.»

«Φίλους;»

«Φίλους. Γιατί όχι;»

Η Μιράντα το σκέφτηκε. «Ναι,» είπε τελικά. «Γιατί όχι; Προς το παρόν, τουλάχιστον.»

Όταν, ύστερα από σχεδόν δυο ώρες ταξίδι, πλησίαζαν τα σύνορα της Κουρασμένης η Μιράντα κάλεσε τον Βόρκεραμ-Βορ στον πομπό του και του είπε ότι θα απομακρυνόταν για λίγο από τον στρατό – για τους ίδιους λόγους με την προηγούμενη φορά. Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. «Θα σε δούμε στην άλλη μεριά,» τη χαιρέτησε και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Μιράντα πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στη συσκευή του πολεοπλάστη, κι ένας ήχος βγήκε απ'τα ηχεία της:

[ΚΡΥΦΤΕΙΤΕ]

Οι Φίλοι μάζεψαν τα πλοκάμια τους κι έπαψαν ν'αναβοσβήνουν τα φωτάκια τους. Έγιναν σφαίρες από φωσφορίζοντα ενεργειακά μέταλλα, με ενεργειακές ροές σαν φλέβες και μικρά κομμάτια που αργοκινούνταν, σαν γρανάζια και πιστόνια.

Οι Φίλοι... σκέφτηκε η Μιράντα. *Ναι, οι Φίλοι. Γιατί όχι;*

Μετά, όμως, θυμήθηκε το όνειρό της: τον Διόφαντο να έρχεται μαζί με τα Εκτρώματα. Ήταν κι αυτά 'Φίλοι'; Αυτά που ακόμα είχε ο Διόφαντος υπό τον έλεγχό του; Τέλος πάντων...

Η Μιράντα πλησίασε τα σύνορα Αμφίνομης-Κουρασμένης παρατηρώντας τα πολεοσημάδια με μεγάλη προσοχή, καθώς το σκοτάδι είχε πλέον πυκνώσει, δεν υπήρχε καθόλου ηλιακό φως, και οι δρόμοι φωτίζονταν μόνο από τεχνητά φώτα. Τα σημάδια την οδήγησαν από το ένα

μέρος στο άλλο – από γειτονιά σε γειτονιά, από γωνία σε γωνία – και διέκρινε τη στιγμή που περίμενε μέσα από τον χωροχρονικό λαβύρινθο που παρατηρούσε.

Ένα φορτηγό περνούσε τώρα τα σύνορα – τέσσερις φορές μεγαλύτερο από δικό της, κινούμενο πάνω σε δύο μεγάλους τροχούς μπροστά και δύο μακριές ερπύστριες πίσω. Η Μιράντα πάτησε το πετάλι στο τέρμα κάτω από το μποτοφορεμένο πόδι της με το σημάδι των θυγατέρων, και το όχημά της βρέθηκε δίπλα στο μεγαλύτερο όχημα, το οποίο το κάλυψε προς στιγμή από τα βλέμματα των συνοριοφυλάκων.

Καθώς η Μιράντα περνούσε τα σύνορα, έχοντας παίξει ύπουλο παιχνίδι με τα δευτερόλεπτα του χρόνου της Ρελκάμνια, έστριψε μες στους δρόμους της Κουρασμένης χωρίς να κόψει πολλή ταχύτητα και τα πολεοσημάδια της έδειξαν ότι τώρα οι συνοριοφύλακες την είχαν πάρει είδηση, αλλά ήταν πολύ αργά για να τη σταματήσουν. Καλά θα έκανε, όμως, να χαθεί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, σε περίπτωση που αποφάσιζαν να στείλουν τίποτα να την κυνηγήσει – οχήματα, πιθανώς, ή, ακόμα χειρότερα, κανένα ελικόπτερο.

«Για λίγο,» της είπε ο Αλέξανδρος, «νόμιζα ότι θα μας σκότωνες.» Του είχε φανεί πως η Μιράντα είχε τρέξει το φορτηγό λες και ξαφνικά βρέθηκαν μέσα σε ράλι.

«Δεν υπήρχε ποτέ τέτοιος κίνδυνος,» τον διαβεβαίωσε.

«Τι κίνδυνος υπήρχε;»

«Να μας μπανίσουν οι φρουροί. Και μας μπάνισαν, αλλά όταν είχαμε πλέον περάσει. Τώρα απλά θέλω να εξαφανιστούμε, μην τυχόν και μας καταδιώξουν, γι' αυτό συνεχίζω να τρέχω.» Κατέβηκε μια ράμπα, βρέθηκε στους υπόγειους δρόμους της Κουρασμένης.

Ύστερα από κανένα τέταρτο βγήκε πάλι στους επίγειους δρόμους κι ανέβασε το φορτηγό σε μια γέφυρα, απ' όπου υπήρχε αρκετά καλή θέα. Το σταμάτησε εκεί.

«Είσαι σίγουρη ότι από εδώ θα δούμε τον Βόρκεραμ να περνά;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε η Μιράντα, ανάβοντας τσιγάρο. «Κι αν δεν τον δούμε θα τον καλέσουμε.» Έβγαλε τα κιάλια από την τσάντα της, μουρμούρισε μερικά λόγια στη γλώσσα της μαγείας, κι έφερε τα κιάλια στα μάτια της, κοιτάζοντας προς τα ανατολικά.

«Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. Ήξερε από τέτοια είδη μαγείας: ήταν μέρος της δουλειάς του ως κατάσκοπος.

Η Μιράντα μούγκρισε καταφατικά. «Μπορείς να δεις τα σύνορα από εδώ,» είπε, ακόμα κοιτάζοντας μέσα από τα κιάλια ενώ στο άλλο της χέρι κρατούσε το τσιγάρο.

Υστερα έδωσε τα κιάλια στον Αλέξανδρο, και κοίταξε κι εκείνος. «Ναι,» παραδέχτηκε. «όντως, βλέπεις τα σύνορα» – *επειδή όμως τα κιάλια είναι μαγεμένα και μόνο*, πρόσθεσε νοερά. Το καταλάβαινε. Οι φακοί, χωρίς μαγική βοήθεια, δεν πρέπει να ήταν τόσο ισχυροί. Κανονικοί φακοί δεν θα διαπερνούσαν το σκοτάδι με τέτοιο τρόπο. «Πόση ώρα κρατά το ξόρκι σου;»

«Κάνα μισάωρο πρέπει να κρατήσει,» είπε η Μιράντα, φυσώντας καπνό απ'τη μύτη. Πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στη συσκευή του Χέρκεμοξ:

[ΒΓΕΙΤΕ]

Οι Φίλοι έβγαλαν τα πλοκάμια τους κι αναβόσβησαν τα φωτάκια τους σαν για να ξεπιαστούν: μερικές μελωδίες αντήχησαν από τα σφαιρικά, ενεργομεταλλικά σώματά τους.

«Τους βλέπω, Μιράντα,» είπε ο Αλέξανδρος. «Ο στρατός του Βόρκεραμ μόλις έφτασε στα σύνορα. Οι φύλακες τούς έχουν σταματήσει για έλεγχο.» Κατέβασε τα κιάλια. «Να περιμένεις καμιά ώρα να περάσει, τώρα...»

Η Μιράντα μόρφασε, νεύοντας. Το κομμένο πόδι της την πονούσε αρκετά έντονα απόψε, καθώς η Πόλη το έκανε, σταδιακά, αργά, να μεγαλώνει, και η διάθεση της ήταν πεσμένη. Δύο οχτάδες είχαν περάσει από τότε που το έκοψε: κι άλλες δύο, τουλάχιστον, θα χρειάζονταν μέχρι να έχει μεγαλώσει πλήρως. Αν και ήδη ήταν μακρύτερο από πριν: αξιοσημείωτα μακρύτερο.

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ έφυγαν από το διαμέρισμα όταν ο ήλιος ήταν στη δύση και βάδισαν μέσα στους δρόμους της Όκιλμερ της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, αναζητώντας όχημα. Κάποιο παρατημένο, ή κάποιο που θα ήταν εύκολο να κλέψουν.

«Θα μπορούσα και να μας αγοράσω ένα,» είχε πει η Νορέλτα. «Αλλά πρέπει να πάρω λεφτά από τράπεζα και μετά να πάω σε πρατήριο οχημάτων. Θα μας φάει χρόνο. Κι επιπλέον, έχω κάνει πολλά έξοδα τον τελευταίο καιρό.»

Η Άνμα δεν είχε φέρει αντίρρηση. «Οι τζάμπα τροχοί πάντα είναι καλύτεροι.» Μετά είχε προσθέσει: «Ελπίζω ο αρχηγός νάχει ακόμα το όχημά μου μαζί του. Κι ελπίζω η Φοριντέλα νάναι καλά. Δεν πιστεύω αυτοί οι γαμιόληδες να την έπιασαν, να τη σκότωσαν...»

«Δε ρωτήσαμε την Κορίνα. Έπρεπε να την είχαμε ρωτήσει.»

«Εκείνη την ώρα το ξέχασα, για νάμαι ειλικρινής.»

«Ναι, κι εγώ.»

«Εσύ ήσουν τσαντισμένη για το φυλαχτό. Εγώ είμαι απaráδεχτη: έπρεπε να το είχα θυμηθεί!»

«Τέλος πάντων· τώρα έγινε. Θα μάθουμε αν είναι καλά η Φοριντέλα μόλις βρούμε τον απόμακρο ξάδελφό μου.»

Επί του παρόντος, καθώς βάδιζαν μες στην Όκιλμερ, η Άνμα είπε: «Θα μπορούσαμε να ψάξουμε και γι'αυτούς τους 'αόρατους δρόμους' της Μιράντας, δεν θα μπορούσαμε; Αν μη τι άλλο, για να δούμε πώς είναι.»

«Ναι, αλλά τώρα;»

«Δε θυμάσαι τι μας είπε η Μιράντα; Απλά αρχίζεις ν'ακολουθείς τη λογική σειρά των σημαδιών της Πόλης. Τ'αφήνεις να σε οδηγήσουν όπου θέλουν, κι έτσι μπαίνεις στους αόρατους δρόμους και φτάνεις στο τέλος κάποιου απ'αυτούς.»

«Ναι, το θυμάμαι. Περίπου. Αλλά τώρα δεν ψάχνουμε να βρούμε μεταφορικό μέσο;»

«Οι κρυφοί δρόμοι μπορούν να σε μεταφέρουν μακριά, είπε η Μιράντα. 'Δρόμο της Μεταφοράς' δεν τον ονόμαζε έναν;»

«Η Εύνοια, όμως, χάθηκε όταν τον ακολούθησε, κι έτσι έμπλεξαν οι Νομάδες της με τη Φρουρά της Β' Κατωρίγιας και τον Πανιστόριο.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι κι εμείς θα χαθούμε· και δεν έχουμε ν'ανησυχούμε για τίποτα Νομάδες.»

«Ξέρεις, όμως, πώς ν'ακολουθήσεις τον Δρόμο της Μεταφοράς; Μπορεί να ξεκινήσουμε ν'ακολουθούμε τη φυσική αλληλουχία κά-

ποιων πολεοσημαδιών και να καταλήξουμε σε άλλο κρυφό δρόμο. Σε κάποιον που ούτε η Μιράντα δεν γνωρίζει, ίσως!»

«Ναι, δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε η Άνμα.

Μετά από λίγο έφτασαν κοντά σ'έναν σιδηροδρομικό σταθμό, και τα σημάδια της Πόλης τούς έδειχναν πως εδώ, σύντομα, θα υπήρχε μεταφορικό μέσο που θα κατευθυνόταν προς τα νότια.

«Τι λες;» Η Νορέλτα έδειξε τον σταθμό.

Η Άνμα ένευσε. «Πάμε.»

Πλησίασαν το μεγάλο οικοδόμημα και πέρασαν την πύλη. Έκοψαν εισιτήρια από το αυτόματο μηχάνημα, και ύστερα από κανένα λεπτό ο συρμός ήρθε. Οι πόρτες του άνοιξαν και οι δύο θυγατέρες μπήκαν μαζί με άλλους επιβάτες. Οι πόρτες έκλεισαν και ο σιδηρόδρομος ταξίδεψε νότια επάνω στις ράγες. Διέσχισε την Όκιλμερ, κάνοντας σύντομες στάσεις σε σταθμούς, μπήκε στη Σωσμένη (ή ό,τι είχε απομείνει από αυτήν μετά τη μεγάλη καταστροφή στη Β' Κατωρίγια), και στον σταθμό προτού στρίψει δυτικά, η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ κατέβηκαν.

Θα έπρεπε τώρα να βρουν άλλο μεταφορικό μέσο.

Από το μέρος όπου βρίσκονταν μπορούσαν να ατενίσουν την περιοχή της μεγάλης καταστροφής: έναν συνονθύλευμα από διάφορες ύλες, εφιαλτικό μες στη νύχτα, κάνοντας παράξενους σχηματισμούς με αιχμηρές προεξοχές και απότομες εσοχές.

Οι δύο θυγατέρες άρχισαν πάλι να ψάχνουν για όχημα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια. Δεν μπορεί ν'αργούσαν πολύ να εντοπίσουν κάποιον. Και, όντως, σύντομα είδαν σημάδια που οδηγούσαν προς ένα εγκαταλειμμένο τροχοφόρο. Τα ακολούθησαν, από τον έναν δρόμο στον άλλο, πηγαίνοντας ολοένα και πιο κοντά στον ρημαγμένο τόπο που είχε δημιουργηθεί από τη σύγκρουση της Διπλωμένης Γης με τη Ρελκάμνια—

(κίνδυνος!)

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ σταμάτησαν απότομα. Είχαν κι οι δύο διακρίνει τα σημάδια της Πόλης να προειδοποιούν ότι κάτι επικίνδυνο ερχόταν: μηχανές-θάνατος, παράλογο-οργισμένο ον, ενεργειακός τρόμος.

«Τι...;» μουρμούρισε η Νορέλτα.

Η Άνμα τράβηξε το πιστόλι που έκρυβε κάτω απ'τη μάλλινη μπλούζα της, μέσα από το πέτσινο πανωφόρι. «Δε φαίνεται νάναι για εμάς συγκεκριμένα – δεν μπορεί νάναι για εμάς συγκεκριμένα – αλλά...»

«Πάμε να φύγουμε,» πρότεινε η Νορέλτα, νιώθοντας έναν ισχυρό τρόπο να πολιορκεί την ψυχή της. Έναν παράλογο τρόπο. Είχε, όμως, μάθει να εμπιστεύεται τη διαίσθησή της. Δεν ήταν τόσο νεαρή θυγατέρα ώστε να αγνοήσει κάτι τέτοιο.

«Από εκεί είναι το όχημα» δεν μπορούμε να το αφήσουμε τώρα που το βρήκαμε.» Η Άνμα προχώρησε.

Η Νορέλτα την ακολούθησε, βγάζοντας κι εκείνη το πιστόλι της από την πίσω μεριά του παντελονιού της, μέσα από την κοντή κάπα της.

Έστριψαν σε μια γωνία και, στο βάθος του δρόμου, ο οποίος οδηγούσε στην κατεστραμμένη περιοχή, είδαν μια φωτεινή οντότητα να αιωρείται λίγο πιο πάνω από το έδαφος. Είχε ανθρωπόμορφο σχήμα, αλλά γενικά, πολύ γενικά. Ήταν, περισσότερο, μια μάζα ενέργειας που έτριζε και σπινθηροβολούσε.

Ο Διόφαντος!

Και από το σώμα του ξεκινούσαν ενεργειακές αλυσίδες, που κατέληγαν σε έξι Εκτρώματα, τα οποία προχωρούσαν μπροστά του σαν μηχανικά σκυλιά – αν τα σκυλιά ήταν σφαιρικά και είχαν μακριά, βιολογικά πλοκάμια.

«Γαμήσου...» μούγκρισε η Άνμα. «Αυτός ο μαλάκας πάλι.»

Η Νορέλτα την άρπαξε απ'το μπράτσο. «Πάμε να φύγουμε, Αδελφή μου!»

Ο Διόφαντος πρέπει να τις είδε, παρότι ήταν αρκετά μακριά τους – ή πρέπει να τις διαισθάνθηκε κάπως – γιατί η φωνή του αντήχησε μες στον δρόμο, σαν τριγμοί από τυχαία διαρροή ενέργειας:

~ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΕΞΕΙΣ! ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΟΥΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗΣ!~

«Φρενοβλαβής, γαμώ την πουτάνα μου,» μούγκρισε η Άνμα· κι αποφασίζοντας ότι η Αδελφή της είχε δίκιο, στράφηκε απ'την άλλη κι έτρεξε.

Η Νορέλτα την ακολούθησε, αν και λίγο αιφνιδιασμένη από την ξαφνική ταχύτητά της.

~ΣΤΑΘΕΙΤΕ!~ αντήχησε η φωνή του Διόφαντου πίσω τους, αλλά, φυσικά, δεν σταμάτησαν.

Και τα πολεοσημάδια τούς μαρτυρούσαν ότι τώρα ο «ενεργειακός κίνδυνος» τις καταδίωκε: *μηχανές-θάνατος*.

«Γαμώ την κοινωνία του Σκοτοδαίμονος,» γρύλισε η Άνμα, κι άρπαξε τη Νορέλτα από τον αγκώνα, τραβώντας την προς μια στροφή.

«Όχι!» είπε εκείνη. «Ο άλλος δρόμος είναι καλ-»

«Το ξέρω, αλλά προς τα κει είναι τ'όχημά μας!»

«Μα θα μας προλάβει προς τα κει!»

«Δε θα μας προλάβει, Νορέλτα – και το χρειαζόμαστε το όχημα – *τρέξε!*»

Η Νορέλτα-Βορ, γι'ακόμα μια φορά, ακολούθησε την Αδελφή της, ελπίζοντας ότι είχε δίκιο και ότι δεν θα κατέληγαν να τις χαϊδέψουν τα πλοκάμια των Εκτρωμάτων ή να τις χτυπήσει καμιά από τις ενεργειακές λόγχες που εκτόξευε ο Διόφαντος. Η Νορέλτα θυμόταν τον Κλαρκ να πέφτει χτυπημένος από μια απ'αυτές τις λόγχες: κι αν δεν ήταν ο Κλαρκ, ο Μάγος της Ρελκάμνια, που για κάποιο λόγο είχε αντοχές πέραν του ανθρώπινου, θα ήταν νεκρός – η Νορέλτα ήταν σίγουρη. Ακόμα και μια Θυγατέρα, αναμφίβολα, μπορούσε να σκοτωθεί ακαριαία από τις δυνατές ενέργειες του Διόφαντου.

Και τώρα τα πολεοσημάδια έλεγαν ότι ο κίνδυνος βρισκόταν πιο κοντά. *Δεν πηγαίνουμε ευθεία, γαμώτο! σκέφτηκε η Νορέλτα – πηγαίνουμε κυρτά – αλλά πάντα ο πιο γρήγορος δρόμος είναι ο ευθύς*. Τα σημάδια τής το μαρτυρούσαν. Όπως της μαρτυρούσαν, επίσης, ότι πλησίαζαν το εγκαταλειμμένο όχημα.

Και εκείνη και η Άνμα «διάβαζαν» τώρα ολοένα και περισσότερα πράγματα γι'αυτό στη γλώσσα της Πόλης: *μεγάλοι τροχοί – πέρασμα χρόνου – λίγη ενέργεια – κουρασμένη μηχανή – μάκρος – ύψος...*

Η Νορέλτα σκέφτηκε: *Ελπίζω να κινείται, το καταραμένο*. Γιατί, αν έκρινε από τις μαρτυρίες της Πόλης, δεν πρέπει να ήταν και το καλύτερο όχημα που μπορούσες να οδηγήσεις.

Έστριψαν σ'ακόμα μια γωνία, και το είδαν αντίκρυ τους. Ήταν ένα τετράκυκλο φορτηγό χωρίς καρότσα. Ήταν φτιαγμένο έτσι ώστε να μπορείς να προσαρτήσεις δική σου τροχήλατη καρότσα πίσω του, ή και περισσότερες από μία. Ήταν σαν το πρώτο βαγόνι ενός τρένου. Ήταν ψηλό και φαινόταν παλιό – η μογιά του ξεθωριασμένη, τα μέ-

ταλλά του σκουριασμένα. Η μηχανή του, έλεγαν τα πολεοσημάδια, ήταν *κουρασμένη*.

Στο βάθος, καμιά εικοσαριά μέτρα παρακάτω, ο δρόμος και τα οικοδομήματα τελείωναν· ξεκινούσε η ρημαγμένη περιοχή, μια εφιαλτική μάζα μες στη νύχτα, θυμίζοντας γιγάντια, αλλόκοτα οχυρά από πίνακα ευφάνταστου ζωγράφου.

Η Άνμα έτρεξε στο φορτηγό, άρπαξε την πετούγια της πόρτας του, κι έκανε να την τραβήξει. Αλλά ήταν κλειδωμένη.

«Γαμήσου!» μούγκρισε η Άνμα. Γνώριζε πώς να διαρρηγνύει κλειδαριές, μα τώρα δεν είχαν χρόνο. Πυροβόλησε την κλειδαριά με το πιστόλι της, σπάζοντάς την. Άνοιξε την πόρτα κι ανέβηκε στο όχημα. Άνοιξε και την άλλη πόρτα παραδίπλα, και φώναξε στη Νορέλτα να έρθει.

Εκείνη μπήκε στο φορτηγό, καθίζοντας δίπλα της. Μόνο ένα μακρύ, σκισμένο δερμάτινο κάθισμα υπήρχε μέσα στο όχημα. Πίσω δεν είχε θέσεις· είχε μόνο χώρο για να μπορείς να προσαρτήσεις μεγάλη καρότσα.

Η Άνμα βρήκε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε τη μηχανή, αλλά ήταν κλειδωμένος κι αυτός – «Γαμώ την πουτάνα μου...» – με συνδυασμό τριών αριθμών που γύριζαν πάνω σε μικρούς δίσκους. Η Άνμα δεν μπορούσε να πυροβολήσει τούτο τον μηχανισμό για να τον κάνει ν'ανοίξει. Αλλά καταλάβαινε πως ούτε χρόνο είχε για να βρει τον συνδυασμό, ακόμα και με την καθοδήγηση της Πόλης: ο Διόφαντος και τα Εκτρώματα έρχονταν!

«Πρέπει να φύγουμε, Αδελφή μου!» είπε η Νορέλτα, βλέποντας κι εκείνη τι συνέβαινε.

«Όχι,» διαφώνησε η Άνμα. «Θα το ενεργοποιήσω αλλιώς.» Χρησιμοποιώντας το στιλέτο της, έσπασε το κάλυμμα κάτω απ'το τιμόνι κι άρχισε να παίζει με τα καλώδια, γρήγορα, προσπαθώντας να αναγκάσει τη μηχανή να πάρει μπροστά.

«Ξέρεις τι κάνεις, γαμώτο;» μούγκρισε η Νορέλτα.

«Εσύ λες να μην ξέρω;»

Η Νορέλτα κοίταξε προς το βάθος του δρόμου, από τη μεριά που είχαν έρθει, και είδε φως να πλησιάζει. Ενεργειακό φως. Ο Διόφαντος. «Βιάσου, Άνμα. Βιάσου, αλλιώς την έχουμε πολύ άσχημα.»

Η Άνμα δεν της μίλησε, προσηλωμένη στη δουλειά της, παίζοντας με τα καλώδια.

Ο Διόφαντος και τα έξι Εκτρώματα παρουσιάστηκαν πίσω από τη γωνιά· έρχονταν τώρα προς το σταθμευμένο φορτηγό. Είχαν, προφανώς, καταλάβει αμέσως ότι οι δύο θυγατέρες βρίσκονταν εδώ μέσα.

Μας διαισθάνονται κάπως; αναρωτήθηκε φευγαλέα η Νορέλτα. *Διαισθάνονται την ενέργειά μας, ίσως;* «Αν είναι να κάνεις κάτι, Άνμα, κά-ντο-»

Η μηχανή μούγκρισε, παίρνοντας μπροστά.

«-τώρα!»

«Το έκανα,» χαμογέλασε η Άνμα. «Είχες καμιά αμφιβολία;» Ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό της. Έπιασε το τιμόνι σταθερά στα χέρια της, έβαλε τα πόδια της στα πετάλια.

Ο Διόφαντος και τα Εκτρώματα πλησίαζαν, και δεν φαινόταν να υπάρχει κανένα μέρος για να στρίψει η Άνμα ώστε να τους αποφύγει. Έψαξε για πιθανά όπλα, μέσα από τα σημάδια της Πόλης. Και βρήκε το καλύτερο όπλο εδώ πέρα, για την περίπτωση.

«Ξεκίνα, γαμώτο!» είπε η Νορέλτα, έτοιμη να πυροβολήσει από το παράθυρό της.

«Μη χαλάς τις σφαίρες σου,» τη συμβούλεψε η Άνμα, και πάτησε το πετάλι κάνοντας τους μεγάλους μεταλλικούς τροχούς του οχήματος να γυρίσουν. Ολόκληρο το φορτηγό ακούστηκε να τρίζει, σαν να διαμαρτυρόταν που έμπαινε σε κίνηση ύστερα από πολύ καιρό ακινησίας. Σαν να είχε μουδιάσει, εγκαταλειμμένο εδώ πέρα.

«Τι κάνεις, γαμώτο;» φώναξε η Νορέλτα. «Πας καταπάνω τους; Μη-!»

Η Άνμα, πλησιάζοντας έναν τοίχο, κοπάνησε σε μια σιδερένια σκάλα, σπάζοντάς την, παίρνοντάς την μαζί της επάνω στο όχημα, που το μπροστινό του τζάμι ράγιζε.

Η Νορέλτα ούρλιαξε και έσκυψε. Τι έκανε η Αδελφή της; Ήθελε να σκοτωθούν, η μαλακισμένη;

Η Άνμα συνέχισε να οδηγεί. Τα πολεοσημάδια τής έδειχναν πως η σκάλα ήταν όπλο – ένα αμυντικό όπλο – μια ασπίδα. Κατευθύνθηκε προς ένα Εκτρώμα που βρισκόταν στην άκρη του σχηματισμού των

έξι Εκτρωμάτων. Αν το περνούσε αυτό, θα ξέφευγε κι από τα υπόλοιπα.

Το πόδι της σανίδωσε το πετάλι. Η παλιά, κουρασμένη μηχανή του φορτηγού βρυχήθηκε, οι μεταλλικοί τροχοί του σύριζαν δαιμονισμένα πάνω στο πλακόστρωτο.

Μελωδικοί ήχοι έβγαιναν από τα σφαιρικά σώματα των Εκτρωμάτων· ο Διόφαντος φώναξε: ~ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΣΑΣ!~

«Πού σκατά νομίζει ότι είναι αυτός ο μαλάκας;» γρύλισε η Άνμα. «Στη Βίηλ;» Κοπάνησε πάνω στο Έκτρωμα που είχε βάλει στόχο. Τα πλοκάμια του χτύπησαν τη σκάλα στη μπροστινή μεριά του οχήματός της, καταστρέφοντας τα σίδερα με τα ενεργειακά τους δηλητήρια, διαβρώνοντάς τα. «Ή στην Απολλώνια;» Αλλά η ορμή του ψηλού, βαρύ φορτηγού έσπρωξε το μηχανικό ον όπισθεν: το έκανε να χάσει την ισορροπία του και να κατακυλήσει σαν πελώρια μπάλα από μέταλλα που στραφτάλιζαν παράξενα και φώτα που αναβόσβηναν. Μια έντονη μελωδία βγήκε από μέσα του, σαν από ηχεία άσπογης ποιότητας. Η ενεργειακή αλυσίδα που το ένωνε με τον Διόφαντο επιμηκύνθηκε μα δεν κόπηκε.

Το Έκτρωμα συγκρούστηκε πάνω σ'έναν τοίχο, τραντάζοντάς τον, καθώς το όχημα της Άνμα περνούσε και έφευγε, ολοταχώς.

Η Νορέλτα ορθώθηκε ξανά, παρατηρώντας ξαφνική αλλαγή στα πολεοσημάδια – στις σκιές, στους ήχους, στις αντανακλάσεις. «Τους προσπεράσαμε;»

«Για να βλέπεις.» Η Άνμα ακόμα έτρεχε μες στους δρόμους της Σωσμένης, κατευθυνόμενη προς τα ανατολικά.

Υστερα από κανένα τέταρτο, όταν τα πολεοσημάδια είχαν προ πολλού πάψει να δείχνουν ότι κάποιος κίνδυνος τις καταδίωκε, η Άνμα σταμάτησε το φορτηγό και έδειξε την ένδειξη της ενέργειας στην κονσόλα. «Τελειώνει,» είπε. Ήταν στο 27%. «Αλλά τώρα ξέρεις τι αναρωτιέμαι;»

«Τι;» ρώτησε η Νορέλτα· κι αλλάζοντας θέμα ξαφνικά: «Έχει αρχίσει ο Διόφαντος να βγαίνει από την κατεστραμμένη περιοχή, γαμώτο; Τι νομίζει; ότι θα κατακτήσει τη Ρελκάμνια; Είναι τελείως τρελός;»

«Γάμα τον Διόφαντο. Το πρόβλημα είναι τι θα κάνουμε εμείς τώρα. Πάω στοίχημα ότι τα σύνορα της Φιλήκοης θα είναι κλειστά–»

«Κλειστά; Δυο ταξιδιώτισσες είμαστε. Κι αν μας ζητήσουν διόδια για το φορτηγό παρότι δεν μεταφέρει εμπόρ-»

«Θα είναι κλειστά για τους πάντες, Αδελφή μου. Τη Β' Κατωρίγια τώρα την ελέγχει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Η Πολιτάρχης της Φιλήκοης δεν θ' αφήνει κανέναν να έρχεται από εδώ, ειδικά ύστερα απ'ό,τι έγινε στη Φιλήκοη με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων.»

Η Νορέλτα μόρφασε. «Δεν έχεις άδικο σ'αυτό...» είπε σκεπτικά. «Αλλά, αν δεν περάσουμε απ'τη Φιλήκοη... από πού να πάμε; Ακριβώς νότια μας είναι η κατεστραμμένη περιοχή· δεν γίνεται να περάσουμε με όχημα από εκεί. Και κάναμε τόσο κόπο να το βρούμε. Επιπλέον, ακόμα κι αν διασχίσουμε την κατεστραμμένη περιοχή βαδίζοντας, πάλι από τη Φιλήκ-»

«Γάμα τη Φιλήκοη και την κατεστραμμένη περιοχή,» τη διέκοψε η Άνμα. «Θα πάμε πίσω, προς τα δυτικά. Θα διασχίσουμε τη Β' Κατωρίγια, περνώντας γύρω από την κατεστραμμένη περιοχή, και μετά θα κατευθυνθούμε νότια για να μπούμε στην Επιγεγραμμένη. Η Επιγεγραμμένη είναι μπουρδέλο· κανείς δεν πρόκειται να μας σταματήσει να περάσουμε τα σύνορά της. Δε νομίζω, τουλάχιστον.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Νορέλτα, σκεπτόμενη ότι η Αδελφή της μιλούσε σωστά: αυτός ήταν, ίσως, ο ασφαλέστερος δρόμος. «Πάμε έτσι.»

Η Άνμα ένευσε κι έβαλε ξανά τους τροχούς του οχήματός τους σε κίνηση, στρίβοντας κι αρχίζοντας να οδηγεί δυτικά μες στη νύχτα.

Όταν είχαν βγει από τη Σωσμένη και διασχίσει περίπου τη μισή Μονότροπη, ενώ κανένα μισάωρο είχε περάσει, η Νορέλτα-Βορ είπε: «Δε νομίζω ότι αυτό ήταν τυχαίο, Αδελφή μου...» καπνίζοντας ένα τσιγάρο. (Είχαν πάρει μαζί τους τα δύο πακέτα που είχαν βρει στο σαλόνι του ρετιρέ που τις είχε πάει η Κορίνα.)

«Ποιο;»

«Η συνάντησή μας με τον Διόφαντο. Η Πόλη ήθελε να μας δείξει κάτι.»

«Σαν τι, δηλαδή;»

«Ότι υπάρχει κάποιος κίνδυνος εδώ.»

Η Άνμα δεν μίλησε, αλλά καταλάβαινε τι εννοούσε η Νορέλτα.

Εκείνη συνέχισε: «Αν ο Διόφαντος αρχίσει να περιπλανιέται μες στη Β' Κατωρίγια Συνοικία... μες στη Ρελκάμνια, γενικά... τι νομίζεις ότι θα μπορούσε να σταματήσει αυτόν και τα Εκτρώματα;»

«Τίποτα, μάλλον. Τίποτα που να ξέρουμε. Τα γαμημένα είναι – φαίνονται να είναι, τουλάχιστον – άτρωτα. Μόνο ο Μάγος ίσως να μπορούσε να κάνει κάτι. Ή η Μιράντα.»

Η Νορέλτα ένευσε. «Ακριβώς. Η Μιράντα. Η Πόλη μάς έδειξε τον Διόφαντο για να το πούμε στη Μιράντα, Αδελφή μου. Μόνο εκείνη ίσως να μπορεί να τον σταματήσει. Επειδή έχει μέσα της εσωτερική ενέργεια της Διπλωμένης Γης. Η Μιράντα μπορεί να σπάσει τις αλυσίδες ελέγχου του Διόφαντου και να ελευθερώσει τα Εκτρώματα από την κυριαρχία του.»

«Αυτό,» είπε η Άνμα, «πιθανώς να μπορεί να γίνει κι αλλιώς. Αν τις χτυπήσεις με πολλή ενέργεια, για παράδειγμα. Μ'ένα ενεργειακό κανόνη. Βασικά, ένα ενεργειακό κανόνη ίσως να μπορεί να διαλύσει ακόμα και τα Εκτρώματα. Είναι το πιο καταστροφικό όπλο που υπάρχει στη Ρελκάμνια.»

«Τα Εκτρώματα, όμως, φτιάχτηκαν πολύ παλιά, με τεχνολογία άγνωστη πλέον. Είναι από τον Ενιαίο Κόσμο, ουσιαστικά. Τα δημιούργησε ένας αρχέγονος θεός.»

«Κι αυτό πρέπει να σημαίνει ότι μια καλή βολή εστιασμένης ενέργειας δεν μπορεί να τα καταστρέψει;»

«Το θεωρείς απίθανο;»

Η Άνμα μόρφασε. «Όχι,» παραδέχτηκε. «Απίθανο δεν είναι. Αλλά και πάλι... Τέλος πάντων. Τα ενεργειακά δεσμά του Διόφαντου, πάντως, ίσως να μπορούν να σπάσουν αν χτυπηθούν από ενέργεια.»

«Και μετά τι θα γίνει; Τα Εκτρώματα θ'αρχίσουν να περιφέρονται ανεξέλεγκτα από δω κι από κει; Κάνοντας καταστροφές;»

«Σωστά. Η Μιράντα θα μπορεί να τα κουμαντάρει.»

«Ναι,» είπε μόνο η Νορέλτα, φυσώντας καπνό, σκεπτικά, από την άκρη του στόματός της.

«Το βασικό τώρα είναι να πάμε νότια,» είπε έπειτα από λίγο η Άνμα, «και για τα άλλα βλέπουμε όταν συναντήσουμε τον αρχηγό και την Αδελφή μας.»

Μετά από σχεδόν τρεις ώρες, έχοντας ταξιδέψει γύρω από την κατεστραμμένη περιοχή, έφτασαν στα νοτιοδυτικά σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Στα σύνορα με την Επιγεγραμμένη.

Καθοδόν, είχαν αγοράσει δύο ενεργειακές φιάλες. Τις είχαν βρει ακολουθώντας τα πολεοσημάδια με μεγάλη προσοχή (κι αυτό είχε καθυστερήσει αρκετά το ταξίδι τους – περίπου μια ώρα επιπλέον), γιατί ετούτοι οι δρόμοι ήταν χτυπημένοι από πόλεμο πρόσφατα: είχαν πολλές ζημιές και λίγη κίνηση. Η αποθήκη ενέργειας που κατάφεραν να εντοπίσουν οι δύο Θυγατέρες ανήκε σε μια συμμορία, απ'ό,τι φαινόταν. Μια απ'αυτές τις συμμορίες που υπηρετούσαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και είχαν επωφεληθεί από την κυριαρχία του εδώ. Είχαν μαζέψει – λεηλατήσει – ενεργειακές φιάλες και μπαταρίες και τις πουλούσαν. Σε αρκετά καλές τιμές, ευτυχώς. Όχι πως οι δύο Θυγατέρες είχαν χρηματικό πρόβλημα αυτή τη στιγμή, με τα πεντακόσια δεκάδια που τους είχαν αφήσει οι Αδελφές τους. Η Άνμα, εκτός από τις φιάλες, ρώτησε μήπως πουλούσαν και όπλα οι συμμορίτες: και όντως πουλούσαν, οπότε αγόρασε δύο γεμιστήρες για το πιστόλι της, δύο για το πιστόλι της Νορέλτα, και ένα τουφέκι μαζί με τέσσερις επιπλέον γεμιστήρες. Αγόρασε, επίσης, κάτι σαβούρες που είδε στη γωνία της αποθήκης. Οι συμμορίτες απόρησαν που τις ζήτησε. «Για πέταμα είναι,» της είπαν, και της τις πούλησαν πολύ φτηνά. «Να τις ξεφορτωθούμε θέμε, έτσι κι αλλιώς· αλλ' αφού τις γουστάρεις.» Η Νορέλτα ρώτησε, μετά, την Αδελφή της *γιατί*, μα τον Κρόνο, τις ήθελε· και η Άνμα απάντησε ότι δεν ήταν σαβούρες, απλά *φαίνονταν* για σαβούρες.

«Τι σκατά εννοείς; Είναι *σκουπίδια*, γαμώτο!»

«Είναι *όπλα* μασκαρεμένα από την Πόλη σαν σκουπίδια.»

«Σοβαρά;»

«Σοβαρά.»

«Αφού το λες...»

Και τώρα πλησίαζαν τα σύνορα με την Επιγεγραμμένη. Κάποιες συμμορίες του Αλυσοδεμένου Ποιητή φρουρούσαν το μέρος – κάθονταν και παρατηρούσαν, καπνίζοντας, κρατώντας όπλα, μιλώντας αναμεταξύ τους, ορισμένοι με μπουκάλια στα χέρια. Εκτός απ'αυτούς ήταν εδώ και μερικοί μισθοφόροι, που έμοιαζαν πολύ πιο επαγγελματικοί – ντυμένοι με πανοπλίες και κράνη, βαστώντας έμπειρα τα όπλα τους.

Κανείς δεν ενόχλησε τις δύο θυγατέρες. Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ότι δεν τους ενδιέφερε ποιος πήγαινε *προς* την Επιγεγραμμένη, μόνο ποιος ίσως να ερχόταν από εκεί. Αλλά, συγχρόνως, δεν φαινόταν να ανησυχούν και πολύ γι' αυτό. Παρότι η Επιγεγραμμένη ήταν διαλυμένη συνοικία, δεν θεωρείτο επικίνδυνη.

Η Άνμα άνετα οδήγησε το φορτηγό πέρα από τα σύνορα και σταμάτησε μέσα στους βρόμικους, ραγισμένους δρόμους της, ανάμεσα σε παλιά οικοδομήματα με ξεφλουδισμένους τοίχους, σπασμένα και ραγισμένα τζάμια, και ετοιμόρροπες πόρτες. Μέσα σε αρκετά από αυτά έβλεπες φώτα που σίγουρα προέρχονταν από λάμπες λαδιού ή κεριά. Στους δρόμους δεν υπήρχαν ενεργειακές λάμπες, όπως σε άλλες συνοικίες, και ήταν πολύ σκοτεινοί καθώς φωτιζόνταν μονάχα από τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια με αχνή κόκκινη και αργυρή ακτινοβολία.

«Γιατί σταματάς;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Πρέπει και να κοιμηθούμε λιγάκι.»

«Δεν υπάρχει κάνα πανδοχείο εδώ;»

Η Άνμα έβγαλε ένα γέλιο που ακούστηκε σαν ρουθούνισμα. «Δεν έχεις ξαναπεράσει απ' αυτούς τους υπέροχους δρόμους, ε, Αδελφή μου;»

«Όχι, αλλά έχω ακούσει ότι...»

«Είναι μπουρδέλο,» τη διαβεβαίωσε η Άνμα. «Δεν υπάρχουν πανδοχεία και ξενοδοχεία στην Επιγεγραμμένη. Κοιμάσαι όπου βρεις άμα είσαι περαστικός.» Έβγαλε τις μπότες της κι ανέβασε τα πόδια της στο τιμόνι, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. Τεντώθηκε. Χασμουρήθηκε. «Βολέψου.»

«Δεν είναι επικίνδυνα εδώ πέρα;» Η Νορέλτα ήταν ανήσυχη.

Η Άνμα έδειξε γύρω τους. «Τι σου λέει η Πόλη, Αδελφή μου;»

Η Νορέλτα όφειλε να παραδεχτεί ότι δεν διέκρινε κανένα πολεοσημάδι κινδύνου· αλλά και πάλι... «Αν το μέρος είναι τόσο χάλια, τότε δεν θα περιφέρονται ληστές;»

«Δεν είναι τόσο οργανωμένο το έγκλημα εδώ· απλά οι πάντες είναι φτωχοί. Το πρωί δουλεύουν σαν σκλάβοι· το βράδυ πέφτουν για ύπνο. Αυτό είναι. Ηρέμησε. Αν, παραδόξως, τύχει κάτι, η Πόλη θα μας προειδοποιήσει.» Σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος, έκλεισε τα μάτια.

Η Νορέλτα-Βορ δεν κοιμήθηκε και τόσο γρήγορα. Είχε, άλλωστε, χορτάσει ύπνο το μεσημέρι, είπε στον εαυτό της για να μην παραδεχτεί ότι αισθανόταν άβολα και τσιτωμένη εδώ πέρα.

Ο χειμωνιάτικος άνεμος ούρλιαζε έξω από τα παλιά τζάμια του φορτηγού, και λίγο πριν από τα ξημερώματα έπεσε μια σύντομη αλλά άγρια βροχή που η Νορέλτα φοβήθηκε ότι ίσως να έσπαγε το ραγισμένο μπροστινό τζάμι του οχήματος· όμως τελικά αποδείχτηκε ανθεκτικό.

/7\

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του έχουν να κάνουν, γι'ακόμα μια φορά, με καχύποπτους φύλακες· η Ζιλκάμα'μορ υφαίνει ένα προστατευτικό ξόρκι· η Μιράντα βρίσκει ασφαλή μέρη, περνά μέσα από κενά παρατήρησης, και τρομάζει τον Όρπεκαλ-Λάντι.

Στην Κουρασμένη, όπως φάνηκε, δεν ήταν πρόθυμοι να τους εμπιστευτούν: όχι αρκετά, τουλάχιστον, ώστε να τους αφήσουν να περάσουν τα σύνορα και να διανυκτερεύσουν ανεπιτήρητοι. Τους οδήγησαν σ'έναν μεγάλο άδειο περίβολο ανάμεσα από βιομηχανίες που τώρα, λόγω της ώρας, δεν λειτουργούσαν, και τους άφησαν να καταυλιστούν εκεί. Τα αεροσκάφη τους τα κατεύθυναν σ'έναν στρατιωτικό αερολιμένα της Κουρασμένης.

Ο περίβολος ήταν γεμάτος χώμα, σκουπίδια, παλιά οικοδομικά κομμάτια, και χορτάρι που είχε φυτρώσει τυχαία δώθε-κειθε μαζί με κανέναν θάμνο. Κάτι πρέπει να βρισκόταν εδώ το οποίο είχε, αργότερα, γκρεμιστεί. Το περιτείχισμα ήταν χαμηλό: τίποτα περισσότερο από μια μάντρα από σκουριασμένο σύρμα και σάπιο ξύλο. Δεν μπορούσε ούτε να κρατήσει κανέναν μέσα ούτε κανέναν έξω. Είχε τρία μεγάλα ανοίγματα – πύλες, δήθεν, οι οποίες ποτέ δεν έκλειναν: *τρύπες*, ουσιαστικά. Ο Βόρκεραμ δεν αισθανόταν παγιδευμένος εδώ. Μα ούτε και άνετα αισθανόταν.

Καθώς ο στρατός του άρχιζε να καταυλίζεται στον χώρο, ρώτησε την Ολντράθα και τη Φοίβη ποια ήταν η γνώμη τους.

«Δε μας εμπιστεύονται,» είπε η πρώτη.

«Αυτό το κατάλαβα κι εγώ, γιατρέ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Μας βλέπουν με επιφύλαξη,» πρόσθεσε η Φοίβη, κοιτάζοντας πέρα από το υποτυπώδες περιτείχισμα, τους σκοτεινούς δρόμους όπου ακόμα περιφέρονταν οχήματα και άνθρωποι της τοπικής Αστυνομίας.

«Κι αυτό το είχα καταλάβει,» είπε ο Βόρκεραμ.

«Τι μας ρωτάς τότε;» έκανε, απότομα, η Φοίβη, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει, σαν να τον θεωρούσε ανάξιο της προσοχής της.

«Τέλος πάντων.» Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. «Θα καλέσω τη Μιράντα και τον Πανιστόριο, να δω πού–»

Η Φοίβη, τώρα, στράφηκε να τον αντικρίσει, και το χέρι της έπιασε τον καρπό του, δυνατά. «Καλύτερα όχι.»

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε. «Συγγνώμη;»

«Νομίζω ότι παρακολουθούν τις τηλεπικοινωνίες μας. Και ίσως να το θεωρήσουν ύποπτο που ένα από τα οχήματά μας είναι μόνο του σαν... ανιχνευτικό.»

«Γαμώτο,» μούγκρισε ο Βόρκεραμ. «Έπρεπε να το είχα σκεφτεί!»

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε η Ολντράθα τη Φοίβη, συνοφρυωμένη κι εκείνη.

«Δώσε προσοχή στα σημάδια, Αδελφή μου· θα το δεις κι εσύ. Μας παρακολουθούν.»

«Ναι, αναμφίβολα. Αλλά και τις τηλεπικοινωνίες μας;»

«Έτσι νομίζω.»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Βόρκεραμ, «δεν μπορούμε να το ρισκάρουμε. Η Φοίβη έχει δίκιο.» Στράφηκε πίσω του, προς το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών. «Ζιλκάμα!» φώναξε.

Η Ζιλκάμα'μορ απομακρύνθηκε από την Ερμιόνη και τη Λητώ και τον πλησίασε. «Ακούω, αρχηγέ.»

Ο Βόρκεραμ τής είπε: «Υποπτεύομαι ότι παρακολουθούν τις τηλεπικοινωνίες μας. Μπορείς να προστατέψεις μια συνομιλία μου;» Ύψωσε τον πομπό στο χέρι του.

«Μπορώ.»

«Κάνε το.»

Η μάγισσα μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι ενώ σχημάτιζε απόκρυφα σύμβολα με τα δάχτυλά της. «Κάλεσε όποιον θέλεις,» είπε ύστερα, ενώ ο Βόρκεραμ ούτε είχε δει ούτε είχε αισθανθεί τίποτα ασυνήθιστο.

Πάτησε δυο πλήκτρα του πομπού του, καλώντας τον πομπό της Μιράντας.

Η Μιράντα και ο Αλέξανδρος είχαν δει την Αστυνομία της Κουρασμένης να συνοδεύει τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ με οχήματα και αεροσκάφη. Όλα τα σημάδια της Πόλης βροντοφώναζαν ότι οι φύλακες της συνοικίας δεν εμπιστεύονταν τους επισκέπτες τους, ότι τους υποπτεύονταν για πιθανώς παράνομες ενέργειες. Η Μιράντα αναρωτήθηκε: *Πρόλαβε ο Σημαδεμένος νάρθει κι εδώ;* Στο όραμά της δεν ήταν ξεκάθαρο αν αυτό θα συνέβαινε ή όχι. Προσπάθησε να θυμηθεί πάλι τι είχε δει όταν είχε ακολουθήσει τον Δρόμο του Μέλλοντος...

Διαπληκτίζονται με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής, Κίωνα Χρονομάχο, ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, και η Σειρήνα Οβορμάνδω, η Πολιτάρχης της Κουρασμένης. Η τελευταία μοιάζει προβληματισμένη, σαν ξαφνικές αμφιβολίες να έχουν γεμίσει το μυαλό της. Ο διαπληκτισμός τους, αρκετά έντονος, οδηγεί σε- [απότομη διακοπή οράματος]

...αλλά αυτό εξακολουθούσε να μην της δίνει καμιά χρήσιμη πληροφορία. Εκτός από το γεγονός ότι η Σειρήνα Οβορμάνδω ήταν προβληματισμένη. Επομένως, ήταν πολύ πιθανό ο Σημαδεμένος να την είχε επισκεφτεί, δεν ήταν;

«Δε μ'αρέσουν όλα τούτα,» είπε ο Αλέξανδρος. «Καθόλου,» ενώ η Μιράντα ακολουθούσε τον στρατό του Βόρκεραμ και την Αστυνομία της Κουρασμένης από απόσταση ασφαλείας. «Αυτό το σκουλήκι, ο Σημαδεμένος, πρέπει να ήταν εδώ πριν από εμάς.»

«Μπορεί.»

«Τι σου λένε τα σημάδια της Πόλης;»

«Τα σημάδια της Πόλης δεν λένε τόσο συγκεκριμένα πράγματα, Αλέξανδρε. Αλλά κι εγώ τώρα αυτό σκεφτόμουν. Ίσως όντως ο Σημαδεμένος να έχει ήδη επισκεφτεί την Πολιτάρχη της Κουρασμένης.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μούγκρισε ο Αλέξανδρος.

Όταν είδαν ότι η Αστυνομία οδήγησε τον στρατό του Βόρκεραμ σε μια μάντρα και τον άφησε να καταυλιστεί εκεί, ο Αλέξανδρος έκανε να

πατήσει τα πλήκτρα πάνω στον πομπό της Μιράντας που ήταν πιασμένος στην κονσόλα του φορτηγού τους.

«Όχι,» είπε εκείνη, «μη.»

«Παρακολουθούν τις τηλεπικοινωνίες;»

Τα πιάνει αμέσως ο κύριος Πανιστόριος, παρατήρησε η Μιράντα, υπομειδιώντας. Είναι και η δουλειά του τέτοια, βέβαια... «Ναι.»

«Γαμήσου...» Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ατενίζοντας μες στη νύχτα. «Οι Αδελφές σου θα το προσέξουν;»

«Υποθέτω.»

«Τότε θα μας καλέσει ο Βόρκεραμ. Η μάγισσα των Εκλεκτών μπορεί να προστατέψει τηλεπικοινωνίες από παρακολούθηση.»

Σε λίγο ο πομπός της Μιράντας κουδούνισε, και η μικρή οθόνη του έδειχνε ότι ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ που καλούσε.

«Βλέπεις;» είπε ο Αλέξανδρος. Και ρώτησε: «Τι σου λέει η Πόλη; Να απαντήσουμε, ή όχι;»

«Να απαντήσουμε.» Πάτησε το κουμπί της αποδοχής.

«Μιράντα;» ακούστηκε η φωνή του Βόρκεραμ.

«Εδώ είμαστε, αρχηγέ.»

«Παρακολουθούν τις τηλεπικοινωνίες μας–»

«Το ξέρω.»

«–αλλά μη φοβάσαι: η Ζιλκάμα'μορ λέει πως έχει προστατέψει αυτή τη συγκεκριμένη τηλεπικοινωνία με τη μαγεία της.»

«Κι αυτό το βλέπω.»

Ακούστηκε να γελά. «Με τίποτα δεν μπορούμε να σ'αιφνιδιάσουμε!» Και είπε: «Καλύτερα να μη μας πλησιάσετε απόψε, Μιράντα. Μπορεί να σας θεωρήσουν ύποπτους. Μείνετε κάπου κοντά – και μην επιχειρήσετε εσείς να μας καλέσετε τηλεπικοινωνιακά.»

«Μην ανησυχείς γι'αυτό,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Τους είπες ποιοι είμαστε; Τους είπες ότι θέλουμε να μιλήσουμε στην Πολιτάρχη τους;»

«Ναι.»

«Και τι απάντησαν;»

«Ότι θα την ενημερώσουν, απόψε κιόλας, για την παρουσία μας. Αλλά εν τω μεταξύ δεν μπορούμε να περιφερόμαστε ανεπιτήρητοι μέσα στη συνοικία, για λόγους ασφαλείας.»

«Ίσως ο Σημαδεμένος να ήρθε εδώ πριν από εμάς, Βόρκεραμ.»

«Ή ίσως απλά – και δικαιολογημένα – να φοβούνται τους περιφερόμενους στρατούς. Δεν είναι τόσο παράλογο. Και ούτε ο στρατός μας είναι τόσο μικρός.»

«Τέλος πάντων. Πρόσεχε ουρές του Σκοτοδαίμονος.»

«Όπως πάντα.»

«Τι λένε οι Αδελφές μου;» ρώτησε η Μιράντα.

«Σε χαιρετάνε,» ακούστηκε η φωνή της Φοίβης.

Η Μιράντα μειδίασε. «Καλό βράδυ.»

«Θα προσπαθήσουμε,» είπε η Νύφη του Χάροντα.

Ο Βόρκεραμ ρώτησε: «Θέλετε κάτι άλλο να μου πείτε;»

«Τίποτα για την ώρα,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Κάλεσέ μας πάλι το πρωί.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα. «Κάλεσέ μας το πρωί.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Βρήκαν ένα πανδοχείο όχι και πολύ μακριά από τη μεγάλη μάντρα όπου ήταν καταυλισμένος ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ. Δεν ήταν άσχημο, αλλά ούτε και τίποτα το ιδιαίτερο. Η Μιράντα οδηγήθηκε εκεί από τα πολεοσημάδια που της έδειχναν ποιος ήταν ο πιο ασφαλής τόπος διανυκτέρευσης σε τούτες τις γειτονιές. Το φορτηγό με τους Φίλους το άφησαν στο γκαράζ του πανδοχείου, όμως όχι τελείως αφύλαχτο. Η Θυγατέρα της Πόλης, προτού βγουν, ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως σ'όλη την εσωτερική περιφέρειά του οχήματος, έτσι ώστε αν κάποιος, μες στη νύχτα, άνοιγε τις πόρτες και έμπαινε, το μυαλό της αμέσως θα την ειδοποιούσε σαν καμπάνες να είχαν κουδουνίσει. Χρειάστηκε κανένα τέταρτο εντατικής αυτοσυγκέντρωσης για να ολοκληρώσει τη μαγγανεία, κι εν τω μεταξύ ένας φύλακας του γκαράζ ήρθε για να ρωτήσει απ'το παράθυρο αν είχαν κανένα πρόβλημα, αν ήθελαν καμιά βοήθεια. Ο Αλέξανδρος τού απάντησε ότι δεν υπήρχε πρόβλημα: «κάτι ελέγχουμε στους εσωτερικούς μηχανισμούς μας· μην απασχολείσαι.»

Η Μιράντα είχε ήδη πει στους Φίλους να κρυφτούν, οπότε όταν η μαγική δουλειά της ολοκληρώθηκε εκείνη κι ο Αλέξανδρος βγήκαν από

το φορτηγό, έκλεισαν δωμάτιο στο πανδοχείο (χωρίς να χρειαστεί να δείξουν ταυτότητες· δεν τους ζητήθηκε), και ανέβηκαν εκεί έχοντας ήδη πάρει φαγητό μαζί τους από μια καντίνα.

Το κρεβάτι ήταν χάλια, νόμιζε ο Αλέξανδρος, αλλά η Μιράντα ήταν υπέροχη ξαπλωμένη δίπλα του. Είχε χρόνια να αισθανθεί έτσι με κάποια – από μικρός – και βρήκα μια από τις χειρότερες τώρα... σκέφτηκε, ξέροντας πως ποτέ δεν θα μπορούσαν να μείνουν μαζί για πολύ. Ήταν θυγατέρα της Πόλης: τελικά θα έφευγε από κοντά του. Ήταν αναπόφευκτο. Εκείνη, άραγε, πώς αισθανόταν; Τον πηδούσε μόνο για πλάκα; Πόσους άντρες είχε γνωρίσει στη μακροχρόνια ζωή της; Πόσους είχε εγκαταλείψει;

Δεν έχει σημασία, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Τώρα είναι εδώ. Φίλησε τον ώμο της, καθώς ήταν δίπλα του, και ύστερα τον πήρε ο ύπνος.

Το πρωί, ο Βόρκεραμ-Bor δεν τους κάλεσε αμέσως, κι ο Αλέξανδρος αισθανόταν ανήσυχος.

«Πάμε να δούμε τι γίνεται στο μαντρί τους;» πρότεινε, βηματίζοντας ξυπόλυτος μες στο δωμάτιο, καπνίζοντας, με την έκφρασή του ουδέτερη.

Η Μιράντα είχε μόλις επιστρέψει από κάτω μαζί με δύο καφέδες κι ένα σάντουιτς μακρύ σαν μπαστούνι για να δέρνεις κόσμο. «Θα μας καλέσει. Δε νομίζω ότι έχει συμβεί τίποτα άσχημο.» Του έδωσε το ένα χάρτινο ποτήρι.

«Μπορείς να το ‘διαβάσεις’; Από εδώ που είμαστε δεν φαίνεται καν η μάντρα τους!»

«Δε μπορώ να το ‘διαβάσω’, αλλά αν κάτι άσχημο είχε συμβεί ο Βόρκεραμ θα μας είχε καλέσει. Δε θα τ’άφηνε έτσι.» Δάγκωσε τη μια άκρη του μπαστούνιού, κι έστρεψε την άλλη προς τη μεριά του Αλέξανδρου.

«Για όνομα του Κρόνου, γιατί δεν τα κάνουν πιο μικρά;» είπε εκείνος, δαγκώνοντάς την. «Ξέρεις, για ανθρώπους, όχι για γίγαντες της Βίηλ.»

Η Μιράντα έκοψε στη μέση το μακρύ σάντουιτς. Ήπια μια γουλιά απ’τον καφέ της.

Ο πομπός της κουδούνισε επάνω στο κοινοδύο. «Για φαντάσου...»

Ο Αλέξανδρος τον πλησίασε αμέσως, κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη. «Ο Βόρκεραμ,» παρατήρησε.

«Για φαντάσου,» είπε πάλι η Μιράντα.

«Ν'απαντήσω;»

«Ναι.»

Ο Αλέξανδρος απάντησε. «Έλα· τι γίνεται;»

«Καλημέρα και σ'έσένα,» είπε η φωνή του Βόρκεραμ. «Όλα εντάξει;»

«Μέχρι στιγμής. Είμαστε σ'ένα πανδοχείο. Περιμένουμε.»

«Κι εμείς περιμένουμε. Ελπίζω η Πολιτάρχης να μην αργήσει να μας δεχτεί. Κι όταν έρθει η ώρα, καλύτερα νάσαι εδώ. Μπορεί να σε φέρει η Μιράντα κρυφά;»

«Μπορεί,» δήλωσε η Μιράντα. «Ερχόμαστε.»

«Καλώς.»

Έφυγαν από το πανδοχείο και η Θυγατέρα οδήγησε προς τον χώρο όπου ήταν καταυλισμένος ο στρατός του Βόρκεραμ, κοιτάζοντας τα σημάδια της Πόλης με μεγάλη προσοχή, θέλοντας να αποφύγει τελείως την παρατήρηση της Αστυνομίας της Κουρασμένης, που είχε αρκετές δυνάμεις της στην περιοχή – και όχι όλες φανερές. Κυκλοφορούσαν κάμποσοι μυστικοί πράκτορες που, όμως, για τα μάτια μιας έμπειρης Θυγατέρας δεν ήταν και τόσο μυστικοί. Ξεχώριζαν από τους απλούς κατοίκους και περαστικούς όπως ένας άνθρωπος ντυμένος με κάπα και κουκούλα ξεχωρίζει μέσα σ'ένα πλήθος από ανθρώπους ντυμένους με εσώρουχα.

Η Μιράντα σταμάτησε, τελικά, το φορτηγό της κάτω από μια μεγάλη πέτρινη σκάλα στο πλάι μιας βιομηχανίας. Το εργοστάσιο λειτουργούσε επί του παρόντος, καθότι πρωί, αλλά κανείς δεν ήταν από τούτη την πλευρά. Το μέρος ήταν ήσυχο, και γεμάτο σκουπίδια και απόβλητα. Η οσμή δεν ήταν ευχάριστη.

Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα της και βγήκε.

Ο Αλέξανδρος την ακολούθησε. «Βρίσκεις, όμως, κάτι καταπληκτικά μέρη,» σχολίασε σουφρώνοντας τη μύτη του, με ουδέτερη όψη κατά τα άλλα.

«Αυτό είναι το πιο ασφαλές μέρος εδώ κοντά, γκρινιάρη.»

Άρχισαν να βαδίζουν, αφήνοντας πίσω τους το φορτηγό με τους Φίλους. «Θα με κάνεις άορατο τώρα; Μ'αυτό τον Δρόμο της Εξαφάνισης που χρησιμοποίησες για να μπεις στη φυλακή της Φοίβης;»

«Δε νομίζω ότι θα αποδειχτεί απαραίτητο.»

«Δεν παρατηρούν τον περίβολο;»

«Δε νομίζω ότι η παρατήρησή τους είναι τόσο παρανοϊκή ώστε να μην παρουσιάζει τρύπες.»

«Τρύπες;»

«Ανοίγματα. Κενά.»

Ο κόσμος που βλέπει εκείνη δεν είναι ο ίδιος που βλέπω εγώ, θύμισε στον εαυτό του ο Αλέξανδρος.

Πλησιάζοντας τον καταυλισμένο στρατό του Βόρκεραμ, κρύφτηκαν στο πλάι ενός οικοδομήματος κι έμειναν ακίνητοι, στις σκιές. Η Μιράντα παρατηρούσε, αμίλητη, για κάποια ώρα. Ύστερα είπε: «Έλα!» κι ο Αλέξανδρος την ακολούθησε καθώς έτρεχε προς τον μαντρότοιχο από παλιό σύρμα και παλιά ξύλα. Δεν χρειάστηκε καν να τον σκαρφαλώσουν (όχι πως θα ήταν δύσκολο· απλά επικίνδυνο μην καταρρεύσει από κάτω τους, έκρινε ο Αλέξανδρος): είχε μια τρύπα απ'την οποία, αν έσκυβες και δεν ήσουν χοντρός, μπορούσες άνετα να περάσεις. Κανένας απ'τους δυο τους δεν ήταν χοντρός, και ήταν κι οι δύο ευέλικτοι. Δεν είχαν το παραμικρό πρόβλημα.

«Μπήκαμε χωρίς να μας δουν;» ρώτησε ο Αλέξανδρος καθώς βρισκονταν τώρα ανάμεσα στις σκηνές και στα οχήματα του στρατού.

Η Μιράντα γέλασε κοφτά. «Ούτε οι μαχητές του Βόρκεραμ δεν μας είδαν. Μόνο οι Αδελφές μου ίσως να πρόσεξαν κάτι.»

Αλλά ούτε αυτές δεν είχαν προσέξει τίποτα. Ή, μάλλον, η Ολντράθα. Η Φοίβη ίσως και να τους είχε διακρίνει (δεν φάνηκε καθόλου ξαφνιασμένη), όμως δεν το είπε όταν η Μιράντα κι ο Αλέξανδρος τις πλησίασαν εκεί όπου κάθονταν, κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, και την Ευμενίδα Νοράλνω.

«Καλώς τους,» χαιρέτησε ο αρχηγός των Εκλεκτών.

«Αν η Αστυνομία σάς είδε καθώς πλησιάζατε,» είπε η Ευμενίδα, «ίσως να έχουμε να-»

«Κανείς δεν μας είδε,» τη διαβεβαίωσε η Μιράντα.

Εκείνη συνοφρυώθηκε, αγέλαστη ως συνήθως.

«Τα Εκτρώματα πού τα έχετε αφήσει;» θέλησε να μάθει ο Βόρκεραμ.

«Τους Φίλους, εννοείς,» τον διόρθωσε ο Αλέξανδρος.

«Τι;»

Ο Αλέξανδρος εξήγησε: «Αποφασίσαμε να τους δώσουμε ένα πιο... φιλικό όνομα.»

«Και τα λέτε 'Φίλους' τώρα;»

«Ναι. Καλύτερα από 'Εκτρώματα', δε νομίζεις;»

«Τέλος πάντων. Πού είναι;»

«Εδώ κοντά, μες στο φορτηγό,» είπε η Μιράντα. «Σε αρκετά ασφαλές μέρος.»

«Μπορείς να τους φέρεις σ'εμάς;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Κρυφά όχι.»

«Θα έρθεις μαζί μας όταν πάμε να μιλήσουμε στην Οβορμάνδω, ή θα μείνεις πίσω για να τους φυλάς;»

«Δε μπορώ να τους αφήσω εκεί όπου σταμάτησα το φορτηγό. Το μέρος είναι ασφαλές αλλά όχι και τόσο ασφαλές.»

«Καλύτερα να είσαι μαζί μας, όμως, Μιράντα,» τόνισε η Ολντράθα.

Αναμενόμενη αντίδραση από σένα, Αδελφή μου, σκέφτηκε η Μιράντα.

Ο Βόρκεραμ τής είπε: «Ό,τι νομίζεις εσύ.»

«Θα έρθω,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά πρώτα θα πάω τα Εκτ-τους Φίλους σε πιο ασφαλές μέρος.» Και απομακρύνθηκε, χάθηκε μες στον καταυλισμό του στρατού. Έφυγε από τον μαντρωμένο χώρο χωρίς κανείς να τη δει, σαν φάντασμα της Πόλης.

Ο Αλέξανδρος έμεινε, φυσικά, με τον Βόρκεραμ και τους άλλους, κι άρχισαν να συζητούν για την κατάσταση – κυρίως για τις υποψίες τους σχετικά με το αν ο Σημαδεμένος είχε περάσει από εδώ. Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν άργησε νάρθει κοντά τους· πιο πριν πρέπει να ήταν με τη γυναίκα του ή με τους άλλους Β' Κατωρίγιους πολιτικούς, υπέθετε ο Πανιστόριος.

Ενώ μιλούσαν – λέγοντας χίλια-δύο χωρίς να λένε τίποτα το ουσιώδες τόση ώρα, νόμιζε ο Αλέξανδρος – η Μιράντα εμφανίστηκε ξαφνικά ανάμεσά τους. Κυριολεκτικά *εμφανίστηκε*. Πρώτα, μια σκιά επάνω στον ίδιο τον αέρα (!), η οποία *στερεοποιήθηκε*, και μετά έγινε η γνωστή, μελαχρινή, λευκόδερμη Θυγατέρα.

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Όρπεκαλ, αναπηδώντας. «Τι στα... στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;»

Ο Αλέξανδρος γελούσε.

«Κάνουμε φιγούρα, Αδελφή μου;» είπε η Φοίβη, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, καθώς είχε τον ώμο της ακουμπισμένο στο πλάι του εξάτροχου μεταβαλλόμενου οχήματος των Εκλεκτών.

«Το θεώρησα πιο ασφαλές να έρθω από τον Δρόμο της Εξαφάνισης,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Ήθελα, επιπλέον, να τον ξαναδοκιμάσω.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Βόρκεραμ κουδούνισε, τότε, και ήταν ο Γραμματέας της Πολιτάρχης της Κουρασμένης που καλούσε. Ήθελε να πει στον κύριο Βόρκεραμ-Bor και τα άλλα δύο μέλη της Τριανδρίας ότι η Εξοχότατη τούς προσκαλούσε να την επισκεφτούν στο Πολιτικό Μέγαρο. Ήταν εκεί και τους περίμενε.

Η Μιράντα δεν μπόρεσε παρά να το θεωρήσει πολεοτύχη που είχε επιστρέψει επάνω στη στιγμή που έγινε αυτή η τηλεπικοινωνιακή κλήση.

Ήταν μια ώρα πριν από το μεσημέρι.

/8\

Δύο Θυγατέρες, καθοδηγημένες από την Πόλη, κατευθύνονται νότια, ενώ επιτήδριοι, μαζί με μια άλλη Θυγατέρα, περνάνε τα σύνορα μιας φτωχικής συνοικίας, και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος μιλά με ακόμα έναν πολιτάρχη· τα σημάδια που έχουν αφήσει δύο περιπλανώμενα πλήθη εξακολουθούν να είναι πολύ έντονα στη μνήμη της Πόλης...

Η Νορέλτα-Βορ και η Άνμα δεν άργησαν να ξεκινήσουν. Μόλις έφεξε, έβαλαν τους τροχούς του φορτηγού τους σε κίνηση, με τη δεύτερη πάλι στο τιμόνι. Τα νερά ήταν ακόμα πολλά στους δρόμους της Επιγεγραμμένης, από τη σύντομη, άγρια βροχή που είχε ρίξει λίγο προτού ξημερώσει, και οι λάσπες ήταν περισσότερες. Η συνοικία ήταν φτωχική γύρω τους και το φώναζε: ούτε οχήματα δεν έβλεπες εκτός από τα δημόσια – λεωφορεία, τρένα – τα ιδιωτικά ήταν πολύ ακριβά για τους κατοίκους, κι επομένως σπάνια. Στους δρόμους κυκλοφορούσαν, όμως, κάμποσα ζώα που χρησιμοποιούνταν ως υποζύγια: θηρία εισαγμένα από άλλες διαστάσεις: άλογα, βόδια, γιγαντόλυκοι, τριχόσαυρες, λυκόχοιροι, ελέφαντες. Ή τα καβαλούσαν ή τα έβαζαν να τραβάνε κάρα και άμαξες – κάτι που, κανονικά, δεν συνέβαινε στη Ρελκάμνια. Η παρουσία ζώων για τέτοιες δουλειές ήταν σημάδι μεγάλης φτώχειας. Και η συντήρηση των οικοδομημάτων και των δρόμων της συνοικίας επιβεβαίωνε τη φτώχεια της, καθώς και η αμφίεση των ανθρώπων.

Σε μια πλατεία, από την οποία πέρασαν οι δύο Θυγατέρες, ορθωνόταν ένας ψηλός και πλατύς τοίχος με γραφές λαξεμένες επάνω του και παράξενα πολεοσημάδια γύρω του. Η Νορέλτα υπολόγιζε ότι στο ύψος ξεπερνούσε τα είκοσι μέτρα και στο πλάτος τα πέντε. «Ο Επιγεγραμμένος Τοίχος...» μουρμούρισε, γιατί δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο.

«Ναι,» ένευσε η Άνμα. «Και δεν είναι ψέμα ότι οι γραφές επάνω του αλλάζουν, με τον καιρό. Είναι το Στόμα της Ατέρμονης Πολιτείας.»

«Τι γράφουν; Τις έχεις διαβάσει;»

«Μια φορά είχα πλησιάσει για να τις κοιτάξω από κοντά, αλλά δεν έβγαζα κανένα νόημα. Λένε πως πρέπει νάχεις τη 'χάρη του Κρόνου' για να τις καταλάβεις.» Μόρφασε. «Μάλλον δεν την είχα.» Γέλασε.

Ανάμεσα από τα κακοδιατηρημένα οικοδομήματα της Επιγεγραμμένης είδαν τον μεγάλο Ναό του Κρόνου να ορθώνεται: μια γιγάντια πυραμίδα με πορφυρή γυάλινη σφαίρα στην κορυφή, η οποία φώτιζε.

«Γιατί δεν έπιασες την Αλάθευτη Οδό, Αδελφή μου;» ρώτησε η Νορέλτα, ρίχνοντας μια ματιά στον παλιό χάρτη που είχαν βρει μέσα σ'ένα ντουλαπάκι του φορτηγού. «Την προσπέρασες και κατευθύνεσαι νότια, σωστά; Ενώ θα μπορούσες να κατευθύνεσαι νότια ακολουθώντας την.»

Η Άνμα ένευσε, και συνοφρυώθηκε. «Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε. «Είναι σαν... Δεν ξέρω. Μα την Πόλη! Είναι... Τώρα που το λες, ήταν σαν... ήταν όπως τότε που πρωτοσυναντήσαμε τον Βόρκεραμ – που τον σώσαμε από τους δολοφόνους της Κορίνας.»

«Εγώ δεν έχω προσέξει κάτι το τόσο παράξενο...»

«Ούτε εγώ, αλλά... δεν ξέρω γιατί – ακολούθησα αυτούς τους δρόμους και όχι την Αλάθευτη Οδό. Ίσως έτσι να πλησιάζουμε τον Βόρκεραμ πιο γρήγορα.»

Η Νορέλτα κοίταξε τον χάρτη της. «Ούτως ή άλλως προς Επίστρωτη πηγαίνουμε,» παρατήρησε. «Αλλά, υποθέτω, για να σε οδήγησε η Πόλη προς τα δυτικά, ο Βόρκεραμ μάλλον δεν είναι στη Σκορπιστή–»

«Λίγο απίθανο να ήταν στη Σκορπιστή για να κάνει αυτή τη συμμαχία που θέλει, Αδελφή μου.»

«–ούτε στην Καλόπραγη. Επομένως, ίσως νάναι στην Επίστρωτη ή στην Αμφίνομη, ή στη Βαθμιδωτή.»

«Η Σκορπιστή είναι πολύ πιθανό να συμμαχήσει με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, τώρα που το σκέφτομαι,» συνέχισε η Άνμα.

«Ολόκληρη η συνοικία; Μαζί του;»

«Είναι γεμάτη συμμορίες, Αδελφή μου. Δεν υπάρχει πολιτάρχης, δεν υπάρχει καμιά κεντρική αρχή. Πάω στοίχημα πως πολλοί απ'τους συμμορίτες, αν όχι όλοι, θα θέλουν να μπουν στους στρατούς του Ποιητή.»

«Μην είσαι και τόσο σίγουρη.»

«Νομίζεις ότι δεν ξέρω καλά την πατρίδα μου; Από εκεί είμαι, Νορέλτα, δεν σου έχω πει; Εκεί γεννήθηκα, μέσα σε μια συμμορία που λέγεται Οδοκράχτες, κι ακόμα υπάρχει και είναι μεγάλη και δυνατή. Αλλά, όταν ήμουν μικρή ακόμα, μ'άρπαξαν οι Ανθρωποκλέφτες και με πήραν μακριά· με κρατούσαν φυλακισμένη για να με πουλήσουν ως δούλα: και τότε ήταν που ξύπνησε το σημάδι μου, και τους έκανα να μετανιώσουν που έκλειψαν μια θυγατέρα της Πόλης. Δυστυχώς, οι κωλοπούστηδες εξακολουθούν να υπάρχουν. Δεν έχω ακόμα βρει τρόπο να τους σβήσω απ'το πρόσωπο της Πόλης. Είναι πάνω της σαν κακό σπυρί, οι γαμιόληδες της φάρας του Σκοτοδαίμονος! Ούτε ο Ανθοτέχνης δεν θα τους ήθελε μαζί του αυτούς τους πούστηδες, είμαι σίγουρη. Ούτε ο Ζιλμόρος, ίσως, ο Σκοταδιστής!»

«Μη βάζεις στοίχημα γι'αυτό το τελευταίο.»

Η Άνμα μούγκρισε. «Ναι, μπορεί νάχεις δίκιο...»

Οι δύο θυγατέρες της Πόλης δεν άργησαν να φτάσουν στα νότια σύνορα της Επιγεγραμμένης και να περάσουν στην Επίστρωτη, αφήνοντας πίσω τους τη φτωχική συνοικία με τον ιερό τοίχο.

Και την ίδια ώρα περίπου, από τα βορειοανατολικά σύνορα της Επιγεγραμμένης έμπαιναν οι άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ, ερχόμενοι από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, καβαλώντας δίκυκλα και μινιπλάνο, ή μέσα σε κλειστά οχήματα.

Χτες, ο Βάρνελ είχε συζητήσει με τη Τζέσικα και είχε αποφασίσει ότι δεν μπορούσε να καθυστερήσει άλλο το σχέδιό του σχετικά με την Επιγεγραμμένη. Αν ήταν να οπλίσουν κάποιους από τους κατοίκους της για να επιτεθούν στη Φιλήκη, έπρεπε να ξεκινήσουν από τώρα. Το γεγονός ότι η Κορίνα έλειπε δεν θα άλλαζε πολύ τον τρόπο δράσης του Βάρνελ. Απλώς δεν θα είχε την καθοδήγησή της.

Σήμερα, λοιπόν, έστειλε ανθρώπους του στην Επιγεγραμμένη, και μαζί τους πήγε και η Τζέσικα. Καβαλούσε τώρα ένα μινιπλάνο, με τα μακριά ξανθά μαλλιά της να τινάζονται ατίθασα πίσω της, ενώ ο Αστρομάτης φτερούγιζε από πάνω της. Ο Βάρνελ-Αλντ δεν είχε έρθει· θα ερχόταν αργότερα, ίσως, αν η παρουσία του ήταν όντως απαραίτητη. Και εν τω μεταξύ, βέβαια, θα βρισκόταν σε τηλεπικοινωνιακή επαφή με τους απεσταλμένους του.

Η δουλειά τους ήταν να απλωθούν μέσα στην Επιγεγραμμένη αρχίζοντας να κάνουν προτάσεις στους κατοίκους της να γίνουν μισθοφόροι του νέου Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Θα τους έλεγαν πως θα τους προσφέρονταν όπλα και πανοπλίες – δωρεάν από τον κύριο Βάρνελ-Αλντ – και κάποια οχήματα επίσης· και η πληρωμή θα ήταν εξαιρετική – μισθός που οι κάτοικοι της Επιγεγραμμένης, κανονικά, δεν έβλεπαν ούτε στον ύπνο τους (αλλά, στην πραγματικότητα, εξευτελιστικός για μισθοφορικές δουλειές· κανένας μισθοφόρος που σεβόταν τον εαυτό του δεν θα πληρωνόταν τόσο λίγα· και ούτε κατά διάνοια δεν θα πολεμούσε για τόσο λίγα).

Επικεφαλής της αποστολής ήταν ο Κίρκος Λιγνοπόδης, ένας μισθοφόρος από τη Μεγαλοδιάβατη, αρχηγός των Φονικών Τροχών, που είχαν πολεμήσει για τον Βάρνελ-Αλντ και στην Α' Ανωρίγια εναντίον της Ραλτάνα-Ορν, όταν ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής προσπαθούσε να κατακτήσει τη συνοικία. Οι Φονικοί Τροχοί μάχονταν επάνω σε θωρακισμένα δίκυκλα – ένας οδηγός κι ένας πυροβολητής πάνω στο καθένα – που εκατέρωθεν είχαν από μια ρουκέτα, αρκετά ισχυρή για να τρυπήσει τη θωράκιση ακόμα και αρμάτων μάχης. Αλλά αυτοί δεν ήταν οι μόνοι άνθρωποι που είχε στείλει ο Βάρνελ-Αλντ· ήταν κι άλλοι μισθοφόροι μαζί τους, καθώς και κάποιοι συμμορίτες.

Η Τζέσικα θα τους υποβοηθούσε διαβάζοντας τα σημάδια της Πόλης. Ο Βάρνελ δεν είχε πει στον Κίρκο Λιγνοπόδη τι ακριβώς ήταν η Θυγατέρα της Πόλης – αμφέβαλλε ότι θα τον πίστευε, ούτως ή άλλως – αλλά του είχε τονίσει πως ήταν έμπιστή του και πως πάντα, πάντα, όφειλε να παίρνει πολύ σοβαρά τις προτάσεις της, ακόμα κι αν του έμοιαζαν λιγάκι παράλογες.

«Εντάξει, Άρχοντά μου,» είχε αποκρίθηκε ο Κίρκος, «κανένα πρόβλημα. Εγώ, όπως σας είπα, δεν τις ξέρω αυτές τις γειτονιές εξάλλου· δεν έχω ξαναπάει στην Επιγεγραμμένη. Αν πιστεύετε ότι κάποιος άλλος θα ήταν καλύτερος για αρχηγός της αποστολής–»

«Όχι,» τον είχε διακόψει ο Βάρνελ. «Είσαι τέλειος για τη δουλειά. Κι αν θες να ρωτήσεις κάτι για την Επιγεγραμμένη, μπορείς να το ρωτήσεις από τη Τζέσικα. Γνωρίζει πολλά.»

Έχοντας περάσει τώρα τα σύνορα χωρίς κανείς να τους εμποδίσει, ο Κίρκος σταμάτησε το δίκυκλό του σε μια γωνία, κάνοντας νόημα και

στους υπόλοιπους να σταματήσουν. Ήταν ο μόνος από τους Φονικούς Τροχούς που δεν καβαλούσε το όχημά του μαζί με άλλον, και το δικό του δίκυκλο, εκτός από θωρακισμένο, ήταν και οπλισμένο με δύο πυροβόλα – ένα δεξιά κι ένα αριστερά, πάνω απ' τις ρουκέτες του.

Ο Κίρκος έστρεψε το κρανοφόρο κεφάλι του προς τη Τζέσικα που καθόταν στο μινιπλάνο της και ο Αστρομάτης γαντζωνόταν στον ώμο του πέτσινου πανωφοριού της. «Προς τα πού τώρα;» ρώτησε ο μισθοφόρος.

Η Τζέσικα γέλασε και ατένισε τα πολεοσημάδια. *Φτώχεια, σκέφτηκε, μιζέρια, παρακμή... Τέλειο μέρος για να μαζέψεις, κόσμο! Χα-χα-χα-χα-χα...* «Ελάτε!» είπε, και έδωσε ώθηση στο μινιπλάνο της.

Ο Κίρκος Λιγνοπόδης την ακολούθησε, και οι υπόλοιποι ακολούθησαν εκείνον.

Ο Γουίλιαμ για πρώτη φορά είχε αισθανθεί να διστάζει να πλησιάσει τον πολιτάρχη μιας συνοικίας που ήθελε να προειδοποιήσει για την απειλή της Σκοτεινής Τριανδρίας. Φοβόταν ότι μπορεί η Τριανδρία να είχε ήδη μιλήσει στον Νικόλαο Νιρβάλζω, τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης. Φοβόταν ότι ίσως ακόμα και να συναντούσε αυτούς τους καταραμένους σφετεριστές – τον απεχθή συκοφάντη Όρπεκαλ-Λάντι, τον άθλιο προδότη Αλέξανδρο Πανιστόριο, και τον αδίστακτο μισθοφόρο Βόρκεραμ-Βορ. Ωστόσο, ύστερα από κάποια ώρα σκέψης, τσαντίστηκε με τον εαυτό του. Τσαντίστηκε με τον φόβο του. Δεν μπορούσε ν' αφήσει τον φόβο να τον κυριαρχήσει! Δεν μπορούσε να τον αφήσει να τον *παραλύσει!*

Θα βοηθούσε αν η Κορίνα ήταν εδώ, αν είχε κάποια συμβουλή να του δώσει. Αλλά η Κορίνα δεν ήταν εδώ – είχε εξαφανιστεί, η καταραμένη, παράξενα όπως είχε εμφανιστεί – και ο Γουίλιαμ δεν μπορούσε να την περιμένει. *Αν την περίμενα θα ήμουν ακόμα στη Ρόδα ενώ οι σφετεριστές θα συνεχίζουν τα σχέδιά τους ανεξέλεγκτοι!*

Το απόγευμα, καθώς σουρούπωνε, απομάκρυνε τον φόβο του και πήγε στο Πολιτικό Μέγαρο της Αμφίνομης, ζητώντας να συναντήσει τον κύριο Νικόλαο Νιρβάλζω, δηλώνοντας ποιος ήταν–

(Δεν θα έκρυβε το όνομά του! Όχι, φυσικά! Δεν θα το έκρυβε! Είχε το δίκιο με το μέρος του. Ακόμα κι ο ίδιος ο Κρόνος όφειλε να είναι μαζί του!)

–και λέγοντας πως ήθελε να του μιλήσει για ένα επείγον θέμα. *Επείγον*. Αφορούσε την ασφάλεια ολάκερης της Αμφίνομης, καθώς και άλλων συνοικιών. Ο Πολιτάρχης έπρεπε να τον δει όσο το δυνατόν ταχύτερα!

Και ο Πολιτάρχης, πράγματι, δεν άργησε να τον καλέσει. Σήμερα το πρωί ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, μην έχοντας κοιμηθεί και πολύ τη νύχτα–

(Ανησυχούσε, φοβούμενος ότι μπορεί οι άθλιοι σφετεριστές να έστελναν ακόμα και δολοφόνους για να τον σκοτώσουν μες στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Και είχε προστάξει, ασφαλώς, τον Μαρκ Τζακ και τους μισθοφόρους του να βρίσκονται σε συνεχή επιφυλακή.)

–δέχτηκε μια κλήση στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. Ήταν από τη Γραμματέα του Πολιτάρχη της Αμφίνομης, η οποία του είπε πως ο Εξοχότατος τον περίμενε στο Πολιτικό Μέγαρο.

«Θα είμαι εκεί μέσα στην ώρα,» δήλωσε ο Γουίλιαμ.

Και τώρα βρισκόταν στο γραφείο του Νικόλαου Νιρβάλζω, εξηγώντας του τον λόγο για τον οποίο ήταν εδώ. Λέγοντάς του πώς η Σκοτεινή Τριανδρία είχε σφετεριστεί την εξουσία του στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και πώς τώρα σχεδίαζε να σφετεριστεί τις εξουσίες πολύ περισσότερων πολιταρχών της Ατέρμονης Πολιτείας. «Τους είδα να διασχίζουν τους δρόμους σας, κύριε Νιρβάλζω. Ήταν εδώ· ίσως να είναι ακόμα εδώ. Σας έχουν μιλήσει;»

Ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης έδειχνε πολύ προβληματισμένος από όσα άκουγε. Είχε τα χέρια του πλεγμένα πάνω από την ξύλινη επιφάνεια του γραφείου του και το σαγόνι του ακουμπισμένο στους τεντωμένους δείκτες τους. Τα φρύδια του ήταν σμιγμένα. Τώρα, πήρε το σαγόνι του από τα δάχτυλά του, έλυσε τα χέρια του, και είπε: «Ναι, κύριε Σημαδεμένε, μου έχουν μιλήσει...»

«Ελπίζω να μην τους πιστέψατε. Είναι σφετεριστές, κακούργοι, και απατεώνες.»

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω έσμιξε τα χείλη. «Οι προθέσεις τους δεν μου φάνηκαν τόσο κακές.»

«Δε μπορεί να σοβαρολογείτε!»

«Μου είπαν ότι σκοπός τους είναι να σχηματίσουν μια συμμαχία ώστε να αντιμετωπιστεί η απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή–»

Ο Γουίλιαμ γέλασε. «Ή απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή’... Αυτή είναι η *πρόφαση*, κύριε Νιρβάλζω, όπως σας εξήγησα. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν παρουσιάζει τόσο μεγάλη απειλή όσο λένε, και σίγουρα όχι για τη δική σας συνοικία, μακριά από τον Ριγοπόταμο. Οι στρατοί του είναι αποδυναμωμένοι.»

«Αποδυναμωμένοι; Μα, κατέκτησαν τη συνοικία σας, κύριε–»

«Γι’αυτό ακριβώς είναι *αποδυναμωμένοι*, κύριε Νιρβάλζω.» Και του εξήγησε ότι, σύμφωνα με τις πληροφορίες του, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν μπορούσε να συνεχίσει να κάνει κατακτήσεις προς τα νότια.

Ο Νικόλαος, καθώς τον άκουγε, έμοιαζε ολοένα και περισσότερο προβληματισμένος. Τελικά, του είπε: «Συμφώνησα να μπω στη συμμαχία τους, κύριε Σημαδεμένη. Στην Αμυντική Συμμαχία. Και δεν είμαι ο μόνος.»

«Ποιος άλλος έχει πράξει τέτοιο σφάλμα, μα τον Κρόνο;»

Ο Νικόλαος τού είπε ότι η Πολιτάρχης της Φιλήκης και ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης βρίσκονταν επίσης στην Αμυντική Συμμαχία. «Έχω μιλήσει και με τους δύο. Τον δεύτερο, μάλιστα, τον *προέτρεψα* να μπει στη Συμμαχία’ και τώρα, που μου λέτε αυτά...» Μόρφασε. «Δεν ξέρω, κύριε Σημαδεμένη.»

«Κύριε Νιρβάλζω, έχω συζητήσει με τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης, τον Ρίκελικ-Αλντ. Μιλήσατε μαζί του;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι. Ο Βόρκεραμ-Βορ είπε ότι ήταν αρνητικός προς τη Συμμαχία, και παραπληροφορημένος – νομίζει πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν μπορεί να κάνει κατακτήσεις προς τα νότια–»

«Μα αυτή είναι η αλήθεια! Ο κύριος Ρίκελικ-Αλντ δεν είναι παραπληροφορημένος’ είναι, αντιθέτως, πολύ *καλά* πληροφορημένος! Τα μέλη της Σκοτεινής Τριανδρίας δεν μπόρεσαν να τον ξεγελάσουν γιατί τον είχα προειδοποιήσει. Δυστυχώς, δεν είχα ακόμα προλάβει να επισκεφτώ κι εσάς, κύριε Νιρβάλζω, διότι έπρεπε να πάω στη Βαθμιδωτή και στη Ρόδα. Θεωρούσα ότι οι σφετεριστές θα κατευθύνονταν πρώτα σ’αυτές τις συνοικίες, αλλά, για κάποιο λόγο, ήρθαν εδώ. Ίσως να υποψιάστηκαν κάτι...» Κι αυτό ήταν πραγματικά ύποπτο, νόμιζε ο Γουί-

λιαμ. Γνώριζαν ότι δρούσε εναντίον τους; Κι αν ναι, πώς; Από πού έ-
παιρναν τέτοιες πληροφορίες;

«Το συμβόλαιο της Αμυντικής Συμμαχίας, πάντως, δεν περιέχει τίπο-
τα ύποπτους όρους,» είπε ο Νικόλαος Νιρβάλλω.

«Επειδή θέλουν να συγκεντρώσουν μέλη – ώστε μετά να σφετερι-
στούν την εξουσία!»

«Αναρωτιέμαι πώς θα μπορούσε να επιτευχθεί αυτό, κύριε Σημαδε-
μένε...»

«Με πραξικόπημα, φυσικά! Όπως έκαναν και στη Β' Κατωρίγια, ενα-
ντίον μου.»

«Θα κάνουν πραξικόπημα εναντίον όλων μας;»

«Θα έχουν ήδη αρχίσει να οργανώνονται μες στις συνοικίες σας, μην
το αμφιβάλλετε καθόλου.»

«Δεν ξέρω,» μόρφασε προβληματισμένα ο Νικόλαος, «αλλά μου φαί-
νεται περίεργο...»

«Κύριε Νιρβάλλω, και μόνο επειδή αυτοί οι άνθρωποι είναι σφετερι-
στές δεν θα έπρεπε ποτέ να είχατε δεχτεί να έχετε επαφές μαζί τους.
Είναι εγκληματίες, ουσιαστικά!»

«Η συνοικία μου δεν βρίσκεται τόσο κοντά στη δική σας, κύριε Ση-
μαδεμένε. Δεν γνωρίζω λεπτομέρειες για τα προβλήματά σας-»

«Γι' αυτό ακριβώς δεν θα έπρεπε να είχατε μπει στη συμμαχία τους.
Πώς είναι δυνατόν ποτέ η Αμφίνομη να απειληθεί από τον Αλυσοδεμέ-
νο Ποιητή, μα τον Κρόνο; Ο Ανθοτέχνης είναι ακόμα στις όχθες του Ρι-
γοπόταμου – και εκεί θα μείνει. Για πάντα, μάλλον. Δεν έχει τις δυνά-
μεις να κατεβεί προς τα νότια. Είναι εξαντλημένος ύστερα από τόσους
πολέμους.»

Ο Νικόλαος αναστέναξε· ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα
του. «Αν όλα όσα λέτε αληθεύουν-»

«Μα γιατί να σας πω ψέματα; Αν θέλετε μπορείτε να ελέγξετε ότι εί-
μαι όντως αυτός που λέω.» Έβγαλε από την τσάντα του κάποιες εφη-
μερίδες και περιοδικά που είχαν τη φωτογραφία του.

«Δεν σας αποκαλώ ψεύτη, για όνομα του Κρόνου.»

«Ορίστε.» Ο Γουίλιαμ άφησε τα έντυπα πάνω στο γραφείο. «Θα με
δείτε εδώ. Ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

Ο Νικόλαος ένευσε. «Εντάξει. Αλλά, αν αληθεύουν όλα όσα λέτε, πρέπει να ειδοποιήσω τον Ρόμενταλ-Κονχ και την κυρία Αμάντα Πολύερ-γη.»

«Και πολύ καλά θα κάνετε. Οφείλουν να ειδοποιηθούν.»

«Ωστόσο, έχουμε ήδη υπογράψει το συμβόλαιο της Αμυντικής Συμμαχίας...»

«Το συμβόλαιο απατεώνων δεν μπορεί να έχει καμία νομική ισχύ, κύριε Νιρβάλζω!»

«Ναι...» είπε συλλογισμένα ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης.

Η κουβέντα τους συνεχίστηκε για λίγο ακόμα, καθώς μιλούσαν για λεπτομέρειες, και ο Νικόλαος φαινόταν χαμένος σ'έναν λαβύρινθο σκοτεινών σκέψεων. Τελικά, είπε στον Γουίλιαμ ότι θα συζητούσε και με τους συμβούλους του, και του πρότεινε να μη φύγει αμέσως από την Αμφίνομη· πιθανώς να ήθελε να ξανασυναντηθούν.

Ο Σημαδεμένος υποσχέθηκε ότι θα έμενε, αν και εξακολουθούσε να φοβάται ότι οι σφετεριστές μπορεί να έστελναν δολοφόνους για να τον σκοτώσουν. Εξακολουθούσε να φοβάται, παρότι ο Νικόλαος Νιρβάλζω τού είχε πει πως η Σκοτεινή Τριανδρία δεν βρισκόταν πλέον στην Αμφίνομη· απλώς είχαν περάσει από εδώ κατευθυνόμενοι δυτικά. Μάλλον πήγαιναν να συναντήσουν την κυρία Σειρήνα Οβορμάνδω, την Πολιτάρχη της Κουρασμένης.

Ευτυχώς, σκεφτόταν ο Γουίλιαμ, την έχω προειδοποιήσει. Αλλά αναρωτιόταν αν θα ήταν αρκετά έξυπνη ώστε να λάβει την προειδοποίησή του σοβαρά· γιατί, όταν την είχε επισκεφτεί, του έμοιαζε αρκετά διστακτική να τον πιστέψει – η ανόητη!

Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβεις ότι είχες μπει στην Επίστροωτη, ακόμα κι αν δεν είχες δει τους φρουρούς στα σύνορά της. Οι οσμές από οργανικές ύλες – όχι και τόσο ευχάριστες – αμέσως χτυπούσαν τα ρουθούνια σου. Ήταν χαρακτηριστικό σημάδι ετούτης της συνοικίας.

Η Νορέλτα-Βορ, καθισμένη δίπλα στην Άνμα, σούφρωσε τη μύτη της. «Ελπίζω ο ξάδελφός μου να μην είναι εδώ.»

«Γιατί;»

«Για να μη χρειαστεί να μείνουμε και πολύ στην Επίστρωτη. Για προφανείς λόγους, όπως καταλαβαίνεις.» Τώρα σούφρωσε τη μύτη της επιδεικτικά.

«Ναι, καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Άνμα, οδηγώντας σταθερά το όχημά τους ενώ παρατηρούσε τα πολεοσημάδια. «Αν ο αρχηγός πέρασε πρόσφατα απ'αυτούς τους δρόμους, πρέπει αρκετά εύκολα να το διακρίνουμε. Σίγουρα ένας ολόκληρος στρατός θάχει μείνει στη μνήμη της Πόλης.»

«Σίγουρα,» συμφώνησε η Νορέλτα· και για καμιά ώρα περιπλανιόνταν στους δρόμους της Επίστρωτης, χωρίς συγκεκριμένο προορισμό, αν και με γενικά νότια κατεύθυνση, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, προσπαθώντας να διακρίνουν το πέρασμα του Βόρκεραμ-Βορ. Και, όπως το περίμεναν, δεν άργησαν να διαβάσουν γι'αυτόν μέσα από τη γλώσσα της Πόλης:

μεγάλος-αρχηγός

συγκέντρωση όπλων/οχημάτων

περιφρούρηση πλήθους

ανησυχία για πιθανή επίθεση/ύπουλη-δράση

αναχώρηση πλήθους

Όλ' αυτά τα σημάδια δεν μπορεί παρά να μιλούσαν για τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ, νόμιζαν οι δύο θυγατέρες. Αλλά διέκριναν και κάποια ακόμα πολεοσημάδια, εξίσου έντονα, τα οποία μιλούσαν για ένα άλλο πλήθος ανθρώπων – αν και όχι τόσο μεγάλο όσο το προηγούμενο. Τι θα μπορούσε να ήταν; Ό,τι κι αν ήταν, πάντως, έμοιαζε νάχει κά-νει ιδιαίτερη εντύπωση στην Πόλη.

Η Άνμα και η Νορέλτα, ακολουθώντας τα νοερά ίχνη, έφτασαν στη συμβολή των πελώριων δρόμων Κεντρική Οδός και Ψηλή Λεωφόρος. Εκεί η Πόλη τούς έδειχνε πως είχαν καταλήξει και τα δύο πλήθη, και είχαν συναντηθεί, φιλικά.

«Τι συνέβη εδώ, Αδελφή μου;» είπε η Νορέλτα-Βορ, συνοφρυωμένη, ενώ ήταν πλέον μεσημέρι και ο ήλιος της Ρελκάμνια ψηλά στον ουρανό σπάζοντας το κρύο του χειμώνα.

«Συνέχισαν νότια,» αποκρίθηκε η Άνμα, εξακολουθώντας να διαβάζει τα πολεοσημάδια.

«Ναι, αλλά ποιο ήταν αυτό το άλλο πλήθος; Δεν ξέρουμε για κανένα άλ-» Διέκοψε τον εαυτό της. Πιο βαθιά συνοφρυωμένη από πριν.

Εκείνη και η Άνμα αλληλοκοιτάχτηκαν, έχοντας κάνει την ίδια σκέψη. «Οι Νομάδες,» είπαν συγχρόνως, σαν να είχαν ένα στόμα, σαν η Πόλη να μιλούσε από μέσα τους.

«Οι Νομάδες των Δρόμων,» συμπέρανε η Άνμα. «Αυτοί πρέπει να ήταν το άλλο πλήθος.»

Η Νορέλτα κατένευσε. «Είναι η μόνη λογική εξήγηση. Δεν μπορεί να ήταν κάποια μισθοφορική ομάδα που είχε τύχει να μείνει πίσω.»

«Όχι, δεν μπορεί,» συμφώνησε η Άνμα. «γιατί η Πόλη τούς θυμάται ως ειρηνικό πλήθος.»

«Ακριβώς.»

«Λοιπόν. Πάμε πρώτα κάπου να ξεκουραστούμε για μεσημέρι και μετά, συνεχίζουμε νότια. Δε θ'αργήσουμε να τους βρούμε-»

«Δε βγαίνουμε από την Επίστρωτη, καλύτερα; Είμαστε κοντά στα σύνορά της – κι αυτή η κωλοσυνοικία βρωμοκοπά.»

«Αν δέχεσαι να οδηγήσεις εσύ.»

«Μετά χαράς!»

Άλλαξαν θέσεις. Η Νορέλτα πήρε το τιμόνι στα χέρια της και πάτησε το πετάλι βάζοντας τους μεγάλους τροχούς του φορτηγού σε κίνηση, νιώθοντας καλύτερα που τώρα οδηγούσε. Είχε βαρεθεί να παρακολουθεί την Αδελφή της να οδηγεί. Ήθελε να κάνει κάτι πέρα απ'το να καπνίζει τσιγάρα και να παρατηρεί πολεοσημάδια.

Ακολούθησε την Ψηλή Λεωφόρο και σύντομα πέρασε τα νότια σύνορα της Επίστρωτης μπαίνοντας στην Αμφίνομη. Η Ψηλή Λεωφόρος διέσχιζε την εν λόγω συνοικία απ'τη μια άκρη ως την άλλη, αλλά οι δύο θυγατέρες δεν χρειαζόταν να φτάσουν ως την άλλη άκρη για να βρουν πανδοχείο. Υπήρχαν πολλά στα πλάγια του πελώριου δρόμου· ακόμα και μερικά μέσα στον δρόμο, σαν νησίδες μέσα σ'έναν φαρδύ ποταμό. Η Νορέλτα οδήγησε το φορτηγό τους σ'ένα από τα τελευταία. Το έβαλε στο γκαράζ, πλήρωσε τον φύλακα, και βγήκαν από το όχημα, πηγαίνοντας προς την τραπεζαρία.

«Τα είδες τα σημάδια που δείχνουν ότι ο ξάδελφός σου πέρασε από εδώ;» ρώτησε η Άνμα.

«Τα είδα.»

«Ίσως νάναι ακόμα στην Αμφίνομη, Νορέλτα. Ίσως να τον συναντήσουμε κάπου εδώ, το απόγευμα.»

Μπήκαν στην τραπεζαρία του πανδοχείου, βρήκαν ένα άδειο τραπέζι μέσα στην πολυκοσμία, κι όταν ο σερβιτόρος ήρθε παράγγειλαν φαγητό, το οποίο δεν άργησε καθόλου να τους φέρει παρότι το κατάστημα είχε τόσους πελάτες. Η Άνμα διάβαζε κάτι το αφύσικο στα πολεοσημάδια. Και είχε, επίσης, δει πώς ο σερβιτόρος κοίταζε τη Νορέλτα και πώς φερόταν μπροστά της...

«Αδελφή μου, δεν πιστεύω να έκανες τίποτα για να μας φέρουν φαγητό πιο γρήγορα...;»

Η Νορέλτα-Βορ γέλασε, πιρουνιάζοντας μια ψητή πατάτα και σέρνοντάς την μέσα στην παχύρρευστη σάλτσα του πιάτου της. «Νόμιζα ότι θα το είχες ήδη προσέξει, Αδελφή μου,» είπε επιτήδεια.

Η Άνμα μειδίασε κι άρχισε να τρώει. Ήταν πεινασμένη ύστερα από τόση οδήγηση από το πρωί.

/9\

Η Τριανδρία επισκέπτεται μια πολιτάρχη και τους υπουργούς της, συναντώντας δυσπιστία και προβληματισμό, ενώ η Μιράντα, παρακολουθώντας τα δρώμενα, αρχίζει να νομίζει ότι πλησιάζουν σ'ένα συγκεκριμένο σημείο του μέλλοντος.

Το Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης βρισκόταν σε μια γειτονιά που έμοιαζε με αντιβιομηχανική νησίδα μέσα σε τούτη τη γενικά βιομηχανική συνοικία. Γύρω του οι δρόμοι ήταν πολύ όμορφοι και πολύ καθαροί, γεμάτοι καλοκλαδεμένα δέντρα, θάμνους, αναρριχώμενα φυτά, έργα τέχνης, περίπτερα, βιβλιοπωλεία, ταινιοθήκες, μουσικοπωλεία... Αν δεν ήξερες ότι βρισκόσουν ακόμα στην Κουρασμένη, ίσως να νόμιζες ότι είχες, κατά λάθος, μπει σε άλλη συνοικία.

Το ίδιο το Μέγαρο ήταν ένα παλιό οικοδόμημα, αρκετά ψηλό, αλλά όχι τίποτα το πολύ εντυπωσιακό. Φάνταζε, αμέσως, σταθερό και αρχαίο. Χοντροί τοίχοι με τα σημάδια του χρόνου έκδηλα επάνω τους.

Ο Μάικλ Παγοθραύστης οδήγησε το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών προς την πύλη του περιβόλου του Πολιτικού Μεγάρου, η οποία περίμενε ανοιχτή και φρουρούμενη από αστυνομικούς της Κουρασμένης.

Και η φρούρηση δεν ήταν τυπική μόνο, παρατηρούσαν ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Αλέξανδρος. Η Αστυνομία φαινόταν έτοιμη να αντιμετωπίσει δύσκολη κατάσταση, αν χρειαζόταν. *Μας υποπτεύονται*, αναρωτήθηκε ο Βόρκεραμ, *ή απλά είναι προετοιμασμένοι για πιθανή τρομοκρατική επίθεση*; Ενώ ο Αλέξανδρος συλλογιζόταν: *Ο Σημαδεμένος ίσως να ήταν εδώ πριν από εμάς...*

Η Μιράντα, η Φοίβη, και η Ολντράθα διάβαζαν τα σημάδια της Πόλης έξω από το εξάτροχο όχημα, αλλά και μέσα σ'αυτό, και διέκριναν πως οι αστυνομικοί δεν ήταν εδώ για να αντιμετωπίσουν κάποια απρόσμενη εξωτερική απειλή. Η πιθανή απειλή που είχαν στο μυαλό τους ήταν

το θωρακισμένο φορτηγό που τώρα περνούσε την πύλη του περιβόλου του Μεγάρου.

Μας υποπτεύονται, σκέφτηκε η Μιράντα. Φοβούνται ότι ίσως ακόμα και να τους επιτεθούμε. Ο Αλέξανδρος πρέπει νάχει δίκιο: πολύ πιθανόν ο Σημαδεμένος να πέρασε από εδώ και να μίλησε στην Πολιτάρχη. Αλλά, αν ήταν έτσι, τότε τι ήταν αυτό που είχε δει η Μιράντα στον Δρόμο του Μέλλοντος; Την Τριανδρία και τη Σειρήνα Οβορμάνδω να συζητούν με τον Κίμωνα Χρονομάχο, τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής... Τι ήταν αυτό;

Το φορτηγό των Εκλεκτών καθοδηγήθηκε, από την Αστυνομία της Κουρασμένης, σ'ένα κλειστό γκαράζ του Πολιτικού Μεγάρου και σταμάτησε εκεί.

«Τι βλέπετε, κυρίες;» ρώτησε ο Βόρκεραμ τις τρεις Θυγατέρες.

«Σε περιμένουν,» του είπε η Φοίβη, «δεν υπάρχει αμφιβολία. Αλλά ούτε και καμιά ενέδρα υπάρχει, νομίζω.»

«Την ίδια άποψη έχω,» δήλωσε η Μιράντα.

Η Ολντράθα απλά κατένευσε. Έμοιαζε αγχωμένη.

«Αυτό το σκουλήκι,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «ο Σημαδεμένος» – ακούστηκε σαν γρύλισμα.

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα,» πρότεινε ο Βόρκεραμ, κυρίως για να τον ηρεμήσει.

«Τι βιαστικά συμπεράσματα; Αφού οι μάντισσές σου από δω σου λένε ότι μας περιμένουν!»

«Τέλος πάντων. Θα δείξει, πολύ σύντομα.»

Ο Πανιστόριος, εν τω μεταξύ, ήταν σιωπηλός και παρατηρητικός. Με ουδέτερη όψη στο πρόσωπό του, φυσικά.

Η Τριανδρία βγήκε από το θωρακισμένο εξάτροχο φορτηγό μαζί με τους φρουρούς της: τις τρεις Θυγατέρες (ντυμένες όλες σαν πολεμίστριες), τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τη Φοριντέλα-Ράο, την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τη Ζυλάκάμ'μορ, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τη Ζιρτάλια τη Γάτα, και τον Λεονάρδο και τη Φρίντα Άνταλμιρ. Μια ντουζίνα από τους καλύτερους μαχητές που είχε υπόψη του ο Βόρκεραμ-Βορ. Εντάξει, με την εξαίρεση της Ολντράθα· αλλά αυτή ήταν Θυγατέρα της Πόλης, είχε άλλα προσόντα. Και, πραγματικά, την ήθελες κοντά σου αν κάποιος τραυματιζόταν.

Ο Βόρκεραμ είπε στις Θυγατέρες: «Με την παραμικρή ένδειξη ότι υπάρχει παγίδα μου σφυράτε.»

«Εννοείται,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Ένας υψηλόβαθμος αξιωματικός της Αστυνομίας της Κουρασμένης τούς πλησίασε, συνοδευόμενος από υπαξιωματικούς. Χαιρέτησε τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο και τους ζήτησε να τον ακολουθήσουν στο εσωτερικό του Πολιτικού Μεγάρου.

«Οι φρουροί σας μπορούν να μείνουν έξω,» είπε.

«Δεν πηγαίνουμε πουθενά χωρίς κάποια στοιχειώδη φύλαξη, κύριε Ταγματάρχη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

Ο αξιωματικός τον ατένισε με δισταγμό, σαν να ήταν έτοιμος να διαφωνήσει επίμονα· αλλά είπε μόνο: «Δεν υπάρχουν κίνδυνοι μέσα στο Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Έχουμε πολλούς εχθρούς· δεν πηγαίνουμε πουθενά αφύλαχτοι,» επανέλαβε ο αρχηγός των Εκλεκτών. «Αλλά υποσχόμαστε για την καλή διαγωγή των μαχητών μας, κύριε Ταγματάρχη.»

Ακόμα ένας σύντομος δισταγμός· ύστερα: «Πολύ καλά,» αποκρίθηκε ο αξιωματικός. «Ακολουθήστε με.»

Και τον ακολούθησαν – αυτόν και τους δικούς του φρουρούς.

Μπήκαν στο εσωτερικό του Μεγάρου και αμέσως είδαν πως εκεί υπήρχαν ακόμα περισσότεροι οπλισμένοι φρουροί – σε κάθε διάδρομο, σε κάθε πόρτα, σε κάθε γωνία.

«Το μέρος μοιάζει με οχυρό...» μουρμούρισε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Σσς,» του έκανε ο Αλέξανδρος. «Φερόμαστε σαν να μη συμβαίνει τίποτα το ασυνήθιστο.»

Οδηγήθηκαν σε μια αίθουσα με μεγάλο τραπέζι, όπου στέκονταν, περιμένοντάς τους, η Πολιτάρχης της Κουρασμένης και έξι σύμβουλοί της. Η Σειρήνα Οβορμάνδω ήταν μια γυναίκα άνω των πενήντα-πέντε χρονών, σίγουρα, με δέρμα λευκό-ροζ και μακριά κόκκινα μαλλιά (μάλλον βαμμένα) πιασμένα πίσω από το κεφάλι της αλλά λυτά ώστε να πέφτουν στους ώμους. Φορούσε ένα γκριζο ταγέρ αποτελούμενο από φούστα και σακάκι με σκούρα-χρυσαφιά σιρίτια. Το πουκάμισό της ήταν δαντελωτό, με ψηλό γιακά, κι επάνω του κρεμόταν ένα αργυ-

ρό περιδέραιο. Τα μάτια της ήταν πολύ έντονα βαμμένα με πράσινες σκιές.

Τριγύρω, στην περιφέρεια της αίθουσας, στέκονταν φρουροί.

Καθώς ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος πλησίαζαν την Πολιτάρχη για να τη χαιρετήσουν, οι δικοί τους φρουροί έμειναν πίσω, μαζί μ'αυτούς της αίθουσας, περιμένοντας, παρατηρώντας. Οι τρεις θυγατέρες δεν διέκριναν κανένα ανησυχητικό σημάδι. Δεν υπήρχε ενέδρα εδώ. Αλλά σίγουρα η Σειρήνα Οβορμάνδω είχε ξανακούσει για την Τριανδρία, και όλοι – και εκείνη και οι σύμβουλοί της – τους έβλεπαν με περίσσια καχυποψία.

«Νομίζω πως έχω ξανακούσει για εσάς,» είπε η Πολιτάρχης προτού καθίσουν, σαν να ήθελε να δηλώσει φωναχτά τις σκέψεις της Πόλης. «Ότι πολεμήσατε στη Β' Κατωρίγια...»

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Αντιμετωπίσαμε τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή, τον Κάδμο Ανθοτέχνη· και γι'αυτό βρισκόμαστε τώρα εδώ, στη συνοικία σας.»

«Είμαστε μακριά από τον Ριγοπόταμο, κύριε Βόρκεραμ-Βορ...»

«Όχι και τόσο μακριά όσο φαίνεται.»

«Παρακαλώ, καθίστε. Θα σας ακούσουμε,» είπε η Σειρήνα, και όλοι κάθισαν γύρω από το τραπέζι.

«Αναρωτιόμαστε από χτες ποιος είναι ο λόγος της επίσκεψής σας στη συνοικία μας,» είπε ένας από τους συμβούλους της Πολιτάρχης.

Ο Βόρκεραμ-Βορ αποκρίθηκε ότι ο λόγος ήταν, ασφαλώς, ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής, και μίλησε για τις κατακτήσεις του γύρω από τον Ριγοπόταμο. Τόνισε το πόσο επικίνδυνος ήταν. Εξήγησε ότι παντού οι κακοποιοί και οι συμμορίτες έρχονταν αμέσως με το μέρος του· οι στρατοί του, συνεχώς, πολλαπλασιάζονταν. Και σύντομα θα έρχονταν και προς τα νότια· δεν φαινόταν να σκοπεύει να σταματήσει τις κατακτήσεις του. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης δημιουργούσε μια αυτοκρατορία μέσα στη Ρελκάμνια· ήταν πασιφανές. Και τη δημιουργούσε με τη βοήθεια κακούργων και εγκληματιών, γκρεμίζοντας την έννομη τάξη της Ατέρμονης Πολιτείας.

Ο μόνος τρόπος να αντιμετωπιστεί, είπε ο Βόρκεραμ, ήταν οι πολιτάρχες να ενωθούν. Αν δεν ενώνονταν, θα έπεφταν ο ένας κατόπιν του άλλου, και ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής θα κυρίευε τις συνοικίες τους. Η

Αμυντική Συμμαχία είχε ήδη ξεκινήσει: τα πρώτα μέλη της ήταν η Πολιτάρχης της Φιλήκης, Αμάντα Πολύεργη, ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης, Νικόλαος Νιρβάλζω, και ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης, Ρόμενταλ-Κονχ.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω ρώτησε ποιοι ακριβώς ήταν οι όροι αυτής της συμμαχίας, και ο Όρπεκαλ-Λάντι έβγαλε τρία αντίγραφα της Αμυντικής Συμμαχίας από τον χαρτοφύλακά του και τα έδωσε σ'εκείνη και τους συμβούλους της. Τα διάβασαν, και αυτός που είχε μιλήσει και πριν – ο οποίος συστήθηκε ως Άλβερακ Μόρινληχ, Υπουργός Δικαιοσύνης – είπε ότι οι όροι ήταν *υπερβολικά* απλοί. Δεν υπήρχαν ρήτρες για το τι θα γινόταν αν κάποιος πρόδιδε τη Συμμαχία.

«Ελπίζουμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «ότι κανείς δεν θα την προδώσει. Είναι ένας συνασπισμός για το καλό όλων μας. Δεν υπάρχουν συμφέροντα.»

Η Πολιτάρχης και οι σύμβουλοί της – που είχαν το όνομα *υπουργοί* στην Κουρασμένη – αλληλοκοιτάχτηκαν, μοιάζοντας να επικοινωνούν μόνο με τα βλέμματα και τις εκφράσεις των προσώπων.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι φαινόταν νευρικός. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;... Θα μπορούσε κανείς να πει ότι μοιάζετε σαν να μας *περιμένετε* να έρθουμε...»

Η Σειρήνα τον ατένισε ελαφρώς συνοφρυωμένη. «Κύριε Όρπεκαλ-Λάντι, η συμμαχία που προτείνετε δεν έχει κανένα φανερό αρνητικό επακόλουθο για τη συνοικία μας. Ωστόσο, είναι αμφίβολο ότι απειλούμαστε από τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Επομένως, αναρωτιόμαστε γιατί ήρθαμε σ'εμάς πρώτα, αντί, για παράδειγμα, να επισκεφτείτε τη Βαθμιδωτή, η οποία είναι πιο κοντά στον Ριγοπόταμο. Μας είπατε ότι τα πρώτα μέλη της Συμμαχίας είναι η Φιλήκη, η Αμφίνομη, και η Καλόπραγη. Εκτός από την πρώτη, οι άλλες δύο συνοικίες είναι μακριά από την Αυτοκρατορία (όπως την αποκαλείτε) του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Γιατί η Ρόδα δεν είναι στη Συμμαχία σας; Γιατί δεν είναι η Επίστρωτη; Η Βαθμιδωτή;»

«Η κατάσταση ήταν τέτοια που μας οδήγησε προς τα εδώ, Εξοχότατη,» απάντησε ο Βόρκεραμ-Βορ αντί για τον Όρπεκαλ-Λάντι. «Θα επισκεφτούμε, όμως, και αυτές τις συνοικίες που αναφέρετε.»

«Με παραξενεύει που δεν τις επισκεφτήκατε *πρώτα*, κύριε Βόρκε-ραμ-Βορ,» είπε η Σειρήνα Οβορμάνδω στρέφοντας τώρα το καχύποπτο βλέμμα της σ'εκείνον.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε: «Αν κάποιος σάς έχει μιλήσει με κακό τρόπο για εμάς, πρέπει να ξέρετε ότι είναι όλα ψέματα με σκοπό τη δυσφήμισή μας.»

«Δεν είναι αλήθεια,» ρώτησε η Πολιτάρχης, «ότι στη Β' Κατωρίγια Συνοικία αρπάξατε την εξουσία με πραξικόπημα;»

«Δεν ήταν πραξικόπημα!» τόνισε ο Όρπεκαλ. «Και δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει με το θέμα, αυτή τη στιγμή. Η Αμυντική Συμμαχία–»

«Μπορούμε να εμπιστευτούμε πραξικοπηματίες, νομίζετε, κύριε;» τον διέκοψε ένας από τους συμβούλους της Οβορμάνδω, ο οποίος είχε, προ ολίγου, συστηθεί ως Στίβεν Εξώχρονος, Υπουργός Βιομηχανίας. «Ανθρώπους που έκλειψαν την εξουσία ενός πολιτάρχη της Ρελκ–»

«Δεν είστε καθόλου καλά πληροφορημένος, κύριε!» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ήταν που προσπάθησε να καταλύσει το εκλογικό σύστημα στη Β' Κατωρίγια.» Και εξήγησε, με αρκετά έντονο ύφος, πώς ακριβώς είχαν συμβεί τα πράγματα πριν από δύο οκτάδες στην πατρίδα του. «Και έχουμε την υποψία,» είπε, «ότι τώρα ο Σημαδεμένος περιφέρεται στις συνοικίες προσπαθώντας να μας δυσφημίσει. Αν έχει έρθει εδώ και σας έχει μιλήσει για εμάς, ό,τι σας είπε ήταν *ψέματα*.»

Η Σειρήνα πήρε μια έκφραση πολύ σκεπτική, πολύ προβληματισμένη.

Και η Μιράντα, που την κοίταζε από την περιφέρεια της αίθουσας, θυμήθηκε αυτή την έκφραση. Τη θυμήθηκε από το όραμα που είχε δει ακολουθώντας τον Δρόμο του Μέλλοντος. *Φτάσαμε εκεί, σκέφτηκε. Ή, τουλάχιστον, είμαστε πολύ κοντά.*

«Σας επισκέφτηκε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, κυρία Οβορμάνδω;» ρώτησε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, μιλώντας για δεύτερη φορά από τότε που είχε μπει στην αίθουσα. Η φωνή του ακουγόταν ήρεμη, και η πρότασή του έμοιαζε περισσότερο με καταφατική παρότι είχε έκδηλα ερωτηματικό τόνο.

Η Σειρήνα τον αντίκρισε σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά, σαν λίγο πιο πριν ο Πανιστόριος να ήταν αόρατος για εκείνη. Έσμιξε τα χείλη

της, νευρικά, προς στιγμή. Ύστερα είπε: «Ναι, ο κύριος Σημαδεμένος μού μίλησε. Προχτές, μάλιστα–»

«Είναι ακόμα εδώ;» πετάχτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

Ο Βόρκεραμ τού έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα: *Όχι φασαρίες. Όχι φασαρίες!*

Η Σειρήνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, δεν είναι ακόμα εδώ. Δε νομίζω, τουλάχιστον. Ίσως να διαμένει σε κάποιο ξενοδοχείο, αλλά δεν το νομίζω. Πρέπει να έφυγε. Ήθελε να προειδοποιήσει κι άλλους πολιτάρχες–»

«Να τους 'προειδοποιήσει', ε;»

Ο Βόρκεραμ έριξε ακόμα ένα βλέμμα στον Όρπεκαλ – πιο άγριο αυτή τη φορά.

«Το μόνο που θέλει ο Σημαδεμένος,» συνέχισε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «είναι να μας εκδικηθεί–»

«Είναι αλήθεια, ωστόσο, ότι κλέψατε την εξουσία του στη Β' Κατωρίγια,» είπε ο Άλβερακ Μόρινλνχ, ο Υπουργός Δικαιοσύνης της Κουρασμένης.

«Ήταν ο μόνος τρόπος για να προστατέψουμε τη συνοικία μας!» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ.

Ο Βόρκεραμ-Bor πήρε τότε τον λόγο, και η φωνή του φάνηκε να δίνει μια σταθερότητα στη συζήτηση που έμοιαζε να παραπαίει στα όρια τού να μετατραπεί σε διαπληκτισμός. Εξήγησε, γι'ακόμα μια φορά, τι ακριβώς είχε συμβεί στη Β' Κατωρίγια (κυρίως για να ηρεμήσει τον Όρπεκαλ-Λάντι, να τον κάνει να σωπάσει) και είπε ότι ο Σημαδεμένος ενδιαφερόταν μόνο για την εκδίκηση τώρα, ενώ θα έπρεπε κανονικά να τον ενδιαφέρει η αντιμετώπιση του Αλυσοδεμένου Ποιητή και η σωτηρία της Β' Κατωρίγιας από τα χέρια του.

«Δεν μπορεί να μην τον ενδιαφέρει αυτό, κύριε Βόρκεραμ-Bor,» είπε η Σειρήνα Οβορμάνδω.

«Αν τον ενδιέφερε δεν θα ήταν εναντίον μας.»

«Θα συμμαχούσε μ'εκείνους που του έκλεψαν την εξουσία;»

«Ο πόλεμος κατά της απειλής του Αλυσοδεμένου Ποιητή μάς κάνει όλους συμμάχους, Εξοχότατη. Δεν υπάρχει χώρος για φιλονικίες τώρα.»

Η Σειρήνα είπε πως ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ισχυριζόταν ότι ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν είχε αρκετές δυνάμεις για να συνεχίσει τις κατακτήσεις του προς τα νότια.

«Αυτό είναι ψέμα, Εξοχότατη. Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής και έχει αρκετές δυνάμεις και συνεχώς αποκτά ολοένα και περισσότερους μαχητές από συμμορίες και κακούργους.» Και της διηγήθηκε τι είχε γίνει στη Φιλήκοη με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων. Της είπε τι προετοιμαζόταν στη Σκορπιστή: οι συμμορίες εκεί – και η συνοικία αυτή ήταν γεμάτη συμμορίες, ελεγχόταν από συμμορίες – ήταν όλες έτοιμες να συστρατευθούν με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. «Είναι κρίσιμο, τούτη τη στιγμή, οι πολιτάρχες να συμμαχήσουν για να υπερασπιστούν την έννομη τάξη σ'αυτές τις περιοχές. Αν δεν το πράξουν, οι συνοικίες τους θα κατακτηθούν.»

«Και ποιος μας εγγυάται ότι λέτε αλήθεια, κύριε Βόρκεραμ-Βορ; Θα μπορούσατε να θέλετε να μας παραπλανήσετε...»

«Για όνομα του Κρόνου, Εξοχότατη! Τι λόγο μπορεί να έχω;»

«Ίσως να σκοπεύετε να σφετεριστείτε την εξουσία των πολιταρχών της Συμμαχίας,» αποκρίθηκε ύστερα από μια στιγμή δισταγμού η Σειρήνα.

«Αυτό σάς είπε ο Σημαδεμένος;» πετάχτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αυτό το άθλιο ψέμα σάς είπε; Ότι σχεδιάζουμε να γίνουμε δικτάτορες όλων των συνοικιών νότια του Ριγοπόταμου;»

«Περίπου,» παραδέχτηκε η Σειρήνα Οβορμάνδω. «Μπορείτε κάπως να μου αποδείξετε τις καλές σας προθέσεις;» ρώτησε.

«Τι αποδείξεις ζητάτε;» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αυτά που λέμε είναι αυταπόδειχτα. Αν παρατηρήσετε προσεκτικά τις κινήσεις του Αλυσσοδεμένου Ποιητή και τα δρώμενα γύρω από τις όχθες του Ριγοπόταμου θα καταλάβετε ότι έχουμε δίκιο.»

«Ακόμα κι αν ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής αποτελεί πραγματική απειλή,» είπε ο Άλβερακ Μόρινληχ, «αυτό δεν σημαίνει ότι θα έρθει τόσο νότια ώστε να φτάσει στην Κουρασμένη. Και, επίσης, δεν σημαίνει ότι αποκλείεται να χρησιμοποιείτε την απειλή του για δικό σας όφελος.»

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Ποιο δικό μας όφελος; Το μόνο δικό μας όφελος θα ήταν να διωχτούν οι κακούργοι του Ανθοτέχνη από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Δεν είναι δυνατόν να πι-

στεύετε τις ανοησίες του Σημαδεμένου, ότι σχεδιάζουμε να σφετεριστούμε την εξουσία των πολιταρχών της Συμμαχίας!»

Ύστερα από λίγη ακόμα κουβέντα, η οποία συνεχίστηκε στον ίδιο ρυθμό – η Σειρήνα Οβορμάνδω και οι σύμβουλοί της εξέφραζαν δυσπιστία για διάφορα πράγματα, και η Τριανδρία προσπαθούσε να τους διαβεβαιώσει για τις καλές της προθέσεις και για τον κίνδυνο του Αλυσοδεμένου Ποιητή – η Πολιτάρχης της Κουρασμένης και οι υπουργοί της αλληλοκοιτάχτηκαν όπως και πριν, μοιάζοντας να επικοινωνούν σιωπηλά αναμεταξύ τους, με τα βλέμματα και με τις εκφράσεις του προσώπου.

Η Σειρήνα στράφηκε μετά στην Τριανδρία, και κυρίως στον Βόρκεραμ-Βορ (τον οποίο έβλεπε ως «αρχηγό της Τριανδρίας», όπως μπορούσαν να διακρίνουν οι τρεις Θυγατέρες από τα πολεοσημάδια μες στο δωμάτιο), και είπε: «Δεν μπορούμε να σας δώσουμε τώρα αμέσως μια απάντηση, κύριοι. Πρέπει να το συζητήσουμε το θέμα αναμεταξύ μας, και θα ξανασυναντηθούμε αύριο. Στις έντεκα-και-μισή το πρωί, αν συμφωνείτε κι εσείς.»

Ο Βόρκεραμ δεν είδε τον Όρπεκαλ ή τον Αλέξανδρο να θέλουν να εκφράσουν καμιά διαφωνία, οπότε αποκρίθηκε: «Θα ξαναμιλήσουμε αύριο, λοιπόν, Εξοχότατη. Και ελπίζουμε να έχουμε ακόμα έναν σύμμαχο στον αγώνα μας εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Μετά από αυτό χαιρετήθηκαν με την Πολιτάρχη και τους υπουργούς της και αποχώρησαν από την αίθουσα μαζί με τους δώδεκα φρουρούς τους. Οδηγήθηκαν, από τους αστυνομικούς, στο γκαράζ όπου είχαν αφήσει το μεταβαλλόμενο όχημά τους. Αφού μπήκαν εκεί και έκλεισαν τις πόρτες, και ενώ η Ζιλκάμα'μορ έκανε έναν τυπικό έλεγχο με τη μαγεία της (για πιθανές δολιοφθορές), ο Βόρκεραμ-Βορ ρώτησε: «Τι νομίζετε, κυρίες;» έχοντας το βλέμμα του στραμμένο στις τρεις Θυγατέρες της Πόλης. «Θα έχουμε θετική ή αρνητική απάντηση αύριο;»

«Διφορούμενο,» αποκρίθηκε μονολεκτικά η Φοίβη.

Η Ολντράθα ένευσε. «Ναι, Βόρκεραμ, είναι διφορούμενο. Πάντως, η Οβορμάνδω νομίζω πως σε βλέπει, εσένα συγκεκριμένα, ως αρχηγό της Τριανδρίας.»

«Ναι,» συμφώνησε η Φοίβη, «σίγουρα.»

«Καλύτερα για εμάς,» παρατήρησε ο Αλέξανδρος. «Συνήθως, οι ακροβολισμένοι φονιάδες σημαδεύουν τους 'αρχηγούς'.» Και, έχοντας την ουδέτερη όψη που είχε πάντα, κανείς δεν μπορούσε νάναι βέβαιος αν αστειευόταν.

Η Μιράντα είπε: «Η Σειρήνα Οβορμάνδω είναι προβληματισμένη· το ίδιο και οι σύμβουλοί της. Από τη μια, νομίζω ότι θέλουν να σας πιστέψουν. Θέλουν να πιστέψουν ότι όντως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής παρυσιάζει σοβαρή απειλή και ότι οι πολιτάρχες καλό θα ήταν να ενωθούν. Θα είχαν συμφωνήσει, μάλλον, αν δεν τους είχε επισκεφτεί ο Σημαδεμένος. Αλλά τώρα, που τους έχει επισκεφτεί, είναι διχασμένοι. Σας βλέπουν με καχυποψία. Δεν ξέρουν τι ν'αποφασίσουν, και φοβούνται να το ριψοκινδυνέψουν.»

«Και πώς θα μπορούσαμε να τους πείσουμε ότι δεν έχουμε διαβολικά σχέδια κατά νου;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Δε γνωρίζω,» ανασήκωσε τους ώμους η Μιράντα, «δεν είμαι πολιτικός.»

Η Ζιλκάμα'μορ είχε καθίσει τώρα στο κέντρο ισχύος του οχήματος και έκανε τη Μαγγανεία Κινήσεως, ρυθμίζοντας τη ροή της ενέργειας μέσα στους πολύπλοκους μηχανισμούς του. Ο Μάικλ Παγοθραύστης, καθισμένος στο τιμόνι, έβαλε μπροστά τη μηχανή και ξεκίνησε το μεγάλο τροχοφόρο, οδηγώντας το προς την ανοιχτή πύλη του περιβάλλου του Πολιτικού Μεγάρου.

Η Φοριντέλα-Ράο είπε στον Βόρκεραμ: «Ίσως θα έπρεπε να τους μιλήσω εγώ. Να τους πω για όσα συνέβησαν στην πατρίδα μου, την Έκθυμη, εξαιτίας του Κάδμου Ανθοτέχνη. Μπορεί αυτό να βοηθούσε.»

«Το αμφιβάλλω, Φοριντέλα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Η Έκθυμη είναι πολύ μακριά από εδώ. Ίσως να μην την έχουν καν ακούσει. Η μόνη μας ελπίδα είναι να σκεφτούν σωστά και λογικά – ότι δεν είναι δυνατόν να σχεδιάζουμε να σφετεριστούμε την εξουσία τους.»

Ο Όρπεκαλ στράφηκε στη Μιράντα. «Μας είχες πει ότι, στο μέλλον, μας είδες να μιλάμε με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής ενώ και η Οβορμάνδω ήταν παρούσα, σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης, καθώς το εξάτροχο φορηγό τους απομακρυνόταν από το Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης.

«Πώς ακριβώς θα γίνει αυτό; Δε μου φαίνεται και πολύ πιθανό τώρα, έτσι όπως εξελίσσονται τα πράγματα.»

«Αντιθέτως, εμένα η κατάσταση μου θυμίζει πολύ αυτή στο όραμά μου, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Μα, ο Πολιτάρχης της Βαθμιδωτής δεν ήταν εδώ!»

«Πράγματι· αλλά η έκφραση στο πρόσωπο της Σειρήνας Οβορμάνδω – αυτός ο προβληματισμός – ήταν ακριβώς όπως στο όραμά μου.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι την ατένισε με έκδηλη δυσπιστία.

Πράγμα που δεν εξέπληξε τη Μιράντα.

«Νομίζω,» είπε ο Αλέξανδρος, «πως τα πάντα θα απαντηθούν αύριο.»

/10\

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ, παρατηρώντας τα ίχνη στη μνήμη της Πόλης, βρίσκονται διχασμένες προτού ακολουθήσουν τον δρόμο που θεωρούν πιο ασφαλή· και μετά έχουν μια μεγάλη κουβέντα να κάνουν, πράγματα να μάθουν, και αποφάσεις να πάρουν.

Το απόγευμα, πήραν το φορτηγό τους από το γκαράζ του πανδοχείου και βγήκαν πάλι στην Ψηλή Λεωφόρο, έχοντας την προσοχή τους στραμμένη στα σημάδια της Πόλης, ψάχνοντας τα ίχνη του Βόρκεραμ-Βορ.

Σύντομα, μπερδεύτηκαν. Τα ίχνη που είχε αφήσει ο στρατός στη μνήμη της Πόλης ήταν δύο κατευθύνσεων: και προς τα ανατολικά και προς τα δυτικά. Και οι δύο θυγατέρες δεν μπορούσαν να καταλάβουν προς τα πού είχε πάει πρώτα ο Βόρκεραμ.

«Πρέπει ν'αποφασίσουμε στην τύχη, γαμώτο,» μούγκρισε η Νορέλτα, που εξακολουθούσε να οδηγεί το όχημά τους για να ξεκουράσει την Άνμα η οποία οδηγούσε όλο το πρωί.

«Το άλλο πλήθος, όμως, το μικρότερο – οι Νομάδες των Δρόμων, πιθανώς – κατευθύνθηκαν ανατολικά. Είναι βέβαιο. Δεν έχουμε δει κανένα σημάδι που να υπονοεί ότι πήγαν δυτικά. Πρέπει κάπου εδώ να χώρισαν με τον στρατό του αρχηγού, για κάποιο λόγο.»

Η Νορέλτα ένευσε. «Πράγματι, έτσι φαίνεται να είναι.» Είχαν κάνει ένα σωρό κύκλους σ'ετούτη την περιοχή, μπαίνοντας και βγαίνοντας από την Ψηλή Λεωφόρο, περνώντας κι από τις δυο μεριές της· και τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ακριβώς αυτό που έλεγε η Άνμα.

«Ας πάμε, λοιπόν, προς τ'ανατολικά. Ίσως η Μιράντα νάναι μαζί με τους Νομάδες.»

«Νομίζεις ότι θα εγκατέλειπε τον Βόρκεραμ;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Όπως και νάχει, οι Νομάδες μπορεί να μας δώσουν καμιά πληροφορία όταν τους βρούμε.»

Η Νορέλτα είπε: «Αν η Μιράντα είναι κάπου μες στην Αμφίνομη μπορούμε να την καλέσουμε τηλεπικοινωνιακά. Τον θυμάμαι τον κώδικα του πομπού της.»

«Εμείς, όμως, δεν έχουμε πομπό.»

«Ας αγοράσουμε έναν, Αδελφή μου.»

Η Άνμα ένευσε. «Πάμε.»

Η Νορέλτα, ακολουθώντας τα πολεοσημάδια, εντόπισε γρήγορα ένα κατάστημα κοντά στην Ψηλή Λεωφόρο το οποίο πουλούσε τηλεπικοινωνιακές συσκευές. Σταμάτησε το φορτηγό τους εκεί δίπλα, κατέβηκαν, μπήκαν στο μαγαζί, αγόρασαν δύο πομπούς με τα λεφτά που τους είχαν αφήσει η Κορίνα και η Τζέσικα, κι επέστρεψαν στο φορτηγό.

Η Νορέλτα-Βορ πληκτρολόγησε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα της Μιράντας και στη μικρή οθόνη είδε να παρουσιάζεται η ένδειξη ΕΚΤΟΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ. «Ή δεν είναι κάπου που μπορούμε να τη φτάσουμε ή έχει χάσει τον πομπό της.»

«Πάμε να βρούμε τους Νομάδες,» πρότεινε η Άνμα. «Και μπορεί προς τα κει να συναντήσουμε και τη Μιράντα. Ακόμα και τον αρχηγό. Ίσως τώρα να είναι ανατολικά, όχι δυτικά. Δεν ξέρουμε προς τα πού πήγε πρώτα.»

Η Νορέλτα-Βορ δεν έφερε αντίρρηση· έβαλε σε κίνηση τους τροχούς του οχήματος και ακολούθησε τα σημάδια που είχε αφήσει πίσω του το μικρότερο πλήθος. «Ναι,» είπε, «πρέπει σίγουρα να είναι οι Νομάδες των Δρόμων. Η Πόλη τούς θυμάται με τόσο... *ιδιαίτερο* τρόπο, ε, Άνμα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, καπνίζοντας ένα τσιγάρο καθώς τα μάτια της παρατηρούσαν τους δρόμους και τα οικοδομήματα της Αμφίνομης.

Έχοντας απομακρυνθεί από την πελώρια Ψηλή Λεωφόρο, κυλούσαν προς τα ανατολικά, περνώντας από τη μια γειτονιά μετά την άλλη, ακολουθώντας πάντα τα ίχνη των Νομάδων. Είχε πλέον βραδιάσει· οι λεωφόροι και οι δρόμοι φωτίζονταν από τεχνητά φώτα. Οι δύο Θυγατέρες δεν άργησαν και τόσο να φτάσουν στον προορισμό τους: Ύστερα από μιάμιση ώρα περίπου, κατέληξαν στην Πλατεία Διχαλωτής και αντίκρισαν έναν αρκετά μεγάλο καταυλισμό. Έναν καταυλισμό που αποκλείεται να ήταν μισθοφόρων. Κόσμος βρισκόταν συγκεντρωμένος εκεί, μοιάζοντας νάχει έρθει για να παρακολουθήσει κάποιους να κάνουν νούμερα. Οι Θυγατέρες είδαν μια γεροδεμένη, πρασινόδερμη,

γαλανομάλλα γυναίκα να καβαλά μια μεγάλη μαύρη γάτα, βάζοντάς την να πηδά από δω κι από κει, ενώ ο κόσμος κοίταζε και χειροκροτούσε και φώναζε.

«Γατί από τη Νυχωτή,» παρατήρησε η Άνμα.

Πάνω από τις σκηνές και τα οχήματα του καταυλισμού κυμάτιζε μια σημαία με σύμβολο δύο σπαστά, σταυρωτά οχτάρια. Και από κάποια μεγάλα ηχεία ακουγόταν το *Ταξίδι Μέσα από την Πιο Σκοτεινή Νύχτα*, των Μεταμεσονύκτιων Διαδρομών.

«Οι Νομάδες των Δρόμων, αναμφίβολα,» είπε η Νορέλτα-Βορ, και σταμάτησε το φορτηγό της κοντά στον καταυλισμό.

Άνοιξαν τις πόρτες και βγήκαν.

Η Άνμα πέταξε το τσιγάρο της κάτω και το πάτησε με τη μπότα της. «Ο αρχηγός, πάντως, δεν είν' εδώ.»

Η Νορέλτα ένευσε. «Ίσως, όμως, να είναι η Μιράντα. Και σίγουρα θα είναι η Εύνοια.»

Πέρασαν μέσα από τον κόσμο που παρακολουθούσε τα νούμερα των Νομάδων και μπήκαν ανάμεσα στις σκηνές και τα σταματημένα οχήματα.

«Τι θέλετε;» τις ρώτησε ένας ψηλός, ευρύτερνος άντρας με μαύρα σγουρά μαλλιά και γαλανό δέρμα, πλησιάζοντάς τες μαζί με δυο άλλους που έμοιαζαν για φρουροί. Παρότι δεν κρατούσαν φανερά όπλα, οι δύο θυγατέρες διάβαζαν στα σημάδια της Πόλης ότι ήταν οπλισμένοι και η Άνμα, μάλιστα, μπορούσε να καταλάβει ότι είχαν πιστόλια και ξιφίδια κρυμμένα κάτω από τα ρούχα τους, και ο ένας είχε και μια караμπίνα μες στην καπαρντίνα του. Η Άνμα μπορούσε, επιπλέον, να καταλάβει οριακά και τις ιδιότητες των όπλων, χωρίς τα μάτια της να τα κοιτάζουν, βλέποντας μόνο τις *αντανakλάσεις* τους στα πολεοσημάδια τριγύρω.

«Την Εύνοια θέλουμε,» είπε στον άντρα που είχε μιλήσει, ο οποίος δεν έμοιαζε οπλισμένος. «Είν' εδώ, έτσι;»

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Μιλάς για την Κυρά των Δρόμων;»

«Τη γνωστή και ως Νομαδάρχισσα. Πού είναι;»

«Γιατί τη ζητάτε;» ρώτησε πάλι ο άντρας. «Δε δέχεται δημοσιογράφους.»

Η Νορέλτα χαμογέλασε με τρόπο που ήξερε ότι θα τον έκανε να τη δει ερωτικά – το διάβαζε στα πολεοσημάδια του. «Σου μοιάζουμε για δημοσιογράφοι;»

Ο άντρας την κοίταξε από πάνω ως κάτω – και όχι μόνο για να κρίνει αν ήταν όντως δημοσιογράφος, καταλάβαινε η Νορέλτα. «Τα φαινόμενα απατούν,» της είπε τελικά.

Η Νορέλτα γέλασε, νομίζοντας ότι είχε ήδη αρχίσει να τον συμπαθεί. «Όχι σ' αυτή την περίπτωση.»

«Δεν είμαστε δημοσιογράφοι, μεγάλε,» του είπε η Άνμα. «Τελείωνε με τις μαλακίες. Η Εύνοια θέλει να μας δει.»

«Δε μας είπε ότι περιμένει κανέναν,» δήλωσε ο ένας από τους άλλους δύο – τους οπλισμένους – αυτός με την καπαρντίνα.

«Τι θα γίνει εδώ;» μούγκρισε η Άνμα. «Δε μπορούμε να συνεννοηθούμε;»

«Τι τρέχει, Ρίμναλ;» ακούστηκε μια φωνή από δίπλα, και γυρίζοντας είδαν ακόμα έναν άντρα να πλησιάζει, που και οι δύο θυγατέρες όφειλαν να παραδεχτούν ότι ήταν αξιοσημείωτα όμορφος τύπος. Χρυσό-δερμος, με μακριά κόκκινα μαλλιά. Κι αποκλείεται να ήταν πάνω από τριάντα χρονών. Φορούσε μια δερμάτινη καπαρντίνα.

«Δυο... επισκέπτριες,» αποκρίθηκε ο γαλανόδερμος, μαυρομάλλης άντρας δείχνοντας με το βλέμμα του τις θυγατέρες, «που ζητάνε την Εύνοια.»

«Ίσως νάναι δημοσιογράφοι,» είπε ο ένας από τους οπλοφόρους – αυτός που δεν φορούσε καπαρντίνα αλλά ένα πέτσινο πανωφόρι.

«Δεν είμαστε δημοσιογράφοι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε η Άνμα. «Πόσες φορές θα το πούμε; Θέλουμε να μιλήσουμε στην Εύνοια. Μας ξέρει. Δεν είμαστε άγνωστες. Πείτε της ότι η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είναι εδώ· θα καταλάβει αμέσως. Πείτε της, επίσης, ότι γνωρίζουμε τη Μιράντα.»

«Τη Μιράντα;» έκανε ο όμορφος κοκκινομάλλης τύπος. «Και είπαμε ότι είστε η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ;»

«Ακριβώς έτσι,» απάντησε η Άνμα.

«Οι θυγατέρες της Πόλης; Αυτές που υποτίθεται πως ήταν φυλακισμένες;»

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν· η δεύτερη είπε: «Παντού μάς ξέρουν,» υπομειδιώντας. Ύστερα στράφηκε στον όμορφο άντρα. «Ποιος είσαι εσύ;»

«Το όνομά μου είναι Θόρινταλ. Είστε όντως αυτές, μα τον Κρόνο;»

«Ναι. Εγώ είμαι η Νορέλτα, κι αυτή είναι η Άνμα.»

«Και φαίνεται πως μας ξέρεις καλύτερα απ'ό,τι σε ξέρουμε εμείς, με-γάλε.»

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε. «Η Εύνοια θα καταχαρεί, αν είστε πραγμα-τικά αυτές που λέτε. Ελάτε μαζί μου.» Στράφηκε αρχίζοντας να βαδίζει.

Οι γυναίκες που ισχυρίζονταν πως ήταν θυγατέρες της Πόλης τον ακολούθησαν· το ίδιο κι ο Ρίμναλ και τα Πνεύματα των Δρόμων.

Του Θόρινταλ τού φαινόταν εξωφρενικό που αυτές οι δύο είχαν πα-ρουσιαστεί έτσι, στα ξαφνικά, στον καταυλισμό των Νομάδων. Μήπως ήταν τίποτα ύποπτο και έλεγαν ψέματα για να τους κοροϊδέψουν, για να τις οδηγήσουν στην Κυρά των Δρόμων; *Αν είναι έτσι, η Εύνοια αμέ-σως θα καταλάβει το ψέμα· δεν υπάρχει αμφιβολία. Θα το καταλάβει πολύ πιο εύκολα απ'ό,τι μπορούμε να το καταλάβουμε εμείς.*

Αν όμως ήταν η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ... αν ήταν αυτές... *πώς ξέφυ-γαν από τα νύχια της Κορίνας, μα τον Κρόνο; Τις λοξοκοίταξε πάνω απ'τον ώμο του καθώς τον ακολουθούσαν. Κι αν της ξέφυγαν, μήπως αυτό σημαίνει ότι τώρα η Κορίνα βρίσκεται κάπου κοντά μας; Μήπως σημαίνει ότι μας παρακολουθεί; Ότι μηχανεύεται, γι'ακόμα μια φορά, το κακό των Νομάδων; Ο Θόρινταλ αισθανόταν τις τρίχες του ορθωμένες καθώς διέσχιζαν τον καταυλισμό.*

Δεν άργησαν να φτάσουν εκεί όπου καθόταν η Εύνοια, σε μια λυόμε-νη καρέκλα, καπνίζοντας μια μακριά πίπα που είχαν αγοράσει από κά-τι πλανόδιους που περνούσαν από την Πλατεία Διχαλωτής. Η Σορέτα καθόταν κοντά της, με μια κούπα τσάι στο χέρι. Τα δύο μεγαλύτερα παιδιά της – το αγόρι που ήταν οχτώ χρονών και το κοριτσάκι που ή-ταν έξι – έπαιζαν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι, μετακινώντας φασματικά πιόνια επάνω σ'έναν πίνακα που έπαιρνε ενέργεια από μπαταρία. Ο Εύθυμος ήταν επίσης εκεί, παρακολουθώντας το παιχνίδι των μικρών· αλλά τώρα έστρεψε αμέσως το βλέμμα του στον Θόρινταλ και σ'αυτούς που τον ακολουθούσαν.

«Εύνοια...» άρχισε ο σαμάνος, όμως η Κυρά των Δρόμων είχε ήδη σηκωθεί όρθια, με μάτια γουρλωμένα.

«Άνμα!» αναφώνησε. «Νορέλτα!»

«Γεια σου, Εύνοια,» χαιρέτησε η Νορέλτα-Βορ, μειδιώντας.

«Οι δρόμοι μάς ξανάφεραν κοντά, Αδελφή,» είπε η Άνμα.

«Είναι όντως γνωστές σου, δηλαδή, Εύνοια;» ρώτησε ο Ρίμναλ.

«Φυσικά και είναι!» γέλασε η Εύνοια, και τις πλησίασε για να τις αγκαλιάσει και να τις φιλήσει στα μάγουλα.

«Μα τον Κρόνο, Αδελφές μου! Νομίζαμε ότι η Κορίνα σάς κρατούσε φυλακισμένες. Και είχε πει στη Μιράντα ότι σας είχε σ'ένα μέρος στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – σ'ένα Σύμπλεγμα Ήχων – για να πάει η Μιράντα εκεί και να τη φυλακίσει κι αυτήν! Πού βρισκόσασταν τόσες μέρες;»

«Εκεί ήμασταν,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Και πώς ξεφύγατε;»

«Δεν ξεφύγαμε,» είπε η Νορέλτα. «Η Κορίνα μάς ελευθέρωσε.»

Ξαφνική ανησυχία καθρεπτίστηκε στο πρόσωπο της Εύνοιας καθώς άρχισε να φοβάται για τους Νομάδες της. Αν η Κορίνα είχε αφήσει τις Αδελφές της να φύγουν, σκέφτηκε, αυτό πρέπει να σήμαινε ότι είχε κάποιο σχέδιο στο μυαλό της. Κάποιο από τα συνηθισμένα διαβολικά της σχέδια!

«Τα πράγματα άλλαξαν, Εύνοια,» είπε η Νορέλτα, διακρίνοντας τον φόβο στα μάτια της Αδελφής της. «Θα σου εξηγήσουμε.»

«Ναι, αλλά πώς είστε σίγουρες ότι το φυλαχτό όντως έχει καταστραφεί;» ρώτησε η Εύνοια, όταν της είχαν πει γι'αυτό, καθισμένες κοντά της μαζί με τον Θόρινταλ και τους άλλους Νομάδες των Δρόμων. «Μπορεί η Κορίνα να σας είπε ψέματα για να στήσει κάποια απάτη. Για... Μπορεί ακόμα και τώρα–»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι. «Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το φυλαχτό έχει καταστραφεί. Κι εγώ, στην αρχή, δεν ήθελα να το πιστέψω. Αλλά το φυλαχτό δεν υπάρχει πλέον. Έχω μαζί μου τα κομμάτια του, Εύνοια. Μου τα έδωσε.» Έβγαλε από τον σάκο της ένα τυλιγμένο ύφασμα, και το ξετύλιξε δείχνοντας τα ασημένια θραύσματα μέσα του.

«Γιατί να σ'τα δώσει; Δεν είναι αυτό ύποπτο από μόνο του; Δε θα έπρεπε λογικά να θέλει να τα κρατήσει, για να ξαναφτιάξει το φυλαχτό;»

«Δεν ξαναφτιάχνεται,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Δεν μπορεί να ξαναφτιαχτεί. Κατά πρώτον, νομίζω ότι λείπουν κάποια κομμάτια, γιατί κι εγώ προσπάθησα να το συναρμολογήσω, Αδελφή μου· πίστεψέ με, προσπάθησα. Και κάτι σαν να μην ταίριαζε· ίσως η Κορίνα να έχασε κάποιο θραύσμα όταν το φυλαχτό θρυμματίστηκε στα χέρια της. Αλλά, εκτός αυτού, μου φαίνεται πως *ούτως ή άλλως*, ακόμα κι αν είχαμε όλα τα κομμάτια, το φυλαχτό δεν θα μπορούσε να ξαναφτιαχτεί.»

«Γιατί; Το σχήμα επάνω του δεν είναι που δημιουργεί τα πολεοσημάδια που-;»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι ξανά. «Δεν είναι το *σχήμα* ακριβώς, Αδελφή μου. Αν ήταν το σχήμα από μόνο του, τότε θα μπορούσες να το ζωγραφίσεις σ'ένα χαρτί και να μη χρειάζεσαι καθόλου το φυλαχτό. Όμως το *ίδιο* το φυλαχτό ήταν που είχε κάτι το ιδιαίτερο. Κάτι από την πρόθεση της αρχαίας Θυγατέρας που το δημιούργησε, κατά πάσα πιθανότητα. Μέσα στο φυλαχτό υπήρχε ένα μέρος της *θέλησής της*.»

Η Εύνοια ήταν σκεπτική.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία γι'αυτό, Αδελφή μου,» της είπε η Νορέλτα. «Όπως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τούτα εδώ» – ακόμα κρατούσε τα ασημένια θραύσματα μέσα στο ύφασμα – «είναι τα κομμάτια του φυλαχτού – ό,τι έχει απομείνει.»

Η Εύνοια αναστέναξε. «Μάλιστα,» είπε. «Η Μιράντα είμαι σίγουρη ότι θα χαρεί πολύ όταν τα μάθει όλ' αυτά. Από την αρχή έλεγε ότι το φυλαχτό ήταν κάτι που καλύτερα *καμία* Θυγατέρα να μην έχει.»

Η Νορέλτα ένευσε, με κάποια θλίψη στο πρόσωπό της. «Ναι,» μουρμούρισε και τύλιξε πάλι τα κομμάτια. *Αλλά ήταν δικό μου!* σκέφτηκε. *Εγώ έπρεπε να το έχω. Εγώ. Μόνο εγώ. Θα ήταν ασφαλές μαζί μου. Δε θα συνέβαιναν αυτά που συνέβησαν με την Κορίνα. Θα πρόσεχα.* Έκρυψε το τυλιγμένο πανί μέσα στον σάκο της.

«Πού είναι η Μιράντα, τώρα;» ρώτησε η Άνμα την Εύνοια. «Και πώς πέρασες τον Ριγοπόταμο, εσύ και οι Νομάδες σου; Πού τους βρήκες; Η Κορίνα δεν μας είπε λεπτομέρειες.»

«Βρήκαμε τους Νομάδες στη Μεγαλοδιάβατη,» αποκρίθηκε η Εύνοια, «και τους έφερα νότια περνώντας τον Ποταμό από τη Μακρωκεάνια. Βγήκαμε απέναντι, στη Φωλιασμένη. Αλλά η Μιράντα δεν ήταν μαζί μας πλέον· είχε πάει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Και καθοδόν έσωσε τη Φοίβη από τη φυλακή της Κορίνας στην Α' Ανωρίγια-»

«Ποια Φοίβη;» έκανε αμέσως η Άνμα, γιατί ήξερε μια Φοίβη. Μια Αδελφή τους. Και δεν τη συμπαθούσε καθόλου.

«Μια Αδελφή μας,» απάντησε η Εύνοια, κάνοντας ένα ρίγος να διατρέξει τη ράχη της Άνμα. «Δε γνώριζα γι' αυτήν μέχρι-»

«*Η Νύφη του Χάροντα;*» σύριξε η Άνμα, στενεύοντας τα μάτια.

«Ναι, αυτή-»

«Η σκύλα! Τι δουλειά έχει εδώ; Για νάναι εδώ-»

«Σκόπευε να δολοφονήσει τον Κάδμο Ανθοτέχνη-»

«*Τι;* Επιτέλους αποφάσισε να κάνει και κάτι καλό, η λεχρίτισσα;»

«Να υποθέσω ότι τη γνωρίζεις από παλιά, Αδελφή μου;»

Η Άνμα κατένευσε. «Την ξέρω, την ανώμαλη. Ακολουθεί, λέει, τον θάνατο μες στην Πόλη. Σκοτώνει τον έναν μετά τον άλλο: αυτούς που νομίζει ότι 'πρέπει' να πεθάνουν. Κάποτε, ήταν μια μάγισσα στην Παράλληλη Συνοικία, μια φίλη μου – και η γαμημένη τη σκότωσε επειδή, δήθεν, 'η Πόλη τής το ζητούσε'. Προσπάθησα να προστατέψω τη Λέλα'σαρ, μα δεν τα κατάφερα. Την καθάρισε, η διεστραμμένη σκρόφα.» Και υπήρχε θυμός ακόμα στα μάτια της Άνμα γι' αυτό το επεισόδιο.

«Λυπάμαι,» είπε η Εύνοια. Και πρόσθεσε: «Η Μιράντα, πάντως, φαίνεται να θεωρεί τώρα τη Φοίβη σύμμαχό μας.»

«Γιατί δεν έχει ακόμα σκοτώσει τον Ανθοτέχνη; Συνήθως δεν αργεί να φτάσει στους στόχους της.»

Η Εύνοια εξήγησε πώς είχαν τα πράγματα: τι είχε συμβεί με τη Φοίβη, και γιατί τώρα εκείνη φοβόταν να πλησιάσει πάλι τον Αλυσοδεμένο Ποιητή – ή, μάλλον, γιατί η Μιράντα τής είχε προτείνει να μην τον πλησιάσει.

Η Άνμα γέλασε όταν άκουσε για το πώς οι Νομάδες είχαν πιάσει τη Φοίβη. «Της δώσατε ό,τι της άξιζε!» είπε.

«Η Κορίνα το είχε στήσει όλο,» τόνισε ο Θόρινταλ.

Η Εύνοια συνέχισε τη διήγησή της, λέγοντας πού βρίσκονταν τώρα η Μιράντα, η Φοίβη, και ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ. Αφού είχαν επι-

σκεφτεί την Καλόπραγη (όπου ο Πολιτάρχης είχε δεχτεί να μπει στην Αμυντική Συμμαχία, όπως και ο Πολιτάρχης της Αμφινόμης και η Πολιτάρχης της Φιλήκοης), είχαν κατευθυνθεί στην Κουρασμένη, και ίσως ήδη να είχαν μιλήσει με την Πολιτάρχη της.

«Θα τους βρούμε στην Κουρασμένη, δηλαδή;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Υποθέτω πως ναι. Αλλά δεν είναι ανάγκη να πάτε εκεί. Θα έρθουν αυτοί προς τα εδώ, πολύ σύντομα.» Και τους εξήγησε ότι ο Βόρκεραμ σκόπευε να ταξιδέψει στην Επιγεγραμμένη, για να σταματήσει μόνιμα ο στρατός του σ'αυτή τη συνοικία. Δεν μπορούσε να τον περιφέρει όπου πήγαινε: τα έξοδα ήταν πολλά, και όλοι βλέπουν με καχυποψία ένα περιφερόμενο στράτευμα.

«Θα κάνει την Επιγεγραμμένη βάση του,» συμπέρανε η Άνμα.

Η Εύνοια ένευσε, πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ που της είχε φέρει η Σορέτα. «Αυτό είναι που έχει κατά νου, απ'ό,τι καταλαβαίνω.» Ήταν προχωρημένη νύχτα πλέον· πλησίαζαν μεσάνυχτα. Είχαν συγκεντρωθεί κι άλλοι Νομάδες γύρω από την Κυρά των Δρόμων – άτομα που η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ δεν γνώριζαν, αλλά που η Εύνοια τα γνώριζε πολύ καλά και τα θεωρούσε έμπιστα: ο Κοντός Φριτς, η Τζιλ, η Μαρθάλα, ο Σκέλεθρος, η Τζουλιάννα η ιέρεια του Κρόνου, η Λάρνια, ο Σκοτ (που ήταν φίλος του Θόρινταλ), η Μαρίνα, η Βιολέτα, ο Ρήγας των Αξόνων...

«Αλλά,» πρόσθεσε η Εύνοια, «πηγαίνουν γι'ακόμα έναν λόγο στην Επιγεγραμμένη.»

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ την περίμεναν να συνεχίσει, κι εκείνη τούς μίλησε για τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων στη Φιλήκοη και, μετά, για το όραμα που είχε δει η Φοίβη βαδίζοντας στον Δρόμο του Μέλλοντος μαζί με τη Μιράντα–

(«Δεν έπρεπε να της μάθει τους αόρατους δρόμους, μα τον Κρόνο!» είπε η Άνμα. «Τι μαλακία ήταν αυτή, γαμώτο;»)

–για την επικείμενη επίθεση εναντίον της Φιλήκοης, και για το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ να εξοπλίσει τους κατοίκους της Επιγεγραμμένης. «Ο Βόρκεραμ σκέφτεται να του χαλάσει αυτό το σχέδιο, να τον διώξει απ'την Επιγεγραμμένη, για να βοηθήσει τη Φιλήκοη.»

«Ακόμα κι αν οι φουκαράδες της Επιγεγραμμένης δεν μισθωθούν,» είπε η Άνμα, «η Φιλήκοη πάλι θα δεχτεί επίθεση απ'όλες τις άλλες με-

ριές. Η Επιγεγραμμένη δεν είναι και τόσο σημαντική, έτσι όπως μας τα λες.»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι, και μάλλον το καταλαβαίνει κι ο Βόρκεραμ αυτό. Ωστόσο, θέλει να βοηθήσει όπως μπορεί. Δε νομίζω ότι έχει τη δυνατότητα να σώσει τη Φιλήκοη από μόνος του. Όχι προτού μεγαλώσει η Συμμαχία τουλάχιστον.»

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ έτρωγαν από δύο πλαστικά πιάτα γεμάτα με φαγητό που τους είχαν φέρει οι Νομάδες των Δρόμων. Και τώρα η δεύτερη, αφού έφαγε το τελευταίο φασόλι, είπε: «Προτείνεις, λοιπόν, να περιμένουμε τον στρατό του ξαδέλφου μου εδώ, στην Αμφίνομη;»

«Εκτός αν νομίζετε ότι υπάρχει λόγος να ταξιδέψετε στην Κουρασμένη τώρα αμέσως για να τον βρείτε...»

«Η Μιράντα θα ήθελε να μάθει ότι τα πράγματα έχουν αλλάξει με την Κορίνα...» είπε σκεπτικά η Νορέλτα. Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από την τσέπη της. «Θα δοκιμάσω να την καλέσω.»

«Δε νομίζω ότι μπορείς από τόσο μακριά,» είπε η Εύνοια. Βρίσκονταν κοντά στα ανατολικά σύνορα της Αμφίνομης, και η Κουρασμένη ήταν πέρα από τα δυτικά σύνορα.

Η Νορέλτα πάτησε δυο πλήκτρα και, σύντομα, είδε στη μικρή οθόνη της να γράφει ξανά: ΕΚΤΟΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ. «Έχεις δίκιο, δεν φτάνει.»

«Τι σκοπεύει τώρα να κάνει η Κορίνα;» ρώτησε η Εύνοια. «Δεν κατάλαβα ακριβώς γιατί σας ελευθέρωσε. Πρέπει να έχει κάποιο σχέδιο στο μυαλό της· δεν εξηγείται αλλιώς.»

«Δεν ήθελε να μας ταΐζει,» αποκρίθηκε η Άνμα, μαζεύοντας την τελευταία σάλτσα στο πιάτο της μ'ένα κομμάτι ψωμί και τρώγοντάς το. «Και τα φαγητά της ήταν πολύ χειρότερα από αυτό – σας λέω αλήθεια.» Ορισμένοι Νομάδες χαμογέλασαν. «Επιπλέον,» πρόσθεσε ανάβοντας τσιγάρο, «θέλει να σταματήσει τον πόλεμο, και νομίζει ότι μπορούμε να τη βοηθήσουμε σ' αυτό.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Να τη βοηθήσετε;... Τι συμφωνήσατε μαζί της; Και... και τι θα κάνει με τον Κάδμο Ανθοτέχνη;»

«Τίποτα δεν συμφωνήσαμε μαζί της,» είπε η Νορέλτα-Βορ, «αν και θα ήθελε να μας βάλει να σκοτώσουμε τον Βόρκεραμ. Εξακολουθεί να πιστεύει ότι αυτός είναι που θα προκαλέσει τον τρομερό πόλεμο στο μέλλον.»

»Η Κορίνα, τώρα που έχει χάσει το φυλαχτό, φοβάται ότι έχει χάσει και τον έλεγχο. Μέχρι στιγμής, νόμιζε ότι όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιό της – σύμφωνα με κάποιο δικό της όραμα του μέλλοντος. Αλλά πλέον δεν ισχύει αυτό. Επομένως, θέλει να σταματήσει τον πόλεμο οπωσδήποτε.»

«Μα, ο *Ανθοτέχνης* κάνει τον πόλεμο. Και η Κορίνα είναι σύμμαχός του.»

Η Νορέλτα τής εξήγησε ότι η Κορίνα εξακολουθούσε να είναι σύμμαχος του Αλυσοδεμένου Ποιητή· δεν ήθελε ο Βόρκεραμ-Βορ να τον νικήσει, δεν ήθελε να καταστραφεί ό,τι είχε χτίσει ο Κάδμος. Απλώς ήθελε να σταματήσει ο πόλεμος.

«Αν ο Ανθοτέχνης συνεχίσει να επιτίθεται στη μια συνοικία μετά την άλλη...» είπε η Εύνοια, «πώς... πώς θα επιτευχθεί αυτό;»

«Υποθέτω ότι η Κορίνα σκοπεύει να πείσει τον Κάδμο να πάψει να επιτίθεται στις άλλες συνοικίες-»

«Μα τον βλέπουν ως εχθρό τους, Νορέλτα· κι αυτός βλέπει ως εχθρούς του τους πολιτάρχες τους, όλα τους τα καθεστώτα.»

«Είμαι σίγουρη πως η Κορίνα θα βρει τρόπο να τον σταματήσει, αν το βάλει στο μυαλό της. Αν μη τι άλλο, είναι αρκετά πανούργα κι αρκετά επιτήδεια, η τρισκατάρατη κόρη του Σκοτοδαίμονος, για να τα καταφέρει.»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό,» συμφώνησε η Άνμα, τινάζοντας στάχτη απ' το τσιγάρο της.

«Αν όμως δημιουργηθεί η συμμαχία του ξαδέλφου μου,» συνέχισε η Νορέλτα, «ο πόλεμος πολύ πιθανόν να συνεχιστεί. Η Κορίνα δεν έχει κανέναν έλεγχο επάνω στον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ο Κάδμος,» είπε ξαφνικά η Σορέτα, «δεν θέλει πόλεμο. Το ξέρω πως δεν θέλει πόλεμο. Απλώς είναι *αναγκασμένος* να πολεμά.»

«Ναι,» ρουθούνισε ο Ρίμναλ, «είναι τόσο *παρεξηγημένη* μορφή ο Αλυσοδεμένος Ποιητής! Το είχα καταλάβει απ' την αρχή.» Ειρωνικά όλα, φυσικά.

Η Σορέτα τον αγριοκοίταξε σαν να είχε προσβάλει κάποιον συγγενή της. «Ο Κάδμος δεν είναι ο ανώμαλος τύραννος που ορισμένοι νομίζουν, Ρίμναλ! Όπως πολύ καλά *γνωρίζεις*, άλλωστε. Όπως *όλοι μας*

γνωρίζουμε, γαμώτο!» Κοίταξε τριγύρω, τους συγκεντρωμένους Νομάδες. «Μας φέρθηκε δίκαια, δεν μας φέρθηκε δίκαια;»

Κανείς δεν διαφώνησε.

«Αυτό είν' ομολογουμένως αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Κοντός Φριτς.

«Τι ακριβώς έκανε μαζί σας;» θέλησε να μάθει η Άνμα, από περιέργεια· και η Σορέτα κι ο Φριτς τής διηγήθηκαν, εν συντομία, όσα είχαν συμβεί στην Α' Ανωρίγια Συνοικία αφού η Κορίνα οδήγησε τους Νομάδες των Δρόμων εκεί.

«Φαίνεται, όντως, να είν' εντάξει ο Ποιητής,» παρατήρησε η Άνμα, έχοντας σβήσει πλέον το τσιγάρο κάτω από τη δεξιά της μπότα. «Αλλά μαζεύει γύρω του πολλούς λεχρίτες.»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό, δικιά μου,» συμφώνησε ο Κοντός Φριτς.

«Αυτό είναι και το βασικό πρόβλημα, ίσως,» πρόσθεσε ο Θόρινταλ, που ήταν σιωπηλός όσο ο Φριτς και η Σορέτα εξιστορούσαν το πρόσφατο παρελθόν.

«Ο ξάδελφός μου δεν νομίζω να συμφωνήσει μαζί σας,» τόνισε η Νορέλτα-Βορ. «Δε νομίζω ότι θα τον ενδιαφέρει ποιος είναι, ως άτομο, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Κι ακριβώς αυτό πρέπει να είναι που φοβάται η Κορίνα.»

«Αν του μιλήσουμε,» ρώτησε η Άνμα, «πιστεύεις ότι δεν θα μας ακούσει;»

«Είμαι σχεδόν σίγουρη, Αδελφή μου,» αποκρίθηκε η Νορέλτα.

«Το ψυλλιαζόμουν ότι θα τόλεγες αυτό.»

«Θα υποπτεύεται πως όλα είναι σχέδιο της Κορίνας. Δε νομίζω ότι εύκολα θα πιστέψει πως ο Ποιητής μπορεί να πάψει τις εχθρικές του ενέργειες.»

«Τη Συμμαχία, τουλάχιστον,» είπε η Εύνοια, «θα θέλει οπωσδήποτε να την κάνει πραγματικότητα. Για λόγους ασφαλείας, αν μη τι άλλο.»

Η Άνμα χασμουρήθηκε. Ήταν πολύ αργά πια, κι αισθανόταν κουρασμένη. Έτριψε τα μάτια της. «Δε θα σε πείραζε να την πέσουμε εδώ, ανάμεσα στους Νομάδες σου, ε, Εύνοια;»

«Ούτε που να το συζητάς.»

«Είσαι ευπρόσδεκτη,» της είπε ο Φριτς. «Και εσύ και η Νορέλτα.»

«Εκτιμούμε τη φιλοξενία σας,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ.

«Είστε εντάξει, Κοντέ,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Το πρωί τι θα κάνουμε, Αδελφή μου;» τη ρώτησε η Νορέλτα. «Θα πάμε στην Κουρασμένη, ή θα μείνουμε εδώ;»

«Εγώ λέω να μείνουμε. Είναι φιλικά τα τριγύρω άτομα, και σύντομα ο αρχηγός θα ξαναπεράσει απ'την Αμφίνομη, έτσι κι αλλιώς, για να πάει στην Επιγεγραμμένη. Θα ψάχνουμε για το σήμα του πομπού της Μιράντας μέχρι να το βρούμε. Πάω στοίχημα ότι αύριο, μεθαύριο θα το εντοπίσουμε.»

Η Νορέλτα ένευσε. «Κι εγώ το ίδιο νομίζω.»

Η Άνμα είπε: «Είναι, όμως, κάτι που πρέπει ν'αποφασίσουμε *προτού* συναντήσουμε τον αρχηγό και τη Μιράντα.» Και τώρα δεν κοίταζε μόνο τη Νορέλτα, αλλά και την Εύνοια· ακόμα και τους Νομάδες. Τον Φριτς και τη Σορέτα και τον Ρίμναλ και τον Θόρινταλ, σίγουρα.

«Τι σ'απασχολεί, Άνμα;» ρώτησε η Κυρά των Δρόμων.

«Η Νύφη του Χάροντα. Αν μάθει ότι η Κορίνα έχασε το φυλαχτό, πιθανώς να τρέξει να πάει να καθαρίσει τον Ανθοτέχνη. Και... δεν ξέρω αν αυτό, δεδομένης της κατάστασης, θα ήταν καλό. Αν ο Ποιητής σκοτωθεί, τα πράγματα μπορεί να σκατέψουν περισσότερο απ'ό,τι ήδη είναι. Αν ο Κάδμος χαιρετήσει τον Ανόφθαλμο, ποιος θα πάρει την εξουσία ύστερα απ'αυτόν; Η αυτοκρατορία του δεν θα διαλυθεί στιγμιαία. Μπορεί ν'αρχίσει να κάνει κουμάντο κανένας χειρότερος απ'την αφεντιά του. Ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών, για παράδειγμα. Ή ο Βάρνελ-Αλντ. Ή κάνα άλλο καθίκι του Σκοτοδαίμονος.»

«Γαμήσου,» μούγκρισε ο Κοντός Φριτς. «Αυτό είν' όντως ένα θέμα, δικιά μου. Μιλάς σωστά.»

«Συγγνώμη,» είπε ο Ρίμναλ, «αλλά έγινε τώρα δική μας δουλειά – δουλειά των Νομάδων των Δρόμων – το ποιος θα κάνει κουμάντο σε ποια συνοικία;»

«Το θέμα είναι πολύ μεγάλο για να το αγνοήσουμε, Ρίμναλ,» είπε η Εύνοια. «Πολύ *σημαντικό*. Η Άνμα έχει δίκιο σ'αυτό που λέει. Αν ο Κάδμος Ανθοτέχνης πεθάνει, μάλλον κάποιος χειρότερος θα πάρει τη θέση του.»

«Και δε νομίζω η Φοίβη να τρέξει να τον καθαρίσει κι αυτόν,» πρόσθεσε η Άνμα. «Η τύπισσα είναι παλαβή. Σαλεμένη εδώ.» Κούνησε το δάχτυλό της πλάι στο κεφάλι της. «Σκοτώνει όποιον της κατέβει. Ό-

ποιον πιστεύει ότι η Πόλη της έχει δείξει. Αλλά πάω στοίχημα πως η Πόλη δεν της δείχνει τίποτα. Όλα είναι μες στο διεστραμμένο μυαλό της.»

«Τι να κάνουμε, λοιπόν;» είπε η Νορέλτα. «Να της κρύψουμε ότι η Κορίνα έχασε το φυλαχτό; Να μιλήσουμε μόνο στη Μιράντα;»

Η Άνμα ένευσε. «Αυτή είναι μια καλή ιδέα.»

«Κι αν η Μιράντα αποφασίσει να το πει στη Φοίβη;»

«Λες νάναι τόσο μαλακισμένη;»

Η Νορέλτα είπε, σκεπτικά: «Μάλλον όχι... αλλά... Αλλά, ξέρεις τι, Αδελφή μου;»

«Τι;»

«Η Κορίνα νομίζεις ότι δεν θα τα έχει ήδη σκεφτεί αυτά που συζητάμε τώρα;»

Η Άνμα μόρφασε. «Σωστά.»

«Επομένως;»

«Θα έχει τα μάτια της στραμμένα στον Ποιητή. Θα τον προσέχει ξανά όπως τον πρόσεχε όταν πρωτοφυλάκισε τη Φοίβη.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε η Νορέλτα-Βορ. «Οπότε, η Φοίβη θα έχει πάλι καλό λόγο να φοβάται να τον πλησιάσει.»

«Χωρίς το φυλαχτό, όμως, θα είναι το ίδιο εύκολο η Αδελφή μας να τη φυλακίσει;»

Η Νορέλτα γέλασε. «Για την Κορίνα μιλάμε, έτσι;»

«Χμμ.» Η Άνμα άναψε κι άλλο τσιγάρο. «Πού το πας, λοιπόν, Νορέλτα; Ότι δεν τρέχει μία αν σφυρίζουμε στη Νύφη του Χάροντα πως η Κορίνα έχασε το φυλαχτό;»

«Ας κάνουμε εκείνο που πρότεινες, γι'αρχή. Ας το πούμε πρώτα στη Μιράντα, και θα δούμε τι γνώμη έχει κι εκείνη.»

«Σωστή,» συμφώνησε η Άνμα και κοίταξε ερωτηματικά την Εύνοια.

«Δε διαφωνώ,» δήλωσε η Κυρά των Δρόμων.

Μερικές στιγμές σιγής ακολούθησαν.

Η Άνμα φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Πάμε για ύπνο τώρα;»

/11\

Η Πολιτάρχης της Κουρασμένης κάνει μια πρόταση και, ύστερα, ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του ετοιμάζονται για αναχώρηση.

Στις έντεκα και μισή το πρωί, ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, και οι συνοδοί τους (ανάμεσα στους οποίους και οι τρεις Θυγατέρες, φυσικά) έφυγαν από το μέρος όπου ήταν καταυλισμένος ο στρατός και πήγαν στο Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης. Η Πολιτάρχης Σειρήνα Οβορμάνδω τούς περίμενε εκεί μαζί με τους υπουργούς της, όπως είχε υποσχεθεί. Τους καλημέρισε, τους κέρασε καφέ και γλυκίσματα (τα οποία ο Βόρκεραμ, ο Όρπεκαλ, και ο Αλέξανδρος πήραν τυπικά μόνο· κανείς τους δεν είχε όρεξη για φαγητό ή ποτό αυτή τη στιγμή), και τους πληροφόρησε ότι είχε σκεφτεί πολύ προσεχτικά όσα είχαν συζητήσει χτες.

«Εγώ και οι σύμβουλοί μου μιλούσαμε αρκετή ώρα για τη συμμαχία που προτείνετε, κύριοι,» τους είπε η Σειρήνα, αν και, κυρίως, κοίταζε τον Βόρκεραμ (και οι Θυγατέρες διέκριναν από τα πολεοσημάδια ότι εκείνον θεωρούσε αρχηγό της Τριανδρίας, χωρίς ίσως κι η ίδια να το έχει συνειδητοποιήσει ακριβώς), «και η αλήθεια είναι ότι δυσκολευόμαστε να φτάσουμε σε κάποια απόφαση. Θα θέλαμε να σας πιστέψουμε – πραγματικά θα θέλαμε. Όσα λέτε φαίνονται σημαντικά, και το συμβόλαιο της Αμυντικής Συμμαχίας δεν μοιάζει να κρύβει τίποτα... παγίδες – το διαβάσαμε και το ξαναδιαβάσαμε, σας διαβεβαιώνω. Ωστόσο, είναι δύσκολο να αγνοήσουμε τα λόγια του κύριου Σημαδεμένου, ο οποίος–»

«Κυρία Οβορμάνδω,» τη διέκοψε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «ο Σημαδεμένος θέλει μόνο–»

Η Σειρήνα τού έκανε νόημα να σωπάσει καθώς συνέχιζε σαν εκείνος να μην είχε μιλήσει: «–μας επισκέφτηκε πρόσφατα. Έτσι, κάλεσα χτες τηλεπικοινωνιακά τον κύριο Κίμωνα Χρονομάχο, τον Πολιτάρχη της

Βαθμιδωτής, ώστε να μάθω ποια είναι και η δική του άποψη επί του θέματος.»

Και ο Βόρκεραμ, τότε, σκέφτηκε: *Η Μιράντα μάς είχε δει, στο όραμά της, να μιλάμε με τον Κίμωνα Χρονομάχο...*

Ο Αλέξανδρος συλλογίστηκε μόνο: *Η Μιράντα...*

Η ίδια η Μιράντα, παρακολουθώντας από την περιφέρεια της αίθουσας, ντυμένη σαν μισθοφόρος, αισθανόταν πως εκείνη η στιγμή του μέλλοντος – εκείνη η συγκεκριμένη στιγμή – ήταν πλέον πολύ κοντά. Οι τρίχες της, για κάποιο λόγο, ορθώθηκαν. Τη φόβιζε τίποτα; Σίγουρα όχι. Γιατί, άραγε, την έκανε να νιώθει τόσο παράξενα το γεγονός ότι κάτι που είχε δει στον Δρόμο του Μέλλοντος γινόταν πραγματικότητα μπροστά στα μάτια της;

Η Σειρήνα Οβορμάνδω συνέχιζε να μιλά: «Και, ύστερα από κάποια συζήτηση μαζί του, ζήτησε να σας συναντήσει.»

«Να μας συναντήσει;» έκανε ο Βόρκεραμ.

«Θέλει να σας αντικρίσει από κοντά, είπε. Κανονικά, δεν θα το ήθελε. Εγώ ήμουν που τον έκανα να το θέλει, νομίζω. Στην αρχή, ήταν πολύ αρνητικός προς εσάς. Αν είχατε πάει στη συνοικία του, θα σας είχε διώξει χωρίς να σας συναντήσει ίσως.»

«Ο Σημαδεμένος έχει μιλήσει και σ'αυτόν,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «και ο Χρονομάχος έχει πιστέψει τα ψέματά του...»

«Ο κύριος Χρονομάχος δεν νομίζει ότι ο κύριος Σημαδεμένος ψεύδεται, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι,» τόνισε η Σειρήνα Οβορμάνδω. «Ακόμα και τώρα, που του είπα για εσάς – ότι, για κάποιο λόγο, δεν μου φαίνεστε για απατεώνες – δεν νομίζει ότι ο κύριος Σημαδεμένος ψεύδεται. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είναι ένας πολιτάρχης διωγμένος από τη συνοικία του, κι εσείς είστε οι σφετεριστές που, με πραξικόπημα, τον έδιωξαν από εκεί.»

«Ο κύριος Χρονομάχος δεν γνωρίζει ποιες ήταν οι περιστάσεις που μας οδήγησαν σε τέτοια δράση,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Βόρκεραμ σκέφτηκε: *Ευτυχώς αρχίζει να γίνεται πιο διπλωματικός σχετικά μ'αυτό το θέμα.* Χτες είχαν μιλήσει οι δυο τους (και ο Πανιστόριος μαζί, φυσικά· αλλά δεν είχε πει και πολλά: κυρίως σιωπηλός ήταν, παρακολουθώντας μ'αυτή τη συνηθισμένη ουδετερότητα στο πρόσωπό του) και ο Βόρκεραμ είχε προειδοποιήσει τον Όρπεκαλ να είναι λιγότερο

απότομος και περισσότερος συζητήσιμος. Του είχε πει πως, αν συνέχιζε έτσι, θα έκαναν πιο πολλούς εχθρούς απ'ό,τι συμμάχους. *Πρέπει να τους πάρουμε με το μέρος μας, όχι να τους τρομάξουμε*, είχε τονίσει· και είχε αναρωτηθεί αν μήπως, τελικά, η Ολντράθα είχε δίκιο που του έλεγε πως ήταν καλύτερος πολιτικός απ'ό,τι νόμιζε. Τώρα, τουλάχιστον, αισθανόταν αναμφίβολα καλύτερος στην πολιτική από τον Όρπεκαλ-Λάντι. (Αλλά, μάλλον, αυτό συνέβαινε επειδή ο Όρπεκαλ ήταν ταραγμένος. Τον μισούσε πολύ τον Σημαδεμένο· και ίσως και να τον φοβόταν κιόλας πλέον – ίσως να τον φοβόταν πολύ περισσότερο απ'ό,τι παλιά – αν και σίγουρα αρνιόταν να το παραδεχτεί, ακόμα και στον εαυτό του.)

«Γι'αυτό ακριβώς τον λόγο επιθυμεί να σας μιλήσει από κοντά,» αποκρίθηκε η Σειρήνα Οβορμάνδω στον Όρπεκαλ-Λάντι. «Για να δει τι έχετε να πείτε για τον εαυτό σας και για τις πράξεις σας.»

«Και τι νομίζετε εσείς, Εξοχότατη;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Είμαστε ύποπτοι, ή όχι; Θα θέλατε να μπειτε στη Συμμαχία, ή ακόμα φοβάστε ότι μπορεί να σχεδιάζουμε να σφετεριστούμε την εξουσία όλων των πολιταρχών νότια του Ριγοπόταμου;» Το έλεγε με τρόπο υπερβολικό, *επίτηδες*, γιατί αποσκοπούσε να φανεί παράλογο – όπως και ήταν. Ο Σημαδεμένος είχε καταφέρει να τρομοκρατήσει τους πολιτάρχες μ'έναν παραλογισμό, ουσιαστικά. Με μια παρανοϊκή σκέψη.

«Επιθυμείτε ειλικρινή απάντηση, κύριε Βόρκεραμ-Βορ; Τελείως ειλικρινή;»

«Ασφαλώς, Εξοχότατη.»

«Δεν είμαι σίγουρη. Δεν έχω αποφασίσει ακόμα. Ορισμένοι από τους συμβούλους μου δεν σας εμπιστεύονται καθόλου, είναι η αλήθεια· δεν βλέπουν ποιος θα ήταν ο λόγος να μπούμε στη συμμαχία σας. Κάποιοι άλλοι είναι διχασμένοι, όπως εγώ. Η απειλή που περιγράφετε μοιάζει σοβαρή–»

«Δεν 'μοιάζει',» τη διέκοψε προς στιγμή ο Βόρκεραμ. «*Είναι*.»

«–και το συμβόλαιο της Αμυντικής Συμμαχίας δεν περιέχει επιβαρυντικούς όρους για τα μέλη του. Νομίζω,» κατέληξε η Σειρήνα, «πως όλα θα εξαρτηθούν από τη συνάντησή μας με τον κύριο Χρονομάχο.»

«Συνάντησή μας;»

«Θα έρθω κι εγώ μαζί σας, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Θέλω να είμαι παρούσα όταν θα μιλήσετε με τον κύριο Χρονομάχο· κι εκείνος το επιθυμεί επίσης.»

«Μάλιστα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του ενώ παρατηρούσε τη Σειρήνα κι ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν: *Το όραμα της Μιράντας βγαίνει ακριβώς όπως το είπε. Η θυγατέρα είναι πραγματική μάντισσα. Εκτός αν χαλάσουμε το μέλλον της μαντείας της...* Έστρεψε το βλέμμα του στον Όρπεκαλ-Λάντι και στον Αλέξανδρο Πανιστόριο. «Τι νομίζετε; Να επισκεφτούμε τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής;»

«Θα τον επισκεπτόμασταν αργά ή γρήγορα, έτσι δεν είναι;» είπε ο Αλέξανδρος, ουδέτερα. «Γιατί όχι τώρα;»

Ο Όρπεκαλ κατένευσε. «Ακριβώς.»

Ο Βόρκεραμ ατένισε πάλι τη Σειρήνα. «Όπως βλέπετε, Εξοχότατη, είμαστε πρόθυμοι να συναντηθούμε – εμείς, εσείς, και ο κύριος Χρονομάχος.»

Η Οβορμάνδω ένευσε σαν να περίμενε τέτοια απάντηση. «Να ξεκινήσουμε αύριο, λοιπόν;»

«Και σήμερα να θέλατε να ξεκινήσουμε, έτοιμοι θα ήμασταν.»

«Εγώ, όμως, δεν θα ήμουν.»

«Αύριο τότε,» είπε ο Βόρκεραμ.

«Και κάτι ακόμα.»

«Σας ακούμε.»

«Ο κύριος Χρονομάχος ζητά – πολύ έντονα – να μην φέρετε τον στρατό σας μέσα στη συνοικία του. Δε νομίζω ότι θα τον αφήσει να περάσει τα σύνορα της Βαθμιδωτής.»

Ο Βόρκεραμ, κάνοντας νόημα στον Όρπεκαλ-Λάντι να μείνει σιωπηλός (για τον Πανιστόριο δεν ανησυχούσε), το σκέφτηκε για μερικές στιγμές, και αποκρίθηκε: «Πολύ καλά. Ο στρατός μας θα φύγει από την Κουρασμένη ενώ εμείς και κάποιοι μαχητές μας θα κατευθυνθούμε βόρεια, στη Βαθμιδωτή.»

«Δεν με καταλάβατε,» είπε η Σειρήνα. «Δεν προσπαθώ να σας διώξω από τη συνοικία μου. Ο στρατός σας μπορεί να περιμένει εδώ όσο θα–»

«Θα φεύγαμε ούτως ή άλλως, Εξοχότατη. Θα πηγαίναμε το στρατεύμα αλλού μετά από την επίσκεψή μας στην Κουρασμένη, και δεν νομίζω ότι αυτό είναι συνετό να το καθυστερήσουμε.»

«Όπως νομίζετε. Η απόφαση είναι δική σας, ασφαλώς.»

Όταν επέστρεψαν στον περιφραγμένο χώρο όπου ήταν προσωρινά καταυλισμένος ο στρατός, άρχισαν να συζητούν για το επικείμενο μέλλον. Είχαν, βασικά, ήδη αρχίσει να συζητούν από όταν έρχονταν προς τα εδώ, μέσα στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών.

«Θα είμαστε, βέβαια, ευάλωτοι εκεί χωρίς τους μαχητές μας,» είπε ξανά τώρα ο Όρπεκαλ-Λάντι, καθώς στέκονταν έξω από το εξάτροχο φορτηγό.

«Σου εξήγησα,» αποκρίθηκε (ξανά επίσης) ο Βόρκεραμ-Bor: «θα πάρουμε αρκετούς μαχητές ώστε να μπορούν να μας προστατέψουν.»

«Κι αν είναι παγίδα; Στημένη απ'αυτή την Κορίνα κι από τον Σημαδεμένο μαζί;»

«Νομίζεις ότι ο στρατός θα μας σώσει από μια τέτοια παγίδα; Από έναν συγκεκριμένο αριθμό σωματοφυλάκων και μετά, δεν έχει νόημα όσους και να έχεις. Ο εχθρός σου θα προσπαθήσει να σε χτυπήσει κάπου κοντά, όχι σε μισό χιλιόμετρο απόσταση!»

Ο Αλέξανδρος τούς θύμιζε: «Η Μιράντα δεν προέβλεψε παγίδα. Στο όραμά της μιλούσαμε με τον Χρονομάχο ενώ και η Οβορμάνδω ήταν εκεί. *Μιλούσαμε*, δεν αντιμετωπίζαμε καμιά απειλή.»

«Και θες να βασίσουμε την ασφάλειά μας σ'ένα *όραμα*;» έκανε ο Όρπεκαλ.

«Το όραμά της βγαίνει αληθινό, όπως βλέπεις.» Ο Αλέξανδρος έστρεψε το βλέμμα του στη Μιράντα.

Το ίδιο και ο Βόρκεραμ, ο οποίος τη ρώτησε: «Τι είδες ενώ κουβεντιάσαμε με την Πολιτάρχη; Βυσσοδομεί τίποτα ύποπτο;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Ήταν ειλικρινής μαζί σας. Η Πόλη, τουλάχιστον, αυτό μου έδειχνε.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ολντράθα, «και σ'εμένα το ίδιο.»

Η Φοίβη απλώς έγνεψε καταφατικά, μουγκρίζοντας σα να μην ήξερε ανθρώπινη γλώσσα. Η όλη ιστορία έμοιαζε να την κάνει να βαριέται –

και η Μιράντα υποπτευόταν ότι πάλι είχε στο μυαλό της την «αποστολή της»: να πάει να σκοτώσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Δεν καταλαβαίνει, η ανόητη, ότι θα φυλακιστεί από την Κορίνα ξανά, αν το επιχειρήσει;

Ο Βόρκεραμ είπε στον Όρπεκαλ: «Βλέπεις; Η Οβορμάνδω δεν σχεδιάζει τίποτα εναντίον μας.»

«Μπορεί η Οβορμάνδω να μη σχεδιάζει τίποτα εναντίον μας, Βόρκεραμ, αλλά ίσως ο Χρονομάχος να σχεδιάζει!»

«Μόνος του;»

«Με τον Σημαδεμένο και την Κορίνα.»

Από τότε που του είπαμε για την Κορίνα έγινε ακόμα πιο παρανοϊκός, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Θα ήταν καλύτερα, ίσως, ο Όρπεκαλ να μη γνώριζε για τις θυγατέρες· αλλά, δυστυχώς, δεν μπορούσε να αποφευχθεί. «Ακόμα κι αν συμβαίνει αυτό, δεν θα μας σώσει ο στρατός, Όρπεκαλ. Όμως θα μας σώσουν ίσως οι μαχητές που θα πάρουμε μαζί μας.»

«Μερικοί συνοδοί;»

«Δεν θα είναι μόνο ‘μερικοί συνοδοί’. Θα είναι καμιά πενηνταριά άνθρωποι. Παραπάνω, πιθανώς.»

«Πενήντα άνθρωποι...» Ακόμα φαινόταν δύσπιστος.

«Δε μ’εμπιστεύεσαι πια σε θέματα ασφαλείας, Όρπεκαλ;»

«Σε εμπιστεύομαι και το ξέρεις,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι (και οι θυγατέρες διάβαζαν στα σημάδια της Πόλης ότι κι αυτός, φυσικά, τον θεωρούσε αρχηγό, αν και υποσυνείδητα μάλλον, χωρίς κι ο ίδιος να το καταλαβαίνει ακριβώς). «Ωστόσο...»

«Τι;»

«Δεν ξέρω αν πενήντα άνθρωποι θα μας βοηθήσουν, σε περίπτωση που κάποια παγίδα έχει στηθεί.»

«Αν πενήντα από τους καλύτερους μαχητές μου και τρεις θυγατέρες της Πόλης δεν μπορούν να μας βοηθήσουν, τότε τίποτα δεν μπορεί να μας βοηθήσει, Όρπεκαλ. Πίστεψέ με, είτε έχουμε έναν στρατό μαζί μας είτε όχι, δεν θα κάνει καμιά διαφορά.»

Ο Όρπεκαλ μόρφασε, προς στιγμή, σαν να ήταν ακόμα δύσπιστος. Αλλά τελικά κατένευσε. «Εντάξει,» είπε. «Ας γίνει έτσι. Εμείς και όσοι μαχητές αποφασίσεις θα πάμε βόρεια, στη Βαθμιδωτή, ενώ οι άλλοι θα πάνε στην Επιγεγραμμένη μέσω Αμφίνομης και Επιστρωτής.»

«Θα μιλήσω τώρα με κάποιους από τους ανθρώπους που θα στείλω στην Επιγεγραμμένη,» δήλωσε Βόρκεραμ. «Όποιος θέλει μπορεί νάρθει μαζί μου.» Και, στρεφόμενος, βάδισε.

Όλοι τους – ο Όρπεκαλ, ο Αλέξανδρος, οι τρεις Θυγατέρες, η Φοριντέλα-Ράο, κι ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας – τον ακολούθησαν. Ο Βόρκεραμ περπάτησε μέσα στον καταυλισμό των μαχητών του, κάνοντας νόημα να τον πλησιάσουν αυτοί στους οποίους ήθελε να μιλήσει: και σύντομα ήταν συγκεντρωμένοι κοντά του ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Ευμενίδα Νοράλνω (που σήμερα δεν είχε έρθει μαζί τους στο Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης), η Φιόνα Ισόσχημη και ο Ήθαν Φορκέντω (που είχαν οριστεί αρχηγοί των παλιών φρουρών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, τώρα που αυτοί ήταν πλέον ανάμεσα στους Εκλεκτούς), ο Ριχάρδος ο Τρομερός, ο Δράστης Λαοκράτης, και ο Νέστορας Ολτενσάνδω.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τούς είπε ποια ήταν η κατάσταση: τους εξήγησε ότι θα έπρεπε να κατευθυνθούν προς Επιγεγραμμένη ενώ εκείνος θα ταξίδευε στη Βαθμιδωτή για να μιλήσει με τον Πολιτάρχη εκεί. «Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Ευμενίδα θα είναι οι αρχηγοί του στρατεύματος μέχρι να επιστρέψω. Οι υπόλοιποι θα ακολουθείτε τις διαταγές τους όπως ακολουθούσατε τις δικές μου. Καλώς;»

Κανείς δεν διαφώνησε.

«Ελπίζουμε να κάνουμε το ίδιο καλή δουλειά μ'εσένα, αρχηγέ,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Τα μέρη που μας στέλνεις είναι άγνωστα για εμένα, τουλάχιστον.»

«Η Ευμενίδα την ξέρει την Επιγεγραμμένη.» Και προς την ίδια: «Σωστά;»

«Σχετικά, Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε η μισθοφόρος. «Δε νομίζω να συναντήσουμε πρόβλημα εκεί από τους κατοίκους της συνοικίας, φυσικά. Αλλά, αφού ξέρουμε ότι οι άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ θα έρθουν στην Επιγεγραμμένη... τα πράγματα αλλάζουν.»

«Το αντιλαμβάνομαι, ασφαλώς,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Και δεν θ'αργήσω να σας συναντήσω. Ίσως να φτάσουμε σχεδόν συγχρόνως στην Επιγεγραμμένη. Μάλλον δεν θα χρειαστεί να μείνουμε στη Βαθμιδωτή για πολύ. Ή ο Χρονομάχος θα βάλει μυαλό και θα μπει στη Συμμαχία, ή θα συνεχίσει να πιστεύει τις μαλακίες του Σημαδεμένου.

Ό,τι και να γίνει, εγώ μετά θα έρθω κατευθείαν στην Επιγεγραμμένη προτού πάω πουθενά αλλού.»

«Αν αναγκαστούμε να εμπλακούμε σε μάχη με τον Βάρνελ-Αλντ;» ρώτησε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Μην ξεχνάς ότι έχετε μαζί σας, ως αιχμάλωτη, την αδελφή του. Χρησιμοποιήστε την.»

«Να τον απειλήσουμε, εννοείς...»

«Κάντε ό,τι νομίζετε πως είναι απαραίτητο για να τον κρατήσετε μακριά από τους κατοίκους της Επιγεγραμμένης ώσπου να έρθω.»

«Θα προσπαθήσουμε,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Αυτό είναι το μόνο που σας ζητάω. Σας έχω εμπιστοσύνη, και ο Κρόνος είναι στο πλευρό σας. Το ξέρω πως είναι στο πλευρό σας. Αγωνιζόμαστε για την προάσπιση της έννομης τάξης στη Ρελκάνια αυτή τη στιγμή. Ο αγώνας μας δεν είναι ένας τυχαίος μισθοφορικός αγώνας για τα χρήματα. Δεν είναι ακόμα μια δουλειά. Είναι κάτι πολύ περισσότερο.»

«Το αντιλαμβάνομαστε,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, ενώ η Ευμενίδα Νοράλνω έγνεφε καταφατικά και οι υπόλοιποι δήλωναν πως συμφωνούσαν, με λόγια και με νεύματα.

«Ωστόσο,» τόνισε ο Βόρκεραμ, «να είστε πάντα προσεχτικοί. Δε θέλω να ριψοκινδυνέψετε άσκοπα. Να κάνετε ό,τι μπορείτε – και τίποτα περισσότερο. Καλώς;»

Οι μαχητές μπροστά του συμφώνησαν.

Και οι τρεις Θυγατέρες, που παρατηρούσαν, έβλεπαν ξεκάθαρα τα πολεοσημάδια να ψιθυρίζουν για την πίστη που γεννούσε ο Βόρκεραμ-Βορ στους ανθρώπους που τον ακολουθούσαν. Ήταν γεννημένος αρχηγός, και διαλεγμένος από την ίδια την Πόλη. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Ήταν το αντίβαρο της Αυτοκρατορίας του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Κορίνα, Αδελφή μου, σκέφτηκε η Μιράντα, *δεν ξέρεις με τι τα έχεις βάλει... Πώς, όμως, θα κατάφερναν να πάρουν το αρχαίο φυλαχτό από τα χέρια της; Αν δεν της έπαιρναν το φυλαχτό, τίποτα από αυτά δεν θα μπορούσε ποτέ να τελειώσει. Και πάλι πρέπει να καθυστερήσω, απασχολημένη με κάτι άλλο – με την επίσκεψη στη Βαθμιδωτή. Κι αυτή η καθυστέρησή της δεν επηρέαζε μόνο την υπόθεση του φυλαχτού αλλά και την υπόθεση της Άνμα και της Νορέλτα-Βορ. Οι Αδελφές της ήταν*

ακόμα φυλακισμένος σ'εκείνο το Σύμπλεγμα Ήχων στη Β' Κατωρίγια Συνοικία! *Μετά από τη Βαθμιδωτή, θα πάω εκεί για να τις σώσω. Η Κορίνα δεν θα με σταματήσει. Και ο Βόρκεραμ, αναμφίβολα, θα καταφέρει να μείνει για λίγο ζωντανός ακόμα και χωρίς εμένα. Εξάλλου, η Ολντράθα και η Φοίβη θα βρίσκονταν στο πλευρό του. Δε μπορεί η Νύφη του Χάροντα να ήταν τόσο ανόητη ώστε να φύγει για να τρέξει να δολοφονήσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή από τώρα.*

/12\

Ο νέος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ακούει παράξενες αναφορές για επικίνδυνες εξωδιαστασιακές οντότητες και προσπαθεί να εντοπίσει μια Θυγατέρα της Πόλης για να λάβει καθοδήγηση· ύστερα, βάζει σε εφαρμογή ένα προσεγμένο φτιαγμένο σχέδιο που τα αποτελέσματά του τον αναγκάζουν να ξεκινήσει ένα άλλο σχέδιο.

Χτες, κατά το μεσημέρι, ο Βάρνελ-Αλντ είχε επικοινωνήσει με τον Κίρκο Λιγνοπόδη και τη Τζέσικα, που ήταν στην Επιγεγραμμένη μαζί με τους υπόλοιπους απεσταλμένους του. Δεν ήταν εύκολη η ασύρματη τηλεπικοινωνία, γιατί βρίσκονταν μακριά από την Όκιλμερ και το νέο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας. Για να επιτευχθεί η επαφή, το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στο Γραφείο του Πολιτάρχη έπρεπε να συνδεθεί άμεσα, καλωδιακά, με έναν ισχυρό πομπό στη Φυτευτή, η οποία βρισκόταν στα σύνορα της Β' Κατωρίγιας με την Επιγεγραμμένη, ώστε το σήμα να μπορεί να φτάσει στους τηλεπικοινωνιακούς πομπούς χειρός της Τζέσικας και του Κίρκου. Στην Επιγεγραμμένη δεν υπήρχε ασύρματο τηλεπικοινωνιακό δίκτυο που να θεωρείται αξιόπιστο ούτε στο ελάχιστο· μόνο κάποιες κεραίες από δω κι από κει. Ακόμα και οι καλωδιακές τηλεπικοινωνίες θεωρούνταν της πλάκας. Εκτός αν ήθελες να μιλήσεις με το ιερατείο του Κρόνου, μέσα στην ψηλή πυραμίδα τους, ή με κάποιον επιχειρηματία που πλούτιζε εις βάρος των φτωχών της Επιγεγραμμένης. Εκεί το δίκτυο ήταν, ομολογουμένως, καλύτερο.

Ο Βάρνελ-Αλντ, όμως, δεν επιθυμούσε να μιλήσει μ'αυτούς. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Ρώτησε τον Κίρκο και τη Τζέσικα πώς έβλεπαν τα πράγματα, κι εκείνοι τού αποκρίθηκαν, μέσα από παράσιτα και τριγμούς, ότι δεν είχαν κάνει ακόμα καμιά προσπάθεια να φέρουν κόσμο με το μέρος τους. Για την ώρα, παρατηρούσαν τους δρόμους και τις γειτονιές· εξερευνούσαν. Από το απόγευμα θα ξεκινούσαν κάποιες

προσπάθειες, έχοντας υπόψη τους ορισμένα στέκια που είχαν εντοπίσει.

Αφού ο Βάρνελ είχε τερματίσει την τηλεπικοινωνία του με τους απεσταλμένους στην Επιγεγραμμένη, ένας λοχαγός της καινούργιας Φρουράς της Β' Κατωρίγιας είχε έρθει στο γραφείο του. Ονομαζόταν Φιλόξενος Κάρεσμηχ, και ήταν ντόπιος· αλλά ο Βάρνελ τον εμπιστευόταν γιατί εκείνος ήταν που τον είχε κάνει λοχαγό ενώ, παλιότερα, ο Φιλόξενος δεν είχε φτάσει σε θέση να μπορεί να εποφθαλμιά παρά μόνο τον βαθμό του λοχία. Έβλεπε τον Βάρνελ-Αλντ, τώρα, ως μεγάλο ευεργέτη της Β' Κατωρίγιας, και ως *προσωπικό* μεγάλο ευεργέτη του.

«Άρχοντά μου,» είπε, μπαίνοντας στο Γραφείο του Πολιτάρχη, «έχει παρουσιαστεί ένα... ασυνήθιστο πρόβλημα.» Η λευκόδερμη όψη του φαινόταν αληθινά προβληματισμένη.

«Κάθισε, Λοχαγέ» – ο Βάρνελ έδειξε την καρέκλα μπροστά στο γραφείο του – «και πες μου.»

Ο Λοχαγός Φιλόξενος Κάρεσμηχ κάθισε.

Ο Βάρνελ τού πρόσφερε ένα ακριβό τσιγάρο – *Ανοιχτόχρυσος* – κατευθείαν από την ταμπακίερά του.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου.» Ο Φιλόξενος το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Τράβηξε μια τζούρα και φύσηξε καπνό απ' την άκρη του στόματος, βιαστικά ίσως, σίγουρα μην απολαμβάνοντας τον καπνό. *Τι τον έχει τραντάξει τόσο;* αναρωτήθηκε ο Βάρνελ παρατηρώντας τον. «Άρχοντά μου... Στη Μονότροπη, εκεί που είναι κοντά στην περιοχή της μεγάλης καταστροφής, σ' αυτούς τους δρόμους, σ' αυτές τις γειτονιές – δεν τους έχουμε δει πιο μακριά από κει για την ώρα – είναι... είναι ένας... σαν φωτεινός άνθρωπος, Άρχοντά μου, ο οποίος αιωρείται. Είναι σαν τυλιγμένος ολόκληρος από ενέργεια. Και κατευθύνει κάτι... μοιάζουν με μηχανές, Άρχοντά μου, αλλά δεν ξέρω, ίσως και να μην είναι μηχανές. Είναι κάτι μεταλλικές σφαίρες, όμως με μέταλλα που φεγγίζουν παράξενα σαν νάχουν εσωτερικό φως, Άρχοντά μου· κι επάνω τους αναβοσβήνουν φωτάκια και κινούνται διάφορα μικρά κομμάτια, πέρα-δώθε, σαν πιστόνια. Όμως από αυτά τα σφαιρικά σώματα ξεκινούν πλοκάμια που δεν φαίνονται μηχανικά· είναι σαν τα πλοκάμια Ριγοχτάποδων, Άρχοντά μου – μα τον Κρόνο – αν βέβαια τα Ριγοχτάποδα ήταν τόσο μεγάλα, που δεν είναι: μονάχα οι στραγγαλιστές

της Μεγάλης Θάλασσας έχω ακούσει νάναι τόσο μεγάλοι! Και, τέλος πάντων, ο φωτεινός άνθρωπος τα ελέγχει αυτά τα τέρατα με λουριά από ενέργεια που ξεκινούν από το σώμα του. Τα κατευθύνει από δω κι από κει, φαινομενικά τυχαία, χτυπώντας οχήματα, περαστικούς, οικήματα, και λέει κάτι ασυναρτησίες, Άρχοντά μου, ότι...» ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε, «ότι... Ζητά ν'ακολουθήσουν τον βασιλιά τούτης της διάστασης'. Μιλά σαν τρελός, Άρχοντά μου.» Ρούφηξε κι άλλο καπνό, τον οποίο τώρα δεν έβγαλε αμέσως.

Ο Βάρνελ-Αλντ άκουγε νομίζοντας πως κάποιος τού έκανε πλάκα· ήταν σίγουρος, όμως, πως ο Φιλόξενος Κάρεσμηχ δεν έκανε πλάκα. «Έτσι όπως τα περιγράφεις αυτά, μοιάζουν με εξωδιαστασιακές οντότητες, Λοχαγέ. Δεν έχω ξανακούσει για τέτοια πράγματα στη Ρελκάμνια.»

«Ναι, μάλλον, Άρχοντά μου. Πρέπει να ήρθαν από την περιοχή της μεγάλης καταστροφής.»

«Μίλησες με μάγους του τάγματος των Ερευνητών;»

«Όχι ακόμα.»

«Θα στείλω εγώ κάποιους να σε συναντήσουν, για να τους δείξεις αυτά τα όντα. Πού βρίσκονται τώρα; Ακόμα στη Μονότροπη; Ακόμα κοντά στην περιοχή της μεγάλης καταστροφής;»

«Τελευταία φορά εκεί τα είδαμε, Άρχοντά μου. Και κανείς δεν μπορεί να τα σκοτώσει. Τους ρίξαμε σφαίρες, χειροβομβίδες, αλλά τίποτα δεν τα βλάπτει.»

«Τίποτα δεν τα βλάπτει;»

«Τίποτα. Ούτε γρατσουνιά επάνω στα σφαιρικά σώματα. Μονάχα μερικά πλοκάμια καταστρέψαμε, αλλά μετά ξαναβγαίνουν, αρκετά γρήγορα. Αναδημιουργούνται κάπως από τις μηχανές των σφαιρικών σωμάτων.»

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...;» μουρμούρισε ο Βάρνελ, στηρίζοντας το σαγόνι στη γροθιά του, καθώς είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στη μαλακή πολυθρόνα του γραφείου. *Γιατί η Κορίνα δεν με προειδοποίησε γι' αυτό; Δεν το ήξερε; Δεν το είχε προδεί; Από πού ήρθαν τέτοιοι εξωδιαστασιακοί δαίμονες; Από την άλλη διάσταση που λένε ότι συγκρούστηκε με τη Ρελκάμνια και έγινε η καταστροφή στη Β' Κατωρίγια;*

Ο Φιλόξενος Κάρεσμηχ τον περίμενε να μιλήσει, σιωπηλός. Περίμενε καθοδήγηση από τον καινούργιο Πολιτάρχη.

Ο Βάρνελ άναψε ένα από τα τσιγάρα *Ανοιχτόχρυσος*. «Τι είπες ότι ζητά αυτή η οντότητα, Λοχαγέ; Ζητά από τους κατοίκους της περιοχής ν'ακολουθήσουν τον 'βασιλιά τούτης της διάστασης';»

«Ναι, κάτι τέτοιο, Άρχοντά μου. Σαν νάναι τρελός. Αυτός ο φωτεινός άνθρωπος. Αυτός μιλά τα άλλα, τα μηχανικά τέρατα, αυτά δεν μιλάνε. Μας το είπε και σ'εμάς, στους φρουρούς. Είχαμε πλησιάσει, τους είχαμε κυκλώσει, και μας πρόσταξε να κατεβάσουμε τα όπλα μας και να μπούμε στον στρατό του, να τον υπηρετήσουμε, τον βασιλιά τούτης της διάστασης.»

«Και τι κάνατε;»

«Του ρίξαμε, φυσικά, Άρχοντά μου, με ό,τι είχαμε. Τίποτα δεν έπαθε, όμως. Και τα τέρατα μάς πλησίασαν γρήγορα, εμάς και τα οχήματά μας: και ό,τι χτυπούσαν με τα πλοκάμια τους – μα τα δόντια της Ρασιλλώς! – *καταστρεφόταν*. Οι άνθρωποι... οι άνθρωποι καίγονταν εκ των έσω. Καμιά πανοπλία δεν μπορούσε να σε προστατέψει από αυτά τα πλοκάμια. Κι όταν χτυπούσαν οχήματα, τα μέταλλα *φθείρονταν*, διαλύονταν...»

Θα τρελαθούμε, σκέφτηκε ο Βάρνελ-Άλντ. «Λοιπόν,» είπε ύστερα από μια στιγμή σκέψης. «Θα ειδοποιήσω και μισθοφόρους να σας βοηθήσουν–»

«Άρχοντά μου, συγγνώμη...»

«Πες μου.»

«Δε νομίζω ότι όσοι και να εναντιωθούν σ'αυτούς τους δαίμονες μπορούν να τους σκοτώσουν. Δε φαίνεται να πεθαίνουν με τίποτα: απλώς θα χάσουμε κι άλλους ανθρώπους, κι άλλα οχήματα. Αυτή είναι η δική μου γνώμη, τουλάχιστον.»

«Δε μπορούμε, όμως, να τους αφήσουμε να προχωρήσουν πιο μέσα στη συνοικία ανεξέλεγκτοι, Λοχαγέ. Θα ειδοποιήσω μισθοφόρους, όπως έλεγα, και θα ειδοποιηθεί κι ολόκληρη η Φρουρά: και θα βρίσκεστε, μαζικά, σε ετοιμότητα. Δεν θα τους επιτεθείτε αμέσως. Μόλις τους ξαναδείτε, θα ρωτήσετε αυτή τη φωτεινή οντότητα τι θέλει εδώ. Τι θέλει *ακριβώς*. Και από πού ήρθε. Ίσως μπορούμε να διαπραγματευτούμε μαζί της.

»Επίσης, θα ειδοποιήσω μάγους του τάγματος των Ερευνητών, για ν'ασχοληθούν με την υπόθεση. Με τα ξόρκια τους ίσως καταφέρουν κάπως να αποδυναμώσουν τον φωτεινό άνθρωπο. Πρέπει να είναι κάποιου είδους ενεργειακή οντότητα–

»Και θα ειδοποιήσω και μάγους του τάγματος των Τεχνομαθών,» πρόσθεσε καθώς τώρα τούτη η σκέψη πέρασε απ'το μυαλό του. «Αυτοί πιθανώς να μπορούν να μπλοκάρουν τις μηχανές των τεράτων με τα πλοκάμια.»

Όταν ο λοχαγός είχε φύγει από το γραφείο, ο Βάρνελ-Αλντ μίλησε τηλεπικοινωνιακά με κάποιους ανθρώπους και ύστερα ακούμπησε πάλι την πλάτη του στη μαλακή πολυθρόνα κι άναψε ακόμα ένα *Ανοιχτόχρυσος*. Πού ήταν η Κορίνα, γαμώτο; Η Τζέσικα τού είχε πει μόνο ότι «είχε δουλειές αλλού»... Μαλακίες! *Τη χρειάζομαι τώρα. Ίσως να μπορεί να με βοηθήσει ν'αντιμετωπίσω αυτά τα εξωδιαστασιακά τέρατα από την κατεστραμμένη περιοχή. Πού να έχει πάει;...*

Μια ξαφνική σκέψη: *Στη Β' Ανωρίγια; Στον Κάδμο;*

Δεν ήταν απίθανο, μα τα μούσια του Κρόνου! Ήταν πολύ πιθανό, μάλιστα. Πάντα ήθελε να βρίσκεται στο πλευρό του Ανθοτέχνη. Τον αγαπούσε πολύ.

Ο Βάρνελ πάτησε πλήκτρα πάνω στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα του γραφείου του, για να συνδεθεί με το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας μέσω των καλωδίων που περνούσαν κάτω από τον Ριγοπόταμο.

Ο επικοινωνιακός διάυλος κουδούνισε.

Ο Κάδμος πάτησε το κουμπί που αναβόσβηνε. «Ναι;»

«*Εξοχότατε,*» είπε η φωνή της Τζίλ, της Γραμματέα του Πολιτάρχη, «*κάποιος σάς ζητά. Λέει πως είναι ο κύγιος Βάρνελ-Αλντ, Πολιτάγχης της Β' Κατωγίγιας Συνοικίας.*» Είχε ένα μικρό πρόβλημα με τα *ρο*, αλλά όχι και τόσο σοβαρό. Ήταν μια κοπέλα της συμμορίας των Φιλικών Εχθρών, στην οποία ο Κάδμος είχε αποφασίσει να δώσει μια καλύτερη θέση απ'ό,τι εκείνη θα μπορούσε ποτέ να ονειρευτεί.

«Θα του μιλήσω, Τζίλ. Σ'ευχαριστώ.» Ο Κάδμος διέκοψε την επαφή με τη Γραμματέα, κι έστρεψε προς στιγμή το βλέμμα του στα άλλα δύο άτομα που βρίσκονταν μαζί του στο Γραφείο του Πολιτάρχη: τον Ερ-

κάνη (που ακόμα διατηρούσε τον τίτλο του Αντιπολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας· ο Κάδμος δεν ήθελε να του τον πάρει, παρότι είχε τώρα επιστρέψει και παρότι ο φίλος του μετά χαράς θα τον έδινε) και την Κορίνα. Η τελευταία είχε έρθει χτες, λέγοντας στον Κάδμο πως έπρεπε ξανά να είναι κοντά του, γιατί πολύ πιθανόν η Φοίβη να τον είχε πάλι βάλει στόχο.

(«Στην Καρζένθα το είπες;» είχε ρωτήσει ο Κάδμος.

«Όχι.»

«Καλύτερα. Μην της το πεις.»

«Το σκέφτηκα ότι αυτό θα πρότεινες.»

«Η Καρζένθα πρέπει να μένει στη Β' Κατωρίγια. Οι μαχητές μου τη χρειάζονται εκεί. Δεν μπορεί – δεν πρέπει – να έρθει τώρα εδώ.»

«Ναι,» είχε πει η Κορίνα. «Ούτως ή άλλως, και να ερχόταν, δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα για να σε προστατέψει από τη Φοίβη. Μόνο εγώ μπορώ να το καταφέρω αυτό.»

«Δεν το αμφιβάλλω καθόλου.»)

Η Κορίνα, τώρα, ήταν ελαφρώς συνοφρυωμένη. *Τι βλέπει; αναρωτήθηκε ο Κάδμος. Τι της μαρτυρά η Πόλη;*

(Η Γυναίκα των Μυστηρίων, πάντοτε τα κρυφά τα λόγια ορά, πάντοτε στα κρυφά τα μονοπάτια βαδίζει: αέναη αρωγός μας, προστάτιδα και οδηγός, μουρμούρισε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο κεφάλι του.)

Ο Κάδμος πάτησε το κουμπί για την αποδοχή της εισερχόμενης κλήσης. «Μάλιστα;»

«Κάδμε; Ο Βάρνελ-Αλντ είμαι,» είπε η φωνή από το μεγάφωνο της συσκευής.

«Καλημέρα, Βάρνελ. Όλα εντάξει στη Β' Κατωρίγια;» Η φωνή του νέου Πολιτάρχη έμοιαζε λιγάκι ταραγμένη στον Κάδμο: και ο Βάρνελ δεν ακουγόταν συχνά ταραγμένος. Δεν ταραζόταν εύκολα, γενικά. Ήταν ψύχραιμος, και αδίστακτος.

«Όχι ακριβώς–»

«Ο Χορονίκης;»

«Όχι, όχι ο Χορονίκης. Τίποτα σχετικό με την Α' Κατωρίγια. Είναι εκεί η Κορίνα, μήπως; Την ψάχνω και δεν μπορώ να τη βρω – αλλά είναι σημαντικό να της μιλήσω!»

Ο Κάδμος έστρεψε πάλι το βλέμμα του στη Θυγατέρα, η οποία, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα της και πλησίαζε το γραφείο, είπε: «Εδώ είμαι, Βάρνελ. Τι συμβαίνει;»

«Μα τον Κρόνο! Γιατί δεν μου το είπες ότι θα ήσουν με τον Ανθοτέχνη; Σε ψάχνω από χτες! Για το θέμα της Επιγεγραμμένης. Μίλησα με τη Τζέσικα, αλλά το μόνο που μου είπε ήταν ότι έχεις δουλειές αλλού – τίποτα πιο συγκεκριμένο.»

«Δε μπορώ να έρθω μαζί σου στην Επιγεγραμμένη, Βάρνελ. Με συγχωρείς. Κάτι άλλο έχει προκύψει, πιο σημαντικό.»

«Τώρα δεν θέλω να σου μιλήσω για την Επιγεγραμμένη.»

Το υποψιαζόμουν, σκέφτηκε η Κορίνα, που τα πολεοσημάδια τής είχαν μαρτυρήσει για κάποια «εσωτερική απειλή» καθώς ο διάυλος στο γραφείο του Κάδμου κουδούνιζε.

Ο Βάρνελ συνέχισε: «Από την περιοχή της μεγάλης καταστροφής έχει έρθει μια εχθρική εξωδιαστασιακή οντότητα. Δηλαδή, όχι μόνο μία. Είναι τουλάχιστον έξι τέρατα και κάτι που πρέπει να είναι ενεργειακή οντότητα αν δεν σφάλω.» Τα περιέγραψε και, από την περιγραφή που έκανε, η Κορίνα κατάλαβε αμέσως ότι επρόκειτο για τον Διόφαντο και τα Εκτρώματα.

Ο Κάδμος αναγνώρισε επίσης τα εν λόγω τέρατα: είχαν χτυπήσει τους μαχητές του όταν η Μιράντα προσπαθούσε να φύγει από τη Β' Κατωρίγια μαζί με τον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Με τον ίδιο τρόπο τα είχαν περιγράψει οι πολεμιστές που τα είχαν αντιμετωπίσει τότε.

Η Κορίνα είπε στον Βάρνελ: «Δεν σου θυμίζουν τίποτα;»

«Τι θα έπρεπε να μου θυμίζουν;»

Δεν είχε μάθει για τα Εκτρώματα όταν η Μιράντα είχε φύγει από τη Β' Κατωρίγια; αναρωτήθηκε η Κορίνα. Ή δεν είχε δώσει την πρόπουσα σημασία; Τέλος πάντων. «Είναι οντότητες από τη διάσταση που συγκρούστηκε με τη Ρελκάμνια, Βάρνελ.»

«Το φαντάστηκα. Γνωρίζεις πώς μπορούν να αντιμετωπιστούν; Φαίνονται άτρωτες.»

Η Κορίνα είχε προδεί ότι αυτό θα συνέβαινε, όσο είχε ακόμα το αρχαίο φυλαχτό και μπορούσε να ταξιδεύει μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Είχε προδεί ότι ο Διόφαντος θα περιπλανιόταν στη Β' Κατωρίγια κάνοντας ζημιές, ζητώντας να τον αναγνωρίσουν ως «βα-

σιληιά τούτης της διάστασης». Η Κορίνα είχε κατά νου να τον αντιμετωπίσει όταν παρουσιαζόταν. Θα κανόνιζε να τον χτυπήσουν με ενεργειακά κανόνια. Δεν μπορεί τα ενεργειακά κανόνια να μην κατέστρεφαν τα τέρατα από τι ήταν πια; Κι αν αυτό δεν δούλευε, θα έβαζε τη Μορτένκα'μορ να τα παγιδέψει μέσα σ'ένα αντισυνεργειακό πεδίο. Λογικά, πρέπει έτσι να τα σταματούσε.

«Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε στον Βάρνελ-Αλντ, «αλλά έχω κάποιες υποψίες.»

«Θα τις μοιραστείς μαζί μου; Είναι σημαντικό, όπως καταλαβαίνεις.»

Η Κορίνα τού πρότεινε όσα είχε ήδη στο μυαλό της: επίθεση με ενεργειακά κανόνια—

«Ναι, κι εγώ το είχα σκεφτεί αυτό,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ.)

—και προσπάθεια παγίδευσης μέσα σε αντισυνεργειακό πεδίο στημένο από τη Μορτένκα'μορ.

«Αυτό, ομολογουμένως, δεν το είχα σκεφτεί,» παραδέχτηκε ο Βάρνελ: *«και μπορεί, όντως, να αποδειχτεί αποτελεσματικό. Ο αρχηγός μοιάζει να είναι αποκλειστικά από ενέργεια, και τα μηχανικά τέρατα, ακόμα κι αν έχουν βιολογικά πλοκάμια, σίγουρα χρησιμοποιούν κάποιου είδους ενέργεια για να κινούνται.»*

«Η Μαγγανεία Αντισυνεργειακού Πεδίου μπλοκάρει τη ροή της ενέργειας μέσα στους μηχανισμούς,» του είπε η Κορίνα. «Λογικά, πρέπει να μπορεί να τα παρεμποδίσει. Για την ενεργειακή οντότητα, δεν ξέρω πιθανώς να μην έχει τη δύναμη να τη βλάψει.»

«Οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών θα την αναλάβουν αυτήν, τότε. Υπάρχουν ξόρκια που ελέγχουν τέτοιες αχαλίνωτες ενέργειες.»

«Δεν είναι μια οποιαδήποτε μορφή ενέργειας, αλλά σίγουρα αξίζει να το προσπαθήσεις. Να μιλήσεις, πάντως, οπωσδήποτε με τη Μορτένκα. Πες της ότι της ζητάω να σε βοηθήσει.»

«Θα της το πω.» Και ρώτησε: *«Τι νομίζεις ότι θέλουν αυτοί οι δαίμονες στη Ρελκάμνια, Κορίνα; Μπορεί νάρθουν κι άλλοι τέτοιοι από την κατεστραμμένη περιοχή;»*

«Δεν το πιστεύω. Η ενεργειακή οντότητα ονομάζεται Διόφαντος και πρέπει να είναι μοναδική. Από τα τέρατα με τα πλοκάμια υπάρχουν πολλά, όμως.»

«Δηλαδή, μπορεί να έρθουν κι άλλα;»

«Πόσα είπες ότι έχει μαζί του; Έξι;»

«Ναι.»

Ίσως νάναι τα τελευταία, σκέφτηκε η Κορίνα. Ίσως να έχει μαζέψει όλα όσα είχαν απομείνει στην κατεστραμμένη περιοχή. «Μπορεί να υπάρχουν κι άλλα, ή όχι· δεν είμαι σίγουρη. Για την ώρα, επικεντρώσου σ'αυτά που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του Διόφαντου.»

«Γιατί έχει τέτοιο όνομα; Σαν να είναι από τη Ρελκάμνια!»

«Δεν είναι από τη Ρελκάμνια, και δεν νομίζω ότι μπορείς να συνεννοηθείς μαζί του. Ή, μάλλον, προσπάθησε. Αλλά μην το ριψοκινδυνεύσεις. Προσπάθησε να τον κάνεις σύμμαχό σου, αν γίνεται.»

«Σύμμαχό μου;»

«Ζήτησέ του να συμμαχήσει μαζί σου, όταν έχεις απενεργοποιήσει τα τέρατά του με τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου.»

«Νομίζεις ότι θα το δεχτεί; Μιλά σαν παράφρονας. Σαν να θέλει να κατακτήσει μόνος του ολόκληρη τη διάσταση της Ρελκάμνια, μα τον Κρόνο!»

«Δεν ξέρω,» είπε ειλικρινά η Κορίνα. «Προσπάθησε, πάντως, και δεν χάνεις τίποτα. Μην πάρεις, όμως, κανένα ρίσκο για τον εαυτό σου, Βάρνελ. Σε θέλουμε όλοι ζωντανό.»

«Θα προσέχω,» υποσχέθηκε ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας και της Α' Ανωρίγιας.

«Επικοινωνήσε μαζί μου όποτε θέλεις, για να με ρωτήσεις οτιδήποτε.»

«Πώς να σε βρω; Δεν μπορώ να πιάσω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό σου.»

«Κάλεσέ με μέσω του Πολιταρχικού Μεγάρου της Β' Ανωρίγιας, και θα με ειδοποιήσουν.»

Όταν η τηλεπικοινωνία με τον Βάρνελ-Αλντ έληξε, ο Κάδμος ρώτησε την Κορίνα:

«Η Μιράντα το έχει κάνει αυτό; Εκείνη έχει στείλει τα τέρατα εναντίον μας;»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, δεν το έχει κάνει η Μιράντα.» Βημάτισε μέσα στο Γραφείο του Πολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας. Τράβηξε ένα τσιγάρο από μια τσέπη του φορέματός της και το άναψε. «Η Μιράντα, μάλιστα, ίσως μπορούσε να τον σταματήσει τον Διόφα-

ντο,» είπε. *Και έπρεπε να το είχα σκεφτεί από πριν!* συλλογίστηκε. *Έπρεπε να είχα ζητήσει από την Άνμα και τη Νορέλτα να της το πουν.* Αλλά τότε είχα άλλα στο μυαλό μου. Ο Διόφαντος και τα Εκτρώματα τής είχαν διαφύγει τελείως. Είχε ξεχάσει ότι θα έρχονταν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, όπως ξεχνάς ένα εφιαλτικό όνειρο.

Ο Βάρνελ-Αλντ, ύστερα από την επικοινωνία με την Κορίνα, είχε καλέσει τη Μορτένκας'μορ στο γραφείο του εκείνη την ημέρα και της είχε εξηγήσει πώς ήταν η κατάσταση. Η μάγισσα είχε πει ότι φυσικά και θα τον βοηθούσε. Θα έκανε ό,τι μπορούσε.

«Νομίζεις ότι η μαγγανεία σου θα σταματήσει αυτά τα τέρατα;»

«Αν οι μηχανισμοί τους λειτουργούν με ενέργεια – και πώς αλλιώς να λειτουργούν; – ναι, θα τα σταματήσει.»

Ο Βάρνελ είχε, μετά, συζητήσει με την Καρζένθα-Σολ και άλλους στρατιωτικούς για να εκπονήσουν κάποιο σχέδιο δράσης ώστε να παγιώσουν τους δαίμονες από την κατεστραμμένη περιοχή. Και μέχρι το βράδυ είχαν φτάσει σε ορισμένα συμπεράσματα, ενώ εν τω μεταξύ οι αναφορές που έρχονταν από τη Μονότροπη και τη Χτυπημένη, κοντά στα όρια της κατεστραμμένης περιοχής, δεν ήταν καθόλου καλές. Οι εξωδιαστασιακές οντότητες διέλυαν και σκότωναν, και ο φωτεινός άνθρωπος εξακολουθούσε να ζητά να τον υπηρετήσουν ως βασιληά τούτης της διάστασης. Μεσ στη νύχτα, ο Φιλόξενος Κάρεσμηχ είπε, τηλεπικοινωνιακά, στον Βάρνελ-Αλντ ότι μια μικρή συμμορία είχε όντως ακολουθήσει τον Διόφαντο. Ήταν τώρα μαζί του, και είχε πυροβολήσει μάλιστα και κάποιους φρουρούς. Τα τέρατα με τα πλοκάμια, όμως, ήταν που είχαν σκοτώσει τους περισσότερους από αυτούς, και η συμμορία είχε αρπάξει τα όπλα τους. Είχε καταλάβει και ένα όχημά τους.

Η υπόθεση άρχισε να σοβαρεύει, σκέφτηκε ο Βάρνελ-Αλντ. Και τώρα, πραγματικά, δεν ήταν ώρα για ένα τέτοιο πρόβλημα! Τώρα η Καρζένθα ετοιμαζόταν να επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια, και ο ίδιος ο Βάρνελ προετοίμαζε την επίθεση εναντίον της Φιλήκης. Βέβαια, αυτού του είδους τα προβλήματα σπάνια παρουσιάζονταν όταν σε βόλευε...

Αύριο, καλώς εχόντων των πραγμάτων, θα ξεπαστρέψουμε τον Διόφαντο και τα τέρατά του...

Εκείνο το βράδυ, όμως, ο Βάρνελ αισθανόταν ανήσυχος καθώς ήταν ξαπλωμένος πλάι στην Ασημίνα. Το σχέδιο που είχε εκπονήσει μαζί με την Καρζένθα και τους υπόλοιπους στρατιωτικούς ήταν καλό· λογικά, πρέπει να κατέστρεφε τους εχθρούς· αλλά δεν μπορούσε να αισθάνεται και σίγουρος. Γιατί τέτοιους εχθρούς κανείς τους δεν είχε ξαναντιμετωπίσει. Ήταν κάτι το τελείως άγνωστο. Και, μέχρι στιγμής, κανένα όπλο δεν ήταν αποτελεσματικό εναντίον τους. *Τα ενεργειακά κανόνια, όμως, πρέπει να τους διαλύσουν. Πρέπει!* Ήταν τα ισχυρότερα όπλα στο Γνωστό Σύμπαν, όχι μόνο στη Ρελκάμνια.

Όταν ξημέρωσε, ο Βάρνελ-Αλντ έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιό του. Φρουροί της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και μισθοφόροι περιφέρονταν κοντά στις βόρειες παρυφές της κατεστραμμένης περιοχής, στη Μονότροπη και στη Χτυπημένη, αναζητώντας τον Διόφαντο, προκαλώντας τον να παρουσιαστεί και να τους επιτεθεί. Στον ουρανό, ανάμεσα και πάνω από τις πολυκατοικίες, ελικόπτερα πετούσαν.

Ο Διόφαντος εμφανίστηκε στη Χτυπημένη. Πλησίασε τους μαχητές του Βάρνελ-Αλντ μαζί με τα έξι μηχανικά, πλοκαμοφόρα τέρατά του, ενώ η συμμορία που τον υπηρετούσε κρυβόταν πιο πίσω, έχοντας όπλα κλεμμένα από τη Φρουρά, καθώς και κράνη και αλεξίσφαιρες πανοπλίες, και ένα όχημα της Φρουράς. Οι συμμορίτες δεν έμοιαζαν πρόθυμοι να βγουν σε κοινή θέα, εκεί όπου μπορούσαν να τους χτυπήσουν, μα ήταν πανέτοιμοι να υποβοηθήσουν τον καινούργιο τους αφέντη.

Ο Διόφαντος ζήτησε από τους φρουρούς και τους μισθοφόρους να τον υπηρετήσουν – να υπηρετήσουν τον βασιλιά τούτης της διάστασης – και η φωνή του ακουγόταν σαν τριγμοί από διαρροή ενέργειας, όχι σαν ήχοι που βγαίνουν από φωνητικές χορδές, γλώσσα, και χείλη. Οι μαχητές που αντίκριζαν αυτόν και τα πλοκαμοφόρα όντα αισθάνθηκαν ένα ρίγος να τους διατρέχει· ήταν το πιο παράξενο πράγμα που είχαν αντικρίσει στη ζωή τους. Ναι, ακόμα πιο παράξενο κι από τη μεγάλη καταστροφή. Η μεγάλη καταστροφή ήταν απλά (ή, ίσως, όχι και τόσο «απλά») μια εξωφρενική πανωλεθρία. Αυτές οι οντότητες, όμως, *τι ακριβώς ήταν, μα τον Κρόνο;*

Ο Λοχαγός Φιλόξενος Κάρεσμηχ – που ήταν μαζί με τους φρουρούς και τους μισθοφόρους, επικεφαλής των πρώτων – ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να καταπνίξει τον πανικό του, καθώς βρισκόταν κλεισμένος μέσα σ'ένα θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα με πυροβόλο. Είχε εμπιστοσύνη στον νέο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. *Ο κύριος Βάρνελ-Αλντ ξέρει τι κάνει. Τα κανόνια θα τα κομματιάσουν αυτά τα τέρατα!*

Μιλώντας στο μικρόφωνο μπροστά του, ο Φιλόξενος πρόσταξε: «Πυρ!» και η φωνή του ήχησε δυνατά έξω από το όχημα, μεγεθυσμένη από το μεγάλο στην οροφή του:

ΠΥΡ!

Μισθοφόροι και φρουροί πυροβόλησαν τον Διόφαντο και τα μηχανικά όντα του, και εξαπέλυσαν κι αρκετές ηχητικές ριπές εναντίον τους από μεγαλύτερα και μικρότερα όπλα.

Τίποτα δεν τους επηρέασε, όμως. Δίχως καθυστέρηση, πλησίασαν τους μαχητές του Βάρνελ-Αλντ, χτυπώντας τους με τα πλοκάμια τους τα οποία έφθειραν τα μέταλλα των οχημάτων τους, καταστρέφοντάς τα. Οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ υποχώρησαν (σύμφωνα με το σχέδιο) και ο Διόφαντος και τα τέρατά του τους ακολούθησαν. Τα σφαιρικά όντα κινούνταν πολύ γρήγορα επάνω στα πλοκάμια τους· χωρίς δυσκολία έφταναν τα τροχοφόρα, μαστιγώνοντάς τα και προκαλώντας τρομερές ζημιές: τρυπώντας ακόμα και ενισχυμένα μέταλλα, θρυμματίζοντας αλεξίσφαιρα τζάμια. Τίποτα δεν μπορούσε να τα σταματήσει! Και οι σφαίρες των φρουρών και των μισθοφόρων εξοστρακίζονταν πάνω στα γυαλιστερά τους μέταλλα. Μερικά πλοκάμια μόνο φαινόταν να καταφέρνουν να τραυματίσουν. Αλλά δεν είχαν χρόνο να σημαδέψουν συγκεκριμένα τα πλοκάμια· αν το επιχειρούσαν, θα είχαν, εν τω μεταξύ, όλοι τους πεθάνει.

Η συμμορία που είχε συμμαχήσει με τον Διόφαντο πυροβολούσε τους φρουρούς και τους μισθοφόρους από απόσταση, μα εκείνοι δεν της έδιναν σημασία. Δεν είχαν το *περιθώριο* να της δώσουν σημασία. Οι ριπές της έμοιαζαν αμελητέες μπροστά στην καταστροφική επίθεση των πλοκαμοφόρων τεράτων.

Τα ενεργειακά κανόνια, τότε, μπήκαν σε λειτουργία.

Τρία στον αριθμό. Βάσει λογικής, παραπάνω από αρκετά για να διαλύσουν μια μικρή ομάδα αποτελούμενη από επτά μέρη μόνο – ακόμα και επτά εξωδιαστασιακά μέρη.

Τα δύο κανόνια ήταν στημένα επάνω σε εξάτροχα οχήματα, τα οποία ήρθαν από δεξιά κι από αριστερά – το ένα βγαίνοντας μέσα από μια σήραγγα, το άλλο κατεβαίνοντας από μια γέφυρα. Το τρίτο κανόνι κρεμόταν κάτω από ένα ελικόπτερο. Το καθένα ρυθμιζόταν κι από έναν μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών που έκανε Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως, ενώ ένας πυροβολητής βρισκόταν στον πίνακα ελέγχου του όπλου.

Όλοι οι πυροβολητές τώρα σημάδεψαν τον Διόφαντο και τα τέρατά του...

...και έβαλαν!

Ενεργειακές ριπές εκτοξεύτηκαν από τις μεταλλικές κάννες, γυαλίζοντας σαν λόγχες ηλιακού φωτός μέσα στο πρωινό. Χτύπησαν τον Διόφαντο και τα μηχανικά όντα, τα οποία αμέσως μάζεψαν τα πλοκάμια τους μέσα στα σφαιρικά σώματά τους. Ο λαμπερός άνθρωπος δεν φάνηκε να επηρεάζεται παρά ελάχιστα από τις ριπές· η μορφή του μονάχα έτριξε και ταρακουνήθηκε, όπως μια αντανάκλαση θα ταρακουνιόταν επάνω στο νερό αν της έριχνες χαλίκια.

Τα μηχανικά όντα δεν έπαθαν καμιά ζημιά, καθώς βρίσκονταν εκεί, ακίνητα, με τα πλοκάμια τους μαζεμένα – έξι σφαίρες από γυαλιστερά μέταλλα που κομμάτια τους κινούνταν ρυθμικά και φωτάκια αναβόσβηναν, ενώ μακρόσυρτοι ήχοι έβγαιναν από το εσωτερικό τους σαν από ηχεία άψογης ποιότητας.

Ο Διόφαντος έστρεψε την προσοχή του στο ελικόπτερο, κι από το χέρι του εξαπολύθηκε μια ενεργειακή λόγχη, παρόμοια ίσως με τις ενεργειακές ριπές των κανονιών. Ο πιλότος δεν κατάφερε να την αποφύγει. Το αεροσκάφος χτυπήθηκε, τυλίχτηκε προς στιγμή από την καταστροφική ενέργεια. Οι άνθρωποι μέσα του ούρλιαξαν καθώς τα σώματά τους τραντάζονταν. Το πρόσωπο του πιλότου κοπάνησε πάνω στην κονσόλα μπροστά του: η μύτη του έσπασε: έχασε τις αισθήσεις του. Οι ενεργειακές φιάλες που φόρτιζαν το κανόνι έσπασαν, τα ενεργειακά υγρά πυρπολήθηκαν, και το ελικόπτερο, καθώς έπεφτε, εξαφάνηκε.

νίστηκε μέσα σε μια έκρηξη. Μονάχα κομμάτια και θρύψαλα κατέληξαν στους δρόμους.

Οι φρουροί και οι μισθοφόροι συνέχιζαν να υποχωρούν, και τώρα είχαν απομακρυνθεί αρκετά από τον Διόφαντο και τα τέρατά του, εξακολουθώντας να τα πυροβολούν, προκαλώντας τα να τους κυνηγήσουν.

Τα εξάτροχα οχήματα, ακολουθώντας κι αυτά τους υπόλοιπους μαχητές, εκτόξευσαν ακόμα δύο ενεργειακές ριπές, οι οποίες δεν φάνηκε να έχουν κανένα αποτέλεσμα πάνω στις εξωδιαστασιακές οντότητες. Η λαμπερή μορφή του Διόφαντου έτριξε οργισμένα:

~ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΣΑΣ, ΠΡΟΔΟΤΕΣ! Ή ΠΕΘΑΝΕΤΕ!~

Οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ, φυσικά, συνέχισαν να υποχωρούν ενώ πυροβολούσαν (σύμφωνα με το σχέδιο, πάντα, σύμφωνα με το σχέδιο· δεν μπορούσαν να πανικοβληθούν τώρα – δεν έπρεπε).

Η συμμορία του Διόφαντου βγήκε από εκεί όπου ήταν καλυμμένη, πλησιάζοντας γρήγορα, τρέχοντας γύρω από το όχημα που είχαν κλέψει από τη Φρουρά, πυροβολώντας. Έρχονταν για να υποστηρίξουν τον αφέντη τους.

Ο Διόφαντος κυνήγησε τους μαχητές του Βάρνελ-Αλντ μαζί με τα τέρατα, που τώρα είχαν ξαναβγάλει τα πλοκάμια τους και δεν φαινόταν να έχουν υποστεί καμία ζημιά από τα ενεργειακά κανόνια. Τουλάχιστον, καμία ζημιά που να τα παρακωλύει στην κίνηση. Κινούνταν τόσο γρήγορα όσο πριν.

Οι φρουροί και οι μισθοφόροι τράπηκαν σε φυγή, επιταχύνοντας. Δεν έβαλλαν πλέον με τα ενεργειακά κανόνια – οι χειριστές τους και οι οδηγοί των οχημάτων επάνω στα οποία βρίσκονταν φοβόνταν ότι ο Διόφαντος θα τους χτυπούσε· ήταν οι πιο πιθανοί στόχοι.

Ο Διόφαντος, τα τέρατά του, και η συμμορία του έρχονταν, καταδιώκοντας. Ο πρώτος ζητούσε πάλι να τον υπηρετήσουν αν ήθελαν να ζήσουν – να τον υπηρετήσουν, και θα κυβερνούσαν μαζί του τούτη τη διάσταση! Οι συμμορίτες, εκτός από το κλεμμένο όχημα της Φρουράς, είχαν τώρα μαζί τους κι ένα τρίκυκλο και τέσσερα δίκυκλα, αλλιώς δεν θα μπορούσαν να προλάβουν τα πλοκαμοφόρα όντα και τον λαμπερό άρχοντά τους.

Οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ υποχωρούσαν – σύμφωνα με το σχέδιο. Έφτασαν στη μικρή πλατεία που βρισκόταν κοντά στα σύνορα της Χτυπημένης με τη Μονότροπη. Εδώ ήταν που η Μορτένκας'μορ περίμενε μαζί με μερικούς άλλους μαχητές και μάγους. Οι τρεις αντίστροφοι εστιαστές ενέργειας ήταν στις θέσεις τους γύρω από την πλατεία, επάνω σε μπαλκόνια.

Οι μαχητές που υποχωρούσαν πέρασαν από την πλατεία, φεύγοντας.

Η Μορτένκας'μορ είχε ήδη ξεκινήσει τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου, αγγίζοντας τους δέκτες που ορθώνονταν δεξιά κι αριστερά της, καθώς βρισκόταν μέσα σ'ένα δωμάτιο, πίσω από το μπαλκόνι όπου ήταν στημένος ο ένας από τους τρεις αντίστροφους εστιαστές.

Η πλατεία μετατράπηκε σε αντιενεργειακό πεδίο καθώς ο Διόφαντος, τα μηχανικά τέρατα, και η συμμορία έμπαιναν εκεί. Τα οχήματα της συμμορίας αμέσως έχασαν την ταχύτητά τους: η ενέργεια μέσα τους είχε μπλοκαριστεί· οι τροχοί τους κυλούσαν τώρα μονάχα από κεκτημένη ταχύτητα. Οι συμμορίτες αναφώνησαν, ξαφνιασμένοι.

Τα σφαιρικά όντα με τα πλοκάμια συνέχισαν να κινούνται, χωρίς να επηρεάζονται στο ελάχιστο από τη μαγγανεία της Μορτένκας'μορ. Η ίδια δεν το είδε αυτό να συμβαίνει, επικεντρωμένη στη δουλειά της καθώς ήταν, με τα μάτια κλειστά κι αγγίζοντας τους δέκτες με τις παλάμες της. Αλλά το είδαν όλοι οι υπόλοιποι υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και πανικοβλήθηκαν.

Το σχέδιο του καινούργιου Πολιτάρχη τους δεν είχε πιάσει. Και τώρα τα τέρατα συνέχιζαν να καταδιώκουν τους μαχητές που καταδίωκαν και πριν. Πλησιάζοντάς τους. Τα σφαιρικά όντα έτρεχαν πολύ γρήγορα πάνω στα πλοκάμια τους.

Οι συμμορίτες, που έμειναν πίσω, δέχτηκαν επιθέσεις από άλλους μαχητές του Βάρνελ-Αλντ οι οποίοι ξεπρόβαλαν από γύρω. Χτυπήθηκαν από πυροβολισμούς και ηχητικές ριπές και δύο χειροβομβίδες. Σκοτώθηκαν όλοι.

Ένα από τα ενεργειακά κανόνια πάνω στα εξάτροχα οχήματα έβαλε καταπάνω στα μηχανικά όντα του Διόφαντου, αλλά εκείνος, ταυτόχρονα, εξαπέλυσε μια δική του ενεργειακή λόγχη η οποία συγκρούστηκε στον αέρα με τη ριπή του κανονιού. Μια εκτυφλωτική λάμψη έγινε – μέσα από την οποία βγήκαν τα πλοκαμοφόρα τέρατα, χιμώντας στο

εξάτροχο όχημα, καταστρέφοντάς το με χτυπήματα των πλοκαμιών τους – αυτό και τους ανθρώπους στο εσωτερικό του και το ενεργειακό κανόνι. Φιάλες έσकाσαν, κάνοντας εκρήξεις – που, φυσικά, δεν έβλαψαν καθόλου τα εξωδιαστασιακά όντα.

Οι υπόλοιποι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ – συμπεριλαμβανομένου του τελευταίου εξάτροχου που έφερε ενεργειακό κανόνι – σκορπίστηκαν από δω κι από κει στους δρόμους, για να γλιτώσουν τη ζωή τους. Δύο ελικόπτερα εξαπέλυσαν βόμβες εναντίον του Διόφαντου και των τεράτων του. Εκρήξεις γέμισαν τη λεωφόρο όπου βρίσκονταν. Μια ενεργειακή λόγχη εξαπολύθηκε μέσα από τις φωτιές και τους καπνούς, χτυπώντας το ένα αεροσκάφος, καταρρίπτοντάς το πάνω στο πλάι μιας πολυκατοικίας.

Μετά, ο Διόφαντος δεν είχε άλλους εχθρούς για να αντιμετωπίσει. Όλοι είχαν εξαφανιστεί.

Τα Εκτρώματα της Διπλωμένης Γης άρχισαν να καταστρέφουν οικοδομήματα και οχήματα και να σκοτώνουν ανθρώπους – πολίτες που προσπαθούσαν, τρομοκρατημένοι, να κρυφτούν ή να φύγουν – εκτός από όσους δέχονταν να υπηρετήσουν τον καινούργιο βασιλιά τούτης της διάστασης...

Ο Διόφαντος έφτασε σε μια αποθήκη ενέργειας. Άπλωσε μικροσκοπικά πλοκάμια από το σώμα του και άγγιξε φιάλες και μπαταρίες, μαζικά. Έκανε τις ενέργειές τους να πεταχτούν έξω, ν'αρχίσουν να χορεύουν ξέφρενα, καθοδηγημένες από τη θέλησή του.

Σύντομα είχε δημιουργήσει πάνω από πενήντα ενεργειακές οντότητες, βρισκόμενες υπό τον έλεγχό του.

Επίσης, ορισμένοι άνθρωποι είχαν ήδη δεχτεί να τον υπηρετήσουν για να σώσουν τις ζωές τους, και τώρα στέκονταν πίσω του, ανάμεσα στα Εκτρώματα.

Δεν ήταν ακόμα μεσημέρι, αλλά πλησίαζε.

Ο Βάρνελ-Αλντ και η Καρζένθα-Σολ δεν μπορούσαν να το πιστέψουν αυτό που συνέβαινε, καθώς αναφορές έρχονταν τηλεπικοινωνιακά στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Έμοιαζε με ψέμα. Με παραμύθι. *Με γαμημένο αστικό μύθο!* σκεφτόταν ο Βάρνελ. Αλλά δεν ήταν μύθος. Οι δυνάμεις τους είχαν κατακερματιστεί από τον καταραμένο Διόφαντο

και τα τέρατά του. Μονάχα η συμμορία των τρελών που τον είχαν ακολουθήσει είχε κατατροπωθεί – κανείς τους δεν είχε μείνει ζωντανός – όπως και τους άξιζε! νόμιζε ο Βάρνελ.

Αλλά αυτά τα γαμημένα μηχανικά όντα από τι σκατά ήταν φτιαγμένα, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;

«Τα μέταλλά τους,» είπε τώρα η Καρζένθα-Σολ. «Πρέπει κάτι να συμβαίνει με τα μέταλλά τους. Δες πώς γυαλίζουν, Βάρνελ.» Τα έβλεπαν στην οθόνη μπροστά τους, η οποία αναπαρήγαγε τα οπτικά δεδομένα που είχαν αποθηκεύσει οι μηχανικοί οφθαλμοί γύρω από την πλατεία όπου είχε στηθεί το αντιενεργειακό πεδίο της Μορτένκας'μορ. «Δε μπορεί να είναι τίποτα γνωστά μέταλλα.»

Η Μορτένκα – που τώρα βρισκόταν εδώ, στο Πολιταρχικό Μέγαρο, έχοντας έρθει με ελικόπτερο – είπε: «Με ενεργειακά φορτισμένα μέταλλα μοιάζουν...»

Δεν ήταν η μόνη στην αίθουσα εκτός από τον Βάρνελ-Αλντ και την Καρζένθα-Σολ: κι άλλοι μάγοι ήταν εδώ, καθώς και στρατιωτικοί, και κάποιοι συμμορίτες: ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών, ο Σκυφτός Στίβεν των Ξεπεσμένων Ιερέων... Η Ασημίναν'νιρ στεκόταν πλάι στον Βάρνελ.

Η Καρζένθα στράφηκε στη Μορτένκας'μορ. «Ενεργειακά φορτισμένα μέταλλα; Μπορείς με ενεργειακά φορτισμένα μέταλλα να αποκρούσεις έτσι τις ριπές ενεργειακών κανονιών;» Πρώτη φορά άκουγε κάτι τέτοιο, και ήταν χρόνια μισθοφόρος. Είχε μελετήσει πολλές μεθόδους πολέμου. Θεωρούσε τον εαυτό της καλό στη δουλειά της. Αν ίσχυε αυτό που υπονοούσε η Μορτένκα, πώς ήταν δυνατόν να μην το γνωρίζει ήδη;

«Κανονικά, όχι,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Όχι, δεν μπορείς να τις αποκρούσεις. Αλλά αυτά, προφανώς, δεν είναι συνηθισμένα μέταλλα φορτισμένα με ενέργεια. Είναι...» Συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας την οθόνη. «Είναι σαν...»

«Τα μέταλλα,» είπε ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών, «δεν μοιάζουν για μέταλλα.»

Ο Βάρνελ τον αντίκρισε. «Τι εννοείς; Είναι μέταλλα ή δεν είναι;» Η φωνή του ήταν απότομη. Αισθανόταν εκνευρισμένος. Δεν είχε ποτέ ξανά στη ζωή του συναντήσει τέτοια απειλή. Ούτε η Κορίνα δεν ήξερε πώς μπορούσαν ν'αντιμετωπιστούν αυτά τα τέρατα. Κι αν η Κορίνα

δεν ήξερε, αναρωτιόταν ο Βάρνελ, τότε *ποιος* μπορούσε να ξέρει, γαμώτο;

Ο μάγος αποκρίθηκε: «Όταν χρησιμοποιείς Εόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, τα εντοπίζεις σαν ενέργεια, Άρχοντά μου.»

«Αν ήταν *φορτισμένα* με ενέργεια, έτσι δεν θα τα εντόπιζες;»

«Όχι ακριβώς. Υπάρχει διαφορά. Αλλά δεν μπορώ να την εξηγήσω με λόγια· είναι κάτι που το καταλαβαίνεις εγκεφαλικά όταν έχεις το Χάρισμα.» Εννοούσε, φυσικά, το Χάρισμα να είσαι μάγος. «Αυτή η ενέργεια, πάντως, δεν είναι κανενός είδους που έχω ξανασυναντήσει. Είναι, αναμφίβολα, *δραστική* ενέργεια – όχι ήπια, όπως η ζωτική ενέργεια των έμβιων όντων – μα είναι τελείως άγνωστη για εμάς.»

«Εκτός,» πρόσθεσε μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, «αν το ίχνος της υπάρχει αποθηκευμένο σε κανένα αρχείο. Ίσως κάποιος μάγος να την είχε συναντήσει κάποτε και να είχε αποθηκεύσει το ίχνος. Στη Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών, πιθανώς.» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Η Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών είναι στην άλλη άκρη της Ρελκάμνια!» μούγκρισε ο Βάρνελ.

Η Μορτένκ'μορ είπε, συλλογισμένα: «Θα μπορούσαμε, βέβαια, να δοκιμάσουμε Εόρκι Ενεργειακής Συστολής...»

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Βάρνελ αμέσως.

«Χρησιμοποιώντας το μπορείς να μπλοκάρεις προσωρινά μια πηγή ή ροή ενέργειας–»

«Αυτό δεν υποτίθεται ότι θα έκανε το αντιενεργειακό πεδίο σου, μάγισσα;»

«Δεν είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, Άρχοντά μου. Η Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου είναι φτιαγμένη πάνω σε τελείως διαφορετικές αρχές από,τι το Εόρκι Ενεργειακής Συστολής. Μπορεί τα αποτελέσματά τους να μοιάζουν, μα δεν είναι καθόλου ίδια. Το αντιενεργειακό πεδίο απλώς σταματά τη ροή της ενέργειας *μέσα σε μηχανές*. Το Εόρκι Ενεργειακής Συστολής είναι μικρότερης εμβέλειας αλλά μπορεί να μπλοκάρει *οποιαδήποτε* δραστική ενέργεια.»

«Μηχανές, όμως, δεν είναι αυτά τα τέρατα; Κανονικά, η μαγγανεία σου δεν θα έπρεπε να τα επηρεάζει;»

«Ναι, σίγουρα μηχανές είναι,» αποκρίθηκε η Μορτένκας'μορ. «δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο. Ωστόσο, υποθέτω πως πρόκειται για μηχανές κατασκευασμένες τελείως διαφορετικά από αυτές που γνωρίζουμε στη Ρελκάμνια, ή πουθενά αλλού στο Γνωστό Σύμπαν. Αυτός πρέπει να είναι κι ο λόγος που η Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου δεν μπορεί να τις σταματήσει.»

«Τότε, γιατί να μπορεί να τις σταματήσει εκείνο το άλλο ξόρκι που λες;»

«Διότι το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής δεν έχει σχέση με τη λειτουργία μηχανισμών· απλά μπλοκάρει οποιαδήποτε πηγή ή ροή ενέργειας.» Μόρφασε. «Δε λέω πως σίγουρα θα μπορεί να σταματήσει αυτά τα όντα, όμως υπάρχουν πιθανότητες...»

«Θεωρητικά, Μορτένκα,» τόνισε ο μάγος που είχε μιλήσει και πριν.

Η Μορτένκας'μορ στράφηκε να τον αντικρίσει, καθώς εκείνος συνέχιζε: «Πρακτικά, δεν γίνεται αυτό που λες. Για να χρησιμοποιήσει κάποιος το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, πρέπει να βρίσκεται σχετικά κοντά στην ενέργεια που θέλει να επηρεάσει· αλλά, αν πάει τόσο κοντά στα τέρατα, θα τον σκοτώσουν στη στιγμή, έτσι όπως είδαμε να μάχονται. Δεν θα προλάβει να κάνει τίποτα.»

«Τότε,» παρενέβη ο Βάρνελ-Αλντ, «θα φέρω έναν στρατό από μάγους για να τα σταματήσω!»

«Στρατό από μάγους; Πού θα τον βρείτε, Άρχοντά μου; Πόσους έχετε στις προσταγές σας;»

Ο Βάρνελ-Αλντ είχε δεκατρείς μάγους υπόψη του επί του παρόντος. Μάλλον δεν είναι αρκετοί, σκέφτηκε. Και στράφηκε στην Καρζένθα-Σολ. «Τι νομίζεις;» Η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας αναμφίβολα ήταν ικανότατη στρατηγός· ίσως μπορούσε να σκεφτεί κάτι που του διέφευγε.

«Δεν έχουμε τόσους πολλούς μάγους, Βάρνελ,» αποκρίθηκε μόνο η Καρζένθα, προβληματισμένη, κουνώντας το κεφάλι της καθώς άναβε τσιγάρο.

«Έχω δεκατρείς που μπορώ να προστάξω άμεσα. Αν βρούμε άλλους τόσους, δεν θα καταφέρουν να σταματήσουν αυτά τα τέρατα προτού σκοτωθούν όλοι;»

«Δεν είναι μόνο τα μηχανικά τέρατα,» του θύμισε η Καρζένθα. «Είναι κι ο Διόφαντος.»

Ο Βάρνελ στράφηκε στη Μορτένκα. «Το ξόρκι σας δεν μπορεί να σταματήσει και τον Διόφαντο; Από ενέργεια δεν είναι, ο καταραμένος;»

Προτού μιλήσει η μάγισσα, μίλησε ο Ερευνητής που μιλούσε και πριν: «Οι ενεργειακές οντότητες δεν αντιμετωπίζονται με Ξόρκια Ενεργειακής Συστολής, Άρχοντά μου!»

Του Βάρνελ δεν του άρεσε ο τρόπος αυτού του τύπου – που ονομαζόταν Ρίμναλ'σαρ Γηραιόδομος – παραήταν υπεροπτικός. Απευθυνόταν στον Βάρνελ όπως σε κανέναν ηλίθιο, ή όπως ο δάσκαλος στον μαθητή του! Κανονικά, κάποιος όφειλε να τον πειθαρχήσει, τον άθλιο, αλλά τώρα δεν ήταν η κατάλληλη ώρα, μα τον Κρόνο!

«Και πώς αντιμετωπίζονται, επιστήμονα;» τον ρώτησε ο Βάρνελ. «Θες να μας δια φωτίσεις;»

Εκείνος, εξακολουθώντας να έχει αυτή την εκνευριστικά, αυθάδικη όψη στη μούρη του, αποκρίθηκε: «Περισσότερες πιθανότητες θα είχε κάποιος χρησιμοποιώντας Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, Άρχοντά μου...»

Ξόρκι τάδε και ξόρκι τάδε και ξόρκι τάδε! γρύλισε εσωτερικά ο Βάρνελ-Αλντ, οργισμένος. *Ορολογίες μάγων και μαλακίες!* «Μη μου λες θεωρίες! Υπάρχει τρόπος να τον παγιδέψετε κάπως; Να τον σταματήσετε; Να του δώσετε τέλος; Αν μαζευτούν δυο ντουζίνες από εσάς, γίνεται να τον κατατροπώσετε με τη μαγεία σας; Γίνεται να τον κατατροπώσει μία ντουζίνα – όσοι είστε ήδη;»

Ο Ρίμναλ'σαρ μόρφασε. «Είναι... Δεν είναι βέβαιο... Και, ούτως ή άλλως, πώς θα τον πλησιάσουμε; Αν πάμε κοντά του και το επιχειρήσουμε αυτό, θα μας κάψει όλους. Δεν είδατε πώς χτυπούσε τα ελικόπτερα; Εκτός του ότι, ασφαλώς, θα μας σκοτώσουν τα μηχανικά όντα με τα πλοκάμια...»

Ο Βάρνελ κοπάνησε τη γροθιά του, οργισμένα, πάνω στο τραπέζι. «Αύριο θα το προσπαθήσετε!»

Τα μάτια του μάγου γούρλωσαν, το γαλανό χρώμα του δέρματος του προσώπου του φάνηκε να χάνει τη ζωντάνια του. «Τι εννοείτε, Άρχοντά μου;... Δεν...»

«Θα σας υποστηρίζουν μισθοφόροι και φρουροί. Θα χτυπάνε τον Διόφαντο και τα τέρατά του ώστε να σας δώσουν χρόνο για να κάνετε τη δουλειά σας.»

«Κι αν δεν προλάβουμε;... Αν δεν είναι τόσο εύκολο να τον επηρεάσουμε; Δεν ξέρουμε με τι έχουμε να κάνουμε–»

«Ναι, το έχουμε καταλάβει όλοι αυτό, μάγε! Δεν ξέρουμε με τι έχουμε να κάνουμε. Επομένως, πρέπει να προσπαθήσουμε διάφορες μεθόδους αντιμετώπισης. Κάποια, στο τέλος, θα πιάσει!» Και στράφηκε πάλι στην Καρζένθα-Σολ, ατενίζοντάς την ερωτηματικά.

Εκείνη κάπνιζε, όσο τούς άκουγε να μιλάνε, διατηρώντας την ψυχραιμία της. Πρώτη φορά είχε δει τον Βάρνελ τόσο εκνευρισμένο. Το θέμα τον είχε, προφανώς, αγχώσει πολύ. Και δικαιολογημένα. Βρισκόμαστε σε περίοδο πολέμου. Αν ο Διόφαντος και τα τέρατά του συνεχίσουν να μας χτυπάνε εκ των έσω, και ο Σελασφόρος Χορονίκης μάθει για την παρουσία τους εδώ, θα προσπαθήσει να την εκμεταλλευτεί. Θα μας επιτεθεί από την Α' Κατωρίγια, πιθανώς, προτού εμείς του επιτεθούμε. Αυτό, τουλάχιστον, θα έκανε η Καρζένθα στη θέση του.

Είπε στον Βάρνελ-Αλντ: «Σίγουρα πρέπει να αντιμετωπιστεί γρήγορα τούτη η απειλή. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Αλλά θα το οργανώσουμε όσο το δυνατόν πιο προσεχτικά προτού επιχειρήσουμε οτιδήποτε, Βάρνελ. Ούτε μάγους έχουμε για χάσιμο. Αν το σχέδιό σου δεν αποδώσει, ίσως να σκοτωθούν όλοι τους.»

«Αρνούμαι να συμμετάσχω σε μια τέτοια επιχείρηση!» δήλωσε ο Ρίμναλ'σαρ δείχνοντας φοβισμένος· κι οι άλλοι μάγοι μурμουρίσαν αναμεταξύ τους. Ακόμα και το κατάλευκο σαν χαρτί δέρμα της Μορτέν-κά'μορ έμοιαζε να έχει γίνει πιο λευκό, αν και η ίδια ήταν σιωπηλή. Ίσως να είχε στο μυαλό της την Κορίνα, υπέθεσε ο Βάρνελ.

Και τους είπε: «Δεν πρόκειται κανένας σας να σκοτωθεί! Θα είστε ασφαλείς, μέσα σε θωρακισμένα οχήματα. Κι αν δείτε ότι δεν μπορείτε να επηρεάσετε τον Διόφαντο, θα υποχωρήσετε αμέσως.

»Θα πληρωθείτε καλά, όλοι σας,» τόνισε, «είτε καταφέρετε να τον νικήσετε είτε όχι.»

Κανείς τους δεν φάνηκε να ενθαρρύνεται από τα λόγια του.

Αν λιποτακτήσουν θα το μετανιώσουν, σκέφτηκε ο Βάρνελ-Αλντ, παρατηρώντας τους. Δεν λιποτακτούσες όταν βρισκόσουν υπό τις διατα-

Αβέβαια Μέλλοντα και Ρημαγμένοι Δρόμοι

γές ενός Παλαιού αριστοκράτη της Ρελκάμνια! Ήταν εσχάτη προδοσία!

/13\

Η Κορίνα ανησυχεί για το άμεσο μέλλον, και κάνει μια επίσκεψη, ενώ η Μιράντα διακρίνει ένα ψέμα και υποπτεύεται παγίδες.

Μέσα στη νύχτα, η Κορίνα βάδιζε στη Β' Ανωρίγια Συνοικία αναζητώντας τα σημάδια που θα την οδηγούσαν σ'έναν αόρατο δρόμο.

Κανονικά, δεν θα άφηνε τον Κάδμο αφύλαχτο μια τέτοια ώρα – μπορεί η Φοίβη να ερχόταν όσο εκείνη έλειπε – αλλά ήταν απαραίτητο. Ύστερα από αυτά που της είχε πει ο Βάρνελ-Αλντ το μεσημέρι, για τα επακόλουθα της επίθεσης εναντίον του Διόφαντου και των Εκτρωμάτων, έπρεπε να έρθει σε επαφή με τη μισητή Αδελφή της. Δεν γινόταν αλλιώς. Εκείνη μόνο ίσως να μπορούσε να σταματήσει αυτή την εξωδιαστασιακή απειλή. Τα σχέδια του Βάρνελ-Αλντ δεν ήταν βέβαιο ότι θα πετύχαιναν, αφού το αντιενεργειακό πεδίο και τα ενεργειακά κανόνια είχαν αποτύχει να βλάψουν τους εχθρούς.

Γαμώτο! Τούτη η υπόθεση ήταν πιο σημαντική απ'ό,τι η Κορίνα είχε αρχικά νομίσει. Έπρεπε να της είχε δώσει περισσότερη σημασία όσο είχε ακόμα το φυλαχτό. Τότε, όμως, άλλα πράγματα την απασχολούσαν. Είχε δει την εισβολή του Διόφαντου ως κάτι το παράπλευρο, κάτι που θα μπορούσε εύκολα να παραμεριστεί. Και τότε – τότε που είχε το φυλαχτό στην κατοχή της – ίσως όντως να μπορούσε. Η Κορίνα θα έψαχνε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια ώσπου να βρει μια λύση. Επιπλέον, ο Διόφαντος δεν την είχε πραγματικά ανησυχήσει επειδή, κοιτάζοντας προς το μέλλον, βλέποντας πώς αυτό διαμορφωνόταν από τις τάσεις και τις ροπές του παρόντος, δεν διέκρινε ότι ο ενεργειακός δαίμονας και τα Εκτρώματά του θα σταματούσαν την Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Στο μέλλον που η Κορίνα αγνόητευε, μέσα από το πλέγμα, η Αυτοκρατορία του Κάδμου Ανθοτέχνη εξαπλωνόταν προς τα νότια, και ερχόταν σε σύγκρουση με τη συμμαχία των πολιταρχών του Βόρκεραμ-Βορ. Μεγάλος – τρομερός – πόλεμος ακολουθούσε: ποτάμια αίματος, στρόβιλοι φλογερής καταστρο-

φής... Αλλά τώρα η Κορίνα αναρωτιόταν τι έκρυβε το μέλλον για τον Διόφαντο και τα Εκτρώματα *συγκεκριμένα*. Ο Κάδμος και οι σύμμαχοί του έμελλε να τον κατατροπώσουν κάπως; Θα έβρισκαν κάποιο σχέδιο που θα τον εξουδετέρωνε, θα τον έφερνε με το μέρος τους, ή θα τον έδιωχνε; Η Κορίνα, όσο είχε το φυλαχτό, δεν είχε κοιτάξει από κοντά το συγκεκριμένο θέμα. Αγνάντευε το μέλλον πανοραμικά, θα μπορούσες να πεις, όπως αγναντεύεις μια μεγάλη διασταύρωση πολύπλοκων δρόμων ενώ στέκεσαι στην ταράτσα ενός ψηλού ουρανοξύστη.

Ό,τι κι αν ήταν να συμβεί με τον Διόφαντο, πάντως, η Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή δεν θα διαλυόταν από αυτόν, θύμισε πάλι στον εαυτό της η Κορίνα. Όμως δεν μπορούσε να το αφήσει στην τύχη το θέμα. Τώρα δεν είχε τη δυνατότητα πλέον να βλέπει τα μελλούμενα μέσω του φυλαχτού κι αισθανόταν πως τα πάντα γλιστρούσαν από τον έλεγχό της, της έφευγαν ανάμεσα από τα δάχτυλα σαν άμμος. Επομένως, έπρεπε να κάνει κάτι για τον Διόφαντο. Έπρεπε να βοηθήσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην αντιμετώπισή του, με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Και ο καλύτερος δυνατός τρόπος είναι, δυστυχώς, αυτή, σκέφτηκε η Κορίνα καθώς βάδιζε στους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, που ακόμα είχαν σημάδια από τις πολεμικές συγκρούσεις εδώ, από όταν ο Κάδμος και οι επαναστάτες του είχαν αντιταχθεί στους πλουτοκράτες και, εν συνεχεία, είχαν αντιμετωπίσει τον στρατό του Ζόλτεραλ-Ράο της Έκθυμης.

Η Κορίνα είχε στο μυαλό της σταθερά τη μισητή Αδελφή της, πιστεύοντας ότι αυτό θα τη βοηθούσε να πλησιάσει εκεί όπου ήθελε. Και όταν βρήκε την άκρη του Δρόμου των Ονείρων και άρχισε να τον ακολουθεί, απ'το ένα πολεοσημάδι στο άλλο, αφήνοντάς τα να την οδηγήσουν σαν ρεύματα του Ριγοπόταμου, είχε ακόμα πιο έντονα αυτή την καταραμένη στο νου της. Τόσο έντονα που νόμιζε σχεδόν ότι την έβλεπε μπροστά της, να ξεπροβάλλει από γωνίες, να βγαίνει μέσα από σκιές, να την ατενίζει πίσω από κλειστά παράθυρα...

Το δεξί πόδι της Κορίνας κόλλησε ξαφνικά στο έδαφος: ενέργεια διαπέρασε το σημάδι των θυγατέρων στο πέλμα της, τραντάζοντας ολόκληρο το σώμα της-

Βήματα, δυνατά, πολύ δυνατά, μέσα στον ύπνο της...

Ανοίγει τα μάτια και ανασηκώνεται πάνω στο κρεβάτι. Δίπλα της, ο Αλέξανδρος κοιμάται μπρούμυτα, ολόγυμνος, με τον κώλο του να μοιάζει πολύ ελκυστικός σ'αυτή τη στάση.

Αλλά η Μιράντα παίρνει γρήγορα τα μάτια της από εκεί. Από πού έρχονται τα βήματα; Κοιτάζει μες στις σκιές, γιατί, ναι, από αυτές έρχονται: από τις βαθιές σκιές γύρω από το κρεβάτι, οι οποίες θυμίζουν σήραγγες ατελείωτες.

Η Μιράντα καταλαβαίνει, φυσικά, πως ονειρεύεται. Η ονειρική της πανοπλία τυλίγει το σώμα της – ένα πλέγμα από φως και ύφασμα σαν κρυστάλλινο ατσάλι. Δεν ξεχνά να χρησιμοποιεί την τεχνική της Ονειρικής Θωράκισης όταν πέφτει για ύπνο, ακόμα κι ύστερα από ερωτικά παιχνίδια με τον Αλέξανδρο, γιατί ξέρει πως η κακιά Αδελφή της μπορεί οποιαδήποτε νύχτα να της παίξει άλλα παιχνίδια, πολύ πιο διαβολικά.

Και τώρα, μάλλον αυτή είναι. Έρχεται...

Μέσα από τις βαθιές σκιές, τα βήματα δυναμώνουν και μετά, παραδόξως, χάνουν τη δύναμή τους καθώς η Κορίνα ξεπροβάλλει και πλησιάζει. Ένα σκούρο-πράσινο φόρεμα ανεμίζει γύρω απ'το κοκκινόδερμο σώμα της, κάνοντάς την να μοιάζει με φάντασμα, παρότι άνεμος δεν φυσά εδώ, και ούτε τα ξανθά μαλλιά της κυματίζουν. Τα πράσινα μάτια της γυαλίζουν, φωτίζουν, σχεδόν σαν τα μάτια πολεοπλάστη. Τα χείλη της είναι βαμμένα μαύρα. Στα χέρια της φορά λευκά γάντια με αλυσιδωτά κρόσσια.

«Μιράντα...» λέει. «Αδελφή μου...»

Η Μιράντα ετοιμάζεται να δεχτεί κάποιου είδους ονειρική επίθεση.

Η Κορίνα ρίχνει ένα βλέμμα στον Αλέξανδρο. «Είναι καλός, τουλάχιστον;»

«Τι θέλεις εδώ;» Η Μιράντα σηκώνεται όρθια πάνω στο κρεβάτι. Στο όνειρό της έχει και τα δύο πόδια της κανένα δεν λείπει. Είναι ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της αλλά η ονειρική της πανοπλία τη σκεπάζει, λαμπυρίζοντας.

«Υπάρχει κίνδυνος, Αδελφή μου. Άκουσέ με. Δεν έχουμε χρόνο: δυσκολεύτηκα να βρω το όνειρό σου, και δεν ξέρω πόσο μπορώ να μείνω εδώ. Ο Διόφαντος περιφέρεται μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία μαζί με έξι Εκτρώματα, προκαλώντας καταστροφές, σκοτώνοντας κόσμο. Κανείς

δεν μπορεί να τον σταματήσει. Απαιτεί να τον υπηρετήσουν σαν βασιλιά τους. Σαν 'βασιλιά τούτης της διάστασης'. Είναι τελείως τρελός. Και νομίζω ότι μόνο εσύ έχεις τη δύναμη να τον αντιμετωπίσεις, Μιράντα. Πρέπει να πας στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Πρέπει να του δώσεις τέλος. Εσύ τον έφερες εδώ!»

Η Μιράντα νιώθει πάλι ενοχές να την κατακλύζουν· μια σκοτεινή ομίχλη κάνει να συγκεντρωθεί γύρω της, αλλά το φως της ονειρικής πανοπλίας της τη διώχνει – δεν θ' αφήσει την Κορίνα να την εκμεταλλευτεί ψυχολογικά! «Η Άνμα και η Νορέλτα; Κινδυνεύουν από τον Διόφαντο εκεί που τις έχεις κλεισμένες;»

«Α...» κάνει η Κορίνα, «ώστε δεν σ' έχουν συναντήσει ακόμα...» Φαίνεται συλλογισμένη.

«Τι εννοείς; Θα έπρεπε να μ' έχουν συναντήσει; Γιατί;» Τι παιχνίδι παίζει τώρα η Κορίνα;

«Τις ελευθέρωσα, Αδελφή μου. Δεν τις κρατάω πλέον κλεισμένες στο Σύμπλεγμα Ήχων.»

«Γιατί;» Τι παγίδα προσπαθεί να στήσει;

«Δεν υπάρχει λόγος πια...» Μοιάζει διστακτική να πει περισσότερα.

Ο αέρας γύρω τους, ο χώρος ολόκληρος, αρχίζει να ρυτιδώνει και να κάνει μαύρες γραμμές, όπως μια οθόνη που δυσκολεύεται να δείξει σωστά τα οπτικά δεδομένα.

Η Κορίνα λέει: «Δεν μπορώ να μείνω για πολύ ακόμα...» Η εικόνα της μοιάζει να παραπαίει χωρίς όμως να μετακινείται – μια παραδοξότητα. «Μιράντα, άκουσέ με! Η Άνμα και η Νορέλτα είναι ελεύθερες και σε ψάχνουν· τις άφησα να φύγουν, γιατί... γιατί...» Ακόμα διστάζει, κομπιάζει. «Το φυλαχτό δεν υπάρχει πια! Έσπασε. Έγινε κομμάτια. Δεν το έχω πια. Καμιά μας δεν θα το ξανάχει ποτέ. Έδωσα στη Νορέλτα τα θραύσματά του.»

Η Μιράντα δεν μπορεί να την πιστέψει. Αποκλείεται αυτά να είναι αλήθεια. Η Κορίνα κάποιο παιχνίδι παίζει ξανά. Κάποια παγίδα προσπαθεί να στήσει.

«Πρέπει να πας στη Β' Κατωρίγια, οπωσδήποτε, Αδελφή μου!» λέει η Κορίνα καθώς η μορφή της βουλιάζει μέσα στα βαθιά σκοτάδια, και το όνειρο τρεμοπαίζει ολόγυρά τους. «Πρέπει να σταματήσεις τον Διόφαντο! Καταστρέφει την Πόλη!» Τώρα, η φιγούρα της φαίνεται από από-

σταση μες στη σκοτεινή σήραγγα, και η φωνή της ακούγεται πιο απόμακρη: «Εσύ τον έφερες εδώ!...»

Κι ακόμα πιο απόμακρη, σαν ακαθόριστη ηχώ:

Εσύ τον έφερες εδώ

τον έφερες εδώ

εδώ

Η Μιράντα μένει μόνη μέσα στο όνειρο...

...και, χρησιμοποιώντας μια νοητική μέθοδο της Ονειρικής Θωράκισης – τα μάτια της άνοιξαν. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Ο Αλέξανδρος κοιμόταν πλάι της, μπρούμυτα, αλλά όχι με τον κώλο έξω, φυσικά – ήταν χειμώνας στην πραγματικότητα.

Η Μιράντα πήρε καθιστή θέση, ανάβοντας το φως στο κομοδίνο, μαζεύοντας τα πόδια της προς τα πάνω – το κανονικό και το τεχνητό του Κλαρκ.

Τι ήταν αυτά που της είχε πει η Κορίνα;

Το όνειρο, σίγουρα, δεν ήταν μονόπλευρο. Η Μιράντα δεν ήταν μόνη της εκεί – η Κορίνα δεν ήταν μια ονειροσκιά όπως ο γυμνός ονειροΑλέξανδρος. Ήταν η αληθινή Κορίνα, η κακιά Αδελφή της.

Είναι δυνατόν να ελευθέρωσε την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ; Είναι δυνατόν το φυλαχτό να έσπασε, όπως ισχυρίζεται; Αν είχε σπάσει το φυλαχτό, τότε πώς η Κορίνα είχε εισβάλει στο όνειρο της Μιράντας; Λέει ψέματα, η καταραμένη! Απροκάλυπτα! Νομίζει ότι είμαι τόσο ηλίθια ώστε να τα πιστέψω;

Το νομίζει;... Δε φαινόταν πιθανό στη Μιράντα. Η Κορίνα, ό,τι άλλο κι αν ήταν, δεν ήταν απερίσκεπτη. Δε μπορεί να μην καταλάβαινε ότι η Αδελφή της θα αντιλαμβανόταν το ψέμα.

Εκτός αν δεν ήταν ψέμα.

Αλλά πώς μπορεί να ήταν αλήθεια; Αν ήταν αλήθεια, τότε η Κορίνα δεν θα έπρεπε να είναι στο όνειρό της! Το όλο θέμα έμοιαζε με αστεία παραδοξότητα.

Μια στιγμή... σκέφτηκε η Μιράντα, προσπαθώντας να εκλογικέψει την κατάσταση. Μια στιγμή... Με το φυλαχτό μπορείς να δεις το μέλλον. Και μπορείς και να το επηρεάσεις... Επομένως... επομένως... Θα μπορούσε η ονειρική Κορίνα να ήταν η Κορίνα-του-παρελθόντος, η οποία είχε δει ότι στο μέλλον το φυλαχτό θα έσπαγε αλλά η ίδια εξακολουθούσε

να το έχει στην κατοχή της και έτσι είχε επισκεφτεί τη Μιράντα στο όνειρό της;

Ήταν εφικτό κάτι τέτοιο, ή ήταν τελείως τρελό;

Η Μιράντα αισθανόταν ζαλισμένη από τη σκέψη. *Είναι δυνατόν η Κορίνα να είδε ότι, στο μέλλον, το φυλαχτό θα σπάσει κάπως και να... Μα, αν έβλεπε κάτι τέτοιο, τότε θα προσπαθούσε να το αποτρέψει, σωστά;* Και πόσο δύσκολο μπορεί να ήταν να το αποτρέψει; Για να θέλει να ειδοποιήσει τη Μιράντα, πρέπει να είχε δει κάτι που της έλεγε ότι ήταν αδύνατον να αποτρέψει τη θραύση του φυλαχτού...

Και η Μιράντα δυσκολευόταν πολύ να το πιστέψει αυτό. Τι μπορεί να έκανε απόλυτα σίγουρη τη θραύση του φυλαχτού;

Μα τον Κρόνο, ήταν απάτη! Οπωσδήποτε! Η Κορίνα προσπαθούσε να την κοροϊδέσει. Προσπαθούσε να παίξει με το μυαλό της. Δεν υπήρχε άλλη λογική εξήγηση.

Αλλά τι ήταν αυτό που είχε πει για τον Διόφαντο και έξι Εκτρώματα; Αυτό ίσως και να αλήθευε. Ίσως. Η Μιράντα ήδη το φοβόταν ότι θα συνέβαινε, φυσικά. Ο Διόφαντος, μάλλον, δεν θα έμενε για πάντα στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. *Και εξαιτίας μου βρίσκεται στη Ρελκάμνια... Εγώ τραυμάτισα την Πόλη έτσι, και έφερα μαζί μου αυτό το τέρας...*

Η Μιράντα σηκώθηκε από το κρεβάτι, βηματίζοντας μες στο σκοτεινό δωμάτιο. Η Κορίνα προσπαθούσε να παίξει με το μυαλό της. Προσπαθούσε να παίξει με τους φόβους της. Αυτό ήταν. Προσπαθούσε να την κάνει να πάει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, ώστε να εγκαταλείψει τον Βόρκεραμ-Βορ, να τον αφήσει με την Ολντράθα και τη Φοίβη, για να είναι πιο ευάλωτος στόχος. Η Κορίνα πρέπει να είχε πάλι βάλει σε εφαρμογή κάποιο σχέδιο για να τον εξολοθρεύσει.

Και θέλει, συγχρόνως, να με κάνει να είμαι αφύλαχτη όταν θα επισκεφτώ τη Β' Κατωρίγια, γι' αυτό μου λέει ότι το φυλαχτό έσπασε.

Αν είναι δυνατόν! Αποκλείεται νάχει σπάσει. Αποκλείεται ποτέ η Κορίνα να το άφηνε να σπάσει!

Και ούτε η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ ήταν ελεύθερες, φυσικά. Η Κορίνα ήθελε να τραβήξει τη Μιράντα στη Β' Κατωρίγια, να τη βάλει ν' αναζητά τον Διόφαντο, ώστε να την παγιδέψει κάπως.

Δεν πρόκειται να πιάσει, Αδελφή μου! Ό,τι κι αν έχεις στο μυαλό σου δεν πρόκειται να πιάσει, σκέφτηκε η Μιράντα κοιτάζοντας την Πόλη έξω από το παράθυρο του δωματίου. Τα πολεοσημάδια δεν την προειδοποιούσαν για κανέναν άμεσο κίνδυνο, ούτε για τίποτα το ασυνήθιστο. Αλλά αυτό δεν σήμαινε κάτι, ασφαλώς. Δεν ήταν τόσο απλό να διακρίνεις τα ύπουλα σχέδια της Κορίνας...

Η Μιράντα επέστρεψε στο κρεβάτι.

Και ο Αλέξανδρος γύρισε προς τη μεριά της· την είχε καταλάβει. Πάντα ήταν σε εγρήγορση. Είχε μάθει να είναι. Η Μιράντα αισθάνθηκε τη στύση του ν'ακραγγίζει τον μηρό της, κι αυτό την έκανε να τον θέλει.

«Τι είναι;» τη ρώτησε, με τη φωνή του βραχνή, αγουροξυπνημένος. «Συμβαίνει κάτι;» Ναι, πάντοτε ήταν σε εγρήγορση – ακόμα και τόσο καυλωμένος, δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ειρωνικά η Μιράντα.

Και χαμογέλασε μες στο σκοτεινιασμένο δωμάτιο. «Έχω μια ανεξήγητη, ξαφνική επιθυμία,» του ψιθύρισε αγγίζοντας το μπράτσο του, χαϊδεύοντας το πλευρό του.

Το χέρι του σύρθηκε πάνω της, ψηλαφώντας τα στήθη της, τραβώντας τον στηθόδεσμο κάτω, κατεβαίνοντας προς την κοιλιά της ανιχνευτικά... «Και δεν ήταν τίποτ' άλλο που σε ξύπνησε;» τη ρώτησε, επίμονος. «Νόμιζα ότι ήσουν όρθια και ξανάρθες στο κρεβάτι.»

«Σκέφτηκα ότι ίσως να μου περνούσε αν βάδιζα λίγο.»

«Αλλά δεν τα κατάφερες;»

«Πλήρης αποτυχία, σε πληροφορώ.»

Το χέρι του είχε τώρα κατεβάσει την περισκελίδα της. Ο Αλέξανδρος μειδίασε, και τα χείλη τους συναντήθηκαν, οι γλώσσες τους χόρεψαν μαζί... Η Μιράντα βρισκόταν σύντομα από πάνω του, αφήνοντας τον πρώτο οργασμό να διώξει από το μυαλό της το ονειρικό παιχνίδι που είχε προσπαθήσει να παίξει η μισητή της Αδελφή.

«Σίγουρα ήταν μόνο αυτό που σε ξύπνησε;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος, μετά, ενώ ήταν ξαπλωμένοι πιο ήρεμα οι δυο τους, ακόμα αγκαλιασμένοι σφιχτά, ακόμα γυμνοί.

«Ανησυχείς για αύριο, ε;» Αύριο η Τριανδρία θα πήγαινε στη Βαθμιδωτή μαζί με τη Σειρήνα Οβορμάνδω, για να συναντήσουν τον Κίμωνα Χρονομάχο, ενώ ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ θα ξεκινούσε το ταξίδι προς την Επιγεγραμμένη. «Μην ανησυχείς. Δεν ξύπνησα γι' αυτό.» Αλλά

Αβέβαια Μέλλοντα και Ρημαγμένοι Δρόμοι

η Κορίνα ίσως κάτι να έχει προετοιμάσει στη Βαθμιδωτή – κάτι που δεν είδα όταν ακολούθησα τον Δρόμο του Μέλλοντος...

/14\

Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ διαιρείται, πολιτικοί επισκέπτες έρχονται σε μια συνοικία κάτω από μολυσματικά νέφη, ένας κρυφός φονιάς τούς υποδέχεται, ένας πολιτάρχης είναι γεμάτος καχυποψία και εχθρότητα η Μιράντα βλέπει ένα όραμα να γίνεται πραγματικότητα.

Το πρωί, χώρισαν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πήρε μαζί του τις τρεις θυγατέρες της Πόλης, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, τον Όρπεκαλ-Λάντι (με την οικογένειά του και κάποιους βοηθούς και συντρόφους του – εξόριστους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας), τη Φοριντέλα-Ράο, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τη Ζιλκάμα'μορ, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τη Ζιρτάλια τη Γάτα, τον Λεονάρδο και τη Φρίντα Άνταλμιρ, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τη Ροντάκη (τη μοναδική μισθοφόρο που είχε απομείνει από την ομάδα της Ρία Καλόφρασσης, η οποία μέχρι στιγμής θεωρούσε τον εαυτό της «ανεξάρτητη πολεμίστρια», μην έχοντας προσχωρήσει σε καμιά άλλη ομάδα), μερικούς ακόμα μισθοφόρους (Εκλεκτούς και μη), το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, και κάποια άλλα οχήματα (των Εκλεκτών και μη) – ανάμεσα στα οποία, φυσικά, και το φορτηγό όπου κρύβονταν οι Φίλοι της Μιράντας.

Οι υπόλοιποι – όλος ο υπόλοιπος στρατός – υπό την αρχηγία του Ρίντιλακ-Κονχ και της Ευμενίδας Νοράλνω, ταξίδεψαν προς τα ανατολικά, διασχίζοντας την Κουρασμένη, πλησιάζοντας τα σύνορά της με την Αμφίνομη.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι δικοί του κατευθύνθηκαν προς την αντίθετη μεριά – προς το Πολιτικό Μέγαρο της συνοικίας. Η Μιράντα οδηγούσε το φορτηγό με τους Φίλους, και μαζί της ήταν η Φοριντέλα-Ράο, για παρέα. Ο Αλέξανδρος βρισκόταν μέσα στο εξάτροχο όχημα των Εκλεκτών, με τον Βόρκεραμ και τον Όρπεκαλ-Λάντι. Ήταν σημαντικό η Τριανδρία να φαίνεται ενωμένη.

Συνολικά, η συνοδία αποτελείτο από εξήντα-εφτά ανθρώπους, δεκατέσσερα οχήματα, και δέκα παράξενες μηχανικές εξωδιαστασιακές οντότητες (οι Φίλοι – πρώην Εκτρώματα).

Φτάνοντας στο Πολιτικό Μέγαρο βρήκαν μια άλλη συνοδία να τους περιμένει απέξω. Αποτελείτο από πέντε οχήματα, και στο κεντρικό βρισκόταν η Πολιτάρχης της Κουρασμένης, Σειρήνα Οβορμάνδω, η οποία μίλησε τηλεπικοινωνιακά στον Βόρκεραμ-Βορ και τους υπόλοιπους μέσα στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών.

Αφού τους καλημέρισε, είπε: «Ακολουθήστε με, κύριοι.»

Και η συνοδία της Αμυντικής Τριανδρίας ακολούθησε τη μικρότερη συνοδία της Πολιτάρχη της Κουρασμένης, διασχίζοντας τη συνοικία προς τα βόρεια, περνώντας από μεγάλες λεωφόρους και γέφυρες, ενώ η παρουσία της τοπικής Αστυνομίας ήταν παντού αισθητή με οχήματα και αεροσκάφη.

Η Μιράντα, οδηγώντας το φορτηγό με τους Φίλους, διέκρινε την παρακολούθηση και την ετοιμότητα των αστυνομικών στα σημάδια της Πόλης. Ακόμα και τώρα, ακόμα και ύστερα από τόσες συνεννοήσεις με την Πολιτάρχη τους, υποπτεύονταν ότι ίσως οι «ξένοι» να έπαιζαν κάποιο άσχημο παιχνίδι στο τέλος. *Δε μας συμπαθούν καθόλου. Ίσως όχι αδικαιολόγητα. Μοιάζουμε για παρείσακτοι...*

Οι δύο συνοδίες που είχαν γίνει μία έφτασαν στα βόρεια σύνορα της Κουρασμένης και, ύστερα από μια πολύ σύντομη διαδικασία ελέγχου, μπήκαν στη Βαθμιδωτή. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να καταλάβεις ότι είχες περάσει σε άλλη συνοικία. Πάνω από τη Βαθμιδωτή απλώνονταν μολυσματικά νέφη που δεν έβλεπες παντού στην Ατέρμονη Πολιτεία: σύννεφα και καπνοί με χρώμα μαύρο, βαθύγκριζο, μπλε σαν μελανιά πάνω σε λευκό δέρμα, άσπρο σαν ξεπλυμένο πανί, κιτρινιάρικο σαν κάτι το δηλητηριώδες και θανατηφόρο. Η Βαθμιδωτή ήταν μια εξολοκλήρου βιομηχανική συνοικία, κι αυτό φαινόταν πεντακάθαρα. Ήταν, επίσης, μια *ανθυγιεινή* συνοικία για να κατοικείς. Οι κάτοικοί της προτιμούσαν να βρίσκονται κλεισμένοι στους προσωπικούς, ειδικά διαμορφωμένους χώρους τους παρά να είναι έξω. Ήταν από τις λίγες συνοικίες, μάλιστα, όπου πολλοί ήθελαν να ζουν στα υπόγεια αντί στα ανώγια.

Η Βαθμιδωτή παρήγε κάθε είδους τεχνικό εξοπλισμό – από τηλεοπτικούς δέκτες και ραδιόφωνα μέχρι ανταλλακτικά για αεροσκάφη και πυροβόλα όπλα – και έβγαζε αρκετά χρήματα από αυτή την παραγωγή. Ήταν, όμως, εξαρτημένη από την Επιστρωτη στα ανατολικά της για τρόφιμα. Η Βαθμιδωτή δεν παρήγε καθόλου τροφές τις εισήγε όλες. Και, ύστερα από τον τελευταίο πόλεμο με την Επιστρωτη, είχε υποχρεωθεί να τις εισάγει με επαχθείς όρους.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος τα είχαν μάθει πρόσφατα αυτά μιλώντας με μισθοφόρους που ετούτες οι περιοχές δεν τους ήταν άγνωστες. Και τώρα, καθώς διέσχιζαν τους δρόμους της Βαθμιδωτής ακολουθώντας τη Σειρήνα Οβορμάνδω, ο Βόρκεραμ αναρωτιόταν για τη νοοτροπία που πρέπει να είχε αναπτύξει η Βαθμιδωτή μετά τον πόλεμο. Ήταν μια συνοικία ηττημένη και εξαναγκασμένη. Ο σημερινός της Πολιτάρχης, ο Κίμωνας Χρονομάχος, ήταν ο ίδιος που είχε εμπλακεί σ'εκείνο τον πόλεμο πριν από εφτά χρόνια. Ακόμα κρατούσε τη θέση του παρότι είχε χάσει τον πόλεμο. Πρέπει να ήταν καλά γαντζωμένος, όπως έλεγαν στην Ανακτορική Συνοικία, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ-Βορ. Και ήταν λογικό να είναι, επίσης, φοβισμένος και καχύποπτος. *Θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεχτικοί μαζί του, όταν του μιλήσουμε για την Αμυντική Συμμαχία...* ειδικά αφού ήξεραν πως ο Σημαδεμένος τον είχε επισκεφτεί, κάνοντάς τον προκατειλημμένο εναντίον τους.

Μέσα στους δρόμους της Βαθμιδωτής, η Αστυνομία της ακολουθούσε τη συνοδία της Αμυντικής Τριανδρίας και της Πολιτάρχη της Κουρασμένης. Τα οχήματα και τα αεροσκάφη τους έμοιαζαν μ'αυτά της Αστυνομίας της Κουρασμένης. Το περιβάλλον ήταν, όμως, πολύ πιο αποπνιχτικό εδώ, εξαιτίας των πυκνών καπνών που απλώνονταν στον ουρανό. Έκαναν τη συνοικία να μοιάζει σκοτεινή, ακόμα και μια τέτοια πρωινή ώρα. Και έκαναν, επίσης, την αναπνοή πιο δύσκολη.

Ο Βόρκεραμ είχε προστάξει να κλείσουν όλα τα παράθυρα του εξάτρουχου φορτηγού – όσα δεν είχαν ήδη κλείσει οι μισθοφόροι του – για να μη μπαίνει η δυσσομία.

Η Μιράντα, μέσα στο δικό της, πολύ μικρότερο φορτηγό, είχε επίσης κλείσει το παράθυρο πλάι της το ίδιο και η Φοριντέλα-Ράο. «Γαμώτο,» μόρφασε η εξόριστη αριστοκράτισσα από την Έκθυμη. «Είχαμε ξανα-

περάσει από εδώ, Μιράντα, όταν ανεβαίναμε προς τις συνοικίες του Ριγοπόταμου, ερχόμενοι από την Ανακτορική Συνοικία. Φριχτό – αποτρόπαιο – μέρος!»

Η Μιράντα ένευσε, σιωπηλά.

«Κρόνε!...» αναφώνησε η Φοριντέλα-Ράο, αναπολώντας. «Μου φαίνεται σαν νάχει περάσει ένας ολόκληρος χρόνος από τότε, ενώ δεν είναι παρά λιγότερο από δυο μήνες!» Κούνησε το κεφάλι. «Και η Άνμα και η Νορέλτα ήταν μαζί μας, τότε...» πρόσθεσε. Στράφηκε στη Μιράντα. «Πότε σχεδιάζεις να πάμε να τις ελευθερώσουμε;»

«Σύντομα,» αποκρίθηκε μόνο εκείνη, έχοντας στο μυαλό της το όνειρο που είχε δει τη νύχτα – το όνειρο με την Κορίνα. Όλο παράξενα όνειρα βλέπω τελευταία...

«Τι θα πει ‘σύντομα’, Μιράντα; Μετά από τη Βαθμιδωτή;»

Καλό ερώτημα. «Θα δούμε... Είναι πιθανό, όμως.»

Η Φοριντέλα-Ράο την κοίταζε συνοφρυωμένη.

Δε μου έχεις και τόση εμπιστοσύνη, ε, Φοριντέλα;... Δε σε αδικώ· δεν με ξέρεις καλά, και η Άνμα ήταν φίλη σου: φοβάσαι γι’ αυτήν. «Θα τις σώσουμε από τα χέρια της Κορίνας, μην το αμφιβάλλεις. Δεν πρόκειται να τις εγκαταλείψω. Είναι Αδελφές μου, και με τη Νορέλτα γνωριζόμαστε από παλιά.»

Η Σειρήνα Οβορμάνδω τούς οδήγησε στο Πολιτικό Μέγαρο της Βαθμιδωτής – ένα πελώριο οικοδόμημα ανάμεσα σε πολυκατοικίες, κάτω από τους πυκνούς καπνούς. Η Αστυνομία ήταν συγκεντρωμένη γύρω του. Δεν τους άφησε να μουν. Τους ζήτησε να κατεβούν από τα οχήματά τους, να έρθουν μέσα μόνο όσοι ήταν απολύτως απαραίτητο να έρθουν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ επέμεινε ότι η Τριανδρία δεν πήγαινε πουθενά – πουθενά – χωρίς κάποια βασική συνοδία. Είχαν πολλούς δόλιους εχθρούς που μπορεί να παραμόνευαν παντού.

«Όχι, όμως, μέσα στο Πολιτικό Μέγαρο της Βαθμιδωτής, σας διαβεβαιώνω, κύριε,» είπε ο άντρας που τους μιλούσε – ένας τύπος ντυμένος με στολή λοχαγού της Αστυνομίας, λευκόδερμος, με κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά, και μάτια...

...μάτια δολοφόνου, σκέφτηκε αμέσως μόλις τα είδε ο Βόρκεραμ-Bor. Δεν είναι αυτός που δείχνει. Δεν είναι ένας απλός λοχαγός της τοπικής Αστυνομίας. Κάτι άλλο κρύβει τούτος ο άνθρωπος. Μυστικές υπηρεσίες;

Και δεν ήταν ο μόνος που το παρατήρησε.

Ο Αλέξανδρος το είχε παρατηρήσει επίσης. Ίσως νάναι του επαγγέλματός μου. Όμως όχι μόνο κατάσκοπος, αλλά και φονιάς, συλλογίστηκε. Σκληρός άνθρωπος. Πρέπει νάναι χρήσιμος στον Πολιτάρχη...

Η Φοίβη το είχε διαβάσει στα σημάδια της Πόλης: αντίκρυ τους στεκόταν ένας άντρας που έστελνε ανθρώπους στα χέρια του Συζύγου της: ένα θανατηφόρο όπλο κρυμμένο μέσα σε στολισμένο γάντι: ένας υπηρέτης του Ανόφθαλμου κρυμμένος μέσα σε στολή αστυνομικού. Ωστόσο, δεν είχε στόχο τον Βόρκεραμ-Bor· η Φοίβη δεν διέκρινε καμιά άμεση απειλή.

Ούτε και η Ολντράθα. Μα αυτός ο άντρας την τρώαζε. Τα σημάδια γύρω του της φαίνονταν τόσο εχθρικά προς το μυαλό της, προς τη νοοτροπία της. Η δουλειά του ήταν να κλέβει ζωές, ενώ η δική της να σώζει ζωές. Ένα τέρας. Είναι... σαν τη Φοίβη...

Η Μιράντα τον παρατηρούσε ψύχραιμα αυτόν τον άνθρωπο που είχε ξεπροβάλει ανάμεσα από τους υπόλοιπους αστυνομικούς για να υποδεχτεί την Τριανδρία. Τον παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή, κρίνοντας τον από τα σημάδια που της έδινε η Πόλη, και ακούγοντας τη διαίσθησή της. Ήταν, αναμφίβολα, ένας φονιάς ντυμένος σαν λοχαγός της Αστυνομίας, αλλά δεν ήταν εδώ ως παρείσακτος. Ήταν μέρος της τοπικής Αστυνομίας. Ήταν μέρος της άμυνας της Βαθμιδωτής.

Η Μιράντα κατάλαβε: *Τιμωρός. Φυσικά...* Οι κρυφοί αστυνομικοί της Βαθμιδωτής. Φονιάδες και βασανιστές που όλοι οι κάτοικοι της συνοικίας έτρεμαν. Δρούσαν σχεδόν ανεξέλεγκτα, υπηρετώντας άμεσα τον Πολιτάρχη... εκτός αν ήθελαν να τον ρίξουν από τη θέση του.

Αλλά αυτός ο συγκεκριμένος ήταν «στήριγμα», της μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια, όχι αντίπαλος του Κίμωνα Χρονομάχου.

Και δεν είχε συστηθεί όταν τους συνάντησε. Έμοιαζε με μια απρόσωπη δύναμη καθώς αντίκριζε τώρα τον Βόρκεραμ-Bor.

Ο οποίος του αποκρίθηκε: «Οι εχθροί μπορεί να κρύβονται παντού. Και ο Πολιτάρχης σας έχω ακούσει πως, λόγω δόλιας παραπληροφό-

ρησης, τρέφει αντιπάθεια προς εμάς. Επομένως, θα μας ακολουθήσουν δώδεκα σωματοφύλακες—»

«Δεν είναι δική σας η επιλογή, κύριε. Μόνο η Τριανδρία θα περάσει, καθώς και η Πολιτάρχης της Κουρασμένης και οι άμεσοι συνοδοί της.»

«Και ποιος είστε εσείς,» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, «που παίρνετε τέτοιες αποφάσεις; Ο Πολιτάρχης σας ήταν που μας κάλεσε.»

«Η απόφαση είναι του Πολιτάρχη.»

Ο άνθρωπος ακόμα δεν θέλει να πει το όνομά του! παρατήρησε, ενοχλημένα, ο Βόρκεραμ-Βορ. «Να του πείτε τότε ότι δεν μπαίνουμε στο Μέγαρο χωρίς δώδεκα σωματοφύλακες το λιγότερο. Αν δεν το δέχεται αυτό, θα γυρίσουμε και θα φύγουμε από τη συνοικία σας.»

Η Σειρήνα Οβορμάνδω, που στεκόταν παραδίπλα, είπε στον ανώνυμο λοχαγό: «Δεν υφίσταται κίνδυνος, σας διαβεβαιώνω. Η συνοδία τους ήταν μέσα και στο δικό μου Πολιτικό Μέγαρο χτες και προχτές. Θα μπορούσα να μιλήσω προσωπικά στον κύριο Χρονομάχο;»

Ο άντρας αποκρίθηκε: «Περιμένετε, παρακαλώ, Εξοχότατη»· κι εξαφανίστηκε ανάμεσα στους υπόλοιπους αστυνομικούς. Σαν φάντασμα.

Ο Όρπεκαλ ψιθύρισε έντονα, αλλά μόνο για τ'αφτιά του Βόρκεραμ και του Αλέξανδρου: «Με τρομάζει αυτός! Μπορεί νάναι άνθρωπος της Κορίνας. Δολοφόνος της.»

«Σςς,» του έκανε ο Πανιστόριος, ήπια, με την έκφρασή του μια ουδέτερη μάσκα. «Αν ήταν αυτό που λες, οι φίλες μας θα μας είχαν ήδη ειδοποιήσει. Κάποιος άνθρωπος των τοπικών μυστικών υπηρεσιών είναι.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Μάλλον,» συμφώνησε, μιλώντας κι αυτός χαμηλόφωνα. «Και δε θέλω φασαρίες τώρα, Όρπεκαλ. Είναι κρίσιμο, όπως καταλαβαίνεις.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν είπε τίποτ' άλλο, αλλά έδειχνε νευρικός.

Ο ανώνυμος λοχαγός δεν επέστρεψε ποτέ· μια άλλη λοχαγός της Αστυνομίας πληροφόρησε, τελικά, την Τριανδρία ότι μπορούσε να περάσει μαζί με τους δώδεκα σωματοφύλακές της. Ούτε έναν παραπάνω όμως, τόνισε. Και φαινόταν ανήσυχη, σαν να είχε πέσει κάποιο βάρος επάνω της.

Η Μιράντα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, σκέφτηκε: Αυτή δεν είναι Τιμωρός...

Μετά, μπήκαν στο Πολιτικό Μέγαρο της Βαθμιδωτής.
Ήταν μεσημέρι πλέον.

Ο Κίμωνας Χρονομάχος ήταν ένας άντρας χρυσόδερμος, με λεία μαύρα μαλλιά που είχαν κάμποσες γκρίζες τούφες. Η κοιλιά του προεξείχε έντονα· δεν έμοιαζε για αθλητικός τύπος. Φορούσε σκούρο-μπλε κοστούμι και λευκό πουκάμισο. Τους υποδέχτηκε σε μια αίθουσα με μεγάλο τραπέζι στο κέντρο και κάδρα στους τοίχους – κάδρα με φωτογραφίες εργοστασίων, εργατοπατέρων, εργατών, βιομηχανικών διευθυντών, μεγάλων μηχανών, και ιερωμένων του Ηρώταλου, γιου του Κρόνου και Επαίοντα της Τεχνουργίας, οι οποίοι ευλογούσαν χώρους εργασίας. Οι πάντες ήταν χαμογελαστοί σ'αυτές τις φωτογραφίες (εκτός από τους πολύ σοβαρούς ιερωμένους, φυσικά) και τα ρούχα τους καθαρά· τα μηχανήματα ήταν εξίσου καθαρά και γυαλιστερά, όπως και οι χώροι. Θα νόμιζε κανείς ότι όλοι εργάζονταν σε ιδανικές, σχεδόν ουτοπικές συνθήκες, υπό την επήρεια ποτών της ευτυχίας. Μια τελείως ψεύτικη εικόνα της κατάστασης που επικρατούσε στη Βαθμιδωτή ανέκαθεν.

Μαζί με τον Χρονομάχο, στην αίθουσα, ήταν έξι σύμβουλοί του, ενώ στην περιφέρεια του δωματίου στέκονταν αστυνομικοί – ανάμεσά τους και ο ανώνυμος λοχαγός.

Κανείς τους δεν είναι απλός αστυνομικός, παρατήρησε αμέσως η Μιράντα, από τα πολεοσημάδια στον χώρο, τα οποία σχηματίζονταν από τις θέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους, από τις σκιές, από μη-τυχαίους ήχους. *Τιμωροί, όλοι τους.*

Η Φοίβη τούς διέκρινε επίσης. Δεν ήξερε για τους Τιμωρούς, αλλά τους είδε γι'αυτό που ήταν. *Κι άλλοι υπηρέτες του Συζύγου μου. Φονικά όπλα κρυμμένα μέσα σε στολισμένα γάντια.*

Ο Πολιτάρχης της Βαθμιδωτής χαιρέτησε πρώτα, δια χειραψίας, την Πολιτάρχη της Κουρασμένης και μετά έστρεψε το βλέμμα του στον Βόρκεραμ-Βορ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, ατενίζοντάς τους σαν να ήθελε να τους κρίνει από την όψη τους και μόνο.

«Καλωσήρθατε, κύριοι. Έχουμε ακούσει για εσάς.»

«Πολύ κακά λόγια, είμαστε σίγουροι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ δίχως δισταγμό.

«Ωστόσο έρχεστε...»

«Δεν έχουμε τίποτα να κρύψουμε, όπως σύντομα θα καταλάβετε, Εξοχότατε. Σας έχουν παραπληροφορήσει.»

Στο πρόσωπο του Κίμωνας ο Βόρκεραμ διάβαζε: *Δεν σε πιστεύω. Ούτε λίγο.* Αλλά ο Πολιτάρχης της Βαθμιδωτής είπε: «Καθίστε.»

Η Τριανδρία κάθισε στο μεγάλο τραπέζι· το ίδιο και η Σειρήνα Οβορμάνδω και οι τέσσερις συνοδοί της, ο ένας εκ των οποίων ήταν ο Άλβερακ Μόρινλινχ, ο Υπουργός Δικαιοσύνης της Κουρασμένης.

«Ας ξεκινήσουμε από τα ψέματα,» πρότεινε ο Βόρκεραμ-Βορ, ενόσω υπηρέτες έφερναν ποτά, γλυκίσματα, και πρόχειρα φαγητά στο τραπέζι – άντρες και γυναίκες ντυμένοι με άχαρες, αν και καθαρές, στολές, σαν να ήθελαν να αποτελέσουν αντανάκλαση των δρόμων της Βαθμιδωτής. «Τι σας είπε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος για εμάς, Εξοχότατε, όταν σας επισκέφτηκε;»

«Γνωρίζετε, λοιπόν, για την επίσκεψή του...» Ο Κίμωνας ακούμπησε την πλάτη του στο κάθισμά του καθώς ένωνε τις άκριες των δαχτύλων του, παρατηρώντας τους.

«Γνωρίζουμε ότι περιφέρεται στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας λασπολογώντας μας.»

«Και τι λέει για εσάς, κύριε Βόρκεραμ-Βορ;»

«Υποθέτω πως σας είπε τα ίδια που είπε και στην κυρία Οβορμάνδω. Ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνετε λάθος. Αρνείστε ότι πήρατε την εξουσία με πραξικόπημα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Ότι φυλακίσατε παράνομα τον κύριο Γουίλιαμ Σημαδεμένο;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι πήρε τον λόγο, όπως συνήθως όταν άρχιζε να συζητιέται αυτό το θέμα. Διατηρώντας τη ψυχραιμία του αξιοθαύμαστα, εξήγησε πώς ακριβώς είχαν συμβεί τα πράγματα και γιατί η Τριανδρία είχε αναγκαστεί να πάρει, με τα όπλα, την εξουσία από τον Σημαδεμένο.

«Αυτή, τουλάχιστον, είναι η δική σας εκδοχή των γεγονότων,» είπε ο Κίμωνας Χρονομάχος ύστερα από μια γουλιά Αργυρό Νεφέλωμα.

«Αυτή είναι η αλήθεια. Ξεκάθαρα,» τόνισε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Μπορείτε να το αποδείξετε;»

«Μπορεί ο Σημαδεμένος να αποδείξει τα ψέματά του;»

«Ο κύριος Σημαδεμένος δεν χρειάζεται να αποδείξει *τίποτα*, κύριε. Καταφανώς δεν είναι πλέον Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, και τόσα έντυπα έχουν γράψει για το πραξικόπημα που κάνατε. Θέλετε να σας δείξω μερικά που έχουν φτάσει εδώ, στη Βαθμιδωτή;

»Εκείνο που βλέπω εγώ είναι ότι κάποιοι πραξικοπηματίες έρχονται στη συνοικία μου για να μου ζητήσουν να μπω σε μια αχρείαστη συμμαχία. Είναι ύποπτο ή δεν είναι; Νομίζω πως *είναι*, κύριοι. Η Βαθμιδωτή έχει υποφέρει πολλά, τα τελευταία χρόνια· δεν παίρνει άσκοπα ρίσκα.»

«Η Αμυντική Συμμαχία δεν είναι αχρείαστη,» τόνισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Σε τι χρειάζεται στη Βαθμιδωτή, κύριε;» Ο Κίμωνας άναψε ένα πούρο, παρατηρώντας τον όπως θα παρατηρούσε έναν κομπιναδόρο, νόμιζε ο Βόρκεραμ.

Αλλά δεν έδωσε σημασία σ' αυτό το καχύποπτο βλέμμα. Εξήγησε στον Χρονομάχο, όπως είχε εξηγήσει και στους άλλους πολιτάρχες, ποιος ήταν ο κίνδυνος που παρουσίαζε ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής και γιατί όφειλαν να ενωθούν για να τον αντιμετωπίσουν.

«Για να συμβούν οι καταστροφές που λέτε, ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής πρέπει να περάσει πρώτα από την Α' Κατωρίγια και από τη Ρόδα. Δεν αισθανόμαστε απειλημένοι στη Βαθμιδωτή,» δήλωσε ο Κίμωνας Χρονομάχος. «Και ούτε νομίζω πως ο Ανθοτέχνης θα *μπορεί* να έρθει ως εδώ, ούτως ή άλλως.»

«Σας είπα ότι οι συμμορίες και οι κακούργοι—»

«Ναι, έρχονται με το μέρος του. Και λοιπόν; Αυτό δεν σημαίνει ότι θα φτάσει στα σύνορά μας. Ούτε σημαίνει πως δεν θέλετε να μας κοροϊδέψετε εκμεταλλευόμενοι την απειλή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.»

«Αν ο Σημαδεμένος σάς είπε πως ο Ανθοτέχνης δεν έχει τη δύναμη να κατεβεί προς τα νότια, ήταν ψέμα, κύριε Χρονομάχε.»

«Γιατί ο κύριος Σημαδεμένος να πει τέτοιο ψέμα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ; Είναι δυνατόν να μη θέλει να νικήσει τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή, που κατέκτησε τη συνοικία του; Δεν βγάζει κανένα νόημα!»

«Μόνο η εκδίκηση τον ενδιαφέρει,» παρενέβη ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Μόνο να εκδικηθεί εμάς.»

«Και δικαιολογημένα, θα έλεγα, κύριε. Κι εγώ θα ήμουν πολύ θυμωμένος αν κάποιοι μου έκλεβαν με πραξικόπημα την πολιταρχία. Θα έστρεφα οργή Κρόνου εναντίον τους.»

«Οι πράξεις μας ήταν για να προφυλάξουμε τη συνοικία μας από—»

«Αυτή είναι η δικαιολογία όλων των τυράννων που έχουν ποτέ παρουσιαστεί στη Ρελκάμνια, κύριε! 'Κάναμε ό,τι κάναμε για να προφυλάξουμε, για να σώσουμε, για να βοηθήσουμε, και τα λοιπά και τα λοιπά.' Προφάσεις!»

Ο διαπληκτισμός που ξεκίνησε, ύστερα από τούτα τα λόγια, ήταν έντονος. Την αρχή, φυσικά, την έκανε ο Όρπεκαλ-Λάντι, αλλά και ο Βόρκεραμ-Βορ τώρα δεν μπόρεσε να μην αναμιχθεί· ακόμα κι ο Αλέξανδρος, που στις πολιτικές συναντήσεις προτιμούσε να μιλά μόνο όταν ήταν απαραίτητο.

Η Μιράντα είδε το όραμά της να γίνεται πραγματικότητα. Ήταν σαν ξανά να στεκόταν εκεί, στο τέλος του Δρόμου του Μέλλοντος, σαν να είχε αρπάξει ένα από τα παγωμένα δάκρια μέσα στον άνεμο και να κοίταζε εντός του... Ήταν σαν ο χρόνος να είχε κάνει κύκλο, κλείνοντάς την μέσα. Ήταν σαν ο παρελθοντικός της εαυτός να είχε θυμηθεί, τότε, μια ανάμνηση από το μέλλον: σαν να είχε δει, για λίγο, μέσα από τα μάτια του μελλοντικού της εαυτού. Του τωρινού της εαυτού.

Και η Σειρήνα Οβορμάνδω μπλέχτηκε σύντομα στον διαπληκτισμό, μοιάζοντας πολύ, πολύ προβληματισμένη. Μοιάζοντας να μην ξέρει ποια άποψη να υποστηρίξει (ότι η Τριανδρία ήταν επικίνδυνη, ή ότι δεν ήταν;). Μοιάζοντας να πασχίζει να επιτύχει μια ισορροπία που φάνταζε αδύνατον να επιτευχθεί.

Χρονομάχος: Δεν θέλω να έχω πραξικοπηματίες μες στη συνοικία μου!

Όρπεκαλ-Λάντι: Πιστεύεις τα ψέματα ενός παράφρονα!

Βόρκεραμ-Βορ: Καταδικάζεις τη συνοικία σου σε καταστροφή αν μείνεις έξω από τη Συμμαχία.

Χρονομάχος: Ξέρω πολύ καλά τι κάνω με τη συνοικία μου – και δεν θα μου υποδείξετε εσείς!

Οβορμάνδω: Ας τους ακούσουμε πιο προσεχτικά, κύριε Χρονομάχε.

Χρονομάχος: Είναι δυνατόν να προτείνετε να μπούμε στη συμμαχία τους χωρίς κανέναν λόγο; Στη συμμαχία σφετεριστών;

Βόρκεραμ-Βορ: Μια συμμαχία ανάμεσα στους πολιτάρχες είναι απαραίτητη αν θέλετε να επιβιώσετε από το πέρασμα του Αλυσσοδεμένου Ποιητή!

Χρονομάχος: Μη με απειλείτε εμένα, κύριε. Τέτοιες απειλές δεν τις λαμβάνω σοβαρά.

Βόρκεραμ-Βορ: Δεν είναι απειλή, μα τον Κρόνο! Η μόνη απειλή είναι αυτή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή: και είναι για όλες τις συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου.

Όρπεκαλ-Λάντι: Θα το μετανιώσετε αν δεν συμμαχήσετε μαζί μας.

Χρονομάχος: Εγώ φοβάμαι μην το μετανιώσω αν συμμαχήσω μαζί σας, κύριοι! Για απατεώνες μού φαίνεστε· σας το λέω ξεκάθαρα!

Πανιστόριος: Ρίξτε μια ματιά στο συμβόλαιο της Αμυντικής Συμμαχίας, τότε, και πείτε μας ποιοι όροι σας φαίνονται ύποπτοι, Εξοχότατε.

Χρονομάχος: Κανένας δεν περιμένει απατεώνες να έχουν ύποπτους όρους στο συμβόλαιό τους. Το γεγονός ότι δεν υπάρχουν ύποπτοι όροι είναι ύποπτο από μόνο του, μα τον Κρόνο!

Όρπεκαλ-Λάντι: Η λογική σου δεν έχει καμία λογική, Χρονομάχε!

Χρονομάχος: Αφήστε τη λογική μου να την κρίνει το Συμβούλιο των Τεχνοκρατών που εκλέγει τους πολιτάρχες της Βαθμιδωτής – μόνο η δική τους κρίση με ενδιαφέρει. Η γνώμη ενός ακόμα υπερόπτη Παλαιού μου είναι παντελώς αδιάφορη!

Τα προσβλητικά λόγια του Κίμωνα Χρονομάχου – που ήταν Καινός ευγενής – για τους Παλαιούς Οίκους έκαναν τον διαπληκτισμό να α-γριέψει περισσότερο.

Και η Ολντράθα, παρατηρώντας τα οργισμένα πολεοσημάδια παντού γύρω, σκέφτηκε: Κρόνε... τι χαλασμός Σκοτοδαίμονος είν' ετούτος; Σταμάτα το, Βόρκεραμ! Σταμάτα το, τώρα! Δεν το βλέπεις ότι πρέπει να σταματήσει; Δεν το βλέπεις; Βρισκόταν στα πρόθυρα να τον πλησιάσει και να του το ψιθυρίσει έντονα στ'αφτί.

Εκτός των άλλων, αυτοί οι αστυνομικοί-που-δεν-ήταν-αστυνομικοί στην περιφέρεια της αίθουσας τη φρίκαραν. Αισθανόταν σαν μια κοφτερή λεπίδα να χάιδευε τη σπονδυλική της στήλη...

«Περάστε έξω, κύριοι!» είπε τελικά ο Χρονομάχος, κάνοντας μια απαξιωτική χειρονομία προς την έξοδο της αίθουσας. «Περάστε έξω· δεν έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε.»

«Τόσο εύκολα παίζεις με τη μοίρα της συνοικίας σου;» τον ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, αγκριοκοιτάζοντάς τον.

«Ένας Παλαιός αριστοκράτης, τουλάχιστον, θα είχε πιο καλούς τρόπους,» μόρφασε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω είπε: «Ίσως θα έπρεπε να ξανασυζητήσουμε αύριο, ή μεθαύριο, όταν όλοι θα έχουμε-»

«Όχι, κυρία Οβορμάνδω,» τη διέκοψε ο Χρονομάχος, μιλώντας της πιο ήπια απ'ό,τι στα μέλη της Τριανδρίας: «δεν έχω τίποτ' άλλο να συζητήσω μ'αυτούς. Είπαμε ό,τι είχαμε να πούμε, και θα σας-»

«Θα το μετανιώσεις, Χρονομάχε!» φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι δείχνοντάς τον. «Θα το δεις ότι θα το μετανιώσεις!»

«Σας είπα ήδη να κρατήσετε τις απειλές σας για τον εαυτό σας, κύριοι,» αποκρίθηκε ο Κίμωνας. «Αλλά τι να περιμένει κανείς από δύο... σοβαρούς αριστοκράτες και τον... υποτακτικό τους;» έριξε ένα απαξιωτικό βλέμμα στον Αλέξανδρο – του οποίου η όψη παρέμεινε ουδέτερη και ο οποίος, εσωτερικά, μέσα στο μυαλό του, αγνόησε τελείως την προσβολή του Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής· δεν θα του έλεγε αυτός ο καριόλης ποιος ήταν.

Ο Κίμωνας στράφηκε στη Σειρήνα: «Κυρία Οβορμάνδω, προτείνω και σ'εσάς να κάνετε το ίδιο. Να μην έχετε άλλες επαφές μαζί τους. Δεν μπορεί να μην είναι απατεώνες. Θα ήταν μεγάλο λάθος να μπείτε στην υποτιθέμενη συμμαχία τους.»

«Δεν έχουμε ΟΥΤΕ ΕΜΕΙΣ τίποτ' άλλο να πούμε μαζί σου, Χρονομάχε!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ, οργισμένος πολύ πλέον ύστερα απ'όλα τούτα. Ο Όρπεκαλ είχε δίκιο, σκεφτόταν: τουλάχιστον, οι Παλαιοί ευγενείς είχαν καλύτερους τρόπους απ'αυτόν τον τσαρλατάνο του Σκοτοδαίμονος! «Ο Κρόνος θα σε κρίνει όταν έρθει η ώρα! Καλή σου τύχη – σ'εσένα και τη συνοικία σου!» Και στράφηκε, βαδίζοντας προς την έξοδο της αίθουσας.

Στη στιγμή, ο Όρπεκαλ, ο Αλέξανδρος, και οι δώδεκα σωματοφύλακες της Τριανδρίας τον ακολούθησαν. Οι τελευταίοι είχαν όλοι τα χέρια τους στα θηκαρωμένα όπλα τους, πανέτοιμοι να τα τραβήξουν σε περίπτωση που η κατάσταση ξέφευγε απ'τον έλεγχο – ακόμα και οι μεταμφιεσμένες θυγατέρες – ακόμα και η Ολντράθα, που, κατά κανόνα, απέφευγε τις βιαιοπραγίες.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω και οι τέσσερις συνοδοί της έμειναν πίσω· η Πολιτάρχης της Κουρασμένης εξακολουθώντας να μιλά στον ομότιμό της.

/15\

Η Άνμα αποκαλύπτει τα όπλα της Πόλης που είναι κρυμμένα μέσα στις σαβούρες, παρατηρεί ότι την παρατηρούν, γνωρίζει ένα παράξενο πλάσμα, και εκείνη κι η Νορέλτα έχουν κι άλλες συναναστροφές με τους Νομάδες, προτού επισκεφτούν ξανά μια πελώρια λεωφόρο και, αργότερα, καταλήξουν σε μυστηριώδεις δρόμους οδηγημένες από ένα άτομο που δεν θα περίμεναν να τις οδηγεί.

Βγήκε απ'τη σκηνή της και κάθισε απέξω, κοιτάζοντας τριγύρω, τον καταυλισμό των Νομάδων, οι οποίοι ξυπνούσαν ο ένας μετά τον άλλο. Ορισμένοι στέκονταν φρουροί, τις μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια, έχοντας όπλα κρυμμένα επάνω τους. Και τα σημάδια τής ψιθύριζαν ακόμα και τα είδη των όπλων.

Όπλα... Μια ιδέα ήρθε στο μυαλό της. Κάτι που το είχε ξεχάσει ως τώρα με την ιχνηλασία για τη Μιράντα και τον Βόρκεραμ-Βορ.

Σηκώθηκε όρθια και, χωρίς να φορέσει τις μπότες της, βάδισε μέχρι εκεί όπου είχαν αφήσει το φορτηγό τους χτες βράδυ όταν ήρθαν στην Πλατεία Διχαλωτής. Άνοιξε μια πόρτα του οχήματος και πήρε από μέσα έναν σάκο με πράγματα που ήταν κρυφά όπλα της Πόλης. Σαβούρες θα τα έλεγε οποιοσδήποτε δεν είχε πραγματικά μάτια. Ακόμα και η Αδελφή της, η Νορέλτα, για σαβούρες τα έβλεπε. Είχε ρωτήσει την Άνμα γιατί τα είχε αγοράσει από εκείνη την αποθήκη ενέργειας στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, προτού περάσουν τα σύνορα και μπουν στην Επιγεγραμμένη. Δεν καταλάβαινε τίποτα... Τίποτα...

Η Άνμα επέστρεψε στη σκηνή που τους είχαν παραχωρήσει οι Νομάδες των Δρόμων κι άφησε τον σάκο μπροστά στην είσοδο. Η Νορέλτα ακόμα κοιμόταν μέσα, της μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια. Αυτή η κοπέλα... Της χρειάζεται ύπνος, σκέφτηκε ειρωνικά η Άνμα, καθώς καθόταν οκλαδόν κι άρχιζε να βγάζει τις «σαβούρες» από το σάκο και να τις σκαλίζει, να τους δίνει, με τα επιδέξια χέρια της, την πραγματική τους μορφή – να αποκαλύπτει τα κρυμμένα όπλα.

«Γουστάρεις καφέ, δικιά μου;» Ο Κοντός Φριτς την είχε πλησιάσει, βαστώντας μια μεγάλη κούπα αχνιστό καφέ στο δεξί χέρι. «Τον πήραμε χτες από κάτι τύπους που μας επισκέφτηκαν εδώ, στην Πλατεία Διχαλωτής. Σάρντλιος· πολύ καλός!» Χαμογέλασε.

«Σ'ευχαριστώ, Φριτς,» αποκρίθηκε η Άνμα, επιστρέφοντάς του το χαμόγελο και παίρνοντας την κούπα. Ήπια μια γουλιά. «Όντως Σάρντλιος,» παρατήρησε· γιατί υπήρχαν και καφέδες που υποτίθεται ότι ήταν εισαγμένοι από τη διάσταση της Σάρντλι αλλά μάλλον από κάποιον τοπικό θόλο παραγωγής προέρχονταν.

Ο Κοντός ένευσε. «Είναι Σάρντλιος, δικιά μου· σίγουρο. Τι κάνεις εκεί, αν επιτρέπεται;» ρώτησε, κοιτάζοντας τις «σαβούρες» που σκάλιζε η Άνμα, και το μακρύ στιλέτο που είχε ήδη συναρμολογήσει από αυτές.

«Φτιάχνω όπλα.»

«Όπλα; Από αυτά;»

«Ναι.» Η Άνμα ήπια ακόμα μια γουλιά, ακούμπησε την κούπα δίπλα της, κι έπιασε πάλι τα εγκαταλειμμένα υλικά της Πόλης, συνεχίζοντας τη δουλειά της. Βρισκόταν προς το τέλος της συναρμολόγησης ενός βελονοβόλου. «Αυτό θα σ'το χαρίσω μόλις το τελειώσω, Φριτς.»

«Είναι... ασφαλές; Μη βγάλουμε κάνα μάτι.»

Η Άνμα γέλασε. «Τα όπλα που φτιάχνω εγώ είναι πιο ασφαλή απ'αυτά που πας κι αγοράζεις.»

Ο Κοντός την παρατηρούσε για λίγο αμίλητος· ύστερα γύρισε κι έφυγε, προτού το βελονοβόλο ολοκληρωθεί. Η Άνμα σκέφτηκε ότι θα του το δώριζε αργότερα· κι όταν το τελείωσε, άρχισε να φτιάχνει ένα άλλο όπλο.

Από τα ηχεία των Νομάδων ακουγόταν τώρα το *Μες στ'Άγρια τα Ξημερώματα* – Έγχρωμοι Γεφυρίτες. Απλωνόταν στην Πλατεία Διχαλωτής σαν ακουστικός μανδύας. Και στα μέσα του τραγουδιού μια φωνή είπε:

«Ακούτε Δρομοράδιο...»

Δρομοράδιο.

Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας.

Δρομοράδιο!»

Έχουν και ραδιοφωνικό σταθμό αυτοί οι Νομάδες; σκέφτηκε η Άνμα, και μεϊδίασε.

Όταν είχε ολοκληρώσει το όπλο που έφτιαχνε και ξεκινούσε ένα ακόμα, διαισθάνθηκε ότι κάποιος την παρακολουθούσε. Σταμάτησε τη δουλειά της, νιώθοντας ξαφνικά τον χειμωνιάτικο αέρα να γλιστρά σαν παρείσακτος εισβολέας μέσα στο πέτσινο πανωφόρι της. Παρατήρησε τα πολεοσημάδια προσεχτικά και, σύντομα, το βλέμμα της οδηγήθηκε σε κάτι πράγματα που ήταν αφημένα παραδίπλα. Κάτι σάκους. Αυτός- αυτό που την παρακολουθούσε ήταν κρυμμένο ανάμεσά τους, σχεδόν αόρατο. Δε θα το πρόσεχε αν τα σημάδια της Πόλης δεν της το έδειχναν. Δυο γυαλάδες μέσα απ'το σκοτάδι, σαν μικροί φακοί...

Η Άνμα ένωσε ένα ρίγος να τη διατρέχει παρότι η διαίσθησή της δεν της έλεγε πως βρισκόταν σε κίνδυνο. *Τι είν' αυτό, μα τον Κρόνο;* «Ποιος είν' εκεί;» φώναξε. «Ποιος είν' εκεί;»

Προς στιγμή, τίποτα δεν έγινε. Ακουγόταν μόνο η μουσική των Νομάδων: *Ευπρόσδεκτοι κι Ακάλεστοι* – Μακρινοί Στρατοκόποι. Ύστερα, κάτι ξεπρόβαλε από το σκοτάδι που σχημάτιζαν ανάμεσά τους οι σάκοι.

Ένας διάβολος του Σκοτοδαίμονος, γαμώτο! Ένα πλασματάκι που απ'το κεφάλι ως τη μέση ήταν ανθρωπόμορφο, αλλά μετά είχε τέσσερα πόδια και ουρά, σαν έντομο. Το δέρμα του γυάλιζε λες κι ήταν από μέταλλο. Επάνω του υπήρχαν γραμμές που θύμιζαν καλώδια ή φλέβες. Τα μάτια του φώτιζαν με ενεργειακή λάμψη.

«Τι σκατά είσαι συ;» μουρμούρισε η Άνμα, κι έπιασε το πιστόλι μέσα στο πανωφόρι της.

Το πλάσμα μίλησε σε μια χαμηλόφωνη, συριστική γλώσσα την οποία εκείνη δεν κατάλαβε. Και την πλησίασε με επιφύλαξη.

Η Άνμα δεν τράβηξε το πιστόλι· δεν διαισθανόταν κίνδυνο. «Μιλάς τη Συμπαντική;» ρώτησε. «Τη μιλάς;»

Το πλάσμα δεν αποκρίθηκε. Τα μάτια του αναβόσβηναν, κοιτάζοντας τα όπλα που είχε φτιάξει η Θυγατέρα της Πόλης από τις «σαβούρες».

Η Νορέλτα-Βορ βγήκε τότε από τη σκηνή. «Αδελφή μου-» Σταμάτησε απότομα, έχοντας κι εκείνη δει το μεταλλόδερμο, τετράποδο, φωτομάτικο πλάσμα που στο ύψος δεν μπορεί να ήταν πάνω από τριάντα εκατοστά. «Τι...;»

«Ούτε εγώ ξέρω τι είναι,» είπε η Άνμα. «Μόλις τώρα παρουσιάστηκε. Αλλά δεν μου φαίνεται εχθρικό.»

Η Νορέλτα γονάτισε στο ένα γόνατο, παρατηρώντας το πλάσμα. «Τι είσαι;» το ρώτησε. «Με καταλαβαίνεις; Τι είσαι; Πώς σε λένε;» Της έμοιαζε ευφυές, όχι κάποιο ανόητο υπερμέγεθες έντομο.

Το πλάσμα τής είπε κάτι σε μια γλώσσα που τ'άφτιά της με το ζόρι μπόρεσαν να αντιληφτούν ότι ήταν όντως γλώσσα.

«Δε νομίζω ότι μας καταλαβαίνει,» είπε η Άνμα. «Ούτε ότι μιλά τη Συμπαντική.» Κι έπιασε πάλι δουλειά με τα υλικά της Πόλης. «Τι ήθελες να μου πεις;»

«Τι κάνεις εκεί;»

«Αυτό ήθελες να μου πεις;»

«Όχι, αλλά τι κάνεις εκεί;»

(Το μεταλλόδερμο πλάσμα παρατηρούσε με ενδιαφέρον τα χέρια της Άνμα που συναρμολογούσαν τα κρυφά όπλα της Πόλης.)

«Φτιάχνω όπλα, Αδελφή μου, από αυτά που νόμιζες ότι ήταν σκουπίδια όταν τα πήραμε από τη Β' Κατωρίγια.» Της έδειξε το στιλέτο και το βελονοβόλο και το τρίτο όπλο που είχε δημιουργήσει – έναν δίσκο με δόντια τριγύρω.

Η Νορέλτα τον έπιασε. «Αν είναι δυνατόν...» Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς λειτουργούσε το μυαλό της Άνμα, τι πολεοσημάδια διάβαζε για να φτιάχνει τέτοια πράγματα. «Και τι κάνει αυτό; Το πετάς; Λιγάκι αστείο μού φαίνεται.»

«Στη μέση μπαίνει μπαταρία. Πατάς αυτό το κουμπί εδώ και τα δόντια αρχίζουν να περιστρέφονται. Και, ναι, τότε το πετάς. Μπορεί να δαγκώσει άσχημα, πίστεψέ με.»

Η Νορέλτα πάτησε το κουμπί. Τα δόντια άρχισαν όντως να περιστρέφονται, γρήγορα, επικίνδυνα. Πάτησε πάλι το κουμπί, απενεργοποιώντας το όπλο.

Τα μάτια του μεταλλόδερμου πλάσματος αναβόσβηναν, και κουνούσε πέρα-δώθε την ουρά του που στο πέρας της είχε κάποιου είδους εργαλείο σαν κατσαβίδι.

«Ο φίλος σου δείχνει ενθουσιασμό, νομίζω,» παρατήρησε η Νορέλτα, συνοφρυωμένη. *Θα έπρεπε να ειδοποιήσουμε την Εύνοια γι'αυτό; αναρωτήθηκε. Είναι εισβολέας; Εξωδιαστασιακή οντότητα, ίσως; Κάτι μέσα της της έλεγε, όμως, ότι δεν ήταν εξωδιαστασιακό τούτο το πλάσμα. Καθόλου. Και σκέφτηκε: Παράξενο...*

Η Άνμα μούγκρισε καταφατικά, συναρμολογώντας και σκαλίζοντας μέσα στις σαβούρες, ψάχνοντας για τα κατάλληλα κομμάτια, που η Πόλη την έκανε να τα βλέπει σαν τμήματα από διάφορα παζλ.

«Τέλος πάντων,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Θα καλέσω τη Μιράντα τώρα.»

«Μμμ.»

Η Νορέλτα κάθισε δίπλα στην Άνμα, έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, και πάτησε κουμπιά. Η μικρή οθόνη έγραψε, όπως και χτες βράδυ, ΕΚΤΟΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ. «Δεν έχουν έρθει ακόμα στην Αμφίνομη...»

Το μεταλλόδερμο πλάσμα έπιασε το μακρύ στιλέτο που είχε φτιάξει η Άνμα από τις σαβούρες. Έχωσε το εργαλείο της ουράς του στην κάτω μεριά του μανικιού του όπλου και η λεπίδα, ξαφνικά, άστραψε, φορτισμένη από ενέργεια που τρεμόπαιζε.

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε η Νορέλτα· ενώ η Άνμα κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, και είπε: «Ε, μάστορα! Άφησέ το αυτό, 'ντάξει;»

«Γνωρίσατε τον φίλο μου, βλέπω!» ακούστηκε να λέει κάποιος, γελώντας· και οι δύο θυγατέρες στράφηκαν για να δουν τον Θόρινταλ, τον σαμάνο, να πλησιάζει. *Και είναι για φίλημα*, σκέφτηκε η Νορέλτα καθώς στο μυαλό της έρχονταν άτακτα παιχνίδια.

«Φίλο σου;» έκανε η Άνμα.

Ο Θόρινταλ μειδίασε, γονατίζοντας πλάι στο μεταλλόδερμο πλάσμα. «Δεν ξέρετε τι είναι;»

«Όχι. Θα έπρεπε;»

«Η Κορίνα ξέρει, και η Μιράντα.»

Η Νορέλτα είπε: «Δεν είμαστε όλες τόσο σοφές όσο η Κορίνα και η Μιράντα.»

Ο Θόρινταλ μειδίασε ξανά. «Ο Χέρκεγμοξ είναι πολεοπλάστης. Μας ακολούθησε μέσα από τη στοιχειωμένη πόλη κάτω από τον Ριγοπόταμο, όταν η Κορίνα μάς πέρασε από εκεί για να μας οδηγήσει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.»

«Πολεοπλάστης...» έκανε η Άνμα.

«Πολεοπλάστης;» είπε η Νορέλτα-Βορ.

«Η Μιράντα μου έχει υποσχεθεί ότι θα μου μάθει τη γλώσσα του, αλλά ακόμα δεν έχει προλάβει. Και η Κορίνα μου το είχε υποσχεθεί, όμως

μετά έπρεπε να φύγουμε από την Α' Ανωρίγια και δεν πρόφτασε να με διδάξει και πολλά. Δεν καταλαβαίνω τίποτα από τη γλώσσα των πολεοπλαστών.»

Το μεταλλόδερμο πλάσμα είχε τώρα πάρει την ουρά του από το στιλέτο της Άνμα και η λεπίδα είχε πάψει να λαμπυρίζει.

«Χέρκεγμοξ είπες ότι τον λένε;» ρώτησε η Άνμα, παρατηρώντας τον.

«Ναι,» απάντησε ο Θόρινταλ. «Χέρκεγμοξ.»

Ο πολεοπλάστης είπε κάτι που κανείς τους δεν κατάλαβε.

«Του αρέσει να... σκαλίζει τα μηχανήματα,» συνέχισε ο Θόρινταλ. «Οι μύθοι για τους πολεοπλάστες δεν είναι μόνο μύθοι. Πρώτη φορά, όμως, τον έχω δει να κάνει κάτι τέτοιο με λεπίδα...»

«Δεν είναι ένα συνηθισμένο στιλέτο,» εξήγησε η Άνμα. «Το έφτιαξα από υλικά που άλλοι θα θεωρούσαν σκουπίδια.»

«Όχι πως δεν είναι σκουπίδια...» την πείραξε η Νορέλτα, κλείνοντας το μάτι στον Θόρινταλ με τρόπο που ήξερε – το διάβαζε στα πολεοσημάδια του – ότι θα έβρισκε ελκυστικό.

«Η Πόλη,» είπε η Άνμα σαν αινιγματική σοφή, «κρύβει τα όπλα της παντού.»

Ο Χέρκεγμοξ έπιασε τον οδοντωτό δίσκο, έχωσε την ουρά του μέσα σε μια εγκοπή στο κέντρο. Τα μάτια του αναβόσβησαν. Έβγαλε την ουρά του από τον δίσκο, τον άφησε κάτω, κι άρχισε να ψάχνει μανιωδώς μες στις σαβούρες της Άνμα.

Οι δύο θυγατέρες και ο σαμάνος αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Καλημέρα, Αδελφές μου,» είπε η Εύνοια πλησιάζοντας. «Τι κάνει εκεί ο Χέρκεγμοξ;»

«Δεν είμαστε σίγουροι...» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ, συνοφρυωμένος, ξέροντας πως πολλές φορές, όταν ο πολεοπλάστης άρχιζε να σκαλίζει με μανία, κάτι άσχημο συνέβαινε. Ή παράξενο, τουλάχιστον. Ο Θόρινταλ ήταν έτοιμος να του βάλει τις φωνές, αν έβλεπε πως χρειαζόταν.

Ο Χέρκεγμοξ τράβηξε μερικά μικροσκοπικά αντικείμενα από τις σαβούρες και βάλθηκε ν'ασχολείται με τον οδοντωτό δίσκο, προσαρμόζοντάς τα επάνω και μέσα του, ενώ κάθε τόσο τον άγγιζε με την άκρη της ουράς του χτυπώντας τον με ενέργεια, κάνοντάς τον να γυαλίζει.

Η Εύνοια είπε: «Πριν από λίγο, κάλεσα τη Μιράντα αλλά δεν τη βρήκα. Δεν πρέπει νάναι ακόμα στην Αμφίνομη.»

Η Νορέλτα ένενυσε. «Ναι' την κάλεσα κι εγώ.»

«Δε μπορεί, πάντως, ν'αργήσουν να επιστρέψουν.» Η Εύνοια κάθισε κοντά στις Αδελφές της. «Πρέπει οπωσδήποτε να περάσουν από εδώ για να ταξιδέψουν στην Επιγεγραμμένη.»

Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι πλησίασαν – και τα δύο καφετόδερμα, κανένα μεγαλύτερο από οκτώ χρονών. Κρατούσαν δίσκους με φαγητά. Ήταν τα παιδιά της Σορέτα.

«Η μαμά είπε να σας φέρουμε κάτι να φάτε,» δήλωσε, με μεγάλη σοβαρότητα, το αγόρι, κι έδωσαν τους δίσκους στην Άνμα και στη Νορέλτα-Βορ.

Οι θυγατέρες χαμογέλασαν. «Ευχαριστούμε,» είπε η δεύτερη. «Πείτε της ευχαριστώ,» είπε η πρώτη.

«Τι κάνει το διαβολάκι του σαμάνου, Εύνοια;» ρώτησε το καφετόδερμο κοριτσάκι, δείχνοντας τον Χέρκεγμοξ.

«Αυτό θέλουμε να μάθουμε κι εμείς, Χριστίνα,» αποκρίθηκε η Κυρά των Δρόμων. «Πηγαίνετε στη μαμά σας τώρα.»

Τα δύο παιδιά έφυγαν τρέχοντας ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού των Νομάδων.

Ο Χέρκεγμοξ δεν άργησε να τελειώσει με τη δουλειά του, ενώ η Άνμα και η Νορέλτα έτρωγαν το πρωινό τους. Η πρώτη είχε αποφασίσει να κάνει διάλειμμα από τις οπλικές κατασκευές της.

Ο πολεοπλάστης άφησε κάτω τον οδοντωτό δίσκο' έκανε δυο βήματα πίσω με τα τέσσερα πόδια του. Τα μάτια του φώτισαν αρκετά έντονα κι επίμονα προς στιγμή – και ο δίσκος άρχισε να περιστρέφεται γρήγορα και να αιωρείται μισό μέτρο πάνω από το έδαφος χωρίς κανείς να τον έχει αγγίξει!

«Χέρκεγμοξ!» είπε προειδοποιητικά ο Θόρινταλ. «Πρόσεχε!» Αυτό το πράγμα ήταν, αναμφίβολα, επικίνδυνο!

Τα μάτια του πολεοπλάστη φώτισαν πολύ έντονα ξανά, πολύ επίμονα, και ο δίσκος υψώθηκε κι άλλο – στο ένα μέτρο πάνω από το έδαφος τώρα – και κινήθηκε γρήγορα γύρω από τον σαμάνο και τις τρεις θυγατέρες.

«Χέρκεγμοξ!» φώναξε ο Θόρινταλ, χειρονομώντας. «Σταμάτα! Σταμάτα!» Φοβόταν ότι μπορεί να χτυπούσε κανέναν Νομάδα κατά λάθος.

Ο δίσκος προσγειώθηκε στο μέρος απ'όπου είχε υψωθεί, και τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβησαν παιχνιδιάρικα ενώ κουνούσε την ουρά του πέρα-δώθε. Ύψωσε, ξαφνικά, τα χέρια πάνω απ'το κεφάλι του, και ανάμεσα σ'αυτά και στην άκρη της ουράς του ενέργεια τρεμόπαιξε.

Η Άνμα γέλασε. «Έχει γούστο ο φίλος σου, σαμάνε! Όμως δεν μπορώ να καταλάβω πώς έκανε τον δίσκο να πετά. Κάτι γίνεται με κάποιο τηλεπικοινωνιακό σήμα» – το είχε διαβάσει στα σημάδια της Πόλης – «αλλά και πάλι...» Αφήνοντας παραδίπλα το πρωινό της, έπιασε τον οδοντωτό δίσκο που είχε περιποιηθεί ο πολεοπλάστης. Τον παρατήρησε πολύ, πολύ προσεκτικά. Τα πολεοσημάδια ήταν πραγματικά μπερδεμένα· δεν έβγαζαν νόημα. Κι αυτό την παραξέενεψε. Τι ακριβώς τι είχε κάνει εδώ το μεταλλόδερμο πλασματάκι;

Ο Χέρκεγμοξ την πλησίασε, μιλώντας της στη γλώσσα του, ενώ τα μάτια του αναβόσβηναν. Η Άνμα, φυσικά, δεν κατάλαβε τίποτα. Πάτησε το κουμπί που είχε η ίδια βάλει στον δίσκο κι αυτός άρχισε να περιστρέφεται κανονικά. Το ξαναπάτησε, κάνοντάς τον να σταματήσει. Τι είχε αλλάξει ο πολεοπλάστης, μα τα χέρια του Ηρώταλου;

Ο Χέρκεγμοξ έφυγε ξαφνικά, εξαφανίστηκε μες στον καταυλισμό των Νομάδων όπως στους μύθους για τους πολεοπλάστες. Δεν άργησε, όμως, να επιστρέψει ενώ τώρα και ο Σκέλεθρος και η Λάρνια είχαν έρθει στην παρέα τους έξω απ'τη σκηνή, μαζί με τον Ανδρόνικο και τον Νίσκαν. Ο σκύλος του Ράνελακ έδειχνε να φοβάται τον μεγάλο γάτο, ο οποίος ούτως ή άλλως δεν τον κοίταζε και τόσο φιλικά.

Ο Χέρκεγμοξ κρατούσε ένα μικρό ραδιόφωνο και με τα δύο χέρια (δεν μπορούσε να το κρατήσει με το ένα).

«Το διαβολάκι σου,» είπε ο Σκέλεθρος στον Θόρινταλ.

«Από πού το άρπαξε τώρα αυτό;» μούγκρισε εκείνος.

Ο πολεοπλάστης έχωσε την άκρη της ουράς του σε μια εγκοπή του ραδιοφώνου και παράξενοι ήχοι άρχισαν ν'ακούγονται από το ηχείο, ενώ το μοναδικό φωτάκι της συσκευής αναβόσβηνε ξέφρενα. Ύστερα, ο Χέρκεγμοξ έδωσε το ραδιόφωνο στην Άνμα, δείχνοντάς της ένα κουμπί με το χέρι του.

Εκείνη το πάτησε, και ο οδοντωτός δίσκος υψώθηκε από το έδαφος, περιστρεφόμενος. Ο Χέρκεγμοξ τής έδειξε κι άλλα κουμπιά επάνω στο μικρό ραδιόφωνο, και πατώντας τα η Άνμα κατάλαβε πώς μπορούσε

να ελέγχει τον δίσκο από απόσταση, να τον κάνει να πετά γύρω-γύρω. Ο πολεοπλάστης είχε αλλοιώσει τελείως τις λειτουργίες του ραδιοφώνου· το είχε μετατρέψει σε τηλεχειριστήριο και, μάλιστα, σε χρόνο μηδέν, απλά σκαλίζοντάς το λίγο με την ουρά του! Η Άνμα αισθανόταν εντυπωσιασμένη από το μεταλλόδερμο πλασματάκι.

«Είσαι επικίνδυνος, καριόλη,» του είπε. «Δε θέλω ούτε να σκεφτώ τι όπλα θα μπορούσες να φτιάξεις!»

«Παραμήχανος είναι,» διευκρίνισε ο Θόρινταλ.

«Τι σημαίνει αυτό;»

Ο σαμάνος τής εξήγησε ό,τι του είχε πει η Κορίνα για τον συγκεκριμένο όρο.

Ενδιαφέρον, σκέφτηκε η Άνμα.

Το μεσημέρι προσπάθησαν ξανά να καλέσουν τη Μιράντα και, ξανά, απέτυχαν. ΕΚΤΟΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ, έλεγε η μικρή οθόνη του τηλεπικοινωνιακού πομπού της Νορέλτα-Βορ· και ούτε η Εύνοια μπορούσε να πιάσει το σήμα της Αδελφής τους. Προσπάθησαν, επίσης, να καλέσουν τον Βόρκεραμ-Βορ, μα κι αυτόν δεν κατάφεραν να τον φτάσουν.

«Πρέπει να είναι ακόμα στην Κουρασμένη,» υπέθεσε η Εύνοια.

«Εκτός αν κάτι άλλο έχει συμβεί,» είπε η Νορέλτα, ανήσυχα. «Πάμε στην Ψηλή Λεωφόρο, Άνμα. Αν έχουν περάσει από εκεί, η Πόλη θα θυμάται το πέρασμά τους.»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος γι' αυτό,» διαφώνησε η Εύνοια.

Αλλά η Άνμα συμφώνησε με τη Νορέλτα. «Πάμε,» είπε. «Δε χάνουμε τίποτα. Θα ξανάρθουμε το απόγευμα, Εύνοια, αν δεν βρούμε κάτι. Κι αν βρούμε κάτι θα σε ειδοποιήσουμε τηλεπικοινωνιακά.»

«Εντάξει.»

Καθώς έμπαιναν στο φορτηγό τους (με την Άνμα στο τιμόνι) και άναβαν τη μηχανή, ο Κοντός Φριτς πλησίασε.

«Ε! Πού πάτε; Φεύγετε από τώρα;»

«Θα επιστρέψουμε,» αποκρίθηκε η Άνμα ανοίγοντας το παράθυρο. «Σ' αρέσει το βελονοβόλο μου;»

«Γαμάτο είναι. Το δοκίμασα σε στόχο.»

Η Άνμα τού έκλεισε το μάτι και πάτησε το πετάλι βάζοντας τους τροχούς του φορτηγού σε κίνηση.

Έφυγαν από τον καταυλισμό των Νομάδων και την Πλατεία Διχαλωτής και κατευθύνθηκαν δυτικά μέσα στην Αμφίνομη. Καθοδόν δεν είδαν ύποπτα πολεοσημάδια, και σε λιγότερο από δύο ώρες βρίσκονταν στην Ψηλή Λεωφόρο, που διέσχιζε τη συνοικία από τον βορρά ως τον νότο και περνούσε κι από άλλες συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας.

Εκεί παρατήρησαν ξανά τα σημάδια της Πόλης, όμως δεν διέκριναν κανένα μεγάλο οπλισμένο πλήθος να έχει περάσει πρόσφατα – όπως, για παράδειγμα, πριν από μερικές ώρες – κατευθυνόμενο προς τα βόρεια. Ούτε καν προς τα νότια. Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ δεν πρέπει να είχε έρθει ακόμα από εδώ.

Η Άνμα σταμάτησε, τελικά, το φορτηγό τους σ'ένα πανδοχείο που ήταν οικοδομημένο στη μέση της πελώριας Ψηλής Λεωφόρου σαν νησίδα μέσα στον Ριγοπόταμο. Δεν ήταν το ίδιο όπου είχαν σταματήσει όταν πρωτοήρθαν στην Αμφίνομη· υπήρχαν αρκετά τέτοια. Κάθισαν στην τραπεζαρία και έφαγαν πρόχειρο φαγητό, έχοντας από κοντά μια Αφρισμένη (για την Άνμα) και έναν Γλυκό Κρόνο (για τη Νορέλτα).

«Αν δεν περάσουν από την Αμφίνομη ως αύριο,» είπε η Νορέλτα-Βορ, «προτείνω να πάμε εμείς να τους βρούμε – στην Κουρασμένη.»

Η Άνμα μόρφασε. «Ίσως να ήταν βιαστικό, αλλά γιατί όχι; Δε θα δυσκολευτούμε να τους εντοπίσουμε, όπου κι αν είναι.»

Έμειναν στο πανδοχείο για κάποια ώρα, έχοντας τελειώσει το φαγητό τους και τα ποτά τους, καπνίζοντας τώρα και πίνοντας αργά γουλιές από κούπες με καφέ. Εν τω μεταξύ κοίταζαν έξω απ'το παράθυρο πλάι τους, την Ψηλή Λεωφόρο και τους δρόμους και τις πολυκατοικίες πέρα από αυτήν, μήπως διακρίνουν κανένα χρήσιμο πολεοσημάδι. Τίποτα, όμως, δεν είδαν.

Όταν ο ήλιος της Ρελκάμνια είχε αρχίσει να πέφτει, η Άνμα πρότεινε να επιστρέψουν στους Νομάδες. Η Νορέλτα-Νορ δεν διαφώνησε. Αφήνοντας ένα γενναιόδωρο φιλοδώρημα πάνω στο τραπέζι, σηκώθηκε απ'τη θέση της.

«Ήταν ανάγκη να δώσεις τρία ολόκληρα δεκάδια;» της είπε η Άνμα καθώς βάδιζαν προς το γκαράζ. «Δεν το φυσάμε το δεκάδιο ακριβώς, αυτή τη στιγμή, Αδελφή μου.»

«Έλα τώρα, Άνμα' δεν είμαστε και σε τόσο άσχημη κατάσταση. Κι αν χρειαστεί, θα πάρω πιο πολλά λεφτά απ'την τράπεζα.» Ανασήκωσε τους ώμους. Τα λεφτά δεν ήταν τίποτα που γενικά απασχολούσε τη Νορέλτα-Βορ στη ζωή της, απ'ό,τι είχε καταλάβει η Άνμα. *Αριστοκράτισσες...* σκέφτηκε.

Μπήκαν στο φορτηγό τους και βγήκαν από το γκαράζ. Η Άνμα πάλι οδηγούσε και, καθώς έστριβε προς τα ανατολικά, διασχίζοντας κάθετα, με προσοχή (ακόμα και μια θυγατέρα της Πόλης όφειλε να προσέχει σ'έναν τόσο μεγάλο δρόμο), την Ψηλή Λεωφόρο, είπε:

«Ξέρεις τι;»

«Τι;»

«Οι αόρατοι δρόμοι δεν έχουν πάψει να με τσιγκλάνε, Αδελφή μου.»

«Και τι πάει να πει αυτό;»

Η Άνμα έβγαλε το φορτηγό από την Ψηλή Λεωφόρο και, μες στο σούρουπο, οδήγησε ανατολικά, με προορισμό την Πλατεία Διχαλωτής. «Ότι σκέφτομαι να τους δοκιμάσω. Τώρα, έτσι κι αλλιώς, δεν έχουμε τίποτ' άλλο να κάνουμε.»

«Πρέπει να βρούμε τη Μιράντα!»

«Ναι, εντάξει, εκτός απ'αυτό. Κι όταν λέω 'τώρα', εννοώ *τώρα* – απόψε.»

«Θες να προσπαθήσεις απόψε να βαδίσεις στους κρυφούς δρόμους;»

«Ναι, γιατί όχι; Θάρθεις μαζί μου;»

Η Νορέλτα η αλήθεια ήταν ότι φοβόταν. Απ'αυτά που είχε ακούσει από τη Μιράντα και την Εύνοια, έκρινε πως οι αόρατοι δρόμοι, αν και χρήσιμοι, ήταν επικίνδυνοι επίσης. «Υπάρχει λόγος για τέτοιο ρίσκο, Άνμα; Ειδικά τούτη τη στιγμή;»

«Σιγά το ρίσκο, Αδελφή μου! Ή θα τα καταφέρω να εντοπίσω κάποιον, ή—»

«Δε θυμάσαι τι είπε η Εύνοια; Ο Δρόμος της Μεταφοράς την πέταξε στην άλλη άκρη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας!»

«Αν τύχει να βρω τον Δρόμο της Μεταφοράς, θα είμαι προσεχτική.»

«Κι εκείνη, μάλλον, νόμιζε ότι ήταν προσεχτική...»

«Δε θα προσπαθήσω να πάω πουθενά αλλού, εντάξει; Δε θα προσπαθήσω να φύγω, ακόμα κι αν εντοπίσω τον Δρόμο της Μεταφοράς. Σύμφωνοι;»

Η Νορέλτα έσμιξε τα χείλη. «Και πάλι, δεν νομίζω ότι είναι καλή ιδέα, Αδελφή μου.»

«Έλα τώρα. Κωλώνεις;»

«Δεν... 'κωλώνω'. Απλώς λέω.»

«Κωλώνεις' άσε τις μαλακίες.» Η Άνμα την πείραξε εσκεμμένα, γιατί έβλεπε ότι τσιμπούσε.

«Δεν κωλώνω! Θα προσπαθούσα κι εγώ να—»

«Τότε έλα μαζί μου. Γιατί δεν έρχεσαι;»

«Σου είπα: δεν νομίζω ότι είναι καλή ιδέα.»

«Κωλώνεις,» επέμεινε η Άνμα.

«Είσαι απαράδεκτη!» Η Νορέλτα στράφηκε απ'την άλλη, κοιτάζοντας τα πολεοσημάδια έξω απ'το παράθυρο – παραληρήματα της Πόλης, πράγματα που δεν την ενδιέφεραν στο ελάχιστο.

Η Άνμα μειδίασε.

Όταν έφτασαν στον καταυλισμό των Νομάδων, νύχτα πλέον, δεν είχαν ακόμα συμφωνήσει αν θα πήγαιναν μαζί να βρουν τους άορατους δρόμους. Από τα ηχεία του καταυλισμού ακουγόταν δυνατά *Οι Λέξεις των Δρομοχαμένων*, του συγκροτήματος Εννιά Εννιάρια.

(Των δρομοχαμένων τις λέξεις 'κολουθώντας
έχω χαθεί και στις δικές μου γειτονιές.

Μια από δω το βλέμμα στρέφω

μια από κει.

Χαμένος και πάλι είμαι.

Χαμένος και πάλι *είειειμμαιιαιαι!*

Των δρομοχαμένων τις λέξεις 'κολουθώντας

έχω χαθεί στις λεωφόρους τις λαμπερές

στις οδούς τις σκοτεινές.

Ξέρετε το μονοπάτι παρακαλώ, ξέρετε το μονοπάτι;

Μια από δω το βλέμμα στρέφω

μια από κει

Χαμένος και πάλι είμαι.

Χαμένος και πάλι *είειειμμαιιαιαι!)*

Η Νορέλτα θεώρησε το τραγούδι πολεοσημάδι. Η Πόλη τις προειδοποιούσε να μην αναζητήσουν τώρα τους άορατους δρόμους' ήταν προφανές. Δεν είναι καλή νύχτα απόψε. Το ξέρω πως δεν είναι.

Αλλά η Άνμα το είχε βάλει για τα καλά στο μυαλό της, και δεν έλεγε να το βγάλει. Αφού αντάλλαξαν μερικές κουβέντες με τους Νομάδες (οι οποίοι έδειχναν χαρούμενοι που τις ξανάβλεπαν), είπε: «Εγώ θα κάνω μια βόλτα εδώ γύρω τώρα. Εσύ πήγαινε, Νορέλτα, να μιλήσεις με την Εύνοια.»

«Πού θα πας;» ρώτησε ο Θόρινταλ, που ήταν εκεί κοντά, όπως κι ο Σκοτ (ο παλιός φίλος του), η Λάρνια, η Μαρίνα, ο Εύθυμος, και ο Ρίμναλ. Οι άλλοι που είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τις δυο θυγατέρες είχαν τώρα αραιώσει, είχαν ξεμακρύνει ανάμεσα στις σκηνές. Εξάλλου, είχαν κόσμο απόψε στις παρυφές του καταυλισμού τους: ντόπιους της Αμφίνομης που είχαν έρθει για να τους δουν, για να διαπραγματευτούν και να εμπορευτούν μαζί τους, και για να ζητήσουν τη συμβουλή τους για διάφορα θέματα· ή απλά για ν'ακούσουν φήμες σχετικά με το τι συνέβαινε σ'άλλες, μακρινές συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας.

Η Άνμα είπε στον Θόρινταλ: «Γνωρίζεις για τους αόρατους δρόμους, έτσι;»

«Θα βαδίσεις στους αόρατους δρόμους; Φυσικά και γνωρίζω γι'αυτούς. Σας είπα: η Μιράντα μού άφησε τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*.»

«Ναι, σωστά. Θα προσπαθήσω να βρω έναν απ'αυτούς, Θόρινταλ. Έχω την περιέργεια.»

«Ποιον θα προσπαθήσεις να βρεις;»

«Όποιον τύχει. Δεν τόχω ξανακάνει.»

Η Νορέλτα είπε: «Δεν είναι καλή ιδέα.»

«Παράτα μας, Αδελφή μου.»

«Νάρθω μαζί σου;» ρώτησε ο Θόρινταλ την Άνμα.

Εκείνη σήκωσε τον έναν ώμο. «Ναι, άμα γουστάρεις· γιατί όχι;»

«Θα έρθω.»

«Θόρινταλ;...» είπε η Λάρνια, που κρατούσε τον Νίσκαν από την αλυσίδα του.

«Τι;»

«Είσαι σίγουρος;»

«Γιατί να μην είμαι;»

«Μπορεί νάναι επικίνδυνο.»

«Δε νομίζω ότι είναι επικίνδυνο, Λάρνια. Η Μιράντα και η Εύνοια το έχουν κάνει τόσες φορές.»

Η αναφορά του ονόματος της Μιράντας δεν φάνηκε να χαροποιεί καθόλου τη Λάρνια, παρατήρησε ο Θόρινταλ. *Ακόμα την αντιπαθεί.* Ακόμα νόμιζε ότι συνέχιζε να μπλέκει τους Νομάδες σε άσχημες ιστορίες.

«Θα πάω,» της είπε. «Θα σου έλεγα νάρθεις κι εσύ, αλλά δεν ξέρω αν η Άνμα-»

«Όχι,» τον διέκοψε η Λάρνια, «δε θέλω νάρθω» και, στρεφομένη, έφυγε τραβώντας τον Νίισκαν μαζί της.

«Λοιπόν,» είπε η Άνμα, απορώντας λιγάκι με την αντίδραση αυτής της πρασινόδερμης τύπισσας με τη μεγάλη γάτα. Δε θα της έλεγε όχι αν ήθελε να έρθει κι αυτή μαζί τους, αλλά τέλος πάντων. «Ξεκινάμε;»

Ο Θόρινταλ έγνεψε καταφατικά, και βάδισαν προς τα άκρα του καταυλισμού των Νομάδων, τα οποία δεν ήταν μακριά· οι δύο θυγατέρες δεν είχαν σταθμεύσει το φορτηγό τους πολύ βαθιά μέσα του.

Η Νορέλτα-Βορ ακολούθησε την Αδελφή της και τον σαμάνο και τους πρόλαβε λίγο προτού βγουν από τον καταυλισμό.

«Άλλαξες γνώμη;» τη ρώτησε η Άνμα.

«Κάποια πρέπει να σε προσέχει, τώρα που έχεις και άνθρωπο μαζί σου.»

«Όλο μαλακίες είσαι, με το συμπάθιο, Αδελφή μου,» παρατήρησε, φιλικά, η Άνμα.

Η Νορέλτα χαμογέλασε στον Θόρινταλ, λέγοντας: «Δεν είναι αξιολάτρευτη;» κι εκείνος αισθάνθηκε, όπως κι άλλες φορές όταν ήταν κοντά της, μια έντονη έλξη προς αυτήν, πολύ ξαφνική και πολύ... ανεξήγητη. Δεν είχε καμιά σχέση με την αίσθηση που σου προκαλούσε η Εύνοια. Την Εύνοια την ένιωθες σαν συγγενή σου. Η έλξη της Νορέλτα ήταν καθαρά ερωτική. Του την έπεφτε; Σίγουρα όχι! Σίγουρα ήταν η ιδέα του μόνο. Και ήταν παράξενο, γιατί κανονικά η Νορέλτα δεν ήταν ο τύπος του. Η Άνμα ήταν περισσότερο ο τύπος του, αλλά, παραδόξως, δεν αισθανόταν τόσο έντονη ερωτική έλξη προς αυτήν. Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συνέβαινε; Είχαν κανένα πνεύμα μαζί τους; Δεν μπορεί· γιατί ο Θόρινταλ το είχε ήδη ελέγξει. Τις είχε ήδη κοιτάξει με τα

γυαλιά του θολωμένα και το μυαλό του άδειο, και δεν είχε δει καμιά στοιχειακή μορφή να περιφέρεται γύρω τους.

Η μια θυγατέρα της Πόλης είναι πιο αλλόκοτη απ'την άλλη... Και όλες ασκούσαν μια έντονη γοητεία επάνω του – όχι πάντα ερωτικής φύσης. Ακόμα και την Κορίνα, παρότι τρομαχτική, την έβρισκε πολύ ενδιαφέρουσα, ειδικά από τότε που της είχε μιλήσει από κοντά αρκετές φορές.

Η Άνμα βάδιζε τώρα στους δρόμους της Διχαλωτής, της πιο ανατολικής περιφέρειας της Αμφίνομης, και ο Θόρινταλ κι η Νορέλτα-Βορ ακολουθούσαν. Η τελευταία καταλάβαινε ποια πολεοσημάδια παρατηρούσε η Αδελφή της· ο σαμάνος δεν καταλάβαινε τίποτα, δεν έβλεπε κανένα πολεοσημάδι.

Η Άνμα προσπαθούσε να κάνει εκείνο που είχε πει η Μιράντα: ν'αφήσει τα σημάδια της Πόλης να την οδηγήσουν με τη φυσική τους αλληλουχία: να προχωρήσει πηγαίνοντας από το ένα στο άλλο, χωρίς σκοπό, όπως μια πεταμένη εφημερίδα που την παρασέρνει ο άνεμος της Πόλης...

Δε νόμιζε, όμως, ότι τα κατάφερνε. Δε νόμιζε ότι διέκρινε καμιά «φυσική αλληλουχία», γαμώτο! Υπήρχε όντως τέτοιο πράγμα; Υπήρχε φυσική αλληλουχία στα πολεοσημάδια; *Ή μήπως εγώ δεν είμαι αρκετά έμπειρη για να τη διακρίνω; Πρέπει νάσαι τόσο έμπειρη όσο η Μιράντα, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;* Η Μιράντα ήταν πολύ γριά. Πολύ γριά.

«Δε μου φαίνεται ότι γίνεται τίποτα, Αδελφή μου,» της είπε η Νορέλτα ύστερα από κανένα μισάωρο άσκοπης περιπλάνησης. «Δεν πάμε πίσω;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Άνμα, επίμονα, νομίζοντας ότι η Νορέλτα της το έλεγε απλά για να την τσαντίσει. «Είν' ακόμα πολύ νωρίς. Η Μιράντα είχε πει ότι χρειάζεται κάμποσο βάδισμα, έτσι δεν είχε πει;»

«Καλά...» Η φωνή της Νορέλτα ήταν μονάχα ένας ψίθυρος.

Οι νυχτερινοί δρόμοι γύρω τους γίνονταν ολοένα και πιο σιωπηλοί.

Μια μικρή συμμορία άρχισε να τους ακολουθεί· οι δύο θυγατέρες είχαν τα πολεοσημάδια της κι έστριψαν για να την αποφύγουν, χωρίς δυσκολία. Ο Θόρινταλ δεν είχε πάρει είδηση τίποτα. Και, αν και του άρεσε η βόλτα μαζί με τις δύο παράξενες γυναίκες της Πόλης, δεν έβλεπε να συμβαίνει κάτι το συνταρακτικό. Ίσως η Νορέλτα να είχε δι-

κιο που έλεγε στην Άνμα να επιστρέψουν στους Νομάδες. Ίσως η Άνμα να μην είχε τις δυνάμεις της Μιράντας. Η Μιράντα είχε, αναμφίβολα, μεγάλες δυνάμεις. Ίσως να μη μπορούσε η οποιαδήποτε θυγατέρα ν'ακολουθήσει τους αόρατους δρόμους–

Τι...;

Ο Θόρινταλ είχε δει μια σκιά από τ'αριστερά η οποία του είχε τραβήξει – πολύ έντονα, για κάποιο λόγο – την προσοχή. Λες και είχε *μαγνητίσει το μυαλό του*. Γιατί; αναρωτήθηκε. Και, πολύ περίεργος για να την αγνοήσει, βάδισε προς τα εκεί. Βρέθηκε στην αρχή ενός σοκακιού. Δεν υπήρχαν άνθρωποι εδώ· μονάχα ο νυχτερινός άνεμος μούγκριζε, κάνοντας μια πινακίδα να κουνιέται τρίζοντας (αυτής τη σκιά είχε δει ο Θόρινταλ;), και μια παλιά δημόσια λάμπα αναβόσβηνε, αδύναμη, μισοπεθαμένη.

«Θόρινταλ;» Η φωνή της Νορέλτα-Βορ, πίσω του.

Ένα ξαφνικό αντιφέγγισμα πάνω στον τοίχο! Από πού είχε έρθει; Σίγουρα όχι από τη λάμπα. Ήταν σαν υπερφυσικό. Ο Θόρινταλ αισθάνθηκε κι αυτό να τον *έλκει* μ'έναν ανεξήγητο τρόπο. Το ακολούθησε, βαδίζοντας γρήγορα.

«Θόρινταλ!» φώναξε η Νορέλτα. «Πού πας;» Άκουσε τα βήματά της να τον ακολουθούν. Και τα δικά της και της Άνμα, η οποία έλεγε: «Τι κάνει; –*Σαμάνε!* Πού πας;»

Ο Θόρινταλ δεν είχε χρόνο να τους απαντήσει – το αντιφέγγισμα είχε πάει προς τα *εκεί!* Καταδιώκοντάς το – ή, μάλλον, καταδιώκοντας την ανάμνησή του – βγήκε από την άλλη μεριά του σοκακιού: βρέθηκε σ'ένα παλιό γκαράζ όπου ήταν σταθμευμένα κάποια οχήματα, όχι όλα τους παλιά. Μια γάτα έτρεξε, κι ο Θόρινταλ είχε (για κάποιο λόγο) την εντύπωση πως *αυτή* ήταν η συνέχεια του αντιφεγγίσματος. Βάδισε πίσω της, γρήγορα.

«Θόρινταλ! Γαμώ την πουτάνα μου!» Η Άνμα. «Σταμάτα! Πού τρέχεις;»

«Αδελφή μου!» Η Νορέλτα. «Δεν το βλέπεις;»

«Να δω τι–; *Μα τον Κρόνο...!*»

Ο Θόρινταλ δεν έδινε σημασία στα λόγια τους καθώς έβγαινε από το γκαράζ και βρισκόταν σ'έναν δρόμο, όπου τα σκοτάδια ανάμεσα από τις δημόσιες λάμπες ήταν σαν να του *μιλάνε*: σαν να διαγράφουν ένα

μυστηριακό μονοπάτι. Το ακολούθησε δίχως δισταγμό, συνεχίζοντας να νιώθει εκείνη την έλξη. Ήταν λες και κάτι είχε ρίξει ένα αγκίστρι στην ψυχή του.

Να το σταματούσε; Ήταν, μήπως, επικίνδυνο;

Δεν το σταμάτησε. Αισθανόταν πολύ γοητευμένος από αυτό. Γοητευμένος όπως κι από τις θυγατέρες της Πόλης. *Τι βλέπω, μα τον Κρόνο; Τι;... Είναι... είναι πολεοσημάδια; Δεν μπορεί! Πώς να βλέπω εγώ τα σημάδια που βλέπουν αυτές;*

Ακολουθούσε όμως το μονοπάτι που διέγραφαν τα σκοτάδια ανάμεσα στα φώτα, και μετά συνέχισε ν'ακολουθεί άλλα τέτοια «σημάδια» – σκιές, αντιφεγγίσματα, κινήσεις αδέσποτων ζώων, φτερουγίσματα πουλιών, κινήσεις ανθρώπων και οχημάτων, ήχους. Τα πάντα συνδέονταν μεταξύ τους! Ή, τουλάχιστον, αυτά που ακολουθούσε. Αυτά σχημάτιζαν έναν δρόμο.

Ο Θόρινταλ αισθανόταν τις τρίχες του ορθωμένες. *Δρόμο;... Το μυαλό του αρνιόταν να ολοκληρώσει τη σκέψη. Το μυαλό του ήταν πολύ επικεντρωμένο στο να κυνηγά τα σημάδια.*

Πίσω του άκουγε τις θυγατέρες να τον ακολουθούν· άκουγε μόνο τα βήματά τους τώρα. Δεν του μιλούσαν. Σαν να της οδηγούσε (αν ήταν δυνατόν!). Η παρουσία τους τον ανακούφιζε. Με δύο θυγατέρες της Πόλης κοντά του, σίγουρα δεν μπορούσε να συμβεί τίποτα το κακό.

Ο Θόρινταλ βάδιζε στο παράξενο μονοπάτι των ακαθόριστων μικροσυμβάντων, και, καθώς διέσχιζε μια γέφυρα μέρος του μονοπατιού, τα πόδια του έπαψαν να πατάνε κάτω κι αισθάνθηκε να *φουσκώνει* – και να φουσκώνει – και να φουσκώνει – σαν μπαλόνι. Είχε γίνει ανάλαφρος: ανέβαινε... ανέβαινε... ανέβαινε... Δρόμοι και οικοδομήματα απλώνονταν από κάτω του.

Ονειρεύομαι;

Παρασύρθηκε από κάτι (τι; από τον αέρα;) και βρέθηκε πάνω από την Πλατεία Διχαλωτής, πάνω απ'τον καταυλισμό των Νομάδων, και έσκυψε προς τα εκεί, *έγειρε*, και κοίταξε από πιο κοντά τι γινόταν. Είδε τη Λάρνια να καθαλά τον Νίσκαν, πηδώντας μέσα από μεγάλους κρίκους που κρατούσε αντίκρυ της η Αμάντα, χορεύοντας γρήγορα και επιδέξια, ξυπόλυτη, ελαφρά ντυμένη. Ο Σκέλεθρος στεκόταν παράμερα, καπνίζοντας το τσιμπούκι του ενώ μιλούσε με τον Εύθυμο, λέγο-

ντάς του: «Έπρεπε να μου τόχε πει προτού φύγει. Ήθελα κι εγώ να πάω μαζί τους.»

Για εμένα μιλάνε;

Ο Θόρινταλ σταμάτησε απότομα πάνω στη γέφυρα, και οι δύο θυγατέρες σταμάτησαν πίσω του, γιατί αισθάνονταν τα σημάδια στα δεξιά τους πέλματα να μαγνητίζονται κάτω με τρομαχτική δύναμη.

Η Νορέλτα αναφώνησε, φοβισμένη. «Άνμα!»

«Αυτό είναι, Νορέλτα! Το τέλος του αόρατου δρόμου!» γέλασε η Άνμα, καθώς κι οι δύο ένιωθαν ενέργεια να τις διαπερνά από το σημάδι στο πόδι τους και να διατρέχει όλο τους το σώμα, φορτίζοντάς το, κλονίζοντάς το.

«Άνμα, πώς είναι...;» *Πώς είναι δυνατόν ο Θόρινταλ να ακολούθησε κρυφό δρόμο;* ήθελε να πει η Νορέλτα, μα δεν μπορούσε πλέον να μιλήσει. Είχε χάσει την ικανότητα της ομιλίας. Και ήταν ελαφριά. Ανάλαφρη σαν κάποιου είδους αέριο. Πετούσε! Ήταν πάνω από τη γέφυρα, κι έβλεπε από κάτω της ότι–

–κανείς δεν υπήρχε! Μόνο τρεις παράξενες σκιές, οριακά ανθρώπινες, σαν παραισθήσεις. *Εμείς οι τρεις;*

Η Άνμα έβλεπε, συγχρόνως, τα ίδια πράγματα. Αλλά δεν έβλεπε τη Νορέλτα να πετά δίπλα της, ούτε η Νορέλτα έβλεπε εκείνη. Και οι δύο νόμιζαν ότι αιωρούνταν μόνες. Και πέταξαν πάνω από την Πόλη, τριγυρίζοντας από δω κι από κει. Παρακολουθούσαν τι γινόταν στους δρόμους, τι γινόταν στις ταράτσες και στα μπαλκόνια, και μέσα στα οικοδομήματα – στα σπίτια, στα εστιατόρια, στα μπαρ, στους κινηματογράφους. Δεν υπήρχε τίποτα που να μπορεί να τις εμποδίσει. Όλοι οι τοίχοι ήταν σαν ολογράμματα, και όλες οι πόρτες, και όλα τα παράθυρα.

Δεν ήξεραν πόση ώρα πέρασε ενώ περιπλανιόνταν έτσι, άυλες όπως τα μυθικά αερικά της Ατέρμονης Πολιτείας· αλλά, ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα, κάτι τις τράβηξε. Ήταν σαν να είχαν ένα σχοινί δεμένο επάνω τους και τώρα αυτός που κρατούσε το σχοινί το μάζευε, για να φέρει το μπαλόνι ξανά κοντά του.

Η Νορέλτα αφέθηκε στο τράβηγμα.

Η Άνμα προσπάθησε ν'αντισταθεί, και απέτυχε παταγωδώς. Δεν είχε καμιά δύναμη να προβάλλει αντίσταση, όπως το φτερό δεν έχει καμιά δύναμη μπροστά στον άνεμο.

Κι οι δύο ήταν, ξαφνικά – και συγχρόνως – πάλι πίσω στη γέφυρα, και δεν αισθάνονταν τα πέλματά τους να μαγνητίζονται κάτω.

Βλεφαρίζοντας, ξέπνοες, αντίκρισαν τον Θόρινταλ να τις αντικρίζει με γουρλωμένα μάτια.

«Αυτό ήταν, έτσι;» τους είπε. «Το τέλος ενός αόρατου δρόμου!» Και γέλασε σαν παράφρονas, ενώ ο άνεμος έκανε, μες στη νύχτα, τα κόκκινα μαλλιά του να κυματίζουν όμορφα γύρω από το χρυσόδερμο πρόσωπό του, νόμιζε η Νορέλτα-Βορ.

Ο Θόρινταλ δεν είχε μείνει για πολύ στον καταυλισμό των Νομάδων. Ύστερα από τον Σκέλεθρο και τον Εύθυμο, είχε δει την Εύνοια να στέκεται μπροστά από τη σκηνή της, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, μοιάζοντας ανήσυχη. Ίσως και θυμωμένη λίγο.

«Δε νομίζω ότι θα κινδυνέψουν,» της έλεγε η Σορέτα, ενώ και η Μαρίνα ήταν κοντά, και δύο Πνεύματα των Δρόμων – ο Ερέσναλ κι ο Νικόδημος.

«Ο Δρόμος της Μεταφοράς εμένα με πέταξε μακριά σας,» αποκρινόταν η Εύνοια. «Οι αόρατοι δρόμοι είναι επικίνδυνοι, Σορέτα. Δε μπορείς πάντα να τους ελέγξεις. Και κακώς ο Θόρινταλ πήγε μαζί τους!»

Μην ανησυχείς για εμένα, Εύνοια. Καλά είμαι. Εγώ... εγώ ακολούθησα τον δρόμο! Και αισθάνθηκε να σοκάρεται από τούτη τη σκέψη. Εγώ ακολούθησα τον αόρατο δρόμο, και η Άνμα κι η Νορέλτα-Βορ έρχονταν πίσω μου! Τις οδηγούσα!

Μα τον Κρόνο, τις οδηγούσα!

Ένας μυστηριακός άνεμος, τότε, τον είχε παρασύρει, πηγαίνοντας τον πίσω στη γέφυρα. Και τώρα ο Θόρινταλ δεν αισθανόταν πλέον τόσο ελαφρύς. Αισθανόταν το σώμα του ξανά κανονικό, όχι διογκωμένο, όχι σαν αέριο.

Στράφηκε να κοιτάξει τις δύο θυγατέρες, αναρωτούμενος αν είχαν καταλάβει τίποτα, αναρωτούμενος πόση ώρα είχε περάσει-

Τις είδε ακίνητες, σαν κοκαλωμένες. Στέκονταν και τον ατένιζαν χωρίς να τον ατενίζουν. Τα μάτια τους θύμιζαν κρύσταλλα, και μέσα τους,

βαθιά μέσα τους, ο Θόρινταλ νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάποιο ανεξήγητο φως να τρεμοπαίζει.

«Νορέλτα;... Άνμα;...»

Καμιά δεν απάντησε, και ο Θόρινταλ δεν τόλμησε να τις αγγίξει, φοβούμενος μην τις βλάψει.

Περίμενε, και ύστερα από κανένα τρίλεπτο τις είδε να συνέρχονται, να βλεφαρίζουν, ενώ βαριανάσαιναν. Ιδρώτας κύλησε ξαφνικά στα πρόσωπά τους, σαν πριν να ήταν φυλακισμένος κάτω από το δέρμα τους.

«Αυτό ήταν, έτσι;» τους είπε. «Το τέλος ενός αόρατου δρόμου!» Και γέλασε, νιώθοντας ενθουσιασμένος. Εκείνος τον είχε ακολουθήσει! *Εκείνος!* Ή, μήπως, οι θυγατέρες τον καθοδηγούσαν κάπως;

Η Άνμα ένευσε. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ναι, αυτό ήταν... Δε, δε μπορεί νάταν τίποτ' άλλο, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» Στράφηκε στη Νορέλτα. «Αδελφή μου... τι...;»

«Ήμουν ελαφριά. Πολύ ελαφριά. Πετούσα.»

«Ναι, κι εγώ.»

Αντάλλαξαν εμπειρίες, εν συντομία, παρατηρώντας ότι είχαν βιώσει παρόμοια πράγματα.

«Νομίζεις ότι ήταν αληθινά αυτά που είδαμε;» ρώτησε η Νορέλτα. «Ή ήταν όνειρο;»

«Αληθινά πρέπει να ήταν. Δε μπορεί να ήταν κάτι άλλο.»

Η Νορέλτα ένευσε. «Ναι.» Και στράφηκε στον Θόρινταλ. «Κατάλαβες κάτι; Φαινόμασταν περίεργες;»

«Για λίγο, απλά στεκόσασταν εκεί, σαν αγάλματα. Για λίγο... αν και δεν ξέρω για πόσο ακριβώς, γιατί κι εγώ... είδα κάτι.»

«Τι;» ρώτησε η Άνμα.

Ο Θόρινταλ τούς είπε.

«Μα τον Κρόνο!» μούγκρισε η Άνμα. «Πώς...; Ακολουθούσες πολεοσημάδια προτού φτάσουμε εδώ, στο τέλος του δρόμου, το ξέρεις;»

«Είχα μια υποψία, αλλά...» Κόμπιασε, συγχυσμένος. Ήταν όντως πολεοσημάδια;

«Δεν είναι δυνατόν να βλέπει πολεοσημάδια, Άνμα! Μόνο εμείς βλέπουμε πολεοσημάδια.»

Ο Θόρινταλ κοίταξε ολόγυρα. Κοίταξε προς κάθε κατεύθυνση, πέρα από τη γέφυρα, που ήταν μικρή και μόνο για πεζούς. «Τώρα δεν βλέπω τίποτα ασυνήθιστο,» είπε. «Δε βλέπω άλλα τέτοια σημάδια... Δεν ξέρω τι μ'έπιασε τότε, αλλά πρέπει να ήταν αυτό που περιγράφει ο *Τόμος των Αόρατων Δρόμων*. Ο *Τόμος* δεν περιγράφει θυγατέρες της Πόλης ν'ακολουθούν κρυφούς δρόμους· περιγράφει τις εμπειρίες συνηθισμένων ανθρώπων που έχουν, κάπως, ακολουθήσει κρυφούς δρόμους.»

«Νομίζεις ότι θα μπορούσες να το ξανακάνεις;» ρώτησε η Άνμα.

Ο Θόρινταλ κούνησε το κεφάλι. «Μάλλον όχι... Μάλλον ήταν τυχαίο... Μάλλον έφταιγε το ότι ήσασταν κοντά μου. Πρέπει κάπως να με επηρεάσατε.»

«Ίσως,» παραδέχτηκε η Άνμα, «αλλά δεν το κάναμε επίτηδες, σίγουρα.»

«Σίγουρα,» συμφώνησε η Νορέλτα-Βορ.

«Πρέπει ν'ανακαλύψαμε κάποιον καινούργιο δρόμο, πάντως,» είπε ο Θόρινταλ. «Δε νομίζω πως αυτό που βιώσαμε έχει καμιά σχέση με όσα περιέγραφε η Μιράντα.»

«Ναι,» είπε η Άνμα. «Είναι καινούργιος.»

«Τι όνομα να του δώσουμε;» αναρωτήθηκε η Νορέλτα. Και προς την Αδελφή της: «Θα μπορούσες να τον ξαναακολουθήσεις;»

«Ίσως. Εσύ;»

«Ίσως.»

Ο Θόρινταλ πρότεινε: «Δρόμος της Γνώσης;»

Οι θυγατέρες τον κοίταξαν συλλογισμένα.

«Αν κατάλαβα καλά, παίρνεις άμεσες γνώσεις, έτσι δεν είναι; Το γράφει και στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*, το έχω διαβάσει. Ορισμένοι είχαν βιώσει κάτι παρόμοιο μ'αυτό που βίωσα εγώ. Είναι *άμεση γνώμη*. Ξέρεις τι γίνεται κάπου άλλου. Το μαθαίνεις σαν να ήσουν εκεί.»

«Ναι,» συμφώνησε η Νορέλτα, «είναι ο Δρόμος της Γνώσης.»

Η Άνμα έγνεψε καταφατικά. «Τι σημασία έχει πώς θα τον πεις, έτσι κι αλλιώς;»

«Πάμε πίσω στους Νομάδες τώρα;» πρότεινε η Νορέλτα.

/16\

Ο Θόρινταλ ευχαριστεί τις Θυγατέρες· η Άνμα και η Νορέλτα ταξιδεύουν βρίσκοντας στον δρόμο τους εμπόδια που τους μοιάζουν παράξενα· μια ύποπτη συνάντηση συμβαίνει στην Αμφίνομη· και μια μισθοφόρος, έχοντας ασυνήθιστες γνώσεις, μιλά για περασμένα γεγονότα.

Η Εύνοια δεν ήταν και πολύ χαρούμενη που ακολούθησαν τυχαία έναν από τους αόρατους δρόμους – τους θεωρούσε επικίνδυνους – αλλά η Σορέτα άκουσε την ιστορία τους με μεγάλο ενδιαφέρον. Ιδιαίτερα όσα είχε να πει ο Θόρινταλ. Ανέκαθεν τη γοήτευαν τα μυστηριώδη και τα παράξενα πράγματα, όπως είχε πλέον καταλάβει ο σαμάνος: και το γεγονός ότι εκείνος είχε βαδίσει σ'έναν από τους κρυφούς δρόμους πρέπει να της φάνταζε πιο παράξενο από το γεγονός ότι δύο Θυγατέρες είχαν επίσης βαδίσει εκεί. Ο Θόρινταλ, μάλιστα, είχε ουσιαστικά οδηγήσει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ στον κρυφό δρόμο!

«Μπορείς να το ξανακάνεις;» τον ρώτησε η Σορέτα. «Μπορείς να οδηγήσεις κι άλλους σ'αυτό τον Δρόμο της Γνώσης;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω, Σορέτα. Τυχαίο ήταν. Δεν ξέρω τι ακριβώς έκανα. Δεν ξέρω αν θα μπορούσα να το επαναλάβω. Μάλλον όχι.»

«Καλύτερα όχι,» τόνισε η Εύνοια. «Οι αόρατοι δρόμοι είναι επικίνδυνοι.»

«Σε άκουσα να το λες αυτό κι όσο έλειπα. Και να λες, επίσης, ότι κακώς πήγα με την Άνμα και τη Νορέλτα.»

Η Εύνοια τού έριξε ένα ενοχλημένο βλέμμα, μορφάζοντας.

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε. Γέλασε. Αισθανόταν σαν να πείραζε τη μεγάλη αδελφή του (αν και μεγάλη αδελφή δεν είχε).

«Μην κάνεις σαν νάγινε κάνα έγκλημα, Εύνοια,» είπε η Άνμα.

«Θα μπορούσε, όμως, να σας είχε συμβεί τίποτα άσχημο...» Η Εύνοια είχε πραγματικά ανησυχήσει και για τις Αδελφές της και για τον σαμάνο· ήταν καταφανές από την όψη της.

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε η Νορέλτα-Bor. «Ιδέα της Άνμα ήταν, εξαρχής. Απλά πήγα μαζί της γιατί είχε παρασύρει και τον Θόρινταλ και ήθελα να τους προσέχω- Αα!»

Η Άνμα την είχε μόλις γρονθοκοπήσει στα πλευρά, λίγο πιο κάτω απ'το αριστερό στήθος - και είχε πονέσει. Η Άνμα έριχνε δυνατές γροθιές, όλο αιχμηρά κόκαλα και νεύρο.

«Ανώμαλη!» σύριξε η Νορέλτα, διπλωμένη.

«Θα έπρεπε να μ'ευχαριστείς,» της είπε η Άνμα, μειδιώντας σαν να είχε κάνει κάποιο αστείο. «Μάθαμε τώρα τον Δρόμο της Γνώσης. Ούτε η Μιράντα δεν τον ξέρει. Και χαρίσαμε και στον Θόρινταλ μια τρομερή εμπειρία. Υποθέτω ότι του άρεσε.»

«Αληθεύει,» παραδέχτηκε ο σαμάνος. «Μου άρεσε.»

«Βλέπεις;» είπε η Άνμα στη Νορέλτα. Και μετά: «Πάω τώρα να την πέσω. Είμαι λιώμα.»

«Θα μπορούσα να έχω μια άλλη σκηνή για ύπνο;» ρώτησε η Νορέλτα την Εύνοια, μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Τη φοβάμαι.»

Η Εύνοια γελούσε. «Πηγαίνετε να κοιμηθείτε, κοριτσάκια, και θα τα ξαναπούμε το πρωί,» αποκρίθηκε, στρεφόμενη προς τη δική της σκηνή.

Καθώς οι Θυγατέρες απομακρύνονταν ο Θόρινταλ πλησίασε τη Λάρνια, η οποία στεκόταν παράμερα, παρακολουθώντας, ενώ κρατούσε τον Νίισκαν από την αλυσίδα του.

«Δεν έπρεπε να τις είχες ακολουθήσει,» του είπε κοιτάζοντας τον επικριτικά.

«Μην είσαι προκατειλημμένη-»

«Και η Εύνοια το είπε!»

«Η Εύνοια απλά ανησυχεί για όλους μας. Δεν υπήρχε κίνδυνος, ουσιαστικά. Και δεν άκουσες τι έγινε; Εγώ τις οδηγούσα, Λάρνια!» Χαμογελούσε. Ήταν ακόμα ενθουσιασμένος από ό,τι είχε συμβεί, όπως τότε που ήταν μικρός και είχε πρωτοανακαλύψει τη μαγεία του - είχε πρωτοανακαλύψει ότι, κάνοντας συγκεκριμένα, δήθεν παράλογα πράγματα, το σύμπαν τον υπάκουγε για κάποιο λόγο.

«Το άκουσα,» αποκρίθηκε η Λάρνια, μη δείχνοντας το ίδιο ενθουσιασμένη. Ούτε κατά διάνοια. «Αλλά δεν μου αρέσουν αυτές.»

«Όπως και η Μιράντα;»

«Τι σχέση έχει η Μιράντα τώρα!;»

«Το ίδιο καχύποπτη είσαι και μ'αυτήν.»

«Αν δεν θέλουν να είμαι καχύποπτη μαζί τους, ας είναι λιγότερο ύποπτες!» είπε η Λάρνια, κι άρχισε να βαδίζει γρήγορα ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού μαζί με τον Νίσκαν.

Ο Θόρινταλ δεν την ακολούθησε. Ήταν πολύ κουρασμένος, κατά πρώτον. Υπέθετε όμως ότι τελικά θα την έβρισκε στη σκηνή τους όπως συνήθως.

Και όντως εκεί ήταν. Δεν είχε θυμώσει και τόσο πολύ.

Το πρωί, η Νορέλτα κάλεσε πάλι τη Μιράντα αλλά, όπως και τις προηγούμενες φορές, ο πομπός της Αδελφής της ήταν εκτός εμβέλειας. Το ίδιο και του απόμακρου ξαδέλφου της. Μαζί με την Άνμα αποφάσισαν να πάνε στην Κουρασμένη για να εντοπίσουν τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ εκεί από τα σημάδια της Πόλης. Πήραν τα λιγοστά πράγματά τους από τη σκηνή, είπαν στην Εύνοια πού κατευθύνονταν, και ανέβηκαν στο φορτηγό τους.

Ο Θόρινταλ τούς έγενεψε ξεπροβάλλοντας μέσα από τον καταυλισμό, ενώ από τα ηχεία ακουγόταν το πρώτο τραγούδι του *Δρομοράδιου* για σήμερα: *Διαλαλούν οι Φωνές της Πόλης – Ακάθιστοι Κράχτες*. «Πού πάτε; Να ψάξετε για τη Μιράντα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Άνμα από το παράθυρο. «Θα επιστρέψουμε. Κι αν όχι, θα ειδοποιήσουμε την Εύνοια.»

«Ευχαριστώ για χτες!»

Η Άνμα μειδίασε. «Όποτε γουστάρεις, σαμάνε.»

Η Νορέλτα τού φύσηξε ένα φιλί πίσω από την Αδελφή της με τρόπο που ήξερε (από τα πολεοσημάδια του) ότι εκείνος θα έβρισκε αναπόφευκτα ελκυστικό.

Ύστερα, η Άνμα πάτησε το πετάλι και έβαλε τους τροχούς του φορτηγού σε κίνηση.

Έφυγαν από τον καταυλισμό των Νομάδων κατευθυνόμενες δυτικά, διασχίζοντας τη Διχαλωτή και την Αλαφρόπατη, και ύστερα από καμιά ώρα έφτασαν στην Τροχιόστρωτη, όπου περνούσε η Ψηλή Λεωφόρος. Στην οποία, σήμερα, είχε πάρα πολλή κίνηση. Ο πελώριος δρόμος ήταν γεμάτος οχήματα, σε σημείο που να προχωρούν με δυσκολία. Σπάνιο

φαινόμενο τέτοιο πράγμα να συμβαίνει σε μια από τις μεγάλες λεωφόρους της Ρελκάμνια που περνούσαν από πολλές συνοικίες, όπως ήξεραν και η Άνμα και η Νορέλτα. Και, για κάποιο λόγο, τους φάνηκε ότι δεν ήταν τυχαίο, ότι η Πόλη ήθελε ίσως να τις καθυστερήσει.

«Νιώθεις αυτό που νιώθω;» ρώτησε η Άνμα, προσπαθώντας μετά δυσκολίας να διασχίσει την Ψηλή Λεωφόρο ώστε να βγει από την άλλη μεριά της, και νομίζοντας ότι οδηγούσε βάρκα την οποία έπρεπε να πάει στην αντίπερα όχθη ενός ανταριασμένου ποταμού.

«Το νιώθω,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Αλλά δεν μπορεί νάναι το ίδιο όπως τότε που σώσαμε τον ξάδελφό μου από τους φονιάδες της Κορίνας.»

«Όχι, σίγουρα δεν είναι το ίδιο. Δεν είναι τόσο παράξενο. Αλλά είναι πολεούχνη.»

Η Νορέλτα ένευσε, αν και με κάποιο δισταγμό. «Ναι, μοιάζει για πολεούχνη...»

Βγήκαν τελικά στην άλλη μεριά της Ψηλής Λεωφόρου και συνέχισαν να διασχίζουν την Τροχιόστρωτη προς τα δυτικά. Καθοδόν συναντούσαν διαρκώς μικρά εμπόδια. Ενοχλητικά απλώς· τίποτα το σοβαρό. Η Άνμα άνετα τα προσπερνούσε. Όλα τούτα, όμως, εξακολουθούσαν να τις κάνουν να νιώθουν ότι κάτι το μυστηριώδες συνέβαινε, ότι η Πόλη προσπαθούσε κάπως να τις *κατευθύνει*. Αλλά τι μπορεί να συνέβαινε; αναρωτιόνταν. Ήταν, μήπως, τίποτα άσχετο με τον Βόρκεραμ-Βορ και τη Μιράντα; Η Πόλη, άλλωστε, συχνά οδηγούσε τις θυγατέρες της σε τελείως τρελές και απρόβλεπτες κατευθύνσεις και υποθέσεις. Αυτή ήταν η ζωή μιας θυγατέρας της Πόλης: όλες τους το αποδέχονταν, αν και φορές-φορές τις έφερνε σε απόγνωση.

Όταν είχαν αφήσει πίσω τους τη μεγάλη Τροχιόστρωτη και είχαν μπει στην Υαλόκτιστη, μια από τις δυτικότερες περιφέρειες της Αμφίνομης, είδαν πως τα πολεοσημάδια τις προειδοποιούσαν ότι ένα μεγάλο οπλισμένο πλήθος ερχόταν προς τη μεριά τους.

«Το βλέπεις κι εσύ, Άνμα;»

«Το βλέπω. Αυτοί πρέπει νάναι.»

«Εκτός αν πρόκειται για άλλο οπλισμένο πλήθος.»

«Κάλεσε τη Μιράντα.» Σταμάτησε το φορτηγό τους στο πλάι μιας γέφυρας απ'όπου είχαν καλή θέα προς διάφορες μεριές – έβλεπαν

πολλούς δρόμους καθώς και άλλες γέφυρες. Ακόμα και τον αερολιμένα της περιοχής έβλεπαν από εδώ. Ένα μεγάλο επιβατηγό αεροπλάνο κατέβαινε τώρα προς τα εκεί.

Η Νορέλτα-Βορ έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον πομπό της Μιράντας. «Γαμήσου!» μούγκρισε. Η μικρή οθόνη έγγραφε πάλι ΕΚΤΟΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ.

«Ξανά τα ίδια;»

«Ναι.» Η Νορέλτα πάτησε, εκνευρισμένη, κουμπιά.

«Ποιον καλείς τώρα; Τον αρχηγό;»

Μούγκρισε καταφατικά και ύστερα είδε τη μικρή οθόνη να γράφει ΕΚΤΟΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ. «Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...!» καταράστηκε.

«Τι; Ούτε τον αρχηγό πιάνεις;»

Η Νορέλτα έστρεψε την οθόνη του πομπού προς τη μεριά της Άνμα.

«Παράξενο,» είπε εκείνη. «Δες όντως νάναι άλλος στρατός;»

Τα πολεοσημάδια τούς μαρτυρούσαν τώρα ότι το οπλισμένο πλήθος ήταν πολύ κοντά, οπότε οι δύο θυγατέρες έπαψαν να μιλάνε και παρατηρούσαν. Σύντομα, το αγνάντεψαν αντίκρυ τους. Διέσχιζε μια μεγάλη λεωφόρο. Δεν ήταν εύκολο να μην το δεις. Τόσα οχήματα, με όπλα επάνω. Και αργυροσκεπάστες κάννες που στραφτάλιζαν στο πρωινό φως του ήλιου της Ρελκάμνια. Επαγγελματίες μισθοφόροι, προφανώς. Από πάνω τους πετούσαν μερικά αεροσκάφη.

«Αυτοί πρέπει νάναι, γαμώτο,» είπε η Άνμα κοπανώντας το χέρι της στο τιμόνι του φορτηγού. «Έχω την αίσθηση ότι τους ξέρω.»

«Κι εγώ. Ίσως ο Βόρκεραμ ν'άλλαξε πομπό.»

«Ίσως.» Η Άνμα πάτησε το πετάλι κι έστριψε το τιμόνι, τρέχοντας πάνω στη γέφυρα, κατεβαίνοντας από τη γέφυρα, οδηγώντας μες στους δρόμους, προσπαθώντας να βγει κοντά στον στρατό που ταξίδευε με ανατολική κατεύθυνση.

Δεν άργησε να βρεθεί πλάι στη μακριά ουρά που σχημάτιζαν τα οχήματά του. «Ε, αυτοί είναι. Σίγουρα.»

«Αυτοί είναι,» συμφώνησε η Νορέλτα. «Οχήματα των Εκλεκτών· οχήματα της ομάδας της Ευμενίδας Νοράλνω και της ομάδας του Νέστορα Ολτενσάνδω. Αλλά πού είναι το μεταβαλλόμενο εξάτροχο;»

«Ναι, αυτό αναρωτιόμουν κι εγώ, Αδελφή μου.»

Η Άνμα πλησίασε τα δύο θωρακισμένα τετράκυκλα στην αρχή της μεγάλης ουράς των πολεμικών οχημάτων. Το ένα είχε επάνω του το έμβλημα των Εκλεκτών· το άλλο, αυτό της ομάδας της Νοράλνω.

Ανοίγοντας το παράθυρό της, η Άνμα τούς έγνεψε.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ, καθισμένος πλάι στον Τζακ Μαύρο ο οποίος οδηγούσε, είδε πρώτος το άγνωστο όχημα να τους πλησιάζει από δίπλα – ένα φορτηγό χωρίς καρότσα, παλιό, σκουριασμένο, με το μπροστινό του τζάμι ραγισμένο. Θα έπρεπε ν'ανησυχήσει; Ήταν ύποπτο; Παραπάνω από μία φορά, άλλωστε, κάποιοι είχαν προσπαθήσει να σκοτώσουν τον αρχηγό–

Το παλιόν τζάμι του φορτηγού άνοιξε, και μια γυναίκα έγνεψε από εκεί – λευκόδερμη, με κοντοκουρεμένα ξανθά μαλλιά. Η μία από τις δύο τύπισσες που είχαν εξαφανιστεί στον πόλεμο με τον Αλυσοδομένο Ποιητή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Η Άνμα.

Κάποιοι έλεγαν ότι αυτή και η Νορέλτα-Βορ είχαν αιχμαλωτιστεί από τους ανθρώπους του Ποιητή· κάποιοι ότι ήταν νεκρές. Ο αρχηγός δεν είχε κάνει καμιά επίσημη δήλωση. Αλλά ο Ρίντιλακ ήταν βέβαιος ότι ήξερε περισσότερα απ'όσα έλεγε, καθώς κι ορισμένοι άλλοι, όπως η Ολντράθα, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Φοριντέλα-Ράο. Ακόμα κι ο Παγοθραύστης, ίσως.

«Ρε Αρχοντομαχητή,» είπε ένας Εκλεκτός που καθόταν πίσω του, ο Βεντάκης. «Αυτή δεν είναι η Άνμα;»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, χρησιμοποιώντας την κοινή συχνότητα του στρατεύματος, προστάζοντας να σταματήσουν.

Η μακριά ουρά των πολεμικών οχημάτων σταμάτησε.

Και το παλιό, τετράκυκλο φορτηγό σταμάτησε μπροστά της.

Η Ευμενίδα Νοράλνω βγήκε από το όχημά της πριν από τον Ρίντιλακ, κι αμέσως βγήκε κι ο Ράλενταμπ και άλλοι δύο μαχητές της.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ άνοιξε την πόρτα πλάι του και κατέβηκε, ακολουθούμενος από μερικούς ακόμα Εκλεκτούς. Ο Τζακ Μαύρος έμεινε μέσα, κατόπιν εντολής του Αρχοντομαχητή, ώστε να είναι σε ετοιμότητα για παν ενδεχόμενο.

«Άνμα;» φώναξε ο Ρίντιλακ, ενώ το χέρι του ήταν κοντά στο πιστόλι στη ζώνη του.

Οι πόρτες του φορτηγού άνοιξαν, και η Άνμα κι η Νορέλτα-Βορ πήδησαν έξω.

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Είστε ζωντανές, λοιπόν, και όχι αιχμάλωτες.»

Τον ζύγωσαν, ενώ και η Ευμενίδα ερχόταν κοντά, αγέλαστη ως συνήθως. Ο Ράλενταμπ – και μόνο ο Ράλενταμπ – την ακολούθησε σαν σκιά της, μ'ένα πιστόλι στο χέρι, μισοκρυμμένο κάτω από την άκρη του ανοιχτού πανωφοριού του.

«Πού είναι ο αρχηγός;» ρώτησε η Άνμα. «Δεν είναι μαζί σας;»

«Τον καλούμε,» είπε η Νορέλτα, «και δεν μπορούμε να τον πιάσουμε.»

«Ο αρχηγός δεν είναι εδώ,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Είναι–» Διέκοψε τον εαυτό του. Μπορούσε να τις εμπιστευτεί; «Εσείς πώς μας βρήκατε;»

«Ρωτήσαμε τους Νομάδες των Δρόμων,» απάντησε η Άνμα. «Μας είπαν ότι και η Μιράντα είναι μαζί σας' αλλά ούτε αυτήν μπορούμε να την καλέσουμε τηλεπικοινωνιακά.»

«Είναι εδώ;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ευμενίδα Νοράλνω, «αλλά η Ολντράθα μου είπε ότι τη βλέπετε σαν – σαν αδελφή σας,» τόνισε, κοιτάζοντάς τες επίμονα.

Η Νορέλτα και η Άνμα αμέσως κατάλαβαν: η Ευμενίδα ήξερε! Ήξερε για τις θυγατέρες της Πόλης. Η Ολντράθα της είχε μιλήσει. Αλλά γιατί; Τι συνέβαινε εδώ;

«Τι συμβαίνει εδώ, Ευμενίδα;» ρώτησε η Άνμα. «Πού είναι η Μιράντα κι ο αρχηγός; Κινδυνεύουν;»

«Όχι. Έχουν πάει–»

«Μισό λεπτό,» παρενέβη ο Ρίντιλακ-Κονχ, ακόμα καχύποπτος μ'αυτές τις δύο γυναίκες που είχαν εμφανιστεί έτσι ξαφνικά. «Τι σας συνέβη στη Β' Κατωρίγια; Ήσασταν αιχμάλωτες του Ποιητή, δεν ήσασταν; Του ξεφύγατε;»

Η Άνμα και η Νορέλτα δεν χρειαζόταν ν'ακούσουν τίποτ' άλλο απ'αυτόν για να καταλάβουν ότι ο Αρχοντομαχητής δεν ήξερε για τις

Θυγατέρες. Και η Νορέλτα αναρωτήθηκε: *Γιατί η Ολντράθα μίλησε στην Ευμενίδα συγκεκριμένα;*

Η Άνμα είπε: «Όχι, δεν ήμασταν αιχμάλωτες του Ανθοτέχνη. Είχαμε τραυματιστεί. Η Νορέλτα περισσότερο. Κι έπρεπε να κρυφτούμε. Μετά βίας επιβιώσαμε, και μετά ήρθαμε προς τα νότια, ψάχνοντάς σας. Βρήκαμε τους Νομάδες των Δρόμων στην Πλατεία Διχαλωτής και μας είπαν ότι ταξιδέψατε προς την Κουρασμένη.»

Ο Ρίντιλακ συνοφρυώθηκε. Για κάποιο λόγο, πάλι κάτι νόμιζε ότι δεν πήγαινε καλά εδώ. Επιπλέον, εξαρχής τον είχε παραξενέψει η παρουσία αυτών των Νομάδων. Αλλά αφού ο αρχηγός τούς εμπιστευόταν ήταν αρκετό για εκείνον. Όπως και για όλους τους υπόλοιπους. Τώρα, όμως...

«Ο Βόρκεραμ και οι άλλοι είναι–» άρχισε η Ευμενίδα, αλλά ο Ρίντιλακ-Κονχ την έπιασε απ’τον αγκώνα.

«Στάσου λίγο. Να σου πω κάτι;»

«Πες μου.»

Απομακρύνθηκαν από τους υπόλοιπους, πηγαίνοντας πίσω από το όχημα των Εκλεκτών.

«Έχεις σκεφτεί ότι αυτές οι δυο μπορεί νάναι κατάσκοποι του Ποιητή;» της είπε ο Ρίντιλακ.

«Δεν το νομίζω.»

«Το αποκλείεις; *Γιατί*, μα τον Κρόνο; Μπορεί να ήταν αιχμάλωτές του και, προκειμένου να ελευθερωθούν, δέχτηκαν να γίνουν κατάσκοποι.»

«Ο Ανθοτέχνης, δηλαδή, τις παρακολουθεί τώρα;»

«Πιθανώς. Δε μπορούμε να τους πούμε πού βρίσκεται ο αρχηγός. Ίσως ο Ποιητής να χρησιμοποιήσει την πληροφορία για να τον χτυπήσει.»

Η Ευμενίδα Νοράλνω συνοφρυώθηκε, με τους αντίχειρές της περασμένους στη ζώνη της, κοιτάζοντας κάτω, μοιάζοντας προβληματισμένη. «Εντάξει,» είπε τελικά, υψώνοντας πάλι το βλέμμα της στο πρόσωπο του Ρίντιλακ. «Να τις διώξουμε; Ή να τις πάρουμε μαζί μας, καλύτερα;»

«Το δεύτερο είναι το πιο λογικό, νομίζω, αυτή τη στιγμή. Αν τις παρακολουθεί ο Ποιητής, ίσως καταφέρουμε να εντοπίσουμε τους παρα-

τηρητές του. Και ίσως καταφέρουμε να κάνουμε την Άνμα και τη Νορέλτα να μας πουν την αλήθεια.»

Η Ευμενίδα κατένευσε, μοιάζοντας ακόμα προβληματισμένη. «Σύμφωνοι.»

Βγήκαν πίσω από το όχημα για ν'αντικρίσουν πάλι την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ.

«Θα έρθετε μαζί μας για την ώρα,» τους είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι. «Όχι· πρέπει να βρούμε τον αρχηγό και τη Μιράντα. Πρέπει να τους μιλήσουμε.»

«Δεν γίνεται αυτό τώρα. Θα έρθετε μαζί μας.»

«Πού;» ρώτησε η Άνμα. «Πού πηγαίνετε;»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ κοίταξε την Ευμενίδα, η οποία κατένευσε ανεπαίσθητα: *Πες τους.*

Τέλος πάντων... σκέφτηκε ο Ρίντιλακ. Αφού θάρθουν μαζί μας θα το μάθουν. Αδύνατον να το αποφύγουμε. «Στην Επιγεγραμμένη πηγαίνουμε.»

«Το είχαμε πληροφορηθεί από τους Νομάδες,» είπε η Άνμα, «ότι θα κατευθυνόσασταν εκεί μετά από την Κουρασμένη. Αλλά μας είπαν ότι ο αρχηγός θα ερχόταν μαζί σας, όχι ότι θα πηγαίνατε μόνοι. Γιατί είστε μόνοι;»

«Αυτές είναι οι διαταγές του,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ· «και υπάρχει καλός λόγος. Τώρα, δώστε μου τους τηλεπικοινωνιακούς πομπούς σας.»

«Γιατί; Μη μου πεις, ρε Αρχοντομαχητή, ότι μας υποπτεύεσαι! Είσαι σοβαρός;» Αν και είχε κάνει την ερώτηση για να τον επηρεάσει, κατά βάση· όλα τα πολεοσημάδια τής έλεγαν ότι, ναι, τις υποπτευτόταν. Όπως επίσης της έλεγαν ότι εκείνος και η Ευμενίδα είχαν κάνει κάποια «συνεννόηση» εκεί, πίσω από το όχημα.

«Τι νομίζεις ότι είμαστε;» είπε η Νορέλτα, που κι αυτή είχε δει, φυσικά, τα ίδια πολεοσημάδια με την Άνμα. «Κατάσκοποι του Ανθοτέχνη;»

«Εγώ και η Ευμενίδα είμαστε τώρα επικεφαλής του στρατεύματος,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Αν ήσασταν στη θέση μας, δεν θα σας υποπτευσάσταν;»

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν. Καμιά δεν μπορούσε να πει ότι ο Αρχοντομαχητής μιλούσε παράλογα.

«Δώστε μας τους πομπούς σας,» επέμεινε εκείνος. «Και μετά θα πρέπει να σας ψάξουμε, ασφαλώς.»

«Και θα μιλήσουμε κιόλας,» πρόσθεσε η Ευμενίδα, κοιτάζοντάς τες με τρόπο, αν και πάντοτε σοβαρή.

Η Άνμα αναστέναξε. «Ντάξει, γαμώτο. Ας τελειώνουμε με το παραμύθι.»

Αφού παρέδωσαν τους δύο τηλεπικοινωνιακούς πομπούς τους, και οι Εκλεκτοί έψαξαν αυτές και το όχημά τους λες κι ήταν άκρως επικίνδυνες, η Νορέλτα-Βορ και η Άνμα ανέβηκαν ξανά στο φορτηγό και ακολούθησαν το στράτευμα.

Η Αστυνομία της Αμφίνομης, εν τω μεταξύ, τους παρακολουθούσε από μακριά, έχοντας μάλλον θεωρήσει ύποπτη τούτη τη συνάντηση μες στη μέση της λεωφόρου.

Καθώς ταξίδευαν ανατολικά, το θωρακισμένο όχημα της Ευμενίδας Νοράλνω πλησίασε το φορτηγό των θυγατέρων από το πλάι, και η ίδια άνοιξε μια πόρτα και τους έγνεψε ότι ήθελε να ανεβεί στο τροχοφόρο τους. Αυτό δεν τις παραξένεψε· είχε πει, πιο πριν, ότι σκόπευε να τους μιλήσει, και αναρωτιόνταν κι οι δύο τι είχε να τους πει. Αναρωτιόνταν γιατί η Ολντράθα τής είχε φανερώσει ότι ήταν θυγατέρες της Πόλης.

Η Νορέλτα-Βορ άνοιξε την πόρτα της και, ενώ τα οχήματα εξακολουθούσαν να κινούνται, η Ευμενίδα πιάστηκε ευέλικτα κι ανέβηκε στο φορτηγό. Κάθισε δίπλα στην αριστοκράτισσα, η οποία βρέθηκε τώρα ανάμεσα στη μισθοφόρο και την Αδελφή της, επάνω στο μακρόστενο κάθισμα με το φθαρμένο δέρμα, όχι και πολύ στριμωγμένη: καμιά τους δεν ήταν χοντρή και το κάθισμα ήταν αρκετά μεγάλο.

«Γνωρίζω τι είστε,» τις πληροφόρησε η Ευμενίδα. «Η Ολντράθα μάς είπε. Αλλά ο Ρίντιλακ δεν το ξέρει· δεν ήταν εκεί όταν η Ολντράθα μάς μίλησε. Και το γεγονός ότι είστε αυτό που είστε δεν σημαίνει ότι οι υποψίες του είναι τελείως αβάσιμες.»

«Τι είμαστε, Ευμενίδα;» ρώτησε η Άνμα, οδηγώντας, ενώ λοξοκοίταζε τη μισθοφόρο.

«Θυγατέρες της Πόλης. Το ίδιο και η Ολντράθα, το ίδιο και η Μιράντα, και η Φοίβη.»

Η Άνμα ένευσε. «Ξέρεις λοιπόν τα βασικά. Ποιος άλλος τα ξέρει;»

«Ο Μάικλ Παγοθραύστης, κατά πρώτον. Εκείνος το ξεκίνησε, ουσιαστικά: εκείνος επέμενε ο αρχηγός να μας μιλήσει για εσάς. Υποπτευόταν ότι κάτι περίεργο συνέβαινε μαζί σας, ειδικά από τότε που η Φοριντέλα-Ράο και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας πήγαν να ψάξουν για εσάς μες στη Β' Κατωρίγια-»

«Τι έκαναν;»

«Ηττημένοι από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή, υποχωρούσαμε προς την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας, είχαμε ήδη μπει μέσα της, αλλά αυτοί οι δύο έφυγαν, μόνοι τους, για να σας αναζητήσουν.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» καταράστηκε η Άνμα. «Τι... Μαλάκες είναι, γαμώτο; Τελείως μαλάκες; Εντάξει, από τον Άβαντα μπορεί και να το περίμενα, αλλά από τη Φοριντέλα; Δεν καταλάβαινε ότι-;» Διακόπτοντας τον εαυτό της, ρώτησε: «Ξέρεις και για την Κορίνα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ευμενίδα, «ξέρω ότι αυτή σάς είχε αιχμαλωτίσει. Είναι σαν εσάς, όπως και κάποια που τη λένε Τζέσικα, και βρίσκονται με το μέρος του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Η Κορίνα είναι πολύ ισχυρή θυγατέρα, σύμφωνα μ'ό,τι μας είπε η Ολντράθα: όλες τη φοβάστε.»

Η Νορέλτα σκέφτηκε: Δεν πρέπει να ξέρει για το φυλαχτό. Δεν πρέπει να έχει την παραμικρή ιδέα γι'αυτό.

«Τι έγινε, λοιπόν;» ρώτησε η Ευμενίδα. «Καταφέρατε να ξεφύγετε από την Κορίνα;»

«Όχι ακριβώς,» είπε η Άνμα. «Τα πράγματα άλλαξαν, και μας ελευθέρωσε.»

Η Ευμενίδα την κοίταξε με καχυποψία. «Σας ελευθέρωσε; Πώς άλλαξαν τα πράγματα;»

Η Νορέλτα είπε αμέσως: «Η Κορίνα έχασε κάποιες από τις δυνάμεις της.» Αφού η Ευμενίδα δεν ήξερε για το φυλαχτό, δεν υπήρχε λόγος να μάθει σήμερα. Ακόμα η Νορέλτα ήταν διστακτική να μιλά γι'αυτό στον οποιονδήποτε, παρότι πλέον ήταν διαλυμένο. «Δεν μπορεί τώρα να ελέγχει την κατάσταση όπως πριν, κι αποφάσισε να μας αφήσει να φύγουμε.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Ευμενίδα. «Τι σημαίνει 'έχασε κάποιες από τις δυνάμεις της';»

Η Νορέλτα και η Άνμα αλληλοκοιτάχτηκαν, και το βλέμμα της πρώτης έλεγε ξεκάθαρα: *Μην της πεις για το φυλαχτό· ενώ το βλέμμα της δεύτερης απαντούσε: Γιατί, και να της πω, τι θα καταλάβει;*

Στην Ευμενίδα, η Άνμα είπε: «Κοίτα, είναι κάτι που πρέπει νάσαι θυγατέρα της Πόλης για να το πιάσεις. Χρειάζεται να μιλήσουμε στη Μιράντα, το συντομότερο δυνατό. Πού βρίσκεται, Ευμενίδα;»

Η μισθοφόρος δεν αποκρίθηκε αμέσως, δείχνοντας συλλογισμένη.

«Πού βρίσκεται;» ρώτησε και η Νορέλτα-Βορ, στρεφόμενη να την αντικρίσει ευθέως.

«Δε μπορώ να σας πω,» απάντησε η Ευμενίδα.

«Γαμώτο!» μούγκρισε η Άνμα χτυπώντας το τιμόνι νευρικά με το ένα χέρι. «Αφού ξέρεις για εμάς!»

«Μπορεί να ξέρω ότι είστε θυγατέρες της Πόλης, αλλά ποιος μου εγγυάται ότι αυτή η Κορίνα δεν σας έκανε κάπως πράκτορές της;»

«Δε θα γινόμεουν 'πράκτορας' της Κορίνας ούτε με σφαίρες, δικιά μου. Πες μας τώρα πού είναι, γαμώτο, η Μιράντα! Πρέπει να της μιλήσουμε.»

«Η Μιράντα είναι μαζί με τον αρχηγό· γι'αυτό κιόλας δεν μπορώ να σας πω τίποτα.»

Η Άνμα αναστέναξε, θέλοντας να τη δείρει.

Η Νορέλτα ρώτησε την Ευμενίδα: «Πώς μπορούμε να σε πείσουμε ότι δεν είμαστε πράκτορες της Κορίνας ή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή;»

Η Ευμενίδα μόρφασε. «Δεδομένης της... ιδιαίτερης φύσης σας, πραγματικά δεν ξέρω. Αν ήταν η Μιράντα εδώ, ή η Ολντράθα, ή ακόμα και η Φοίβη, και έλεγαν πως είστε εντάξει, πως είστε μαζί μας, θα τις πίστευα. Ακόμα κι αν ο αρχηγός το έλεγε, θα τον πίστευα. Αλλά τώρα; Έτσι όπως είναι η κατάσταση; Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι που μπορείτε να κάνετε ή να πείτε ώστε να σας εμπιστευτώ απόλυτα. Κι αυτό που ήδη μου είπαμε – ότι η Κορίνα σάς ελευθέρωσε γιατί... τα πράγματα άλλαξαν, έχασε κάποιες από τις δυνάμεις της και τα λοιπά – είναι ύποπτο από μόνο του. Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει.»

Η Άνμα αναστέναξε ξανά, μη θέλοντας πλέον να τη δείρει. Η μισθοφόρος ήταν, όπως πάντα, επαγγελματική, συγκεκριμένη, και ψύχραιμη: και είχε δίκιο. Θα έμοιαζαν ύποπτες σε φυσιολογικούς ανθρώπους.

Μόνο Αδελφές τους μπορεί να τις πίστευαν αμέσως. Μπορεί. «Νορέλτα;»

«Τι;»

«Λέω να της το πούμε. Δεν έχει νόημα, ούτως ή άλλως, πλέον. Είναι σπασμένο, δεν λειτουργεί. Κι άμα μας πιστέψει, μας πίστεψε – δικό της θέμα.»

Η Νορέλτα ακόμα αισθανόταν διστακτική να μιλήσει για το φυλαχτό σε μια άσχετη. Ίσως, όμως, να την κάνει να μας εμπιστευτεί περισσότερο. Αν και, πραγματικά, δεν το νόμιζε. Τέλος πάντων, γαμώτο! «Η Ολντράθα σάς είπε για το φυλαχτό, Ευμενίδα;»

«Ποιο φυλαχτό;»

«Η Κορίνα είχε, μέχρι στιγμής, ένα αρχαίο φυλαχτό, φτιαγμένο από μια πολύ παλιά θυγατέρα, νεκρή πλέον και αυτό το φυλαχτό της έδινε κάποιες ιδιαίτερες δυνάμεις. Αλλά τώρα καταστράφηκε. Η ίδια το κατέστρεψε, κατά λάθος, η ανόητη!» *Ήρεμα, Νορέλτα. Ήρεμα, κοπέλα μου*, είπε στον εαυτό της, για να τον καλμάρει. «Και, επομένως, τα πράγματα άλλαξαν. Η Κορίνα δεν μπορεί πια να ελέγχει τις καταστάσεις όπως πριν. Θέλει να σταματήσει τον πόλεμο, αλλά χωρίς να χάσει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής τις συνοικίες που έχει ήδη κατακτήσει.»

Η Ευμενίδα εξακολουθούσε να τις κοιτάζει με δυσπιστία.

«Αυτή είναι όλη η αλήθεια,» τόνισε η Νορέλτα. «δεν έχουμε κάτι άλλο να σου πούμε.»

«Η αλήθεια σας μοιάζει με παραμύθι.»

«Το ξέρουμε,» αποκρίθηκε η Άνμα, «αλλά και οι ίδιες δεν μοιάζουμε με παραμύθι;»

«Ακόμα κι αν είναι έτσι,» είπε η Ευμενίδα, «δε σκέφτεστε ότι η Κορίνα ίσως προσπαθεί να σας κοροϊδέψει για να δώσει κάποιο πλεονέκτημα στον Αλυσοδεμένο Ποιητή;»

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά, στιγμιαία, προτού η πρώτη στρέψει πλήρως την προσοχή της στον δρόμο. Φυσικά, και το είχαν σκεφτεί αυτό που έλεγε η Ευμενίδα, και τις ανησυχούσε. Όμως δεν υπήρχε αμφιβολία πως στο μέλλον προμηνυόταν μεγάλος και καταστροφικός πόλεμος και η Μιράντα το είχε προδεί αυτό, μέσω του Δρόμου του Μέλλοντος.

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» απάντησε η Άνμα στην Ευμενίδα. «Γι' αυτό κιόλας πρέπει να μιλήσουμε στη Μιράντα και στον αρχηγό. Πες μας πού είναι και θα πάμε εκεί. Κι ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί εσείς πηγαίνετε στην Επιγεγραμμένη χωρίς τον Βόρκεραμ; τι λόγος μπορεί να υπάρχει, μα τα παπάρια του Κρόνου;»

«Ο αρχηγός θέλει να πάμε σ' ένα μέρος για να σταματήσουμε,» εξήγησε η Ευμενίδα. «Να σταματήσει ο στρατός. Μόνιμα. Γιατί τώρα, που εκείνος ταξιδεύει από συνοικία σε συνοικία για να φτιάξει τη Συμμαχία, ένας ολόκληρος στρατός μαζί του είναι περισσότερο εμπόδιο παρά βοήθεια. Εκτός των άλλων, ταξιδεύοντας καταναλώνουμε πολλά καύσιμα και εξοπλισμούς. Η Επιγεγραμμένη είναι καλή για να σταματήσουμε επειδή κανείς δεν πρόκειται να μας πει όχι--»

«Τα ξέρουμε αυτά,» τη διέκοψε η Άνμα. «μας πληροφόρησαν οι Νομάδες. Αλλά γιατί ο Βόρκεραμ και η Μιράντα δεν είναι μαζί σας; Έμειναν πίσω, στην Κουρασμένη; Έχουν δουλειές εκεί; Πού είναι;»

«Σας εξήγησα ότι αυτό δεν μπορώ να σας το αποκαλύψω,» αποκρίθηκε, ουδέτερα, επαγγελματικά, η Ευμενίδα.

«Επειδή ίσως να είμαστε 'πράκτορες της Κορίνας'...»

«Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβαίνει, αλλά δεν θα αισθανόμουν καθόλου καλά να πάρω εγώ μια τέτοια απόφαση και πιθανώς να προκαλέσω μεγάλα προβλήματα.»

«Ο αρχηγός θα έρθει στην Επιγεγραμμένη μαζί με τη Μιράντα και τους άλλους;»

«Θα έρθει.»

«Σε πόσο καιρό;»

«Σύντομα, υποθέτω.» Ακόμα κι αυτό η Ευμενίδα έμοιαζε να το λέει με επιφύλαξη. «Λογικά, δεν πρέπει ν' αργήσει.»

«Μάλιστα...» Η Άνμα κοίταξε τη Νορέλτα. «Να τον περιμένουμε εκεί;»

«Ας τον περιμένουμε. Για την ώρα.»

Η Άνμα ένευσε. *Τι άλλο να κάνουμε;* σκέφτηκε. Αν έφευγαν από τον στρατό του Βόρκεραμ, αν πήγαιναν μόνες τους στην Κουρασμένη, δεν θα ήταν και τόσο εύκολο να βρουν τον αρχηγό και τη Μιράντα. Δεν άφηναν τα ίδια ίχνη μέσα στην Πόλη όπως ένα μεγάλο στράτευμα. Μεμονωμένους ανθρώπους, ή μικρές ομάδες, οι θυγατέρες μπορούσαν να ανιχνεύσουν μόνο όταν είχαν πιάσει τα αρχικά τους ίχνη – δεδομένου

ότι δεν είχε περάσει πολύς καιρός ώστε να έχουν σβήσει από τη μνήμη της Πόλης. Τα πάντα εξαρτιόνταν, βέβαια, κι από την εμπειρία της ίδιας της Θυγατέρας. *Και ούτε εγώ ούτε η Νορέλτα νομίζω πως είμαστε τόσο έμπειρες ώστε τώρα, χωρίς κανένα άλλο στοιχείο, να εντοπίσουμε τον Βόρκεραμ. Αυτό ίσως – ίσως – μόνο η Μιράντα να το έκανε...*

Η Ευμενίδα είπε: «Εντάξει λοιπόν. Σας χαιρετώ προς το παρόν, και θα τα ξαναπούμε.» Άνοιξε την πόρτα πλάι της, κάνοντας νόημα στο θωρακισμένο όχημα των μισθοφόρων της, που δεν ήταν καθόλου μακριά, να πλησιάσει περισσότερο.

Ο Ράλενταμπ τής άνοιξε μια πόρτα του, και η Ευμενίδα πήδησε ξανά από το ένα τροχοφόρο στο άλλο – ευέλικτη σαν μεγάλη γάτα της Νυχωτής, παρατήρησε η Άνμα.

Η Νορέλτα-Βορ έκλεισε την πόρτα του φορτηγού.

Η Άνμα είπε: «Κωλοκατάσταση...» κι άναψε τσιγάρο.

/17\

Ο Βόρκεραμ-Βορ δέχεται μια πρόσκληση, ενώ δύο θυγατέρες της Πόλης, ακολουθώντας έναν στρατό, διασχίζουν συνοικίες· ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος παίρνει μια απάντηση και βλέπει, με το μυαλό του, έναν τρελό προτού αποφασίσει το επόμενο του ταξίδι· και η παρουσία άγνωστων επισκεπτών μες στη νύχτα βάζει έναν αρχηγό μισθοφόρων σε ανησυχίες.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, και οι δώδεκα σωματοφύλακές τους (ανάμεσα στους οποίους και οι τρεις θυγατέρες, ντυμένες σαν μισθοφόροι) βγήκαν από το Πολιτικό Μέγαρο κάτω από τον γεμάτο μολυσματικά νέφη ουρανό της Βαθμιδωτής. Οι άλλοι μισθοφόροι και τα οχήματά τους τους περίμεναν έξω από το μεγάλο οικοδόμημα, καθώς και πολλοί τοπικοί αστυνομικοί που τους παρατηρούσαν σαν γύπες του Κρόνου.

«Στο Στόμα του Σκοτοδαίμονος αυτός ο μαλάκας ο Χρονομάχος!» γρύλισε ο Όρπεκαλ. «Αυτός και η συνοικία του, αφού είναι τόσο ηλίθιος!»

«Θα βρει ό,τι ψάχνει,» αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Ναι αλλά η αντίδρασή του θα επηρεάσει ίσως κι άλλους πολιτάρχες. Ο καταραμένος! Θα μας προκαλέσει προβλήματα – και δεν έχουμε χρόνο για τέτοια προβλήματα!»

«Τι έγινε, αρχηγέ;» ρώτησε ο Μάικλ Παγοθραύστης, που ήταν από αυτούς που περίμεναν έξω από το Πολιτικό Μέγαρο. «Δεν ήταν παγίδα, έτσι;»

«Παγίδα ήταν!» του είπε ο Όρπεκαλ. «Κι από τις χειρότερες!»

Ο Βόρκεραμ έβαλε το χέρι του στον ώμο του πολιτικού σαν για να τον συγκρατήσει. «Όχι,» απάντησε στον Μάικλ, «δεν ήταν παγίδα. Αλλά ο Χρονομάχος είναι τόσο προκατειλημμένος εναντίον μας που δεν υπάρχει περίπτωση να τον βάλουμε στη Συμμαχία.»

«Κι αυτό αποτελεί τόσο μεγάλο πρόβλημα; Ένας πολιτάρχης είναι μόνο-»

Ο πομπός του Βόρκεραμ κουδούνισε διακόπτοντας τον Παγοθραύστη, και ο αρχηγός των Εκλεκτών τράβηξε τη συσκευή μέσα από τα ρούχα του και κοίταξε τη μικρή της οθόνη. *Η κυρία Οβορμάνδω...* παρατήρησε, αναρωτούμενος γιατί τον καλούσε. Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, φέρνοντας τον πομπό στ'αφτί του έτσι ώστε ν'ακούει μονάχα εκείνος· δεν ήθελε άλλες υστερικές αντιδράσεις από τον Όρπεκαλ. (Όχι πως θεωρούσε τελείως αδικαιολόγητη τη συμπεριφορά του Β' Κατωρίγιου πολιτικού.)

«Μάλιστα;»

«Κύριε Βόρκεραμ-Βορ;»

«Μάλιστα.»

«Σκοπεύετε να φύγετε;»

«Δε νομίζω ότι έχει νόημα να μείνουμε. Ο κύριος Χρονομάχος έχει ήδη πάρει τις αποφάσεις του, κι εμείς τις δικές μας.»

«Πού θα πάτε;»

«Υπάρχει λόγος που το ρωτάτε αυτό;»

«Θα ήθελα να μιλήσουμε. Ελπίζω να μη θεωρείτε πως και η δική μας συζήτηση έχει λήξει.»

«Αν ασπάζεστε τη γνώμη του Χρονομάχου-»

«Δεν ασπάζομαι καμία γνώμη για την ώρα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ· πολλές σκέψεις, όμως, είναι στο μυαλό μου. Σύντομα θα πάρω μια απόφαση, μην το αμφιβάλλετε.»

«Με όλο τον σεβασμό, αλλά εμείς δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο, Εξοχότατη,» είπε ο Βόρκεραμ, προσθέτοντας αυτό το *Εξοχότατη* για τον Όρπεκαλ κυρίως, ο οποίος τον κοίταζε συνοφρυωμένος και κάνοντάς του ερωτηματικές χειρονομίες: *ποιος είναι; ποιος είναι;* «Ο αγώνας μας εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή επείγει. Αν δεν σκοπεύετε να γίνετε μέλος της Αμυντικής Συμμαχίας-»

«Σας είπα ότι δεν έχω αποφασίσει ακόμα.»

«Πότε θα αποφασίσετε;»

«Στην επόμενη μας συνάντηση θα σας δώσω οριστική απάντηση· σας το υπόσχομαι.»

«Και τότε θα είναι η επόμενη μας συνάντηση;»

«Αύριο το πρωί, στο Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης. Πηγαίνετε στη συνοικία μου, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Θα ειδοποιήσω τώρα, τηλεπικοινωνιακά, να σας υποδεχτούν. Θα σας οδηγήσουν σε καλό ξενοδοχείο για να μείνετε μέχρι αύριο.»

«Γιατί δεν έρχεστε μαζί μας;»

«Πρέπει να μιλήσω με τον κύριο Χρονομάχο.»

«Δε νομίζω ότι θ'ακούσετε απ'αυτόν τίποτα το καλό, το σωστό, ή το χρήσιμο, Εξοχότατη.»

«Όπως και νάχει, πρέπει να μιλήσουμε. Η δική μου συζήτηση μαζί του δεν έχει λήξει, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.» Και ρώτησε: «Θα σας συναντήσω το πρωί στη συνοικία μου;»

«Θα μας συναντήσετε.»

«Σας ευχαριστώ.»

«Εμείς σας ευχαριστούμε, Εξοχότατη,» είπε τυπικά ο Βόρκεραμ και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Η Οβορμάνδω ήταν;» ρώτησε αμέσως ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Προφανώς.»

«Γιατί δεν άνοιγες τον πομπό ώστε ν'ακούμε όλοι;»

«Δε χρειαζόταν—»

«Τι σου είπε;»

Ο Βόρκεραμ τού απάντησε.

«Ελπίζω μόνο να μη μας τρώει τον χρόνο άδικα!» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Μέχρι αύριο το πρωί,» παρατήρησε ο Αλέξανδρος, «δεν είναι και τόσοσ πολύς χαμένος χρόνος, Όρπεκαλ.»

«Θα μπορούσαμε τώρα να κατευθυνθούμε ανατολικά, ώστε να βγούμε στην Επίστρωτη και να συναντήσουμε εκεί τον στρατό μας προτού φτάσει στην Επιγεγραμμένη.»

«Εντάξει· και πάλι, δεν είναι τόσοσ πολύς χαμένος χρόνος.»

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στις τρεις Θυγατέρες της Πόλης που στέκονταν κοντά τους. «Πώς βλέπετε την κατάσταση, κυρίες;»

«Καθόλου καλή για εσένα,» του απάντησε η Φοίβη βαριεστημένα, προκλητικά.

«Ο Χρονομάχος δεν πρόκειται να μπει στη Συμμαχία,» είπε η Μιράντα. «Όχι αν δεν αλλάξει κάτι σημαντικό.»

Η Ολντράθα κατένευσε. «Ναι.»

«Και η Οβορμάνδω;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Αυτή είναι... πολύ προβληματισμένη,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Δεν ξέρω τι μπορεί να κάνει. Ίσως να μπει στη Συμμαχία, ίσως όχι.» Οι άλλες δύο δεν διαφώνησαν· δεν μίλησαν καν.

«Δε μπορείς να δεις το μέλλον τώρα;» ρώτησε, λιγάκι απότομα, ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Μη λέμε ξανά τα ίδια, Όρπεκαλ,» παρενέβη ο Αλέξανδρος, λοξοκοιτάζοντάς τον.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είπε: «Ας βρούμε ένα μέρος να ξεκουραστούμε για μεσημέρι εδώ, σε τούτη την άχαρη συνοικία, και μετά ξεκινάμε για τα σύνορα της Κουρασμένης.»

Ο στρατός πέρασε το μεσημέρι σε καταλύματα που βρήκε, επί πληρωμή, στην Τροχίοστρωτη της Αμφίνομης. Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ, ουσιαστικά, τους τα βρήκαν παρατηρώντας τα πολεοσημάδια· αλλιώς θα είχαν αργήσει ακόμα περισσότερο μέχρι να τακτοποιηθούν. Παρ'όλ' αυτά, ούτε ο Ρίντιλακ-Κονχ ούτε η Ευμενίδα Νοράλνω φαινόταν να τις εμπιστεύονται πιο πολύ από πριν. Εξακολουθούσαν να τις θεωρούν ύποπτες· η Πόλη το μαρτυρούσε με χίλια-δύο μικροσυμβάντα. Ο Ρίντιλακ, μάλιστα, είχε προστάξει κάποιους Εκλεκτούς να βρίσκονται πάντα κοντά τους, αν και με τρόπο, να μη φαίνεται ότι τις φρουρούσαν. Πράγμα που οι δύο Θυγατέρες, βέβαια, αμέσως κατάλαβαν· κάτι τέτοια δεν ήταν εύκολο να τους τα κρατήσεις κρυφά: τα σημάδια της Πόλης τούς τα αποκαλύπταν.

«Μ'έχουν τσαντίσει!» είπε η Νορέλτα-Βορ, καθώς βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο με την Άνμα, και οι 'φρουροί' τους ήταν στα τριγυρινά δωμάτια του μεγάλου πανδοχείου, παρακολουθώντας την πόρτα τους από τις χαραγμένες δικές τους πόρτες. Μία απ'αυτούς, μάλιστα, η Κλόντι-άνιρ – μια μάγισσα που δεν ήταν της ομάδας των Εκλεκτών – είχε κάνει κάποιο ανιχνευτικό ξόρκι πριν από λίγο, μάλλον για να δει αν οι δύο Θυγατέρες βρίσκονταν ακόμα μέσα· τα σημάδια της Πόλης τούς το είχαν δείξει: η μαγεία ήταν σαν να παρεμβαίνει επάνω στις ίδιες τις σκιές, στη σκόνη στις γωνίες, και στους ήχους.

«Γάμα τους,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε έτσι κι αλλιώς.»

«Καθυστερούμε όμως· και πρέπει να μιλήσουμε στη Μιράντα.»

«Θα έρθει εκείνη σ'εμάς.»

«Εκτός των άλλων, πρέπει να της πούμε και για τον Διόφαντο και τα Εκτρώματα. Η Πόλη δεν τον έβγαλε τυχαία στον δρόμο μας.»

Η Άνμα ένευσε. «Ναι, είναι κι αυτό.»

Κάθονταν αντικριστά, η καθεμιά στο κρεβάτι της, έχοντας βγάλει τα υποδήματά τους και τα πιο βαριά τους ρούχα.

«Να φέρω φαγητό εδώ,» ρώτησε η Άνμα, «ή θα πάμε να φάμε κάτω, στην τραπεζαρία;»

«Χαμός γίνεται εκεί.»

«Θα το φέρω επάνω, λοιπόν.» Η Άνμα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φωνάζοντας τις μπότες και το πέτσινο πανωφόρι της. «Τι θέλεις εσύ;»

Όταν επέστρεψε είχε μαζί της τρία κλειστά πλαστικά μπολ, ένα κουτάκι μπίρα, κι ένα μπουκαλάκι Στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας. Τη μπίρα την άνοιξε για τον εαυτό της και ήπие μια γουλιά. Η Νορέλτα πήρε το αναψυκτικό της από κοντά αλλά δεν ήπие αμέσως.

Το μεσημέρι πέρασε ήσυχα, και το απόγευμα έφυγαν από τα καταλύματα στην Τροχιόστρωτη, έπιασαν την Ψηλή Λεωφόρο (που δεν είχε πια τόσο κίνηση όσο το πρωί), και κατευθύνθηκαν βόρεια. Η Άνμα και η Νορέλτα παρατηρούσαν τα σημάδια της Πόλης για κανέναν πιθανό κίνδυνο. Οι Πορφυροί Δικαστές, άλλωστε, εξακολουθούσαν να δρουν στην Αμφίνομη, είτε βρίσκονταν υπό την επιρροή της Κορίνας είτε όχι.

Τα πράγματα, όμως, συνέχιζαν να είναι ήσυχα, και σύντομα έφτασαν στα σύνορα με Επίστρωτη. Εκεί η τοπική Αστυνομία τούς σταμάτησε για έλεγχο, κάνοντας ερωτήσεις στον Ρίντιλακ-Κονχ και την Ευμενίδα Νοράλνω, οι οποίοι είχαν βγει από τα οχήματά τους ως επικεφαλής του στρατεύματος.

Παραπάνω από μια ώρα πέρασε με τον έλεγχο της Αστυνομίας, και σουρούπωνε όταν τελικά τα οχήματα του στρατεύματος πέρασαν τα σύνορα της Επίστρωτης με τα αεροσκάφη να πετάνε από πάνω τους. Τροχοφόρα και ελικόπτερα της Αστυνομίας τούς παρακολουθούσαν από απόσταση, και τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στη Νορέλτα-Βορ

και την Άνμα ότι οι τοπικοί φύλακες δεν εμπιστεύονταν καθόλου αυτό το στράτευμα, και ότι το αναγνώριζαν από παλιά. Τίποτα που εξέπληττε τις δύο Θυγατέρες: ήξεραν ότι η Τριανδρία είχε επισκεφτεί τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης: η Εύνοια τούς το είχε πει.

Στη συμβολή Ψηλής Λεωφόρου και Κεντρικής Οδού, ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ έστριψε ανατολικά ακολουθώντας την Κεντρική. Η νύχτα έπεσε μέχρι να φτάσουν εκεί όπου αυτός ο πελώριος δρόμος συναντούσε την Αλάθευτη Οδό: ολόγυρά τους δημόσια φώτα είχαν ανάψει, καθώς και ιδιωτικά φώτα σε πολυκατοικίες και ταμπέλες. Η χαρακτηριστική, άσχημη οσμή της Επίστρωτης απλωνόταν παντού – μυρωδιές από οργανικές ύλες, φυτικές ή ζωικές. Τη Νορέλτα την αηδίαζε το μέρος. Κάτι έπρεπε να είχαν κάνει οι Αρχές, από καιρό, γι'αυτή την αποκρουστική αποφορά! Κάποιο σύστημα έπρεπε να είχαν βρει για να τη διώχνουν, επιτέλους!

Το στράτευμα έστριψε στην Αλάθευτη Οδό, κατευθυνόμενο βόρεια τώρα μέσα στη νύχτα, φτάνοντας, ύστερα από περισσότερο από μια ώρα, στα σύνορα με Επιγεγραμμένη. Εκεί κανείς δεν τους έκανε έλεγχο. Απλά μπήκαν. Και δεν χρειαζόταν κάποια να είναι θυγατέρα της Πόλης για να καταλάβει ότι είχαν αλλάξει συνοικία: τα σημάδια της φτώχειας και της παρακμής ήταν καταφανή για όλους σ'ετούτους τους δρόμους.

Ο Γουίλιαμ φοβόταν ότι η Σκοτεινή Τριανδρία θα έστελνε δολοφόνους της να τον σκοτώσουν, παρότι ο Νικόλαος Νιρβάλζω τού είχε πει ότι οι σφετεριστές δεν βρίσκονταν πλέον εδώ – είχαν περάσει από την Αμφίνομη κατευθυνόμενοι δυτικά. Ωστόσο, παρά τον φόβο του, ο Γουίλιαμ είχε αποφασίσει να μείνει, να περιμένει λίγο, όπως ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης τού είχε ζητήσει σε περίπτωση που ήθελε ξανά να συζητήσουν.

Ήταν, βέβαια, προσεχτικός. Άλλαξε ξενοδοχείο από την πρώτη νύχτα κιόλας, για να παραπλανήσει τυχόν φονιάδες. Πήγε σε ένα στον Αργόπιστο (μια νότια περιφέρεια της Αμφίνομης) φεύγοντας από την Τροχιόστρωτη. Όμως ο Μαρκ Τζακ, ο αρχηγός των μισθοφόρων του, τον διαβεβαίωνε πως δεν είχε εντοπίσει κανέναν κίνδυνο, ούτε είχε προσέξει καμιά ύποπτη κίνηση. Αυτό καθησύχαζε κάπως τον Γουίλιαμ – ο

Τζακ τού φαινόταν αρκετά καλός επαγγελματίας· πρέπει να ήξερε τι έλεγε – αλλά πρόσταξε να βρίσκονται σε επιφυλακή συνεχώς. «Η Σκοτεινή Τριανδρία είμαι βέβαιος ότι έχει πολύ διαβολικές μεθόδους!»

Κανείς δεν τον πείραξε εκείνη τη νύχτα, ούτε ολόκληρη την επόμενη ημέρα. Ίσως να μην είχαν καταφέρει να τον βρουν, ίσως να τους είχε παραπλανήσει. Ή ίσως κανένας να μην τον έψαχνε.

Ο Γουίλιαμ ήταν αποφασισμένος να περιμένει τρεις, άντε το πολύ τέσσερις, ημέρες προτού φύγει από την Αμφίνομη. Δε θα το ρίσκαρε περισσότερο να μείνει εκεί όπου μπορούσαν να τον χτυπήσουν οι εχθροί του για να τον βγάλουν από τη μέση. Και υπήρχε πάντα και η περίπτωση ότι ο Νικόλαος Νιρβάλζω ίσως να ήθελε να τον καθυστερήσει, εσκεμμένα, για να τον παρεμποδίσει από την έγκαιρη συνέχιση του έργου του. Ίσως ο Νιρβάλζω να ήταν πιο πιστός στη Σκοτεινή Τριανδρία απ'ό,τι έδειχνε. Ίσως να είχε και κάτι συγκεκριμένο να κερδίσει απ'αυτούς τους άθλιους. Ποιος ξέρει;

Τέλος πάντων· σύντομα θα φαινόταν. Θα φαινόταν...

Και πράγματι, ο Γουίλιαμ δεν άργησε να δεχτεί μια τηλεπικοινωνιακή κλήση από τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης. Ο πομπός του κουδούνισε τη μεθεπόμενη ημέρα από τότε που είχε έρθει σε τούτη τη συνοικία. Ήταν μια ώρα, περίπου, πριν από το μεσημέρι. Ο Γουίλιαμ βρισκόταν στο δωμάτιό του μαζί με τον Μαρκ Τζακ και τη μισθοφόρο γυναίκα του, τη Λίντα, παίζοντας χαρτιά και πίνοντας Κρύο Ουρανό.

Έπιασε την τηλεπικοινωνιακή συσκευή και είδε στη μικρή οθόνη της ποιος τον καλούσε. Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής κι έφερε τον πομπό στο αφτί του.

«Μάλιστα;»

«Ο κύριος Γουίλιαμ Σημαδεμένος;» ρώτησε μια αντρική φωνή που ο Γουίλιαμ αμέσως αναγνώρισε ως αυτή του Πολιτάρχη της Αμφίνομης.

Ωστόσο είπε: «Ποιος ρωτά;»

«Ο Νικόλαος Νιρβάλζω είμαι, κύριε Σημαδεμένε. Μιλήσαμε προχτές, και σας είπα ότι ίσως να ήθελα να ξαναμιλήσουμε.»

«Φυσικά, κύριε Νιρβάλζω. Γι'αυτό βρίσκομαι ακόμα στην Αμφίνομη...»

«Συζήτησα με τους συμβούλους μου, κύριε Σημαδεμένε, καθώς και με την κυρία Αμάντα Πολύεργη και τον Ρόμενταλ-Κονχ... και... Είμαστε αρ-

κετά διχασμένοι όλοι, οφείλω να ομολογήσω. Η απόφασή μας– Σας ενδι-
αφέρει να μάθετε την απόφασή μας, έτσι δεν είναι;»

«Εννοείται πως με ενδιαφέρει, κύριε Νιρβάλζω. Ήρθα για να σας
προειδοποιήσω, όπως σας εξήγησα. Εύχομαι να με πιστέψατε.»

«Δεν αμφισβητούμε τα όσα λέτε, κύριε Σημαδεμένη. Καταλαβαίνουμε
τη θέση σας, και κανένας πολιτάρχης της Ατέρμονης Πολιτείας δεν είναι
υπέρ του σφετερισμού και του πραξικοπήματος. Κανένας έντιμος πολι-
τάρχης, τουλάχιστον.»

«Ασφαλώς...» Δεν του άρεσε έτσι όπως άκουγε τον Νιρβάλζω να μι-
λά. Κάτι δεν του άρεσε... Τι είχε αποφασίσει ο ανόητος;

«Ωστόσο,» συνέχισε ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης, «η συγκεκριμένη
περίπτωση είναι... περίπλοκη. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής φαίνεται να πα-
ρουσιάζει αληθινή απειλή· η κυρία Πολύεργη, συγκεκριμένα, δεν αμφι-
βάλλει καθόλου–»

«Αυτό είναι το πρόσχημα, σας εξήγησα, για να σας–»

«Μια στιγμή, παρακαλώ, κύριε Σημαδεμένη. Η απόφαση πάρθηκε κι
από τους τρεις μας – από εμένα, την κυρία Πολύεργη, και τον κύριο Ρό-
μενταλ-Κονχ. Απλώς σας πληροφορώ τώρα· τίποτα περισσότερο.»

«Σας ακούω...» Σίγουρα είχαν πάρει κάποια πολύ ηλίθια απόφαση!

«Αν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής επιχειρήσει όντως να έρθει προς τα νό-
τια, μια συμμαχία μάς συμφέρει όλους, νομίζω – ανεξαρτήτως αν ξεκί-
νησε από πραξικοπηματίες. Αν πάλι η Αμυντική Συμμαχία δεν είναι παρά
ένα κόλπο για να μας αιφνιδιάσουν και να κλέψουν την εξουσία μας –
κάτι που εμένα, προσωπικά, μου μοιάζει αρκετά δύσκολο, αλλά τέλος
πάντων – τότε θα είμαστε έτοιμοι γι'αυτούς. Εφόσον μας έχετε προει-
δοποιήσει, δεν διατρέχουμε κίνδυνο πλέον. Θα τους προσέχουμε. Αλλά,
συγχρόνως, θα συνεχίσουμε να είμαστε μέλη της Συμμαχίας. Άλλωστε,
Συμμαχία μπορεί να υπάρξει και χωρίς την Τριανδρία, όπως είπε κι ο
Ρόμενταλ-Κονχ, του οποίου τη γνώμη σέβομαι. Αν η Τριανδρία αποδει-
χτούν απατεώνες και κακοποιοί, θα τους αντιμετωπίσουμε ανάλογα ενώ
θα εξακολουθήσουμε να είμαστε ενωμένοι εναντίον της πιθανής απει-
λής του Αλυσοδεμένου Ποιητή – που η κυρία Πολύεργη, βέβαια, δεν τη
θεωρεί μόνο 'πιθανή' τη θεωρεί βέβαιη.»

«Δε νομίζω ότι κάνετε καλά που παραμένετε στη Συμμαχία τους, κύριε Νιρβάλζω,» είπε απογοητευμένος ο Γουίλιαμ. «Είναι ριψοκίνδυνο. Και μόνο με τη συγκατάθεσή σας τους δίνετε δύναμη.»

«Δεν είμαστε πρόθυμοι να διαλύσουμε τη Συμμαχία αν δεν δούμε κάποια, έστω, προδοτική κίνηση από τη μεριά της Τριανδρίας, κύριε Σημαδεμένη. Και σας ξαναλέω πως αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε με το πραξικόπημα εναντίον σας. Άλλο το ένα θέμα, άλλο το άλλο. Πιστεύω να με καταλαβαίνετε.»

«Προσπαθώ να σας καταλάβω, κύριε Νιρβάλζω.»

«Αν για οποιονδήποτε λόγο επιθυμείτε να μου ξαναμιλήσετε, κύριε Σημαδεμένη, βρίσκομαι στη διάθεσή σας ως φίλος.»

«Σας ευχαριστώ. Ελπίζω μόνο να μην περιμένετε να σας κάνω παρέα στο ίδιο δωμάτιο που θα βρίσκονται και οι τρεις σφετεριστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Δεν περιμένω κάτι τέτοιο, κύριε Σημαδεμένη.»

«Πολύ καλά,» είπε ο Γουίλιαμ. «Σας χαιρετώ, κύριε Νιρβάλζω, και εύχομαι όλα να πάνε καλά.»

«Κι εγώ το ίδιο. Και σας ευχαριστούμε για την προειδοποίηση. Ίσως να αποδειχτεί πολύτιμη.»

Υστερα από αυτό η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Γουίλιαμ σκέφτηκε: *Ανόητε! Όταν θυμηθείτε την προειδοποίησή μου θα είναι ήδη πολύ αργά για εσάς!*

Ο Μαρκ Τζακ και η Λίντα τον άκουγαν καθώς μιλούσε στον Πολιτάρχη της Αμφίνομης. Παρίσταναν ότι κάπνιζαν και έπιναν Κρύο Ουρανό, αλλά ο Γουίλιαμ το καταλάβαινε πως τον άκουγαν, πως είχαν την περιέργεια να μάθουν.

«Θα φύγουμε, κύριε Σημαδεμένη;» ρώτησε τώρα ο Μαρκ.

Ο Γουίλιαμ άναψε τσιγάρο. «Ναι,» μουρμούρισε σαν να μονολογούσε, «πρέπει να φύγουμε...» Φύσηξε καπνό προς τα κάτω, συλλογισμένος. *Και πού να πάμε τώρα;* αναρωτήθηκε.

Τι να είχε γίνει, άραγε, στην Κουρασμένη; Είχε αρνηθεί η Σειρήνα Οβορμάνδω να μπει στη διαβολική συμμαχία τους; *Πρέπει να είχε αρνηθεί!* Δεν μπορεί κι αυτή να ήταν τόσο αφελής, μα τον Κρόνο!

Τέλος πάντων. Άλλο ήταν το θέμα τώρα, γαμώτο!

Πού θα πάμε;... Πού θα πάμε;... Κανονικά, θα κατευθυνόταν στην Καλόπραγη· αλλά, ύστερα απ'αυτά που είχε ακούσει από τον Νιρβάλζω, έκρινε πως θα ήταν άσκοπο να επισκεφτεί τον Πολιτάρχη της, Ρόμενταλ-Κονχ: δεν πρόκειται να του άλλαζε γνώμη. Στην Επίστρωτη, βόρεια, δεν είχε νόημα να πάει· την είχε ήδη επισκεφτεί. Στη Σκορπιστή, ανατολικά της Επίστρωτης, είχε ακόμα λιγότερο νόημα να πάει· το μέρος ήταν αναρχικό τελείως, όλο συμμορίες. Η Φιλήκη βρισκόταν αρκετά μακριά από εδώ, κι επιπλέον η Πολιτάρχης της είχε ήδη πάρει απόφαση όπως και ο Ρόμενταλ-Κονχ. Τι ανόητοι κι οι τρεις τους! Τέλος πάντων... Πού να πάμε τώρα; Πού;

Να ταξίδευε στη Στενή; Η Στενή ήταν μια μικρή συνοικία δυτικά της Βαθμιδωτής, που είχε πάρει το όνομά της, πρώτον, επειδή ήταν στριμωγμένη ανάμεσα στη Βαθμιδωτή και στο Πλευρό και, δεύτερον, επειδή ήταν γεμάτη φυλακές. Εκεί στέλνονταν κατάδικοι από διάφορες άλλες συνοικίες. Οι φυλακές ήταν ολόκληρη επιχείρηση στη Στενή. Ήταν η πιο μεγάλη και η πιο σημαντική της επιχείρηση: από αυτή ζούσε. Άραγε, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Βόρκεραμ-Βορ, και ο Πανιστόριος θα επισκέπτονταν την εν λόγω συνοικία για να βάλουν τον Πολιτάρχη της στην υποτιθέμενη συμμαχία τους;

Θα πήγαιναν, μήπως, και ως το Πλευρό, δυτικά της Στενής; Όφειλε ο Γουίλιαμ να προειδοποιήσει αυτές τις δύο συνοικίες προτού τις πλησιάσουν; Και ίσως, μάλιστα, ο χρόνος του να ήταν λίγος. Η Στενή βρισκόταν βορειοδυτικά της Κουρασμένης – δίπλα της, ουσιαστικά.

Αν πάω εκεί ενώ βρίσκονται εκεί και οι σφετεριστές, σίγουρα θα με σκοτώσουν. Ή, τουλάχιστον, θα το προσπαθήσουν. Ήταν έτοιμος να τους αντιμετωπίσει σε μια τέτοια σύγκρουση; Είχαν ολόκληρο στρατό μαζί τους, οι καταραμένοι!

Τους φοβόταν. Καλύτερα να πήγαινε σε συνοικίες όπου δεν βρίσκονταν κι αυτοί. Καλύτερα να πήγαινε πριν από αυτούς. Αλλά τώρα πού να κατευθυνόταν; Δεν του είχαν μείνει άλλα μέρη. Εκτός αν ταξίδευε ακόμα πιο νότια. Στη Διαπερατή. Στην Ιερή Συνοικία. Στην Ανακτορική Συνοικία. Αλλά είχαν οι σφετεριστές κι αυτές τις περιοχές υπόψη τους; Η Κορίνα δεν του είχε πει τίποτα συγκεκριμένο...

Και πού ήταν τώρα, γαμώτο; Γιατί είχε εξαφανιστεί; *Πού μπορώ να την ξαναβρώ; Πρέπει να της μιλήσω προτού κάνω οτιδήποτε.* Η Κορίνα

φαινόταν να ξέρει τόσα πολλά. Ήταν σε κάποιου είδους μυστική οργάνωση, παρότι δεν το παραδεχόταν. Αυτή η μυστική οργάνωση, αν ήθελε να νικήσει τη Σκοτεινή Τριανδρία, έπρεπε τώρα να βοηθήσει τον Γουίλιαμ. Έπρεπε να του προσφέρει κάποια καθοδήγηση. Αλλιώς... τι θα έκανε;

Ξαφνικά, αισθάνθηκε χαμένος.

Ήταν ένας πολιτάρχης χωρίς συνοικία – τη συνοικία του τώρα την είχε κατακτήσει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Και ήταν και μακριά από την οικογένειά του – η οποία, απ'ό,τι γνώριζε, βρισκόταν ακόμα στη Φιλήκη, κινδυνεύοντας ίσως. Επίσης, ήταν μακριά από οποιουσδήποτε ανθρώπους της Β' Κατωρίγιας μπορεί να τον υποστήριζαν για να ξαναπάρει τη συνοικία υπό τον έλεγχό του αφού διωχνόταν ο Ποιητής από εκεί...

Τι κάνω εδώ;

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ένωσε σαν να έβλεπε τον εαυτό του από απόσταση. Σαν να τον έκρινε από έξω... Και είδε έναν τρελό, που περιφερόταν στις συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας μαζί με μερικούς μισθοφόρους, προειδοποιώντας για μια σκοτεινή, ύπουλη ομάδα ανθρώπων, κυνηγώντας την εκδίκηση... ενώ είχε αφήσει πίσω του εκείνους για τους οποίους πραγματικά ενδιαφερόταν: τη γυναίκα του, τα παιδιά του, διάφορους συγγενείς, φίλους, και πολιτικούς υποστηρικτές του...

Τι κάνω εδώ, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;

Προς στιγμή, σκέφτηκε ότι η Κορίνα τον είχε ξεγελάσει. Τον είχε τρελάνει! Τον είχε βάλει να περιφέρεται σαν ηλίθιος για κάποιο δικό της, σκοτεινό σκοπό– Μα δεν μπορεί να ήταν έτσι! Η Κορίνα τον είχε σώσει από τη φυλακή του στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Και αυτά τα σκουλήκια – ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο προδότης ο Πανιστόριος – έπρεπε να ηττηθούν! Έπρεπε να τους ξεπληρώσει όπως τους άξιζε!

Όμως...

Τώρα, όμως, είχε κάνει ό,τι μπορούσε να κάνει. Τι άλλο να έκανε; Τι άλλο βρισκόταν μέσα στις δυνάμεις του;

Ο Γουίλιαμ αισθάνθηκε τις σκέψεις του να αλλάζουν. Ένωσε σαν το μυαλό του να είχε καθαρίσει από μια ομίχλη που το γέμιζε εδώ και πολλές ημέρες... Στη Φιλήκη πρέπει να πάω, σκέφτηκε. Τώρα δεν είναι

εκεί οι σφετεριστές, αλλά είναι εκεί η οικογένειά μου και οι άλλοι άνθρωποι που με ενδιαφέρουν.

Το μυστήριο της Κορίνας, όμως, εξακολουθούσε να τον κεντρίζει. Ήθελε να την ξαναδεί, να της ξαναμιλήσει, άλλη μια φορά τουλάχιστον. Και πώς μπορούσε να το κανονίσει αυτό; Δεν είχε ούτε καν έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικά της!

Μόνο μία λύση υπήρχε: να κατευθυνθεί στη Συρροή. Η Πολιτάρχης της, Μαρκέλλα Ονέλκρι, ήταν άλλωστε στην ίδια μυστική οργάνωση με την Κορίνα (ό,τι κι αν έλεγε! όσο κι αν το αρνιόταν!)· θα ήξερε πώς μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί της.

Και μετά, από τη Συρροή, η Φιλήκη δεν ήταν μακριά. Πέρα από τα βορειοδυτικά σύνορα, μόνο...

Τα μάτια του Γουίλιαμ εστιάστηκαν στον Μαρκ Τζακ και τη Λίντα σαν να ξυπνούσε από όνειρο – από εφιάλτη, ίσως: έναν σκοτεινό, πολυήμερο εφιάλτη... «Λοιπόν,» τους είπε, παρατηρώντας συγχρόνως ότι το τσιγάρο είχε καεί στο χέρι του χωρίς να έχει καπνίσει ο ίδιος παρά μονάχα το μισό (το πολύ), «φεύγουμε. Σήμερα. Τώρα.»

«Για πού;» ρώτησε ο Μαρκ, ανακατεύοντας την τράπουλα αφού προφανώς το παιχνίδι είχε τελειώσει.

«Ανατολικά,» αποκρίθηκε μονάχα ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος.

Ο παρατηρητής καβάλα στο μινιπλάνο είδε τον στρατό που, περνώντας τα σύνορα της Επιστρωτής, μπήκε στην Επιγεγραμμένη. Πολλά οχήματα με αργυροσκεπάστες κάννες, και κάμποσα αεροσκάφη από πάνω τους. Ήταν νύχτα, και είχαν τα φώτα τους αναμμένα. Έκαναν ζωηρή εντύπωση σε μια σκοτεινή συνοικία σαν ετούτη.

Ο παρατηρητής φοβήθηκε μην τον εντοπίσουν, όποιοι κι αν ήταν. Βρισκόμενος επάνω σε μια γέφυρα που έμοιαζε στα πρόθυρα να γκρεμιστεί έτσι όπως σίδερα προεξείχαν από τις άκριές της, γύρισε το μινιπλάνο του και πέταξε προς μια από τις περιπολίες. Μία που απαρτιζόταν από μέλη της συμμορίας του, τους Παντογνώστες. Τους είπε τι είχε δει, κι αμέσως κατευθύνθηκαν όλοι, επάνω στα οχήματά τους – ένα μικρό, ανοιχτό τετράκυκλο, δύο δίκυκλα, και το μινιπλάνο του παρατηρητή – προς την Αλάθευτη Οδό. Το στράτευμα, παρατήρησαν από απόσταση, κυλούσε ακόμα σ' αυτό τον πελώριο δρόμο που διέσχιζε την

Επιγεγραμμένη από τα νότια προς τα βόρεια καταλήγοντας στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Τούτοι οι μισθοφόροι, υπέθεσαν οι συμμορίτες, όποιοι κι αν ήταν θα πήγαιναν εκεί λογικά, στην Α' Κατωρίγια, ίσως για να μπουν στον στρατό του Πολιτάρχη της που πρέπει να προετοιμαζόταν να αντιμετωπίσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.

«Να ειδοποιήσουμε τον Κίρκο να τους στήσει ενέδρα;» πρότεινε ένας συμμορίτης. Αλλά ο καρβαλάρης του μινιπλάνου τού είπε να μην είναι μαλάκας. Δεν έβλεπε πόσοι ήταν; «Εμείς δεν έχουμε αρκετούς μαχητές για να τους χτυπήσουμε. Ούτε τόσο δυνατά οχήματα.»

«Τα δίκυκλα των Φονικών Τροχών είναι πολύ φονικά εργαλεία, Νυχτομάτη.»

«Μην είσαι μαλάκας,» αποκρίθηκε πάλι ο καρβαλάρης του μινιπλάνου, που Νυχτομάτης ήταν το παρωνύμιό του. «Ακόμα και τα δίκυκλά τους δεν μπορούν να τα βάλουν με τέτοιο φουστάτο.»

Η Αγαρίστη πρότεινε να τους παρακολουθήσουν, για να δουν αν όντως θα πήγαιναν στην Α' Κατωρίγια.

«Πού άλλου να πάνε;» είπε ο Ροντ – αυτός που είχε προτείνει να στήσουν ενέδρα στους περαστικούς. «Υπάρχει κι άλλο μέρος;»

«Ας δούμε, ρε. Γι'αυτό δεν είμαστε δω;»

Παρακολούθησαν τον στρατό από πλευρικούς δρόμους, μην πλησιάζοντας την Αλάθευτη Οδό για να μην τους προσέξουν, και δεν άργησαν να δουν ότι το φουστάτο δεν σκόπευε να φύγει από την Επιγεγραμμένη. Έστριψε δυτικά, βγαίνοντας από την Αλάθευτη, και φάνηκε να ψάχνει μέρος για να καταλυθεί.

Παράξενο, έκριναν οι Παντογνώστες. Η Α' Κατωρίγια δεν ήταν μακριά. Ούτε η Β' Κατωρίγια. Γιατί δεν πήγαιναν σε μια απ'αυτές για να διανυκτερεύσουν; Μισθοφόροι ήταν, δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο...

Μερικά δίκυκλα φάνηκαν ξαφνικά να έρχονται προς το μέρος των Παντογνωστών, με τους προβολείς τους να σκίζουν τα σκοτάδια των νυχτερινών δρόμων της Επιγεγραμμένης όπου η δημόσια λάμπα ήταν σπάνιο φαινόμενο.

«Μας είδαν οι γαμιόληδες!» μούγκρισε ο Ροντ.

«Πώς μας μπάνισαν οι πούστηδες, ρε γαμώτο;» είπε ο Νυχτομάτης. «Ούτε εγώ δε θα μ'έβλεπα από κει!»

«Πάμε, ρε!» είπε η Αγαρίστη. «Φύγαμε, φύγαμε *φύγαμε!*»

Δεν ήθελαν καμιά πιθανή σύγκρουση με τους άγνωστους μισθοφόρους – τους έμοιαζαν καλά οπλισμένοι. Στράφηκαν, έτσι, κι απομακρύνθηκαν γρήγορα μες στους δρόμους της Επιγεγραμμένης, τους οποίους είχαν αρχίσει να μαθαίνουν.

Οι δικυκλιστές δεν τους ακολούθησαν· μάλλον, τους είχαν χάσει.

Οι Παντογνώστες πέρασαν δίπλα από κακοδιατηρημένα οικοδομήματα και σπίτια φωτισμένα από λάμπες λαδιού (αδιανόητο για άλλες συνοικίες της Ρελκάμνια)· πέρασαν από δρόμους με ραγισμένα και σπασμένα πλακόστρωτα, κι από δρόμους όλο χώμα, χωρίς καθόλου πλάκες (κι αυτό αδιανόητο για τις περισσότερες συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας), και έφτασαν στο αρχηγείο του Κίρκου Λιγνοπόδη.

Το αρχηγείο ήταν μια μικρή πολυκατοικία (μόλις έξι ορόφων) την οποία είχαν καταλάβει προχτές που ήρθαν στην Επιγεγραμμένη από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Η Τζέσικα είχε οδηγήσει τον Κίρκο εδώ, λέγοντάς του πως αυτό το μέρος θα τους βόλευε, με κάποια προσπάθεια (και είχε γελάσει). Οι μισθοφόροι και οι συμμορίτες είχαν καταφέρει, σύντομα, να επιστρατεύσουν τους λιγοστούς ενοίκους της πολυκατοικίας, υποσχόμενοι να τους δώσουν καλές αμοιβές και όπλα αν μάχονταν στο πλευρό του νέου Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας. Όσους δεν είχαν δεχτεί να επιστρατευθούν τους είχαν πετάξει έξω με τις κλοτσιές, και ο Κίρκος τούς είχε πει πως ήταν μαλάκες που έχαναν τέτοια ευκαιρία και καλά θα έκαναν να το ξανασκέφτονταν. «Μία φορά στη ζωή σου παρουσιάζεται τύχη σαν αυτή!»

Ένας τύπος που ήταν μόνος του σ'ένα άθλιο διαμέρισμα είχε δηλώσει πως ήταν ευγενής από τα νότια και είχε έρθει εδώ για να δοκιμαστεί – στην Επιγεγραμμένη, τον «τόπο δοκιμασίας», όπου βρισκόταν το Στόμα της Ατέρμονης Πολιτείας, ο Επιγεγραμμένος Τοίχος. Είχε έρθει για να ζήσει ως φτωχός, ώστε να του δείξει ο Κρόνος αν ήταν άξιος και ποιον δρόμο όφειλε να ακολουθήσει στη ζωή του.

«Είναι προφανές τι θέλει ο Υπερχρόνιος Άρχοντας από εσένα, φίλε μου,» του είχε πει ο Κίρκος. «Θέλει να υπηρετήσεις τον Βάρνελ-Αλντ, τον νέο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και μάλιστα θα πληρώνεσαι κανονικά, και θα πάρεις και καλά όπλα δωρεάν.»

Η Τζέσικα, παρακολουθώντας, είχε γελάσει ενώ το πουλί της, ο Αστρομάτης, ήταν γαντζωμένος στον ώμο του πέτσινου πανωφοριού της.

Ο ευγενής αποκρίθηκε στον Κίρκο: «Όχι, δεν είναι αυτή η θέληση του Υπερχρόνιου Άρχοντα. Αυτή είναι η θέληση του δικού σου Άρχοντα, μισθοφόρε. Φύγε και άφησέ με ήσυχο στο σπίτι όπου έχω οδηγηθεί.»

«Κοίτα, μεγάλε,» του είπε ο Κίρκος, «η υπόθεση είναι έτσι: Ή έρχεσαι να πολεμήσεις για τον κύριο Βάρνελ-Αλντ, ή παίρνεις δρόμο από δω. Με καταλαβαίνεις;»

Ο ευγενής πάλι αρνήθηκε να φύγει, λέγοντας πως η θέση του εδώ ήταν ιερή και πως θα ήταν άγος να τον διώξουν. Ο Κρόνος θα τους τιμωρούσε με άσχημο τρόπο. «Ήρθα για να δοκιμαστώ, και θα δοκιμαστώ όπως Εκείνος – και μόνο Εκείνος – ορίζει!»

Η Τζέσικα γέλασε καθώς ο Κίρκος στρεφόταν να την κοιτάξει μ'ένα πολύ σκοτεινό, οργισμένο βλέμμα. «Να τον σκοτώσουμε;» τη ρώτησε. «Φαίνεται νάχει στο μυαλό του τις σκιές του Σκοτοδαίμονος!»

«Αφού θέλει να δοκιμαστεί, ας δοκιμαστεί,» αποκρίθηκε εκείνη, και κλότσησε τον ευγενή στ'αρχίδα. Ο άντρας διπλώθηκε με μια κραυγή. Ο Κίρκος τον γρονθοκόπησε στο κεφάλι, τον άρπαξε απ'τα μαλλιά, και τον πέταξε έξω από το διαμέρισμα, όπου δυο συμμορίτες ανάλαβαν να τον ξεπροβοδίσουν, με σπρωξίες και κλοτσιές, ως την έξοδο της πολυκατοικίας ενώ εκείνος κουτρουβαλούσε στις σκάλες.

«Ελπίζω να τον βοηθήσαμε...» είπε η Τζέσικα, γελώντας και ταιίζοντας τον Αστρομάτη έναν σπόρο.

Τώρα καθόταν πάλι και ταιζε το πουλί της σπόρους μες στη νύχτα, στον πρώτο όροφο της πολυκατοικίας, στο διαμέρισμα που είχαν κάνει κεντρική αίθουσα του αρχηγείου τους αφού γκρέμισαν δύο από τους εσωτερικούς του τοίχους με εκρηκτικά. Ο Κίρκος ήταν επίσης εδώ, καθώς και μερικοί άλλοι, από τους Φονικούς Τροχούς του και όχι μόνο. Είχαν έναν χάρτη απλωμένο στο τραπέζι ο οποίος έδειχνε τους δρόμους της Επιγεγραμμένης. Υπήρχαν κόκκινοι κύκλοι επάνω του που τους είχε κάνει η Τζέσικα, ύστερα από την κατόπτευση της συνοικίας, για να δείξει τα μέρη όπου θεωρούσε πιο πιθανό να επιστρατεύσουν μαχητές. Ο Κίρκος απορούσε πώς η τύπισσα τα καταλάβαινε αυτά. Έμοιαζε να έχει πολλές γνώσεις – ο κύριος Βάρνελ-Αλντ είχε δίκιο.

Ή τα μάτια της είχαν κάτι το ιδιαίτερο. Ή το μυαλό της. Αυτές τις τρεις μέρες που ο Κίρκος την παρατηρούσε εδώ, στην Επιγεγραμμένη, του θύμιζε μια άλλη παράξενη γυναίκα που ήξερε – την Κορίνα, η οποία τον είχε φέρει σε επαφή με τον Βάρνελ-Αλντ για να πολεμήσουν οι Φονικοί Τροχοί στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Ποια σχέση, όμως, μπορεί νάχε η Κορίνα με τη Τζέσικα; Αντικειμενικά, δεν έμοιαζαν καθόλου...

Μερικά μέλη των Παντογνώστων – μιας συμμορίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – μπήκαν στην κεντρική αίθουσα του αρχηγείου.

«Κίρκο!» είπε αυτός που τον φώναζαν Νυχτομάτη.

Ο Κίρκος δεν μπήκε στον κόπο να του εξηγήσει ότι η σωστή κλιτική προσφώνηση ήταν *Κίρκε*. «Τι;» ρώτησε, παίρνοντας το βλέμμα του από τον χάρτη.

«Ένας στρατός μόλις μπήκε στη συνοικία. Απ'τα νότια. Ακολουθώντας την Αλάθευτη. Αλλά δεν έφυγαν· πήγαν δυτικά ψάχνοντας μέρος να την πέσουν. Τότε, κάπως – μη ρωτάς πώς, δεν καταλάβαμε – μας μπάνισαν κι έστειλαν κάτι δίκυκλα προς τη μεριά μας· οπότε την κοπανήσαμε κι ήρθαμε δω.»

«Τι στρατός είναι αυτός; Δεν έχουν εμβλήματα;»

«Με μισθοφόρους μοιάζουν. Ήταν και σκοτεινά, κατά τ'άλλα. Πάντως, είναι πολλοί, δεν είναι λίγοι. Ολόκληρο φουσάτο. Κι έχουν κι αεροσκάφη που πετούσαν από πάνω τους, κι έψαχναν κι αυτά μέρος να κατεβούν προς το τέλος.»

Η Αγαρίστη πρόσθεσε: «Πρέπει να σκοπεύουν να μείνουν, Κίρκε.»

Τουλάχιστον αυτή ξέρει να λέει το όνομά μου σωστά, παρατήρησε ο Λιγνοπόδης, αν και τούτο ήταν το λιγότερο που τον απασχολούσε τώρα.

Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Τζέσικα.

Εκείνη γέλασε. «Κάποιοι ήρθαν να μας κάνουν παρέα!»

«Ξέρεις ποιοι είναι;» τη ρώτησε, απότομα. Τα παράξενα γέλια της τον τσάντιζαν. Η τύπισσα παραήταν περίεργη.

«Πού να ξέρω;»

Ο Κίρκος ρώτησε τους Παντογνώστες: «Είστε σίγουροι ότι σκοπεύουν να μείνουν;»

«Σου είπαμε, Κίρκο,» απάντησε ο Νυχτομάτης: «έψαχναν μέρος για να την πέσουν. Δε φαινόταν να φεύγουν. Και δεν ήταν και τόσο μακριά

απ'τα βόρεια σύνορα· μπορούσαν νάχαν συνεχίσει πάνω στην Αλάθευ-
τη μέχρι να βγουν στην Α' Κατωρίγια. Χαλαρά.»

«Μάλιστα...» Ο Κίρκος συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. Μισθοφόροι
στην Επιγεγραμμένη; Τι μπορεί να ήθελαν εδώ; Ήταν δυνατόν να είχαν
καμιά σχέση με την παρουσία των δικών του μαχητών σε τούτη τη συ-
νοικία; «Πρέπει να το ερευνήσουμε,» είπε. «Ίσως να μας προκαλέσουν
προβλήματα.»

/18\

Ο Βάρνελ-Αλντ βάζει σε εφαρμογή το επόμενο σχέδιό του εναντίον του Διόφαντου: αχαλίνωτες ενέργειες, εκρήξεις, και θάνατοι γεμίζουν τους δρόμους· αργότερα, ο Πολιτάρχης δύο συνοικιών επιχειρεί μια συνεννόηση βασισμένη σε απάτη.

Όλη τη μισή προηγούμενη ημέρα ο Βάρνελ-Αλντ προσπαθούσε να συγκεντρώσει όσο το δυνατόν περισσότερους μάγους μέσα από την καταπονημένη κοινωνία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, αλλά όχι μόνο από εκεί. Ήρθε σε επαφή και με ανθρώπους του στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Άλλωστε, ήταν Πολιτάρχης δύο συνοικιών· είχε περισσότερους πόρους που μπορούσε να χρησιμοποιήσει, και σκόπευε να τους χρησιμοποιήσει όλους για να αφανίσει τούτη την απειλή. Αυτό το ενεργειακό παράσιτο και τα μηχανικά του χταπόδια δεν θα νικούσαν έναν γόνο των Αλντ'κάρθοκ!

Εν τω μεταξύ, οι αναφορές που έρχονταν στο γραφείο του σχετικά με τις κινήσεις του Διόφαντου δεν ήταν καλές. Ο καταραμένος και τα τέρατά του συνέχιζαν να κινούνται μέσα στη Χτυπημένη και στη Μονότροπη, και είχαν μαζί τους και κάποιους ανθρώπους ξανά οι οποίοι είχαν αποφασίσει – εξαναγκασμένοι, πιθανώς – να υπηρετήσουν τον «βασιλιά τούτης της διάστασης». Η διάλυση εκείνης της συμμορίας δεν είχε δώσει τέλος στους ακόλουθους του Διόφαντου. Αλλά όλοι του οι ακόλουθοι δεν ήταν άνθρωποι, έμαθε ο Βάρνελ-Αλντ. Τον ακολουθούσαν και κάποιες οντότητες που δεν μπορεί παρά να ήταν ενεργειακές, απ'ότι έλεγαν οι μάγοι: λαμπερά πλάσματα από φως που έτριζε και χοροπηδούσε και είχε μορφές που θύμιζαν πουλιά ή γιγάντια έντομα ή γάτες. Και δεν ήταν δυο-τρεις αυτές οι ενεργειακές οντότητες· ήταν πολλές. Κανείς δεν φαινόταν να ξέρει πόσες ακριβώς, μα ήταν πολλές. Ίσως ακόμα και εκατό. Και, με τα χτυπήματά τους, μπορούσαν να πυρπολήσουν εύφλεκτα αντικείμενα (όπως κουρτίνες ή χαρτιά), να

κλονίσουν το νευρικό σύστημα ανθρώπων (ακόμα και να τους σκοτώσουν), και να προκαλέσουν βλάβες σε ενεργοβόρους μηχανισμούς.

Από πού είχαν προέλθει; Από την κατεστραμμένη περιοχή; Οι μάγοι δεν μπορούσαν να δώσουν καμιά βέβαιη απάντηση στον Βάρνελ-Αλντ. Τι άχρηστοι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! «Θα μπορέσετε, τουλάχιστον, να τις νικήσετε κι αυτές τις οντότητες αύριο με τα ξόρκια σας;» τους ρώτησε.

«Θα προσπαθήσουμε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ'σαρ με τον συνηθισμένο, δήθεν τα-ξέρω-όλα τρόπο του. «Τα πράγματα, πάντως, θα είναι αναμφίβολα δυσκολότερα αν έχουμε να αντιμετωπίσουμε καμιά εκατοστή ανεξέλεγκτες ενεργειακές οντότητες εκτός από τον Διόφαντο και τα μηχανικά του τέρατα.» Και οι μάγοι που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εδώ, στο νέο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, άρχισαν να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους. *Σαν κοτόπουλα μέσα σε θόλο παραγωγής τροφίμων!* σκέφτηκε οργισμένα ο Βάρνελ-Αλντ. Προφανώς, το γεγονός ότι κάποιος είχε το Χάρισμα και μπορούσε να χρησιμοποιεί ξόρκια και μαγανείες δεν τον έκανε πιο σοφό, και σίγουρα όχι πιο γενναίο.

Ο Διόφαντος και ο μικρός στρατός του χτυπούσε τις γειτονιές κοντά στην κατεστραμμένη περιοχή, αυξάνοντας με αργό ρυθμό τα μέλη του, ολόκληρη εκείνη την ημέρα, και κανείς δεν του στεκόταν εμπόδιο. Κατέστρεφε και συγκέντρωνε ακόλουθους – όσους ανθρώπους δέχονταν, από φόβο, ή τρελή φιλοδοξία ίσως, να υπηρετήσουν τον Διόφαντο. Ο Βάρνελ-Αλντ είχε προστάξει τη Φρουρά και κάποιους μισθοφόρους να παρακολουθούν μόνο, να μην επιχειρήσουν να του επιτεθούν, γιατί ήξερε πως το μοναδικό αποτέλεσμα που θα έφερνε μια τέτοια κίνηση θα ήταν να χαθούν κι άλλες ανθρώπινες ζωές, κι άλλοι εξοπλισμοί.

Η Καρζένθα-Σολ δεν είχε τίποτα καλύτερο να προτείνει.

Η γυναίκα του Βάρνελ, η Ασημίνα'νιρ, είχε κάτι να προτείνει. Όταν βρέθηκαν μόνοι οι δυο τους για λίγο, του είπε να πάνε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία για να μην κινδυνεύουν από αυτά τα εξωδιαστασιακά τέρατα. «Δεν είναι ανάγκη εμείς να είμαστε εδώ, αγάπη μου.»

«Αν εγκαταλείψω τώρα τη Β' Κατωρίγια, κανείς δεν θα μπορεί πλέον να με πάρει σοβαρά ως πολιτάρχη της. Και όλα τα παράσιτα θ'αρχίσουν να ξεσηκώνονται εναντίον μου.»

«Μα, αν οι μάγοι σου δεν μπορέσουν να τον σταματήσουν τον Διόφαντο, τότε πιθανώς να φτάσει και ως εδώ, ως το Πολιταρχικό Μέγαρο. Πιθανώς να έρθει για να σου επιτεθεί!»

«Δεν πρόκειται να μείνω για να τον αντιμετωπίσω κατά μέτωπο, Ασημίνα. Δεν είμαι ηλίθιος.» Και τη φίλησε. «Θα τον νικήσω, μην το αμφιβάλλεις. Θέμα χρόνου είναι, μόνο. Δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτό το συμπάν που να μην πεθαίνει, φτάνει να βρεις το κατάλληλο όπλο για να το σκοτώσεις.»

Η Ασημίνα'νιρ, ωστόσο, έδειχνε προβληματισμένη πολύ.

Ο Βάρνελ τη ρώτησε: «Εσύ τι νομίζεις; Θα πιάσει το σχέδιό τους μ' αυτά τα ξόρκια που λένε;» Ήταν κι εκείνη μάγισσα, άλλωστε.

Αλλά τώρα κούνησε το κεφάλι, σείοντας ελαφρώς τα μακριά ξανθά μαλλιά της. «Δεν είμαι του τάγματος των Ερευνητών, Βάρνελ. Δεν ξέρω παρά ελάχιστα από τέτοιου είδους δραστικές ενέργειες όπως αυτές από τις οποίες αποτελείται και χειρίζεται ο Διόφαντος. Εγώ, κυρίως, με ζωτική ενέργεια ασχολούμαι – μια ήπια ενέργεια που παρουσιάζεται σε άλλες συχνότητες.»

Ως συνήθως, με τους μάγους δεν μπορούσες να βγάλεις καμιά άκρη! σκέφτηκε ειρωνικά ο Βάρνελ-Αλντ.

Την επόμενη μέρα, είχε καταφέρει να συγκεντρώσει συνολικά είκοσι-πέντε μάγους από τη Β' Κατωρίγια και την Α' Ανωρίγια. Θα αναζητούσε κι άλλους αν είχε χρόνο, μα δεν είχε. Επομένως, αυτοί θα έπρεπε να αποδειχτούν αρκετοί. Γνώριζαν όλοι τους τι έπρεπε να κάνουν, και ο Βάρνελ τούς είχε πληρώσει καλά, και είχε υποσχεθεί πως θα τους πλήρωνε ακόμα καλύτερα αν κατατρόπωναν τον Διόφαντο. Θα τους έκανε πλούσιους.

Ο στρατός του καινούργιου Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας βγήκε γι' ακόμα μια φορά ν' αντιμετωπίσει τον Διόφαντο, τα τέρατά του, και τους ακόλουθούς του. Αποτελείτο από ανθρώπους και οχήματα της Φρουράς, καθώς και μισθοφόρους με τους δικούς τους εξοπλισμούς και τα δικά τους οχήματα. Οι είκοσι-πέντε μάγοι ήταν κλεισμένοι μέσα σε πέντε θωρακισμένα τετράκυκλα που, όμως, δεν ήταν τόσο βαριά ώστε να μη μπορούν να τρέξουν γρήγορα· γιατί, όπως είχε διαπιστωθεί ήδη, η ταχύτητα ήταν καλύτερη άμυνα εναντίον των

πλοκαμοφόρων μηχανοδαιμόνων από,τι τα ανθεκτικά μέταλλα – τα πλοκάμια τους μπορούσαν να διαβρώσουν οτιδήποτε.

Η Μορτένκα'μορ βρισκόταν μέσα στο ίδιο όχημα με τον Ρίμναλ'σαρ κι άλλους τρεις, και δεν αισθανόταν καθόλου καλά που ήταν εδώ. Φοβόταν ότι ίσως να ήταν η τελευταία μάχη που θα έβλεπε. Η Καρζένθα-Σολ, σκεφτόταν, ήταν συνετή που είχε απαγορεύσει στον Σολάμνη'μορ – τον Τεχνομαθή μάγο των Μικρών Γιγάντων – να έρθει μαζί τους σε τούτη την επιχείρηση. Τον ήθελε ζωντανό, προφανώς. Ο Σολάμνης είχε, για λίγο, διαφωνήσει μαζί της – η Μορτένκα τούς είχε δει να μιλούν έντονα – αλλά, τελικά, δεν μπορούσε να παρακούσει την αρχηγό του και Στρατάρχη της Β' Ανωρίγας Συνοικίας. Είχε, μετά, πλησιάσει τη Μορτένκα και, τσαντισμένος, της είχε πει ότι δεν μπορούσε δυστυχώς νάρθει μαζί της. «Αν εξαρτιόταν μόνο από εμένα, θα ερχόμουν. Αλλά δεν εξαρτάται.» Τα μάτια του γυάλιζαν οργισμένα.

Η Μορτένκα είχε χαμογελάσει και τον είχε αγκαλιάσει, και είχε φιλήσει τα χείλη του. Είχαν έρθει πολύ κοντά οι δυο τους ύστερα από τις μάχες στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου, όπου οι δυνάμεις του Κάδμου Ανθοτέχνη είχαν αντιμετωπίσει τον στρατό του Σελασφόρου Χορονίκη της Α' Κατωρίγας Συνοικίας. «Το ξέρω πως θα ερχόσουν,» του είπε η Μορτένκα. «Αλλά θα ήταν ανόητο. Είναι πολύ επικίνδυνο, Σολάμνη.»

«Για εμένα αλλά όχι για εσένα; Μην πας, Μορτένκα! Ο Βάρνελ-Αλντ δεν μπορεί να σε υποχρεώσει – δεν είσαι καν κάτοικος της Β' Κατωρ–»

«Η Κορίνα μού ζήτησε να τον εξυπηρετήσω όσο καλύτερα μπορώ.»

«Γάμα την Κορίνα, αγάπη μου! Αν σου ζητούσε να αυτοκτονήσεις, θα αυτοκτονούσες, γαμώτο;»

«Η Κορίνα με έσωσε από την αυτοκτονία· το έχεις ξεχάσει;»

«Το θυμάμαι, αλλά–»

«Της χρωστάω πολλά–»

«Και πρέπει να–;»

«Δε μπορώ να μην κάνω όπως μου ζητάει, Σολάμνη. Δε θα ήθελα ποτέ να στρέψει την οργή της επάνω μου. Μην ξεχνάς ποια είναι – τι είναι.» Και τον είχε φιλήσει ξανά, δυνατά, πιέζοντας το σώμα της επάνω του, νιώθοντας τους σκληρούς του μύες κάτω από τα ρούχα του. «Θα επιστρέψω,» του υποσχέθηκε. «Ζωντανή.»

Ελπίζω, σκέφτηκε τώρα η Μορτένκα'μορ καθώς βρισκόταν μέσα στο θωρακισμένο τετράκυκλο μαζί με τους άλλους μάγους, ζυγώνοντας την περιοχή όπου είχαν εντοπιστεί τελευταία ο Διόφαντος και ο αλλόκοτος στρατός του.

Γύρω από το τετράκυκλο έρχονταν τα υπόλοιπα οχήματα των μαχητών του Βάρνελ-Αλντ, προστατεύοντας αυτό και τα άλλα τέσσερα παρόμοια τετράκυκλα που είχαν μάγους στο εσωτερικό τους. Ο σκοπός ήταν να τους δώσουν αρκετό χρόνο για να χρησιμοποιήσουν τη μαγεία τους εναντίον του Διόφαντου.

Και δεν άργησαν να τον δουν αντίκρυ τους: μια φωτεινή, οριακά ανθρωποειδή μορφή που αιωρείτο μισό μέτρο πάνω από το πολεμοχτυπημένο πλακόστρωτο ενός δρόμου. Κοντά του ήταν τα έξι μηχανικά τέρατα με τα βιολογικά πλοκάμια, καθώς και κάποιοι άνθρωποι με όπλα στα χέρια, και πολλές ενεργειακές οντότητες, μικρότερες από εκείνον, οι οποίες πηδούσαν και φτερούγιζαν από δω κι από κει, θυμίζοντας πουλιά ή έντομα ή αιλουροειδή.

Η φωνή του Διόφαντου αντήχησε σαν τριξίματα ενέργειας, ή σαν τηλεπικοινωνιακά παράσιτα: *~ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΕΤΟΥΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗΣ, Ή ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙΤΕ!~*

«Δεν ξέρει και πολλά από διπλωματία αυτός ο τύπος...» μουρμούρισε ο Ρίμναλ'σαρ κάτω απ'την ανάσα του.

Ύστερα οι μάγοι – όλοι οι μάγοι, σ'όλα τα οχήματα – έκαναν, συγχρονισμένα, Ξόρκια Ενεργειακής Συστολής εστιάζοντας την προσοχή τους στα μηχανικά όντα με τα πλοκάμια, αποσκοπώντας να σταματήσουν τις ενέργειες που τα κινούσαν.

Και όντως, καθώς αυτά έρχονταν προς τον στρατό του Βάρνελ-Αλντ, ορισμένα φάνηκε να χάνουν τη δύναμή τους, να προχωρούν πιο αργά, με ολοένα και περισσότερη δυσκολία.

Η Μορτένκα'μορ, έχοντας κι εκείνη κάνει Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής φυσικά, αισθανόταν τρομερή αντίσταση από τη μεριά του στόχου της. Η ενεργειακή ροή που προσπαθούσε, με το μυαλό της, να σταματήσει ήταν πολύ ισχυρή. Δεν της θύμιζε καμιά άλλη που είχε συναντήσει. Ήταν σαν να προσπαθούσε να εμποδίσει ένα ορμητικό ρέμα τοποθετώντας τυχαία ξύλα και πέτρες το ένα πάνω στο άλλο. Μπορούσε να γίνει, *μπορούσε*, αλλά η επιτυχία δεν ήταν καθόλου βέβαιη.

Ένα από τα έξι τέρατα στάθηκε μες στη μέση του δρόμου, τα πλοκάμια του μαζεύτηκαν στο εσωτερικό του σώματός του, εξαφανίστηκαν, και έμεινε εκεί μονάχα μια σφαίρα από παλλόμενα, φωσφορίζοντα μέταλλα, που τα φωτάκια επάνω της είχαν σβήσει.

Η Μορτένκα συνειδητοποίησε ότι αυτό ήταν το τέρας που χτυπούσε η ίδια, καθώς και μερικοί άλλοι μάγοι πιθανώς – δεν μπορεί να το είχε νικήσει μόνη της.

Τα υπόλοιπα πέντε τέρατα όρμησαν καταπάνω στα οχήματα των υπερασπιστών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, μαστιγώνοντάς τα με τα πλοκάμια τους, φθείροντας τα μέταλλά τους με διαβρωτικές ενέργειες, ενώ δέχονταν πυρά που δεν μπορούσαν να τα βλάψουν.

Οι ανθρώπινοι ακόλουθοι του Διόφαντου είχαν ήδη κρυφτεί μέσα στην πιλοτή μιας πολυκατοικίας. Οι ενεργειακές οντότητες που τον υπηρετούσαν, όμως, χίμησαν προς τους μαχητές του Βάρνελ-Αλντ όπως είχαν χιμήσει και τα πλοκαμοφόρα τέρατα. Και ούτε αυτές μπορούσαν να εμποδιστούν από τις ριπές πυροβόλων ή ηχητικών όπλων.

Ακόμα ένας από τους μηχανοδαίμονες έπαψε να κινείται – μονάχα μια μεταλλική σφαίρα έμεινε, με τα πλοκάμια μαζεμένα στο εσωτερικό της.

Τέσσερις μηχανοδαίμονες, όμως, εξακολουθούσαν να λειτουργούν και να χτυπάνε βίαια τα οχήματα των μαχητών του Βάρνελ-Αλντ. Και τώρα είχαν έρθει και οι ενεργειακές οντότητες, οι οποίες δεν ήταν τόσο άγριες αλλά ήταν, ίσως, εξίσου καταστροφικές όταν κατάφερναν να αγγίξουν κυκλώματα των οχημάτων. Το ενεργειακό τους άγγιγμα τα έψηνε, καθιστώντας έτσι τους μηχανισμούς αδρανείς – κάνοντας τους τροχούς να παύουν να κινούνται, τα συστήματα να παύουν να λειτουργούν. Και τα χτυπήματα των πλοκαμοφόρων τεράτων υποβοηθούσαν τις λαμπερές οντότητες στη δουλειά τους, καθώς δημιουργούσαν ανοίγματα στα χοντρά, ενισχυμένα μέταλλα των οχημάτων. Μέσα από τα ανοίγματα, τα ενεργειακά θηρία μπορούσαν πιο εύκολα να χαϊδέψουν τα εκτεθειμένα κυκλώματα: μπορούσαν ακόμα και ν'απλώσουν τις αστραφτερές αποφύσεις τους στο εσωτερικό των οχημάτων για να μαστιγώσουν τους ανθρώπους εκεί, να τραντάξουν το νευρικό τους σύστημα.

Δύο ενεργειακές γάτες πήδησαν μέσα σ'ένα σταματημένο άρμα και χαλασμός αμέσως επικράτησε εκεί. Ουρλιαχτά, φωνές. Κάποιοι προσπάθησαν να βγουν, πανικόβλητοι· τα πλοκάμια ενός μηχανοδαίμονα τούς χτύπησαν, διαλύοντάς τους, καίγοντας τα σώματά τους εκ των έσω. Ύστερα, μια ενεργειακή γάτα δάγκωσε μια ενεργειακή φιάλη του οχήματος και τα πάντα τυλίχτηκαν σε φως και φωτιά. Οι ενεργειακές γάτες πετάχτηκαν έξω, άθικτες αν και τρανταγμένες· όλοι οι άνθρωποι σκοτώθηκαν.

Ο Διόφαντος, που παρακολουθούσε από κάποια απόσταση τη συμπλοκή, είχε καταλάβει ότι οι εχθροί του είχαν στρέψει μάγους εναντίον των Εκτρωμάτων της Διπλωμένης Γης. Το αισθανόταν μέσα από τις ενεργειακές αλυσίδες που τα έδεναν με εκείνον. Ένωθε την ξένη επίδραση επάνω στην ενεργειακή ροή των Εκτρωμάτων, και την αναγνώριζε. Φυσικά και την αναγνώριζε: Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής. Ο Διόφαντος, άλλωστε, ήταν κάποτε μάγος προτού απολέσει τη θνητή του μορφή και αναγεννηθεί ως κάτι ανώτερο – κάτι αρκετά ισχυρό για να μπορεί να προκαλέσει ακόμα κι αυτόν τον υπερβατικό δυνάστη, τον Κενοπρόσωπο Θεό – που πρέπει πλέον να ήταν νεκρός: ο Διόφαντος τον είχε σκοτώσει! Είχε θριαμβεύσει! Και ήταν ελεύθερος από την καταραμένη διάσταση του Κενοπρόσωπου Θεού. Ελεύθερος να κυριαρχήσει και στη Ρελκάμνια! Γιατί όχι, εξάλλου; *Γιατί όχι;*

Πρώτα, όμως, έπρεπε να τους κάνει να καταλάβουν ποιος ήταν ο Βασιλιάς τους εδώ!

Και τώρα αυτοί οι ανόητοι πραγματικά νόμιζαν ότι μπορούσαν να σταματήσουν τα Εκτρώματά του με μερικά απλά Ξόρκια Ενεργειακής Συστολής; Τι βλάκες!

Το γέλιο του Διόφαντου αντήχησε σαν τρίξιμο από διαρροή ενέργειας μες στον δρόμο, και χάθηκε πίσω από τις εκρήξεις, τους γδούπους, τις κραυγές, και τα ουρλιαχτά.

Όρα για ένα μάθημα, σκέφτηκε ο ενεργειακός νους του Διόφαντου, κι έστειλε ενέργεια μέσω των «αλυσίδων» που συνέδεαν τα Εκτρώματα μαζί του. Όχι πολλή ενέργεια. Δεν χρειαζόταν πολλή. Αρκετή μονάχα για να ξεμπλοκάρει τη ροή μέσα στα αρχέγονα μηχανικά όντα. Θα ξεμπλόκαρε κι από μόνη της, βέβαια, μετά από λίγο – ο Διόφαντος το καταλάβαινε – αλλά δεν υπήρχε λόγος να περιμένει ως τότε.

Οι υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας Συννοικίας είδαν, τρομοκρατημένοι, τα δύο σταματημένα σφαιρικά τέρατα να βγάζουν πάλι τα πλοκάμια από το εσωτερικό τους. Είδαν τα φωτάκια τους ν'αναβοσβήνουν ξανά, ξέφρενα. Είδαν τους μηχανοδαίμονες να έρχονται καταπάνω τους – οργισμένοι, τους φάνηκε, πολύ οργισμένοι.

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Ρίμναλ'σαρ μέσα στο θωρακισμένο όχημα μαζί με τη Μορτένκ'μορ και τους άλλους τρεις μάγους. «Κάτι τα ξύπνησε πάλι! Αυτός ο ενεργειακός δαίμονας – ο Διόφαντος! Πρέπει να χτυπήσουμε πρώτα αυτόν – *πρώτα αυτόν*. Ήταν λάθος που εστιαστήκαμε αρχικά στα τέρατα.»

«Μα έρχονταν καταπάνω μας–» άρχισε ένας μάγος.

Ο Ρίμναλ τον αγνόησε, μιλώντας μέσω του πομπού του στους μάγους στα άλλα οχήματα, λέγοντάς τους να χτυπήσουν όλοι μαζί – όλοι μαζί – τον Διόφαντο με Ξόρκια Ενεργειακού Ελέγχου – τώρα! *Τώρα!* προτού ήταν πολύ αργά.

Κανείς δεν διαφώνησε. Δεν είχαν χρόνο να διαφωνήσουν. Οι μηχανοδαίμονες κατέστρεφαν το ένα θωρακισμένο όχημα μετά το άλλο, με τη βοήθεια των ενεργειακών οντοτήτων που έτρεχαν, πηδούσαν, και πετούσαν από δω κι από κει. Πολύ σύντομα θα έφταναν και στα οχήματα των μάγων.

Η Μορτένκ'μορ έκανε Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου μαζί με τους υπόλοιπους, στρέφοντας όλη της την προσοχή στον Διόφαντο – και νιώθοντας ξανά μια τρομερή αντίσταση. Ήταν σαν να προσπαθούσε, με το μυαλό της, να μετακινήσει βράχο! Ή σαν να προσπαθούσε ν'αλλάξει την κατεύθυνση μιας πυρκαγιάς φυσώντας τη μ'έναν μικρό ανεμιστήρα.

Δεν ήταν, όμως, μόνο ο δικός της ανεμιστήρας εδώ. Ήταν κι άλλοι τέτοιοι μικροί ανεμιστήρες. Άλλοι είκοσι-τέσσερις, για την ακρίβεια. Και ήταν άπαντες στραμμένοι κατά του Διόφαντου.

Ο οποίος τους αισθάνθηκε να τον γαργαλάνε, αλλά έντονα, απειλώντας να αλλοιώσουν τη μορφή του. Τραντάζοντάς την. Κάνοντας τις «αλυσίδες» που συνέδεαν τα Εκτρώματα μαζί του να τρίζουν, κινδυνεύοντας να σπάσουν.

Είκοσι-πέντε μάγοι. Ο Διόφαντος τούς μέτρησε από την επίδραση του καθενός επάνω του. Ήταν κι εκείνος μάγος, κάποτε, και ήξερε. Μια α-

πλή ενεργειακή οντότητα ίσως κατόρθωναν να την υποτάξουν, αλλά ο Διόφαντος δεν ήταν μια απλή ενεργειακή οντότητα. Είχε γνώση τού πώς χρησιμοποιείται η μαγεία· είχε κι ο ίδιος χρησιμοποιήσει πολλές φορές το Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου. Θα τους έκανε κάτι που θα το θυμόνταν για καιρό.

Δημιούργησε τριγμούς και παλμούς μέσα στην ενεργειακή μορφή του που ήξερε ότι θα ενοχλούσαν τους μάγους στη δουλειά τους: θα γέμιζαν το μυαλό τους με βαβούρα και νοητικά παράσιτα.

Και, όντως, αισθάνθηκε την επίθεσή τους να καταλαγιάσει. Ο ένας μετά τον άλλο, υποχωρούσαν, έχαναν την αυτοσυγκέντρωσή τους, *πονούσαν...*

Η Μορτένκα'μορ, μέσα στο θωρακισμένο τετράκυκλο, άκουσε αρχικά ένα έντονο βουητό στο εσωτερικό του κεφαλιού της – και μετά, τριξίματα σαν το κρανίο της να είχε αρχίσει να ραγίζει – και μετά, είδε πίσω από τα μάτια της λάμπεις σαν αραχνοϊστούς, παλλόμενα φωτεινά δίχτυα. Ήταν αδύνατον να συνεχίσει να χρησιμοποιεί τη μαγεία της υπό τέτοια πίεση· κραυγάζοντας άθελά της, τινάχτηκε πίσω, κρατώντας το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της. Οι έντονοι τριγμοί και το βουητό είχαν πάψει τώρα που είχε διακόψει την επαφή της με τον Διόφαντο, αλλά ακόμα πονούσε, κι ακόμα έβλεπε λάμπεις πίσω από τα μάτια της.

Γύρω της συνειδητοποίησε πως κι οι άλλοι μάγοι βρίσκονταν σε παρόμοια κατάσταση. *Δεν ήταν, λοιπόν, κάτι που συνέβη μόνο σ'εμένα. Ο Διόφαντος, κάπως, μας χτύπησε... Κάπως...*

«...Το κάθαρμα!» γρύλισε ο Ρίμναλ'σαρ.

«Τι διάολο έγινε;» ρώτησε ένας άλλος μάγος, τραυλίζοντας, τρέμοντας, κάθιδρος.

«Πρώτη φορά έχω συναντήσει τέτοιο πράγμα. Δεν κατάλαβες τι έκανε;»

«Τι έκανε;» ρώτησε η Μορτένκα, βλεφαρίζοντας έντονα, προσπαθώντας να διώξει τις φασματικές λάμπεις.

«Είστε καλά;» τους ρώτησε ο συνοδηγός του οχήματος. «Είστε καλά, ή να φύγουμε;» Ακουγόταν πανικόβλητος. «Να φύγουμε;» Δεν υπήρχε αμφιβολία τι θα πρότεινε ο ίδιος. Τα τέρατα του Διόφαντου φαινόταν

να διαλύουν και την τελευταία γραμμή άμυνας και να έρχονται προς το μέρος τους...

Ο Ρίμναλ'σαρ απάντησε στη Μορτένκα: «Δημιούργησε αναταράξεις μες στην ενεργειακή μορφή του, ο καταραμένος. Αναταράξεις που ήξερε ότι θα επηρεάσουν το μυαλό μας. Σαν να είναι μάγος κι ο ίδιος – το téρας!»

«Ναι!» έλεγε, συγχρόνως, μια μάγισσα στον συνοδηγό και τον οδηγό του οχήματος. «Να φύγουμε! Τώρα! Γυρίστε! Υποχωρήστε! *Να φύγουμε!*» Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της που ήταν κοκκινισμένα και πρησμένα.

Ο οδηγός δεν χρειαζόταν άλλη παρότρυνση: έστριψε το όχημα προς τ'αριστερά και επιτάχυνε, περνώντας ανάμεσα από άλλα οχήματα.

Κι αυτοί δεν ήταν οι μόνοι που έφευγαν. Ολόκληρος ο μικρός στρατός του Βάρνελ-Αλντ δεν άργησε να βρεθεί σε κατάσταση γενικής, άτακτης υποχώρησης.

Ήταν άσχημη ήττα, αλλά όχι και πανωλεθρία. Δεν είχαν σκοτωθεί όλοι οι μάγοι που έστειλε ο Βάρνελ-Αλντ. Μόνο οι πέντε: όσοι βρίσκονταν μέσα σε ένα από τα θωρακισμένα οχήματα που τα πλοκαμοφόρα τέρατα κατάφεραν να αποκλείσουν και να καταστρέψουν ολοσχερώς, αφανίζοντας τους πάντες στο εσωτερικό του, χτυπώντας τους με ενέργειες που τους έκαιγαν εκ των έσω.

«Τι μπορεί να γίνει για να σταματήσουμε αυτό τον παράφρονα;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ τους είκοσι εναπομείναντες μάγους που τώρα ήταν συγκεντρωμένοι σε μια αίθουσα του Πολιταρχικού Μεγάρου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Πώς μπορείτε να τον νικήσετε; Τι δεν πήγε καλά τώρα; Δεν είχατε αρκετό χρόνο;»

Η Καρζένθα-Σολ βρισκόταν επίσης εδώ, καθώς και ο Σολάμνης'μορ, ο μάγος των Μικρών Γιγάντων τον οποίο εκείνη είχε αρνηθεί να στείλει με τους υπόλοιπους, ισχυριζόμενη ότι της ήταν πολύ σημαντικός – και ως φίλος και ως μαχητής – για να τον ρισκάρει σε μια τέτοια επιχείρηση. Ο Βάρνελ δεν μπορούσε να πει ότι δεν την καταλάβαινε, αλλά η αδιαλλαξία της τον είχε ενοχλήσει λίγο. Τέλος πάντων· δεν νόμιζε ότι αυτός ο συγκεκριμένος μάγος θα έκανε καμιά σπουδαία διαφορά, εκτός πια αν ήταν τόσο απίστευτα ικανός. Μάλλον όχι, όμως...

Η Μορτένκας'μορ αποκρίθηκε: «Δεν ήταν θέμα χρόνου, Εξοχότατε.»

«Τι θέμα ήταν, τότε; Γιατί αποτύχατε τόσο *οικτρά*;» Ο Βάρνελ επίτηδες τους προκαλούσε. Τι περίμεναν, σε τελική ανάλυση, από εκείνον; Να τους συγχαρεί για την αποτυχία τους;

«Ο Διόφαντος ξέρει από μαγεία,» είπε ο Ρίμναλ'σαρ· «δεν είναι μια οποιαδήποτε ενεργειακή οντότητα, Εξοχότατε.»

«Τι πάει να πει αυτό, επιστήμονα; Θες να μας το εξηγήσεις με απλά λόγια;»

«Ο Διόφαντος ήξερε ακριβώς τι να κάνει με την ενεργειακή του μορφή για να μας χτυπήσει–»

«Να σας *χτυπήσει*;»

«Μέσα στο μυαλό μας. Δημιούργησε αναταραχές στην ενεργειακή του μορφή που ενοχλούσαν το μυαλό μας, δεν μας άφηναν να επικεντρωθούμε στο Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, μας ζάλιζαν.»

«Θα μπορούσατε, τότε, να είχατε τουλάχιστον σταματήσει τα τέρατα με τα πλοκάμια!»

«Ούτε αυτό είναι εύκολο να γίνει,» είπε ένας άλλος μάγος.

«Γιατί;»

«Ο Διόφαντος είναι άμεσα συνδεδεμένος μαζί τους,» πήρε πάλι τον λόγο ο Ρίμναλ'σαρ. «Όταν τα κοιμίζαμε, εκείνος τα ξυπνούσε αμέσως.»

«Ο σκοπός δεν ήταν να τα *κοιμίσετε*· ήταν να τα αδρανοποιήσετε! Να σταματήσετε τις ενέργειές τους! Να τα *καταστρέψετε* ει δυνατόν!»

«Δεν είναι εφικτό να καταστραφούν τόσο εύκολα, Εξοχότατε,» εξήγησε η Μορτένκας'μορ. «Το μόνο που μπορεί να κάνει το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής εναντίον τους είναι να τα αδρανοποιήσει – κι ακόμα κι αυτό δεν είναι εύκολο· φέρνουν μεγάλη αντίσταση. Όταν είναι σε αδρανή κατάσταση – η οποία δεν ξέρω πόσο διαρκεί – μαζεύουν τα πλοκάμια μέσα στο σφαιρικό τους σώμα και όλα τα φωτάκια εκεί σβήνουν: μόνο τα φωσφορίζοντα μέταλλα που το αποτελούν εξακολουθούν να λαμπυρίζουν.»

«Ο Διόφαντος όμως,» είπε ο Ρίμναλ'σαρ, «μπορεί, μέσω των ενεργειακών αλυσίδων, να ενεργοποιήσει ξανά τα τέρατα ανά πάσα στιγμή.»

«Εν ολίγοις, μου λέτε ότι δεν μπορείτε να κάνετε *τίποτα* για να τον σταματήσετε;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ.

«...Δεν μοιάζει εύκολο, Άρχοντά μου. Είναι... Αν υπήρχε, τουλάχιστον, κάποιο όπλο που να είναι αποτελεσματικό εναντίον των τεράτων με τα πλοκάμια...»

Ο Βάρνελ αναστέναξε. «Μάλιστα,» είπε. «Μπορείτε να πηγαίνετε. Θα σας καλέσω αν σας ξαναχρειαστώ.»

Οι μάγοι αποχώρησαν από την αίθουσα, και το ίδιο κι ο Σολάμνης'μορ αφού ψιθύρισε κάτι στ'αφτί της Καρζένθα-Σολ. Μόνο η Καρζένθα έμεινε εκεί, ο Βάρνελ, και η Ασημίνα'νιρ, που ήταν καθισμένη παράμερα, σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας ένα μακρύ τσιγάρο, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο κάτω από το μακρύ φόρεμά της, ενώ οι άλλοι στέκονταν γύρω από το μακρόστενο τραπέζι.

Ο Βάρνελ-Αλντ ρώτησε την Καρζένθα-Σολ: «Τι συμπέρασμα βγάζεις;»

«Αφού δεν γίνεται να τον νικήσουμε ούτε με όπλα ούτε με μαγεία... μόνο κάτι τρομερά καταστροφικό ίσως μπορούσε να τον κατατροπώσει.»

«Τι, δηλαδή;»

«Γενικός βομβαρδισμός, πλήρης ισοπέδωση μιας ολόκληρης γειτονιάς μέσα στην οποία βρίσκονται ο Διόφαντος και οι ακόλουθοί του.»

«Και είσαι σίγουρη ότι αυτό θα τους κατέστρεφε; Έχω την εντύπωση πως απλά θα έσκαβαν για να βγουν μέσα από τα χαλάσματα...»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε η Καρζένθα. «Όμως, αν τίποτ' άλλο δεν μπορεί να τους διαλύσει, τότε η μόνη πιθανή λύση είναι να τους θάψουμε κάτω από όσο το δυνατόν περισσότερα συντρίμια μπορούμε.»

«Μην ξεχνάς ότι αυτά τα τέρατα ήρθαν μέσα από συντρίμια,» τόνισε ο Βάρνελ. «Ήρθαν μέσα από τη μεγάλη καταστροφή. Αν μπορούσαν να σκοτωθούν από κάτι τέτοιο, δεν θα είχαν ήδη σκοτωθεί;»

Η Καρζένθα φάνηκε προβληματισμένη, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. «Σ'αυτό έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε. «Όμως... δεν ξέρω τι άλλο να προτείνω.» Κούνησε το κεφάλι.

«Δε θα ισοπεδώσω μια ολόκληρη γειτονιά απλά και μόνο για να κάνω μια δοκιμή που μάλλον θα αποτύχει,» δήλωσε ο Βάρνελ-Αλντ. «Η Β' Κατωρίγια έχει ήδη υποφέρει πολλές καταστροφές. Δε θα είμαι Πολιτάρχης μιας γερής και μιας κατεστραμμένης συνοικίας.»

»Αν δεν μπορούμε να διαλύσουμε τον Διόφαντο και τα τέρατά του, θα πρέπει να βρούμε άλλο τρόπο αντιμετώπισης. Κάτι που δεν έχει σχέση με τον πόλεμο, ίσως...»

Η Καρζένθα ύψωσε ένα φρύδι. «Όπως;»

«Να τους εκτρέψουμε από την πορεία τους κάπως. Μέχρι στιγμής, ο Διόφαντος τριγυρίζει στους δρόμους μας ζητώντας από όσους συναντά να υπηρετήσουν τον 'βασιλιά τούτης της διάστασης' – τον εαυτό του, δηλαδή. Προφανώς, δεν έχει κάτι συγκεκριμένο εναντίον μας. Θα έκανε αυτή την ανωμαλία που κάνει *όπου κι αν βρισκόταν*. Και δεν θα ήταν καλύτερα να βρίσκεται, ας πούμε, στη Φιλήκοη; Ή – *ακόμα καλύτερα* – στην Α' Κατωρίγια Συνοικία;»

Τα μάτια της Καρζένθα στένεψαν, γυαλίζοντας. «Αυτή δεν είναι καθόλου άσχημη ιδέα. Όμως πώς θα το καταφέρουμε; Η κατεστραμμένη περιοχή μπαίνει μέσα στα σύνορα της Φιλήκοης, αλλά όχι και μέσα στα σύνορα της Α' Κατωρίγιας.»

«Πράγμα που δεν έχει μεγάλη σημασία. Το ίδιο δύσκολο είναι να στρέψουμε τον Διόφαντο προς τη μια μεριά ή προς την άλλη. Νομίζεις ότι χρειάζεται την κατεστραμμένη περιοχή για να διασχίσει τα οποιαδήποτε σύνορα; Ποιοι συνοριοφύλακες θα μπορούσαν να τον σταματήσουν;»

«Η Φιλήκοη, πάντως, είναι πιο κοντά από το σημείο όπου τώρα βρίσκεται. Αλλά τέλος πάντων' έχεις κάποιο σχέδιο, Βάρνελ, ή μιλάς θεωρητικά;»

«Θεωρητικά, δυστυχώς,» παραδέχτηκε ο νέος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, καθίζοντας σε μια από τις καρέκλες του μεγάλου τραπεζιού.

Η Καρζένθα κάθισε σε μια άλλη καρέκλα, δίπλα του.

Ο Βάρνελ είπε, συλλογισμένα: «Αν ήξερα ότι ήταν λογικός, ότι μπορούσες να μιλήσεις μαζί του, ίσως κατάφερνα κάπως να τον δελεάσω, ή να τον ξεγελάσω, ώστε να στραφεί εναντίον των εχθρών μας...»

Η Ασημίναν'νιρ σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και ήρθε να καθίσει στην καρέκλα από την άλλη μεριά του Βάρνελ, χωρίς να μιλήσει, σαν να φοβόταν να τον αφήσει μόνο, με την Καρζένθα τόσο κοντά του· σαν η Καρζένθα να μπορούσε να τον δαγκώσει.

Η Καρζένθα απλά είπε: «Δεν είναι και τελείως παράλογος. Μιλάει, δεν μιλάει;»

«Αυτά, όμως, που λέει τα λένε οι τρελοί! Αν, ό,τι κι αν είναι, έχει το μυαλό παράφρονα, πώς μπορείς να συνεννοηθείς μαζί του; Πώς μπορείς καν να τον πλησιάσεις για να κάνεις συζήτηση;»

«Η Κορίνα ίσως να μας πει...»

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρος γι' αυτό, Καρζένθα. Την τελευταία φορά που επικοινωνήσα μαζί της, μου φάνηκε ότι δεν είχε τίποτα απολύτως να προτείνει, ότι ήταν το ίδιο μπερδεμένη με εμάς.»

«Ας στείλουμε ένα τηλεκατευθυνόμενο αεροσκάφος που μπορεί να μεταφέρει τηλεπικοινωνιακά τη φωνή σου μέσω μεγάφωνου και να πιάσει τη φωνή και την εικόνα του Διόφαντου φέρνοντάς τα σ' εμάς εδώ, στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Ακόμα κι αν ο Διόφαντος το καταστρέψει, δεν χάνουμε και πολλά.»

Ο Βάρνελ-Αλντ άναψε ένα τσιγάρο *Ανοιχτόχρυσος*· ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε μέσα από τα καλοψαλιδισμένα γένια του. «Αυτός μάλλον είναι ο μόνος τρόπος,» είπε τελικά.

Το απόγευμα ένα μικρό αεροσκάφος πλησίασε τα νότια της Χτυπημένης όπου περιφέρονταν ο Διόφαντος και οι ακόλουθοί του. Στο μήκος ήταν πέντε μέτρα· στο πλάτος, δύο. Είχε έναν έλικα και δυο κυρτά φτερά. Ένας ισχυρός πομποδέκτης ήταν στο εσωτερικό του· και απέξω, μια κεραία, ένα megάφωνο, και ένας τηλεοπτικός πομπός με μικρόφωνο προσαρτημένο. Ο Βάρνελ-Αλντ έλεγχε το τηλεκατευθυνόμενο σκάφος από το Πολιταρχικό Μέγαρο μέσω μιας κονσόλας, παρακολουθώντας τα οπτικά δεδομένα στην οθόνη της.

Το μικρό αεροσκάφος δεν άργησε να βρεθεί πάνω από τον Διόφαντο, τα τέρατά του, τις ενεργειακές του οντότητες, και τους ανθρώπινους ακόλουθούς του που φαινόταν να έχουν αυξηθεί σε σχέση με πριν. *Ο καταραμένος*, σκέφτηκε ο Βάρνελ, *συγκεντρώνει μαχητές γύρω του όπως ο Κάδμος Ανθοτέχνης! Έρχονται από το πουθενά!* Αλλά για τελείως διαφορετικούς λόγους, προφανώς.

Ο Βάρνελ πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε το μικρόφωνο της κονσόλας του, και μίλησε, με τη φωνή του ν' αντηχεί από το megάφωνο του μικρού αεροσκάφους: «Διόφαντε! Σου απευθύνεται ο Βάρνελ-

Αλντ, ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας και της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Μη χτυπήσεις αυτό το σκάφος. Επιθυμώ μόνο να συζητήσουμε.»

Η φωνή του Διόφαντου ακούστηκε σαν παράσιτα που σχημάτιζαν λέξεις: ~ΔΕΧΕΣΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΕΤΟΥΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗΣ, ΒΑΡΝΕΛ-ΑΛΝΤ;~

Ο Βάρνελ αναρωτήθηκε: *Πώς μπορώ να εκμεταλλευτώ την παραφροσύνη του προς όφελός μου;* Ήταν ένα ερώτημα που στριφογύριζε μες στο κεφάλι του εδώ και ώρα, καθώς η Μορτένκας'μορ και ο Σολάμνης'μορ προετοίμαζαν το μικρό τηλεκατευθυνόμενο αεροσκάφος.

«Δέχομαι να συμμαχήσω μαζί σου, Διόφαντε, αν αναφέρεσαι στον εαυτό σου ως 'βασιλιά ετούτης της διάστασης'.»

~ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΑΛΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΗΣ ΡΕΛΚΑΝΜΙΑ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ! ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ;~

Δεν είναι, λοιπόν, τόσο παράφρονas ώστε να μην αναρωτιέται από πού έρχονται οι πληροφορίες, παρατήρησε ο Βάρνελ. Πρέπει – κάπως – να μπορείς να συνεννοηθείς μαζί του! «Δεν αμφιβάλλω για τη βασιλεία σου εδώ, Διόφαντε,» αποκρίθηκε. «Αλλά, όπως καταλαβαίνεις, έχω κι εγώ τις δικές μου δυνάμεις, οι οποίες δεν είναι αμελητέες» – θέλοντας να τον τρομάξει λίγο σχετικά με το πώς είχε μάθει το όνομά του.

~Η ΥΠΕΡΟΨΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΕΤΗ, ΒΑΡΝΕΛ-ΑΛΝΤ! ΔΕΧΕΣΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΗΣ ΡΕΛΚΑΜΝΙΑ;~

Ο άθλιος τολμούσε να του κάνει και κριτική για τη συμπεριφορά του! Ο Βάρνελ είπε: «Δέχομαι να συμμαχήσουμε. Δεν σκοπεύεις, φυσικά, να διοικήσεις εσύ ο ίδιος κάθε συνοικία της Ρελκάμνια, έτσι δεν είναι; Εγώ μπορώ να είμαι ο πρώτος σου σύμμαχος. Έχεις πολύ περισσότερα να κερδίσεις έχοντας με ως σύμμαχο παρά ως εχθρό. Ακόμα κι αν με νικήσεις, συντρίβοντας εν τω μεταξύ τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, τι θα πετύχεις; Θα έχεις υπό την κυριαρχία σου μια διαλυμένη συνοικία!»

~ΠΑΡΑΔΙΝΕΣΑΙ ΛΟΙΠΟΝ Σ'ΕΜΕΝΑ, ΒΑΡΝΕΛ-ΑΛΝΤ;~

«Σου προτείνω να κατευθυνθείς προς τους πραγματικούς μας εχθρούς! Δυτικά από εδώ βρίσκεται η Α' Κατωρίγια Συνοικία. Είναι κι αυτή μια συνοικία κοντά στον πελώριο ποταμό που ονομάζεται Ριγοπόταμος–»

~ΓΝΩΡΙΖΩ ΤΗ ΡΕΛΚΑΜΝΙΑ, ΑΝΟΗΤΕ! ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ;~

Πώς είναι δυνατόν αυτό; αναρωτήθηκε ο Βάρνελ. Από άλλη διάσταση δεν ήρθε τούτο το τέρας; Τέλος πάντων... «Η Α' Κατωρίγια Συνοικία είναι ο κοινός εχθρός μας, Διόφαντε! Ο Πολιτάρχης της σχεδιάζει σύντομα να μας επιτεθεί, εδώ, στη Β' Κατωρίγια. Εμείς είμαστε ήδη σύμμαχοί σου, Διόφαντε – αναγνωρίζουμε ήδη τον Βασιλιά της Ρελκάμνια. Ο Σελασφόρος Χορονίκης, ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας, δεν τον αναγνωρίζει· δεν είναι υποτακτικός σου. Και νομίζω πως θα έπρεπε να κατευθυνθείς στη συνοικία του για να την υποτάξεις!»

~ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΟΤΑΞΩ ΠΡΩΤΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ, ΒΑΡΝΕΛ-ΑΛΝΤ;~

«Σου εξήγησα: η Β' Κατωρίγια είναι ήδη σύμμαχός σου. Εγώ, ο Βάρνελ-Αλντ, ένδοξος γόνος των Αλντ'κάρθοκ, είμαι σύμμαχός σου. Και είμαι, συγχρόνως, Πολιτάρχης και της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Αυτό σημαίνει πως δύο συνοικίες σε αναγνωρίζουν αυτή τη στιγμή ως Βασιλιά της Ρελκάμνια! Η Α' Κατωρίγια, όμως, δεν σε αναγνωρίζει. Και ο Πολιτάρχης της, ο Σελασφόρος Χορονίκης, είναι εχθρός μας από καιρό. Αν τον υποτάξεις, θα έχεις τρεις συνοικίες υπό την κυριαρχία σου. Αν τον αφήσεις να μας επιτεθεί, θα είναι ουσιαστικά σαν να χτυπά μέρος του βασιλείου σου!»

Ο Διόφαντος έμεινε για λίγο σιωπηλός ενώ ο Βάρνελ-Αλντ έβλεπε την ενεργειακή του μορφή να πάλλεται μέσα στον άδειο δρόμο, φτάνοντας στην οθόνη του μέσω του τηλεοπτικού πομπού επάνω στο τηλεκατευθυνόμενο αεροσκάφος.

Τελικά, ο Διόφαντος είπε: *~ΘΑ ΤΟ ΣΚΕΦΤΟΥΜΕ, ΒΑΡΝΕΛ-ΑΛΝΤ, ΚΑΙ ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΜΕ.~*

«Από εμένα δεν έχεις τίποτα να χάσεις, αν πάψεις να χτυπάς τη συνοικία μου – η οποία είναι μέρος του βασιλείου σου πλέον, ούτως ή άλλως.»

~ΘΑ ΤΟ ΣΚΕΦΤΟΥΜΕ.~

Ο Βάρνελ-Αλντ καταλάβαινε πως η συζήτηση είχε λήξει, και καλύτερα να μην το παρατραβούσε· μπορεί να χαλούσε ό,τι είχε ήδη καταφέρει να φτιάξει. Πατώντας πλήκτρα επάνω στην κονσόλα του έκανε το τηλεκατευθυνόμενο αεροσκάφος να φύγει από εκεί όπου βρισκόταν και ν'αρχίσει να έρχεται προς το Πολιταρχικό Μέγαρο. Δεν ήταν και πολύ γρήγορο: η οθόνη έγραφε ότι τώρα πετούσε με ταχύτητα 30

ΧΛΜ./ΩΡΑ – η μέγιστή του ταχύτητα. Αλλά, βέβαια, δεν προοριζόταν για αγώνες πτήσης.

Ο Βάρνελ στράφηκε στην Καρζένθα και την Ασημίνα οι οποίες στέκονταν παραδίπλα.

Η δεύτερη χαμογελούσε. «Είσαι πανέξυπνος, Βάρνελ!»

«Ευχαριστώ, αγάπη μου,» αποκρίθηκε – μετριοφρόνως, νόμιζε – ο Βάρνελ-Αλντ, υπομειδιώντας μέσα από τα γένια του.

Η Καρζένθα είπε: «Ας ελπίσουμε πως δεν θα καταλάβει ότι τον κοροϊδεύεις, και ότι θα φανεί όντως συνεργάσιμος.»

«Αν δεν φανεί συνεργάσιμος – αν δεν χτυπήσει την Α' Κατωρίγια Συνοικία – δεν έχουμε χάσει τίποτα ούτως ή άλλως. Απλά θα βρισκόμαστε στην ίδια κατάσταση με πριν... η οποία είναι αρκετά άσχημη,» παραδέχτηκε.

Η Καρζένθα ένευσε. «Πράγματι,» είπε. «Πάντως, δεν νομίζω πως ακόμα και η Κορίνα θα μπορούσε να τα είχε καταφέρει καλύτερα από εσένα τώρα. Αν όντως χτυπήσει την Α' Κατωρίγια, θα είναι μεγάλη βοήθεια για εμάς.»

«Αν έχει έστω και λίγη λογική, γιατί να συνεχίσει να επιτίθεται στη Β' Κατωρίγια;» είπε η Ασημίνα'νιρ. «Του δώσαμε εκείνο που ήθελε, έτσι δεν είναι; Τι άλλο μπορεί να ζητήσει;»

«Αυτό,» τόνισε ο Βάρνελ, «είναι το μόνο που με φοβίζει.»

Η μάγισσα συνοφρυώθηκε. «Ποιο;»

«Το τι άλλο μπορεί να ζητήσει. Είναι εύκολο να λες ότι 'υπηρετείς' κάποιον, ή ότι είσαι 'σύμμαχός του'· αλλά τι γίνεται όταν αυτός ζητήσει κάποια συγκεκριμένη υπηρεσία από εσένα; Κάποια υπηρεσία που δεν είσαι πρόθυμος να προσφέρεις;»

«Για την ώρα,» είπε η Καρζένθα-Σολ, «ας ελπίσουμε πως δεν θα συμβεί τέτοιο πράγμα, Βάρνελ.»

Ο Πολιτάρχης ένευσε. «Εκεί ποντάρω κι εγώ.»

/19\

Η Άνμα και η Νορέλτα διαβάζουν σημάδια μες στο σκοτάδι, ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ καταυλίζεται γύρω από ένα ιερό μνημείο, η Νύφη του Χάροντα εκφράζει τη δυσαρέσκειά της, η Τριανδρία παρευρίσκεται σε ακόμα μια πολιτική συνάντηση, δύο θυγατέρες αποκαλύπτουν ένα όχι και τόσο καλά κρυμμένο μυστικό, ο Κίρκος παρατηρεί, η Φοίβη δεν μοιάζει εντυπωσιασμένη, και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος κάνει μια επίσκεψη που του φαίνεται δύσκολο να φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ τούς προειδοποίησαν πως βρίσκονταν υπό παρακολούθηση, από κάποιους που ίσως να μην είχαν το καλό τους κατά νου. Το φώναξαν στην Ευμενίδα Νοράλνω και στον Ρίντιλακ-Κονχ, από τα παράθυρα του φορτηγού τους, καθώς οδηγούσαν μες στη νύχτα στους άθλιους δρόμους της Επιγεγραμμένης αναζητώντας μέρος για να σταματήσουν. Τα δημόσια φώτα ήταν ελάχιστα και οι περιοχές πνιγμένες στα σκοτάδια.

«Πώς το ξέρετε;» ρώτησε ο Αρχοντομαχητής, από ένα παράθυρο του δικού του τετράκυκλου οχήματος.

«Τους είδαμε, ρε!» αποκρίθηκε η Άνμα. «Πώς λες να το ξέρουμε;»

«Προς τα πού είναι;» ρώτησε η Ευμενίδα Νοράλνω – που δεν ήταν τόσο ανόητη ώστε να αμφισβητήσει τη ματιά δύο θυγατέρων της Πόλης, παρατήρησε η Άνμα.

Η Νορέλτα έδειξε. «Προς τα εκεί!»

«Εντάξει,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Θα στείλουμε κάποιους να ερευνήσουν.» Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στις δύο θυγατέρες ότι ακόμα και τώρα ήταν καχύποπτος μαζί τους. *Τι νομίζει*, αναρωτήθηκε η Άνμα, *ότι προσπαθούμε να μπλοφάρουμε για να ξεγλιστρήσουμε από τον στρατό του;*

Μερικοί δικυκλιστές έφυγαν για να ανιχνεύσουν, ενώ τα υπόλοιπα οχήματα είχαν ελαττώσει την ταχύτητά τους καθώς αναζητούσαν μέρος για διανυκτέρευση.

Σύντομα, οι δικυκλιστές επέστρεψαν και ο Αρχοντομαχητής φώναξε στις θυγατέρες από το όχημά του: «Δεν είδαν κανέναν!»

«Ίσως ν'απομακρύνθηκαν,» αποκρίθηκε η Άνμα. Τα πολεοσημάδια είχαν, πριν από λίγο, δείξει σ'εκείνη και τη Νορέλτα-Βορ ότι δεν τους παρακολουθούσαν πλέον. Μάλλον, όποιοι κι αν ήταν είχαν δει τους δικυκλιστές, είχαν θορυβηθεί, και είχαν φύγει.

«Ναι, ίσως,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, καχύποπτος ως συνήθως, και έκλεισε το παράθυρό του.

Η Νορέλτα είπε στην Άνμα: «Λες να ήταν άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ;»

«Πολύ πιθανό, Αδελφή μου. Πρέπει νάχουν παρατηρητές που παρακολουθούν ποιος βγαίνει και ποιος μπαίνει στην Επιγεγραμμένη – ειδικά ένα μεγάλο, οπλισμένο πλήθος σαν αυτό.»

«Μπορεί, δηλαδή, και να μας επιτεθούν,» συμπέρανε η Νορέλτα. «Γαμώτο!» είπε. «Ο Βόρκεραμ έπρεπε να ήταν εδώ. Θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μαζί του – να τον προειδοποιήσουμε σωστά. Τώρα τι να πούμε σ'αυτό τον τύπο – τον Αρχοντομαχητή; Δεν ξέρει τι είμαστε, και μας νομίζει για κάτι άλλο. Κι ακόμα και η Ευμενίδα δεν μας εμπιστεύεται απόλυτα.»

«Ίσως θα ήταν καλά να του λέγαμε κι αυτού την αλήθεια...» Η Άνμα ήταν συλλογισμένη.

«Εννοείς ότι είμαστε Θυγατέρες της Πόλης;»

Η Άνμα κατένευσε.

«Και η Ευμενίδα, που το ξέρει, πάλι δεν μας εμπιστεύεται απόλυτα, όπως είπα.»

«Ναι αλλά δεν είναι και τόσο καχύποπτη μαζί μας.»

«Χμμ... Ο Ρίντιλακ, βέβαια, μπορεί να γελάσει αν ακούσει ότι είμαστε Θυγατέρες της Πόλης.»

«Θες να πεις ότι δεν θα το πιστέψει;»

«Φυσικά.»

«Η Ευμενίδα, όμως, θα το επιβεβαιώσει. Και δεν μπορεί να την αμφισβητήσει, γιατί δεν ξέρει το μυστικό μας μόνο αυτή· το ξέρει κι ο αρχηγός.»

γός, και άλλοι. Καλό θα ήταν να του το πούμε, Νορέλτα, για να ξεμπλέξουμε.»

Η Νορέλτα-Βορ άναψε τσιγάρο. «Ας του το πούμε,» αποκρίθηκε ύστερα από λίγο. «Αύριο.»

Η Άνμα έγγνεψε καταφατικά ενώ οδηγούσε το φορτηγό, φωτίζοντας τους άθλιους δρόμους της Επιγεγραμμένης, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης.

Η αναζήτηση για μέρος διανυκτέρευσης σύντομα τελείωσε σε μια πλατεία που στο κέντρο της ορθωνόταν ένας μοναχικός τοίχος, ύψους είκοσι-τριών μέτρων και πλάτους έξι-και-κάτι. Η επιφάνειά του φαινόταν να είναι γεμάτη παράξενες λαξευτές γραφές, καθώς οι προβολείς των οχημάτων τη φωτίζουν.

Ο Επιγεγραμμένος Τοίχος. Το Στόμα της Ατέρμονης Πολιτείας, όπως τον ονόμαζαν ορισμένοι. Ένα μνημείο που θεωρείτο ιερό σ'ολάκερη τη διάσταση της Ρελκάμνια, και πολλοί πίστευαν ότι βρισκόταν εδώ από προτού οικοδομηθούν τα πρώτα χτίρια της Ατέρμονης Πολιτείας. Οι γραφές επάνω του υποτίθεται πως άλλαζαν, με αργό ρυθμό, σαν ο τοίχος να ήταν ζωντανός οργανισμός, όχι από άψυχη πέτρα. Κανείς όμως δεν μπορούσε να καταλάβει τι γραφόταν εκεί. Κανείς, εκτός από όσους λάμβαναν τη στιγμιαία εύνοια του Υπερχρόνιου Άρχοντα, του Κρόνου, σύμφωνα με τα λεγόμενα.

Η Άνμα είχε ξαναπεράσει από τούτο το μπουρδέλο που ονομαζόταν Επιγεγραμμένη και ο Υπερχρόνιος Άρχοντας δεν της είχε δώσει καμιά στιγμιαία εύνοια για να καταλάβει ούτε λέξη από τα ορنيθοσκαλίσματα πάνω στον Τοίχο.

Η Νορέλτα-Βορ δεν είχε ξαναεπισκεφτεί τον Επιγεγραμμένο Τοίχο. «Αυτός είναι, έτσι, Άνμα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς τα οχήματα των μισθοφόρων σταματούσαν γύρω από το ιερό μνημείο της Ρελκάμνια.

«Σαν πολεοτύχη μοιάζει που, τελικά, ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ σταθμεύει εδώ...» παρατήρησε, σκεπτικά, η Νορέλτα.

«Μπορεί... Η πλατεία, πάντως, έχει χώρο παρότι μικρή.»

Τα οχήματα του στρατεύματος γρήγορα τη γέμισαν κι έπιασαν και τους δρόμους γύρω της. Κανείς δεν ήρθε, φυσικά, για να τους κάνει

παρατήρηση· στην Επιγεγραμμένη βρίσκονταν: δεν είχαν ν' ανησυχούν για καμιά μορφή αστυνόμευσης εδώ.

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ κατέβηκαν από το φορτηγό τους και είδαν – τα πολεοσημάδια τούς το φανέρωσαν αμέσως – ότι κάποιοι από τους Εκλεκτούς βρίσκονταν κοντά τους για να τις προσέχουν, παρότι παρίσταναν ότι απλά στέκονταν χωρίς ιδιαίτερο λόγο.

Ο στρατός άρχισε να τοποθετεί σκηνές ανάμεσα στα οχήματα, για να διανυκτερεύσει. Ορισμένοι στήνονταν φρουροί στα άκρα του καταυλισμού, σε καίρια σημεία με ορατότητα.

Οι δύο θυγατέρες έμειναν στη θέση τους· δεν απομακρύνθηκαν από το φορτηγό τους, βέβαιες ότι θα έρχονταν να τους μιλήσουν. Και δεν είχαν άδικο: ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Ευμενίδα τις πλησίασαν. Μαζί τους ήταν και η Φιόνα Ισόσχημη, που παραλίγο να μην την αναγνωρίσουν καθώς τώρα δεν ήταν ντυμένη σαν φρουρός της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας αλλά σαν τους Εκλεκτούς, φορώντας όμως ένα περιβραχιόνιο με το έμβλημα της Β' Κατωρίγιας στο μπράτσο της.

«Λοιπόν,» είπε ο Αρχοντομαχητής. «Πού σκοπεύετε να περάσετε τη νύχτα;»

«Ελπίζουμε όχι κάπου κλειδωμένες,» αποκρίθηκε η Άνμα, ατενίζοντάς τον τσαντισμένα.

«Αν δεν θέλετε σκηνή – οι οποίες δεν μας περισσεύουν – μπορείτε να ξεκουραστείτε μες στο όχημά σας»· έδειξε, με το σαγόνι του, το παλιό φορτηγό. «Συμφωνείτε;»

«Δε διαφωνούμε,» είπε η Άνμα.

«Καλώς. Έχετε τίποτ' άλλο να μου πείτε; Τώρα θα ήταν μια καλή στιγμή...» Τις προκαλούσε να παραδεχτούν ότι ήταν κατάσκοποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ήταν προφανές.

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν, και η μία είδε στα μάτια της άλλης ότι, ναι, ήταν συνετό *κάτι* να αναφέρουν. Έτσι, η δεύτερη τού αποκρίθηκε: «Θα ξαναμιλήσουμε αύριο.»

«Για συγκεκριμένο θέμα;»

«Αρκετά συγκεκριμένο.»

«Εντάξει,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Καλό σας βράδυ. Θα φροντίσω σύντομα να σας φέρουν φαγητό.» Και εκείνος, η Ευμενίδα, και η Φιόνα απομακρύνθηκαν.

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ ανέβηκαν ξανά στο φορτηγό, έβγαλαν τα υποδήματά τους, και βολεύτηκαν.

Ο Αρχοντομαχητής δεν είχε πει ψέματα: ένας Εκλεκτός ήρθε, μετά από λίγο, και τους έφερε φαγητό και ποτό. «Πώς είναι τα πράγματα στη Β' Κατωρίγια τώρα;» τις ρώτησε. Τον έλεγαν Βεντάκη· οι δύο θυγατέρες δεν ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπαν.

«Ο Ποιητής κάνει κουμάντο,» απάντησε η Άνμα, «κι ο Βάρνελ-Αλντ είναι Πολιτάρχης. Αλλά, μάλλον, αυτά τα ξέρεις ήδη, μεγάλε.»

Ο Βεντάκης ένευσε μουγκρίζοντας. «Καλή όρεξη,» είπε.

«Φχαριστούμε.»

Η Νορέλτα σκέφτηκε προς στιγμή να τον προκαλέσει να μείνει μαζί τους – ήξερε ότι μπορούσε να το καταφέρει· το διάβαζε στα πολεοσημάδια του – ώστε να τον ψαρέψουν για να τους πει πού βρίσκονταν ο ξάδελφός της και η Μιράντα. Αλλά δεν το έκανε, τελικά, γιατί πιθανώς αυτό να τις έβαζε σε μπελάδες με τον Αρχοντομαχητή. *Θα του μιλήσουμε αύριο, και θα δούμε τι θα γίνει... Αν δεν καταφέρουμε τίποτα έτσι, τότε ίσως θα έπρεπε ν'αρχίσουμε να σκεφτόμαστε εναλλακτικές μεθόδους πληροφόρησης.* Ήταν σημαντικό να βρουν τη Μιράντα, και γρήγορα.

Καθώς έτρωγαν μέσα στο φορτηγό, η Άνμα είπε: «Τα τσουτσέκια του Βάρνελ-Αλντ τώρα θα ξέρουν ότι ένας στρατός μπήκε στην Επιγεγραμμένη.»

«Λες να κατάλαβαν και ποιος στρατός είναι; Ποιος ακριβώς;» Η Νορέλτα ήπια μια γουλιά απ'το Αργυρό Νεφέλωμά της.

«Λόγω του σκατίσιου φωτισμού της Επιγεγραμμένης, ίσως όχι. Αλλά ίσως και να το κατάλαβαν. Όπως και νάχει, προτείνω να φυλάμε σκοπιές, Αδελφή μου. Μια εσύ, μια εγώ. Συμφωνείς; Άμα κάνουν να μας πλησιάσουν μες στη νύχτα έχοντας πουστιά κατά νου, η Πόλη θα μας ειδοποιήσει.»

Η Νορέλτα μάσησε τη μπουκιά της, την κατάπιε, και είπε: «Αν και βαριέμαι να φυλάω σκοπιές, έχεις δίκιο.»

«Η Άνμα είναι σοφή, Αδελφή μου.»

Η Νορέλτα έκανε έναν οριακά προσβλητικό μορφασμό.

«Δεν κατάλαβα· διαφωνείς;» την πείραξε η Άνμα, υπομειδιώντας, καθώς δάγκωνε το σάντουιτς της.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω είχε, αναμενόμενα, κρατήσει τον λόγο της. Χτες το απόγευμα, ο Βόρκεραμ-Βορ και η συνοδία του επέστρεψαν στην Κουρασμένη χωρίς το παραμικρό πρόβλημα από τους φύλακες των συνόρων και την Αστυνομία, και οδηγήθηκαν σ'ένα μεγάλο, καλό ξενοδοχείο από τους ανθρώπους της Πολιτάρχη. Υπήρχε άπλετος χώρος για όλους τους, και οι θυγατέρες της Πόλης δεν διέκριναν παγίδα. Ούτε η Ζιλκάμ'μορ μπορούσε να ανιχνεύσει τίποτα ύποπτο με τη μαγεία της. Τα πάντα έμοιαζαν βολικά και φιλικά.

Η Φοίβη, όμως, φαινόταν ανήσυχη στη Μιράντα – κάτι που περισσότερο από τα σημάδια της Πόλης μπορούσε να διακρίνει παρά με οποιονδήποτε άλλο τρόπο.

«Τι συμβαίνει, Αδελφή μου;» τη ρώτησε σε κάποια στιγμή που τη βρήκε μόνη στον διάδρομο ανάμεσα στα δωμάτια. «Τρέχει κάτι;»

«Τίποτα συγκεκριμένο· τίποτα που να δείχνει ότι κινδυνεύει ο σπουδαίος 'αρχηγός' σας, αν γι'αυτό ρωτάς.»

«Δε ρωτάω γι'αυτό και το ξέρεις. Αν υπήρχε τέτοιος κίνδυνος, μάλλον θα τον είχαμε διακρίνει μαζί.»

Η Φοίβη δεν το αμφέβαλλε. «Αισθάνομαι πως χάνω τον χρόνο μου εδώ, Μιράντα, εντάξει;»

«Τι θα προτιμούσες να κάνεις;»

«Ξέρεις τι θα προτιμούσα να κάνω. Ο καταραμένος Αλυσοδεμένος Ποιητής νιώθω σαν συνέχεια να είναι μες στο κεφάλι μου! Συνέχεια, κάτι με ωθεί να πάω να τον σκοτώσω.»

«Η Πόλη, όμως, δεν σε διώχνει από κοντά μας,» τόνισε η Μιράντα. «Το σημάδι σου δεν σε πονά, έτσι δεν είναι;»

«Αν με πονούσε θα είχα ήδη φύγει, Αδελφή μου.»

«Επομένως, καλά είσαι μαζί μας, για τώρα–»

«Μαλακίες! Σου είπα ότι σ'εκείνο το όνειρό μου είδα πως σκότωνα τον Αλυσοδεμένο Ποιητή ενώ η Κορίνα στεκόταν και με κοιτούσε χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτα για να με σταματήσει. *Κάτι έχει αλλάξει, Μιράντα. Νομίζω ότι τώρα μπορώ να τα καταφέρω.*»

«Γιατί είσαι τόσο ανόητη, γαμώτο; Δε σκέφτεσαι ότι ίσως η Κορίνα να προσπαθεί να σε κοροιδέψει; Το γνωρίζεις ότι μπορεί να παίζει με

τα όνειρά μας. Ίσως αυτό το όνειρο που είδες να ήταν σταλμένο από εκείνη-»

«Δεν το νομίζω-»

«Δεν έχει σημασία τι 'νομίζεις', Φοίβη! Η Κορίνα είναι πιο έμπειρη από εσένα, και δέκα φορές πιο διαβολική. Το αμφισβητείς;»

«Τη γνωρίζω καλά πλέον, την καταραμένη.» Τα μάτια της Νύφης του Χάροντα στραφτάλιζαν σαν πυρακτωμένες μαύρες πέτρες.

«Κι εμένα προσπάθησε να με κοροϊδέψει στον ύπνο μου χτες βράδυ, προτού ξεκινήσουμε για τη Βαθμιδωτή.»

«Τι σου είπε;»

«Δεν έχει σημασία. Ήταν μια απάτη. Απ'αυτές που η Κορίνα ξέρει καλά να στήνει. Ήθελε να με τραβήξει μακριά από τον Βόρκεραμ και τους άλλους. Κάποια επίθεση πρέπει νάχει στο μυαλό της.»

«Μιράντα, δε νομίζω ότι το δικό μου όνειρο ήταν σταλμένο από-»

«Σου είπα - δεν έχει σημασία τι 'νομίζεις'!»

«Δε μ'ενδιαφέρει η γνώμη σου, γαμώτο, Μιράντα!» γρύλισε η Φοίβη, σφίγγοντας τη γροθιά της, μοιάζοντας στα πρόθυρα να χτυπήσει την Αδελφή της. «Η δουλειά μου είναι να-»

«Είναι να μην φυλακιστείς πάλι από την Κορίνα! Αν πιστεύεις ότι αυτή τη φορά δεν θα σε περιμένει - αν πιστεύεις ότι δεν θα καταφέρει να σε παγιδέψει - πήγαινε!» Η Μιράντα έδειξε προς τη μεριά που διαισθανόταν ότι ήταν η Β' Κατωρίγια Συνοικία, εκατοντάδες χιλιόμετρα απόσταση από εδώ (είχε πολύ καλή αίσθηση του προσανατολισμού, ακόμα και μέσα σε κλειστούς χώρους). «Αλλά μην αυταπατάσαι, ανόητη, ότι θα έρθω ξανά να σε βοηθήσω. Δεν είναι κάθε μέρα γιορτή της Μεριδόρης!» Και, στρεφόμενη, πήγε προς το δωμάτιο που μοιραζόταν με τον Αλέξανδρο. Άνοιξε την πόρτα και, μπαίνοντας, την έκλεισε πίσω της. Το κομμένο πόδι της πονούσε πολύ απόψε, καθώς η Πόλη το μεγάλωνε, και δεν είχε διάθεση για ηλίθιους διαπληκτισμούς με τη Φοίβη. Αν ήταν τόσο χαζή ώστε να πάει να πέσει στα δίχτυα της Κορίνας, ας πήγαινε!

Το πρωί, όμως, η Νύφη του Χάροντα ήταν ακόμα μαζί τους καθώς συγκεντρώνονταν στο εστιατόριο του ξενοδοχείου για να πάρουν πρωινό.

Η Μιράντα καθόταν στο ίδιο τραπέζι με τον Αλέξανδρο, τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, την Ολντράθα, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Μάικλ Παγοθραύστη, και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα. Η Φοίβη ήταν καθισμένη σ'ένα τραπέζι παραδίπλα μαζί με τη μισθοφόρο Ροντάκη και έναν Εκλεκτό. Είχε μόνο έναν καφέ μπροστά της, και κάπνιζε. Έλεγε κάτι στους άλλους δύο, επί του παρόντος, και την άκουγαν νεύοντας, ο Εκλεκτός δαγκώνοντας συγχρόνως μια τυρόπιτα.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Θα καλέσω στο Πολιτικό Μέγαρο, για να βεβαιωθώ ότι μας περιμένει η Οβορμάνδω όπως υποσχέθηκε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ αλείφοντας μια μεγάλη φρυγανιά με μαρμελάδα Επίστρωτης, «αν και εγώ δεν την εμπιστεύομαι πλέον. Όχι αφού συζήτησε με τον Χρονομάχο.»

«Δε μου φαίνεται τόσο ευεπηρεάστη,» είπε ο Βόρκεραμ, βγάζοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Νομίζεις ότι θα μπει στη Συμμαχία;» Ο Όρπεκαλ-Λάντι ήταν φανερό πως δεν το νόμιζε.

«Δε θα το απέκλεια κιόλας.»

«Από το στόμα σου στ'αφτί του Κρόνου.»

«Ο Κρόνος πάντα με αφουγκράζεται, Όρπεκαλ.» Ο Βόρκεραμ πατούσε κουμπιά πάνω στον πομπό του, κάνοντάς τους νόημα να σωπάσουν.

«Μάλιστα;» ακούστηκε μια φωνή από το megάφωνο της συσκευής.

«Καλημέρα σας. Είστε ο Γραμματέας της Πολιτάρχης, στο Πολιτικό Μέγαρο της Κουρασμένης;»

«Μάλιστα. Τι θα θέλατε;»

«Ονομάζομαι Βόρκεραμ-Βορ. Καλώ για να ρωτήσω αν η Εξοχότατη περιμένει εμένα και τους συντρόφους μου για να συναντηθούμε σήμερα.»

«Ασφαλώς και σας περιμένει, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Είναι ήδη εδώ.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Ενημερώστε τη ότι σε καμιά ώρα θα είμαστε μαζί της.»

Ο Γραμματέας υποσχέθηκε πως θα την ενημέρωνε και, χαιρετώντας ευγενικά, τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Καλά θα κάνουμε να μην καθυστερούμε,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ στους υπόλοιπους, κρύβοντας ξανά τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Μας διακόπτεις το πρωινό,» παρατήρησε ο Αλέξανδρος με ουδέτερη έκφραση, «το πιο βασικό γεύμα της ημέρας.» Ήταν ο μόνος που εξέφρασε, έστω και αστειευόμενος, μια μικρή διαφωνία. Σύντομα, σηκώθηκαν από τα τραπέζια του εστιατορίου του ξενοδοχείου (όπου όλα τα φαγητά και τα ποτά ήταν πληρωμένα από την Πολιτάρχη) και κατευθύνθηκαν προς το γκαράζ για να πάρουν τα οχήματά τους.

«Άνμα;»

«Μμμμμμμ...»

«Ξημέρωσε, Αδελφή μου.»

Η Άνμα έτριψε τα μάτια της καθώς ήταν ξαπλωμένη στο μακρόστενο, ξεφτισμένο, δερμάτινο κάθισμα έχοντας τα πόδια της πάνω στα γόνατα της Νορέλτα-Βορ η οποία καθόταν στη μια από τις άκριες του καθίσματος παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, φυλώντας την τελευταία σκοπιά, την πρωινή.

«Μμμμμμμμμ.»

Η Νορέλτα τής γαργάλησε τις πατούσες. «Σήκω.»

«Δεν είμαι τόσο γαργαλιάρα, ανώμαλη,» γέλασε η Άνμα, και πήρε τα πόδια της από τα γόνατα της Αδελφής της ώστε να καθίσει κι εκείνη.

«Καφέ;» Η Νορέλτα έτεινε ένα χάρτινο ποτήρι προς το μέρος της.

Η Άνμα το πήρε, βλέποντας πως η Νορέλτα είχε ένα άλλο ποτήρι για τον εαυτό της. «Ποιος τους έφερε;»

«Η εύνοια της Καθμύρας, παιδί μου.»

Η Άνμα ρουθούνησε, μισογελώντας, και ήπια μια γουλιά απ'τον καφέ της. «Ο Βεντάκης πάλι;»

«Η Λητώ.»

«Οι δίδυμες δεν είναι με τον αρχηγό;»

«Τς.»

«Τίποτα συγκλονιστικό όσο κοιμόμουν;»

Η Νορέλτα ήπια καφέ. «Τίποτα. Βαρεμάρα. Τώρα μόνο βλέπω κάτι πολεοσημάδια ότι μας παρακολουθούν.»

Η Άνμα συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας κι εκείνη τα σημάδια της Πόλης μέσα στο πρωινό. «Αλλά δεν πρέπει νάναι οι ίδιοι, ε; Ή ίσως νάναι μπλεγμένοι με τους άλλους...» Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ότι πολύς κόσμος κοίταζε τον καταυλισμένο στρατό του Βόρκεραμ-Βορ,

μα κανείς δεν τολμούσε να πλησιάσει για να τους ζητήσει τον λόγο· και όλοι τους ήταν περίεργοι.

«Ναι, ίσως.»

«Θα μιλήσουμε στ'αφεντικό, λοιπόν, σήμερα, όπως είπαμε;»

«Πρέπει, δεν πρέπει;»

«Πρέπει.»

«Τώρα;»

«Βλέπεις να υπάρχει λόγος για καθυστέρηση;» Η Άνμα ήπια ακόμα μια γουλιιά απ'τον καφέ της και, μετά, φόρεσε τις μπότες της. Άναψε ένα τσιγάρο και, με αυτό στο στόμα και το χάρτινο ποτήρι στο χέρι, άνοιξε την πόρτα της και πήδησε έξω από το παλιό φορτηγό.

Η Νορέλτα-Βορ περίμενε μερικά δευτερόλεπτα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, και κατάλαβε πως το «σήμα» δόθηκε ότι οι ύποπτες έβγαιναν από το τροχοφόρο κλουβί τους. Ο Αρχοντομαχητής δεν θ'αργούσε τώρα νάρθει· και η Ευμενίδα, ίσως. *Είναι σημαντικό νάναι κι οι δύο μαζί όταν θα του μιλήσουμε.*

Η Νορέλτα φόρεσε τα καφετιά μποτάκια της και πήδησε κι εκείνη έξω από το φορτηγό, από την άλλη μεριά του, έχοντας τον καφέ της στο χέρι. Έκανε τον κύκλο του οχήματος και συνάντησε την Άνμα.

Περίμεναν, όρθιες, χωρίς να μιλάνε, κοιτάζοντας γύρω-γύρω.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ δεν φαινόταν να έρχεται. Ούτε η Ευμενίδα Νοράλνω.

«Βεντάκη!» Η Νορέλτα έκανε νόημα στον εν λόγω Εκλεκτό να πλησιάσει, βλέποντάς τον εκεί κοντά. Ήταν από εκείνους που τις φυλούσαν χωρίς να δείχνουν ότι τις φυλούσαν (λες και μπορούσες να το κρύψεις αυτό από δύο θυγατέρες της Πόλης, σκεφτόταν ειρωνικά η Νορέλτα. Ούτε από *μία* δεν μπορούσες να το κρύψεις!).

Ο Βεντάκης πλησίασε. «Τι;»

«Θα ειδοποιήσεις τον Αρχοντομαχητή και την Ευμενίδα; Θέλουμε να τους μιλήσουμε. Είναι αρκετά σημαντικό. Και πρέπει νάναι κι οι δύο εδώ.»

Ο Βεντάκης ένευσε. «Έγινε.»

Η Νορέλτα τού έκλεισε το μάτι με τρόπο που ήξερε ότι εκείνος θα έβρισκε ελκυστικό.

Ο Βεντάκης τής χαμογέλασε σαν χαζός κι έφυγε.

Η Άνμα έριξε κάτω το τελειωμένο τσιγάρο της και το πάτησε. «Γιατί έχω την εντύπωση ότι, κάπως, τον γαργάλησες, Αδελφή μου;»

«Η ιδέα σου είναι,» έκανε αδιάφορα η Νορέλτα-Βορ, με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος. Η κοντή κάπα της κυμάτιζε στον ψυχρό χειμερινό αέρα που σφύριζε μες στη μικρή πλατεία με τον Επιγεγραμμένο Τοίχο στο κέντρο.

Ο ουρανός ήταν σκεπτικός πάνω από τις θυγατέρες, όλο σύννεφα· ο ήλιος δεν φαινόταν, και η απειλή για χαλάζι έμοιαζε να είναι πολύ σοβαρή: τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν σαν δελτίο καιρού.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Ευμενίδα Νοράλνω ήρθαν σύντομα να τις συναντήσουν μπροστά από το παλιό φορτηγό.

«Ο Βεντάκης μού λέει ότι έχετε κάτι σημαντικό να μας πείτε,» είπε ο Αρχοντομαχητής.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Οι τυρόπιτες που μας έφεραν ήταν σαν πέτρες. Δεν τρώγονταν.»

Ο Ρίντιλακ την αγριοκοίταξε.

Η Άνμα μειδίασε. «Αστειεύομαι. Δεν μας έφεραν τυρόπιτες ακόμα.»

«Έχετε κάτι να πείτε, ή όχι;» Δεν έμοιαζε νάχει όρεξη γί'αστεία.

«Λοιπόν, κοίτα. Αυτό που θα σου πούμε η Ευμενίδα ήδη το ξέρει και μπορεί να το επιβεβαιώσει.» Έριξε μια ματιά στη μισθοφόρο, η οποία έμοιαζε ξαφνικά πολύ σκεπτική.

Ο Ρίντιλακ την κοίταξε επίσης. Ύστερα, βλέποντας πως εκείνη δεν είχε κάτι να πει, έστρεψε πάλι το βλέμμα του στην Άνμα.

Αλλά η Νορέλτα-Βορ ήταν τώρα που μίλησε: «Έχεις ακούσει για τις Θυγατέρες της Πόλης;»

«Τις ποιες;»

«Υπάρχει ένας μύθος – ή, μάλλον, πολλοί μύθοι – για τις Θυγατέρες της Πόλης. Δεν έχεις ακούσει τίποτα;»

«Δε νομίζω. Έχει καμιά σχέση μ'αυτό που θέλετε να μου πείτε, ή-;»

«Έχει απόλυτη σχέση. Σίγουρα δεν ξέρεις για τις Θυγατέρες της Πόλης;»

Έβαλε τα χέρια του στη μέση, περνώντας τους δείκτες κάτω από τη ζώνη των όπλων του, μοιάζοντας κάτι ανάμεσα σε τσαντισμένος και βαριεστημένος. «Σίγουρα.»

Η Νορέλτα-Βορ τού μίλησε για μερικούς από τους μύθους: ότι οι Θυγατέρες ήταν κάποιες ημίθεες της Ρελκάμνια που γίνονταν αόρατες, που περνούσαν μέσα από τοίχους, που είχαν πολύ μυστηριώδη σχέδια, και τα λοιπά. «Όλα αυτά, βέβαια, είναι παραμύθια,» τελείωσε. «Αλλά οι Θυγατέρες της Πόλης υπάρχουν, Ρίντιλακ. Κι εμείς είμαστε δύο από αυτές. Όπως και η Μιράντα, η Φοίβη, και η Ολντράθα.»

«Εντάξει,» είπε ο Αρχοντομαχητής. «Αρκετές μαλακίες ακούσαμε πρωινιάτικα, και—»

«Η Ευμενίδα μπορεί να το επιβεβαιώσει,» τόνισε η Νορέλτα.

Ο Ρίντιλακ στράφηκε στη μισθοφόρο. «Σοβαρολογούν;»

Η Ευμενίδα δίστασε προς στιγμή, σαν να αναρωτιόταν, ίσως, τι θα ήθελε ο Βόρκεραμ-Βορ. Ύστερα κατένευσε. «Ναι. Είναι όντως Θυγατέρες της Πόλης.»

«Τι λες, ρε Ευμενίδα;»

«Είναι αλήθεια, Ρίντιλακ.» Και προς την Άνμα και τη Νορέλτα: «Θα του πω γι'αυτά που μας είπε η Ολντράθα, έτσι;»

Οι δυο τους έγνεψαν καταφατικά, σιωπηλές.

Η Ευμενίδα μίλησε στον Ρίντιλακ-Κονχ για ό,τι ήξερε από την Ολντράθα, και μετά του είπε ότι η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είχαν ξεφύγει από τη φυλακή της Κορίνας, όμως αυτό δεν σήμαινε κατευθείαν πως δεν ήταν ύποπτες. Μπορεί η Κορίνα, κάπως, να τις είχε διαφθείρει να τις είχε στρέψει εναντίον τους να τις είχε κάνει κατασκόπους της. Η Ευμενίδα ήταν συνεχώς πολύ επαγγελματική και σοβαρή καθώς μιλούσε, όπως πάντα, σαν να έδινε αναφορά σε κάποιον σημαντικό εργοδότη της.

Ο Ρίντιλακ κούνησε το κεφάλι. «Όλ' αυτά... είναι...» Γέλασε κοφτά. «Μα τον Κρόνο... Κανονικά, δεν θα πίστευα λέξη. Αλλά αφού με διαβεβαιώνεις ότι κι ο αρχηγός τα ξέρει, ότι... είναι μπλεγμένος μ'αυτές. Ότι αυτή η Κορίνα τον κυνηγά σαν στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας... Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος να πω, Ευμενίδα;»

«Δε χρειάζεται να πεις κάτι. Είναι η αλήθεια απλώς.»

Η Άνμα εξήγησε: «Αυτούς που μας παρακολουθούσαν χτες βράδυ, επειδή είμαστε Θυγατέρες τούς προσέξαμε. Τους 'διαβάσαμε' στη γλώσσα της Πόλης που είναι παντού γύρω μας.»

Ο Αρχοντομαχητής εξακολουθούσε να την κοιτάζει καχύποπτα. «Και τι ήταν; Καμιά συμμορία της περιοχής;»

«Στην Επιγεγραμμένη,» αποκρίθηκε η Άνμα, «δεν κυκλοφορούν συμμορίες που θα έπαιρναν από πίσω ολόκληρο στράτευμα σαν το δικό μας. Υποπτευόμαστε ότι ήταν άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ.»

«Υπέροχα...» μουρμούρισε ο Ρίντιλακ-Κονχ σαν να μονολογούσε. «Όχι πως δεν τους περίμενα, δηλαδή, αργά ή γρήγορα,» πρόσθεσε πιο δυνατά. «Ο αρχηγός είπε ότι θα είναι εδώ, αν και δεν εξήγησε πώς ακριβώς είχε αυτή την πληροφορία...»

«Οι θυγατέρες τού το ανέφεραν,» είπε η Ευμενίδα. «Η Μιράντα και η Φοίβη. Το είδαν στο μέλλον.»

«Το... είδαν στο μέλλον... Αυτό δεν είναι σαν τα παραμύθια που μας έλεγε τώρα μόλις η Νορέλτα;»

«Είναι αλήθεια, όμως: μπορούν και βλέπουν το μέλλον. Δεν ξέρω πώς.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ ατένισε ερωτηματικά τις δύο θυγατέρες.

«Μη μας κοιτάς έτσι, αφεντικό,» του είπε η Άνμα. «Εμείς δεν βλέπουμε το μέλλον.»

«Γιατί;»

«Υπάρχει... μια συγκεκριμένη μέθοδος που πρέπει να ξέρεις για να το κάνεις αυτό. Εμείς δεν την ξέρουμε.»

«Γιατί;»

«Γιατί εσύ δεν ξέρεις να πιλοτάρεις υποβρύχιο, μεγάλε; Απλά δεν έτυχε να το μάθουμε, εντάξει;»

«Τέλος πάντων... Και τι προτείνετε να γίνει τώρα;» Κοίταζε μια την Ευμενίδα μια τις θυγατέρες.

Η πρώτη είπε: «Εγώ δεν τις εμπιστεύομαι απόλυτα ακόμα· το ξέρουν κι οι ίδιες.»

«Δε θα υπηρετούσαμε ποτέ, σε καμία περίπτωση, την Κορίνα, Ευμενίδα,» τόνισε η Νορέλτα-Βορ.

«Αν ήταν εδώ η Μιράντα, ή η Ολντράθα, ή ο αρχηγός, μπορεί και να το πίστευα αυτό, Νορέλτα. Αλλά τώρα...»

Η Άνμα αναστέναξε. «Όπως και νάχει,» είπε. «Έμαθες κι εσύ ποιες είμαστε για να μην αναρωτιέσαι,» απευθυνόμενη στον Αρχοντομαχητή.

Ο Κίρκος Λιγνοπόδης σταμάτησε το θωρακισμένο, πολεμικό δίκυκλό του πάνω σε μια γέφυρα. Πλάι του η Τζέσικα σταμάτησε το μινιπλάνο της. Πίσω τους σταμάτησαν κι άλλοι, όλοι καβάλα σε πολεμικά δίκυκλα, όλοι Φονικοί Τροχοί.

Οι ανιχνευτές τούς είχαν ειδοποιήσει ότι ο άγνωστος στρατός είχε καταυλιστεί στην καρδιά της Επιγεγραμμένης, γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Ο Κίρκος και η Τζέσικα τον έβλεπαν τώρα από εδώ όπου βρίσκονταν. Δεν ήταν κοντά του, φυσικά, μα ούτε και μακριά. Η θέα ήταν καλή. Το φουσάτο που είχε περάσει τα νότια σύνορα χτες βράδυ είχε στήσει ολόκληρο καταυλισμό – σκηνές ανάμεσα στα σταθμευμένα οχήματα. Και τα αεροσκάφη του ήταν προσγειωμένα σε τάρτσες και σε δρόμους που είχαν χώρο για προσγείωση.

Η Τζέσικα έβγαλε ένα ζευγάρι κιάλια, μурμουρίσε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, και κοίταξε κάτω, ενώ ο Αστρομάτης έκανε κύκλους πάνω από εκείνη και τους Φονικούς Τροχούς, φτεροκοπώντας μες στο παγερό πρωινό.

«Μάγισσα είσαι, γαμώτο;» μούγκρισε ο Κίρκος δίπλα της.

«Ξέρω μερικά ξόρκια απλώς!» γέλασε η Τζέσικα, παρατηρώντας τα σταματημένα οχήματα, τις σκηνές, και τους ανθρώπους. Και τα σημάδια της Πόλης, φυσικά.

«Έπρεπε να μου το είχες πει ήδη. Μπορεί να χρειαστούμε τη μαγεία σου.»

«Δεν είναι και τόσο σπουδαία.»

«Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως δεν ήταν αυτό;»

«Είσαι διαβασμένος!» γέλασε η Τζέσικα, ενώ συγχρόνως έβλεπε πως μέσα στον στρατό ήταν δύο γνωστές της. Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ. Στέκονταν πλάι σ'ένα παλιό φορτηγό που έμοιαζε με γέροντα της Πόλης, και μιλούσαν μ'έναν μισθοφόρο και μια μισθοφόρο που όλα τα σημάδια μαρτυρούσαν ότι ήταν οι αρχηγοί τούτου του φουσάτου.

Η Τζέσικα κατέβασε τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια από τα μάτια της. «Οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ είναι. Αλλά δεν νομίζω ότι ο ίδιος είναι μαζί τους.» Δεν τον είχε δει στον καταυλισμό, και τα πολεοσημάδια τής μιλούσαν για μια έλλειψη μεγάλου αρχηγού. Αυτός που έλειπε δεν μπορεί παρά να ήταν ο «τρομερός» Βόρκεραμ-Βορ. Ποιος άλλος; (Γιατί

η Πόλη τον γούσταρε τόσο πολύ αυτό τον τύπο; Άξιζε, άραγε, να τον γνωρίσεις από κοντά;)

«Γιατί όχι; Επειδή δεν έτυχε να τον δεις;»

«Κοίτα κι εσύ, αν θέλεις.» Η Τζέσικα τού έδωσε τα κιάλια της. Δε νόμιζε ότι η ίδια τα χρειαζόταν άλλο. Διαισθανόταν πως είχε δει ό,τι ήταν να δει. *Η Άνμα και η Νορέλτα είναι εδώ, αλλά όχι ο Βόρκεραμ-Βορ. Ούτε τα άλλα μέλη της Τριανδρίας, μάλλον. Ούτε η Μιράντα, ή η Ολντράθα, ή η Φοίβη. Γιατί; Τι στους διαβόλους του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει; Τίποτα ενδιαφέρον; Μειδίασε. Τι κάνουν μόνοι τους στην Επιγεγραμμένη;*

Ο Κίρκος, εν τω μεταξύ, είχε πάρει τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια από το χέρι της και κοίταζε τον καταυλισμένο στρατό.

Θα μπορούσε ο ερχομός τους, αναρωτήθηκε η Τζέσικα, νάχει σχέση μ'εμάς; Ξέρουν τα σχέδια του Βάρνελ, κάπως; Γέλασε. Θα γίνει χαμός εδώ πέρα!

Ο Κίρκος κατέβασε, τελικά, τα κιάλια από τα μάτια του. «Έχεις δίκιο: δεν φαίνεται πουθενά ο Βόρκεραμ-Βορ.» Γνώριζε, φυσικά, τη φάτσα του: την είχε δει σε φωτογραφίες και σε οθόνες. «Αλλά δεν μπορεί αυτοί νάναι τυχαία εδώ. Μάλλον ήρθαν για εμάς.»

Η Τζέσικα ένευσε. «Το ίδιο νομίζω κι εγώ.»

«Δε συμφέρει, όμως, να τους επιτεθούμε. Δεν έχουμε αρκετές δυνάμεις για κάτι τέτοιο. Πρέπει να ειδοποιηθεί ο κύριος Βάρνελ-Αντ. Αμέσως.»

Και έφυγαν από τη γέφυρα, ολοταχώς, επιστρέφοντας στο αρχηγείο τους μέσα στην Επιγεγραμμένη.

Ο Μάικλ Παγοθραύστης οδήγησε, γι'ακόμα μια φορά, το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών στην αντιβιομηχανική περιοχή της Κουρασμένης όπου βρισκόταν το Πολιτικό Μέγαρο. Οι δρόμοι εδώ ήταν διαφορετικοί απ'ό,τι σε κάθε άλλη γειτονιά της εν λόγω συνοικίας: πολύ όμορφοι, πολύ πράσινοι, πολύ καλλιτεχνικοί. Σχεδόν σαν να βρισκόσουν, ξαφνικά, μέσα σε σκηνικό στημένο για ταινία.

Στο Πολιτικό Μέγαρο, η Αστυνομία τούς περίμενε και άνοιξε αμέσως την πύλη του περιβόλου για να περάσει το εξάτροχο φορτηγό τους και

να οδηγηθεί στο ίδιο κλειστό γκαράζ όπου είχε οδηγηθεί και στις προηγούμενες επισκέψεις εδώ.

Οι τροχοί του σταμάτησαν, κι από τις πόρτες του κατέβηκαν ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, περιτριγυρισμένοι από τις τρεις θυγατέρες και μερικούς ακόμα φρουρούς: τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τη Ζιλκάμα'μορ, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τη Ζιρτάλια τη Γάτα, τον Λεονάρδο και τη Φρίντα Άνταλμιρ, και άλλον έναν Εκλεκτό.

Ένας λοχαγός της Αστυνομίας τούς πλησίασε, ζητώντας τους να τον ακολουθήσουν.

«Οδήγησέ μας,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, και μπήκαν γι'ακόμα μια φορά στο εσωτερικό του Πολιτικού Μεγάρου της Κουρασμένης για να καταλήξουν στην αίθουσα με το μεγάλο τραπέζι.

Εκεί, η Σειρήνα Οβορμάνδω τούς περίμενε μαζί με τους συμβούλους της – τους έξι υπουργούς της και τον Γραμματέα. Χαιρέτησε δια χειραψίας τα μέλη της Τριανδρίας και τους ζήτησε να καθίσουν.

Καθώς κάθονταν, και υπηρέτες τούς έφερναν πρόχειρα φαγητά και ποτά, η Πολιτάρχης της Κουρασμένης δήλωσε πως είχε πάρει μια απόφαση σχετικά με το θέμα της Αμυντικής Συμμαχίας. «Και δεν είναι μια απόφαση που πήρα ελαφρά, σας διαβεβαιώνω, κύριοι. Τα λόγια του κύριου Χρονομάχου δεν τα θεωρώ αμελητέα, ούτε τις προειδοποιήσεις του κύριου Σημαδεμένου. Δεν αμφιβάλλω ότι είστε πραξικοπηματίες–»

«Το 'πραξικοπήμά' μας, κυρία Οβορμάνδω, ήταν κάτι–» άρχισε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

Αλλά εκείνη τον διέκοψε: «Σας παρακαλώ, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι· επιτρέψτε μου πρώτα να τελειώσω.»

«Ασφαλώς...»

«Δεν αμφιβάλλω ότι είστε πραξικοπηματίες, αν και καταλαβαίνω πως, σίγουρα, είχατε καλούς λόγους για ό,τι κάνατε. Ως πολιτάρχης της Ατέρμονης Πολιτείας, όμως, δεν μπορώ να επικροτήσω μια τέτοια κίνηση εναντίον ενός άλλου πολιτάρχη. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει πως θεωρώ ότι είστε υποχρεωτικά απατεώνες που ήρθατε να κλέψετε την εξουσία όλων των πολιταρχών νότια του Ριγοπόταμου. Διατηρώ τις επιφυλάξεις μου σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα. Και ο Αλυσσοδε-

μένος Ποιητής μου φαίνεται αρκετά επικίνδυνος. Αν ποτέ αποφασίσει να κατευθυνθεί προς τα εδώ, δεν θα ήθελα να βρεθεί η συνοικία μου μόνη εναντίον του.

»Γι'αυτό θα γίνω μέλος της Αμυντικής Συμμαχίας. Ο όροι της δεν μοιάζουν επιβαρυντικοί, και, πραγματικά, αδυνατώ να φανταστώ πώς ακριβώς θα μπορούσατε να τη χρησιμοποιήσετε για να κλέψετε την εξουσία μου. Θα σας προσέχω, ωστόσο· σας διαβεβαιώνω γι'αυτό, κύριοι.

»Τώρα, θα μπορούσα να υπογράψω το συμβόλαιο της Αμυντικής Συμμαχίας;» Η Σειρήνα Οβορμάνδω έβγαλε έναν γυαλιστερό στυλογράφο από μια εσωτερική τσέπη του βαθυπράσινου σακακιού της.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Βόρκεραμ-Βορ, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος αλληλοκοιτάχτηκαν. Όλοι τους αισθάνονταν λίγο ξαφνιασμένοι, αν και ο Βόρκεραμ το περίμενε, εν μέρει, ότι η Σειρήνα μπορεί να έπαιρνε μια τέτοια απόφαση. Αλλιώς, γιατί να τους ζητήσει να μείνουν λίγο ακόμα στη συνοικία της; Απλά και μόνο για να τους διώξει λέγοντας πως τους νόμιζε για απατεώνες; Μπορεί να γινόταν κι αυτό βέβαια, μα ο Βόρκεραμ δεν το θεωρούσε και τόσο πιθανό.

Ο Όρπεκαλ είπε: «Ασφαλώς. Ασφαλώς.» Άνοιξε τον χαρτοφύλακά του και τράβηξε έξω το συμβόλαιο, κάτω από τους όρους του οποίου βρίσκονταν οι υπογραφές των άλλων πολιταρχών. Το άφησε πάνω στο τραπέζι και το έσπρωξε προς τη μεριά της Σειρήνας.

Ο Γραμματέας της, με μια γρήγορη κίνηση του χεριού, βοήθησε το έγγραφο να γλιστρήσει ως τον προορισμό του.

Η Πολιτάρχης της Κουρασμένης τού έριξε μια τελευταία ματιά (σαν να φοβόταν ότι μπορεί, από διαβολικό θαύμα, οι όροι να είχαν αλλάξει) και μετά υπέγραψε με τον στυλογράφο της.

Η Μιράντα, η Φοίβη, και η Ολντράθα, ντυμένες σαν μισθοφόροι, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια μέσα στην αίθουσα, δεν διέκριναν τίποτα το πολύ αρνητικό· μόνο μια γενική καχυποψία· αλλά σίγουρα όχι παγίδα ή κακή πρόθεση. Η Σειρήνα Οβορμάνδω είχε, πραγματικά, αποφασίσει να μπει στην Αμυντική Συμμαχία.

Και τώρα έσπρωξε το συμβόλαιο πάλι προς τον Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Γραμματέας της υποβοήθησε, γι'ακόμα μια φορά, ώστε να φτάσει το

έγγραφο στον προορισμό του. Ο ευγενής κοίταξε την υπογραφή της Οβορμάνδω και ένευσε. «Σας ευχαριστούμε, Εξοχότατη,» είπε.

«Δεν υπάρχει λόγος,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν το έκανα ως προσωπική χάρη σ'εσάς, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Θέλω απλώς η συνοικία μου να είναι όσο το δυνατόν πιο καλά προετοιμασμένη, σε περίπτωση πολέμου εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Ο Όρπεκαλ ένευσε ξανά. «Το καταλαβαίνουμε. Γι'αυτό, άλλωστε, βρισκόμαστε εδώ: για να βοηθήσουμε στην αντιμετώπιση της απειλής του Κάδμου Ανθοτέχνη. Όσα λέει για εμάς ο Σημαδεμένος, σας διαβεβαιώνω και πάλι, είναι ψέματα, διασυρμοί, λασπολογίες, λόγια του Σκοτοδαίμονος.»

«Μου το έχετε ήδη τονίσει αυτό, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Πολλάκις.»

«Μια ακόμα φορά δεν βλάπτει,» είπε ο Όρπεκαλ και ρώτησε: «Θα μπορούσαμε να βγάλουμε μερικά αντίγραφα του συμβολαίου με την υπογραφή σας επάνω;»

«Βεβαίως.» Η Σειρήνα έκανε νόημα στον Γραμματέα της, ο οποίος σηκώθηκε από τη θέση του και πλησίασε τον Όρπεκαλ. Εκείνος τού έδωσε το έγγραφο και ο Γραμματέας το πήγε σ'ένα μηχανήμα σε μια γωνία της αίθουσας, περνώντας ανάμεσα από τους αστυνομικούς που στέκονταν ως φρουροί στην περιφέρειά του μεγάλου δωματίου μαζί με τους σωματοφύλακες της Τριανδρίας.

Μετά από λίγο είχαν πέντε αντίγραφα της Αμυντικής Συμμαχίας με τις υπογραφές όλων των πολιταρχών που τώρα συμμετείχαν σ'αυτήν.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω κράτησε τρία αντίγραφα, και τα άλλα δύο και το πρωτότυπο τα πήρε ο Όρπεκαλ-Λάντι βάζοντάς τα στον χαρτοφύλακά του.

Η Πολιτάρχης είπε: «Θα σας πρότεινα να μείνετε όσο επιθυμείτε στη συνοικία μου, κύριοι. Σας θεωρώ φίλους, κι ελπίζω να είστε έντιμοι. Αλλά γνωρίζω πως βιάζεστε· οπότε....»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Πράγματι, κυρία Οβορμάνδω. Βιαζόμαστε. Έχουμε και σ'άλλους πολιτάρχες να μιλήσουμε, και άλλα πράγματα να κάνουμε. Πρέπει να σας αποχαιρετήσουμε. Και ευχόμαστε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να μη φτάσει ποτέ στη συνοικία σας. Αυτός είναι και ο σκοπός της Συμμαχίας άλλωστε.» Σηκώθηκε όρθιος, και ο Όρπεκαλ-Λάντι κι ο Αλέξανδρος Πανιστόριος τον μιμήθηκαν.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω, πλησιάζοντάς τους, τους χαιρέτησε δια χειραψίας ξανά· και ο Όρπεκαλ τη ρώτησε: «Η απόφασή σας νομίζετε πως θα σας φέρει σε σύγκρουση με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής;»

«Ο κύριος Χρονομάχος ρυθμίζει τα της συνοικίας του, κι εγώ της δικής μου, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι – και το καταλαβαίνει αυτό.»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να του ξαναμιλήσετε,» πρότεινε ο Αλέξανδρος, «ώστε να τον κάνετε να δει πως δεν είμαστε απατεώνες;»

Η Σειρήνα τον ατένισε ερευνητικά, ίσως επειδή ο Πανιστόριος γενικά μιλούσε πολύ λίγο σε σχέση με τους άλλους δύο της Τριανδρίας. «Ο κύριος Χρονομάχος έχει πάρει την απόφασή του. Δεν νομίζω πως μπορώ να τον μεταπείσω. Κι ακόμα κι αν *μπορούσα* δεν θα ήθελα να πάρω τέτοια ευθύνη για τη συνοικία του.»

Υστερα, η Αμυντική Τριανδρία επέστρεψε, μαζί με τους σωματοφύλακές της, στο κλειστό γκαράζ όπου είχαν αφήσει το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών.

Καθώς έμπαιναν στο όχημα, ο Βόρκεραμ ρώτησε τις Θυγατέρες ποια ήταν η γνώμη τους για την εξέλιξη της κατάστασης.

«Από την αρχή το ξέραμε ότι όλα θα πήγαιναν καλά,» αστειεύτηκε η Ολντράθα, υπομειδιώντας.

«Δε φαίνεται καμιά παγίδα,» είπε η Μιράντα. «Όλα ήταν ειλικρινή με την κυρία Οβορμάνδω. Δε σας εμπιστεύεται απόλυτα αλλά όντως θέλει να είναι μέλος της Συμμαχίας για λόγους ασφαλείας.»

«Όμως,» είπε η Φοίβη σαν δυσοίωνα πλάσμα του Σκοτοδαίμονος, «όταν η Κορίνα βάλει στο μάτι τη συνοικία της, μάλλον τίποτα δεν θα μπορέσει να τη σώσει.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ την αγριοκοίταξε. «Θα συναντήσω εγώ την Κορίνα προτού φτάσει στην Κουρασμένη!»

«Αυτό είναι!» είπε η Φοίβη, εν μέρει ειρωνικά· «ας δούμε επιτέλους κάτι ενδιαφέρον. Ίσως, τελικά, η παλιόγρια νάχει σοβαρό λόγο που σε φοβάται.» Και άναψε τσιγάρο, μοιάζοντας, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους, να μη βρίσκεται σε καθόλου καλή διάθεση σήμερα. Δεν έδινε τσακιστό δεκάδιο για τη συμμετοχή της Κουρασμένης στην Αμυντική Συμμαχία, προφανώς.

Η Ζιλκάμ'μορ είχε ήδη καθίσει στο κέντρο ισχύος του μεταβαλλόμενου οχήματος, κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως, και ο Μάικλ Πα-

γοθραύστης έβαλε μπροστά τις μηχανές, οδηγώντας προς την έξοδο του γκαράζ και, εν συνέχεια, προς την έξοδο του περιβόλου του Πολιτικού Μεγάρου.

Καθώς έβγαιναν στους δρόμους της μικρής αντιβιομηχανικής περιοχής της Κουρασμένης, ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε: «Θα κατευθυνθούμε τώρα στην Επιγεγραμμένη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, «δίχως καθυστέρηση. Συγκεντρώνουμε τους ανθρώπους μας και πάμε να βρούμε τον Αρχοντομαχητή, την Ευμενίδα, και τους υπόλοιπους.»

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος έφτασε στο *Θαύμα της Νύχτας* δυο ώρες πριν από το μεσημέρι. Το γιγάντιο καζίνο, που ήταν οικοδομημένο πάνω σε μια πλατφόρμα στηριζόμενη στις οροφές πέντε πολυκατοικιών, λειτουργούσε ακόμα και τώρα. Παρά το όνομά του δεν ήταν ανοιχτό μόνο τις νύχτες. Ήταν ανοιχτό όλη την ημέρα· ποτέ δεν έκλεινε. Αν και τα πρωινά, βέβαια, ο κόσμος ήταν σαφώς λιγότερος – πράγμα που σήμαινε, δηλαδή, ότι ήταν πολλαπλάσιος απ'ό,τι σε άλλα καζίνα τις νύχτες, όχι τις ημέρες.

Ο Γουίλιαμ ζήτησε να δει την κυρία Μαρκέλλα Ονέλκρι, δηλώνοντας το όνομά του και λέγοντας πως τον γνώριζε καλά, πως πριν από λίγο καιρό τον φιλοξενούσε εδώ, στο *Θαύμα της Νύχτας*. Η υπάλληλος της ρεσεψιόν επικοινωνήσε με κάποιον – ίσως με την ίδια την Πολιτάρχη – μέσω επικοινωνιακού διαύλου και, μετά, είπε στον κύριο Σημαδεμένο να περιμένει.

Η Μαρκέλλα τον συνάντησε, τελικά, σ'ένα δωμάτιο πίσω από μια μεγάλη αίθουσα τυχερών παιγνίων του *Θαύματος*. Ήταν ντυμένη, ως συνήθως, σαν πριγκίπισσα της Βίηλ, με μακρύ φόρεμα γεμάτο περίτεχνα σχέδια και κρόσσια. Τα μαύρα μάτια της τον ατένιζαν υπολογιστικά καθώς τον χαιρετούσε δια χειραψιάς.

«Κύριε Σημαδεμένε... δεν περίμενα ότι θα σας ξανάβλεπα τόσο σύντομα,» είπε, αρκετά ευχάριστα, αν και ο Γουίλιαμ υποπτευόταν ότι δεν χαιρόταν και πολύ που τον αντίκριζε. «Η Κορίνα σάς έστειλε;»

«Την Κορίνα αναζητώ, κυρία Ονέλκρι.»

«Δεν σας ζητησε, δηλαδή, εκείνη να έρθετε εδώ;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Γουίλιαμ. «Ψάχνω να τη βρω για να της μιλήσω. Και είναι αρκετά σημαντικό.»

Η Μαρκέλλα συνοφρυώθηκε. «Δεν βρίσκεται στο *θαύμα της Νύχτας*. Ούτε στη Συρροή. Απ'όσο ξέρω, τουλάχιστον.»

«Αναμφίβολα, όμως, γνωρίζετε πώς να επικοινωνήσετε μαζί της...»

Η Μαρκέλλα κούνησε το κεφάλι, ταράζοντας ελαφρά τα μακριά μαύρα μαλλιά της που έπεφταν καλοχτενισμένα και γυαλιστερά στους ώμους της, συγκρατημένα μακριά από το μέτωπό της μ'ένα διάδημα που δεν μπορεί παρά να ήταν κατασκευασμένο στη διάσταση της Βίηλ. «Όχι, δεν γνωρίζω, δυστυχώς.»

Ακόμα παριστάνει πως είναι απλώς φίλες! σκέφτηκε ο Γουίλιαμ. «Κυρία Ονέλκρι, ας αφήσουμε πλέον την προσποίηση. Είστε στην ίδια μυστική οργάνωση όπως και η Κορίνα. Σίγουρα έχετε τρόπο να έρθετε σε επαφή μαζί της· και θα σας παρακαλούσα, ως προσωπική χάρη σ'εμένα, να την καλέσετε για να μιλήσουμε. Είναι πολύ σημαντικό.»

Η Μαρκέλλα έσμιξε τα βαμμένα χείλη της, μοιάζοντας ενοχλημένη. Βηματίζοντας μες στο μικρό δωμάτιο – που είχε καταπληκτική θέα της περιοχής γύρω από το *θαύμα της Νύχτας* καθώς ο ένας τοίχος του ήταν ολόκληρος από κρύσταλλο – κάθισε στον έναν από τους δύο χαμηλούς σοφάδες. «Κύριε Σημαδεμένε, σας εξήγησα ήδη – πολλές φορές – ότι δεν ανήκω σε καμία μυστική οργάνωση μαζί με την Κορίνα. Η Κορίνα είναι, μόνο, φίλη μου· σας διαβεβαιώνω, δεν σας λέω ψέματα. – Καθίστε, παρακαλώ.» Έδειξε τον άλλο σοφά, αντίκρυ της.

Ο Γουίλιαμ, αν κι αισθανόταν πολύ νευρικός για να καθίσει, κάθισε για να μην την προσβάλει. Δεν ήθελε εκείνος να στέκεται ενώ μια πολιτάρχης της Ρελκάμνια καθόταν· δεν ήταν καθόλου ευγενικό. «Δεν μπορώ να το πιστέψω αυτό. Η Κορίνα–»

«Η Κορίνα, σίγουρα, σας έχει φανεί παράξενη. Πολύ παράξενη. Και δικαιολογημένα. Και σ'εμένα φαίνεται παράξενη. Όμως δεν ανήκει σε καμιά μυστική οργάνωση. Ούτε εγώ.»

«Εντάξει,» είπε ο Γουίλιαμ, ακόμα δύσπιστος – δεν ήταν δυνατόν η Κορίνα, τουλάχιστον, να μην ανήκε σε μυστική οργάνωση! «Μπορείτε, όμως, να επικοινωνήσετε μαζί της με κάποιον τρόπο; Θα σας είμαι για πάντα υπόχρεος, κυρία Ονέλκρι.»

«Μακάρι να μπορούσα,» αποκρίθηκε η Μαρκέλλα, «αλλά δεν μπορώ. Η Κορίνα έρχεται σε επικοινωνία μ'εμένα, όχι το αντίστροφο.»

Ο Γουίλιαμ δυσκολευόταν να την πιστέψει. Της είχε ζητήσει η Κορίνα να τον απομακρύνει;

«Είστε καλοδεχούμενος να την περιμένετε εδώ, αν επιθυμείτε. Ίσως να έρθει να σας συναντήσει.» Ανασήκωσε τους ώμους της, αρκετά χαριτωμένα, όφειλε να παρατηρήσει ο Γουίλιαμ ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν:

Ή ίσως να μην έρθει ποτέ. Ίσως απλά να θέλεις να με κάνεις να βαρεθώ ώστε να πιστέψω ότι δεν ξέρεις πώς να την καλέσεις και να φύγω.

«Δε μπορώ να κάνω κάτι άλλο,» συνέχισε η Μαρκέλλα, βλέποντας ίσως τη δυσπιστία ή τη δυσαρέσκεια στην όψη του.

Ο Γουίλιαμ είπε: «Θα μείνω μόνο για σήμερα το μεσημέρι. Έχω ήδη κλείσει δωμάτια για εμένα και τους μισθοφόρους μου στο *θαύμα της Νύχτας*.»

«Το έχω πληροφορηθεί. Όλα θα είναι κερασμένα από εμένα, φυσικά.»

«Σας ευχαριστώ, κυρία Ονέλκρι.» *Αν και δεν κάνατε τίποτα, ουσιαστικά, πρόσθεσε νοερά. Κανονικά, δεν έπρεπε να μείνει καθόλου εδώ, σκεφτόταν* έπρεπε να φύγει κατευθείαν για Φιλήκη, όπου βρίσκονταν η οικογένειά του και οι άλλοι άνθρωποι που τον ενδιέφεραν. Ωστόσο, ήλπιζε πως ίσως – *ίσως* – η Κορίνα να άλλαζε γνώμη και, ως το απόγευμα, να ερχόταν να τον επισκεφτεί. Ήθελε πολύ να της μιλήσει για μια τελευταία φορά.

/20\

Ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας είναι ανήσυχος, προβληματισμένος· έπειτα, ακούει κι άλλα κακά νέα, προτού ακούσει καλά νέα και καλέσει μια σημαντική σύμμαχό του για συζήτηση σχετικά με το άμεσο μέλλον· και καταλήγουν να παρακολουθούν οι δυο τους ένα θέαμα που θεωρούν πολύ ευχάριστο, έως και διασκεδαστικό.

Ο Βάρνελ, αφού έκανε έρωτα με την Ασημίνα, δεν κοιμήθηκε παρά ελάχιστα εκείνη τη νύχτα. Αισθανόταν πολύ νευρικός. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και βημάτιζε μέσα στο πλούσιο διαμέρισμά του στην Όκιλμερ. Σκεφτόταν τι θα έκανε αν ο Διόφαντος αποφάσιζε να μην φανεί συνεργάσιμος: αν εξακολουθούσε να βρίσκεται στη Β' Κατωρίγια Συνοικία σκοτώνοντας ανθρώπους και διαλύοντας πράγματα, ζητώντας συγχρόνως, σαν παράφρονας, να υπηρετήσουν τον βασιλιά τούτης της διάστασης. Τι μπορούσε να νικήσει αυτόν και τα τέρατά του, γαμώτο;

Κι εκτός των άλλων, είχε ο καταραμένος αρχίσει να συγκεντρώνει κι ανθρώπους για ακόλουθους. Όσους φοβόνταν την οργή του, μάλλον. Αλλά ήταν όλοι τους τρελοί! Τι νόμιζαν ότι θα κέρδιζαν ακολουθώντας ένα τέτοιο πλάσμα; Δεν ήταν καν άνθρωπος· δεν μπορούσε να καταλάβει τους ανθρώπους. Ήταν κάτι από ενέργεια. Μια φυσική δύναμη, σχεδόν. Κανονικά, δεν θάπρεπε να μπλέκεται με την πολιτική. Τι δουλειά είχε να θέλει να διοικεί συνοικίες; Και πώς ήταν δυνατόν να μοιάζει να ξέρει τη Ρελκάμνια από παλιά; Δεν είχε έρθει από άλλη διάσταση; Αποκλείεται νάναι από εδώ, ο άθλιος δαίμονας!

Ο Βάρνελ είχε επικοινωνήσει με την Κορίνα πιο πριν, για να την ενημερώσει για όσα είχαν συμβεί ως τώρα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και για να ζητήσει τη συμβουλή της. Αλλά εκείνη δεν είχε καμία συμβουλή να του δώσει· δεν ήξερε πώς ακριβώς μπορούσε να αντιμετωπίσει τον Διόφαντο. Τον επαίνεσε, όμως, για τη διπλωματική του κίνηση: του είπε πως πάντα το ήξερε ότι ήταν πολύ ικανός για άρχοντας και τώρα

αυτό αποδεικνυόταν. Κι αν ο Βάρνελ έκρινε σωστά από τη φωνή της, ακουγόταν ικανοποιημένη μαζί του. Και, για κάποιο λόγο, αυτό τον ευχαριστούσε – λες και είχε ν'αποδείξει κάτι στην Κορίνα! Πράγμα που, με τη σειρά του, τον παραξένευε. Αλλά, ούτως ή άλλως, τα πάντα ήταν παράξενα μαζί της. Ήταν θυγατέρα της Πόλης...

«Κι αν δεν πιάσει το σχέδιό μου;» την είχε ρωτήσει μέσα από τον δί-αυλο.

«Θα σκεφτείς κάτι άλλο· σου έχω εμπιστοσύνη, Βάρνελ. Επιπλέον, ίσως...» – είχε κομπιάσει προς στιγμή – «ίσως βοήθεια να έρθει στη Β' Κατωρίγια σύντομα. Αλλά μην την περιμένεις κιόλας μένοντας αδρανής.»

«Δεν πρόκειται να μείνω αδρανής. Σε τι βοήθεια αναφέρεσαι;»

Η Κορίνα, όμως, δεν είχε δώσει άλλες εξηγήσεις. Του είχε πει μονάχα πως ήταν μια πιθανότητα, τίποτα περισσότερο.

Πάντοτε αινιγματική...

Ο Βάρνελ βημάτιζε τώρα μες στο διαμέρισμά του, καθόταν στην πολυθρόνα του γραφείου του, κάπνιζε ακριβά τσιγάρα, ήπιε έναν Γλυκό Κρόνο, μια Ανάμικτη Αρχόντισσα, κι ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο, έφαγε ένα σοκολατάκι, κι άλλο ένα, πρέπει να τον πήρε για λίγο ο ύπνος στον καναπέ του σαλονιού, βημάτιζε πάλι, βημάτιζε... Όταν ήρθε η αυγή, πήγε να ξυριστεί, να πλυθεί, και να ετοιμαστεί. Μετά παράγγειλε, τηλεπικοινωνιακά, να φέρουν πρωινό στο διαμέρισμά του. Η Ασημίνα ακόμα κοιμόταν. Όταν το πρωινό ήρθε, ξύπνησε· πρέπει να είχε ακούσει το κουδούνι.

Πλησιάζοντάς τον, ντυμένη με το ελαφρύ νυχτικό της (το σύστημα θέρμανσης δούλεψε συνεχώς εδώ μέσα· δεν καταλάβαιναν χειμώνα), τον φίλησε στα χείλη. Ύστερα συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας την όψη του. «Δεν κοιμήθηκες καλά;» Και πιο παιχνιδιάρικα: «Έφταιγα εγώ;»

«Θα ήθελα να σου πω ναι, αλλά όχι, αγάπη μου, δεν έφταιγες εσύ.»

«Σκεφτόσουν αυτό το τέρας;»

Ο Βάρνελ κατένευσε. «Η κατάσταση είναι δύσκολη, και δεν είμαι σίγουρος ότι τον έχουμε ξεφορτωθεί ακόμα τον ανώμαλο...»

Η Ασημίνα μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι ενώ είχε τα μάτια της εστιασμένα επάνω του σαν να ήθελε να τον καταβροχθίσει μ'αυτά.

«Τι κάνεις εκεί;» της είπε ο Βάρνελ, ενοχλημένα, αν και εν μέρει αισθανόταν διασκεδασμένος. «Βλέπεις με τη μαγεία σου σε τι κατάσταση βρίσκεται ο οργανισμός μου;» Δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχε κάνει, φυσικά. *Αυτοί οι Βιοσκόποι...*

«Ναι,» απάντησε ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα σιωπής η Ασημίνα'νιρ.

«Σοβαρέψου, αγάπη μου. Δεν έχω ανάγκη από βιοσκοπική ανάλυση.»

«Ποτέ δεν ξέρεις...»

«Είμαι, λοιπόν, καλά, γιατρέ;»

«Δεδομένου ότι δεν κοιμήθηκες σχεδόν καθόλου όλη νύχτα, όπως φαίνεται, υγιέστατος είσαι.»

Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος στο γραφείο του κουδούνισε.

Ο Βάρνελ πήγε εκεί και κοίταξε την οθόνη. Ο Κίρκος ήταν που τον καλούσε. *Καιρός είναι τώρα να μου πουν ότι κάτι δεν πάει καλά και στην Επιγεγραμμένη...*

Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Μάλιστα;»

«*Άρχοντά μου; Ο Κίρκος Λιγνοπόδης είμαι.*»

«Καλημέρα, Κίρκε. Πού βρίσκεσαι;»

«*Κοντά στα σύνορα της Β' Κατωρίγιας· δεν μπορώ αλλιώς να επικοινωνήσω ασύρματα μαζί σας. Το δίκτυο είναι χάλια εδώ. Αλλά δεν σας καλώ γι'αυτό, φυσικά. Ένας στρατός μπήκε στην Επιγεγραμμένη χτες βράδυ.*»

«Τι στρατός; Κι από πού ήρθε;»

«*Από τα νότια, Άρχοντά μου, από την Επίστρωτη, μέσω Αλάθευτης Οδού, και δεν άργησε να στρίψει δυτικά και να καταυλιστεί μέσα στην Επιγεγραμμένη. Τον παρατηρήσαμε από απόσταση, εγώ και η Τζέσικα, και έχουμε συμπεράνει ότι πρέπει να είναι ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ. Αλλά ο ίδιος δεν είναι μαζί τους· λείπει. Εγώ, αρχικά, δεν ήθελα να το πιστέψω, όμως η Τζέσικα επέμενε ότι δεν μπορούσε να τον δει πουθενά με τα κιάλια της. Κι όταν έψαξα με το βλέμμα μου, ούτε εγώ μπορούσα να τον βρω.*»

«Και τι κάνουν τώρα; Πότε ήρθαν;»

«*Χτες βράδυ, όπως σας είπα, Άρχοντά μου. Τώρα είναι ακόμα καταυλισμένοι γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο, και δεν φαίνεται να κάνουν κάτι ιδιαίτερο.*»

«Νομίζεις ότι βρίσκονται στην Επιγεγραμμένη εξαιτίας σας;»

«Εμείς, σίγουρα, δεν τους καλέσαμε με κανέναν τρόπο, Άρχοντά μου. Αλλά το θεωρώ... πιθανό ότι ίσως, κάπως, να έμαθαν για την παρουσία μας και ο λόγος που βρίσκονται εδώ να είναι, όντως, εμείς. Αν είναι έτσι, δεν έχουμε αρκετούς μαχητές για να τους αντιμετωπίσουμε. Είναι αρκετά μεγάλος στρατός. Πρέπει να μας στείλετε ενισχύσεις.»

Ο Βάρνελ ζήτησε να μάθει πόσους τούς υπολόγιζε ο Κίρκος Λιγνοπόδης, κι εκείνος τού απάντησε, οπότε ο Βάρνελ τού είπε ότι θα το σκεφτόταν και θα ετοίμαζε κάποιους ανθρώπους. «Μέχρι στιγμής δεν έχουν κάνει καμιά κίνηση να σας πλησιάσουν, έτσι;» ρώτησε.

«Όχι, δεν μας έχουν πλησιάσει.»

«Αν γίνει αυτό, να με ειδοποιήσεις αμέσως.»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου.»

Τερματίζοντας την τηλεπικοινωνία τους, ο Βάρνελ-Αλντ σκεφτόταν να έρθει σε επαφή με την Καρζένθα-Σολ για να ζητήσει και τη δική της γνώμη πάνω στο θέμα. Η παρουσία του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ στην Επιγεγραμμένη δεν επηρέαζε μόνο τα σχέδια του για τη Φιλήκη αλλά και το σχέδιο μάχης της Καρζένθα εναντίον της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Η Καρζένθα, σίγουρα, δεν θα ήθελε στην Επιγεγραμμένη τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ, αφού σκόπευε να περάσει από εκεί ένα μέρος του στρατεύματός της για να χτυπήσει τον Σελασφόρο Χορονίκη από τα νότια.

Ο Βάρνελ ήταν έτοιμος να καλέσει την Καρζένθα (ενώ, με τις άκριες των ματιών του, έβλεπε την Ασημίνα να στέκεται στην πόρτα του γραφείου του, σιωπηλή, παρατηρώντας – μια περιφερειακή, προκλητική παρουσία, ντυμένη με το ελαφρύ νυχτικό της) όταν ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε ξαφνικά, κι από την οθόνη φαινόταν ότι η κλήση ερχόταν από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του Λοχαγού Φιλόξενου Κάρεσμηχ.

Ο Βάρνελ πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Μάλιστα;»

«Ο κύριος Βάρνελ-Αλντ;»

«Εγώ είμαι, Φιλόξενε. Τι συμβαίνει;»

«Καλημέρα, Άρχοντά μου. Ελπίζω να μη σας ανησυχώ—»

«Δεν είναι και τόσο πρωί.»

«Πριν από λίγο είδαμε τον Διόφαντο να μπαίνει στην κατεστραμμένη περιοχή και να κατευθύνεται δυτικά· και τώρα, ακόμα δυτικά κατευθύνεται καθώς τον κοιτάζουμε από ένα ελικόπτερο πετώντας από πάνω του. Μαζί του είναι όλα του τα τέρατα – αυτά με τα πλοκάμια και τα ενεργειακά – καθώς και οι ακόλουθοί του.»

«Εξακολουθούν να βρίσκονται μες στην κατεστραμμένη περιοχή;»

«Ναι.»

«Βαδίζουν;»

«Ναι, αλλά δεν πηγαίνουν και πολύ αργά. Τα τέρατα με τα πλοκάμια κρατάνε από πάνω τους μια παλιά μεγάλη καρότσα και έχουν μέσα της τους ανθρώπους που ακολουθούν τον Διόφαντο – μάλλον για να κινούνται ταχύτερα. Τα τέρατα με τα πλοκάμια προχωρούν αρκετά γρήγορα, Άρχοντά μου, παρότι κουβαλούν αυτή την καρότσα. Θα έλεγα, γύρω στα σαράντα χιλιόμετρα την ώρα. Και πάω στοίχημα πως ο Διόφαντος από μόνος του, μαζί με τις ενεργειακές οντότητες, θα μπορούσε να κινηθεί ακόμα πιο γρήγορα.»

«Επιτέθηκαν σε κανέναν από το πρωί;»

«Όχι μέχρι στιγμής.»

«Μάλιστα,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «Συνεχίστε να τους παρακολουθείτε, και να με ενημερώνετε.»

Ο λοχαγός της Φρουράς τον χαιρέτησε και η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

«Το σχέδιό σου έπιασε,» παρατήρησε η Ασημίνα'νιρ. «Ο Διόφαντος φεύγει, Βάρνελ!»

«Έτσι φαίνεται. Πηγαίνει δυτικά, τουλάχιστον. Θετικό σημάδι.» Αλλά τώρα έχουμε άλλα προβλήματα, σκέφτηκε ο Βάρνελ. Μόλις ένα κάνει να εξαφανιστεί, ένα δεύτερο παρουσιάζεται!

Πατώντας πλήκτρα πάνω στην κονσόλα του δίαυλου, κάλεσε την Καρζένθα-Σολ.

Η Καρζένθα είχε ξυπνήσει από την αυγή για ν'ασχοληθεί, ακόμα μια μέρα, με τις προετοιμασίες του στρατεύματός της, ενώ νόμιζε πως μπορούσε να αισθανθεί μέσα της το παιδί του Κάδμου να μεγαλώνει... αν και καταλάβαινε πως σίγουρα ήταν μόνο η ιδέα της. Το έμ-

βρυο ήταν ακόμα πολύ μικρό για να το νιώθει. Πριν από πέντε μέρες, μόλις, ήταν που είχε αποφασίσει να το κρατήσει.

Και δεν το είχε μετανιώσει.

Αλλά τώρα είχε άλλα να σκέφτεται. Ο στρατός ήταν, πλέον, σχεδόν έτοιμος να επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Μάλιστα, ίσως να ήταν ακόμα πιο έτοιμος αν δεν είχε συμβεί ό,τι συνέβη με τον Διόφαντο και τα τέρατά του. Κάποιοι μαχητές είχαν σκοτωθεί αντιμετωπίζοντας αυτό τον δαίμονα. Και η παρουσία του μες στη Β' Κατωρίγια Συνοικία ήταν ένας αναμφίβολα ανασταλτικός παράγοντας για το ξεκίνημα της εκστρατείας εναντίον της Α' Κατωρίγιας.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Καρζένθα κουδούνισε ενώ εκείνη είχε μόλις μιλήσει σ'έναν από τους στρατιωτικούς διοικητές για τον εξοπλισμό μιας συμμορίας που είχε μπει στο στράτευμα εδώ, στη Β' Κατωρίγια, όταν αυτή κατακτήθηκε.

Η Καρζένθα τράβηξε τη συσκευή από τη ζώνη της και, στη μικρή οθόνη, είδε ότι ο Βάρνελ την καλούσε από το σπίτι του. Δέχτηκε την κλήση φέρνοντας τον πομπό κοντά στο αφτί της.

«Βάρνελ...»

«Καλημέρα, Καρζένθα. Έμαθες τα καλά νέα;»

«Όχι. Ποια καλά νέα;»

«Ο Διόφαντος άρχισε να κατευθύνεται δυτικά, διασχίζοντας την κατεστραμμένη περιοχή. Ένα ελικόπτερο της Φρουράς τον παρακολουθεί και μου αναφέρει.»

«Αυτά είναι όντως καλά νέα,» συμφώνησε η Καρζένθα-Σολ.

«Μέχρι το βράδυ υποθέτω πως θα βρίσκεται στην Α' Κατωρίγια, αν όλα πάνε καλά. Όμως έχω και κάποια κακά νέα να σου αναφέρω, για τα οποία πρέπει να συζητήσουμε.»

«Τι είναι;»

«Μπορείς να έρθεις στο Πολιταρχικό Μέγαρο; Καλύτερα να μιλήσουμε από κοντά.»

«Θα είμαι εκεί σε καμιά ώρα το πολύ.»

«Καλώς. Θα σε περιμένω.»

«Είναι κάτι σημαντικό, Βάρνελ;»

«Αρκετά σημαντικό. Θα επηρεάσει και το δικό μου σχέδιο και το δικό σου. Έλα, και θα μιλήσουμε από κοντά.»

Η Καρζένθα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία συνοφρυωμένη. Τι εννοούσε ο Βάρνελ ότι θα επηρέαζε και το δικό της σχέδιο και το δικό του; Πρέπει να αναφερόταν στον επικείμενο πόλεμο, σίγουρα...

Η Καρζένθα-Σολ βγήκε από το εστιατόριο όπου βρισκόταν – ένα μέρος που χρησιμοποιείτο αποκλειστικά για τη σίτιση μαχητών του στρατεύματος του Αλυσοδεμένου Ποιητή – και βάδισε προς το όχημά της που ήταν σταθμευμένο λίγο παρακάτω στον δρόμο, κάνοντας νόημα στους Μικρούς Γίγαντες συνοδούς της να την ακολουθήσουν.

Σύντομα, διέσχισε τους δρόμους της Απλωτής κατευθυνόμενη νοτιο-ανατολικά.

Όταν έφτασε στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας, στην Όκιλμερ, βρήκε τον Βάρνελ-Αλντ να την περιμένει εκεί, στο Γραφείο του Πολιτάρχη. Κανένας άλλος δεν ήταν μαζί του. Ήταν μόνοι τους.

«Μ'έχεις ανησυχήσει,» του είπε.

Εκείνος έδειξε την καρέκλα αντίκρου του. «Κάθισε.»

Η Καρζένθα κάθισε, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

«Χτες βράδυ, ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ μπήκε στην Επιγεγραμμένη,» την πληροφόρησε ο Βάρνελ ανάβοντας τσιγάρο, «και καταυλίστηκε εκεί, γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Ήρθαν από τα νότια, από την Επίστρωτη, μέσω Αλάθευτης Οδού. Μέχρι στιγμής δεν έχουν κάνει καμία κίνηση εναντίον των μαχητών μου αλλά υποψιάζομαι ότι βρίσκονται εκεί εξαιτίας τους.»

«Έχουν μάθει για το σχέδιό σου; Πώς; Από πού;»

«Δεν ξέρω. Ίσως κάποια από τις Θυγατέρες του Βόρκεραμ-Βορ να φταίει γι'αυτό.»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε συλλογισμένα η Καρζένθα-Σολ, μη μπορώντας να σκεφτεί κανέναν άλλο τρόπο για να έχει διαρρεύσει μια τέτοια πληροφορία τόσο γρήγορα. *Εκτός αν έχουμε κατασκόπους του Βόρκεραμ-Βορ κρυμμένους ανάμεσά μας...* Αλλά δεν το πίστευε αυτό. Η Κορίνα θα τους είχε, προ πολλού, βρει και ξεπαστρέψει' σίγουρα.

«Ο ίδιος ο Βόρκεραμ-Βορ, όμως, δεν είναι με το στράτευμα στην Επιγεγραμμένη.»

«Τι; Αποκλείεται...»

«Ο Κίρκος Λιγνοπόδης μού λέει πως, κοιτάζοντας από απόσταση τον καταυλισμό, δεν είδε πουθενά τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Μπορεί απλά να μη βρισκόταν σε κοινή θέα εκείνη τη στιγμή, Βάρνελ-»

«Και η Τζέσικα το ίδιο νομίζει,» τόνισε ο Βάρνελ-Αλντ. «Πρώτη εκείνη είπε στον Κίρκο ότι ο Βόρκεραμ δεν είναι εκεί, και ο Κίρκος κοίταξε πολύ προσεχτικά, ψάχνοντάς τον, μη θέλοντας να την πιστέψει αρχικά.»

Η Καρζένθα έσμιξε τα χείλη. Για να το λείει μια θυγατέρα της Πόλης – ακόμα και μια τρελή σαν τη Τζέσικα – δεν μπορεί να ήταν τελείως αβάσιμο... Ίσως όντως ο Βόρκεραμ-Βορ να μην ήταν εκεί. Αλλά, αν αυτό ίσχυε... «Γιατί, Βάρνελ; Γιατί ο ίδιος να μην είναι εκεί; Τι λόγος να υπάρχει;»

«Δεν έχω ιδέα. Το μόνο που μπορώ να υποθέσω,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ ενώ καπνός τσιγάρου έβγαινε από το στόμα του, «είναι ότι έχει άλλες δουλειές, αλλού.»

«Προετοιμάζοντας τη συμμαχία του...»

«Πολύ πιθανόν. Καταλαβαίνεις, όμως, γιατί η παρουσία του στρατεύματός του εκεί επηρεάζει και το σχέδιό σου και το δικό μου, έτσι;»

«Φυσικά. Το δικό μου, μάλιστα, το επηρεάζει περισσότερο από το δικό σου. Είναι πολύ βασικό να μπορούμε να επιτεθούμε στην Α' Κατωρίγια και από την Επιγεγραμμένη.

»Πόσο μεγάλος είναι ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ;»

Ο Βάρνελ τής είπε την εκτίμηση του Λιγνοπόδη.

«Όχι και τόσο μεγάλος. Θα μπορούσαμε να τον διώξουμε αν του επιτεθούμε μαζικά. Αλλά θα μπορούσε και να μας παρακωλύσει.»

«Οι μαχητές μου, πάντως, που βρίσκονται τώρα στην Επιγεγραμμένη είναι αδύνατον να τον αντιμετωπίσουν μόνοι τους.»

«Έχει κάνει καμιά κίνηση εναντίον τους;»

«Τίποτα ακόμα. Σου είπα: χτες βράδυ ήρθε.»

Η Καρζένθα άναψε ένα τσιγάρο από αυτά που είχε ο Βάρνελ επάνω στο γραφείο του.

«Τι προτείνεις να κάνουμε;» τη ρώτησε εκείνος. «Εγώ, ως τώρα, δεν έχω αποφασίσει. Και δεν ήθελα ν'αποφασίσω προτού ακούσω τη γνώμη σου.»

Η Καρζένθα σκέφτηκε την κατάσταση, καπνίζοντας, και είπε: «Προς το παρόν, δεν θα κινηθούμε με κανέναν τρόπο εναντίον του στρατού

στην Επιγεγραμμένη. Άσ' τους να δούμε τι *πραγματικά* ζητάνε εκεί. Γιατί υπάρχει και η πιθανότητα να *μην* ξέρουν για το σχέδιό σου. Δεν είναι βέβαιο ότι το ξέρουν· απλά το υποθέτουμε.»

Ο Βάρνελ-Αλντ ένευσε. «Έχεις δίκιο σ'αυτό. Μια βιαστική κίνηση μπορεί να έχει αρνητικά αποτελέσματα για εμάς.»

«Οφείλουμε, όμως, να είμαστε σε ετοιμότητα.»

«Ασφαλώς.»

«Θα έχουμε στρατό έτοιμο να σταλεί στην Επιγεγραμμένη για να χτυπήσει τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ, να τους διώξει από εκεί, ώστε να μπορούμε να κάνουμε τις δουλιές μας χωρίς προβλήματα.»

«Ναι...» είπε ο Βάρνελ τινάζοντας στάχτη στο μεγάλο τασάκι.

«Για την ώρα, θέλω να δω τι θα κάνει ο Διόφαντος. Αν όντως επιτεθεί στα ανατολικά σύνορα της Α' Κατωρίγιας, αυτό θα αποτελέσει *τρομερή* βοήθεια για εμάς. Δε θα προκαλέσει μόνο ζημιές στον εχθρό, αλλά θα τον πανικοβάλλει κιόλας, θα τον αποδιοργανώσει. Αποκλείεται να έχουν τρόπο να αντιμετωπίσουν τον Διόφαντο.»

«Αποκλείεται,» συμφώνησε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Και τότε θα είναι η κατάλληλη στιγμή για να επιτεθούμε. Ίσως, τελικά, να μη χρειαστεί καν να περάσουμε από την Επιγεγραμμένη. Θα δείξει... Και αναρωτιέμαι τι θα κάνει ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ όταν αρχίσουμε να χτυπάμε την Α' Κατωρίγια. Θα προσπαθήσει να τη βοηθήσει; Γιατί, ξέρεις, είναι πιθανό να βρίσκεται εκεί, στην Επιγεγραμμένη, γι'αυτό το σκοπό: για να προσφέρει στρατιωτική αρωγή στον Χορονίκη, ξαφνιάζοντάς μας συγχρόνως. Μπορεί να νομίζουν ότι θα έρθουν 'απροειδοποίητα' από την Επιγεγραμμένη, ότι δεν θα έχουμε καταλάβει την παρουσία τους εκεί.»

Ο Βάρνελ γέλασε κοφτά. «Ειρωνικό, αν ισχύει αυτό, ε;»

«Τι εννοείς;»

«Φαίνεται πως όλοι νομίζουμε ότι κανείς δεν έχει υπολογίσει την Επιγεγραμμένη σ'ετούτο τον πόλεμο και, άρα, είναι καλή για εκμετάλλευση – πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα *όλοι* να έχουμε υπολογίσει την Επιγεγραμμένη στα σχέδιά μας. Μια λογική που ακυρώνει τον ίδιο της τον εαυτό, σαν παραδοξότητα.»

Η Καρζένθα ένευσε. «Πράγματι,» παραδέχτηκε· και είπε: «Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσαμε αυτό να το χρησιμοποιήσουμε κάπως προς όφελός μας...» συλλογισμένη.

«Έχεις καμιά ιδέα;»

«Όχι. Όχι ακόμα. Ίσως στο σύντομο μέλλον.»

Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε. Ο Βάρνελ κοίταξε την οθόνη του. «Έχουμε νέα του Διόφαντου,» παρατήρησε, και πάτησε ένα πλήκτρο. «Σ'ακούω, Φιλόξενε. Πού βρίσκονται τα τέρατα;»

«Έχουν βγει από την κατεστραμμένη περιοχή, Άρχοντά μου,» ήρθε η φωνή του Λοχαγού Κάρεσμηχ από το ηχείο της συσκευής, «και κατευθύνονται δυτικά. Πλησιάζουν πλέον τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας.»

«Πιο γρήγορα απ'ό,τι νόμιζα...» μουρμούρισε η Καρζένθα-Σολ.

«Μας έχουν χτυπήσει;» ρώτησε ο Βάρνελ τον λοχαγό.

«Καθόλου. Ούτε εμείς τούς έχουμε επιτεθεί, φυσικά, όπως έχετε προστάξει.»

«Αφήστε τους να περάσουν, να μπουν στην Α' Κατωρίγια. Μπορείς να μου δώσεις εικόνα, Φιλόξενε;»

«Μπορώ, Άρχοντά μου.»

Και στην οθόνη του τηλεπικοινωνιακού συστήματος, η οποία δεν ήταν και τόσο μικρή, άρχισαν να φαίνονται δρόμοι και γέφυρες, και ο Διόφαντος να προχωρά εκεί, αιωρούμενος, λαμπυρίζοντας, ενώ οι ενεργειακές του οντότητες χοροπηδούσαν και τινάζονταν και φτερούγιζαν ολόγυρά του σαν μυστηριακή συνοδία, θυμίζοντας πτηνά, έντομα, και αιλουροειδή. Τα τέρατα με τα πλοκάμια τον ακολουθούσαν, δεμένα μαζί του με φωτεινές αλυσίδες. Από πάνω τους κουβαλούσαν μια καρότσα μέσα στην οποία κάθονταν οπλισμένοι άνθρωποι.

Ο Βάρνελ έστρεψε την οθόνη έτσι ώστε να μπορεί να παρακολουθεί και η Καρζένθα.

Η παράξενη συνοδία διέσχιζε την Αζρόντω, ενώ οι πάντες απομακρύνονταν από αυτήν, οι δρόμοι άδειάζαν στο πέρασμά της. Τα οχήματα και οι διαβάτες άλλαζαν, αμέσως, κατεύθυνση μόλις έβλεπαν τα τέρατα να έρχονται. Είχαν ακούσει γι'αυτά από τους δημοσιογράφους και, μάλλον, δεν περίμεναν να τα δουν τόσο σύντομα στην περιφέρειά τους, αφού τα ραδιόφωνα και οι οθόνες έλεγαν ότι οι επιθέσεις γίνο-

νταν βόρεια της κατεστραμμένης περιοχής, στα νότια Μονότροπης και Χτυπημένης.

Η Φρουρά παρακολουθούσε τον Διόφαντο από πλευρικούς δρόμους και γέφυρες, αλλά δεν τον πλησίαζε, όπως είχε ζητήσει ο Πολιτάρχης τους. Το ελικόπτερο του Φιλόξενου πετούσε σταθερά πάνω από τα τέρατα, κατοπτεύοντας και στέλνοντας οπτικά δεδομένα στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Όκιλμερ μέσω τηλεπικοινωνιακών σημάτων.

Ο Βάρνελ-Αλντ και η Καρζένθα-Σολ κοίταζαν χωρίς να μιλάνε. Όταν έσβησαν τα τσιγάρα τους στο τασάκι, δεν άναψαν άλλα.

Ο Διόφαντος προχωρούσε και προχωρούσε και προχωρούσε μέσα στους δρόμους της Αζρόντω, πάντοτε δυτικά, πάντοτε αδειάζοντας τις οδούς και τις λεωφόρους με την παρουσία του και μόνο, αλλά μην κάνοντας καμιά ζημιά, μη χτυπώντας κανέναν άνθρωπο.

Όταν έφτασε στα σύνορα με την Α' Κατωρίγια Συνοικία, οι φρουροί της Β' Κατωρίγιας δεν επιχείρησαν να τον σταματήσουν· τον άφησαν να περάσει. Οι συνοριοφύλακες της Α' Κατωρίγιας, όμως, δεν τους μιμήθηκαν. Κανόνια και ρουκετοβόλα στράφηκαν προς τον Διόφαντο και τα τέρατά του, μαχητές ύψωσαν τουφέκια και οπλοπολυβόλα και μικρά ρουκετοβόλα, θωρακισμένα οχήματα μπήκαν σε κίνηση, ακόμα και τρία ελικόπτερα φάνηκαν να έρχονται.

«Αυτό,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, «πρέπει να έχει πλάκα...»

Ο Διόφαντος και τα τέρατα του φαίνονταν απόμακρα τώρα – το ελικόπτερο του Φιλόξενου δεν τολμούσε να πλησιάσει περισσότερο τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας, μην το καταρρίψουν – αλλά όχι τόσο απόμακρα ώστε η Καρζένθα και ο Βάρνελ να μη μπορούν να δουν τον χαλασμό που ξεκίνησε. Αρχικά, κανόνια πυροβόλησαν – προειδοποιητικά, ίσως – και κανένα αποτέλεσμα, ασφαλώς, δεν έφεραν. Ανάγκασαν μόνο τα πλοκαμοφόρα τέρατα ν'αφήσουν την καρότσα σ'έναν παράπλευρο δρόμο, για να μην κινδυνεύουν να σκοτωθούν οι άνθρωποι μέσα της. Οι ίδιοι οι μηχανικοί δαίμονες δεν είχαν κανέναν φόβο, ούτε ο Διόφαντος ή οι άλλες ενεργειακές οντότητες.

Οι συνοριοφύλακες συνέχισαν να πυροβολούν, και άρχισαν να εκτοξεύουν και ρουκέτες τώρα. Ακόμα και μια φωτεινή ριπή έπεσε από κάποιο ενεργειακό κανόνι. Τίποτα, βέβαια, δεν μπορούσε να σταματήσει τον Διόφαντο και τους ακόλουθούς του. Πλησίασαν την πύλη του τεί-

χους και την κατέστρεψαν, χτυπώντας την με ενέργεια και με πλοκάμια. Οι μαχητές του Σελασφόρου Χορονίκη πρέπει να είχαν πανικοβληθεί πλέον. Μονάχα λάμπεις και καπνός φαίνονταν στην οθόνη στο Γραφείο του Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Βάρνελ-Αλντ γελούσε. «Σαν να βλέπεις κινηματογραφική ταινία!...»

Η Καρζένθα μειδίασε. Δεν είχες την ίδια άποψη όταν τα βλέπαμε αυτά να συμβαίνουν στους δικούς μας δρόμους, παρατήρησε. Αλλά δεν μίλησε.

Οι λάμπεις φαίνονταν, σταδιακά, ολοένα και πιο μακριά μέχρι που είχαν σχεδόν κρυφτεί πίσω από τα οικοδομήματα και τις γέφυρες της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Βάρνελ μίλησε στον Φιλόξενο μέσω του τηλεπικοινωνιακού διαύλου: «Δε χρειάζεται να είστε πλέον εκεί,» του είπε. «Μπορείτε να φύγετε.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Τα οπτικά δεδομένα έπαψαν να εκπέμπονται στον τηλεοπτικό δέκτη του Γραφείου, και η οθόνη μαύρισε.

Ο Βάρνελ στράφηκε στην Καρζένθα. «Νομίζω, Στρατάρχη, πως ήρθε η ώρα να επιτεθούμε στον Σελασφόρο Χορονίκη.»

/21\

Ο Βόρκεραμ-Βορ επιστρέφει σε μια συνοικία απ'την οποία έχει περάσει, τελευταία, αρκετές φορές· η Μιράντα μαθαίνει κάτι καλό αλλά, συγχρόνως, ανησυχητικό, και κάνει μια επίσκεψη· γίνεται μια συζήτηση για πρόσφατα γεγονότα, μυστηριώδη συμβάντα, και πιθανές πλεκτάνες, προτού φασαρία τη διακόψει· τα πολεοσημάδια φανερώνουν την παρουσία ενός λαθρεπιβάτη· ένας αρχηγός έχει πολύ σοβαρές αμφιβολίες και υποπτεύεται απάτη· και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ταξιδεύει μες στη νύχτα.

Ήταν μεσημέρι όταν μπήκαν στην Αμφίνομη, ύστερα από τον σύντομο έλεγχο που έκαναν οι αστυνομικοί της συνοικίας στα οχήματά τους. Η Μιράντα, όμως, είχε μπει πιο πριν, για να περάσει τους Φίλους χωρίς να τους σκαλίσει κανένας. Είχε οδηγήσει το φορτηγό της επιδέξια και πεπειραμένα, ακολουθώντας τα σημάδια της Πόλης και διασχίζοντας τα σύνορα από μια σήραγγα, αποφεύγοντας τους ελεγκτές.

Μαζί της ήταν ο Αλέξανδρος, νιώθοντας γι'ακόμα μια φορά εντυπωσιασμένος από τις ικανότητές της. Ούτε οι καλύτεροι κατάσκοποι που ήξερε δεν θα μπορούσαν ποτέ να τα καταφέρουν τόσο καλά – και, μάλιστα, κατ'επανάληψη! Πόσες φορές το είχε κάνει αυτό η Μιράντα ως τώρα; Πόσες φορές είχε περάσει τους Φίλους από σύνορα συνοικιών χωρίς να την προσέξουν; Ή, τουλάχιστον, χωρίς να κατορθώσουν να τη σταματήσουν, έχοντάς την προσέξει πολύ αργά;

Μα τον Κρόνο, ποτέ δεν θα το συνηθίσω... σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, υπομειδιώντας. Νιώθοντας, εκτός από εντυπωσιασμένος, και πολύ τυχερός που την είχε γνωρίσει. Αν και δεν πρόκειται, σε καμία περίπτωση, να την καταλάβαινε απόλυτα, μια τέτοια γνωριμία άξιζε όσο εκατό άλλες. Για την εμπειρία, αν μη τι άλλο.

«Εντάξει,» είπε η Μιράντα τώρα, «έρχονται,» καθώς έβλεπαν τα οχήματα της συνοδίας του Βόρκεραμ-Βορ να έχουν μπει στην Αμφίνομη και να διασχίζουν τους δρόμους της. Η Μιράντα είχε σταματήσει το

φορτηγό τους στο πλάι μιας ανηφορικής οδού όλο σιδεράδικα, και από εκεί είχαν αρκετά καλή θέα.

Πάτησε το πετάλι ξανά και έβαλε τους τροχούς σε κίνηση. Πλησίασαν τα οχήματα της συνοδίας του Βόρκεραμ-Βορ, και εκείνος τη ρώτησε, τηλεπικοινωνιακά, μέσω του πομπού της: «*Θα μας οδηγήσεις σε καλό μέρος για να περάσουμε το μεσημέρι;*»

«Ναι. Περίμενε, μόνο, λίγο να επικοινωνήσω με την Εύνοια πρώτα.»

«*Θα πας στους Νομάδες;*»

«Τηλεπικοινωνιακά θα της μιλήσω. Δε θ'αργήσω.»

«*Εντάξει.*» Ο Βόρκεραμ τερμάτισε την επικοινωνία.

Η Μιράντα πάτησε ένα κουμπί πάνω στον πομπό της, που ήταν γαντζωμένος στην κονσόλα του φορτηγού.

«*Μιράντα;*» ακούστηκε, ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, η φωνή της Εύνοιας.

«Τι κάνεις, Αδελφή μου; Ακόμα στην Πλατεία Διχαλωτής είστε;»

«*Ναι, και όλα είναι ήσυχα εδώ. Εσύ πού είσαι; Ήρθες στην Αμφίνομη;*»

«Μόλις μπήκαμε.»

«*Θα έχετε ήδη συναντήσει την Άνμα και τη Νορέλτα, υποθέτω—*»

«*Ποιες;*» έκανε η Μιράντα, ξαφνιασμένη, έχοντας μια πολύ περίεργη αίσθηση.

«*Α...*» έκανε η Εύνοια. «*Δεν τις έχετε συναντήσει; Δεν τις βρήκατε στον δρόμο σας;*»

«Τι είν' αυτά που λες, Αδελφή μου; Η Άνμα και η Νορέλτα είναι αιχμάλωτες της Κορίνας! Πώς να—;»

Το γέλιο της Εύνοιας τη διέκοψε. «*Όχι, Μιράντα! Φυσικά και δεν είναι! Είναι ελεύθερες τώρα.*»

«Τι;... Πώς;» Στο μυαλό της Μιράντας ήρθε εκείνο το όνειρο με την Κορίνα. Το όνειρο στο οποίο η Κορίνα τής έλεγε πως είχε ελευθερώσει την Άνμα και τη Νορέλτα επειδή το φυλαχτό είχε σπάσει – και η Μιράντα, φυσικά, δεν είχε πιστέψει λέξη από αυτά...

«*Η Κορίνα τις ελευθέρωσε, Αδελφή μου.*»

Δεν είναι δυνατόν... σκέφτηκε η Μιράντα. Θα τρελαθώ... Δεν είναι δυνατόν! «Και πού είναι τώρα;»

«*Έρχονταν να σας βρουν. Βασικά, σας περίμεναν εδώ, στην αρχή, στον καταυλισμό των Νομάδων. Ακολουθώντας τα πολεοσημάδια του στρα-*

τού του Βόρκεραμ είχαν καταλήξει σ'εμάς. Τους είπα ότι έχετε πάει στην Κουρασμένη. Προσπαθούσαμε να σας καλέσουμε τηλεπικοινωνιακά, μα δεν μπορούσαμε. Αποφάσισαν, λοιπόν, η Άνμα και η Νορέλτα να σας περιμένουν να επιστρέψετε από την Κουρασμένη· τους είπα πως, λογικά, δεν θα αργούσατε αφού πρέπει να πάτε στην Επιγεγραμμένη. Όμως, τελικά, δεν ερχόσασταν και τόσο σύντομα όσο θα ήθελαν, οπότε ξεκίνησαν για να σας βρουν-»

«Πότε έγινε αυτό; Πριν από πόσες μέρες;»

«Χτες το πρωί, Μιράντα. Χτες το πρωί έφυγαν.»

«Χτες το πρωί επισκεφτήκαμε τη Βαθμιδωτή, Αδελφή μου...»

«Τη Βαθμιδωτή; Μα...»

«Είχαμε κάποιες δουλειές εκεί.»

«Και πάλι, η Άνμα και η Νορέλτα έπρεπε να ανιχνεύσουν τα πολεοσημάδια σας. Είστε ολόκληρος στρατός...»

«Δεν πήγαμε μαζί με όλο τον στρατό-»

«Τι; Πού είναι ο στρατός σας, δηλαδή;»

«Ο Βόρκεραμ τούς- Βασικά, άσ' το. Θα τα πούμε από κοντά. Έρχομαι από εκεί, εντάξει;»

«Σε περιμένουμε, Μιράντα.»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Ο Αλέξανδρος είπε: «Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είναι ελεύθερες;»

«Έτσι φαίνεται...» Η Μιράντα ήταν προβληματισμένη.

«Υποπτο δεν είναι αυτό; Γιατί η Κορίνα να τις ελευθερώσει οικειοθελώς; Η Εύνοια μόλις είπε ότι τις ελευθέρωσε οικειοθελώς, έτσι δεν είπε;»

Το φυλαχτό... σκέφτηκε η Μιράντα, καταστράφηκε; Μα τον Κρόνο, είναι αλήθεια; Μου έλεγε αλήθεια, η άθλια, σ'εκείνο το όνειρο; «Θα δούμε. Θα πάω να μιλήσω με την Εύνοια, τώρα.»

«Θάρθω μαζί σου.»

«Όπως θέλεις. Αλλά στάσου, πρώτα, να ειδοποιήσουμε τον αρχηγό.» Πάτησε ένα κουμπί πάνω στον πομπό της, κι όταν ο Βόρκεραμ απάντησε, του είπε: «Ακολουθήστε με. Θα σας πάω σ'ένα πανδοχείο, και μετά θα φύγω.»

«Θα φύγεις;»

«Πρέπει να μιλήσω με την Εύνοια. Θα σας συναντήσω πάλι το απόγευμα. Ο Αλέξανδρος θάρθει μαζί μου.»

Η φωνή της Ολντράθα ακούστηκε από τον πομπό: «*Συμβαίνει κάτι, Αδελφή μου;*»

«Ναι.»

«*Τι;*»

«Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είναι ελεύθερες.»

«*Τι!*»

«Ούτε εγώ ξέρω λεπτομέρειες ακόμα. Θα ξαναμιλήσουμε αργότερα, Ολντράθα. Προς το παρόν, ακολουθήστε με.»

Ο καταυλισμός των Νομάδων ήταν όπως η Μιράντα τον θυμόταν από την προηγούμενή της επίσκεψη. Η Πλατεία Διχαλωτής φαινόταν να έχει βολέψει τους ακόλουθους της Εύνοιας: όλα τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν, έκδηλα. Και οι κάτοικοι της περιοχής ήταν φιλικοί προς τους Νομάδες: ακόμα κάτι που φανέρωναν τα σημάδια της Πόλης.

Εκτός από τη Μιράντα και τον Αλέξανδρο, μέσα στο φορτηγό με τους Φίλους ήταν τώρα και η Φοριντέλα-Ράο. Έχοντας ακούσει από την Ολντράθα ότι η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ ήταν ελεύθερες, ήθελε οπωσδήποτε να πάει μαζί με τη Μιράντα στους Νομάδες των Δρόμων για να μάθει περισσότερα. Δεν μπορούσε να περιμένει.

Η Μιράντα σταμάτησε το όχημά της στις παρυφές του καταυλισμού, άνοιξε την πόρτα πλάι της, και βγήκε. Ο Αλέξανδρος και η Φοριντέλα την ακολούθησαν. Οι Φίλοι έμειναν μέσα, βγάζοντας μελωδικούς ήχους και αναδεύοντας βαριεστημένα τα πλοκάμια τους.

«Μιράντα!» Ο Θόρινταλ πλησίασε τη Θυγατέρα, την εξόριστη αριστοκράτισσα της Έκθυμης, και τον παλιό Αρχικατάσκοπο της Β Κατωρίγιας Συνοικίας, καθώς βάδιζαν μέσα στον καταυλισμό των Νομάδων μαγνητίζοντας βλέμματα και κάνοντας πολλούς ν'αρχίσουν να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους. Η Μιράντα δεν τους ήταν άγνωστη. Ήξεραν πως ήταν φίλη της Κυράς των Δρόμων. Ήξεραν πως ήταν σαν την Κυρά των Δρόμων.

«Τι κάνεις, Θόρινταλ;» Η Μιράντα έσφιξε το χέρι του σαμάνου, χαμογελώντας, αγκαλιάζοντάς τον προς στιγμή.

«Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ ήταν εδώ, το ξέρεις; Σε έψαχναν. Χτες το πρωί έφυγαν για να σε βρουν.»

«Μου το είπε η Εύνοια, τηλεπικοινωνιακά.»

«Σου το είπε;... Δηλαδή... δεν τις συνάντησες; Δε σε βρήκαν;»

«Δυστυχώς όχι.»

«Μα... τότε...» Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε. «Μπορεί κάτι να τους έχει συμβεί;»

«Πάμε να βρούμε την Εύνοια, πρώτα–»

«Εδώ είμαι, Αδελφή μου.» Η Εύνοια ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους Νομάδες, ντυμένη μ'ένα μακρύ ασημόχρωμο φόρεμα με γαλανά νερά. Τα ξανθά μαλλιά της απλώνονταν σαν μανδύας πίσω της, στραφταλίζοντας όμορφα στο φως του απογευματινού ήλιου. «Έλα να μιλήσουμε.» Έκανε νόημα να την ακολουθήσουν.

Η Μιράντα, η Φοριντέλα-Ράο, ο Αλέξανδρος, και ο Θόρινταλ την ακολούθησαν, πηγαίνοντας στη σκηνή της και μπαίνοντας εκεί.

«Καθίστε,» τους είπε η Εύνοια, δείχνοντας μερικά σκαμνιά. «Να σας κεράσω κάτι;» Πλησίασε μερικά μπουκάλια πάνω σ'ένα τραπεζάκι.

«Ευχαριστούμε, όχι,» αποκρίθηκε η Φοριντέλα-Ράο και ρώτησε, ανυπόμονα: «Πού είναι η Άνμα; Είναι καλά;»

«Την τελευταία φορά που ήταν εδώ, καλά ήταν. Όπως επίσης και η Νορέλτα.»

«Τι ακριβώς έγινε, Αδελφή μου;» ζήτησε να μάθει η Μιράντα, ενώ οι τρεις τους και ο Θόρινταλ είχαν καθίσει στα σκαμνιά.

Η Εύνοια κάθισε σ'ένα άλλο σκαμνί, και τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ.

«Δεν το πιστεύω...» μουρμούρισε η Μιράντα, κουνώντας το κεφάλι. «Είναι αλήθεια...»

«Τι εννοείς, Αδελφή μου;»

«Η Κορίνα με συνάντησε μέσα σ'ένα όνειρο και μου είπε ότι τις έχει ελευθερώσει και ότι το αρχαίο φυλαχτό έσπασε. Αλλά δεν την πίστεψα, φυσικά· γιατί σκέφτηκα, αν το αρχαίο φυλαχτό έχει σπάσει, πώς τότε έρχεται και μου μιλά στο όνειρό μου;»

«Κι αυτό δεν είναι όντως ένα καλό ερώτημα;» είπε ο Αλέξανδρος. «Ίσως η Κορίνα να λέει ψέματα. Σε όλες σας. Ίσως να έχει κάποιο ύπουλο σχέδιο κατά νου.»

«Η Νορέλτα μού έδειξε τα θραύσματα του φυλαχτού, Αλέξανδρε,» διαφώνησε η Εύνοια. «Τα έχει μαζί της. Η Κορίνα τής τα έδωσε.»

«Και λοιπόν; Πώς το ξέρει ότι *πράγματι* είναι τα κομμάτια του φυλαχτού; Δε θα μπορούσαν να είναι κάποια τυχαία κομμάτια;»

«Δε νομίζω ότι εύκολα θα μπέρδευε τα κομμάτια του αληθινού φυλαχτού με τυχαία σκουπίδια. Η Κορίνα πρέπει όντως να το έσπασε καθώς αντιμετώπιζε την αντιοπτασία.»

«Αν είναι έτσι,» είπε ο Αλέξανδρος, «αυτό είναι καλό, σωστά;»

Η Εύνοια ένευσε. «Λογικά, ναι.»

«Αλλά δυσκολεύομαι να το πιστέψω,» επέμεινε ο Αλέξανδρος.

«Για ποιο άλλο λόγο να ελευθερώσει την Άνμα και τη Νορέλτα; Δε μου φαίνεται για κάποιου είδους παγίδα. Η Κορίνα θέλει να σταματήσουμε τον πόλεμο-»

«Η Κορίνα *άρχισε* τον πόλεμο, έτσι δεν είναι;»

«Νόμιζε τότε ότι είχε τον έλεγχο. Τώρα φοβάται ότι έχει χάσει *κάθε* έλεγχο. Τουλάχιστον, έτσι μου είπε η Νορέλτα-Βορ.»

Ο Αλέξανδρος στράφηκε στη Μιράντα. «Γιατί δεν μιλάς;»

«Γιατί αναρωτιέμαι τι συνέβη και η Άνμα κι η Νορέλτα δεν μας συνάντησαν... και ξέρεις πού έχω καταλήξει;»

«Πού; Ότι η Κορίνα έκανε κάτι;»

«Όχι απαραίτητα. Χτες, φύγαμε για τη Βαθμιδωτή από το πρωί, και συγχρόνως ο στρατός του Βόρκεραμ, υπό την αρχηγία της Ευμενίδας και του Ρίντιλακ-Κονχ, ξεκίνησε για την Επιγεγραμμένη. Την ίδια μέρα η Άνμα και η Νορέλτα εγκατέλειψαν τον καταυλισμό των Νομάδων και κατευθύνθηκαν δυτικά, ερχόμενες προς την Κουρασμένη. Είναι λογικό, επομένως, να συνάντησαν καθοδόν τον στρατό, που θα περνούσε από την Αμφίνομη για να φτάσει στην Επιγεγραμμένη.»

«Και λοιπόν; Δεν είδαν ότι εσύ δεν ήσουν μαζί με τον στρατό; Δεν είδαν ότι ούτε ο Βόρκεραμ, ούτε η Ολντράθα, ούτε εγώ ήμασταν μαζί με τον στρατό; Γιατί δεν συνέχισαν να μας ψάχνουν;»

«Υποθέτω πως μίλησαν με την Ευμενίδα και τον Ρίντιλακ-Κονχ. Η Ευμενίδα ξέρει για τις Θυγατέρες, αλλά ο Ρίντιλακ δεν ξέρει. Κι αυτές οι δύο εμφανίστηκαν τώρα ξαφνικά μπροστά τους, ενώ πριν τις νομίζαμε για αιχμάλωτες. Ίσως να μην τις εμπιστευτήκαν για να τους πουν πού βρισκόμαστε – ότι έχουμε πάει στη Βαθμιδωτή.»

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. «Λες, δηλαδή, ότι τις πέρασαν για κατασκόπους του Ποιητή;»

«Υποθέτω πως θα ήταν επιφυλακτικοί μαζί τους.»

«Ακόμα κι έτσι, γιατί η Άνμα και η Νορέλτα να μη συνεχίσουν να μας ψάχνουν; Αν μας έψαχναν, δεν θα μας είχαν συναντήσει κάπου στο δρόμο ως τώρα;»

Η Μιράντα ήταν σκεπτική. «Ναι, αυτό θα μπορούσε να είχε γίνει... εκτός αν...»

«Εκτός αν;»

«Δεν είμαι σίγουρη, Αλέξανδρε. Προφανώς, κάτι συνέβη. Ή τα πολεοσημάδια δεν τις οδήγησαν σωστά, ή... ή κάτι άλλο έγινε.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο. «Πώς θα τις βρούμε;»

Η Μιράντα έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. «Ποιος είναι ο καινούργιος κώδικας της Νορέλτα, Εύνοια;»

Η Εύνοια τής είπε.

Η Μιράντα τον κάλεσε, αλλά το σήμα της δεν έφτανε. Μετά ζήτησε να μάθει τον κώδικα της Άνμα, όμως το αποτέλεσμα ήταν ίδιο. «Δεν είναι κοντά μας,» είπε η Μιράντα.

«Γιατί να μην επιστρέψουν σ'εμάς, αφού δεν σας βρήκαν;» έθεσε το ερώτημα ο Θόρινταλ. «Πού αλλού να έχουν πάει;»

Ο Αλέξανδρος κούνησε το κεφάλι. «Σας το λέω: κάτι ύποπτο συμβαίνει. Η Κορίνα δεν θα τις άφηνε έτσι απλά ελεύθερες.»

«Τους Νομάδες τούς ελευθέρωσε όταν δεν τους χρειαζόταν άλλο φυλακισμένους,» του θύμισε η Εύνοια.

«Δεν είναι το ίδιο. Κι επιπλέον, είχε βρει άλλη χρήση για τους Νομάδες, μην ξεχνάς. Τους πήγε στον Ποιητή.»

«Για να μη μας πετάξει στους δεκαπέντε δρόμους,» εξήγησε ο Θόρινταλ.

«Νομίζεις ότι την ενδιέφερε το καλό σας;» είπε ο Αλέξανδρος.

«Δεν είναι τόσο διεστραμμένη όσο ορισμένοι θεωρούν. Δηλαδή, είναι αναμφίβολα, πολύ περίεργη, αλλά δεν πιστεύω ότι θα έκανε κακό σε κάποιους απλά για να τους κάνει κακό. Θα το έκανε μόνο αν είχε συγκεκριμένο σχέδιο στο μυαλό της.»

«Αυταπατάσαι ότι την ξέρεις τόσο καλά, σαμάνε;»

«Της είχα μιλήσει αρκετές φορές όσο βρισκόμασταν στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.»

«Ο Θόρινταλ δεν έχει άδικο,» είπε η Μιράντα. «Η Κορίνα, γενικά, δεν κάνει κακό στους άλλους απλά και μόνο για να τους κάνει κακό. Έχει, όμως, πολύ, πολύ περίεργα σχέδια πάντα' και ίσως η Άνμα κι η Νορέλτα να είναι τώρα μπλεγμένες σ' ένα από αυτά.»

Ο Θόρινταλ ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως.»

Ο Αλέξανδρος επέμεινε: «Σας λέει ψέματα' δεν μπορεί νάχει καταστραφεί το φυλαχτό. Αλλιώς, πώς σε επισκέφτηκε στον ύπνο σου, Μιράντα; Εσύ η ίδια είπες ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς το φυλαχτό. Μπορεί;»

Η Μιράντα ήταν συλλογισμένη.

Ο Θόρινταλ είπε: «Υπάρχουν αόρατοι δρόμοι που σε οδηγούν στα όνειρα των άλλων.»

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Το γράφει στον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*. Ορισμένοι άνθρωποι έτυχε ν' ακολουθήσουν κρυφούς δρόμους που τους οδήγησαν μέσα στα όνειρα άλλων ανθρώπων.»

Ο Αλέξανδρος ρουθούνισε. «Αστικοί μύθοι.»

«Ο Θόρινταλ ίσως να μιλά σωστά, Αλέξανδρε,» είπε η Μιράντα. «Είναι πιθανό να υπάρχει τέτοιος κρυφός δρόμος. Ο *Τόμος των Αόρατων Δρόμων* είναι σοβαρό βιβλίο' δεν είναι από κείνα που γράφουν σαχλαμάρες.»

«Η Κορίνα, δηλαδή, ξέρει κάποιον αόρατο δρόμο που οδηγεί στα όνειρα των άλλων...» Ακουγόταν δύσπιστος. Πολύ.

«Δεν αποκλείεται.»

Ο Θόρινταλ είπε: «Εδώ εγώ μπορώ ν' ακολουθήσω αόρατους δρόμους – αν και συμπτωματικά, το παραδέχομαι – γιατί να μη μπορεί η Κορίνα, μα τον Κρόνο;»

Η Μιράντα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι εννοείς ότι μπορείς ν' ακολουθήσεις αόρατους δρόμους;»

Ο Θόρινταλ μειδίασε άθελά του. Ακόμα αισθανόταν ενθουσιασμένος από εκείνη την εμπειρία με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ την προχτεσινή νύχτα. «Ανακαλύψαμε τον Δρόμο της Γνώσης, Μιράντα,» αποκρίθηκε' και της εξήγησε πώς είχε γίνει αυτό. «Ακολουθούσα *πολεοσημά-*

δια, ουσιαστικά,» είπε μετά. «Δεν ξέρω πώς το έκανα – και τώρα δεν μπορώ να το ξανακάνω – αλλά, μα τα μυστήρια της Τελλένειρας, Μιράντα, ακολουθούσα πολεοσημάδια.»

Η Μιράντα ήταν συλλογισμένη. «Ο Τόμος αναφέρει απλούς ανθρώπους που έχουν ακολουθήσει τους αόρατους δρόμους...» είπε σαν να μονολογούσε.

«Ο Θόρινταλ, όμως, δεν είναι απλός άνθρωπος,» τόνισε ο Αλέξανδρος· «είναι σαμάνος.»

«Δεν πρέπει να έχει σχέση αυτό. Κάτι άλλο είναι που έχει σχέση... Τέλος πάντων. Ίσως νάχεις δίκιο, Θόρινταλ: Ίσως η Κορίνα να ξέρει κάποιον κρυφό δρόμο που οδηγεί στα όνειρα των άλλων. Ίσως έτσι να επικοινωνήσει μαζί μου.»

«Ή ίσως,» προειδοποίησε ο Αλέξανδρος, «να είναι όλα απάτη, και το φυλαχτό να μην έχει σπάσει.»

«Την Άνμα και τη Νορέλτα, τώρα, πώς θα τις βρούμε;» τους διέκοψε η Φοριντέλα-Ράο. «Μπορεί να κινδυνεύουν ξανά!»

Φασαρία, ξαφνικά, έξω από τη σκηνή της Εύνοιας. Φασαρία στον καταυλισμό των Νομάδων.

Οι δύο θυγατέρες είδαν τα πολεοσημάδια να δείχνουν αναστάτωση μα όχι πραγματικό κίνδυνο.

«Τι γίνεται εκεί έξω;» συνοφρυώθηκε ο Αλέξανδρος.

Ο Θόρινταλ σηκώθηκε απ'το σκαμνί του και παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου της σκηνής, βγαίνοντας.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Η Μιράντα είδε τους Φίλους να βαδίζουν ανάμεσα στους Νομάδες των Δρόμων βγάζοντας μελωδικούς ήχους από τα σφαιρικά ενεργομεταλλικά σώματά τους και κουνώντας τα βιολογικά πλοκάμια τους.

Είχαν φύγει από το φορτηγό χωρίς να τη ρωτήσουν. Είχαν φύγει από το φορτηγό παρακούγοντάς την. Η Μιράντα τούς είχε ζητήσει, μέσω της επικοινωνιακής συσκευής του Χέρκεγμοξ, να μείνουν μέσα. Αν έχουν αρχίσει να με αγνοούν, τα πράγματα θα δυσκολέψουν... σκέφτηκε.

«Τα Εκτρώματα,» παρατήρησε ο Θόρινταλ.

«Φίλους' τα λέμε τώρα,» του είπε ο Αλέξανδρος.

«Φίλους;»

«Ναι. Είναι πιο φιλικό όνομα, δεν είναι;»

Οι Νομάδες ήταν που έκαναν τη φασαρία που τους είχε βγάλει από τη σκηνή της Εύνοιας, καθώς μιλούσαν έντονα αναμεταξύ τους και έδειχναν τα μηχανικά πλοκαμοφόρα όντα, μοιάζοντας αρκετά ανήσυχοι παρότι δεν ήταν η πρώτη φορά που τα είχαν αντικρίσει.

«Τι συμβαίνει, Μιράντα;» ρώτησε η Εύνοια. «Εσύ τους ζήτησες να έρθουν; Ή... ή όχι;»

Κάποιοι Νομάδες φαινόταν να πλησιάζουν τη σκηνή της Κυράς των Δρόμων, τρέχοντας.

Η Μιράντα παρατηρούσε τα πολεοσημάδια, και διέκρινε ότι οι Φίλοι δεν ήταν μόνοι. Δυσκολεύτηκε λιγάκι αλλά το διέκρινε. Ναι, *σίγουρα* δεν ήταν μόνοι. Διάβαζε για «καθοδήγηση» στη γλώσσα της Πόλης. Και κατάλαβε.

Οι τρεις Νομάδες που πλησίαζαν έφτασαν κοντά. «Εύνοια!» είπε ο ένας. «Τα Εκτρώματα! Είναι...; Γιατί...;» Δεν ήξερε τι ακριβώς να ρωτήσει, προφανώς.

«Μην ανησυχείτε,» τους είπε η Εύνοια. «Η Μιράντα θα...» Έστρεψε το βλέμμα της στην Αδελφή της. «Μιράντα;»

Οι Φίλοι, διασχίζοντας τον καταυλισμό των Νομάδων, περνώντας ανάμεσα από σκηνές και ανάστατους ανθρώπους–

(κάποια από τα Πνεύματα των Δρόμων έβγαζαν όπλα, κάποιοι γονείς τραβούσαν γρήγορα τα παιδιά τους παράμερα, κάποιοι άλλοι μετακινούσαν πράγματα λες και φοβόνταν ότι μπορεί τα μηχανικά όντα να τα κατέστρεφαν)

–προσέγγιζαν τη σκηνή της Εύνοιας. Και τα πολεοσημάδια γίνονταν ολοένα και πιο ευδιάκριτα για τη Μιράντα. *Καθοδήγηση...*

«*Χέρκεγμοξ!*» φώναξε χαμηλόφωνα, συριστικά, στη γλώσσα των πολεοπλαστών, η Μιράντα. «*Παρουσιάσου Χέρκεγμοξ!*»

Ο Θόρινταλ, που στεκόταν παραδίπλα, το μόνο που κατάλαβε ήταν το όνομα του πολεοπλάστη. Η Μιράντα φώναζε *Χέρκεγμοξ*, σωστά; *Μα φυσικά! Αυτός πρέπει να το κάνει! Αυτός, σκέφτηκε ο σαμάνος, και μειδίασε. «Ο Χέρκεγμοξ είναι,»* είπε. «*Φυσικά.*»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τώρα κι εκείνη στα πολεοσημάδια ότι η Πόλη μιλούσε για κάποιου είδους «κατεύθυνση» των

Εκτρωμάτων – Φίλων, όπως τα είχε πει ο Αλέξανδρος – από κάποιου είδους «οντότητα». Ναι, πολύ πιθανόν να ήταν ο πολεοπλάστης.

Τα δέκα μηχανικά όντα σταμάτησαν αντίκρυ στη σκηνή της Κυράς των Δρόμων, κουνώντας τα πλοκάμια τους, βγάζοντας μελωδικούς ήχους, ενώ από τα ηχεία των Νομάδων ακουγόταν το *Οι Αρχηγοί με τα Ραβδιά* – Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες – και η φωνή του μουσικορρυθμιστή, Ζάρντερακ, να λέει: *Αυτό δεν είναι μέρος του απογευματινού προγράμματος, αλλά μην πανικοβάλλεστε...*

Ο Χέρκεγμοξ ξεπρόβαλε ξαφνικά πάνω στο σφαιρικό σώμα ενός από τους Φίλους, με τα μάτια του ν'αναβοσβήνουν, καταφανώς διασκεδασμένος. Έκανε τη μακριά ουρά του πέρα-δώθε.

«Καλωσήρθες-και-πάλι Περιπλανώμενη,» χαιρέτησε τη Μιράντα στη γλώσσα του, την οποία μόνο οι δυο τους καταλάβαιναν.

«Τι κάνεις-εκεί με-τους-φίλους-μου; – είχες-υποσχεθεί να-μην τους-πειράξεις!»

«Δεν τους-πειράζω! – βαριόνταν εκεί-μέσα – τους-πρότεινα να-βγουν! – ήθελαν-να-βγουν αλλά σκέφτονταν-εσένα – τους-είπα να-μην-ανησυχούν – εδώ θα-είναι ευπρόσδεκτοι – δεν-είναι ευπρόσδεκτοι;»

«Φυσικά και είναι – αλλά έπρεπε να-με-είχες-προειδοποιήσει!»

«Συγγνώμη.»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι της, και είπε στους άλλους τι συνέβαινε.

«Σου έκλειψε τον έλεγχο των Φίλων, δηλαδή;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Απλά τους μίλησε, είπε.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Τέλος πάντων. Δεν πρόκειται να πειράξουν κανέναν.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε, τότε, και εκείνη τον τράβηξε και κοίταξε τη μικρή του οθόνη. «Ο Βόρκεραμ...»

«Θα θέλει, μάλλον, να επιστρέψουμε,» είπε ο Αλέξανδρος. Είχαν περάσει κάμποση ώρα εδώ, στον καταυλισμό των Νομάδων.

Η Φοριντέλα-Ράο είπε: «Ακόμα δεν έχουμε αποφασίσει τι θα κάνουμε με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ.»

«Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα για να τις βρούμε,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος.

Προτού η Φοριντέλα διαφωνήσει, η Μιράντα είπε: «Όχι, τουλάχιστον, πριν πάμε στην Επιγεγραμμένη. Ύστερα θα ψάξουμε γι'αυτές.» Και δεν είναι μόνο αυτές που μ'απασχολούν τώρα, πρόσθεσε νοερά. Η

Κορίνα, στο όνειρό της, είχε μιλήσει για τον Διόφαντο. Είχε πει ότι βάδιζε στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας, μαζί με έξι Εκτρώματα, προκαλώντας καταστροφές και σκοτώνοντας ανθρώπους. *Και εγώ φταίω για την παρουσία του εκεί... Εγώ τον έφερα στην Πόλη...*

«Θα του απαντήσεις;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος. Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός στο χέρι της ακόμα κουδούνιζε.

Η Μιράντα πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Ναι;» είπε.

«Μιράντα,» ακούστηκε η φωνή του Βόρκεραμ. «Πού είστε; Πρέπει να φύγουμε.»

«Με την Εύνοια είμαστε ακόμα. Αρχίστε να ταξιδεύετε και θα σας συναντήσουμε στην Ψηλή Λεωφόρο προτού φτάσετε στην Επίστρωτη.»

«Εντάξει.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε, και η Μιράντα είπε στην Εύνοια: «Πρέπει να πηγαίνουμε. Αν τύχει η Άνμα και η Νορέλτα να περάσουν από εδώ, πες τους πού είμαστε.»

«Φυσικά. Και εύχομαι να τις ξαναδούμε σύντομα. Εύχομαι τίποτα κακό να μην τους έχει συμβεί.»

Καθώς έφευγαν από τον καταυλισμό των Νομάδων, η Μιράντα ήξερε ότι είχαν παρέα μέσα στο φορτηγό της. Έναν λαθρεπιβάτη. Το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης. Αλλά καταλάβαινε πως δεν θα ήταν εύκολο να τον διώξει. Και δεν ήταν σίγουρη, μάλιστα, αν θα το ήθελε αυτό. Μπορεί και να τους φαινόταν χρήσιμος στο σύντομο μέλλον.

Από την άλλη, βέβαια, ήταν παραμήχανος...

«Χέρκεγμοξ!» φώναξε η Μιράντα και συνέχισε, στη γλώσσα των πολεοπλαστών: «Μη-νομίζεις ότι δεν-ξέρω πως είσαι-εδώ!»

Ο πολεοπλάστης βγήκε μέσα από μια άκρη της κονσόλας του φορτηγού με τρόπο που έμοιαζε εξωφρενικός – σχεδόν σαν να ήταν προς στιγμή δισδιάστατη οντότητα, όχι τρισδιάστατη. Ο Αλέξανδρος ξαφνιάστηκε, φανερά· ενώ η Φοριντέλα, που στεκόταν πίσω τους, ανάμεσά τους Φίλους, μουρμούρισε: «Μα τον Κρόνο...»

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβηναν καθώς γαντζωνόταν πάνω στην κονσόλα με τα νύχια των τεσσάρων ποδιών του που έμοιαζαν να

μπορούν να τον βοηθήσουν να σκαρφαλώσει οπουδήποτε. «Το-φантаζόμουν ότι θα-με-καταλάβαινες Περιπλανώμενη – δεν-ήθελα να-σε-κοροϊδέψω.»

«Γιατί έφυγες από-τους-Νομάδες;»

«Για να-έρθω μαζί-σου – με-ενδιαφέρουν οι-φίλοι-σου.»

«Μην-κάνεις τίποτα με-αυτούς χωρίς να-με-ειδοποιήσεις! – συνεννοηθήκαμε;»

«Το-υπόσχομαι.»

Η Μιράντα δεν τον πίστευε, ωστόσο δεν του ζήτησε να φύγει, γιατί ήξερε πως αν ένας πολεοπλάστης δεν ήθελε να φύγει ήταν τρομερά δύσκολο να τον διώξεις, ακόμα και παράγοντας ενοχλητικούς ήχους. Η Μιράντα θα μπορούσε να τον βγάλει από το φορτηγό, αλλά ο Χέρκεγμοξ, αν ήταν αποφασισμένος – αν η περιέργειά του ήταν αρκετά κεντρισμένη από τους Φίλους – θα την ακολουθούσε. Και καλύτερα να τον έχουμε για φίλο παρά για εχθρό... Η Μιράντα αναρωτιόταν αν θα μπορούσε, μήπως, να τη βοηθήσει να αντιμετωπίσει τον Διόφαντο. Η Κορίνα δεν πρέπει να είπε ψέματα γι' αυτόν. Εξάλλου, είπε αλήθεια για την Άνμα και τη Νορέλτα, και... και για το φυλαχτό, ίσως. Ο Αλέξανδρος, βέβαια, ήταν δύσπιστος αλλά εκείνη το θεωρούσε πολύ πιθανό το φυλαχτό να είχε όντως σπάσει. Δε νόμιζε ότι η Νορέλτα θα μπέρδευε κάποια τυχαία θραύσματα με τα κομμάτια του αρχαίου φυλαχτού.

Η Μιράντα σχεδόν μειδίασε καθώς οδηγούσε. Θα είναι εξοργισμένη με την Κορίνα, που το έσπασε. Εξοργισμένη. Είμαι σίγουρη.

Πού είσαι, όμως, τώρα, Αδελφή μου; Πού έχεις εξαφανιστεί, εσύ και η Άνμα;

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, βλέποντας πως η Μιράντα ήταν σιωπηλή, και ο πολεοπλάστης επίσης. «Θα τον έχουμε κι αυτόν μαζί μας;»

«Ναι. Θέλει να έρθει. Και δε νομίζω ότι θα ήταν καλό να προσπαθήσουμε να τον διώξουμε.»

«Θα το πεις και στον Βόρκεραμ;»

«Πρέπει να το ξέρει.»

Ο Αλέξανδρος κοίταξε συνοφρυωμένος τον πολεοπλάστη πάνω στην κονσόλα. Έριξε μια ματιά πίσω του, στους Φίλους. «Δεν πιστεύω να έρχεται για να τους σκαλίσει με κανέναν περίεργο τρόπο... Εκείνοι οι άλλοι πολεοπλάστες, στην αρχαία, εγκαταλειμμένη πόλη κάτω από τον Ριγοπόταμο, ήθελαν να τους κλέψουν...»

«Μου υποσχέθηκε πως δεν θα τους πειράξει.»

«Και τον πιστεύεις;»

«Όχι απόλυτα. Αλλά μέχρι στιγμής είχε αποδειχτεί φιλικός με τους Νομάδες. Αν ήθελε να μας κλέψει τους Φίλους, θα το είχε κάνει τόσες ημέρες που αυτοί ακολουθούσαν την Εύνοια. Γιατί να περιμένει ως τώρα;»

Ο Αλέξανδρος δεν είχε τίποτ' άλλο να πει. Άναψε τσιγάρο και κάπνιζε κοιτάζοντας το μεταλλόδερμο πλάσμα με τα φωτεινά μάτια που του έμοιαζε ψεύτικο. Του έμοιαζε με παιχνίδι, μα τον Κρόνο! Σε κάνει ν'αναρωτιέσαι πού μπαίνουν οι μπαταρίες, σκέφτηκε. Αλλά ήταν σίγουρος πως οι πολεοπλάστες δεν έπαιρναν μπαταρίες. Οι ίδιοι ήταν σαν μπαταρίες.

Συνάντησαν τη συνοδία του Βόρκεραμ-Bor στην πελώρια Ψηλή Λεωφόρο καθώς κατευθυνόταν προς τα βόρεια, προς τα σύνορα της Αμφίνομης με την Επίστρωτη.

«Τι έγινε, Μιράντα;» ρώτησε η φωνή της Ολντράθα από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό που ήταν γαντζωμένος στην κονσόλα του φορτηγού των Φίλων. «Τι σας είπε η Εύνοια για την Άνμα και τη Νορέλτα;»

«Κανείς δεν ξέρει πού βρίσκονται, για την ώρα. Θα μιλήσουμε από κοντά, Ολντράθα, μόλις σταματήσουμε για βράδυ.»

Η Φοίβη είπε: «Γιατί τα πολεοσημάδια μου δείχνουν ότι έχετε κάτι το παρείσακτο μες στο όχημά σας, Αδελφή μου;»

«Μην ανησυχείς: ένας φίλος είναι. Θα τον γνωρίσετε κι αυτόν μόλις σταματήσουμε – εκτός αν εξαφανιστεί.»

«Αν εξαφανιστεί;» ακούστηκε η απορημένη φωνή του Βόρκεραμ.

«Ναι. Είναι... ιδιαίτερη περίπτωση.»

«Τέλος πάντων. Μόλις κάνουμε στάση θα συζητήσουμε, Μιράντα.»

Στα σύνορα, η Αστυνομία της Επίστρωτης τούς σταμάτησε για έναν τυπικό έλεγχο. Μπορεί τώρα να μην ήταν ολόκληρος στρατός, αλλά ήταν μια φανερά οπλισμένη συνοδία και δεν μπορούσε να περάσει έτσι. Η Μιράντα είχε, φυσικά, ήδη απομακρυνθεί, οδηγώντας το φορτηγό της σε άλλους δρόμους για να διασχίσει τα σύνορα από διαφορετική μεριά.

Γι'ακόμα μια φορά δεν δυσκολεύτηκε πολύ να τα καταφέρει, εντυπωσιάζοντας τον Αλέξανδρο, κάνοντάς τον να απορεί τι έβλεπαν τέλος πάντων οι θυγατέρες σ'αυτά τα σημάδια της Πόλης. *Ο σαμάνος των Νομάδων* είπε ότι κι εκείνος είχε δει για λίγο τέτοια σημάδια. *Αν είχαμε χρόνο θα του μιλούσα περισσότερο. Θα του ζητούσα να μου εξηγήσει.* Αν και ο Αλέξανδρος αμφέβαλλε ότι θα καταλάβαινε...

Ενώ είχαν μπει στην Επίστρωτη και περιμέναν τη συνοδιά του Βόρκεραμ να περάσει τα σύνορα, ρώτησε: «Μ'αυτό τον Δρόμο της Γνώσης που ανακάλυψε ο Θόρινταλ δεν θα μπορούσες να εντοπίσεις την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ;» Ο πολεοπλάστης είχε εξαφανιστεί τώρα· είχε γλιστρήσει πάλι μέσα στην κονσόλα του οχήματος, περνώντας από ένα άνοιγμα που ο Αλέξανδρος θεωρούσε χαραμάδα! Πώς ήταν δυνατόν αυτό το πλάσμα να λυγίζει και να μεταβάλλει έτσι το σώμα του; Από τι ήταν; Έμοιαζε να είναι από μέταλλο, αλλά κανένα μέταλλο δεν μπορούσε να κυρτώνει με τέτοιο τρόπο, μα τον Κρόνο! Ο πολεοπλάστης ήταν σαν νάχε βγει από όνειρο. *Παράξενο όνειρο.*

Η Μιράντα αποκρίθηκε: «Εγώ δεν τον ξέρω τον Δρόμο της Γνώσης. Δεν ξέρω πώς να βρω την αρχή του. Αλλά, ακόμα κι αν την έβρισκα, απ'ό,τι καταλαβαίνω δεν αποκτάς *στιγμιαία* γνώση για οτιδήποτε. Πρέπει να περιπλανηθείς. Οπότε αυτό θα μας βοηθούσε μόνο αν είχαμε κάποια ιδέα πού βρίσκονται η Άνμα και η Νορέλτα· μα δεν έχουμε καμία ιδέα.»

«Μάλλον κάπου στην Κουρασμένη θα είναι.»

«Γιατί τότε δεν τις συναντήσαμε στον δρόμο, Αλέξανδρε; Δε νομίζω ότι θα μας έχαναν, αν ήθελαν πραγματικά να μας βρουν.»

«Δε μπορείς εσύ να τις ανιχνεύσεις ακολουθώντας τα πολεοσημάδια τους;»

«Θα μπορούσα, ίσως, αν ξεκινούσα από τον καταυλισμό των Νομάδων και προχωρούσα σταθερά. Αλλά τώρα πρέπει να πάμε στην Επιγεγραμμένη. Θα επιστρέψω, όμως, μετά. Μ'έχει ανησυχήσει αυτή η ιστορία.»

«Μάλλον είναι κάποιο κόλπο της Κορίνας, Μιράντα. Δε μπορεί νάχει σπάσει το φυλαχτό.»

«Θα δούμε.»

Όταν η συνοδία του Βόρκεραμ-Βορ φάνηκε αντίκρυ τους, την ακολούθησαν, διασχίζοντας την Ψηλή Λεωφόρο και μετά στρίβοντας στην Κεντρική. Σταμάτησαν σ'ένα από τα πανδοχεία της τελευταίας, για να διανυκτερεύσουν, ενώ οι «υπέροχες» οσμές της Επίστρωτης έρχονταν στα ρουθούνια τους.

Η Μιράντα μίλησε στον Βόρκεραμ, την Ολντράθα, τη Φοίβη, και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα γι'αυτά που είχε μάθει από την Εύνοια. Παρόντες στο δωμάτιο ήταν, επίσης, ο Αλέξανδρος και η Φοριντέλα-Ράο, που στέκονταν σιωπηλοί, ακουμπώντας ο πρώτος τον ώμο του στη γωνία κοντά στο παράθυρο, και η δεύτερη την πλάτη της στον τοίχο πλάι στην πόρτα της τουαλέτας.

«Δε νομίζω η Κορίνα να τους είχε αλήθεια για το φυλαχτό, Μιράντα,» είπε ο Βόρκεραμ.

«Συμφωνούμε σ'αυτό,» είπε ο Αλέξανδρος, μοιάζοντας με σκιά που είχε ξαφνικά μιλήσει.

«Αμφιβάλλω, όμως, ότι η Νορέλτα θα μπέρδευε τα θραύσματα του φυλαχτού,» διαφώνησε η Μιράντα.

«Ό,τι και νάχει συμβεί,» επέμεινε ο Βόρκεραμ, «είναι σίγουρα κόλπο για να μας αποπροσανατολίσει. Τους είχε να μας προτρέψουν να σταματήσουμε τον πόλεμο, έτσι δεν τους είχε;»

«Ναι.»

«Είναι δυνατόν να συζητάμε κάτι τέτοιο; Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι που ξεκίνησε τον πόλεμο, με τη βοήθεια της Κορίνας! Εμείς απλά προετοιμαζόμαστε για να αμυνθούμε. Να σταματήσουμε; Σίγουρα αυτό η Κορίνα θα το ήθελε πολύ!»

Ο Αλέξανδρος είπε: «Το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ.»

Η Μιράντα ήταν προβληματισμένη. Επειδή είχε ακολουθήσει τον Δρόμο του Μέλλοντος και θυμόταν τι είχε δει εκεί. Έναν αιματηρό, πολύ αιματηρό, πόλεμο. Καταστροφές και θανάτους. Μια θύελλα ολέθρου. «Αν όμως μπορούσαμε να σταματήσουμε τον πόλεμο;» είπε. «Αν ο Ποιητής έμενε εκεί που είναι και δεν εξαπλωνόταν;»

«Σοβαρολογείς;» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Ο Ποιητής δεν πρόκειται να πάψει τον επεκτατισμό του. Το έχει αποδείξει. Και παντού όλοι οι κακούργοι και οι συμμορίτες ξεσηκώνονται για να τον υπηρετήσουν.

Εσύ η ίδια είδες στο μέλλον ότι θα επιτεθούν στη Φιλήκη, ερχόμενοι από τη Σκορπιστή, από—»

«Δεν το είδε η Μιράντα,» τόνισε η Φοίβη. «Εγώ το είδα.»

«Το ίδιο κάνει.»

«Η Μιράντα, όμως, ίσως να έχει δίκιο, Βόρκεραμ,» είπε η Ολντράθα. «Αν μπορεί να αποφευχθεί ο πόλεμος, γιατί να μην αποφευχθεί;»

«Μα ο πόλεμος δεν θα αποφευχθεί, Ολντράθα! Απλά οι συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου, χωρίς την Αμυντική Συμμαχία, θα είναι σε χειρότερη θέση να αντιμετωπίσουν τις ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Το ξέρετε ότι έχω δίκιο! Ο Κρόνος μάς έχει οδηγήσει σ'ετούτο τον δρόμο όλους μαζί. Σας έχει φέρει στο πλευρό μου. Η Κορίνα απλά προσπαθεί να μας διαιρέσει. Είμαι βέβαιος ότι τώρα παρακολουθεί αυτή την κουβέντα μας μέσω του φυλαχτού της και γελά. Είναι ακριβώς ό,τι θα ήθελε!»

Η Μιράντα είπε: «Κι αν το φυλαχτό έχει όντως καταστραφεί;»

«Ακόμα κι αν έχει καταστραφεί, Μιράντα, η Κορίνα εξακολουθεί να είναι σύμμαχος του Ανθοτέχνη. Το αμφιβάλλεις;»

«Αυτό και η ίδια το είπε στην Άνμα και τη Νορέλτα, όπως μας πληροφορήσε η Εύνιοια. Η Κορίνα, ναι, εξακολουθεί να υποστηρίζει τον Κάδμο Ανθοτέχνη· όμως θέλει ο πόλεμος να σταματήσει.»

«Και να συνεχίσει ο Ποιητής νάχει υπό τον έλεγχό του τις συνοικίες που έκλεψε;» πετάχτηκε η Φοριντέλα-Ράο. «Ο Βόρκεραμ μιλά σωστά, Μιράντα! Ό,τι κι αν συμβαίνει – είτε αυτό το φυλαχτό έχει σπάσει είτε όχι – η Κορίνα προσπαθεί να σας ξεγελάσει! Προσπαθεί να μας διχάσει, η καταραμένη σκύλα, για να δώσει κάποιο πλεονέκτημα στα αγαπημένα της πιόνια!»

«Δεν αποκλείεται καθόλου,» συμφώνησε η Φοίβη. «Βασικά, αυτό είναι το πιθανότερο. Κι αν το φυλαχτό έχει καταστραφεί, τότε... τότε το είχα καταλάβει εδώ και μέρες! Θυμάσαι που σου έλεγα για το όνειρό μου, Μιράντα; Μπορεί αυτό να σήμεινε! Ακριβώς αυτό! Η Κορίνα, χωρίς το πολύτιμο φυλαχτό της, δεν έχει τη δύναμη να με σταματήσει απ'το να σκοτώσω τον Ανθοτέχνη!»

«Μην είσαι τόσο σίγουρη,» της είπε η Μιράντα. «Αν είναι κοντά του και τον προσέχει, δεν πρόκειται ποτέ να τον πλησιάσεις.»

«Θα τη νικήσω, τη σκρόφα! Τώρα δεν έχει κανένα πλεονέκτημα! Η Πόλη θα με καθοδηγήσει – και ο Αλυσοδεμένος Ποιητής θα πεθάνει, όπως και πρέπει!»

«Μισό λεπτό,» είπε η Μιράντα. «Νομίζεις πως τα πράγματα θα είναι καλύτερα αν ο Ανθοτέχνης πεθάνει; Όλοι αυτοί οι συμμορίτες και οι λήσταρχοι που βρίσκονται στις συνοικίες που έχει κατακτήσει–»

«Δε μ'ενδιαφέρει η πολιτική κατάσταση, Μιράντα! Το μόνο που μ'ενδιαφέρει είναι ο θάνατος του Αλυσοδεμένου Ποιητή.» Τα μάτια της έκαιγαν σαν μαύρες πέτρες. «Θα τον σκοτώσω αυτή τη φορά. Κανείς δεν θα με σταματήσει!»

Η τύπισσα είναι ανώμαλη, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, και τρομαχτική. Αλλά η ανωμαλία της ίσως να μας φανεί χρήσιμη... Από την άλλη, αυτό που έλεγε η Μιράντα δεν του φαινόταν τελείως αβάντισμο. Ο θάνατος του Ποιητή μπορεί απλά να έδινε την εξουσία σε κανέναν χειρότερο τύραννο...

«Μην κάνεις καμιά ανοησία, Αδελφή μου,» προειδοποίησε η Μιράντα τη Φοίβη. «Περίμενε. Μαζί μας.»

Η Νύφη του Χάροντα δεν αποκρίθηκε· έμεινε σιωπηλή.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Άσχετα από οτιδήποτε άλλο, δεν πρόκειται να πάψουμε να μεγαλώνουμε την Αμυντική Συμμαχία, Μιράντα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αυτή είναι δική σας απόφαση, σε τελική ανάλυση. Δεν μπορώ εγώ να σας πω τι να κάνετε. Όμως, στο μέλλον, έχω δει έναν τρομερό πόλεμο, Βόρκεραμ. Έναν τρομερά καταστροφικό πόλεμο, και δεν θα ήθελα η Πόλη να αιμορραγήσει έτσι. Καλύτερα δεν θα ήταν να αποφευχθεί;»

«Δεν θα αποφευχθεί με το να πάψουμε να προετοιμαζόμαστε για τις επιθέσεις του Ποιητή.»

«Και δεν μπορούμε ν'αφήσουμε τις κλεμμένες συνοικίες στα χέρια του!» πρόσθεσε η Φοριντέλα-Ράο, με πάθος. «Ο Κάδμος Ανθοτέχνης και η αυτοκρατορία του των λήσταρχων και των κακοποιών πρέπει να διαλυθούν!»

Η Μιράντα παρατήρησε ότι η Ολντράθα έμοιαζε πολύ θλιμμένη από όλα όσα άκουγε αλλά δεν μιλούσε. Το καταλαβαίνει κι εκείνη πως ένας τρομαχτικός πόλεμος έρχεται. Το διαισθάνεται.

Μα τον Κρόνο, τι είχε ξεκινήσει εδώ πέρα; Και πώς θα σταματούσε;

Αυτό που προμηνυόταν ήταν χειρότερο από οποιονδήποτε άλλο πόλεμο γύρω από τον Ριγοπόταμο μπορούσε η Μιράντα να θυμηθεί. Και ήταν πολύ γριά.

Η Κορίνα δεν παρουσιάστηκε για να τον επισκεφτεί. Ή δεν ήταν εδώ, στο *Θαύμα της Νύχτας* ή στη Συρροή· ή για κάποιο λόγο δεν ήθελε να τον συναντήσει. Όπως και νάχε, ο Γουίλιαμ δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Είχε την περιέργεια να της μιλήσει, μα η περιέργειά του δεν ήταν τόσο δυνατή όσο η επιθυμία του να ξαναδεί την οικογένειά του και τους εξόριστους Β' Κατωρίγιους που τώρα βρίσκονταν στη Φιλήκοη.

Έτσι, αφού χαιρέτησε τη Μαρκέλλα Ονέλκρι – ευχαριστώντας την, ευγενικά, για τη φιλοξενία και δίνοντάς της τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά του ώστε να τον καλέσει η Κορίνα όποτε εκείνη επιθυμούσε – έφυγε από το *Θαύμα της Νύχτας* μαζί με τον Μαρκ Τζακ και τους मि-σθοφόρους του. Κατευθύνθηκε βόρεια και δυτικά, καθώς σουρούπωνε, διασχίζοντας τη Συρροή. Και ήταν νύχτα πλέον όταν έφτασε στα σύνορα με τη Φιλήκοη, τα οποία πέρασε χωρίς δυσκολία.

Χρησιμοποιώντας τον καινούργιο τηλεπικοινωνιακό πομπό του, κάλεσε τον πομπό της Ραμίνα, της συζύγου του (ελπίζοντας να μην τον έχει χάσει). Η φωνή της σύντομα έφτασε στ'αφτί του:

«Μάλιστα;» Ακουγόταν επιφυλακτική, μάλλον επειδή έβλεπε πως κάποιος άγνωστος την καλούσε.

«Εγώ είμαι, Ραμίνα. Ο Γουίλιαμ.»

«Γουίλιαμ! Μα τον Κρόνο! Πού βρίσκεσαι; Πού σε έχουν; Τους ζητούσα να μ'αφήσουν να μιλήσω μαζί σου, μα δεν με άφηναν· δεν δέχονταν καν να μου απαντήσουν, τα καθάρματα!»

«Δεν είμαι πια φυλακισμένος, Ραμίνα.»

«Έχεις δραπετεύσει;»

«Ναι. Δεν είναι εδώ οι σφετεριστές, έτσι; Δεν είναι στη Φιλήκοη...»

«Έχουν φύγει, απ'ό,τι ξέρω. Και λένε πως μια συμμαχία σχηματίζεται για να αντιμετωπίσουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Λένε πως ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι έχουν πάει σε άλλες συνοικίες για να κάνουν αυτή τη συμμαχία. Εδώ, πάντως, δεν είναι. Δεν νομίζω, τουλάχιστον.

Κανείς δεν τους έχει δει. Και λείπει και η οικογένεια του Όρπεκαλ-Λάντι· έχει πάει μαζί τους. Καθώς και μερικοί πολιτικοί υποστηρικτές του.»

«Πού βρίσκεσαι, Ραμίν; Είναι καλά τα παιδιά;»

«Καλά είναι. Και η Πολιτάρχης της Φιλήκοης ήταν πολύ ευγενική· μας φιλοξενεί,» και του είπε τη διεύθυνση του διαμερίσματος όπου φιλοξενούνταν.

/22\

Ένας πόλεμος ξεκινά, ο Κάδμος μιλά με τους συμμάχους του, η Κορίνα αναζητά μια Αδελφή της, η Τζέσικα αναλαμβάνει μια αποστολή και συναντά έναν συμμορίτη μες στη νύχτα.

Η Καρζένθα-Σολ δεν άργησε να ξεκινήσει την επίθεσή της. Τώρα έμοιαζε η πιο κατάλληλη στιγμή. Τώρα, που ο Διόφαντος και τα τέρατά του είχαν ήδη εισβάλει στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και προκαλούσαν χάος με την παρουσία και τις πράξεις τους.

Ο στρατός της Καρζένθα ήταν έτοιμος πλέον· δεν υπήρχαν πολλές προετοιμασίες που μπορούσε να κάνει ακόμα. Το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού που αποκτούσε επιτιθέμενος τώρα στην Α' Κατωρίγια ήταν πολύ σημαντικότερο από οποιαδήποτε μικρή έλλειψη προπαρασκευής.

Η Καρζένθα έδωσε, φυσικά, σήμα και στους συμμάχους της στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου να ξεκινήσουν την επίθεση συγχρόνως μ'εκείνη, ενώ πρόσταξε στην Επιγεγραμμένη να μην γίνει εισβολή προς το παρόν. Η παρουσία του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ τη συγκρατούσε. Για λίγο ακόμα, τουλάχιστον. Από αύριο, πιθανώς να έστελνε μαχητές και εκεί.

Τώρα ήταν απόγευμα. Το πρωί ο Διόφαντος είχε μπει στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, και τα τηλεοπτικά κανάλια της (αυτά που το σήμα τους έφτανε ως τη Β' Κατωρίγια) έλεγαν για τις καταστροφές που έκανε και για το ότι απαιτούσε να τον αναγνωρίσουν ως βασιλιά τους· έλεγαν πως ισχυριζόταν ότι ήταν βασιλιάς ολόκληρης της Ρελκάμνια. Ο Σελασφόρος Χορονίκης, όμως, ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας, δήλωνε πως αυτή ήταν, προφανώς, μια επίθεση σχεδιασμένη από τους κακούργους του Αλυσσοδεμένου Ποιητή: είχαν εξαπολύσει κάποιου είδους ενεργειακό δαίμονα μέσα στη συνοικία του! Το γεγονός ότι, τις προηγούμενες ημέρες, ορισμένα τηλεοπτικά κανάλια της Β' Κατωρίγιας έδειχναν καταστροφές στους δρόμους της από έναν παρόμοιο δαίμονα

το απέδιδε σε προπαγάνδα. Ισχυριζόταν πως ήταν σκηνοθετημένο προκειμένου οι κακούργοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή και ο προδότης Βάρνελ-Αλντ να μπορούν να πουν ότι αυτός ο δαίμονας δεν επιτίθετο τώρα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία με δική τους διαταγή. Ήταν η ίδια τακτική που είχαν ακολουθήσει και για να αποδυναμωθεί η Β' Κατωρίγια Συνοικία – η τακτική με τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών οι οποίοι, δήθεν τυχαία, είχαν βρει τότε το θάρρος να ξεκινήσουν να λεηλατούν συστηματικά τις όχθες της Β' Κατωρίγιας και *μόνο* της Β' Κατωρίγιας, μην ενοχλώντας καθόλου την Α' Ανωρίγια Συνοικία! «Αυτές οι τακτικές, όμως, δεν θα πιάσουν εναντίον μας,» δήλωσε ο Σελασφόρος Χορονίκης. «Ο ενεργειακός δαίμονας και τα τέρατα που φέρνει μαζί του μπορεί να μοιάζουν αήττητα αλλά σίγουρα δεν είναι. Πολύ σύντομα θα τα έχουμε κομματιάσει!»

Η Καρζένθα-Σολ δεν του έδωσε το περιθώριο να αποδείξει αν μπορούσε να κάνει τα λόγια του πράξη, καθώς το απόγευμα της ίδιας ημέρας ο στρατός της επιτέθηκε στα σύνορα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, ερχόμενος από τις περιφέρειες Αζρόντω και Φυτευτή της Β' Κατωρίγιας.

Οι μαχητές του Σελασφόρου Χορονίκη, φυσικά, δεν ήταν άνετοιμοι για ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλά η παρουσία του Διόφαντου τούς είχε τραντάξει και δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση τόσο καλά όσο κανονικά θα είχαν τη δυνατότητα.

Ο Κάδμος ξαφνιάστηκε όταν η Καρζένθα τον κάλεσε τηλεπικοινωνιακά λέγοντάς του ότι είχε έρθει η ώρα να ξεκινήσουν τον πόλεμο κατά της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Δεν ήταν πως δεν το περίμενε, βέβαια – το ήξερε ότι σύντομα θα επιτίθονταν – όμως του φάνηκε αρκετά απρόσμενο. Τη ρώτησε: «Γιατί τώρα; Γιατί τώρα που ο Διόφαντος χτυπά τους δρόμους της Β' Κατωρίγιας; Σίγουρα δεν είναι η καλύτερη στιγμή, Καρζένθα!»

Εκείνη, τότε, του εξήγησε ότι ο Διόφαντος δεν ήταν πλέον στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ είχε αποδώσει: τον είχε στρέψει εναντίον της Α' Κατωρίγιας, και βρισκόταν τώρα στους δικούς της δρόμους, χτυπώντας την, απαιτώντας να υποταχθεί στον «βασι-

λήα τούτης της διάστασης». *«Είναι η ιδανική ώρα για να επιτεθούμε, Κάδμε. Δεν θα ξαναπαρουσιαστεί τέτοια ευκαιρία.»*

Ο Κάδμος δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Η Καρζένθα γνώριζε από αυτά τα πράγματα. Τι να της έλεγε εκείνος; Όχι; Επιπλέον, αντικειμενικά, δεν ήταν παράλογα όσα ισχυριζόταν: Όντως, η καλύτερη στιγμή για να επιτεθείς σ'έναν εχθρό είναι όταν αυτός είναι αποπροσανατολισμένος, όταν έχει δικά του, εσωτερικά προβλήματα. *Ακόμα κι εγώ το καταλαβαίνω, που δεν έχω τη στρατιωτική εκπαίδευση της Καρζένθα.*

Φοβόταν, όμως, για εκείνη. Κάθε φορά που ξεκινούσε έναν τέτοιο πόλεμο, φοβόταν για εκείνη. Θα ήθελε να ήταν κοντά της, αλλά δεν μπορούσε τώρα να φύγει από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία για να πάει στη Β' Κατωρίγια. Η παρουσία του χρειαζόταν εδώ.

Ο Κάδμος είχε, πριν από μέρες, μιλήσει ήδη με τη Διοίκηση του Εμπορικού Κέντρου Δυτικού Ριγοπόταμου. Είχε συναντήσει ξανά τον Φιλοχάρη Μορκεράνθω, την Κλόντια Εύδημη, και τον Άρνιλέκ'μορ Επιταχύ. Και τους είχε εξηγήσει πώς ήταν η κατάσταση. Τους είχε πει ότι σύντομα θα είχαν πόλεμο με την Α' Κατωρίγια Συνοικία· γιατί, αν δεν έκαναν πόλεμο εκείνοι εναντίον της, τότε ο Σελασφόρος Χορονίκης θα έκανε πόλεμο ενάντια σ'εκείνους. Θέμα χρόνου ήταν. Η Α' Κατωρίγια έπρεπε να κατακτηθεί αν ήταν να επιτευχθεί ειρήνη στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Και ο Κάδμος ζητούσε τη βοήθεια της Διοίκησης του Εμπορικού Κέντρου. «Πρόσφατα, ο Σελασφόρος Χορονίκης είχε στείλει έναν στρατό για να θέσει το Κέντρο σας υπό την κυριαρχία του,» τους είπε. «Τώρα πρέπει να μας βοηθήσετε εναντίον του αν δεν θέλετε αυτό να ξανασυμβεί.»

Τα μέλη της Διοίκησης ήταν, φυσικά, διστακτικά στην αρχή, όπως ο Κάδμος το περίμενε. Εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν το εμπόριο, όχι ο πόλεμος. Αν και, τον τελευταίο καιρό, είχαν κάνει κάτι που, κατά κανόνα, ποτέ δεν έκαναν: είχαν αποκλείσει εμπορικά την Α' Κατωρίγια από το Κέντρο. Δεν δέχονταν καμιά συναλλαγή μαζί της. Ήταν πρωτόφαντο, ασφαλώς· και το είχαν πράξει ως αντίποινα για τη στρατιωτική δράση του Χορονίκη εναντίον τους.

Τώρα, όμως, ο Κάδμος τούς ζητούσε κάτι περισσότερο. Ζητούσε να μπορεί να στέλνει πλοία και αεροσκάφη από το Εμπορικό Κέντρο προς την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Αυτό τούς έκανε να διστάσουν. Ωστόσο δεν

μπορούσαν και να του αρνηθούν τη βοήθειά τους, γιατί του ήταν υποχρεωμένοι και το ήξεραν. Εκείνος ήταν που στέλνοντας τους μαχητές του – με την ίδια την Καρζένθα-Σολ επικεφαλής – είχε τρέψει σε φυγή τις δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας. Είχε προκαλέσει πανωλεθρία στον Χορονίκη. Και έτσι το Εμπορικό Κέντρο εξακολουθούσε να είναι ελεύθερο, όπως ήταν ανέκαθεν, βρισκόμενο μόνο υπό την εξουσία της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, τυπικά – πάλι όπως ανέκαθεν. Η Διοίκηση δεν αισθανόταν ιδιαίτερα βασανισμένη από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.

Και τώρα δεν του είπε όχι. Για τυπικούς λόγους (νόμιζε ο Κάδμος), τα τρία μέλη της παρίσταναν ότι αυτό ήταν εξωφρενικό – να γίνεται το Εμπορικό Κέντρο βάση για στρατιωτικές επιθέσεις! – αλλά σύντομα συμφώνησαν να προσφέρουν την υποστήριξή τους. Εξάλλου, η Α' Κατωρίγια Συνοικία είχε ήδη φερθεί εχθρικά προς αυτούς. Ο Σελασφόρος Χορονίκης δεν ήταν σωστός πολιτάρχης, είπαν.

Σήμερα, αφότου η Καρζένθα επικοινωνήσει μαζί του ο Κάδμος ενημέρωσε τον Ερκάνη ότι είχε έρθει η ώρα να ξεκινήσουν τον πόλεμο. Έπειτα μίλησε, τηλεπικοινωνιακά, με τα μέλη της Διοίκησης του Εμπορικού Κέντρου πάλι. Του φάνηκαν ξαφνιασμένοι λιγάκι· μάλλον ούτε αυτοί περίμεναν ότι οι επιθέσεις κατά της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας θα ξεκινούσαν τόσο σύντομα. Ξανά, όπως όταν τους είχε πρωτομιλήσει, φάνηκαν να διστάζουν· είπαν ότι το Εμπορικό Κέντρο, κανονικά, δεν συμμετείχε σε τέτοιες δραστηριότητες, είχε κάποιους μισθοφόρους μόνο για άμυνα από εξωτερικούς κινδύνους. Αλλά ο Κάδμος – επίσης όπως όταν τους είχε πρωτομιλήσει – τους τόνισε, γιάκόμα μια φορά, ότι οι δικοί τους μισθοφόροι δεν θα χρειαζόταν να συμμετέχουν στις επιθέσεις, φυσικά. Ο πόλεμος εναντίον της Α' Κατωρίγιας θα γινόταν από τους δικούς του μαχητές.

Ύστερα από αυτό, δεν είχαν τίποτ' άλλο να συζητήσουν.

Τα πάντα βρίσκονταν σε πολεμική ετοιμότητα, από τότε που ο Κάδμος είχε προσγειωθεί στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, έτσι όταν ήρθε το απόγευμα τα πλοία και τα αεροσκάφη από τις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου άρχισαν να χτυπάνε την Α' Κατωρίγια Συνοικία συγχρόνως με τον στρατό της Καρζένθα-Σολ που κινείτο εναντίον της από τα ανατολικά, από τη Β' Κατωρίγια.

Γι'άλλη μια φορά, πόλεμος ξεσπούσε γύρω από τον μεγάλο ποταμό...

Η Κορίνα κάλεσε τον Βάρνελ-Αλντ μόλις έμαθε, από τον Κάδμο, ότι η Καρζένθα θα επιτίθετο στην Α' Κατωρίγια Συνοικία.

Ο Πολιτάρχης τής μίλησε από το Γραφείο του στο νέο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας. «Ο Διόφαντος είναι μέσα στην Α' Κατωρίγια-α!» της είπε. «Κατάφερα να τον πείσω, Κορίνα!» Γελούσε. «Έπρεπε να τους δεις μέσω τηλεοπτικού πομπού, όπως τους είδαμε εγώ κι η Καρζένθα – είχαν πανικοβληθεί! Δεν ήξεραν τι να κάνουν εναντίον του!»

Η Κορίνα χαμογέλασε καθώς καθόταν δίπλα σ'έναν επικοινωνιακό δίαυλο του Πολιταρχικού Μεγάρου της Β' Ανωρίγιας, με το ακουστικό/μικρόφωνο πιασμένο στο πλάι του αφτιού της σαν γιγάντιο έντομο από σύρμα. Ο Βάρνελ-Αλντ ήταν πραγματικά ιδανικός για κάτι τέτοια! σκέφτηκε. Δεν τον συμπαθούσε όσο τον Κάδμο, που τον θεωρούσε σαν γιο της, όμως τον συμπαθούσε πολύ. Της άρεσε ο θαρραλέος αλλά όχι παράτολμος τρόπος του· το σθένος του και η φυσική του γοητεία και ικανότητα να διοικεί.

«Το ήξερα ότι θα τα κατάφερνες, Βάρνελ,» του είπε. «Δεν είχα ποτέ καμιά αμφιβολία.»

«...Εγώ είχα, Κορίνα.» Η φωνή του τώρα δεν ακουγόταν και τόσο εύθυμη. «Είχα πολλές αμφιβολίες... Φοβόμουν ότι δεν θα κατόρθωνα να απαλλάξω τη Β' Κατωρίγια απ'αυτό τον δαίμονα. Φοβόμουν ότι... Τέλος πάντων· δεν έχει σημασία πλέον. Τώρα θα επιτεθούμε στην Α' Κατωρίγια. Η Καρζένθα αμέσως συμφώνησε· το βλέπει κι εκείνη πως αυτή είναι μια τρομερή ευκαιρία.»

«Ναι,» είπε η Κορίνα, «είναι.» Και ρώτησε: «Πού βρίσκεται η Τζέσικα, Βάρνελ;»

«Η Τζέσικα; Στην Επιγεγραμμένη, φυσικά, μαζί με τους ανθρώπους που έχω στείλει εκεί. Και πρέπει να σου πω κάτι, Κορίνα.»

«Τι;»

«Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ είναι επίσης στην Επιγεγραμμένη. Έχουν καταυλιστεί γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Δεν έχουν ακόμα εμπλακεί με τους ανθρώπους μου· αλλά, αν δεν ξέρουν για την παρουσία τους, για ποιο άλλο λόγο μπορεί να βρίσκονται εκεί; Και, μάλιστα, ενώ ο ίδιος ο Βόρκεραμ-Βορ απουσιάζει!»

«Τι εννοείς, 'απουσιάζει';»

«Δεν είναι με τον στρατό του, Κορίνα. Η Τζέσικα παρακολούθησε από απόσταση τον καταυλισμό τους και είναι βέβαιη πως δεν είναι με τον στρατό. Ούτε κανένας άλλος τον διέκρινε κοιτάζοντας από μακριά.»

Η Κορίνα προσπάθησε να θυμηθεί διάφορα πράγματα που είχε δει για το μέλλον όταν ακόμα είχε το αρχαίο φυλαχτό στην κατοχή της. Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ στην Επιγεγραμμένη... Γιατί βρισκόταν εκεί; Για τους ανθρώπους του Βάρνελ-Αλντ; Ή για να βοηθήσει την Α' Κατωρίγια Συνοικία; Η Κορίνα δεν ήταν σίγουρη. Το μόνο για το οποίο ήταν σίγουρη, από τα παλιά οράματά της του μέλλοντος, ήταν πως οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ αναμφίβολα θα ξαναμπλέκονταν σε συγκρούσεις με τους μαχητές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Ναι, ήταν πιθανό να βρίσκονταν εκεί για να βοηθήσουν την Α' Κατωρίγια Συνοικία...

Και ο Βόρκεραμ πρέπει να ήταν νότια, συνεχίζοντας τις προσπάθειές του να οργανώσει την καταραμένη συμμαχία του- Α, ναι! Η Κορίνα νόμιζε πως είχε θυμηθεί τώρα-

«Τι είναι, Κορίνα; Γιατί δεν μιλάς;» διέκοψε τους συλλογισμούς της η φωνή του Βάρνελ-Αλντ.

«Σκέφτομαι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ξέρεις γιατί ο στρατός του είναι εκεί ενώ ο ίδιος δεν είναι;»

Η Κορίνα αποφάσισε να μιλήσει γι'αυτά που είχε δει σ'ένα από τα οράματα του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια· τα πράγματα δεν μπορεί να είχαν αλλάξει τόσο· το μέλλον δεν μπορεί να είχε μεταβληθεί τόσο πολύ ύστερα από τα οράματά της. «Ο Βόρκεραμ-Βορ βρίσκεται στις συνοικίες νότια, προετοιμάζοντας τη συμμαχία του-»

«Το υποψιαζόμουν...»

«Τον στρατό του τον έστειλε στην Επιγεγραμμένη για να μην τον περιφέρει μαζί του.» Ναι, η Κορίνα ήταν σίγουρη πως αυτός ήταν ο λόγος· αυτό είχε δει μέσα από τα οράματα του ενεργειακού πλέγματος, όσο είχε ακόμα το φυλαχτό - και το μέλλον δεν μπορεί να είχε αλλάξει τόσο. «Τραβά ανεπιθύμητη προσοχή έχοντας γύρω του ολόκληρο στράτευμα, Βάρνελ, και οι πολιτάρχες τον βλέπουν με καχυποψία. Καταλαβαίνεις;»

«Φυσικά. Κανείς δεν θέλει να έχει μες στη συνοικία του έναν στρατό τον οποίο δεν ελέγχει ο ίδιος.»

«Ακριβώς,» είπε η Κορίνα. «Και ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Πανιστόριος το αντιλαμβάνονται αυτό. Επομένως, έστειλαν τον στρατό τους να σταματήσει στην Επιγεγραμμένη. Σκοπεύουν να την κάνουν βάση τους. Εκεί, οι Αρχές δεν πρόκειται να τους διώξουν· δεν έχουν τη δύναμη να το κάνουν.»

«Ναι, αυτό είναι γνωστό,» είπε ο Βάρνελ-Αντ. «Δηλαδή, δεν ξέρουν για τα σχέδιά μου; Ούτε είναι εκεί για να βοηθήσουν την Α' Κατωρίγια;»

«Δεν είμαι βέβαιη αν ξέρουν για τα σχέδιά σου,» απάντησε ειλικρινά η Κορίνα. «Αλλά την Α' Κατωρίγια νομίζω πως θα τη βοηθήσουν όπως μπορούν.»

«Θα ενημερώσω την Καρζένθα.»

«Η Καρζένθα ήδη θα το έχει λάβει υπόψη της, είμαι σίγουρη.»

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο.»

«Θέλω να μιλήσω στη Τζέσικα, Βάρνελ,» άλλαξε θέμα ξαφνικά η Κορίνα. «Επειγόντως. Μπορείς να το κανονίσεις να βρεθεί σε σημείο όπου θα έχει τη δυνατότητα να με καλέσει τηλεπικοινωνιακά;»

«Φυσικά και μπορώ.»

«Κάνε το, σε παρακαλώ. Όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

«Συμβαίνει τίποτα που θα έπρεπε να γνωρίζω, Κορίνα;»

Να του το πω; αναρωτήθηκε η Κορίνα. Να το ξέρει κι εκείνος; Ή αυτό θα δημιουργήσει επιβλαβείς συγκρούσεις και καχυποψία, σε μια περίοδο που τέτοια πράγματα δεν χρειάζονται καθόλου; «Είναι κάτι που αφορά μόνο εμένα και την Αδελφή μου,» απάντησε. «...Θυγατρικό θέμα.»

Η Τζέσικα ήταν στο αρχηγείο του Κίρκου Λιγνοπόδη όταν την ειδοποίησαν. Καθόταν στην ταράτσα της μικρής εξώροφης πολυκατοικίας και, βγάζοντας κρωξίματα από τον λαιμό της, συγκέντρωνε πουλιά γύρω της. Της άρεσε να τα βλέπει να φτερουγίζουν και να περνάνε και να περπατούν και να γαντζώνονται στα σκουριασμένα κάγκελα και στις διάφορες σαβούρες που υπήρχαν εδώ πάνω – κομμένα καλώδια, σπασμένες οθόνες, άχρηστες κεραίες, διαλυμένες καρέκλες...

Ο Κίρκος ανέβηκε στην ταράτσα και της είπε ότι ο Βάρνελ-Αντ τη ζητούσε. «Έστειλε άνθρωπό του μες στην Επιγεγραμμένη ο οποίος μου μίλησε τηλεπικοινωνιακά. Μου είπε ότι ο Πολιτάρχης θέλει να έρθεις στη Β' Κατωρίγια επειγόντως για να μιλήσεις με την αδελφή σου.»

«Με την... αδελφή μου;»

«Υπέθεσα ότι θα ήξερες σε ποια αναφέρεται...»

Η Τζέσικα συνοφρυώθηκε. *Είναι η Κορίνα στη Β' Κατωρίγια ξανά;* «Ξέρω σε ποια αναφέρεται,» αποκρίθηκε. *Πρέπει να είναι η Κορίνα* δεν μπορεί νάσαι καμιά άλλη. «Βρίσκεται στη Β' Κατωρίγια; Ή θέλει να της μιλήσω τηλεπικοινωνιακά;»

«Τηλεπικοινωνιακά, νομίζω.»

Η Τζέσικα γέλασε. «'Νομίζεις';»

«Αν δεν κάνω λάθος, αυτό είπε – ότι πρέπει να μιλήσετε τηλεπικοινωνιακά.»

Ελπίζω νάχει καλό λόγο που με ζητά! «Εντάξει' πηγαίνω.» Έβγαλε ένα κρώξιμο από τον λαιμό της – έναν ήχο που, έκδηλα, ξάφνιασε τον Κίρκο – και τα πουλιά σκορπίστηκαν από γύρω της, φτερουγίζοντας προς όλα τα σημεία του ορίζοντα της Ατέρμονης Πολιτείας. Εκτός από τον Αστρομάτη, φυσικά. Αυτός – πιστός σύντροφός της – έμεινε γαντζωμένος σ'ένα παλιό μηχάνημα.

«Θα επιστρέψεις, έτσι;» ρώτησε ο Κίρκος. «Δε θα μείνεις εκεί...»

«Το ίδιο ελπίζω κι εγώ!» γέλασε η Τζέσικα. «Θα ήταν κρίμα να μείνω στη Β' Κατωρίγια, τώρα που τα πράγματα εδώ αρχίζουν νάχουν ενδιαφέρον!» Δε χρειαζόταν, φυσικά, να διευκρινίσει ότι αναφερόταν στον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ που χτες βράδυ είχε μπει στη συνοικία και είχε καταυλιστεί γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο.

Ο Κίρκος απλά ένευσε, παρατηρώντας την σαν να προσπαθούσε να λύσει με το μυαλό του κάποιο αίνιγμα.

Η Τζέσικα, υπομειδιώντας, πήγε στη σκάλα της ταράτσας κι άρχισε να κατεβαίνει, αφήνοντας τον μισθοφόρο επάνω. Ο Αστρομάτης αμέσως την ακολούθησε, με μια δυνατή κραυγή και με γρήγορα φτεροκοπήματα. Η Τζέσικα σκέφτηκε, καθώς κατέβαινε τα σκαλοπάτια: *Ίσως κάποια στιγμή να του δείξω ότι δεν είμαι μόνο ένα μυστήριο για το μυαλό του!* Και γέλασε. Ο Κίρκος δεν ήταν άσχημος· τον έβρισκε αρκετά προκλητικό. Οι κινήσεις του πολλές φορές ήταν σαν να την προσκαλούσαν, αν και η Τζέσικα καταλάβαινε ότι δεν το έκανε επίτηδες. Και εδώ πέρα ο Κίρκος δεν είχε καμιά άλλη γυναίκα – όχι ότι αυτό θα τη σταματούσε, βέβαια. Η Τζέσικα είχε συχνά αναρωτηθεί πώς θα ήταν να τον καβαλήσει...

Βγαίνοντας από την πολυκατοικία, πήρε το μινιπλάνο της ανάμεσα από τα υπόλοιπα οχήματα των απεσταλμένων του Βάρνελ-Αλντ και έφυγε, κατευθυνόμενη ολοταχώς προς τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Όταν είχε περάσει τα σύνορά της και διέσχιζε πλέον τους δρόμους της, σταμάτησε το όχημα σε μια γωνία, κάνοντάς το να προσγειωθεί στα τρία μεταλλικά πόδια του. Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε την Κορίνα, ελπίζοντας ότι ίσως μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί της. Αλλά δεν μπορούσε. Ήταν πολύ μακριά.

Η Τζέσικα καταράστηκε και συνέχισε την πορεία της μέσα στη Β' Κατωρίγια, κατευθυνόμενη προς το Πολιταρχικό Μέγαρο. Από εκεί πρέπει να ήταν εφικτό να μιλήσει με την Αδελφή της. Αλλιώς, πώς ο Βάρνελ είχε επικοινωνήσει;

Καθώς διέσχιζε τους δρόμους, είδε πολεοσημάδια που της φανέρωναν επικείμενη πολεμική σύρραξη. Μια μεγάλη επίθεση. Τα πάντα τής ψιθύριζαν για μια μεγάλη επίθεση. Αλλά δεν ήταν μια επίθεση που θα δεχόταν η Β' Κατωρίγια· ήταν μια επίθεση που θα ξεκινούσε από τη Β' Κατωρίγια.

Η Καρζένθα-Σολ, σκέφτηκε η Τζέσικα. *Ετοιμάζεται να χτυπήσει την Α' Κατωρίγια. Σύντομα.* Ήταν η μόνη εξήγηση που μπορούσε να δώσει για τα σημάδια της Πόλης που έβλεπε. Και επίσης είδε, αρκετές φορές, μαχητές και πολεμικά οχήματα να διασχίζουν τους δρόμους, και μαχητικά αεροσκάφη να πετάνε πάνω από τις ψηλές πολυκατοικίες και τις γέφυρες. Ναι, σίγουρα αυτή ήταν η μόνη εξήγηση...

Το μεσημέρι είχε πια περάσει, ήταν απόγευμα, όταν η Τζέσικα έφτασε στο Πολιταρχικό Μέγαρο, στην Όκιλμερ, και είδε τα πολεοσημάδια να της δείχνουν ότι ο Πολιτάρχης ήταν εκεί και πολύ απασχολημένος. Άφησε το μινιπλάνο της έξω από την παλιά βίλα των Αλντ'κάρθοκ και πλησίασε την είσοδο, λέγοντας στους φρουρούς ότι ο Βάρνελ-Αλντ την είχε ζητήσει και δηλώνοντας το όνομά της. Σύντομα, την οδήγησαν στο Γραφείο του Πολιτάρχη, όπου ο Βάρνελ καθόταν μόνος του αλλά τα πολεοσημάδια εξακολουθούσαν να δείχνουν ότι ήταν πολύ απασχολημένος. Πρέπει να μιλούσε μέσω κάποιου τηλεπικοινωνιακού συστήματος πιο πριν.

«Τζέσικα,» είπε καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα του. «Η Κορίνα θέλει να συζητήσετε.»

«Για τι;»

«Μου είπε μόνο ότι είναι... θυγατρικό θέμα – κάτι μεταξύ σας. Κάθισε.» Απομακρύνθηκε από τη θέση του πίσω απ'το μεγάλο γραφείο. «Από εδώ μπορείς να την καλέσεις. Το σήμα φτάνει ως τη Β' Ανωρίγια Συνοικία.»

Η Τζέσικα έβγαλε το πανωφόρι της καθώς ο Αστρομάτης, που μέχρι στιγμής ήταν πιασμένος στον ώμο της, φτερούγιζε για να γαντζωθεί στην πλάτη μιας καρέκλας.

«Να προσφέρω τίποτα στο πτηνό σου;» ρώτησε ο Βάρνελ λοξοκοιτάζοντάς το, ενώ κι εκείνο τον λοξοκοίταζε γέρνοντας το κεφάλι όπως μόνο τα πουλιά μπορούν, με το ένα του μάτι να στραφταλίζει.

Η Τζέσικα γέλασε. «Όχι' του κάνω δίαιτα!» Και κάθισε στην πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο, βρίσκοντάς την ευχάριστα ζεστή από το σώμα του Βάρνελ. Άπλωσε τα χέρια της επάνω στην κονσόλα του τηλεπικοινωνιακού συστήματος και πληκτρολόγησε τον κώδικα της Κορίνας, περιμένοντας.

«Δε μπορώ να πιάσω το σήμα της,» παρατήρησε, στρέφοντας το βλέμμα της στον Βάρνελ ξανά.

«Κάλεσέ την καλωδιακά, στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας.»

«Δεν ξέρω τον κώδικα.»

«Είναι αποθηκευμένος στο σύστημα.»

Η Τζέσικα κοίταξε στην οθόνη, τον εντόπισε, και τον κάλεσε. Έπιασε το ακουστικό και το έφερε στ'αφτί της.

«Τζέσικα...» ακούστηκε η φωνή της Κορίνας.

«Με κατάλαβες!» γέλασε εκείνη.

«Ακόμα κι αν η Πόλη ήταν σιωπηλή, δεν περίμενα κανέναν άλλο τώρα. Άργησες, όμως.»

«Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα! Από το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας σε καλώ. Αν τους είχες ζητήσει να μου δώσουν τον καινούργιο κώδικά σου, θα σε είχα καλέσει από κάποιον σταθερό δίαυλο, κάπου αλλού, πιο πριν.»

«Τέλος πάντων. Τώρα πες στον Βάρνελ να πάψει να υποκλέπτει τη συνομιλία μας, Αδελφή μου.»

Η Τζέσικα συνοφρυώθηκε. Τα πολεοσημάδια! Φυσικά... Πώς δεν τα είχε προσέξει ώς τώρα; Το φανέρωναν ξεκάθαρα ότι η συνομιλία «κλεβόταν» και κάτι «την κρατούσε».

Στράφηκε στον Βάρνελ. «Τι έχεις κάνει στο σύστημα; Κρυφακούς; Σταμάτα το!»

Ένα λεπτό μειδίαμα σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. «Έπρεπε να το περιμένω...» είπε. «Αλλά ήμουν περίεργος. Δεν μου κρατάτε κακία, έτσι;»

Η Κορίνα ζήτησε από τη Τζέσικα: «Κάνε τον να μπορεί να μ'ακούσει.»

Η Τζέσικα πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα του τηλεπικοινωνιακού συστήματος, και η φωνή της Κορίνας ήχησε μες στο δωμάτιο: «Αν δεν το είχες κάνει, Βάρνελ, δεν θα ήσουν εσύ. Αλλά τώρα σταμάτησέ το. Πρέπει, πραγματικά, να μιλήσουμε ιδιαιτέρως εγώ και η Τζέσικα.»

Ο Βάρνελ-Αλντ πλησίασε την κονσόλα, πάτησε πλήκτρα, και είπε: «Τελείωσε. Η συνομιλία σας δεν ηχογραφείται πλέον.»

Η Τζέσικα διέκρινε, από τα πολεοσημάδια που είχαν ξαφνικά αλλάξει στον χώρο (μικρές λεπτομέρειες, μικρές συμπτώσεις), ότι όντως κανείς δεν «έκλεβε λόγια» τώρα.

«Εντάξει,» είπε η Κορίνα, έχοντας μάλλον κι εκείνη δει παρόμοια πολεοσημάδια παρότι βρισκόταν στις αντικρινές όχθες του Ριγοπόταμου – η Πόλη δεν γνώριζε χώρο και αποστάσεις.

Η Τζέσικα πάτησε πάλι ένα πλήκτρο πάνω στην κονσόλα ενώ ο Βάρνελ έφευγε από το δωμάτιο. «Βγήκε, αλλά εγώ ούτως ή άλλως σου μιλάω τώρα από ακουστικό. Ποιο είναι το σπουδαίο μυστικό, Αδελφή μου, επιτέλους;» γέλασε η Τζέσικα.

«Θυμάσαι τι σου είχα πει για τον Ζιλμόρο; Ότι το έχει βάλει σκοπό να δημιουργήσει μια παράλληλη αυτοκρατορία; Μια δική του, σκοτεινή αυτοκρατορία;»

«Ναι, το θυμάμαι. Αυτό είναι;»

«Θυμάσαι, επίσης, ότι σου είχα πει πως σκέφτεται να εξολοθρεύσει όσους πιστεύει ότι θα του σταθούν εμπόδιο; Και ότι ένας από αυτούς τους στόχους είναι η Καρζένθα-Σολ;»

«Το θυμάμαι, Κορίνα.»

«Νομίζω ότι ίσως προσπαθήσει να τη δολοφονήσει τώρα, καθώς γίνεται ο πόλεμος με την Α' Κατωρίγια–»

«Γι' αυτό κινητοποιούνται τόσες δυνάμεις, ε;»

«Δεν ξέρεις τι έχει συμβεί;»

«Ήμουν στην Επιγεγραμμένη, Κορίνα! Κανείς δεν με ενημέρωσε ότι απόψε θα επιτίθονταν στην Α' Κατωρίγια. Τώρα, καθώς ερχόμουν, διάβασα στα σημάδια της Πόλης για πόλεμο, και είδα πολεμικά οχήματα και-»

«Ούτε για τον Διόφαντο ξέρεις;»

«Για τον Διόφαντο;»

«Ζήτη από τον Βάρνελ να σου πει τα πάντα σχετικά μ' αυτόν και με τον πόλεμο που έχει μόλις ξεκινήσει, εντάξει;»

«Εντάξει, αλλά... τότε, τι έχουμε να πούμε εμείς;» γέλασε η Τζέσικα.

«Ότι πρέπει να είσαι κοντά στον Ζιλμόρο τώρα, για να τον αποτρέψεις απ' το να σκοτώσει την Καρζένθα-Σολ. Με κάθε κόστος - οπωσδήποτε - πρέπει να τον αποτρέψεις, Τζέσικα. Με καταλαβαίνεις;»

«Ναι, μου το είχες ξαναπεί, προτού φύγεις...»

«Σου το είχα, όντως, ξαναπεί. Η Καρζένθα-Σολ δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να πεθάνει. Είναι πολύ σημαντική για τον Κάδμο, και ένας πολύ βασικός σταθεροποιητικός παράγοντας στην περιοχή.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Τζέσικα. «Θα είμαι κοντά στον Ζιλμόρο. Άλλωστε, μάλλον» - γέλασε - «θα γίνει χαμός τώρα στην Α' Κατωρίγια! Θάχει ενδιαφέρον.»

«Ναι, σίγουρα... θα έχει ενδιαφέρον,» είπε η Κορίνα. «Αλλά έχε υπόψη σου ότι ο Βάρνελ-Αλντ δεν πρέπει να μάθει τίποτα για τις προθέσεις του Ζιλμόρου. Γιατί, αν μάθει, πιθανώς να αντιδράσει πολύ αρνητικά. Πιθανώς να έρθουν σε σύγκρουση οι δυο τους - κι αυτό δεν το θέλουμε. Με καταλαβαίνεις, Τζέσικα;»

«Σταμάτα να μου λες 'Με καταλαβαίνεις'! Τι νομίζεις ότι είμαι,» γέλασε, «καθυστερημένη;»

«Απλά θέλω να αντιληφτείς καλά πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση. Θα βρισκόμουν εγώ η ίδια εκεί, αν μπορούσα, αλλά δεν μπορώ. Πρέπει να είμαι εδώ, κοντά στον Κάδμο.»

«Μην ανησυχείς για τίποτα, Αδελφή μου. Θα φροντίσω για όσα μου είπες.»

«Και ο Βάρνελ να μη μάθει τίποτα,» τόνισε ξανά η Κορίνα.

«Το είπαμε!» έκανε απότομα η Τζέσικα.

«Καλώς. Σε χαιρετώ τώρα, Αδελφή μου. Να προσέχεις την Καρζένθα-Σολ σαν τον Αστρομάτη σου.» Και η Κορίνα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Τζέσικα αναρωτήθηκε: *Απειλή ήταν αυτό; Αν ήταν απειλή, θα το μετανιώσει!* Τέλος πάντων, μάλλον δεν ήταν απειλή...

Σηκώθηκε απ'το γραφείο και βάδισε ως την πόρτα του δωματίου. Την άνοιξε και, στο άλλο δωμάτιο, είδε τον Βάρνελ-Αλντ να μιλά με τη Γραμματέα του – μια κοπέλα που ονομαζόταν Μερντάνα-Αλντ, και ήταν ντόπια, από τον Οίκο των Αλντ'κάρθοκ της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας (οι οποίοι, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, δεν είχαν ούτε κατά διάνοια τη δύναμη των ξαδέλφων τους στην Α' Ανωρίγια).

Ο Βάρνελ έστρεψε το βλέμμα του στη Τζέσικα. «Τελειώσατε;»

«Ναι. Αλλά θέλω να σου μιλήσω.»

«Πήγαινε μέσα, κάθισε, βάλε κι ένα ποτό να πεις αν θες, και έρχομαι.»

Η Τζέσικα δεν έφερε αντίρρηση. Επιστρέφοντας στο εσωτερικό του Γραφείου του Πολιτάρχη, γέμισε ένα ποτήρι με Σεργήλιο οίνο, και κάθισε στην πολυθρόνα του Βάρνελ-Αλντ, ανεβάζοντας τα μποτοφορεμένα πόδια της στην άκρη του γραφείου, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Ο Αστρομάτης, ακόμα γαντζωμένος στην πλάτη της καρέκλας, έβγαλε ένα χαμηλόφωνο κρώξιμο, κουνώντας το γένι του. Η Τζέσικα ήπιε μια μικρή γουλιά.

Ο Βάρνελ, ύστερα από κανένα πεντάλεπτο, μπήκε στο Γραφείο.

Η Τζέσικα δεν σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, ούτε κατέβασε τα πόδια της. «Η Κορίνα μού είπε κάτι για τον Διόφαντο, και ότι γίνεται πόλεμος...»

«Δε σου εξήγησε τι συμβαίνει;»

«Είχαμε άλλα να πούμε. Μου είπε ότι θα μου έλεγες εσύ λεπτομέρειες.» Ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί.

Ο Βάρνελ έπιασε τους σταυρωμένους αστραγάλους της και άφησε τα πόδια της να πέσουν από την άκρη του γραφείου. Η Τζέσικα γέλασε, και ήπιε μια γουλιά κρασί. «Θα μου πεις;»

Ο Βάρνελ κάθισε στην άκρη του γραφείου, και της διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί τελευταία.

«Γαμώτο!» μόρφασε η Τζέσικα. «Έχασα τόσες εξελίξεις!» και γέλασε. «Θα μείνω τώρα εδώ, νομίζω. Θα έχει πιο ενδιαφέρον εδώ απ'ό,τι στην Επιγεγραμμένη.»

«Στην Επιγεγραμμένη σε χρειάζομαι περισσότερο.»

«Δεν είμαι μισθοφόρος σου, Βάρνελ!»

«Είμαι σίγουρος πως και η Κορίνα θα συμφωνεί. Στην Επιγεγραμμένη—»

«Μην είσαι και τόσο σίγουρος! Επιπλέον, η Κορίνα δεν είναι αφεντικό μου· δεν μου λέει τι να κάνω. Θα μείνω εδώ, και θ'ασχοληθώ με τον πόλεμο.»

«Και ποιος θα βοηθήσει τον Κίρκο;»

«Δε νομίζω ότι χρειάζεται τη βοήθειά μου πια. Του έχω εξηγήσει ποια μέρη θεωρώ πως πρέπει να επισκεφτεί για να μαζέψει κόσμο, και έχει αρχίσει κι ο ίδιος να καταλαβαίνει πώς πρέπει να κινείται μες στην Επιγεγραμμένη. Επιπλέον, αν ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ βρίσκεται εκεί για να μας σταματήσει, τότε ο Κίρκος θ'αναγκαστεί να φύγει. Σύμφωνα.»

«Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ μάλλον είναι εκεί για να βοηθήσει την Α' Κατωρίγια Συνοικία, μου είπε η Κορίνα.»

Η Τζέσικα ύψωσε τους ώμους. «Θα δούμε.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα. Άφησε το ποτήρι της στο γραφείο και επιχείρησε, ξαφνικά, να φιλήσει τον Βάρνελ στα χείλη ανάμεσα από τα καστανά του μούσια.

Εκείνος έκανε πίσω σαν να είχε προσπαθήσει να τον δαγκώσει.

Η Τζέσικα γέλασε. «Δεν έχω ποτέ ξανά κάνει παιχνίδια πάνω στην πολυθρόνα πολιτάρχη!... Τι λες;» Ακούμπησε τους αγκώνες της στους ώμους του καθώς εκείνος εξακολουθούσε να είναι καθισμένος στην άκρη του γραφείου.

«Κακή στιγμή διάλεξες,» της αποκρίθηκε, πιάνοντας τα χέρια της και απομακρύνοντάς τα.

«Δεν είσαι και πολύ φιλόξενος!»

«Προσπαθώ όμως.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Εντάξει!» είπε. «Φεύγω, αφού δεν είμαι επιθυμητή!» Απομακρύνθηκε απ'το γραφείο, έπιασε το πανωφόρι της από την καρέκλα όπου το είχε ρίξει, και, φορώντας το, βάδισε προς την έξοδο του δωματίου. Ο Αστρομάτης, φτεροκοπώντας, την ακολούθησε.

Κατάφερε να εντοπίσει τον Ζιλμόρο ενώ είχε νυχτώσει και πολεμικές συγκρούσεις διεξάγονταν στα σύνορα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ο αρχηγός των Σκοταδιστών στεκόταν κοντά στην άκρη μιας ψηλής γέφυρας, πλάι σ'ένα πολεμικό όχημα, με αρκετούς της συμμορίας του ολόγυρά του, καθώς και ανθρώπους άλλων συμμοριών. Κανένας τους δεν ήταν άγνωστος για τη Τζέσικα.

Το μοναδικό μάτι του Ζιλμόρου γυάλισε βλέποντάς την να πλησιάζει περνώντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους. Το σύμβολο του Σκοτοδαίμονος επάνω στην καλύπτρα του άλλου ματιού έμοιαζε σχεδόν ζωντανό στο φως των φεγγαριών της Ρελκάμνια και στις λάμπεις που έρχονταν από τα δυτικά, από εκεί όπου γίνονταν οι συγκρούσεις. Ο Ζιλμόρος και οι άλλοι δεν είχαν αναμμένα φώτα κοντά τους, για να μη δίνουν στόχο προφανώς: για να μη μπορεί να τους εντοπίσει και να τους χτυπήσει κανένα εχθρικό αεροσκάφος που ίσως να ερχόταν προς τα εδώ, όσο απίθανο κι αν αυτό έμοιαζε.

Οι κρότοι και οι εκρήξεις ακούγονταν πολύ δυνατά από τα σύνορα, που φαίνονταν τυλιγμένα σε φωτιές και σε καπνούς μες στη νύχτα.

«Πού ήσουν τόσες μέρες;» ρώτησε ο Ζιλμόρος. «Πού είχες εξαφανιστεί;»

«Δουλειές,» αποκρίθηκε η Τζέσικα, ερχόμενη να σταθεί πλάι του (ενώ ο Αστρομάτης έκανε κύκλους στον ουρανό από πάνω τους, σχεδόν αόρατος μες στην πολεμική βραδιά – μια σκιά με φτερά). Γέλασε. «Αλλά τώρα είμαι εδώ! Πώς θα μπορούσα να λείψω από κάτι τέτοιο;»

Ο Ζιλμόρος ένευσε, κι έβαλε το χέρι του στους ώμους της σαν για να το ξεκουράσει. Η Τζέσικα αισθανόταν το βάρος του ευχάριστο επάνω της· ένα γαργαλητό τη διέτρεξε πατόκορφα. Γέλασε. «Λοιπόν,» τον ρώτησε, «τι σχέδια έχεις;»

«Για την ώρα, μπανίζουμε κυρίως,» είπε ο Ζιλμόρος. «Μετά, όταν θα έχει σπάσει η άμυνα στα σύνορα, θα μπουκάρουμε και η λειλασία θα ξεκινήσει. Η Ανατολική» (η περιφέρεια της Α' Κατωρίγιας αμέσως μετά τα σύνορα, όπως ήξερε η Τζέσικα) «έχει πλούσιες γειτονιές, απ'ό,τι έχω ακούσει.»

«Όχι και τόσο πλούσιες.»

«Σοβαρά;»

«Ναι. Αλλά δεν είναι και φτωχή περιοχή. –Η Καρζένθα συμφωνεί;»
τον ρώτησε.

«Με τι;»

«Με τις λεηλασίες.»

«Τι με νοιάζει εμένα τι κάνει η Καρζένθα... Δε σκοπεύω να τη ρωτήσω.»

/23\

Ιερωμένοι ζητάνε χάρες και κάνουν προτάσεις· οι δρόμοι μιας φτωχικής συνοικίας παρακολουθούνται· ένας αρχηγός πλησιάζει, κουβέντες και διαφωνίες ακολουθούν, δύο φίλες έρχονται σε ρήξη, και ένα κρυμμένο πλάσμα κάνει την εμφάνισή του.

Το πρωί, η συνοδία του Βόρκεραμ-Βορ έφυγε από το πανδοχείο της Κεντρικής Οδού όπου είχε διανυκτερεύσει και κατευθύνθηκε ανατολικά, ακολουθώντας την πελώρια λεωφόρο. Δεν έμεινε όμως επάνω της για πολύ· σύντομα έστριψε βόρεια, πιάνοντας την Αλάθευτη Οδό και συνεχίζοντας εκεί. Οι αστυνομικές δυνάμεις της Επίστρωτης τούς παρακολουθούσαν· όλες οι θυγατέρες το διέκριναν στα σημάδια της Πόλης. Αλλά ακόμα κι οι άλλοι το έβλεπαν: στον ουρανό, ανάμεσα και πάνω από τις πολυκατοικίες, κάθε τόσο φαινόταν κανένα αστυνομικό ελικόπτερο, ενώ οχήματα της Αστυνομίας εμφανίζονταν κι εξαφανίζονταν σε παράπλευρους δρόμους. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε κρύψει ποιος ήταν, και οι Αρχές της Επίστρωτης, προφανώς, εξακολουθούσαν να μην εμπιστεύονται εκείνον και τα άλλα δύο μέλη της Τριανδρίας.

Μέσα στο φορτηγό που οδηγούσε η Μιράντα – το φορτηγό όπου βρίσκονταν οι δέκα Φίλοι και (διέκρινε η θυγατέρα μέσω των πολεοσημαδιών) ο Χέρκεγμοξ – ο Αλέξανδρος ρώτησε: «Τώρα που θα σταματήσουμε στην Επιγεγραμμένη, θα μας εγκαταλείψεις;» Δεν έμοιαζε ότι μια θετική απάντηση θα τον ευχαριστούσε.

Αλλά η Μιράντα έπρεπε να του τη δώσει. «Υποχρεωτικά,» του είπε. «Πρέπει να ψάξω για την Άνμα και τη Νορέλτα. Ίσως να κινδυνεύουν.»

«Κι εμείς το ίδιο.»

«Αν το φυλαχτό της Κορίνας έχει σπάσει, τότε ο Βόρκεραμ δεν έχει πια να φοβηθεί αυτά που–»

«Δεν το πιστεύω ότι έχει σπάσει, Μιράντα. Είναι δυνατόν να το πιστεύεις εσύ;»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Μη λέμε τα ίδια, Αλέξανδρε! Ναι, το θεωρώ πολύ πιθανό. Αλλά θέλω να μιλήσω με τη Νορέλτα πρώτα. Εκείνη το έχει ξαναδεί το φυλαχτό· το έχει χρησιμοποιήσει κι η ίδια· το ξέρει καλά. Θα μου πει.»

«Μας είπε ήδη η Εύνοια.»

«Ναι. Γι'αυτό σου λέω ότι το φυλαχτό κατά πάσα πιθανότητα έχει σπάσει. Όμως, και πάλι, θέλω πρώτα να μιλήσω με τη Νορέλτα.» Και πρόσθεσε, για να τον καθησυχάσει: «Δε νομίζω ν'αργήσω να τις βρω. Θα ξεκινήσω να ψάχνω απ'τον καταυλισμό των Νομάδων και η Πόλη θα με οδηγήσει στα ίχνη τους,» ελπίζοντας να γινόταν όντως έτσι. Καμιά φορά δεν ήταν τόσο εύκολο ν'ακολουθήσεις τα ίχνη κάποιου μες στην Πόλη. Εξαρτιόταν από πολλούς παράγοντες – αστάθμητοι οι περισσότεροι απ'αυτούς, ακόμα και για μια έμπειρη γριά σαν τη Μιράντα.

Όταν έφτασαν στα σύνορα της Επιγεγραμμένης, ήταν δυο ώρες πριν από το μεσημέρι. Κατάλαβαν ότι είχαν φύγει από την Επίστρωτη κυρίως επειδή άφησαν πίσω τους κάποια φυλάκια των φρουρών της και επειδή είδαν ότι το περιβάλλον γύρω τους – οι δρόμοι, τα οικοδομήματα – άλλαξε με έκδηλους τρόπους. Αυτά τα μέρη ήταν, καταφανώς, φτωχικά και κακοδιατηρημένα. Τα πλακόστρωτα ήταν σπασμένα και ραγισμένα, ακόμα κι εδώ, επάνω στην Αλάθευτη Οδό· λάσπες και χώματα και σκουπίδια απλώνονταν παντού. Οι τοίχοι ήταν ξεφλουδισμένοι, μαυρισμένοι· είχαν να βαφτούν από προ γεννήσεως Κρόνου. Τα τζάμια ήταν βρόμικα και, κάπου-κάπου, διαλυμένα ή γεμάτα ραγίσματα. Στους δρόμους έβλεπες ανθρώπους να καθαλούν υποζύγια – εξωφρενικό θέαμα για συνοικία της Ρελκάμνια – όπως άλογα, τριχωτούς ελέφαντες, λυκόχοιρους, γιγαντόλυκους – όντα φερμένα από άλλες διαστάσεις (εκτός αν είχαν μεγαλώσει εδώ, σε κάποιο εκτροφείο της Ατέρμονης Πολιτείας). Ή έβλεπες υποζύγια να τραβάνε κάρρα ή άμαξες – εξωφρενικό θέαμα κι αυτό για συνοικία της Ρελκάμνια. Τα ενεργοβόρα οχήματα ήταν ελάχιστα εδώ, και κυρίως δημόσια, τα οποία δεν βρίσκονταν και σε τόσο καλή κατάσταση, όπως και ολόκληρη η περιοχή.

Μέσα στο εξάτροχο, μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών, ο Βόρκεραμ-Βορ σκέφτηκε: *Το μέρος είναι άθλιο. Όμως μας βολεύει. Είναι*

ακριβώς αυτό που θέλουμε τώρα. Ο ίδιος, φυσικά, δεν είχε ξανάρθει ποτέ στην Επιγεγραμμένη· η Ανακτορική Συνοικία, όπου κατοικούσε, ήταν πολύ, πολύ μακριά από εδώ. Ο Βόρκεραμ είχε ακούσει μόνο για την Επιγεγραμμένη ως «τόπο δοκιμασίας», από ιερείς του Κρόνου και αριστοκράτες που ασχολούνταν περισσότερο απ'ό,τι εκείνος με θρησκευτικά ή μυστηριακά θέματα.

Πρόσταξε τον Λεονάρδο Άνταλμιρ: «Κάλεσε τον Αρχοντομαχητή.»

Εκείνος, καθισμένος μπροστά στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα του οχήματος, πάτησε πλήκτρα. Συνοφρυώθηκε. «Δεν... Α, για στάσου. Κάτι γίνεται. Το ασύρματο δίκτυο πρέπει νάναι χάλια εδώ, αρχηγέ, και ο Ρίντιλακ μάλλον δεν είναι τόσο κοντά μας ώστε-»

«...Ναι;» ήρθε μια σπαστή φωνή μέσα από έντονα παράσιτα.

«Ρίντιλακ!» Ο Βόρκεραμ έσκυψε πάνω από την κονσόλα και πάνω από τον ώμο του Λεονάρδου. «Ο Βόρκεραμ-Βορ είμαι! Με ακούς;»

«...ακούω, αρχηγέ...» (παράσιτα) «...εδώ;»

«Μόλις μπήκαμε στην Επιγεγραμμένη. Πού είστε;»

(Κι άλλα παράσιτα) «...τον Επιγεγραμμένο Τοίχο.»

«Στον Επιγεγραμμένο Τοίχο είστε;»

«Έχουμε καταυλιστεί γύρω...» (παράσιτα) «-μένο Τοίχο, αρχηγ-»

«Εντάξει,» είπε ο Βόρκεραμ· «κατάλαβα, νομίζω. Ερχόμαστε στον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Ερχόμαστε.»

«...περιμένουμε.» Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

«Βγάλε τον χάρτη μας στην οθόνη,» είπε ο Βόρκεραμ στον Λεονάρδο Άνταλμιρ, γιατί δεν είχε ιδέα πού ακριβώς ήταν ο Επιγεγραμμένος Τοίχος.

Ο Λεονάρδος πάτησε δυο πλήκτρα και ο χάρτης παρουσιάστηκε στην οθόνη της κονσόλας. Επάνω στην Αλάθευτη Οδό, μια κόκκινη κουκίδα κινείτο - το όχημά τους. Το αυτόματο σύστημα υπολόγιζε τη θέση του.

«Ψάξε για τον Επιγεγραμμένο Τοίχο,» είπε ο Βόρκεραμ.

Ο Λεονάρδος πληκτρολόγησε. Ένα τριγωνάκι παρουσιάστηκε δυτικά της κόκκινης κουκίδας, μέσα στους μικρότερους δρόμους της Επιγεγραμμένης - στα κεντρικά της. «Εκεί είναι, αρχηγέ.»

«Μάλιστα. Το βλέπεις, Μάικλ;»

«Το βλέπω, αρχηγέ,» είπε ο Μάικλ Παγοθραύστης, που οδηγούσε.

«Προς τα εκεί πάμε. Εκεί, απ'ό,τι κατάλαβα, μας περιμένουν ο Ρίντι-λακ και οι άλλοι.»

Ο Μάικλ έστριψε το εξάτροχο όχημα δυτικά, βγάζοντάς το από την Αλάθευτη Οδό, και τα υπόλοιπα οχήματα της συνοδίας ήρθαν στο κατόπι του.

«Μας παρακολουθούν,» είπε η Φοίβη.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε να την αντικρίσει. «Τι; Ποιοι;»

«Όχι η Αστυνομία, πάντως. Δεν υπάρχει Αστυνομία εδώ.»

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε. *Άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ;* αναρωτήθηκε. Αν προσπαθούσε να συγκεντρώσει μισθοφόρους από ετούτες τις φτωχογειτονιές, λογικά θα είχε παρατηρητές κοντά στα σύνορα, για παν ενδεχόμενο. Εκτός αν ήταν πιο απρόσεχτος απ'ό,τι ο Βόρκεραμ νόμιζε. *Αλλά δεν τον έχω για απρόσεχτο.*

«Σκοπεύουν να μας επιτεθούν;» ρώτησε τη Φοίβη.

«Μάλλον όχι.»

Η Ολντράθα ένευσε. «Όχι, αλλά μοιάζει να τους ενδιαφέρουμε, Βόρκεραμ. Η Πόλη το μαρτυρά.»

«Του Βάρνελ-Αλντ πρέπει να είναι,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. Τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον πομπό της Μιράντας.

«Οι Αδελφές μου σε ειδοποίησαν ότι μας παρακολουθούν, σωστά;» ακούστηκε η φωνή της, προτού εκείνος πει τίποτα.

«Σωστά.»

«Άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ. Έχεις κάτι να προτείνεις;»

«Τίποτα, για την ώρα. Άσ' τους. Ούτως ή άλλως θα έχουν ήδη εντοπίσει τον στρατό σου εδώ. Αφού είδαν εμάς, αποκλείεται ένας ολόκληρος στρατός να πέρασε απαρατήρητος.»

«Ναι, προφανώς. Αλλά αναρωτιέμαι μήπως θα έπρεπε να κάνουμε την παρουσία μας αισθητή...»

«Εννοείς να τους χτυπήσουμε;»

«Ναι. Όμως... καλύτερα όχι ακόμα, μάλλον. Είναι πολύ νωρίς, και δεν ξέρουμε παρά ελάχιστα για την κατάσταση.»

«Συμφωνώ. Μίλησες με τον Ρίντιλακ-Κονχ και την Ευμενίδα;»

«Μίλησα, αν και μετά δυσκολίας.»

Χτες το απόγευμα, ένα μεγάλο τετράκυκλο όχημα είχε πλησιάσει τον καταυλισμό τους, μαζί με άλλα τέσσερα μικρότερα τετράκυκλα οχήματα που όμως ήταν οπλισμένα σε αντίθεση με το πρώτο: είχαν όλα από ένα πυροβόλο στην οροφή.

Οι μαχητές του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ είχαν πιάσει αμέσως τα δικά τους όπλα, αν και καταφανώς τα πέντε οχήματα δεν τους προσέγγιζαν με σκοπό να τους επιτεθούν. Οι οδηγοί τους θα ήταν τρελοί να το κάνουν αυτό.

Τα τροχοφόρα σταμάτησαν στην άκρη του καταυλισμού και δύο ιερείς του Κρόνου βγήκαν από το εσωτερικό του μεγάλου μαζί με σωματοφύλακες. Ζήτησαν να μάθουν τι συνέβαινε εδώ. Γιατί τέτοια... συγκέντρωση γύρω από τον ιερό Τοίχο;

Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Ευμενίδα Νοράλνω ήρθαν να τους συναντήσουν, ρωτώντας αν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Οι ιερείς τούς αποκρίθηκαν ότι δεν ήταν πρόβλημα αυτό που είχαν κάνει· έχοντας καταυλιστεί εδώ, απέτρεπαν άλλους προσκυνητές απ'το να προσεγγίσουν τον Επιγεγραμμένο Τοίχο.

«Δεν έχουμε σκοπό να αποτρέψουμε κανέναν προσκυνητή απ'το να περάσει,» τους διαβεβαίωσε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Απλά έχουμε σταματήσει προσωρινά εδώ γιατί αυτό μάς φάνηκε αρκετά βολικό μέρος.»

Οι ιερείς τούς ρώτησαν για ποιο λόγο βρίσκονταν στην Επιγεγραμμένη. «Είστε προσκυνητές;»

«Δεν είμαστε προσκυνητές,» απάντησε η Ευμενίδα. «Είμαστε μισθοφόροι, όπως βλέπετε.»

«Θα φύγετε, λοιπόν;»

«Όχι σύντομα,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Αλλά ούτε για να μείνουμε μόνιμα ήρθαμε.»

Οι ιερείς τούς παρακάλεσαν – τους *παρακάλεσαν*, δεν το απαίτησαν: μάλλον δεν είχαν τη *δύναμη* να το απαιτήσουν – να φύγουν γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Υπήρχαν, τους είπαν, πολλά άλλα μέρη που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν για να καταυλιστούν.

Η Ευμενίδα ρώτησε, με επαγγελματικό ύφος όπως πάντα: «Έχετε να μας προτείνετε κανένα συγκεκριμένο;»

Οι δύο ιερείς – ο ένας αρκετά νέος, γύρω στα τριάντα-πέντε· ο άλλος αρκετά μεγάλος, άνω των πενήντα αναμφίβολα – αλληλοκοιτάχτηκαν

και απάντησαν ότι θα το σκέφτονταν και θα τους ειδοποιούσαν αύριο. Εν τω μεταξύ, τους ζήτησαν να μην αποτρέψουν κανέναν προσκυνητή να πλησιάσει τον Επιγεγραμμένο Τοίχο.

«Σας εξήγησα, Ιερόχρονοι,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ: «δεν είμαστε εδώ για να αποτρέψουμε κόσμο απ'το να πλησιάσει τον Τοίχο.»

«Θα σας παρακαλούσαμε, τότε,» είπε ο μεγαλύτερος ιερέας, «να σχηματίσετε έναν δρόμο μέσα στον καταυλισμό σας ώστε να μπορεί κάποιος να περάσει εύκολα για να φτάσει στην πλατεία και στον ιερό Τοίχο. Διότι, έτσι όπως είστε τώρα, δίνετε την εντύπωση πως έχετε κάνει κατάληψη του χώρου. Και δεν είναι ένας οποιοσδήποτε χώρος αυτός. Είναι ένας *ιερός* χώρος του ίδιου του Υπερχρόνιου Άρχοντα. Εδώ είναι το Στόμα της Ατέρμονης Πολιτείας.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Θα κανονίσουμε να σχηματιστεί ευδιάκριτος δρόμος που να φτάνει ως τον Επιγεγραμμένο Τοίχο.»

Ύστερα από αυτή τη διαβεβαίωση, οι δύο ιερείς του Κρόνου χαιρέτησαν τους αρχηγούς του στρατεύματος, τους έδωσαν τις ευλογίες τους, και, μπαίνοντας στο όχημά τους, αποχώρησαν.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Ευμενίδα Νοράλνω πρόσταξαν αμέσως να δημιουργηθεί ανάμεσα στον καταυλισμό ο δρόμος που είχαν υποσχεθεί στους ιερωμένους. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να προκαλούν προβλήματα.

«Και καλύτερα να φύγουμε από εδώ,» είπε ο Ρίντιλακ στην Ευμενίδα. «Να βρούμε ένα άλλο μέρος. Αυτός ο Τοίχος τραβά κόσμο, προφανώς, κι εμείς δεν θέλουμε κόσμο. Ίσως έτσι να μας πλησιάσουν και τίποτα δολιοφθορείς του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Η Ευμενίδα ένευσε. «Δεν αποκλείεται,» συμφώνησε.

Έπειτα πήγαν στις δύο θυγατέρες της Πόλης, που κάθονταν μπροστά από το παλιό φορτηγό τους καπνίζοντας. Τους είπαν για την επίσκεψη των ιερέων του Κρόνου και τις ρώτησαν τι νόμιζαν.

«Το καταλάβαμε ότι κάτι συνέβαινε στη βόρεια μεριά του καταυλισμού,» αποκρίθηκε η Άνμα, καθώς τώρα κι οι δυο τους είχαν σηκωθεί όρθιες, «αλλά δε μας φάνηκε για τίποτα το ανησυχητικό.»

«Τι τους απαντήσατε;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ.

«Θα κάνουμε ένα μονοπάτι ανάμεσα στον καταυλισμό ώστε κάποιος να μπορεί να πλησιάσει εύκολα τον Τοίχο,» είπε ο Ρίντιλακ. «Ήδη έχει αρχίσει να γίνεται.» Έδειξε εκεί όπου οι μισθοφόροι μετακινούσαν οχήματα και σκηνές. «Αλλά σύντομα θα πρέπει να φύγουμε από δω. Δε θέλουμε προσκυνητές να πηγαиноέρχονται ανάμεσά μας. Πολύ επικίνδυνο.»

«Θα μπορούσαμε να σας οδηγήσουμε σ'ένα καλό μέρος,» προθυμοποιήθηκε η Άνμα. «Άνετα.»

Ο Ρίντιλακ την κοίταξε σκεπτικά, καχύποπτα.

Ακόμα, σκέφτηκε η Άνμα, δεν έχει βάλει μυαλό. Άντε τώρα να βγάλεις άκρη μ'αυτούς, γαμώ την πουτάνά μου... Έριξε το τελειωμένο τσιγάρο της κάτω, και το έσβησε με τη μπότα της.

«Θα δούμε,» είπε η Ευμενίδα. «Αν χρειαστεί, μπορεί και να μας οδηγήσετε. Οι ιερείς υποσχέθηκαν να μας βρουν εκείνοι έναν χώρο.»

«Και τους εμπιστεύεστε αυτούς περισσότερο από μας;» είπε η Άνμα. «Ή ποτέ μην εμπιστεύεσαι κανέναν ιερέα, λένε.»

«Ναι; Ποιοι το λένε αυτό;» ρώτησε, δύσπιστα, ο Αρχοντομαχητής.

«Όσοι την έχουν πατήσει από ιερείς.»

«Καλά,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Για την ώρα, δεν πρόκειται να πάμε πουθενά ούτως ή άλλως.»

Και εκείνος κι η Ευμενίδα απομακρύνθηκαν από τις δύο θυγατέρες.

«Μαλακιζόμαστε εδώ,» είπε η Άνμα. «Χάνουμε τον χρόνο μας ενώ θάπρεπε ν'αναζητούμε τον αρχηγό και τη Μιράντα.»

Η Νορέλτα-Βορ αναρωτήθηκε αν μήπως είχε έρθει η ώρα να προσπαθήσει να πάρει πληροφορίες από κανέναν από τους μισθοφόρους που έρχονταν για να τους φέρνουν φαγητό ή που τις φρουρούσαν παριστάνοντας ότι δεν τις φρουρούν. Δυστυχώς, το γεγονός ότι είχαν πει στον Αρχοντομαχητή ποιες ακριβώς ήταν δεν είχε βελτιώσει τη θέση τους μέσα στον καταυλισμό. Εξακολουθούσαν να τους φέρονται λες κι ήταν αιχμάλωτες. Ή, τουλάχιστον, φιλοξενούμενες υπό επιτήρηση.

Εκείνη τη βραδιά, όμως, η Νορέλτα δεν έκανε τίποτα. Ας περιμένω λίγο ακόμα, αποφάσισε· και οι δυο τους κοιμήθηκαν, όπως και χτες, μέσα στο παλιό φορτηγό, φυλώντας σκοπιές εναλλάξ γιατί ήθελαν να βρίσκονται πάντα σε επιφυλακή «για τυχόν πουστιά των ανθρώπων του Βάρνελ-Αλντ», όπως είπε η Άνμα.

Το πρωί, τίποτα δεν είχε αλλάξει στον καταυλισμό εκτός απ'το ότι τώρα υπήρχε ένα ευδιάκριτο μονοπάτι ανάμεσα στις σκηνές και στα οχήματα το οποίο οδηγούσε στον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Οι δύο Θυγατέρες της Πόλης αντιλήφθηκαν, μέσω των πολεοσημαδιών, ότι κάποιοι τούς παρακολουθούσαν από απόσταση. Άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ, ίσως ή άλλοι: άνθρωποι του ιερατείου του Κρόνου, ή κανενός βιομήχανου της Επιγεγραμμένης – απ'αυτούς που είχαν εργοστάσια εδώ εκμεταλλευόμενοι τα φτηνά εργατικά χέρια της φτωχικής συνοικίας. Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ δεν μπορούσαν να είναι σίγουρες.

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, όμως, είδαν άλλα πολεοσημάδια να σχηματίζονται. Κάποιοι έρχονταν προς τον καταυλισμό... και όχι απροειδοποίητα... ούτε εχθρικά... ούτε ήταν άγνωστοι...

Ένας μεγάλος αρχηγός, μαρτυρούσαν τα σημάδια.

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν. «Ο Βόρκεραμ;» είπε η δεύτερη.

Η πρώτη σκαρφάλωσε πάνω στο φορτηγό τους, στάθηκε στην οροφή του–

(τα πολεοσημάδια έδειξαν και στις δύο ότι οι άδελφοι φρουροί τους σιτώθηκαν, θεωρώντας αυτή την κίνηση παράξενη)

–και κοίταξε προς τα ανατολικά, γιατί από εκεί ερχόταν ο μεγάλος αρχηγός με τη συνοδία του.

«Αυτοί είναι!» είπε, μετά από λίγο, η Άνμα. «Αυτοί είναι, Νορέλτα! Βλέπω το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών. Ήρθαν!» Και, χαμογελώντας, πήδησε από την οροφή του παλιού οχήματος σαν αγριόγατα της Πόλης.

Τα δεκατέσσερα οχήματα της συνοδίας του Βόρκεραμ-Βορ πλησίασαν την ανατολική μεριά του καταυλισμένου στρατού, και οι μαχητές εκεί τούς έκαναν χώρο να περάσουν και να σταματήσουν ανάμεσά τους, όπου τους περίμεναν ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Ράλενταμπ, η Φιόνα Ισόσχημη, ο Νέστορας Ολτενσάνδω, και μερικοί ακόμα μισθοφόροι – Εκλεκτοί και άλλοι.

Ο Βόρκεραμ βγήκε από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό μαζί με τους υπόλοιπους επιβάτες του, συμπεριλαμβανομένης της Ζιλκά-μ'μορ, που τώρα άφησε τη δουλειά της στο κέντρο ισχύος του οχή-

ματος. Από τα άλλα τροχοφόρα μισθοφόροι έβγαιναν επίσης, καθώς και ο Όρπεκαλ-Λάντι, η οικογένειά του, και οι Β' Κατωρίγιοι σύντροφοί του. Η Μιράντα βγήκε από το φορτηγό της (ζητώντας από τους Φίλους, μέσω της επικοινωνιακής συσκευής του Χέρκεγμοξ, να μείνουν μέσα) μαζί με τον Αλέξανδρο.

«Αρχηγέ!» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ καθώς εκείνος και ο Βόρκεραμ-Βορ συναντιόνταν κι αντάλλασαν μια δυνατή χειραψία. «Χαιρόμαστε όλοι που σε βλέπουμε.»

«Κι εγώ το ίδιο, Αρχοντομαχητή. Τα πάντα εντάξει εδώ; Είχατε προβλήματα;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο.»

«Ευμενίδα;» Ο Βόρκεραμ στράφηκε στη μισθοφόρο κι αντάλλαξε μια χειραψία και μ' εκείνη.

«Καλωσόρισες στην Επιγεγραμμένη, Βόρκεραμ,» του είπε, και στο πρόσωπό της έσκασε μύτη ένα από τα σπάνια χαμόγελά της.

Η Μιράντα, εν τω μεταξύ, καθώς στεκόταν λίγο πιο δίπλα από τον Βόρκεραμ-Βορ και τους άλλους, διάβαζε κάτι στα πολεοσημάδια το οποίο την είχε παραξενέψει. Κάποιος – ή, μάλλον, *κάποιοι* – την περίμεναν εδώ. Ήθελαν να τη δουν. Συγκεκριμένα εκείνη. Ποιοι μπορεί να ήταν;

Προτού προλάβει να αναρωτηθεί περισσότερο είδε δύο γνώριμες μορφές να ξεπροβάλλουν μέσα από το πλήθος των μισθοφόρων – η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ! Και γύρω τους τα σημάδια της Πόλης μαρτυρούσαν ότι βρίσκονταν... υπό επιτήρηση... υπό παρακολούθηση... και έδειχναν, μάλιστα, και ποιοι ήταν οι φύλακές τους. *Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει;*

Η Μιράντα, χαμογελώντας πλατιά, πλησίασε τις Αδελφές της. «Τι κάνετε εδώ, μα τον Κρόνο; *Τι κάνετε εδώ;*»

«Μιράντα!» Η Νορέλτα την αγκάλιασε και φιλήθηκαν στα μάγουλα. «Επιτέλους σε βρίσκουμε, Μιράντα, Αδελφή μου!»

Η Άνμα τής έδωσε το χέρι. «Η Πόλη μάς έφερε κοντά, Μιράντα – όχι πως κι εμείς δεν προσπαθήσαμε...»

Η Μιράντα αντάλλαξε μια χειραψία μαζί της. «Τι έγινε μ' εσάς τις δυο; Πώς καταλήξατε εδώ;»

«Σίγουρα είναι πολλά που δεν ξέρεις-» άρχισε η Νορέλτα.

«Μου έχει μιλήσει η Εύνοια. Για την Κορίνα. Για το φυλαχτό.»

Ο Αλέξανδρος, τότε, ήρθε κοντά τους, πίσω από τη Μιράντα, και η Άνμα κι η Νορέλτα έστρεψαν προς στιγμή το βλέμμα τους επάνω του. «Γεια φαντάσου...» είπε εκείνος, ουδέτερα. «Πώς είστε, κυρίες;»

«Καλύτερα απ'ό,τι εδώ και αρκετό καιρό,» του απάντησε η Άνμα.

«Γιατί δεν ήρθατε να μας βρείτε;» ρώτησε η Μιράντα. «Γιατί πήγατε με τον στρατό του Ρίντιλακ και της Ευμενίδας;»

«Δεν είχαμε και πολλές επιλογές, Αδελφή μου,» αποκρίθηκε η Νορέλτα. «Μας κρατούσαν – ακόμα μας κρατάνε – αιχμάλωτες.»

«Αλλά ελπίζουμε, τώρα που ήρθες, αυτό ν'αλλάξει,» πρόσθεσε η Άνμα.

«Αιχμάλωτες;» έκανε η Μιράντα. «Γιατί;»

Η Άνμα και η Νορέλτα τής εξήγησαν πώς είχε η κατάσταση. Ακόμα και τους τηλεπικοινωνιακούς πομπούς τούς είχαν πάρει. Τις υποπεύονταν ή για πράκτορες του Αλυσοδεμένου Ποιητή ή για πράκτορες της Κορίνας.

Η Μιράντα γέλασε.

«Μη γελάς, Μιράντα!» είπε η Νορέλτα. «Δεν είν' αστείο!»

«Κι εγώ θα σας υποπευόμουν,» δήλωσε ο Αλέξανδρος, ατενίζοντάς τες ουδέτερα – ούτε τα πολεοσημάδια δεν μαρτυρούσαν αν χωράτευε ή όχι. «Ακόμα και τώρα σας υποπεύομαι.»

«Τι λες, ρε;» μούγκρισε η Άνμα.

«Δεν είναι κατάσκοποι, Αλέξανδρε,» είπε η Μιράντα, σοβαρά.

Εκείνος την κοίταξε ερωτηματικά. «Σίγουρη;»

«Σίγουρη.»

«Το λέει η Πόλη και τα λοιπά;»

«Τελείως.»

«Αφού το λέει η Πόλη...»

«Πάμε να τους πεις ότι δεν είμαστε ύποπτες!» πρότεινε η Νορέλτα. «Πάμε!»

Η Μιράντα ένευσε, και βάδισαν προς τα εκεί όπου στέκονταν ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Ευμενίδα, και οι άλλοι.

Τα μάτια της Άνμα συνάντησαν προς στιγμή τα μάτια της Φοίβης. «Αυτή η καριόλα είναι, λοιπόν, εδώ...» μουρμούρισε η Άνμα.

«Δε σας το είχε πει η Εύνοια;» ρώτησε η Μιράντα.

«Μας το είχε πει... Δεν πιστεύω να της είπες ότι το φυλαχτό έσπα-
σε...»

«Της το είπα-»

«Γαμώ την πουτάνα μου,» μούγκρισε η Άνμα. «Θα θέλει τώρα να-»

«-σκοτώσει τον Ανθοτέχνη. Το ξέρω.»

«Ο φόνος του μπορεί να προκαλέσει προβλήματα.»

«Κι αυτό το ξέρω.»

Αλλά τότε είχαν πλέον φτάσει κοντά στους άλλους, και ο Βόρκεραμ είδε την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. «Μα τον Κρόνο! Εσείς εδώ; Τι...;»

«Μας κρατάνε αιχμάλωτες, ξάδελφε!» διαμαρτυρήθηκε η Νορέλτα.

«Θα σου μιλούσαμε γι' αυτές, αρχηγέ,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Εμφανίστηκαν πολύ απρόσμενα και πολύ παράξενα, και ισχυρίζονται κάτι... εξωφρενικά πράγματα. Αν δεν τα επιβεβαιώνει η Ευμενίδα» – της έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα – «δεν θα τα πίστευα με τίποτα. Πρέπει να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, νομίζω.»

Η Μιράντα είπε: «Δεν υπάρχει πρόβλημα, Βόρκεραμ. Η Άνμα και η Νορέλτα δεν είναι κατάσκοποι.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ κοίταξε και τη Φοίβη και την Ολντράθα. Η δεύτερη είχε ήδη πλησιάσει τις δυο Αδελφές της και τις χαιρετούσε, χαμογελώντας, λέγοντας πως χαιρόταν που ήταν καλά.

Η Νύφη του Χάροντα είπε: «Όχι, δεν μοιάζουν για κατάσκοποι»· αλλά δεν φαινόταν και τόσο ενθουσιασμένη που τις είχαν συναντήσει.

Η Ολντράθα στράφηκε στον Βόρκεραμ. «Φυσικά και δεν είναι κατάσκοποι.» Την ίδια στιγμή, η Φοριντέλα-Ράο είχε πλησιάσει την Άνμα και την αγκάλιαζε σφιχτά, γελώντας.

«Εντάξει,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Πρέπει να μιλήσουμε. Ιδιαιτέρως, όπως είπε κι ο Αρχοντομαχητής.»

Μπήκαν στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό, ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, οι θυγατέρες, η Φοριντέλα-Ράο, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, η Ζιρτάλια η Γάτα, και ο Λεονάρδος κι η Φρίντα Άνταλμιρ – όλοι όσοι ήξεραν το μυστικό των θυγατέρων της Πόλης.

«Τι έγινε με την Κορίνα;» ζήτησε να μάθει ο Βόρκεραμ πριν από οτιδήποτε άλλο.

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ τούς διηγήθηκαν τι είχε συμβεί, και τους προειδοποίησαν επίσης για την παρουσία του Διόφαντου και των έξι Εκτρωμάτων στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. *Εγώ φταίω γι' αυτό, σκέφτηκε η Μιράντα. Εγώ. Και πρέπει, κάπως, να τον σταματήσω. Να διορθώσω το κακό που έκανα στην Πόλη.*

«Και γιατί είσαι τόσο σίγουρη ότι είναι όντως τα κομμάτια του φυλαχτού αυτά που σου έδωσε η Κορίνα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος τη Νορέλτα.

«Δε μπορεί να είναι άλλα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Είναι τα κομμάτια του φυλαχτού. Αλλά δεν ξαναφτιάχνεται. Προσπάθησα να το συναρμολογήσω, όμως ή κάτι λείπει ή κάτι έχει αλλάξει κάπως.»

«Κι αυτό δεν σε κάνει να υποπτεύεσαι ότι ίσως το φυλαχτό να μην έχει σπάσει;» επέμεινε ο Αλέξανδρος.

«Σου λέω: αυτά είναι τα κομμάτια του.» Η Νορέλτα τα έβγαλε από τον σάκο της, τα ξετύλιξε από το ύφασμα όπου τα είχε τυλιγμένα, και τα άφησε πάνω σ' ένα τραπεζάκι.

«Δεν έχει νόημα να μας τα δείχνεις,» της είπε η Ολντράθα. «Είσαι η μόνη από εμάς που είχε δει το φυλαχτό.»

Η Μιράντα πλησίασε τα κομμάτια και τα άγγιξε με περιέργεια. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα το ιδιαίτερο γι' αυτά. Ήταν σαν οποιαδήποτε θραύσματα. Αλλά δεν αμφέβαλλε ότι η Νορέλτα θα αναγνώριζε το αρχαίο φυλαχτό ακόμα και διαλυμένο. Της είχε γίνει *εμμονή*.

«Το έσπασε, η μαλακισμένη,» είπε τώρα η Νορέλτα-Βορ. «Δεν υπάρχει αμφιβολία. Το *έσπασε*.» Αναστέναξε.

«Αυτό σημαίνει,» συμπέρανε ο Βόρκεραμ-Βορ, «ότι θα νικήσουμε τον Αλυσοδομένο Ποιητή πιο εύκολα. Σωστά;»

«Ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει, αρχηγέ,» είπε η Άνμα. «Η Κορίνα έχει δίκιο σ' αυτό. Άμα συνεχιστεί ο πόλεμος, η Πόλη θα τραυματιστεί. Πολύ άσχημα. Η Μιράντα το ξέρει καλύτερα από εμάς.»

«Μου το είπε ήδη...» Ο Βόρκεραμ κοίταξε τη Μιράντα, συλλογισμένος. Οι θυγατέρες τον είχαν πείσει πλέον ότι το φυλαχτό είχε όντως σπάσει. Ή, τουλάχιστον, τον είχαν κάνει να είναι σχεδόν βέβαιος γι' αυτό. Αλλά δεν τον είχαν πείσει ότι η Κορίνα δεν έπαιζε πάλι κάποιο ύπουλο

παιχνίδι. Ακόμα και χωρίς το φυλαχτό στην κατοχή της, την είχε ικανή για οτιδήποτε. Εξάλλου, ήταν τόσο έμπειρη όσο και η Μιράντα, σωστά; Και, μάλλον, πολύ πιο διαβολική από τη Μιράντα. Μια διεστραμμένη κόρη του Σκοτοδαίμονος!

«Βόρκεραμ,» είπε η Ολντράθα. «Ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει. Τόσες ζωές θα χαθούν αν συνεχιστεί.»

«Δεν συνεχίζω εγώ τον πόλεμο, Ολντράθα!» αποκρίθηκε απότομα εκείνος. «Μα τον Κρόνο... Δεν βλέπετε τι προσπαθεί να κάνει η Κορίνα; Προσπαθεί να μας διχάσει. Τώρα που έχασε το φυλαχτό της, προσπαθεί να μας διχάσει, γιατί αλλιώς φοβάται ότι το αγαπημένο της πiónι – ο Κάδμος Ανθοτέχνης – θα ηττηθεί.»

Η Φοίβη ένευσε. «Ακριβώς.»

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε, «δεν είν' έτσι. Και ο Ποιητής δεν πρέπει να πεθάνει. Αν πεθάνει, θα πάρουν τη θέση του χειρότεροι τύραννοι, και θα έχουμε χειρότερο πόλεμο – είμαι σίγουρη.»

Η Φοίβη την ατένιζε άγρια.

«Πρέπει να το καταλάβεις αυτό!» της είπε η Άνμα. «Τι είσαι – ανώμαλη;»

«Μην προσπαθήσεις πάλι να μπεις στο δρόμο μου, Αδελφή μου,» την προειδοποίησε η Φοίβη.

«Δε χρειάζεται η Άνμα να προσπαθήσει να μπει στο δρόμο σου,» είπε η Μιράντα. «Η Κορίνα, δίχως αμφιβολία, σε περιμένει.»

«Ας κάνει ό,τι χειρότερο μπορεί!»

«Τέλος πάντων!» τις διέκοψε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν ξέρω τι θα αποφασίσετε σχετικά με την αποστολή της Φοίβης, αλλά η Αμυντική Συμμαχία δεν μπορεί ούτε να πάψει να μεγαλώνει ούτε να διαλυθεί. Είναι βασικό μέτρο ασφάλειας για τις συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου. Αν οι πολιτάρχες δεν συμμαχήσουν, ο Ποιητής θα κατεβεί και θα κατακτήσει τους δρόμους τους.»

«Η Κορίνα σκοπεύει να σταματήσει τον πόλεμο,» είπε η Νορέλτα.

«Πραγματικά το πιστεύεις αυτό, ξαδέλφη; Από την αρχή ήταν υπέρ του Ανθοτέχνη!»

«Επειδή νόμιζε ότι μπορούσε να ελέγξει την κατάσταση μέσω του φυλαχτού, Βόρκεραμ. Νόμιζε ότι, κάνοντας αλλαγές στο παρόν, μπο-

ρούσε να αποτρέψει τον μεγάλο πόλεμο που διέκρινε στο μέλλον. Γι' αυτό κιόλας ήθελε να σε σκοτώσει.»

«Και τώρα δεν το θέλει πια;»

«Το θέλει. Μας το είπε—»

«Μας ζήτησε, βασικά, να σε δολοφονήσουμε,» διευκρίνισε η Άνμα. «Αλλά, φυσικά, δεν δεχτήκαμε.»

«Ναι,» είπε η Νορέλτα. «Μας το ζήτησε. Όμως τώρα τα σχέδιά της έχουν αλλάξει. Σκοπεύει να βάλει τέλος στον πόλεμο· αλλά χωρίς να καταστραφεί ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, χωρίς να χάσει τις κατακτήσεις του—»

«Περιμένει, δηλαδή,» πετάχτηκε η Φοριντέλα-Ράο, «να εγκαταλείψουμε τις συνοικίες μας σ' αυτά τα καθάρματα; Σ' αυτούς τους κακούργους; Δεν είναι δυνατόν να συμφωνείς, Άνμα!»

Η Άνμα την ατένισε διστακτικά, καταλαβαίνοντας ότι η φίλη της θα οργιζόταν πολύ από αυτό. Είχε εξοριστεί από την Έκθυμη εξαιτίας του Αλυσοδεμένου Ποιητή, και ήλπιζε κάποτε να ελευθερώσει τη συνοικία της από την κυριαρχία του. Η Άνμα πολύ φοβόταν ότι πιθανώς να τσακωνόταν τώρα μαζί της, αλλά δεν μπορούσε να της αποκριθεί τίποτε άλλο: «Φοριντέλα,» είπε, «ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει. Θα υπάρξει κάποιο κόστος, σίγουρα. Αλλά πρέπει να σταματήσει. Αν δεν σταματήσει, οι καταστροφές θα είναι τρομερές—»

«Δε θ' αφήσουμε τις συνοικίες μας στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή και των κακοποιών του, Άνμα! Τι είν' αυτά που λες, μα τον Κρόνο;»

«Ακριβώς!» συμφώνησε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Δε θα παραδοθούμε! Ποτέ δεν θα παραδοθούμε! Η Β' Κατωρίγια Συνοικία θα ελευθερωθεί!»

«Και η Έκθυμη το ίδιο!» πρόσθεσε η Φοριντέλα-Ράο. «Καθώς και οι υπόλοιπες συνοικίες.

»Ο Βόρκεραμ έχει δίκιο, Άνμα: η Κορίνα προσπαθεί να παίξει με το μυαλό σας. Προσπαθεί να σας στρέψει εναντίον μας!»

«Δεν είμαστε εναντίον σας, Φοριντέλα. Αυτό ούτε που να το διανοείσαι—»

«Γιατί, τότε, προσπαθείτε να μας κάνετε να πάψουμε να αγωνιζόμαστε;»

«Ρώτα τη Μιράντα!» Η Άνμα έδειξε την Αδελφή της. «Έχει δει, στο μέλλον, τον τρομερό πόλεμο που θα γίνει. Αν το έλεγε μόνο η Κορίνα,

ίσως και να μην την πίστευα – ίσως να νόμιζα ότι ήταν ψέματα – αλλά... ρώτα τη Μιράντα.»

Η Μιράντα είπε: «Είναι αλήθεια. Το έχω δει. Όπως όλοι ξέρετε.»

«Δε μπορείς να ξανακοιτάξεις;» τη ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Ίσως τώρα τα πράγματα νάχουν αλλάξει. Ίσως η Συμμαχία να αποτρέψει τον πόλεμο.»

Η Μιράντα μόρφασε, προβληματισμένη. Αυτό που έλεγε ο Β' Κατωρίγιος πολιτικός δεν της έμοιαζε τελείως αβάσιμο. Μπορεί όντως έτσι να ήταν. Μπορεί το μέλλον να είχε αλλάξει τώρα. Εξάλλου, όταν είχε δει τον τρομερό πόλεμο δεν είχε καν ακόμα συναντήσει τον Βόρκεραμ-Βορ. Όμως το όνομά του ήταν εκεί – ήταν πολύ δυνατό σ'εκείνο το καταστροφικό μέλλον, πολύ έντονο. Από τη μια μεριά του ολέθριου πολέμου, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής· από την άλλη, ο Βόρκεραμ-Βορ... Μπορεί αυτό να είχε, κάπως, αλλάξει;

Ο Βόρκεραμ την κοίταζε τώρα με ερωτηματικό βλέμμα, διακρίνοντας τη συλλογισμένη έκφραση στο πρόσωπό της, περιμένοντας μια απάντηση στο ερώτημα του Όρπεκαλ-Λάντι.

Η Μιράντα είπε: «Υπάρχει μια μικρή πιθανότητα. Έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε που, ακολουθώντας τον Δρόμο του Μέλλοντος, είδα τον πόλεμο.»

«Μπορείς να ξανακοιτάξεις;» ρώτησε πάλι ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Θα ξανακοιτάξω,» υποσχέθηκε η Μιράντα. «Σήμερα κιόλας.»

Η Νορέλτα-Βορ είπε: «Αν η Μιράντα δει ότι το μέλλον δεν έχει αλλάξει – ότι ο καταστροφικός πόλεμος θα γίνει – θα πάψετε να εξαπλώνετε τη Συμμαχία; Θα πάψετε να δράτε εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή;»

«Τη Συμμαχία,» δήλωσε ο Βόρκεραμ-Βορ, «σε καμία περίπτωση δεν θα πάψουμε να την εξαπλώνουμε. Είναι μέτρο ασφαλείας. Τίποτα περισσότερο. Δεν μπορώ να βασιστώ στον λόγο της Κορίνας ότι ο Κάδμος Ανθοτέχνης και τα αρπακτικά που τον ακολουθούν θα σταματήσουν να επεκτείνονται προς τα νότια. Μέχρι στιγμής δεν έχουν δείξει καμιά τέτοια πρόθεση.»

«Και ούτε πρόκειται ν'αφήσουμε τη Β' Κατωρίγια στα χέρια τους!» πρόσθεσε, αποφασιστικά, ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Θα ελευθερώσουμε όλες τις συνοικίες από την τυραννία του Αλυσοδεμένου Ποιητή,» είπε η Φοριντέλα-Ράο.

Μετά από την τεταμένη κουβέντα τους, πήγαν να ξεκουραστούν γιατί ήταν προχωρημένο μεσημέρι. Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ κατευθύνθηκαν στο φορτηγό που είχαν πάρει από τη Β' Κατωρίγια. Το είχαν πλέον συνηθίσει. Γύρω τους τα πολεοσημάδια έδειχναν πως δεν τις παρακολουθούσαν πια, δεν τις είχαν υπό επιτήρηση· κι αυτό τις έκανε να αισθάνονται λίγο καλύτερα. Αλλά όχι πολύ. Ήταν κι οι δύο προβληματισμένες σχετικά με όσα τούς είχε πει η Κορίνα και σχετικά με την απάντηση του Βόρκεραμ και των άλλων σήμερα.

Η Φοριντέλα-Ράο τις ακολούθησε ως το φορτηγό τους και ξεπρόβαλε τώρα ανάμεσα από τους μισθοφόρους, με τη λαβή του Απολλώνιου ξίφους να προεξέχει από τον ώμο της, κρεμασμένο στην πλάτη της καθώς ήταν.

«Φοριντέλα...» είπε η Άνμα, διακρίνοντας τη δυσaráσκεια στην όψη της φίλης της. «Προσπάθησε να καταλάβεις, σε παρακαλώ. Δεν είμαι εναντίον σου. Είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι είμαι εναντίον σου;»

«Το ξέρω ότι σου χρωστάω τη ζωή μου, Άνμα, και ότι-»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, γαμώτο! Δε σου λέω για τι μου 'χρωστάς'-»

«Ούτε εγώ το αναφέρω υπό τέτοια έννοια. Αλλά η Κορίνα σάς έχει κοροϊδέψει, μα τον Κρόνο! Θέλει να βοηθήσει τον Ανθοτέχνη μ'αυτό τον τρόπο. Σας έχει κοροϊδέψει. Πώς είναι δυνατόν να μην το βλέπετε;»

Η Άνμα άναψε τσιγάρο, ενώ η Νορέλτα ήταν σιωπηλή, κρίνοντας ότι καλύτερα να μη μιλούσε καθόλου παρά να έλεγε τίποτα που μπορεί να δημιουργούσε μεγαλύτερη ρήξη με τη Φοριντέλα-Ράο. Η Φοριντέλα, σε καμία περίπτωση, δεν θα συμφωνούσε να αφήσουν την Έκθυμη στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Τον μισούσε με πάθος.

Η Άνμα τράβηξε μια γερή τζούρα, φύσηξε καπνό προς τα πάνω χωρίς να υψώσει το κεφάλι, και είπε: «Άκουσέ με, Φοριντέλα. Η Κορίνα σίγουρα θέλει να βοηθήσει τον Ανθοτέχνη – τον γουστάρει πολύ, δεν υπάρχει αμφιβολία – όμως δεν λέει ψέματα για τον πόλεμο. Τον πόλεμο τον είδε και η Μιράντα, και όλες μας διαισθανόμαστε ότι κάτι το τρομερά καταστροφικό έρχεται στην Πόλη. Νομίζεις ότι αν συνεχιστεί τούτη η κατάσταση θα ελευθερώσεις την Έκθυμη; Αυτό, μάλλον, δεν

θα συμβεί. Εκείνο που θα συμβεί είναι ότι όλοι οι δρόμοι νότια του Ριγοπόταμου και ως την Ανακτορική Συνοικία θα γίνουν ένα μπουρδέλο από φωτιά, καπνό, και συντρίμια.»

«Έτσι λέει η Κορίνα!» διαφώνησε η Φοριντέλα-Ράο. «Με τη Συμμαχία, μπορούμε να σπρώξουμε τον Ποιητή βόρεια του Ριγοπόταμου και—»

«Το είδε και η Μιράντα, είπαμε. Δεν το λέει μόνο η Κορίνα.»

«Μπορεί το μέλλον νάχει αλλάξει, Άνμα! Μπορεί η Συμμαχία να το έχει αλλάξει!»

«Αν είναι έτσι, η Μιράντα σύντομα θα μας το πει. Υποσχέθηκε να βадίσει τον Δρόμο του Μέλλοντος, δεν υποσχέθηκε;»

Η Φοριντέλα σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της, σμίγοντας τα χείλη.

«Αν η Μιράντα πει ότι βλέπει πόλεμο στο μέλλον, θα αλλάξεις γνώμη;» τη ρώτησε η Άνμα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» δήλωσε. «Ποτέ δεν θα πάψω να πολεμώ τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Η Έκθυμη θα ελευθερωθεί από αυτόν!» Και, γυρίζοντάς τους την πλάτη, έφυγε: χάθηκε μες στον καταυλισμό.

Η Άνμα στράφηκε στη Νορέλτα-Βορ, ρίχνοντας το τσιγάρο της κάτω, μισοτελειωμένο, πατώντας το με τη μπότα της. «Γάμησέ τα...» μούγκρισε.

«Την καταλαβαίνω, πάντως...»

«Ναι, Νορέλτα, κι εγώ την καταλαβαίνω. Αλλά...» Μόρφασε. «Η κατάσταση είναι γάμησέ τα.»

«Ας περιμένουμε να δούμε τι θα πει η Μιράντα. Μπορεί, όντως, το μέλλον νάχει αλλάξει.»

«Στ'αλήθεια το πιστεύεις;»

«Δυσκολεύομαι αλλά προσπαθώ.»

Τα πολεοσημάδια μιλούσαν, ξαφνικά, για κάποιον παρείσακτο που παρατηρούσε.

Οι δύο θυγατέρες στράφηκαν στο παλιό φορτηγό τους, και πάνω του, μπροστά από το ραγισμένο εμπρόσθιο παράθυρο, είδαν να στέκεται ο Χέρκεγμοξ!

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» απόρησε η Άνμα. «Ακολούθησες τη Μιράντα από τους Νομάδες;»

«Μπορεί νάναι άλλος πολεοπλάστης...» είπε η Νορέλτα-Βορ, συνοφρυωμένη.

Τα μάτια του μεταλλόδερμου πλάσματος αναβόσβησαν και κούνησε την ουρά του σαν για να χαιρετήσει.

«Όχι,» διαφώνησε η Άνμα, «ο ίδιος είναι.»

«Πού το ξέρεις; Έχεις δει πολλούς πολεοπλάστες; Ίσως να μοιάζουν μεταξύ τους.»

«Ο ίδιος είναι,» επέμεινε η Άνμα. «Αλλά αναρωτιέμαι αν η Μιράντα γνωρίζει ότι βρίσκεται εδώ.»

«Λες η Μιράντα να μην τον πρόσεξε;»

Η Άνμα ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι πολεοπλάστης.»

/24\

Ρίχνει χαλάζι ενώ μια σκοτεινή συνάντηση γίνεται στην άκρη μιας πλαστικής οροφής· τρεις συμμορίτες και μια μισθοφόρος πεθαίνουν, οχήματα κλέβονται· η Μιράντα μαθαίνει για δύο εξαφανίσεις που μάλλον σχετίζονται μεταξύ τους, και μετά βαδίζει σ'έναν κρυφό δρόμο μαζί με μια Αδελφή της, ενώ ακόμα δύο άτομα εγκαταλείπουν τον καταυλισμό...

Η Μιράντα τούς ζήτησε, πατώντας πλήκτρα πάνω στην επικοινωνιακή συσκευή:

[ΒΓΕΙΤΕ] [ΚΑΙ] [ΜΗΝ] [ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΤΕ]

Και οι Φίλοι απάντησαν, με ήχους, κάνοντας τα σύμβολα πάνω στα πλήκτρα της συσκευής να φωτίζουν:

[ΝΑΙ]

[ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

Βγήκαν από το φορτηγό και έμειναν κοντά του, στεκόμενοι στα πλοκάμια τους, περιτριγυρίζοντάς το. Τα φωτάκια πάνω στα ενεργομεταλλικά σώματά τους αναβόσβηναν· τμήματα σαν πιστόνια και γρανάζια μετακινούνταν αργά.

Η Μιράντα βρισκόταν μέσα στο φορτηγό, στη μπροστινή του μεριά, έχοντας έρθει εδώ για να περάσει το μεσημέρι. Δεν ήθελε να κρατήσει, όμως, και τους Φίλους μέσα, γιατί όλα τα πολεοσημάδια τής έλεγαν ότι ήταν ανήσυχοι και ότι είχαν αρχίσει να βαριούνται τόσες ημέρες που βρίσκονταν σε κατάσταση μερικής αδράνειας. Η Μιράντα υπέθετε πως το μόνο που τους συγκρατούσε απ'το να φύγουν ήταν ότι η Ρελκάμνια τούς φόβιζε, και εκείνη ήταν το μοναδικό πράγμα που τους θύμιζε κάτι από τη δική τους διάσταση, επομένως την ακολουθούσαν. Ήταν η οδηγός τους.

Η Μιράντα έβγαλε τις μπότες της και ξάπλωσε στα μπροστινά καθίσματα του φορτηγού. Το κομμένο αριστερό πόδι της την πονούσε καθώς η Πόλη το θεράπευε. Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που το

είχε κόψει; Είκοσι μέρες. Το μέλος είχε πια μεγαλώσει αρκετά μέσα στον σκελετό του μηχανικού ποδιού του Κλαρκ. Δεν τελείωνε πλέον στο γόνατο· έφτανε στην κνήμη, μερικά εκατοστά πριν από τον (ανύπαρκτο ακόμα) αστράγαλο. Ναι, σε κανένα μήνα η Πόλη θα είχε ολοκληρώσει την ανάπλασή του. Αλλά πονούσε, γαμώτο! Κάθε ώρα κάθε ημέρας πονούσε· ορισμένες στιγμές περισσότερο, ορισμένες στιγμές λιγότερο· αλλά ποτέ δεν σταματούσε να πονά. Μια θυγατέρα χωρίς την εμπειρία και τη σκληραγώγηση της Μιράντας θα ήταν πολύ πιο κακόκεφη και γκρινιάρια από εκείνη ετούτο τον καιρό. *Και ίσως κι εγώ να ήμουν αν δεν είχα τόσα άλλα άμεσα προβλήματα στο μυαλό μου.*

Σκεφτόταν την Κορίνα – πόσο είχε μπλέξει αυτή την κατάσταση εδώ, η καταραμένη! – σκεφτόταν τον Διόφαντο και τα Εκτρώματά του – δικό μου το φταίξιμο που ήρθε στην Πόλη... δικό μου... – σκεφτόταν τον ολέθριο πόλεμο ο οποίος περίμενε, απειλητικά, στο μέλλον σαν ενέδρα από αιμοδιψείς μαχαιροβγάλτες... Το αρχαίο φυλαχτό δεν υπήρχε πλέον – μάλλον είχε σπάσει· η Νορέλτα δεν μπορεί να έκανε λάθος – όμως άλλα προβλήματα είχαν παρουσιαστεί. Και η Μιράντα δεν μπορούσε να φύγει από εδώ. Είχε δεθεί πολύ με την κατάσταση, και δεν αισθανόταν κι ότι θα ήταν σωστό να φύγει. Η Πόλη την κρατούσε σε τούτους τους δρόμους.

Ο Αλέξανδρος άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και μπήκε στο φορτηγό ενώ είχε μόλις αρχίσει να ρίχνει χαλάζι. Ο καιρός δεν ήταν καθόλου καλός από το πρωί και, τελικά, είχε αποφασίσει να εκδηλωθεί με άγριο τρόπο.

«Είσαι 'ντάξει;» ρώτησε ο Αλέξανδρος καθίζοντας πλάι στα πόδια της.

Εκείνη τα έβαλε πάνω στα γόνατά του, τοποθετώντας το μηχανικό με προσοχή, καθώς ήταν όλο σκληρά μέταλλα, αν και όχι βαρύ – ένα πλέγμα μονάχα – ένα από τα τεχνομαγικά αριστουργήματα του Μάγου. «Ναι, γιατί;»

«Μου φαίνεσαι κουρασμένη.»

«Είμαι αρκετά κουρασμένη,» παραδέχτηκε η Μιράντα. «Από τις σκέψεις. Και από το πόδι μου.»

«Από το πόδι σου;»

«Σου έχω πει, Αλέξανδρε: πονάει καθώς μεγαλώνει.»

«Ναι, σωστά... Θα μείνεις εδώ; Στο φορτηγό;»

«Μ'αυτό το χαλάζι, είναι καλύτερο από σκηνή, μου φαίνεται.» Ακουγόταν σαν να έπεφταν σφαίρες στο όχημα, τυμπανίζοντας πάνω στα μέταλλα και στα τζάμια του.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε απέξω. «Οι Φίλοι δεν μοιάζει, πάντως, να ενοχλούνται,» παρατήρησε ουδέτερα.

«Δεν είχα καμιά αμφιβολία γι'αυτό.»

«Θα βαδίσεις στον Δρόμο του Μέλλοντος, όπως τους είπες;»

«Ναι.»

«Νομίζεις ότι το μέλλον θα έχει αλλάξει εξαιτίας της Συμμαχίας;»

«Όχι.»

«Ωστόσο θα προσπαθήσεις να το κοιτάξεις...»

«Αν δεν το κοιτάξω θα έχουμε πάντα την αμφιβολία, έτσι δεν είναι;»

«Ο Βόρκεραμ και ο Όρπεκαλ, πάντως, δεν πρόκειται ν'αλλάξουν μυαλά είτε το μέλλον έχει αλλάξει είτε όχι.»

«Το ξέρω. Είναι κι οι δυο τους πολύ μπλεγμένοι σε τούτη την ιστορία. Ο Βόρκεραμ μπορεί να μην επιτεθεί ενεργά στον Αλυσοδεμένο Ποιητή αλλά σίγουρα θα συνεχίσει τη Συμμαχία' και ο Όρπεκαλ-Λάντι θα επιχειρήσει να διώξει τον Ανθοτέχνη από τη Β' Κατωρίγια ακόμα και χωρίς τη βοήθεια του Βόρκεραμ.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. «Το ίδιο νομίζω κι εγώ.»

«Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;» τον ρώτησε η Μιράντα. Ακόμα και τα πολεοσημάδια δεν έλεγαν πολλά για τις προθέσεις του Πανιστόριου. Αυτή η ουδετερότητα έκφρασης στην οποία είχε εξασκηθεί μπέρδευε μέχρι και την Πόλη.

«Δεν ξέρω. Δεν έχω αποφασίσει. Ειλικρινά.» Και πρόσθεσε: «Θέλω να γίνουν δύο πράγματα που φαντάζουν αντίθετα μεταξύ τους.»

Η Μιράντα τον περίμενε να συνεχίσει.

Κι εκείνος συνέχισε: «Να μη γίνει ο πόλεμος που έχεις δει στο μέλλον. Και να πάρουμε πίσω τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

Ναι, σκέφτηκε η Μιράντα, αυτά όντως φαντάζουν αντίθετα...

Η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα, καθόταν μέσα σε μια μικρή σκηνή πλάι στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών καθώς έπεφτε χαλάζι. Ήταν οκλαδόν επάνω στο πλαστικό πάτωμα και δεν

βρεχόταν, αλλά ορισμένοι χαλαζόκοκκοι έμοιαζε ν'απειλούν να σκίσουν τα τοιχώματα έτσι όπως έρχονταν σαν μαχαίρια.

Δεν χρειάζεται πλέον να βρίσκομαι εδώ, σκεφτόταν η Φοίβη. Χάνω τον χρόνο μου μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ. Είναι αναμφίβολα σημαντικός για την Πόλη, αλλά η δική μου αποστολή είναι άλλη: είναι να δώσω τέλος στον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Ακόμα έβλεπε πολεοσημάδια που της το έδειχναν αυτό. Ακόμα συναντούσε παράξενες συμπτώσεις – πολεοτύχη – που της μιλούσαν για τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Ο Ποιητής έπρεπε να πεθάνει. Από το χέρι της.

Και, μετά, θα έφερνε το κεφάλι του στον Σελασφόρο Χορονίκη, τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Γιατί όχι; Του το είχε υποσχεθεί· κι εκείνος τής είχε υποσχεθεί λεφτά. Σίγουρα θα ξαφνιαζόταν βλέποντάς την τώρα, ύστερα από τόσο καιρό· μα δεν θα ήταν δυνατόν ν'αμφισβητήσει αυτό που θα αντίκριζαν τα μάτια του...

Χωρίς το σπουδαίο φυλαχτό της η Κορίνα δεν μπορεί να με νικήσει. Ό,τι παγίδες κι αν έχει στήσει, θα τις αποφύγω: θα φτάσω στον στόχο μου και θα τον στείλω στο Έρεβος. Κι αυτή η υπόθεση θα τελειώσει, επιτέλους. Θα τελειώσει... Η Φοίβη αισθανόταν σαν να είχε αφήσει μια πολύ σημαντική δουλειά ανολοκλήρωτη. Μια δουλειά που την πίεζε συνεχώς. Που δεν μπορούσε να περιμένει άλλο!

Η μικρή σκηνή ήταν κλειστή μπροστά της, εκτός από μια χαραμάδα, μέσα απ'την οποία μπορούσε να δει τον καταυλισμό – άλλες σκηνές, οχήματα – πίσω από τη χαλαζόπτωση, μαζί με σκιές και λάμψεις. Ενώ διάφοροι ήχοι γέμιζαν τ'αφτιά της. Πολεοσημάδια σχηματίζονταν από όλ' αυτά... και τώρα τα πολεοσημάδια άλλαξαν.

Μια κίνηση από έξω. Δύο μποτοφορεμένα πόδια. Μια φιγούρα έσκυψε μπροστά στη σκηνή. Ένα πρόσωπο φάνηκε μέσα από τη χαραμάδα, μέσα από την κουκούλα που σκέπαζε το κεφάλι. «Φοίβη;»

«Τι θέλεις, Φοριντέλα-Ράο;» Αλλά αισθανόταν πως η εξόριστη αριστοκράτισσα δεν ήταν τυχαία εδώ. Αισθανόταν πως ήταν πολεοτύχη η συνάντησή τους.

«Να μιλήσουμε.»

Η Φοίβη έπιασε το πανωφόρι της από δίπλα. Το φόρεσε και, σηκώνοντας την κουκούλα του στο κεφάλι, βγήκε απ'τη σκηνή. «Δε χωράμε εκεί μέσα,» είπε. «Έλα μαζί μου.»

Η Φοριντέλα την ακολούθησε ενώ εκείνη βάδιζε μες στον καταυλισμό παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, για να βρει το καλύτερο μέρος για κουβέντα. Για μια *μυστική* κουβέντα. Γιατί, ναι, το διαισθάνονταν, η Φοριντέλα-Ράο είχε έρθει να της μιλήσει ιδιαιτέρως, κρυφά, για κάτι που οι Αδελφές της Φοίβης δεν θα συμφωνούσαν. Και η Φοίβη είχε μια υποψία τι ήταν...

Η Πόλη μού την έστειλε, σκέφτηκε.

Τα πολεοσημάδια την οδήγησαν σ'ένα μεγάλο πλαστικό τεντωμένο σαν στέγη ανάμεσα σε δύο ψηλά πολεμικά οχήματα. Από κάτω του κάθονταν μερικοί μισθοφόροι. Κάποιοι λοξοκοίταξαν τη Φοίβη και τη Φοριντέλα μα δεν τους έδωσαν άλλη σημασία. Και τα σημάδια μαρτυρούσαν στη Θυγατέρα ότι δεν τις είχαν αναγνωρίσει, κουκουλωμένες όπως ήταν.

Καθώς στέκονταν στην άκρη της πλαστικής στέγης που έσταζε νερά από τις άκριες, η Φοίβη είπε: «Μίλησέ μου.»

«Σκοπεύεις να πας να σκοτώσεις τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, έτσι δεν είναι;»

«Γιατί ρωτάς;» Κι οι δύο μιλούσαν ψιθυριστά· οι μισθοφόροι δεν τις άκουγαν μες στη χαλαζόπτωση. Η Φοίβη δεν είχε καμιά αμφιβολία γι'αυτό· της το μαρτυρούσε η Πόλη.

«Θέλω να έρθω μαζί σου.»

Ναι, η Πόλη την έστειλε... Και ίσως να μου φανεί χρήσιμη... «Γιατί;»

«Ο Ανθοτέχνης κατέκτησε τη συνοικία μου, Φοίβη. Και ένας από τους ανθρώπους του – ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών – με είχε αιχμαλωτίσει και με κρατούσε για να με θυσιάσει στον Σκοτοδαίμονα. Είναι ιερέας του, ο διεστραμμένος! Η Άνμα με έσωσε από τα χέρια τους, την τελευταία στιγμή. Αλλά τώρα... τώρα η Άνμα μού ζητά να μην τους χτυπήσω!... Δεν την καταλαβαίνω – δεν *μπορώ* να την καταλάβω. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής πρέπει να πεθάνει! Αυτός είναι που κρατά τους κακούργους ενωμένους. Αυτός είναι που τραβά συνεχώς ολοένα και περισσότερους με το μέρος του. Τα λόγια του είναι σαν διεγερτικό για τα μυαλά όλων των τρελών της Ατέρμονης Πολιτείας! Δεν είναι τυχαίο που η Πόλη σ'έχει στείλει για να τον σκοτώσεις, Φοίβη. Ο θάνατός του δεν μπορεί παρά να είναι κάτι το καλό.»

Η Φοίβη ένευσε. «Σίγουρα. Και ούτε είναι τυχαίο που η Πόλη σε έστειλε σ'εμένα, Φοριντέλα. Κι οι δύο θέλουμε το ίδιο πράγμα.»

«Θα πας να τον σκοτώσεις, δηλαδή; Θα φύγεις από εδώ;»

«Ναι.»

«Πότε;»

Η Φοίβη ήταν βέβαιη ότι η Φοριντέλα δεν τη ρωτούσε για να την προδώσει στις Αδελφές της. «Τώρα,» είπε, «μοιάζει να είναι μια πολύ καλή στιγμή. Μεσ στο χαλάζι κανείς δεν θα μας δει να φεύγουμε.»

Η Φοριντέλα-Ράο φάνηκε σκεπτική για λίγο. Ύστερα, όμως, ένευσε. «Ναι, έχεις δίκιο.»

«Είσαι έτοιμη;»

«Σε μερικά λεπτά θα είμαι.»

Έφυγαν από την άκρη της πλαστικής στέγης, βαδίζοντας ξανά μες στην κακοκαιρία.

Τρεις συμμορίτες και μια μισθοφόρος ήταν πάνω σε μια γέφυρα, δαρμένοι από τη χαλαζόπτωση, και παρατηρούσαν τον καταυλισμένο στρατό γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Φορούσαν όλοι τους κουκούλες για να προστατεύονται και, μέσα απ'τις κουκούλες, κράνη, γιατί οι χαλαζόκοκκοι έπεφταν σαν σφαίρες. Ορισμένοι χτυπούσαν το κεφάλι τόσο δυνατά που μπορεί να σ'έκαναν ακόμα και να λιποθυμήσεις ύστερα από δυο, τρία τέτοια χτυπήματα.

Η μισθοφόρος καθόταν στη σέλα ενός δίκυκλου. Οι τρεις συμμορίτες κάθονταν σ'ένα ανοιχτό τρίκυκλο, λίγο μεγαλύτερο από δίκυκλο. Είχαν σηκώσει, πιο πριν, την υφασμάτινη οροφή του οχήματος (ένα υπόστεγο, ουσιαστικά) αλλά σύντομα το ύφασμά της είχε σκιστεί από το χαλάζι, κι ο ένας συμμορίτης είχε διαμαρτυρηθεί στους άλλους: «Σας το είπα, μαλάκες, ότι θα το χαλούσατε. Να δούμε τώρα τι θα πείτε στον αρχηγό. Μαλάκες! Αυτό είναι για τον ήλιο ή για τη βροχή, ή για το χιόνι – όχι για το χαλάζι!» Οπότε ένας από τους άλλους είχε απαντήσει: «Σκάσε πια! Τ'αρχίδια μας έχουν πρηστεί από τη γλώσσα σου.» Κι ο τρίτος είχε γελάσει, δείχνοντας δυο ψεύτικα, αργυρά δόντια.

Η μισθοφόρος τούς θεωρούσε καθυστερημένους και τους τρεις, αλλά ήταν δυστυχώς υποχρεωμένη να βρίσκεται μαζί τους, κατασκοπεύοντας – όχι πως ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ πρόκειται να πηγαινε

πουθενά με τούτο τον καιρό, μα τα σιδερένια βυζιά της Ρασιλλώς! Ποιος θα μετακινείτο με τέτοια χαλαζόπτωση; Ο Κίρκος δεν έπρεπε νάχε στείλει άλλους παρατηρητές εδώ αφού οι προηγούμενοι είχαν επιστρέψει, νόμιζε η μισθοφόρος.

Είδε μια κίνηση από δίπλα της. Μια σκιερή φιγούρα πίσω απ'το χαλάζι-

Κάτι γυάλισε – όχι χαλαζόκοκκος – λεπίδα!

Η μισθοφόρος δεν είχε χρόνο για άλλες σκέψεις. Ο χρόνος της πάνω στη Ρελκάμνια είχε μόλις τελειώσει: το ξιφίδιο είχε μπηχτεί ως τη λαβή μες στο μάτι της, σκοτώνοντάς την.

Η Φοίβη εκτόξευε ήδη άλλο ένα ξιφίδιο, βρίσκοντας έναν από τους συμμορίτες – αυτόν που καθόταν στο τιμόνι του τρίκυκλου – στον λαιμό.

Η Φοριντέλα-Ράο, έχοντας τραβήξει το Απολλώνιο ξίφος της κι έχοντας πλησιάσει από την άλλη μεριά, πήδησε καταπάνω στους δύο εναπομείναντες άντρες σπαθίζοντας ημικυκλικά, ξαφνιάζοντάς τους καθώς εκείνοι έκαναν να βγάλουν όπλα. Η μακριά λεπίδα της έσκισε τον λαιμό του ενός, χτύπησε τον άλλο στο χέρι, πετώντας το πιστόλι του.

Ο συμμορίτης κραύγασε πιάνοντας τον πήχη του, απ'όπου αίμα ανάβλυζε. Η Φοριντέλα τον αποτελείωσε με μια σπαθιά στο κεφάλι, σπάζοντας το κρανίο του.

Η Φοίβη πήρε μερικά όπλα από τη νεκρή μισθοφόρο, σήκωσε το δίκυκλο της από κάτω, και το καβάλησε. «Τώρα έχουμε οχήματα, Φοριντέλα,» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, τραβώντας τους νεκρούς από το τρίκυκλο, πετώντας τους πάνω στη βρεγμένη γέφυρα, γεμίζοντας τα νερά με αίματα, «αν και το δικό σου φαίνεται καλύτερο απ'το δικό μου.»

«Μην παραπονιέσαι» – η Φοίβη ενεργοποίησε το δίκυκλο – «η Πόλη μπορεί να σου δώσει κι άλλο καθοδόν. Η αποστολή μας είναι σημαντική.»

Η Φοριντέλα-Ράο κάθισε στη θέση του οδηγού του τρίκυκλου και έβαλε μπροστά τη μηχανή. «Σίγουρα ήταν άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ;» ρώτησε τη Φοίβη καθώς έφευγαν, τρέχοντας με προσοχή πάνω στη γέφυρα γιατί ο δρόμος ήταν γλιστερός.

«Το πιθανότερο.»

Ύστερα από τρεις ώρες, ο καιρός δεν είχε φτιάξει· συνέχιζε να ρίχνει χαλάζι· αλλά η Μιράντα έπρεπε να βαδίζει στον Δρόμο του Μέλλοντος. Δεν μπορούσε να το αναβάλει. Πηγαίνοντας μαζί με τον Αλέξανδρο στο εξατροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών, ενημέρωσε τον Βόρκεραμ-Βορ και την Ολντράθα, που κάθονταν εκεί, ότι τώρα θα ξεκινούσε.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Παραεμπιπτόντως, είδες πουθενά τη Φοίβη;»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε έχοντας ξαφνικά ένα πολύ κακό προαίσθημα. «Όχι.»

«Ούτε εμείς.» Ο Βόρκεραμ λοξοκοίταξε την Ολντράθα.

Η καφετόδερμη όψη της ήταν ανήσυχη. «Δεν είναι στη σκηνή της δίπλα στο όχημα. Δεν είναι πουθενά, Μιράντα. Ρωτήσαμε, μα κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται. Και η Φοριντέλα-Ράο έχει επίσης εξαφανιστεί.»

«Η Φοριντέλα,» είπε ο Αλέξανδρος, «θα είναι με την Άνμα, πιθανώς.»

«Δεν είναι εκεί. Πήγα, πριν από λίγο, να τις ρωτήσω. Ούτε η Άνμα την έχει δει, ούτε η Νορέλτα-Βορ. Αλλά μαζί τους είναι ένα παράξενο πλάσμα, Μιράντα, που λένε πως είναι πολεοπλάστης και πως μάλλον ακολούθησε εσένα.»

«Ο Χέρκεγμοξ...» είπε η Μιράντα.

«Ναι, έτσι τον είπαν. Λένε πως ήταν με τους Νομάδες των Δρόμων. Το ξέρεις ότι σε ακολούθησε;»

«Το ξέρω.»

«Είναι επικίνδυνος;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Ναι, αλλά δε νομίζω να μας πειράξει. Ίσως, μάλιστα, και να μας βοηθήσει. Έχει έρθει μαζί μου κυρίως επειδή τον ενδιαφέρουν οι Φίλοι.»

«Για ποιο λόγο;»

«Για κάποιο λόγο που κεντρίζει το μυαλό του, το οποίο είναι ακατανόητο για εμάς. –Το γεγονός, όμως, ότι η Φοίβη και η Φοριντέλα έχουν εξαφανιστεί με ανησυχεί...»

«Πιστεύεις ότι μπορεί να έχουν πάει κάπου μαζί;» ρώτησε η Ολντράθα.

«Εσύ δεν το πιστεύεις, Αδελφή μου; Μη μου πεις ότι δεν σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι.»

Η Ολντράθα αναστέναξε. «Πήγαν για τον Ποιητή...» μουρμούρισε.

«Είναι δυνατόν η Φοριντέλα νάναι τόσο ανόητη, γαμώτο;» μούγκρισε ο Βόρκεραμ.

«Θέλει εκδίκηση, Βόρκεραμ,» είπε η Μιράντα. «Εκδίκηση για ό,τι συνέβη σ'εκείνη και στην πατρίδα της.»

«Αυτό...» κόμπιασε προς στιγμή ο Βόρκεραμ-Bor, «το κατανοώ, αλλά... και πάλι... Γαμώτο! Δεν καταλαβαίνει πόσο επικίνδυνο είναι αυτό που πάει να κάνει;»

«Η Άνμα είπε ότι θα ψάξει για τη Φοριντέλα,» δήλωσε η Ολντράθα. «Αλλά τα πολεοσημάδια είναι άνω-κάτω, Αδελφή μου, μέσα σ'αυτό το τρελό χαλάζι.»

Η Μιράντα ένευσε. «Πράγματι. Λοιπόν,» είπε, «εγώ πηγαίνω να βαδίσω στον Δρόμο του Μέλλοντος τώρα-»

«Είσαι σίγουρη ότι μπορείς, με τέτοιο καιρό;»

«Θα προσπαθήσω. Και πιστεύω να τα καταφέρω.»

Ο Αλέξανδρος τη ρώτησε: «Νάρθω μαζί σου;»

Την είχε ξαναρωτήσει προτού φύγουν από το φορτηγό των Φίλων, και η Μιράντα τώρα του έδωσε την ίδια απάντηση με τότε: «Απλά θα με δυσκολέψεις.»

«Όπως νομίζεις.» Ήταν δυσαρεστημένος. Αλλά έπρεπε να τον ξέρεις καλά – όπως η Μιράντα – για να το καταλάβεις πίσω από την ουδετερότητα στην έκφρασή του.

Η Μιράντα τούς είπε: «Θα ξαναμιλήσουμε αργότερα.»

Ο Βόρκεραμ-Bor έγνεψε καταφατικά.

Η Μιράντα στράφηκε και βγήκε από το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών πηδώντας από μια πλευρική πόρτα. Καθώς όμως σήκωνε την ενισχυμένη κουκούλα της στο κεφάλι, δεν πρόλαβε να πάει μακριά. Τα πολεοσημάδια τής μαρτύρησαν ότι κάποιος την ακολουθούσε, την ίδια στιγμή που μια φωνή ακουγόταν πίσω της:

«Μιράντα!»

Στράφηκε και είδε την Ολντράθα να έρχεται, τυλιγμένη βιαστικά σε μια κάπα.

«Θα έρθω μαζί σου, Μιράντα,» είπε καθώς πλησίαζε, με τις μπότες της να πλατσουρίζουν στα νερά.

«Γιατί;»

«Θέλω να μάθω τον Δρόμο του Μέλλοντος. Μ'ενδιαφέρει.»

Η Μιράντα την κοίταξε με δισταγμό.

«Η Φοίβη τον ξέρει, Αδελφή μου! Να μην τον ξέρω κι εγώ;»

Να γιατί κάποιες, κάποτε, αποφάσισαν ότι οι αόρατοι δρόμοι έπρεπε να είναι άγνωστοι για τις επόμενες θυγατέρες, σκέφτηκε η Μιράντα. Καμιά από εμάς δεν θα δεχτεί να μην γνωρίζει όσο το δυνατόν περισσότερους από αυτούς. Και τι να απαντούσε τώρα στην Ολντράθα; Φύγε, να της έλεγε;

«Εντάξει,» της είπε. «Έλα.»

Κι άρχισαν να διασχίζουν μαζί τον καταυλισμό του στρατεύματος ενώ η Μιράντα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης, ψάχνοντας για την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος, ξέροντας ότι μπορεί να την έβρισκε ακόμα κι εδώ, μπορεί να την έβρισκε οπουδήποτε.

«Μιράντα! Εσύ είσαι;» Άλλη μια γνώριμη φωνή – αυτή προερχόμενη από δίπλα – ενώ η Μιράντα και η Ολντράθα βρίσκονταν κοντά στις νότιες παρυφές του καταυλισμού.

Η φωνή ήταν της Νορέλτα-Βορ. Η Μιράντα στράφηκε και είδε αυτήν και την Άνμα να πλησιάζουν, κουκουλωμένες κι οι δύο μέσα στη χαλαζόπτωση, η οποία είχε ελαττωθεί λιγάκι πλέον αλλά ούτε κατά διάνοια δεν είχε σταματήσει.

«Η Φοριντέλα εξαφανίστηκε, Μιράντα!» είπε η Άνμα. «Το ξέρεις, έτσι; Κι εσείς γι'αυτήν δεν ψάχνετε;»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «αλλά, όχι, δεν ψάχνουμε γι'αυτήν τώρα. Πηγαίνω να βαδίσω τον Δρόμο του Μέλλοντος–»

«Μα η Φοριντέλα ίσως να– Είχαμε... Εγώ κι εκείνη... διαφωνήσαμε. Όχι πολύ έντονα, αλλά ήταν... τσαντισμένη. Πολύ τσαντισμένη. Νόμιζε ότι την είχα προδώσει, Μιράντα – αλλά δεν είναι έτσι, φυσικά! Τη θεωρώ φίλη μου. Και τώρα... δεν ξέρω τι μπορεί να έχει βάλει στο μυαλό της και–»

Η Μιράντα στράφηκε στην Ολντράθα. «Δεν τους το είπες; Δεν τους είπες για τη Φοίβη;»

Εκείνη κούνησε το κουκουλωμένο κεφάλι της. «Όχι ακόμα... Δεν...»

Η Μιράντα αναστέναξε.

«Τι έγινε με τη Φοίβη;» ρώτησε η Άνμα.

«Εξαφανίστηκε κι αυτή,» της είπε η Μιράντα.

Η Άνμα μόρφασε άγρια. «Γαμώ τα παπάρια του Σκοτοδαίμονος... Μη μου πεις ότι...;»

«Κατά πάσα πιθανότητα είναι μαζί, Αδελφή μου. Είναι η πιο λογική υπόθεση που μπορούμε να κάνουμε τούτη τη στιγμή. Η Φοίβη έχει πάει να σκοτώσει τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή, και η Φοριντέλα θέλησε να την ακολουθήσει.»

«Δεν είναι δυνατόν!» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Δεν...»

«Γαμώ την πουτάνά του Σκοτοδαίμονος!» γρύλισε η Άνμα. «Κι όμως, αυτό πρέπει να είναι, Νορέλτα. Αυτό. Πήγε μαζί με τη Φοίβη – επειδή νομίζει ότι εμείς την προδώσαμε...»

«Αν νομίζει ότι την πρόδωσες, Άνμα,» είπε η Μιράντα, «τότε είναι τελείως ηλίθια. Και δεν την έχω για τόσο ηλίθια.»

Η Άνμα κοίταξε το έδαφος όπου τα νερά μαστίζονταν από το άγριο χαλάζι. Ύστερα ύψωσε το βλέμμα της ξανά, κοιτάζοντας και τις τρεις Αδελφές της. «Πρέπει να πάω να τη βρω.»

«Μα δεν ξέρεις πού έχει κατευθυνθεί!» διαφώνησε η Νορέλτα-Βορ. «Τόση ώρα ψάχνουμε για ίχνη της και δεν βρίσκουμε τίποτα.»

«Η Φοίβη φταίει! Αυτή η ανώμαλη σκρόφα–»

«Ή το χαλάζι, Αδελφή μου.»

«Ή και τα δύο, Νορέλτα.»

«Μπορεί· αλλά, όπως και νάχει–»

«Θα πάω βόρεια. Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής είναι βόρεια, άρα προς τα εκεί θα κατευθύνεται η Φοίβη – έχοντας μαζί της τη φίλη μου.»

«Μα, Άνμα,» είπε η Ολντράθα, ήπια, «σε χρειαζόμαστε εδώ. Είσαι σημαντική για–»

«Να πάτε να γαμηθείτε,» αποκρίθηκε απότομα η Άνμα. «Δε θα εγκαταλείψω τη Φοριντέλα στα χέρια αυτής της διεστραμμένης!» Και, στρεφόμενη, βάδισε ανάμεσα στις σκηνές και στα οχήματα του καταυλισμού.

«Άνμα!» φώναξε η Μιράντα. «Περίμενε, γαμώτο! Μην είσαι μαλακισμένη – μη βιάζεσαι!»

Αλλά εκείνη την αγνόησε.

Η Νορέλτα-Βορ έτρεξε πίσω από την Άνμα, κυνηγώντας την μες στον καταυλισμό.

Και το ίδιο ήταν έτοιμη να κάνει και η Ολντράθα· αλλά η Μιράντα την έπιασε από τον αγκώνα. «Θέλεις νάρθεις μαζί μου, ή όχι;»

«Μα... θα τις αφήσουμε να φύγουν; Ο Βόρκεραμ σάς χρειάζεται όλες, Αδελφή μου. Η Κορίνα ακόμα τον θέλει νεκρό-»

«Η κατάσταση πλέον έχει αλλάξει πολύ, Ολντράθα,» είπε νηφάλια η Μιράντα. «Και τι σκοπεύεις να κάνεις, ούτως ή άλλως; Να τις κρατήσεις εδώ με το ζόρι, αν θέλουν να φύγουν; Θα είσαι καλύτερη από την Κορίνα, τότε;»

Η Ολντράθα έσμιξε τα χείλη, προβληματισμένη. Φοβισμένη. Φοβόταν για... για τα πάντα. Για τον Βόρκεραμ. Για όλους τους ανθρώπους που θα υπέφεραν στις πολεμικές συγκρούσεις που θα ακολουθούσαν. Για την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Για τη Φοριντέλα-Ράο. Για την ίδια την Πόλη. Όλα αυτά που συνέβαιναν τής έδιναν την εντύπωση ότι προσπαθούσαν να καταστρέψουν την υπόσταση της Πόλης...

«Μιράντα... πρέπει να την κάνουμε να καταλάβει ότι, κυνηγώντας τη Φοίβη, το μόνο που μπορεί να συμβεί είναι να κινδυνέψει.»

«Θα το καταλάβει η ίδια, Αδελφή μου. Αν δεν το καταλάβει, εμείς δεν έχουμε δικαίωμα να την κρατήσουμε εδώ.»

Η Νορέλτα την πρόλαβε ανάμεσα σε μια μεγάλη σκηνή κι ένα από τα οχήματα της μισθοφορικής ομάδας του Νέστορα Ολτεν-σάνδω. Την άρπαξε απ'τον ώμο. «Περίμενε, ρε! Πού πας;»

Η Άνμα στράφηκε απότομα, μοιάζοντας έτοιμη να τη γρονθοκοπήσει.

«Πού πας;»

«Να βρω τη Φοριντέλα. Δε σου ζητάω νάρθεις μαζί μου, Νορέλτα. Θα είναι επικίνδυνα, είμαι σίγουρη.»

«Δε μπορώ να σ'εγκαταλείψω... Ύστερα από...» Κόμπιασε.

«Μη λες μαλακίες, εντάξει;» Η Άνμα τη χαστούκισε ελαφρά στο αριστερό μάγουλο. «Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή μου.» Στράφηκε ξανά και συνέχισε να βαδίζει, γρήγορα.

Η Νορέλτα την ακολούθησε. «Δεν πρόκειται να τις βρεις μέσα σ'αυτό το γαμημένο χαλάζι! Δε βλέπεις τι οργή Κρόνου γίνεται, γαμώτο; Τα

πολεοσημάδια είναι άνω-κάτω... Είναι... είναι σαν η ίδια η Πόλη νάχει ζαλιστεί!»

Η Άνμα δεν της απάντησε, και σύντομα έφτασαν στο παλιό φορτηγό που είχαν πάρει από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

«Μείνε με τον αρχηγό, Νορέλτα. Σε χρειάζεται. Και είναι και συγγενής σου.»

«Ναι, τώρα το θυμήθηκες ότι είναι συγγενής μου,» μόρφασε η Νορέλτα-Βορ.

Η Άνμα γέλασε. «Όπως και νάχει. Είναι βλακεία νάρθεις μαζί μου. Μείνε εδώ, εντάξει;» Άνοιξε την πόρτα του φορτηγού κι ανέβηκε στη θέση του οδηγού. Σκούπισε τα χέρια της σ'ένα πανί, για να φύγουν τα νερά της χαλαζόπτωσης, και σκάλισε τα καλώδια κάτω από το τιμόνι, ενεργοποιώντας τη μηχανή. Δεν είχε ακόμα φτιάξει το όχημα έτσι ώστε να ενεργοποιείται κανονικά, με τον διακόπτη.

Η Νορέλτα αισθανόταν διχασμένη κοιτάζοντάς την. Να πηδούσε πάνω στο όχημα και να την ακολουθούσε; Ή να έμενε πίσω; Το πιο λογικό ήταν να μείνει πίσω, μα τον Κρόνο! Αυτό που η Άνμα πήγαινε να κάνει ήταν μεγάλη ανοησία – θα κατευθυνόταν σε περιοχές του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Από την άλλη, όμως, πώς μπορούσε η Νορέλτα να την αφήσει μόνη;

«Άνμα!» Η αντρική φωνή τις έκανε και τις δύο να γυρίσουν και να δουν μια σκιερή φιγούρα να έρχεται μέσα από τον καταυλισμό και τη χαλαζόπτωση. Καθώς πλησίαζε, διέκριναν ότι ήταν ένας ψηλός, μαυρόδερμος τύπος με κοντοκουρεμένα ξανθά μαλλιά. Ο Μάικλ Παγοθραύστης. «Πού είναι η Φοριντέλα, Άνμα; Πού έχει πάει; Ξέρεις; Δε μπορώ να τη βρω πουθενά! Ούτε έχει τον πομπό της μαζί!»

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Τώρα το κατάλαβες ότι λείπει;» μούγκρισε η πρώτη στον Μάικλ. «Τώρα, γαμώ τα μυαλά σου; Πού ήσουν τόση ώρα; Γιατί δεν ήσουν μαζί της, ρε μαλάκα;»

Η όψη του αγρίεψε καθώς ερχόταν μπροστά στην ανοιχτή πόρτα του οχήματος, για να σταθεί πλάι στη Νορέλτα αλλά ατενίζοντας την Άνμα. «Τι σκατά λες, γαμώτο; Της έχει συμβεί κάτι; Έχει πάθει κάτι;»

«Πού ήσουν; Γιατί δεν ήσουν μαζί της;»

«Ήμουν με κάτι άλλους μισθοφόρους. Δεν είμαι κηδεμόνας της, Άνμα! Και ήταν τσαντισμένη απ'όλα όσα λέγατε πριν – και τσαντισμένη μαζί σου επίσης. Μου φάνηκε ότι ήθελε να μείνει λίγο μόνη για να ησυχάσει το μυαλό της. –Της συνέβη κάτι, μα τον Κρόνο; Πού έχει πάει; Πες μου αν ξέρεις!»

«Η Φοριντέλα έφυγε από τον καταυλισμό–»

«Αποκλείεται! Πού να...; Γιατί, μα τον Κρόνο; Πού να πάει μες στην Επιγεγρ–;»

«Μαζί με τη Φοίβη είναι, μάλλον. Η Φοίβη έχει εξαφανιστεί επίσης, και υποθέτω πως πηγαίνει να σκοτώσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος γαμώ!» Ο Μάικλ την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. «Και δε μπορείς να τις βρεις; Δε μπορείς να τη φέρεις πίσω; Να–;»

«Αυτό ξεκινάω τώρα να κάνω–»

«Έρχομαι μαζί σου, γαμώτο!» Ο Μάικλ βάδισε γρήγορα γύρω από το φορτηγό, άνοιξε την άλλη πόρτα, κι ανέβηκε δίπλα στην Άνμα, αγνοώντας τις φωνές της:

«Όχι, ρε! Τι κάνεις εκεί; Μείνε εδώ· θα–»

«Έρχομαι μαζί σου. Ξεκίνα να οδηγείς κι άσε τις μαλακίες – να δούμε τι μπορείς να κάνεις με τις θαυμαστές σου ικανότητες σαν Θυγατέρα της Πόλης.»

«Να σε γαμήσω μπορώ, μαλάκα! Το έχεις πει στον αρχηγό ότι–;»

«Να πάει να γαμηθεί ο αρχηγός. Ξεκίνα αυτό το σαράβαλο να βρούμε τη Φοριντέλα. Τώρα! Προτού απομακρυνθούν κι άλλο!»

Η Άνμα μειδίασε. *Το άτομο είναι εντάξει, σκέφτηκε. Πιο εντάξει απ'ό,τι νόμιζα παλιότερα.* Και πάτησε το πετάλι, γυρίζοντας το τιμόνι μέσα στα χέρια της.

Το παλιό φορτηγό ξεκίνησε, τρίζοντας και μουγκρίζοντας σαν γέρος της Πόλης που τον είχαν σηκώσει άρον-άρον από τον ύπνο του για ν'αρχίσει να τρέχει μες στο χαλάζι και το κρύο.

«Άνμα!» Η Νορέλτα τούς κυνήγησε. «Άνμα!»

«Μείνε εδώ, Νορέλτα!» της φώναξε η Άνμα απ'το παράθυρο. «Πήγαινε και πες στον αρχηγό τι γίνεται! Πήγαινε στον Βόρκεραμ!» Και την άφησε πίσω της, περνώντας ανάμεσα από σκηνές και σταθμευμένα οχήματα, κατευθυνόμενη προς τη βόρεια άκρη του καταυλισμού.

Η Νορέλτα-Βορ μπορούσε να είχε πιαστεί στην πισινή μεριά του φορτηγού, στο μέρος που ήταν φτιαγμένο για να προσαρτείται καρότσα. Αλλά δεν το έκανε. Δίστασε· και μετά, το όχημα είχε πλέον απομακρυνθεί από αυτήν. Η Νορέλτα δεν έτρεχε πια. Είχε σταματήσει. Στεκόταν μες στο χαλάζι, με την κουκούλα της να έχει πέσει στους ώμους. Νιώθοντας τους χαλαζόκοκκους να χτυπάνε επώδυνα το κεφάλι της, σήκωσε ξανά την κουκούλα η οποία ήταν ενισχυμένη για τέτοιες καιρικές συνθήκες.

«Γαμώτο...» μουρμούρισε, και βάδισε προς τα εκεί όπου ήταν σταθμευμένο το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών.

Η Μιράντα και η Ολντράθα, έχοντας βγει από τις νότιες παρυφές του καταυλισμού, βάδιζαν μες στους δρόμους της Επιγεγραμμένης όπου, καθώς οι σχάρες ήταν φραγμένες από τα σκουπίδια, το χαλαζοβρόχι είχε σχηματίσει ολόκληρα ποτάμια που έμοιαζαν να προσπαθούν να ανταγωνιστούν τον Ριγοπόταμο. Παρέσερναν κάθε λογής σαβούρες και πεταμένα πράγματα, αναμιγμένα με λάσπες και διάφορες βρομιές. Τα πόδια των δύο θυγατέρων πλατσούριζαν μέσα σε μια μάζα που δεν ήθελαν καν να σκέφτονται τι μπορεί να την αποτελούσε.

Οχήματα δεν έβλεπες πουθενά μ' αυτό τον καιρό. Ακόμα και οι δημόσιες συγκοινωνίες είχαν σταματήσει στην Επιγεγραμμένη. Μονάχα κανένα ζώο διέσχιζε τους δρόμους τραβώντας κάρο πίσω του ή έχοντας στην πλάτη κάποιον αναβάτη – όπως αυτός εκεί ο ελέφαντας που, μάλλον, ήταν φερμένος από τη διάσταση της Φεηνάρκια, ή αυτός εκεί ο γιγαντόλυκος που, μάλλον, ήταν φερμένος από τη διάσταση της Μοργκιάνης. Οι θυγατέρες είδαν ακόμα και δυο αυτοσχέδιες βάρκες – σχεδίες, ουσιαστικά – να διασχίζουν τους δρόμους που ήταν πιο πλημμυρισμένοι από τους άλλους· οι επιβάτες τους είχαν μακριά μπαστούνια που χρησιμοποιούσαν για να τις ωθούν προς την επιθυμητή κατεύθυνση. Τα νερά δεν ήταν πουθενά πιο βαθιά από τα γόνατα των θυγατέρων, όμως αυτό το βάθος ήταν αρκετό για να πλεύσουν τέτοια απλά σκάφη.

«Χρειαζόμαστε κι εμείς μια σχεδία, μου φαίνεται,» είπε η Ολντράθα, καθώς απέφευγαν έναν από τους πλημμυρισμένους δρόμους ανεβαί-

νοντας σε μια γέφυρα όπου το νερό δεν έφτανε ούτε ως τους αστραγάλους τους.

Η Μιράντα δεν αποκρίθηκε· ήταν προσηλωμένη στα σημάδια της Πόλης. Το χαλάζι είχε πραγματικά προκαλέσει χάος, αλλά ήλπιζε πως θα κατόρθωνε να εντοπίσει την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος γιατί οι αόρατοι δρόμοι ήταν κάτι το σταθερό μες στην Πόλη, κάτι από την ίδια της τη φύση. Δεν ήταν σαν, για παράδειγμα, να προσπαθούσες να βρεις τα ίχνη ενός μεμονωμένου ατόμου, όπως ήθελαν να κάνουν η Άνμα και η Νορέλτα αναζητώντας τη Φοριντέλα μες στον καταυλισμό πιο πριν.

Και τώρα η Μιράντα νόμιζε πως βρισκόταν σε καλό μονοπάτι, νόμιζε ότι πλησίαζε την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος... και–

(καθώς κατέβαιναν από τη γέφυρα και βάδιζαν σ'έναν πεζόδρομο γεμάτο νερά και σκοτεινά οικοδομήματα δεξιά κι αριστερά)

–να! εκεί! Αυτή ήταν!

«Τη βλέπεις, Αδελφή μου;» είπε η Μιράντα. «Βρήκαμε την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος.»

«Πού;»

«Δες. Δες.» Η Μιράντα προχώρησε και ήταν σίγουρη πως τώρα βρισκόταν επάνω στον Δρόμο. Αφησε τα πολεοσημάδια να την καθοδηγήσουν, ακολούθησε τη φυσική τους αλληλουχία, χωρίς συνειδητή σκέψη από μέρους της, χωρίς να κάνει επιλογή. Μια νοητική ροή. Ένα ποτάμι που κυλούσε στο μυαλό όπως τα χιλιάδες ποτάμια που τώρα κυλούσαν στους κακοδιατηρημένους δρόμους της Επιγεγραμμένης.

«Ναι,» είπε η Ολντράθα, «νομίζω ότι καταλαβαίνω, Αδελφή μου. Ναι, νομίζω ότι το βλέπω... Δεν είναι και τόσο διαφορετικό απ'τον Δρόμο της Θεραπείας.»

«Οι αόρατοι δρόμοι μοιάζουν μεταξύ τους,» αποκρίθηκε η Μιράντα συνεχίζοντας να έχει την προσοχή της απόλυτα εστιασμένη στη φυσική αλληλουχία των πολεοσημαδιών η οποία απειλούσε να ξεφύγει απ'το μυαλό της μες στην κακοκαιρία. «Σειρές από σημάδια της Πόλης είναι όλοι τους. Τίποτα περισσότερο.»

Και μετά βάδιζαν χωρίς να μιλάνε. Βάδιζαν ενώ το χαλάζι τις μαστίγωνε και οι δρόμοι ήταν ένας σκοτεινός λαβύρινθος ολόγυρά τους, επικίνδυνος όχι επειδή καιροφυλαχτούσαν ληστές ή συμμορίες αλλά

επειδή τόσες πολλές σαβούρες παρασέρνονταν από την κακοκαιρία και επειδή ήταν τόσο εύκολο να γλιστρήσεις και να πέσεις. Τρεις φορές κινδύνεψαν άμεσα, κι αν δεν ήταν κόρες της Πόλης ίσως να είχαν χτυπήσει πολύ άσχημα: Σε κάποια στιγμή, το χαλάζι έριξε τρεις κεραίες από μια ταράτσα σαν δόρατα του Κρόνου καταπάνω τους, αλλά η Μιράντα τράβηξε αμέσως την Ολντράθα παραδίπλα και δεν τραυματίστηκαν. Σε μια άλλη στιγμή, η Μιράντα γλίστρησε πάνω σε μια πέτρινη σκάλα και θα είχε κουτρουβαλήσει αν δεν την έσωζαν το μηχανικό πόδι του Μάγου και η γνώση της της τέχνης της δωματοβασίας. Και ο τρίτος κίνδυνος ήταν ένας ολόκληρος τοίχος που, από τον παλιόκαιρο, γκρεμίστηκε· η Μιράντα άρπαξε ξανά την Ολντράθα από τη μέση και την τράβηξε μαζί της, κυλώντας στο πλάι, καθώς πέτρες, γυαλιά, και σίδερα έπεφταν. Οι δύο θυγατέρες χτυπήθηκαν από τα θραύσματα, αλλά ελάχιστα, και η Μιράντα δεν είχε πρόβλημα, μετά, να συνεχίσει ν'ακολουθεί τον Δρόμο του Μέλλοντος.

Ύστερα από καμιά ώρα αφότου είχαν αρχίσει να βαδίζουν επάνω στον αόρατο δρόμο, αισθάνθηκαν το δεξί τους πόδι – το σημάδι στο πέλμα τους – να μαγνητίζεται κάτω, επίμονα, με δύναμη, καθώς εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια τις διέτρεχε πατόκορφα, δονώντας το νευρικό τους σύστημα, τραντάζοντας το μυαλό τους–

–και ο κόσμος έσπασε γύρω τους σαν ραγισμένος καθρέφτης, στέλνοντάς τες σ'ένα μαύρο κενό όπου ένας τρομερός άνεμος φυσούσε, παρασέρνοντας παγωμένα δάκρυα.

Αλλά δεν ήταν μαζί. Η καθεμιά ήταν μόνη.

Η Νορέλτα βρήκε τον Βόρκεραμ-Βορ μέσα στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, και μαζί του ήταν ο Αλέξανδρος Πανιστόριος και ο Όρπεκαλ-Λάντι. Κάθονταν οι τρεις τους και, πίνοντας καφέ, συζητούσαν.

Στράφηκαν και την κοίταξαν σαν ν'αντίκριζαν στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας καθώς εκείνη στάθηκε μπροστά τους κατεβάζοντας την κουκούλα της.

«Τι συμβαίνει, Νορέλτα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, καταλαβαίνοντας ότι σίγουρα κάτι συνέβαινε. Η απόμακρη ξαδέλφη του δεν του έμοιαζε καθόλου καλά. Το κατάλευκο δέρμα του προσώπου της φαινόταν – αν

ήταν δυνατόν – ακόμα πιο κατάλευκο. Σαν παλιό, τριμμένο τραπεζομάντηλο.

Η Θυγατέρα έριξε μια ματιά στον Πανιστόριο και στον Όρπεκαλ-Λάντι, διστάζοντας προς στιγμή να μιλήσει μπροστά τους. Αλλά μετά σκέφτηκε: *Γιατί όχι; Τι σημασία έχει; Κοιτάζοντας ξανά τον ξάδελφό της*, είπε: «Η Άνμα, και ο Μάικλ Παγοθραύστης. Έφυγαν μαζί. Πάνε να κυνηγήσουν τη Φοίβη. Πάνε να φέρουν πίσω τη Φοριντέλα-Ράο.»

Τα μάτια του Βόρκεραμ-Βορ στένεψαν. «*Τι έκαναν;*» Κοπανώνοντας την κούπα του ηχηρά πάνω στο τραπεζάκι, σηκώθηκε από τη θέση του.

«Σου είπα. Έχουν φύγει με το φορτηγό μας – το φορτηγό που εγώ κι η Άνμα πήραμε από τη Β' Κατωρ–»

«Γιατί τους άφησες να το κάνουν αυτό;» φώναξε ο Βόρκεραμ.

«Πώς να τους σταματήσω, γαμώτο; Να τους δέσω; Άσε που δεν θα μπορούσα να τους δέσω, ακόμα κι αν ήθελα!»

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος,» μούγκρισε ο Βόρκεραμ, κι έστρεψε το βλέμμα του στον Αλέξανδρο, περιμένοντας κάποια καλή ιδέα απ'αυτόν.

«Δεν έχει μαζί της πομπό η Άνμα;» ρώτησε εκείνος, κοιτάζοντας τη Νορέλτα.

Η Θυγατέρα ένευσε. «Έχει.»

«Κάλεσέ την, τότε. Τι περιμένεις;»

«Και τι να της πω; Δε θα μ'ακούσει. Της είπα ήδη να μην ακολουθήσει τη Φοίβη, αλλά δεν με άκουσε. Φοβάται για τη Φοριντέλα. Και η Πόλη τής έδωσε και τον Μάικλ μαζί της.»

«Ποια 'Πόλη', γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ο ηλίθιος ο Παγοθραύστης δεν ξέρει τι του γίνεται, μου φαίνεται!»

«Προς τα πού πήγαν;» ρώτησε ο Αλέξανδρος τη Νορέλτα. «Βόρεια;»

«Ναι.»

«Θα μπορούσαμε να τους κυνηγήσουμε,» είπε ο Αλέξανδρος στον Βόρκεραμ.

«Μέσα σ'αυτό το χαλάζι;»

«Αν όχι, τότε ας τους ακολουθήσουμε από το σήμα του πομπού της Άνμα.»

«Αυτό ίσως να ήταν πιο λογικό,» είπε ο Βόρκεραμ. Και βάδισε προς τη μπροστινή μεριά του μακρύ οχήματος.

Ο Αλέξανδρος, η Νορέλτα, και ο Όρπεκαλ τον ακολούθησαν.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών πλησίασε την κονσόλα και πάτησε πλήκτρα. Δεν χρειαζόταν η Ζιλκάμα'μορ να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως για να χρησιμοποιηθεί το τηλεπικοινωνιακό/πληροφοριακό σύστημα του οχήματος· αυτό χρειαζόταν μόνο αν κάποιος ήθελε να κινήσει το όχημα.

«Πες μου τον κώδικα της Άνμα, Νορέλτα.»

Η Θυγατέρα τού τον είπε, και ο Βόρκεραμ πάτησε κι άλλα πλήκτρα πάνω στην κονσόλα. «Δεν το βρίσκω,» είπε τελικά. «Δεν πιάνω το σήμα του πομπού.»

«Τον έχει κλειστό,» συμπέρανε ο Αλέξανδρος, με ουδέτερη όψη όπως πάντα. «Έξυπνη.»

«Έξυπνη;» έκανε ο Βόρκεραμ.

Ο Αλέξανδρος ανασήκωσε τους ώμους. «Το σκέφτηκε ότι μπορεί να την εντοπίσουμε μέσω του σήματός της...»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ρώτησε: «Ο Παγοθραύστης δεν έχει πομπό μαζί του;»

«Δε νομίζω,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Όρπεκαλ.

«Τίποτα. Θα περιμένουμε, ελπίζοντας ότι δεν θα βρουν τα ίχνη της Φοίβης και της Φοριντέλα και θα επιστρέψουν.»

Ο Αλέξανδρος στράφηκε στη Νορέλτα. «Εσύ δεν μπορείς να τις ανιχνεύσεις με τα πολεοσημάδια που βλέπεις;»

«Νομίζεις ότι τώρα ξέρεις τα πάντα για τις Θυγατέρες, ε;» αποκρίθηκε εκείνη, όχι εχθρικά αλλά ούτε και αστειευόμενη τελείως. «Δεν είναι εύκολο να βρω τα πολεοσημάδια τους μέσα σε τέτοια κακοκαιρία,» εξήγησε.

«Μπορείς να προσπαθήσεις, όμως, δεν μπορείς;»

Η Νορέλτα το σκέφτηκε. «Θα μπορούσα, υποθέτω. Αν ξεκινήσω από εκεί όπου ήταν σταθμευμένο το φορτηγό μας, ίσως καταφέρω να τους ανιχνεύσω τελικά.»

«Πάμε, τότε. Εγώ κι εσύ. Βόρκεραμ, θα μας δώσεις ένα μικρό τετράκυκλο όχημα;»

«Περίμενε, Πανιστόριε,» του είπε ο Βόρκεραμ-Bor. «Αν δεν θέλουν να γυρίσουν, πώς θα τους αναγκάσεις; Τι νόημα έχει να τους ακολουθήσεις; Σε χρειαζόμαστε εδώ, μαζί μας.»

Ο Αλέξανδρος φάνηκε σκεπτικός. «Μάλλον έχεις δίκιο,» είπε τελικά.

«Η Νορέλτα έπρεπε να τους είχε εμποδίσει προτού φύγουν. Τώρα τελείωσε.»

«Θες να πεις ότι εγώ φταίω, Βόρκεραμ;»

«Απλώς είπα ότι έπρεπε να τους είχες εμποδίσει. Δεν είπα ότι φταις.»

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας πλησίασε, τότε, τη μπροστινή μεριά του οχήματος, ερχόμενος από το βάθος. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε. «Κάτι άσχημο;» Προφανώς, είχε καταλάβει ότι μια κάποια αναστάτωση επικρατούσε.

Ο Βόρκεραμ μόρφασε, κουνώντας το κεφάλι, και κάθισε σ'ένα απ'τα καθίσματα.

Η Νορέλτα-Bor είπε στον Άβαντα: «Η Φοριντέλα ακολούθησε τη Φοίβη, και η Άνμα κι ο Μάικλ πάνε να τις βρουν.»

«Έχουν όλοι τρελαθεί;»

Όταν η Μιράντα και η Ολντράθα επέστρεψαν στον καταυλισμό και στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών, βρήκαν εκεί τον Βόρκεραμ-Bor, τον Όρπεκαλ-Λάντι, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, τη Νορέλτα-Bor, και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα να συζητάνε. Είχε νυχτώσει για τα καλά πλέον, και το χαλάζι είχε πάψει· μονάχα ένα ψιλοβρόχι έπεφτε στην Επιγεγραμμένη.

«Νορέλτα· είσαι ακόμα εδώ, Αδελφή μου,» παρατήρησε η Μιράντα. «Χαίρομαι γι'αυτό. Είναι εδώ και η Άνμα;»

«Όχι,» απάντησε ο Βόρκεραμ αντί για την ξαδέλφη του, «δεν είναι εδώ, και πήρε και τον Μάικλ μαζί της.»

«Γαμώτο...» μουρμούρισε η Μιράντα.

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. Και μετά: «Η Νορέλτα μάς είπε ότι τις συνάντησες και τους είπες πως η Φοίβη και η Φοριντέλα εξαφανίστηκαν μαζί.»

«Τι να έκανα; Να τους έκρυβα ότι η Φοίβη λείπει;»

«Θα μπορούσες, τουλάχιστον, να τις είχες σταματήσει.»

«Δεν είναι η δουλειά μου να σταματάω τις Αδελφές μου απ'το να κάνουν εκείνο που θέλουν. Το μόνο που μπορώ είναι να δίνω καμιά συμβουλή – ασχέτως αν εισακούγεται ή όχι.»

«Αφήστε τα τώρα αυτά,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι ανυπόμονα. «Τι είδατε στο μέλλον; Είδατε κάτι να έχει αλλάξει;»

Η Μιράντα και η Ολντράθα αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα, η δεύτερη στράφηκε στον Β' Κατωρίγιο πολιτικό. «Είδαμε το ίδιο πράγμα κι οι δύο, Όρπεκαλ.» Η φωνή της ήταν βαριά καθώς μιλούσε. «Έναν πολύ αιματηρό, έναν πολύ ολέθριο πόλεμο.»

Η Μιράντα πρόσθεσε: «Τίποτα δεν έχει αλλάξει.»

Δάκρυα γυάλισαν στα μάτια της Ολντράθα, καθώς θυμόταν ξανά εκείνο το τρομερό όραμα που είχε δει – που είχε βιώσει σαν ψυχοβόρο εφιάλτη – κοιτάζοντας μέσα σ'ένα από τα παγωμένα θραύσματα που παρασέρνονταν από τον άνεμο του μέλλοντος. «Πρέπει να το εμποδίσουμε αυτό!» είπε. «Βόρκεραμ, δεν μπορείς να καταλάβεις τι πράγματα θα συμβούν!... Μα τον Κρόνο, δεν μπορείς να καταλάβεις αν δεν τα δεις!... Πρέπει να μη γίνουν πραγματικότητα!»

«Και τι θέλεις να κάνω, Ολντράθα; Να πάψω να μεγαλώνω τη Συμμαχία; Να τη διαλύσω; Νομίζεις ότι αυτό θα αποτρέψει τον πόλεμο; Είσαι σίγουρη;» Ο Βόρκεραμ αντιλαμβανόταν ότι η έκφρασή της δεν ήταν καθόλου προσποιητή. Η Ολντράθα, αληθινά, αισθανόταν έναν μεγάλο πόνο, κάτι που την ταλαιπωρούσε. Ορισμένες φορές, του έμοιαζε τόσο ευαίσθητη που δεν θα έπρεπε ποτέ να είναι μαζί μ'εκείνον και τους μισθοφόρους του. Άλλες φορές πάλι τού έμοιαζε πιο ψύχραιμη από τους πιο ψύχραιμους μαχητές που είχε συναντήσει. Τι περίπλοκη γυναίκα...

Η Ολντράθα τώρα κούνησε το κεφάλι της, ξεροκαταπίνοντας. «Δεν ξέρω. Αλλά κάτι πρέπει να κάνουμε για να το εμποδίσουμε. Τουλάχιστον... τουλάχιστον, όχι επιθετικές κινήσεις εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Αν είναι δυνατόν!» πετάχτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Ο Ποιητής είναι ο εχθρός μας. Μας έκλεψε τη συνοικία μας. Είναι σφετεριστής, τύραννος, και κακούργος. Η Ατέρμονη Πολιτεία πρέπει να απαλλαγεί απ'αυτόν, Ολντράθα!»

«Μα έτσι ο πόλεμος θα καταστρέψει τα πάντα!» διαφώνησε εκείνη, απορώντας πώς ήταν δυνατόν ο Β' Κατωρίγιος πολιτικός να είναι τόσο αδιάφορος προς όσα είχε μόλις ακούσει. Τι νόμιζε, ότι του έλεγαν ψέματα, μα τον Κρόνο; Ή δεν τον ενδιέφερε καθόλου όσοι κι αν πέθαιναν, αρκεί να διωχνόταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Και η Ολντράθα πολύ το αμφέβαλλε ότι θα γινόταν ακόμα κι αυτό. Δεν ήταν καθόλου σίγουρη για τα αποτελέσματα του πολέμου που είχε δει στο μέλλον. Το μόνο για το οποίο ήταν σίγουρη ήταν πως οι συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου θα γέμιζαν ερείπια, συντρίμια, και νεκρούς... νεκρούς... νεκρούς... Τόσες ζωές χαμένες... Η Ολντράθα, καθώς κοίταζε αυτό το αποτρόπαιο μέλλον, αισθανόταν την κάθε χαμένη ζωή σαν μια μαχαιριά στο στήθος.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν της αποκρίθηκε, αλλά ούτε φαινόταν να έχει αλλάξει γνώμη για τίποτα.

Η Μιράντα είπε: «Εγώ είδα και κάτι ακόμα. Κάτι που σχετίζεται με το πιο κοντινό μέλλον, είμαι σίγουρη.»

«Κάτι για τον Βάρνελ-Αλντ και το σχέδιό του να χτυπήσει τη Φιλήκη;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Γιατί αυτό συζητούσαμε μόλις τώρα, Μιράντα. Συζητούσαμε πώς πρέπει να δράσουμε εναντίον του εδώ, στην Επιγεγραμμένη, και πώς—»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι, διακόπτοντάς τον. «Όχι. Όχι, δεν είδα τίποτα που νάχει σχέση μ'αυτό, Βόρκεραμ. Είδα τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή να έχουν εισβάλει στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, και είδα και τον Διόφαντο στους δρόμους της μαζί με έξι Εκτρώματα, πολλές ενεργειακές οντότητες, και ανθρώπους που τον ακολουθούσαν.»

«Ο Διόφαντος δεν υποτίθεται ότι είναι στη Β' Κατωρίγια;»

«Στη Β' Κατωρίγια τον είδαμε εμείς,» είπε η Νορέλτα.

«Στο όραμά μου,» επανέλαβε η Μιράντα, «ήταν στην Α' Κατωρίγια, και μου φάνηκε σαν— Δεν... δεν είμαι σίγουρη, αλλά μου φάνηκε σαν να ήταν σύμμαχος των δυνάμεων του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Σύμμαχός τους;» άρθρωσε ο Βόρκεραμ.

«Μπορεί να κάνω και λάθος.» Το εύχομαι, πρόσθεσε νοερά η Μιράντα. *Γιατί, αν δεν κάνω λάθος, τότε τα πράγματα μόλις χειροτέρεψαν. Πολύ.*

/25\

Ένας εξόριστος πολιτάρχης επιστρέφει, και μιλά σε συγκεντρωμένους πολιτικούς, ωθώντας τους σε σχέδια και σε δράσεις.

Η Ραμίνα έμοιαζε να μη μπορεί να το πιστέψει που τον έβλεπε μπροστά της. Τον αγκάλιασε και τον φιλούσε, και ήταν πολύ φοβισμένη γι' αυτόν. Του είπε: «Ίσως δεν έπρεπε νάχες έρθει εδώ. Οι σφετεριστές, βέβαια, έχουν φύγει, αλλά μπορεί νάχουν αφήσει ανθρώπους τους στη Φιλήκοη. Δεν ξέρω, Γουίλιαμ, δεν είμαι σίγουρη για τίποτα.»

«Δε μπορώ να κρύβομαι άλλο,» αποκρίθηκε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. «Πρέπει να δράσουμε, Ραμίνα.»

Και ύστερα συνάντησε τα δύο παιδιά του – τον Φλοίσβο, που ήταν είκοσι-πέντε χρονών, και τη Μελίνα, που ήταν είκοσι-ενός. Κι οι δύο ήταν όλο ερωτήσεις για το πού βρισκόταν ο πατέρας τους αυτό τον καιρό, και τι είχε γίνει. Είχε ξεφύγει από τους σφετεριστές; Πού τον κρατούσαν ως τώρα;

Ο Γουίλιαμ τούς απάντησε ότι μια μυστηριώδης γυναίκα τον είχε βοηθήσει. Το όνομά της ήταν Κορίνα, και πρέπει να ανήκε σε κάποια μυστική οργάνωση, αν και δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Οι σφετεριστές είχαν τραβήξει την προσοχή δυνάμεων της Ρελκάμνια που ήθελαν να τους εξολοθρεύσουν.

«Τι δυνάμεις μπορεί να είναι αυτές, Γουίλιαμ;» ρώτησε η Ραμίνα, καθώς όλοι τους κάθονταν στο σαλόνι του διαμερίσματος που τους είχε παραχωρήσει η Πολιτάρχης της Φιλήκοης και ήταν βαθιά νύχτα πλέον.

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά είναι πολύ αινιγματικές αναμφίβολα. Και έχω την υποψία ότι και η Πολιτάρχης της Συρροής είναι μπλεγμένη μαζί τους.»

«Η Πολιτάρχης της Συρροής;»

Ο Γουίλιαμ διηγήθηκε στην οικογένειά του πώς η Κορίνα τον είχε πάρει από το υπόγειο κελί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και τον είχε πάει στο *θαύμα της Νύχτας*, στη Συρροή.

«Και μέχρι τώρα βρισκόσουν εκεί;» ρώτησε η Ραμίνη. «Περίμενες να βεβαιωθείς ότι οι σφετεριστές θα έφευγαν από τη Φιλήκη προτού έρθεις να μας συναντήσεις;»

Ο Γουίλιαμ έσμιξε τα χείλη· τράβηξε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του· κούνησε το κεφάλι καθώς τίναζε στάχτη στο τασάκι πάνω στο χαμηλό τραπεζάκι πλάι στον καναπέ. «Όχι,» είπε χαμηλόφωνα. «Έκανα... μια ανοησία, ίσως... αν και δεν... δεν είμαι σίγουρος ότι ήταν ακριβώς ανοησία. Πάντως, νομίζω ότι κάπως είχα χάσει τον δρόμο μου, ότι... Δεν ξέρω αν έφεραν κανένα αποτέλεσμα αυτά που έκανα – μακάρι να έφεραν. Αλλά, εξ αρχής, έπρεπε να ήμουν εδώ, μαζί σας! Και μαζί με τους άλλους Β' Κατωρίγιους που με χρειάζονται. Μα τον Κρόνο, εξακολουθώ να είμαι ο πραγματικός Πολιτάρχης τους!»

«Τι εννοείς, πατέρα; Τι έκανες και δεν ερχόσουν εδώ;» ρώτησε ο Φλοίσβος.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος δίστασε προς στιγμή· αλλά, έχοντας τραβήξει ακόμα μια τζούρα καπνό κι έχοντας σβήσει το τσιγάρο του στο τασάκι, τσακίζοντάς το σαν να ήταν σκουλήκι που έπρεπε να πεθάνει – αυτός ο καταραμένος, ο Πανιστόριος! – είπε τελικά στην οικογένειά του τι είχε συμβεί. Τους είπε για τα ταξίδια του στις συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου. Τους είπε ότι πήγαινε και προειδοποιούσε τους πολιτάρχες για την απειλή της Σκοτεινής Τριανδρίας.

«Αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο, μπαμπά!» παρατήρησε επικριτικά η κόρη του, η Μελίνα.

«Γιατί το έκανες, Γουίλιαμ;» ρώτησε η Ραμίνη. «Μπορεί να σε είχαν σκοτώσει, μα τον Κρόνο!»

«Η Κορίνα με έστειλε να το κάνω,» εξήγησε ο Γουίλιαμ, προβληματισμένος. «Εκείνη το πρότεινε. Αλλά ύστερα... εξαφανίστηκε. Δεν ερχόταν πια σε επικοινωνία μαζί μου· και, έχοντας ήδη ειδοποιήσει αρκετούς πολιτάρχες, δεν ήξερα πού να πάω μετά, τι να κάνω... Έτσι... έτσι, ήταν σαν να ξύπνησα,» είπε μορφάζοντας. «Σαν να ξύπνησα από ένα όνειρο. Δεν μπορώ να το εξηγήσω καλύτερα.

»Αδυνατώ βέβαια να πιστέψω ότι η Κορίνα ήθελε, για κάποιο λόγο, να με παραπλανήσει. Γιατί, άλλωστε; Εκείνη ήταν που μ'έλευθέρωσε από τη φυλακή μου· εκείνη ήταν που με βοήθησε. Όμως αισθανόμουν ότι έκανα λάθος, Ραμίνη... Λάθος... Στο μυαλό μου ήσασταν μόνο εσείς»

– κοίταξε την οικογένειά του γύρω του – «και, μετά από εσάς, όλοι οι υπόλοιποι που υποχρεώθηκαν να φύγουν από την πατρίδα μας εξαιτίας αυτού του κακούργου, του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Και σκέφτηκα: *Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος κάνεις εδώ, Γουίλιαμ; Η θέση σου δεν είναι εδώ· η θέση σου είναι μαζί με τους ανθρώπους που σε χρειάζονται!* Και τώρα, που οι σφετεριστές λείπουν, είναι καιρός να ενωθούμε και να δράσουμε κάπως.»

Το επόμενο πρωί, ο Γουίλιαμ ήρθε σε επαφή με όλους τους εξόριστους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας που φιλοξενούνταν στη Φιλήκη. Τους συγκέντρωσε στο διαμέρισμα της γυναίκας του και μίλησαν για όσα είχαν συμβεί.

Τον παραξένεψε που δεν ήταν άπαντες εναντίον της Σκοτεινής Τριανδρίας. «Είναι δυνατόν να είστε με το μέρος σφετεριστών; Με το μέρος αυτών που άρπαξαν την εξουσία από τον Πολιτάρχη που εξέλεξαν οι πολίτες της Β' Κατωρίγιας;»

«Δεν είμαστε με το μέρος τους, Γουίλιαμ,» αποκρίθηκε η Εσμεράλδα Κροντένδω, μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου της Β' Κατωρίγιας και πρώην Περιφερειάρχης του Σκηνοκράτη· «αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ είναι, ίσως, ο μόνος που μπορεί να μας βοηθήσει. Που μπορεί να συγκεντρώσει έναν αρκετά ισχυρό στρατό για να διώξουμε τον Κάδμο Ανθοτέχνη από τη συνοικία μας και να στείλουμε αυτό το προδοτικό κάθαρμα, τον Βάρνελ-Αλντ, εκεί απ'όπου ήρθε!»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είναι ο μόνος που μπορεί να σας βοηθήσει!» διαφώνησε ο Γουίλιαμ.

«Αμφιβάλλεις ότι είναι καλός στα στρατιωτικά θέματα;»

«Δεν είναι αυτό που αμφιβάλλω. Αμφιβάλλω ότι είναι *αξιόπιστο* πρόσωπο, μα τον Κρόνο!»

«Ούτε εσύ είσαι ακριβώς 'αξιόπιστο πρόσωπο', Γουίλιαμ. Στη Β' Κατωρίγια επιχειρήσεις να αιχμαλωτίσεις το Πολιτικό Συμβούλιο–»

«Για να προστατέψω τη συνοικία, και μόνο! Για να αποτρέψω τη διεξαγωγή αχρείαστων εκλογών που μπορεί να είχαν ως αποτέλεσμα να πέσουμε στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή! Είδατε τι συνέβη όταν ο Όρπεκαλ-Λάντι και τα τσιράκια του έκλεψαν την εξουσία, δεν είδατε;»

«Αυτό δεν σημαίνει πως εσύ θα κατάφερνες κάτι καλύτερο,» είπε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος. «Και η δράση σου εναντίον του Συμβουλίου ήταν, δίχως αμφιβολία, *παράνομη*.»

«Ενώ η δική τους ήταν νόμιμη;»

«Όλοι παράνομοι ήσασταν.»

«Δεν είμαι το ίδιο μ'αυτούς!» διαφώνησε ο Γουίλιαμ. «Οι πληροφορίες μου από τότε μου έλεγαν πως αυτοί οι τρεις κακούργοι είχαν σκοπό να σφετεριστούν τη διοίκηση της συνοικίας. Και τώρα τα τρία καθάρματα σχηματίζουν τη συμμαχία τους όχι για να βοηθήσουν εμάς αλλά για να κλέψουν την εξουσία από ακόμα περισσότερους πολιτάρχες!»

«Ναι, μας το είπες ήδη,» αποκρίθηκε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος. «Αλλά... είναι παρατραβηγμένο, Γουίλιαμ. Προσωπικά, δεν νομίζω ότι έχουν τέτοιες δυνάμεις-»

«Είναι πιο διαβολικοί απ'ό,τι ξέρεις, Ερπετώνυχε! Με είχε προειδοποιήσει εξαρχής για τα σχέδιά τους η γυναίκα που, αργότερα, μ'ελευθέρωσε από τη φυλακή τους· γι'αυτό κιόλας είχα αποφασίσει να αιχμαλωτίσω το Συμβούλιο. Δεν σκόπευα ποτέ να σας βλάψω, απλώς να σας περιορίσω για λίγο καιρό – για το καλό της συνοικίας.»

«Ποια είναι αυτή η μυστηριώδης γυναίκα στην οποία αναφέρεσαι;» ρώτησε η Εσμεράλδα Κροντένδω.

«Το όνομά της είναι Κορίνα· και δεν γνωρίζω τίποτα περισσότερο για το άτομό της, δυστυχώς. Όπως σας είπα, ανήκει σε κάποια πολύ εξαπλωμένη και πολύ ισχυρή μυστική οργάνωση της Ρελκάμνια.»

«Δεν έχεις ιδέα τι είδους οργάνωση είναι, όμως...» είπε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος.

«Προφανώς δεν αποκαλύπτουν εύκολα τον εαυτό τους! Αλλά, για να τους έχουν τραβήξει την προσοχή οι σφετεριστές, αυτό σημαίνει πως τους θεωρούν *επικίνδυνους*. Σε διαφορετική περίπτωση δεν θα έμπαιναν στον κόπο ούτε να με προειδοποιήσουν εξαρχής γι'αυτούς ούτε, μετά, να με διασώσουν από τη φυλακή τους.»

Κανείς από τους συγκεντρωμένους πολιτικούς δεν μίλησε, κι έμοιαζαν όλοι τους συλλογισμένοι.

«Εκείνο που πρέπει να κάνουμε,» τους είπε ο Γουίλιαμ, «είναι ν'αρχίσουμε να δρούμε από *μόνοι μας*. Μόνο εμείς μπορούμε να πάρουμε πίσω τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Κανείς άλλος. Ο Αλυσοδεμένος

Ποιητής είναι αποδυναμωμένος από τόσους πολέμους που έχει κάνει. Αν οργανωθούμε καλά, αν τον χτυπήσουμε γρήγορα και αποφασιστικά, θα τον στείλουμε πίσω, στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου!»

«Η κυρία Αμάντα Πολύεργη,» του είπε η Εσμεράλδα Κροντένδω, «δεν θέλει να χρησιμοποιήσουμε τη Φιλήκοη ως βάση για επιθέσεις εναντίον του Ποιητή. Το έχει δηλώσει. Μας φιλοξενεί υπό αυτό τον όρο.»

«Η συμφωνία της έχει γίνει με τους σφετεριστές, άρα για εμένα δεν έχει καμία βαρύτητα.»

«Τι θες να πεις; Να συγκεντρώσουμε στρατό εδώ, μέσα στη συνοικία της, χωρίς να τη ρωτήσουμε; Δεν γίνεται αυτό, Γουίλιαμ, και το ξέρεις.»

«Θα πρέπει ν'αποφασίσει η Πολιτάρχης της Φιλήκοης αν είναι με το μέρος μας ή με το μέρος κακοποιών δυνάμεων όπως αυτές του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος είπε: «Φαίνεται να θέλει να κρατήσει μια στάση ουδετερότητας προς τον Ανθοτέχνη.»

«Και έχει επίσης μπει στη συμμαχία των σφετεριστών,» είπε ο Γουίλιαμ σαν αυτό να ήταν κατάκριση – γιατί, στα μάτια του, ήταν. «Είναι, καταφανώς, παραπλανημένη η γυναίκα!»

«Χωρίς τη συγκατάθεσή της, όμως, πώς θα επιτεθούμε στη Β' Κατωρίγια;»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Βάντορεκ Σιλντάμφω, ο άνθρωπος που παλιότερα ήταν Σύμβουλος Επικοινωνιών του Γουίλιαμ, όταν εκείνος ήταν Πολιτάρχης στη Β' Κατωρίγια. «Δεν έχουμε ακόμα στρατό καν. Πώς είναι δυνατόν να συζητάμε για επίθεση εναντίον μιας συνοικίας; Πρώτα, πρέπει να βρούμε και να μισθώσουμε ανθρώπους πρόθυμους να πολεμήσουν για εμάς.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε η Εσμεράλδα Κροντένδω.

«Θα βρεθούν μισθοφόροι,» τους διαβεβαίωσε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, έχοντας κατά νου τον Μαρκ Τζακ. Χτες βράδυ, καθώς διέσχιζαν τους δρόμους της Φιλήκοης, τον είχε ρωτήσει αν γνώριζε μαχητές που θα μπορούσαν να προσληφθούν για τη διεξαγωγή πολέμου, κι εκείνος είχε δώσει θετική απάντηση. Όπως ο Γουίλιαμ το περίμενε. Εξάλλου, η Κορίνα ήταν που του είχε συστήσει τον Μαρκ Τζακ, επομένως δεν μπορεί να ήταν κανένας τυχαίος. «Κι αν η Φιλήκοη δεν δεχτεί να μας βοηθήσει – αν φοβάται να υποστηρίξει κάποιους που αγωνίζονται να

ανακτήσουν την πατρίδα τους – τότε θα επιτεθούμε στη Β' Κατωρίγια από την Επιγεγραμμένη.»

«Από την *Επιγεγραμμένη*;» έβηξε ο Ερπετώνυχος. «Μα, τα σύνορα είναι πολύ μικρά από εκεί!»

«Ο αγώνας μας είναι δίκαιος, και ο εχθρός μας αποδυναμωμένος από τους πολέμους. Θα τα καταφέρουμε!» είπε ο Γουίλιαμ, αποφασιστικά. «Αλλά δεν θα δράσουμε παρορμητικά, χωρίς καλό σχέδιο. Και έχω ήδη μαζί μου ανθρώπους που θα μας βοηθήσουν.» Είχε, ξανά, στο μυαλό του τον Μαρκ Τζακ. «Δεν ήρθα απροετοίμαστος. Δεν σας είχα ξεχάσει. Ούτε εσάς ούτε τη Β' Κατωρίγια. Ο σκοπός μου ήταν, ανέκαθεν, να σώσω τη συνοικία μας – κι ακόμα αυτός είναι.»

«Κι αν ο Βόρκεραμ-Βορ επιστρέψει εν τω μεταξύ;» έθεσε το ερώτημα η Εσμεράλδα Κροντένδω.

«Για την ώρα, είναι μακριά από εδώ, σχηματίζοντας την υποτιθέμενη συμμαχία του.»

«Αν όμως επιστρέψει – αυτός και ο Όρπεκαλ-Λάντι και ο Πανιστόριος;»

«Τότε, θα πρέπει να επιλέξετε ποιος θέλετε να είναι ο Πολιτάρχης σας,» αποκρίθηκε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος αντικρίζοντάς τους όλους σαν να τους προκαλούσε να τον προδώσουν ξανά όπως τότε που είχαν, ως Πολιτικό Συμβούλιο, πάρει την απόφαση να γίνουν έκτακτες εκλογές.

Κανείς δεν δήλωσε ότι θα πήγαινε με το μέρος των σφετεριστών. Κανείς, ευτυχώς, δεν ήταν τόσο ανόητος, σκέφτηκε ο Γουίλιαμ.

Το μόνο που η Εσμεράλδα είπε ήταν: «Και θα βρεθούμε σε σύγκρουση μαζί τους;»

«Δεν υφίσταται 'σύγκρουση' όταν έχει αποκαλυφθεί η απάτη τους. Τι θα κάνουν; Θα τολμήσουν να μας επιτεθούν εδώ, μέσα στη Φιλήκη; Τότε, ακόμα και η παραπλανημένη Πολιτάρχης ετούτης της συνοικίας θα καταλάβει τις *πραγματικές* τους προθέσεις!»

/26\

Οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή χτυπάνε την Α' Κατωρίγια Συνοικία από τα ανατολικά κι από τον Ριγοπόταμο· η Καρζένθα-Σολ δίνει διαταγές, ο Έσπαρεκ-Λάντι προσπαθεί να αποδείξει την αξία του· μια γέφυρα κρύβει παγίδες, ένας δρόμος ανοίγει, ένας απρόσμενος σύμμαχος παρουσιάζεται, και ένας Σκοταδιστής είναι δυσαρεστημένος· καθώς η νύχτα πέφτει, ένας Πολιτάρχης έρχεται και σύντομα φεύγει ξανά, κάνοντας σχέδια για περισσότερο πόλεμο.

Από το απόγευμα ο στρατός της Καρζένθα-Σολ σφυροκοπούσε τα ανατολικά σύνορα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, αλλά δεν μπορούσε να σπάσει την άμυνα και να περάσει. Παρότι ο Διόφαντος βρισκόταν τώρα μέσα στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας – και, μάλλον, μέσα στην Ανατολική, την περιφέρεια μετά τα σύνορα, υπέθετε η Καρζένθα – οι δυνάμεις του Σελασφόρου Χορονίκη κατόρθωναν να διατηρούν την αντίστασή τους σταθερή.

Η νύχτα ήρθε, το χειμερινό κρύο δυνάμωσε, και οι επιθέσεις ελαττώθηκαν αλλά δεν έπαψαν. Το σφυροκόπημα των συνόρων εξακολούθησε. Και από την αυγή εντάθηκε πάλι, οι συγκρούσεις αγρίεψαν· η Καρζένθα-Σολ άρχισε να προσπαθεί πιο επίμονα να διαπεράσει την άμυνα του Χορονίκη. Αποκλείεται να ήταν τόσο καλή όσο φαινόταν – όχι με τον Διόφαντο και τα τέρατά του να περιφέρονται πίσω από τα σύνορα.

Η Καρζένθα επικοινωνήσε με τον Ζιλμόρο, απαιτώντας να μάθει γιατί μεγάλο μέρος των συμμοριών που βρίσκονταν υπό τον έλεγχό του δεν συμμετείχαν στις μάχες. Τι έκαναν; Κάθονταν και κοιτάζαν; «Δεν είναι εδώ για να κοιτάζουν, Ζιλμόρε!»

«Περιμένουμε την πιο κατάλληλη στιγμή για να δράσουμε, Στρατάρχη,» αποκρίθηκε ο αρχισυμμορίτης των Σκοταδιστών, μιλώντας μέσα από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

«Εγώ θα αποφασίσω πότε είναι η πιο κατάλληλη στιγμή!» του είπε η Καρζένθα, βρισκόμενη στο εσωτερικό του μεταβαλλόμενου κινητού οχυρού της με τα τέσσερα μεγάλα μηχανικά πόδια, το οποίο είχε επισκευαστεί πλέον, ύστερα από τις βλάβες που είχε υποστεί στις μάχες για την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας. «Και αποφασίζω ότι η πιο κατάλληλη στιγμή είναι *τώρα*. Τώρα πρέπει να κινηθούμε – όλοι μαζί – αν θέλουμε να διαπεράσουμε την άμυνα των συνόρων.» Και είπε στον Ζιλμόρο πού ήθελε να στείλει τους συμμορίτες του – κυρίως σε υπόγειους δρόμους, σε σήραγγες κάτω από το έδαφος, όπου η αντίσταση των Α' Κατωρίγιων ήταν το ίδιο μεγάλη όπως και πάνω από το έδαφος.

Ο Ζιλμόρος υπάκουσε χωρίς να διαφωνήσει. Ευτυχώς, δεν ήταν πρόθυμος να προκαλέσει προβλήματα, σκέφτηκε η Καρζένθα. Κι αυτό ήταν σημαντικό τώρα. Τούτες οι στιγμές ήταν κρίσιμες. Είχαν – με την παρουσία του Διόφαντου – μια πολύ καλή ευκαιρία να περάσουν τα σύνορα. Αν δεν το κατάφερναν ως το μεσημέρι, το *αργότερο*, δεν θα το κατάφερναν ποτέ. Θα έπρεπε, μετά, να στείλει μαχητές της στην Επιγεγραμμένη, για να χτυπήσουν την Α' Κατωρίγια από γύρω. Όχι πως αυτό δεν είχε κατά νου να το πράξει στο μέλλον, όμως δίσταζε ακόμα. Εξαιτίας της παρουσίας του Βόρκεραμ-Βορ εκεί. Ο στρατός της μάλλον θα μπλεκόταν σε συγκρούσεις μαζί του, και δεν θα είχε την άνεση να χτυπήσει όπως έπρεπε τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας.

Χαλάζι είχε, εν τω μεταξύ, αρχίσει να πέφτει λίγο μετά το ξημέρωμα, καθώς οι μαχητές της και οι μαχητές του Χορονίκη πολεμούσαν, και της Καρζένθα δεν της άρεσε αυτό. Ο κακός καιρός, συνήθως, ευνοεί τους αμυνόμενους· κι ετούτη η περίπτωση δεν φαινόταν να αποτελεί εξαίρεση. Οι Α' Κατωρίγιοι είχαν οχυρωθεί καλά και χρησιμοποιούσαν τη χαλαζόπτωση προς όφελός τους για να κρατάνε τους επίδοξους εισβολείς σε απόσταση.

Η Καρζένθα αναρωτιόταν τι αποτελέσματα να είχε το χαλάζι επάνω στον Διόφαντο και τα τέρατά του. Υπήρχε περίπτωση να τους ενοχλεί; *Μάλλον όχι. Θα μου φαινόταν εξωφρενικό αν, ύστερα από τόσα, τελικά λίγο παγωμένο νερό χρειαζόταν μόνο για να τους σταματήσει.*

Χρησιμοποιώντας το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του μεταβαλλόμενου, τετράποδου οχήματός της, προσπάθησε να έρθει σε επαφή με τις

δυνάμεις που χτυπούσαν την Α' Κατωρίγια από τον Ριγοπόταμο – από τις όχθες του Εμπορικού Κέντρου και από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Δεν μπορούσε, φυσικά, από τέτοια απόσταση να επικοινωνήσει με τα πλοία και τα αεροσκάφη, αλλά μπορούσε να επικοινωνήσει με το Εμπορικό Κέντρο μέσω ισχυρών αναμεταδοτών που είχαν στηθεί γι' αυτή τη δουλειά.

«Καρζένθα,» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή που την έκανε να χαμογελάσει και, συγχρόνως, να νιώσει άσχημα που βρισκόταν τόσο μακριά του. Ο Κάδμος. «Πώς είναι τα πράγματα από τη μεριά σου;»

«Δεν το ήξερα ότι είσαι στο Εμπορικό Κέντρο, Κάδμε,» είπε η Καρζένθα-Σολ.

«Πού αλλού περίμενες ότι θα ήμουν;»

«Ο Άλβερακ είναι μαζί σου;»

«Φυσικά.»

«Η Κορίνα;»

«Εδώ είμαι, Καρζένθα,» αποκρίθηκε η φωνή της Θυγατέρας μέσα από τα παράσιτα που έκαναν το ηχείο να τρίζει.

«Πώς είναι τα πράγματα από τη μεριά σου;» ρώτησε ξανά ο Κάδμος. «Έχετε περάσει τα ανατολικά σύνορα;»

Η Καρζένθα σκέφτηκε ειρωνικά: *Με ρωτάς πρώτος εκείνο που ήθελα να ρωτήσω εγώ...* «Όχι, δεν τα έχουμε περάσει ακόμα. Αλλά ελπίζω να τα καταφέρουμε ως το μεσημέρι. Αν όχι, τότε θα δυσκολευτούμε.

»Οι δικές σας δυνάμεις πώς τα πηγαίνουν;»

«Χτυπάμε τα λιμάνια της Α' Κατωρίγιας με αεροσκάφη και πλοία, αλλά δεν έχουμε ακόμα επιχειρήσει απόβαση – όπως ζητήσες.» Η Καρζένθα είχε πει να μην κάνουν απόβαση μέχρι και ο δικός της στρατός να έχει περάσει τα ανατολικά σύνορα της Α' Κατωρίγιας. Γιατί, αν έμπαιναν μόνοι τους στην Α' Κατωρίγια, πιθανώς να βρίσκονταν αποκλεισμένοι εκεί από τις δυνάμεις του Χορονίκη και να συνθλίβονταν.

«Θα μπορούσατε, όμως, να είχατε κάνει απόβαση, ή όχι;»

«Δεν είμαι σίγουρος...» είπε ο Κάδμος.

Και τότε η φωνή του Άλβερακ ακούστηκε: «Δεν το νομίζω, Καρζένθα. Σύμφωνα μ' όλες τις αναφορές που έχουμε, δεν το νομίζω. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Μια τέτοια προσπάθεια, μάλλον, θα ήταν καταστροφική. Πρέπει να αποδυναμώσουμε τον εχθρό κι άλλο προτού δυνάμεις ξηράς

πατήσουν στους δρόμους του. Ο Χορονίκης, όλο αυτό τον καιρό, προετοιμαζόταν για πόλεμο, προφανώς, παρά την πανωλεθρία που είχε υποστεί στο Εμπορικό Κέντρο.»

Ο Κάδμος είπε: «Πρέπει νάχει εξαντλήσει τα οικονομικά αποθέματα της συνοικίας του. Όταν κατακτήσουμε την Α' Κατωρίγια, το θησαυροφυλάκιό της πάω στοίχημα ότι θα είναι άδειο.»

«Αυτό είναι ένα πρόβλημα για αργότερα, Κάδμε. Για πολύ αργότερα. Τώρα, το μόνο που πρέπει να μας απασχολεί είναι να νικήσουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.» Και τους ζήτησε να συνεχίσουν να χτυπάνε τα λιμάνια όπως τα χτυπούσαν. «Μόλις οι δυνάμεις μου περάσουν τα σύνορα θα σας ειδοποιήσω για να εντείνετε τις προσπάθειές σας.»

Ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας, Σελασφόρος Χορονίκης, είχε κάνει τον Έσπαρεκ-Λάντι Στρατάρχη της συνοικίας όταν εκείνος επέστρεψε ύστερα από την αποστολή του στη Β' Κατωρίγια. Του είχε πει ότι δεν μπορούσε, τούτη τη στιγμή, να σκεφτεί κανέναν καλύτερο για να αναλάβει αυτό τον ρόλο. «Σύντομα θα είμαστε σε περίοδο πολέμου, κύριε Έσπαρεκ-Λάντι. Θα χρειαστούμε έναν καλό Στρατάρχη όταν έρθει ο καιρός να αντιμετωπίσουμε τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή' και πιστεύω ότι εσείς μπορείτε να είστε ο Στρατάρχης που χρειαζόμαστε.»

«Τα λόγια σας με τιμούν, Εξοχότατε,» είχε απκριθεί ο Έσπαρεκ-Λάντι, αν και στην πραγματικότητα ένιωθε ότι αυτό έπρεπε να είχε συμβεί εδώ και καιρό. Ο Χορονίκης είχε κάνει λάθος όταν είχε διορίσει εκείνη την ανόητη, τη Γιολάντα Μοτκάλμω, ως Στρατάρχη της Α' Κατωρίγιας, στέλνοντάς την να χτυπήσει το Εμπορικό Κέντρο στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου. Κι αυτό το λάθος είχε φανεί πεντακάθαρα, αφού ο σύντομος πόλεμος στο Κέντρο αποδείχτηκε καταστροφικός για την Α' Κατωρίγια Συνοικία, και η ίδια η Μοτκάλμω σκοτώθηκε. Ο Χορονίκης θα έπρεπε να προσέχει περισσότερο ποιους ανθρώπους έβαζε επικεφαλής των στρατιωτικών του δυνάμεων. Ο Έσπαρεκ υποπευόταν πως το μόνο που τον είχε κάνει να διορίσει τη Γιολάντα Στρατάρχη ήταν ότι οι Μοτκάλμω, ο Οίκος της – ένας Καινός Οίκος, και ξεπαρμένος μέχρι αηδίας! – ήταν γνωστοί για μισθοφόροι και πολεμιστές, ενώ οι Λάντι'θρελ – ο Παλαιός Οίκος του Έσπαρεκ – δεν είχαν

τέτοια φήμη στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Αλλά δεν έχει σημασία τι κάνει ο Οίκος σου, μα τον Κρόνο! Σημασία έχει τι κάνεις εσύ. Ελπίζω αυτό ο Χορονίκης να το κατάλαβε επιτέλους, ύστερα από τα αποτελέσματα της «στρατηγικής» της Γιολάντας Μοτκάλμω.

Και τώρα ο Έσπαρεκ-Λάντι έπρεπε να αποδείξει ότι δεν είχε πάρει άδικα τη θέση του Στρατάρχη. Τώρα, βρισκόμενος στα ανατολικά σύνορα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, έπρεπε να αποτρέψει τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή απ'το να εισβάλουν.

Τον εξέπληττε το γεγονός ότι ο στρατός του Ποιητή ήταν, τόσο γρήγορα, έτοιμος να κάνει πόλεμο ξανά. Δεν είχαν περάσει και πολλές ημέρες από τότε που είχε κατακτηθεί η Β' Κατωρίγια Συνοικία. Λιγότερες από είκοσι. Ούτε ένας μήνας! Ο Έσπαρεκ δεν περίμενε ότι θα τολμούσαν να κινηθούν πριν από ένα μήνα, *το λιγότερο*. Όμως το είχαν τολμήσει. Και δεν φαίνονταν καθόλου απροετοίμαστοι.

Αλλά κυρίως τους είχε ευνοήσει η παρουσία αυτού του ενεργειακού δαίμονα που έλεγε πως ήταν «βασιληάς τούτης της διάστασης» και ζητούσε να υποταχθούν όλοι στην εξουσία του, μιλώντας σαν παράφρονες. Μαζί του τραβούσε, με φωτεινές αλυσίδες, έξι μηχανικά όντα που έμοιαζαν άτρωτα σε οποιαδήποτε μορφή επίθεσης και, με τα χτυπήματα των πλοκαμιών τους, έκαιγαν ανθρώπους και τρυπούσαν ακόμα και ισχυρή μεταλλική θωράκιση! Εκτός από αυτά τα τέρατα, όμως, ο φωτεινός δαίμονας είχε στο πλευρό του και πολλές ενεργειακές οντότητες, μικρότερες από εκείνον, οι οποίες πηδούσαν και τινάζονταν και πετούσαν από δω κι από κει, θυμίζοντας ή πουλιά ή μεγάλα έντομα ή αιλουροειδή – προκαλώντας χίλια-δύο προβλήματα σε τεχνολογικούς εξοπλισμούς και κάνοντας ακόμα και ενεργειακές φιάλες να εκρήγνυνται. Ο Έσπαρεκ-Λάντι δεν ήταν βέβαιος πόσες τέτοιες οντότητες είχε μαζί του ο δαίμονας αλλά, στην αρχή, δεν μπορεί να ήταν λιγότερες από δυο ντουζίνες και, αργότερα, έμοιαζε να έχουν, για κάποιο λόγο, πολλαπλασιαστεί. Τώρα πλέον πρέπει να ήταν καμιά εκατοστή.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά είχαν αρχίσει και κάποιοι άνθρωποι – άνθρωποι της Α' Κατωρίγιας! – να ακολουθούν τον ενεργειακό δαίμονα, να τον δέχονται ως βασιληά τους! Είχαν παραφρονήσει; Ή νόμιζαν ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να γλιτώσουν τις ζωές τους; Οι ανόητοι είχαν πάρει ακόμα και όπλα από νεκρούς στρατιώτες της Α' Κατωρίγι-

ας και υποβοηθούσαν τον ενεργειακό δαίμονα στις επιθέσεις του, αν και με κάποιο δισταγμό. Φοβόνταν. Και δικαιολογημένα. Δεν ήταν πολεμιστές. Δεν έπρεπε καθόλου να είχαν μπλεχτεί!

Οι δρόμοι της Ανατολικής ήταν ένα χάος από χτες το μεσημέρι που ο δαίμονας και τα τέρατά του είχαν εισβάλει. Και ο Έσπαρεκ-Λάντι ήταν βέβαιος πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής το εκμεταλλευόταν αυτό για να χτυπήσει τα ανατολικά σύνορα. *Αν δεν υπήρχε ο καταραμένος δαίμονας, θα τους είχαμε ήδη απωθήσει!*

Αυτοί ήταν ο μεγαλύτερος κίνδυνος, νόμιζε ο Έσπαρεκ. Τα πλοία και τα αεροσκάφη που σφυροκοπούσαν τα λιμάνια της Α' Κατωρίγιας ερχόμενα από τις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου δεν ήταν τόσο επικίνδυνα. Απλώς χτυπούσαν και έφευγαν· δεν προσέγγιζαν. Περίμεναν, μάλλον, τις δυνάμεις ξηράς από τα ανατολικά να εισβάλουν προτού κάνουν οτιδήποτε πιο δυναμικό.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι καταλάβαινε ότι το πιο σημαντικό τώρα ήταν να κρατήσει τα ανατολικά σύνορα, και αισθανόταν, όπως συχνά σε τέτοιες καταστάσεις, μια *παρουσία* δίπλα του. Μια αόρατη παρουσία την οποία αντιλαμβανόταν μόνο εγκεφαλικά, και δεν μπορεί να ήταν άλλη από τη Ρασιλλώ, την Κυρά το Σιδήρου, την κόρη του Κρόνου η οποία προστάτευε τους μαχητές και τους μισθοφόρους. Ο Έσπαρεκ ένιωθε καλά που την είχε πλάι του. Ένιωθε πως τον φόρτιζε με θάρρος και δύναμη, δίνοντάς του καλές πιθανότητες νίκης...

...γιατί, κατά τα άλλα, η κατάσταση τού έμοιαζε πολύ άσχημη. Οι μαχητές του δεν χτυπιόνταν μόνο από τους επίδοξους εισβολείς πέρα από τα σύνορα αλλά και από τον ενεργειακό δαίμονα που είχε ήδη εισβάλει. Και ένα μέρος των δυνάμεών του ο Έσπαρεκ ήταν υποχρεωμένος να το αφιερώνει σ'αυτόν, παρότι με κανέναν τρόπο δεν μπορούσε να τον καταστρέψει, και ακόμα κι οι μάγοι που είχε στείλει ο Πολιτάρχης είχαν αποτύχει να προσφέρουν καμιά αξιοσημείωτη βοήθεια.

Λίγο πριν από το μεσημέρι, ενώ η χαλαζόπτωση συνεχιζόταν, επάνω σε μια μεγάλη γέφυρα που ένωνε την Α' Κατωρίγια με τη Β' Κατωρίγια περνώντας από τα σύνορα, η άμυνα των Α' Κατωρίγιων λύγισε – και έσπασε. Το άνοιγμα που η Καρζένθα περίμενε είχε δημι-

ουργηθεί! Από εκεί μπορούσαν οι μαχητές της να περάσουν. Και έδωσε την προσταγή να γίνει ακριβώς αυτό.

Καθώς οι πολεμιστές του Σελασφόρου Χορονίκη υποχωρούσαν, τα οχήματα και οι πεζοί του στρατού της Καρζένθα-Σολ τούς καταδίωκαν, περνώντας μέσα από φωτιές, καπνούς, συντρίμια, και νεκρούς. Η ίδια η Καρζένθα ήταν εκεί, στη γέφυρα, μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημά της που τώρα δεν είχε τη μορφή τετράποδου κινητού οχυρού αλλά θωρακισμένου εξάτροχου με ενεργειακό κανόνι και δύο πολυβόλα. Ο Σολάμνης'μορ καθόταν στο κέντρο ισχύος του οχήματος, ρυθμίζοντας την ενέργεια στους μηχανισμούς του με Μαγγανεία Κινήσεως. Η Μορτένκ'μορ ήταν στους δέκτες του ενεργειακού κανονιού, ρυθμίζοντας τη δική του ενέργεια με Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως. Οι υπόλοιποι μέσα στο όχημα ήταν Μικροί Γίγαντες, άτομα της μισθοφορικής ομάδας της Καρζένθα: όλοι τους άνθρωποι τους οποίους εκείνη επιμελεούνταν και θεωρούσε ικανούς.

Ο Κλοντ οδηγούσε, ενώ η Καρζένθα-Σολ βρισκόταν κοντά στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα δίνοντας διαταγές για τη συνέχιση της επίθεσης. Πρόσταζε αεροσκάφη να έρθουν πάνω απ'τη γέφυρα για να τους υποστηρίξουν, να απωθήσουν τα αεροσκάφη των Α' Κατωρίγιων. Πρόσταζε αυτούς που βρίσκονταν κάτω από τη γέφυρα, στους επίγειους δρόμους, να χτυπήσουν με όλες τους τις δυνάμεις τους μαχητές του Χορονίκη εκεί· και πρόσταζε κι άλλους πολεμιστές να συγκεντρωθούν κάτω από τη γέφυρα. Τώρα που ένας δρόμος είχε ανοίξει, έπρεπε να τον διευρύνουν *κάθετα*, από πάνω ως κάτω, από τη γέφυρα ως τους επίγειους δρόμους, ως τις σήραγγες.

Τα οχήματα και οι πεζοί της Καρζένθα-Σολ προχωρούσαν ενώ οι μαχητές του Χορονίκη υποχωρούσαν μέσα στη χαλαζόπτωση. Τα αεροσκάφη της Α' Κατωρίγιας που έρχονταν από τον ουρανό για να βομβαρδίσουν τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή μπλέκονταν σε αερομαχίες με τα αεροσκάφη της Β' Κατωρίγιας και αναγκάζονταν ή να υποχωρήσουν κι αυτά ή να πολεμήσουν για να μην καταστραφούν. Δεν είχαν χρόνο, πάντως, παρά να εξαπολύσουν ελάχιστες βόμβες καταπάνω στους μαχητές της Καρζένθα.

Η οποία κάλεσε τον Ζιλμόρο τηλεπικοινωνιακά, ρωτώντας τον ποια ήταν η κατάσταση στις σήραγγες. «Προχωράτε;»

«Τα πράγματα δεν είναι τόσο καλά εδώ κάτω όσο εκεί πάνω,» της είπε ο αρχηγός των Σκοταδιστών.

«Ελάτε προς τη μεριά μας,» πρόσταξε η Καρζένθα. «Αν επικεντρωθούμε σ'ένα σημείο των συνόρων, κάθετα, από τη γέφυρα ως τις σήραγγες, θα γκρεμίσουμε την άμυνά τους. Ήδη εμείς περνάμε τα σύνορα! Αφού άνοιξε ο δρόμος επάνω, θα ανοίξει και κάτω.»

«Ερχόμαστε,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Καρζένθα-Σολ έβλεπε από το μπροστινό παράθυρο του οχήματός της ότι είχαν περάσει τώρα τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και βρίσκονταν πάνω από τους δρόμους της. «Οδηγήσέ μας κάτω,» πρόσταξε τον Κλοντ, και εκείνος κατεύθυνε το όχημα προς ένα παρακλάδι της γέφυρας που κατέβαινε. Τα υπόλοιπα οχήματα και οι πεζοί μαχητές (που ήταν θωρακισμένοι πατόκορφα με κράνη και αλεξίσφαιρες πανοπλίες) ακολούθησαν το εξάτροχο όχημα της Καρζένθα-Σολ. Ο Άλιστερ, ο Μικρός Γίγαντας που χειριζόταν το ενεργειακό του κανόνι, έστρεψε την κάννη του όπλου και εξαπέλυσε μια φωτεινή ριπή, καταστρέφοντας ένα μεγάλο ελικόπτερο του εχθρού που πλησίαζε μάλλον για να τους βομβαρδίσει. Οι άλλοι Μικροί Γίγαντες χρησιμοποιούσαν τα δύο πολυβόλα του οχήματος για να ρίχνουν στους Α' Κατωρίγιους που βρίσκονταν στους επίγειους δρόμους και προσπαθούσαν να οργανωθούν για να προβάλουν αντίσταση.

Τότε, καθώς οι μαχητές της Καρζένθα-Σολ κατέβαιναν τη μεγάλη γέφυρα, που άκουγε στο όνομα Υπερκατωρίγια Οδός, δυνατές εκρήξεις έγιναν από κάτω τους. Εκρήξεις που δεν χτύπησαν άμεσα αυτούς αλλά τράνταξαν ολόκληρο το παρακλάδι της γέφυρας που οδηγούσε στους επίγειους δρόμους. Οι βαριές πέτρες του έτριξαν και ράγισαν και έσπασαν, τα μέταλλά του λύγισαν, κόπηκαν—

—και η Καρζένθα, μέσα στο μεγάλο μεταβαλλόμενο όχημά της, αισθάνθηκε να πέφτει.

Εκρηκτικά κάτω από τη γέφυρα! σκέφτηκε. Είχαν γεμίσει την από κάτω μεριά της γέφυρας με εκρηκτικά, για την περίπτωση που ο εχθρικός στρατός κατάφερνε να φτάσει ως εδώ!

Και τώρα, τα οχήματα και οι πεζοί της Καρζένθα-Σολ έπεφταν στους επίγειους δρόμους, ανάμεσα στα συντρίμια του καθοδικού παρακλάδιου της Υπερκατωρίγιας Οδού...

Ο Έσπαρεκ-Λάντι είχε ειδοποιηθεί ότι οι εχθροί διαπέρασαν την άμυνά τους στην Υπερκατωρίγια Οδό και προχωρούσαν προς τα σύνορα. Πρόσταξε να τους βομβαρδίσουν από τον αέρα, να τους αναχαιτίσουν ώσπου οι επίγειες δυνάμεις να ανασυγκροτηθούν για να τους σταματήσουν. Αλλά μάταια. Τα αεροσκάφη της Α' Κατωρίγιας συνάντησαν αεροσκάφη του Αλυσοδεμένου Ποιητή – που έμοιαζαν με σμήνη από άγρια πουλιά ανάκατων ειδών – και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν ή να εμπλακούν σε αερομαχίες.

Εν τω μεταξύ, τα οχήματα και οι πεζοί του Ποιητή περνούσαν τα σύνορα συνεχίζοντας να προχωρούν επάνω στην Υπερκατωρίγια Οδό. Ο Έσπαρεκ ήλπιζε ότι σύντομα θα κατέβαιναν από εκεί. Το ήλπιζε γιατί είχε παγιδέψει με εκρηκτικά το πρώτο παρακλάδι της γέφυρας το οποίο ερχόταν προς τους επίγειους δρόμους, όπως είχε παγιδέψει κι άλλες διόδους για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης.

Και τώρα ήταν, αναμφίβολα, μια περίπτωση έκτακτης ανάγκης.

«Πυροδοτήστε τα εκρηκτικά,» διέταξε έναν λοχία που στεκόταν δίπλα του, επάνω στο τετράκυκλο όχημα που η οροφή του ανοιγόκλεινε, και επί του παρόντος ήταν ανοιχτή.

Ο λοχίας πάτησε ένα κουμπί στον πομπό που κρατούσε στο χέρι του, και ο Στρατάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας είδε, με κάποια ικανοποίηση, το καθοδικό παρακλάδι της Υπερκατωρίγιας Οδού να καταρρέει – μαζί με τους εχθρούς τους.

Αλλά δεν είχε πολύ χρόνο για να χαρεί τη νίκη του.

Πλησιάζοντας με δίκυκλο, μια πολεμίστρια τού φώναξε: «Κύριε Στρατάρχη! Κύριε Στρατάρχη! Ο φωτοδαίμονας έρχεται! Από εκεί!» Έδειξε με το γαντοφορεμένο χέρι της.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. Τι χρειαζόταν, επιτέλους, για να ξεφορτωθούν αυτά τα τέρατα;

Ευτυχώς, αισθανόταν ακόμα τη Ρασιλλώ στο πλευρό του – μια άυλη, αόρατη παρουσία ν'αγγίζει τους ώμους του – κι αυτό τού έδινε δύναμη.

Καθώς έπεφτε, ένα πράγμα ήταν στο μυαλό της: το έμβρυο που μεγάλωνε μέσα της. Φοβόταν ότι θα το έχανε.

Τα χέρια της απλώθηκαν, αρπάχτηκαν από όπου μπορούσαν.

Τα πάντα τραντάζονταν. Αντικείμενα πετάγονταν από δω κι από κει. Γδούποι και κραυγές και φωνές αντηχούσαν. Και ύστερα...

...ακινησία.

Για μερικές στιγμές.

Η Καρζένθα βλεφάρισε, συνειδητοποιώντας ότι βρισκόταν πεσμένη στο πάτωμα αλλά γαντζωμένη στον τοίχο. Το όχημα δεν αναποδογύρισε, ούτε έπεσε στο πλάι, σκέφτηκε καθώς πάραυτα ορθωνόταν. Κοίταξε από το μπροστινό παράθυρο, ενώ και οι Μικροί Γίγαντές της σηκωνονταν όρθιοι. Έξω από το μεγάλο, μεταβαλλόμενο όχημα είδε τα υπόλοιπα οχήματα μισοθαμμένα στα συντρίμια της γέφυρας· και ίσως κάποια από αυτά να ήταν τελείως θαμμένα και να μη φαίνονταν. Επίσης, είδε αρκετούς σκοτωμένους πεζούς, ή αναισθητοποιημένους το λιγότερο. Αν κάποιοι είχαν επιζήσει ύστερα από τέτοια πτώση, πρέπει αναμφίβολα να είχαν την αρματωσιά της Ρασιλλώς.

Και τώρα οι δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας έρχονταν για να τους χτυπήσουν. Τώρα, που ήταν πιο ευάλωτοι.

Η Καρζένθα αμέσως άνοιξε τον εσωτερικό επικοινωνιακό δίαυλο, ελπίζοντας να μην είχε χαλάσει. «Άλισταρ!» είπε. «Μ'ακούς;»

«Ναι, αρχηγέ,» ήρθε η φωνή του Μικρού Γίγαντα απ'τη θέση του στο ενεργειακό κανόνι.

«Βλέπεις τους εχθρούς μπροστά μας; Χτύπησέ τους! Χτύπησέ τους!»

«Τους βλέπω, αρχηγέ. Και η μάγισσα τώρα ξανακάνει το ξόρκι της για να ρυθμίσει την ενέργεια του κανονιού. Μια στιγμή, μόνο.»

Η Καρζένθα πρόσταξε και τους άλλους Μικρούς Γίγαντες να επιτεθούν στον εχθρό, με τα πολυβόλα· και διέταξε, τηλεπικοινωνιακά, τους υπόλοιπους μαχητές που είχαν πέσει από τη γέφυρα να χτυπήσουν τους Α' Κατωρίγιους που είχαν ήδη αρχίσει να τους πυροβολούν.

Στον Κλοντ είπε: «Μπορείς να μετακινήσεις το όχημα;»

Εκείνος, καθισμένος μπροστά στο τιμόνι, πάτησε το πετάλι. Δυνατά τριξίματα και βουητά ακούστηκαν από το τροχοφόρο. Τα οποία ύστε-

ρα σταμάτησαν, καθώς ο Κλοντ έπαψε να πατά το πετάλι. «Δύσκολο, αρχηγέ. Κι επικίνδυνο, μου φαίνεται. Είμαστε παγιδευμένοι.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μούγκρισε η Καρζένθα, και στο μυαλό της ήταν πάλι, ακούσια, το έμβρυο μέσα της, αν και ήξερε πως είχε πολύ πιο άμεσα προβλήματα τώρα.

Καθώς γύρω από το μεταβαλλόμενο όχημά της το περιβάλλον γέμιζε πυροβολισμούς, ηχητικές ριπές που δονούσαν τον αέρα, και εκρήξεις από ρουκέτες, η Καρζένθα κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τις υπόλοιπες δυνάμεις της, που ήταν ακόμα πέρα από τα σύνορα, πίσω, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ζήτησε τη βοήθειά τους – τώρα! – αμέσως! «Βρισκόμαστε σε άμεσο κίνδυνο!»

Και κάλεσε και τον Ζιλμόρο· τον ρώτησε: «Πού είστε; Μπορείτε να περάσετε τα σύνορα από τις σήραγγες; Χρειαζόμαστε βοήθεια. Γρήγορα!»

«Προσπαθούμε, Στρατάρχη. Ο εχθρός προβάλλει κάποια αντίσταση, αν και φανερά αποπροσανατολισμένος. Πού είσαι; Τι γίνεται επάνω;»

«Η Υπερκατωρίγια Οδός – ένα παρακλάδι της που κατεβαίνει μέσα στην Α' Κατωρίγια – γκρεμίστηκε ενώ ήμασταν επάνω. Το είχαν παγιδέψει με εκρηκτικά. Είμαστε αποκλεισμένοι και περικυκλωμένοι. Ελάτε γρήγορα!»

«Προσπαθούμε, Στρατάρχη... Προσπαθούμε.»

Υπήρχε κάτι περίεργο στη φωνή του Ζιλμόρου, αναρωτήθηκε η Καρζένθα, ή ήταν μονάχα η ιδέα της; Χαιρόταν, ο καταραμένος, για τη δύσκολη θέση στην οποία είχε εκείνη βρεθεί; Θα την προτιμούσε νεκρή; Η Καρζένθα – παρότι δεν τον συμπαθούσε και πολύ πλέον, ύστερα από όλα όσα είχε κάνει – δεν ήθελε να πιστέψει ότι ήταν τόσο ανόητος ώστε να επιθυμεί τον θάνατό της. Οι δυο τους ήταν σύμμαχοι από την αρχή της επανάστασης στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Ο Ζιλμόρος ήταν από τους πρώτους συμμορίτες που είχαν έρθει με το μέρος της και του Κάδμου.

Η Καρζένθα έστρεψε πάλι το βλέμμα της έξω από το μπροστινό παράθυρο, προσπαθώντας να διακρίνει τι γινόταν μέσα από τους καπνούς, τις εκρήξεις, τη θολούρα, και τα συντρίμια. Ήταν δύσκολο να βγάλει κανένα ουσιώδες συμπέρασμα αλλά για ένα πράγμα ήταν βέβαιη: Πολύ δυσμενής η κατάσταση...

Μίλησε στον Σολάμνη'μορ μέσω του εσωτερικού διαύλου: «Μπορείς να μας δώσεις την τρίτη μορφή;»

«Αν το όχημα είναι παγιδευμένο και δεν έχει τη δυνατότητα να κινηθεί, ίσως αυτό νάναι λίγο επικίνδυνο, αρχηγέ. Αλλά, αν θες, το ρισκάρουμε.»

«Πόσο μεγάλο θα είναι το ρίσκο; Υπάρχει πιθανότητα να καταστραφούμε;»

«Δεν το νομίζω. Αλλά μπορεί να τρανταχτούμε άσχημα: ίσως να γίνουν και κάποιες ζημιές, όμως όχι τίποτα υπερβολικό. Και, φυσικά, θα ξοδέψουμε άσκοπα ενέργεια—»

«Δοκίμασέ το,» τον πρόσταξε η Καρζένθα. «Μπορεί αλλάζοντας μορφή να ελευθερωθούμε από τα συντρίμια. Δώσε μας την τρίτη μορφή, Σολάμνη, τώρα!»

«Μάλιστα, αρχηγέ.»

Και, ύστερα από μερικές στιγμές, η Καρζένθα είδε στην κονσόλα της ν'αναβοσβήνει το φωτάκι που ειδοποιούσε ότι το όχημα ήταν έτοιμο για μεταμόρφωση. Πάτησε ένα πλήκτρο παραδίπλα, και η αλλαγή ξεκίνησε. Δυνατοί τριγμοί αντήχησαν και αισθάνθηκε έντονα τράνταγμα, ενώ ο χώρος γύρω της αλλοιωνόταν ελάχιστα – τίποτα περισσότερο από τις απαραίτητες μεταβολές για τη μορφή κινητού οχυρού. Οι βασικές αλλαγές γίνονταν κυρίως εξωτερικά και στους εσωτερικούς μηχανισμούς.

Κοιτάζοντας έξω από το παράθυρό της έβλεπε τα πάντα να κουνιούνται βίαια. Δε θα τα καταφέρουμε, σκέφτηκε. Δε θα καταφέρουμε να απεμπλακούμε...

Τα κατάφεραν, όμως. Το όχημα, αλλάζοντας μορφή, ορθώθηκε πάνω σε τέσσερα μεγάλα μηχανικά πόδια, ενώ συντρίμια έπεφταν γύρω του. Είχε ελευθερωθεί από τα κομμάτια της διαλυμένης γέφυρας.

Αλλά ήταν ήδη αργά. Οι Α' Κατωρίγιοι τούς είχαν κυκλωμένους και τους σφυροκοπούσαν άγρια. Δεν μπορούσαν να πάνε πουθενά. Οι Μικροί Γίγαντες απλά συνέχιζαν να τους χτυπάνε με τα όπλα του μεταβαλλόμενου οχήματος, τα οποία τώρα, ύστερα από τη μεταμόρφωσή του, ήταν περισσότερα: εκτός από δύο πολυβόλα κι ένα ενεργειακό κανόνι, περιλάμβαναν κι ένα ρουκετοβόλο. Αυτή ήταν η ισχυρότερη μορφή του οχήματος, αν και η πιο αργοκίνητη και λιγότερο ευέλικτη.

Τώρα, όμως, η Καρζένθα δεν χρειαζόταν ευελιξία. Χρειαζόταν αντοχή και δύναμη.

Κοιτάζοντας έξω απ'το στενό μπροστινό παράθυρο, και κοιτάζοντας κι από τις οθόνες που έπαιρναν δεδομένα από τους τηλεοπτικούς πομπούς γύρω από το όχημα οι οποίοι ήταν κρυμμένοι μες στη θωράκισή του, προσπάθησε να αποφασίσει ποιο ήταν το πιο κατάλληλο σημείο για ν'ανοίξει ένα μονοπάτι ανάμεσα στον εχθρό ώστε να ελευθερώσει τις δυνάμεις της από τον κλοιό του.

Και το συμπέρασμά της ήταν απογοητευτικό. *Δεν υπάρχει τρόπος... Δεν υπάρχει τρόπος να φύγουμε...*

Το μικρό κινητό οχυρό της τραντάχτηκε, και ξανατραντάχτηκε, και ξανατραντάχτηκε. Το χτυπούσαν με ρουκέτες και ηχητικές ριπές. Αλλά, μετά, τα τραντάγματα έπαψαν. Ο Άλιστερ είχε διαλύσει τους εχθρούς με το ενεργειακό κανόνι· η Καρζένθα το είδε από ένα πλευρικό παράθυρο.

«Έχουμε υποστεί κάποιες ζημιές, αρχηγέ,» της είπε η Κάρα, κοιτάζοντας μια οθόνη των συστημάτων.

Αλλά η Καρζένθα δεν της έδινε σημασία. Ατένιζε τους εχθρούς: έβλεπε ότι κάτι συνέβαινε ανάμεσά τους. *Ήρθαν οι μαχητές μας από τη Β' Κατωρίγια;* Η κατεύθυνση, όμως, της έμοιαζε λάθος. Ήταν σαν κάποιιο να χτυπούσαν τον εχθρό από τα νότια, από τα δυτικά, από το εσωτερικό της Α' Κατωρίγιας...

Ένα φως έσκισε τους καπνούς και τη θολούρα, και η Καρζένθα είδε μια λαμπερή μορφή να αιωρείται μισό μέτρο πάνω από το έδαφος έχοντας οριακά ανθρωποειδές σχήμα. *Ο Διόφαντος!* Από το σώμα του ξεκινούσαν έξι μακριές ενεργειακές αλυσίδες που τελείωναν στα σφαιρικά σώματα των μηχανικών δαιμόνων με τα πλοκάμια, οι οποίοι τώρα μαστίγωναν αλύπητα τα οχήματα των Α' Κατωρίγιων, κάνοντας τα μετάλλά τους να φθείρονται και να καταστρέφονται. Και τίποτα δεν μπορούσε να βλάψει τους μηχανικούς δαίμονες· οι ριπές των Α' Κατωρίγιων δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα επάνω τους. Τα τέρατα τις αγνοούσαν όπως και το χαλάζι.

Ο Διόφαντος ύψωσε τα χέρια του και κάτι σαν δυνατό τρίξιμο αντήχησε (γέλιο;) προτού ένα σμήνος από δεκάδες – δεκάδες! – ενεργειακές οντότητες περάσει από γύρω του εφορμώντας στους εχθρούς, κατα-

κλύζοντάς τους. Μικρά, φωτεινά πλάσματα που πετούσαν και πηδούσαν και τινάζονταν. Η Καρζένθα τα είδε να πέφτουν πάνω σε οχήματα και να τα ανατινάζουν, μάλλον πυροδοτώντας τα υγρά μέσα στις ενεργειακές τους φιάλες.

Και ύστερα από τις ενεργειακές οντότητες, δειλά, παρουσιάστηκαν μέσα από τον χαλασμό και κάποιοι άνθρωποι που θύμιζαν ανοργάνωτο όχλο. Αλλά κουβαλούσαν όπλα, και έβαλλαν εναντίον των Α' Κατωρίγιων.

Οι μαχητές του Σελασφόρου Χορονίκη αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, εγκαταλείποντας την προσπάθεια ολικής εξόντωσης της Καρζένθα-Σολ και των πολεμιστών της.

Αν και δεν τα κατάφεραν και τόσο άσχημα μέχρι εδώ, σκέφτηκε εκείνη, παρατηρώντας τι είχε απομείνει απ'αυτούς που την είχαν ακολουθήσει επάνω στην Υπερκατωρίγια Οδό. Ούτε οι μισοί. Και θεώρησε τον εαυτό της τυχερό που δεν είχε διαλυθεί και το μεταβαλλόμενο όχημά της. Αναμφίβολα, η ισχυρή του θωράκιση ήταν που το είχε σώσει, και το γεγονός πως όταν έπεσε δεν είχε μορφή κινητού οχυρού αλλά εξάτρουχου οχήματος. Αν είχε μορφή κινητού οχυρού, θα είχε σπάσει πάλι κανένα από τα πόδια του, σίγουρα – αν όχι όλα τα πόδια. Και η Καρζένθα πρόσφατα ήταν που το είχε επισκευάσει από ακριβώς μια τέτοια ζημιά που είχε γίνει κατά τις συγκρούσεις για την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Διόφαντος πλησίασε την Καρζένθα-Σολ και τους μαχητές της, και η φωνή του ήχησε σαν τηλεπικοινωνιακά παράσιτα και τριξίματα από διαρροή ενέργειας:

~ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΗΣ ΡΕΛΚΑΜΝΙΑ! ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΜΕ Ή ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙΤΕ!~

Δε μας αναγνωρίζει, ο καταραμένος; σκέφτηκε η Καρζένθα, και – βιαστικά, μη γίνει καμιά μαλακία – ενεργοποίησε τον τηλεβόα, ελπίζοντας να λειτουργεί ακόμα.

Ευτυχώς λειτουργούσε.

Μιλώντας στο μικρόφωνο, η Καρζένθα είπε: «Εμείς είμαστε, Διόφαντε! Οι σύμμαχοί σου από τη Β' Κατωρίγια! Οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ! Βρισκόμαστε ήδη στις υπηρεσίες του Βασιλιά της Ρελκάμνια! Δεν μας αναγνωρίζεις;»

~ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΕ ΣΤΗ ΝΙΚΗ!~ πρόσταξε ο Διόφαντος, και κινήθηκε προς το εσωτερικό της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, περνώντας ανάμεσα από συντρίμια οικοδομημάτων και οχημάτων, πάνω από νεκρούς και σπασμένα πράγματα, μέσα από φωτιές και καπνούς και θολούρα, ενώ το χαλάζι έπεφτε δυνατό. Η συνοδία του από μηχανικά τέρατα, ενεργειακές οντότητες, και κάποιους οπλισμένους ανθρώπους ήρθε μαζί του.

Η Καρζένθα δίστασε να δώσει οποιαδήποτε διαταγή στους μαχητές της, και μετά είδε κάποιους να έρχονται από τα δυτικά: Ήταν άνθρωποι του στρατού της, μέσα σε πολεμικά οχήματα. Είχαν μόλις σπάσει την άμυνα των Α' Κατωρίγιων στους επίγειους δρόμους και πλησίαζαν για να τη συναντήσουν.

Αν όμως δεν ήταν ο Διόφαντος, ίσως να είχαν φτάσει πολύ αργά... Της Καρζένθα δεν της άρεσε να χρωστά τη ζωή της (και τη ζωή του παιδιού μου, ήρθε η αυθόρμητη σκέψη στο μυαλό της) σ' αυτό τον εξωδιαστασιακό δαίμονα, αλλά ήταν γεγονός...

«Βγάλε μας από τα συντρίμια, Κλοντ,» πρόσταξε. «Πρέπει να ανασυγκροτηθούμε προτού συνεχίσουμε.»

Ο Μικρός Γίγαντας οδήγησε το κινητό οχυρό πέρα από τα χαλάσματα της γέφυρας, κάνοντάς το να κλυδωνίζεται λες κι ήταν πλοίο καθώς βάδιζε με τα ψηλά μηχανικά πόδια του.

Ο Ζιλμόρος και οι συμμορίτες του πέρασαν τελευταίοι τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας. Οι δυνάμεις του Χορονίκη δεν ήταν τόσο εύκολο να τραπούν σε φυγή μέσα στις σήραγγες· είχαν οχυρωθεί καλά εκεί και πολεμούσαν με σθένος. Στο τέλος, υπέθετε ο Ζιλμόρος, πρέπει να είχαν υποχρεωθεί να φύγουν επειδή κι οι άλλοι είχαν φύγει – αυτοί πάνω από το έδαφος – και δεν μπορούσαν να μείνουν μόνοι τους εδώ, χωρίς καμιά υποστήριξη, αποκλεισμένοι.

Ο Ζιλμόρος πρόσταξε να τους καταδιώξουν, τους καταραμένους, να σκοτώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους από αυτούς καθώς υποχωρούσαν, και να διαλύσουν και να καταλάβουν όσο το δυνατόν περισσότερα από τα οχήματά τους.

Ο ίδιος ήταν επάνω σ' ένα δίκυκλο, ντυμένος με αλεξίσφαιρη πανοπλία. Δεν ήθελε να βρίσκεται κλεισμένος μέσα σε μεγαλύτερο όχημα

εδώ· ήταν πιο ευέλικτος έτσι. Και η Τζέσικα βρισκόταν δίπλα του, καβάλα σε δίκυκλο κι εκείνη, πράγμα που τον έκανε να αισθάνεται σαν να είχε έναν μυστηριώδη φύλακα κοντά του. Οι θυγατέρες προέβλεπαν τους κινδύνους προτού οι κίνδυνοι παρουσιαστούν.

Αλλά κανονικά δεν θα έπρεπε ποτέ να είμαστε εδώ κάτω! Τι ανούσια σπατάλη σε ζωές και υλικό... Κανονικά, θα έπρεπε να περιμένουμε τα πράγματα να φτιάξουν προτού ζυγώσουμε. Κι αυτή η Καρζένθα-Σολ έφταιγε ξανά για όλα! Συνεχώς προσπαθούσε να τους κρατά περιορισμένους. Συνεχώς προσπαθούσε να τους κουμαντάρει, η μαλακισμένη! Αλλά εκείνοι – ο Ζιλμόρος και όλες οι συμμορίες – ήταν το βασικό μέρος του στρατεύματος του Αλυσοδεμένου Ποιητή! Σ'εκείνους στηρίζονταν οι μισθοφόροι. Από εμάς ξεκίνησε η επανάσταση στη Β' Ανωρίγια, Καρζένθα, είτε το θυμάσαι είτε όχι. Και από εμάς συνεχίζεται η επανάσταση. Αυτός ο πόλεμος, αυτές οι κατακτήσεις – είναι όλα δικά μας!

Και ο Σκοτοδαίμων τού το είχε δείξει, στο όραμά του ενώ ήταν τραυματισμένος: ο Ζιλμόρος θα διοικούσε μια μεγάλη υπόγεια αυτοκρατορία. Δεν θ'άφηνε κανέναν να σταθεί εμπόδιο σ'αυτό το μεγαλειώδες όνειρο!

Ο στρατός του τώρα περνούσε από τις σήραγγες αφήνοντας πίσω του τη Β' Κατωρίγια Συνοικία και μπαίνοντας στην Α' Κατωρίγια. Η φωνή της Καρζένθα-Σολ, που ερχόταν από τον πομπό του, τον ρωτούσε πώς ήταν η κατάσταση, και ο Ζιλμόρος τής απάντησε: «Πλησιάζουμε. Έχουν σκορπίσει μπροστά μας σαν λαβωμένα σκυλιά.»

Δίπλα του άκουσε τη Τζέσικα να γελά – για κάποιο λόγο.

Η Καρζένθα τον πρόσταξε να φέρει τους μαχητές του επάνω, για να ανασυγκροτηθούν μαζί με τους υπόλοιπους του στρατού της.

Ο Ζιλμόρος αποκρίθηκε: «Θα δω τι μπορώ να κάνω,» και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία με το πάτημα ενός κουμπιού. *Μαλακισμένη σκρόφα.* Τώρα ήταν ώρα για λεηλασία, κανονικά, όχι για ανασυγκρότηση!

Οι μαχητές που είχαν περάσει τα σύνορα ανασυγκροτήθηκαν μέσα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία και επιτέθηκαν στους υπερασπιστές της που ακόμα φρουρούσαν άλλα σημεία των συνόρων. Τους χτύπησαν από τα νώτα, ενώ οι άλλοι μαχητές της Καρζένθα-Σολ – αυτοί που βρίσκονταν ακόμα από την ανατολική μεριά των συνόρων –

τους χτυπούσαν από μπροστά. Οι πολεμιστές του Σελασφόρου Χορονίκη βρέθηκαν περικυκλωμένοι, και ολοένα και μεγαλύτερα τμήματα του στρατού του Αλυσοδεμένου Ποιητή εισέβαλλαν στην Α' Κατωρίγια.

Ο Διόφαντος και τα τέρατά του, εν τω μεταξύ, περιφέρονταν στους δρόμους της Ανατολικής, προκαλώντας ζημιές και θανάτους.

Δεν ήταν δυνατόν πλέον οι μαχητές του Χορονίκη να απωθήσουν τους μαχητές του Ποιητή πέρα από τα σύνορα, πίσω στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Για μερικές ώρες γίνονταν συμπλοκές και συγκρούσεις μέσα στην Ανατολική – στις επίγειες οδούς της, στις σήραγγές της, στις γέφυρές της – αλλά ύστερα ο Στρατάρχης Έσπαρεκ-Λάντι υποχώρησε. Δεν είχε άλλη επιλογή· αν επέμενε στις θέσεις του εδώ, θα γινόταν πανωλεθρία. Γιατί, εκτός των άλλων, ήταν κι η παρουσία αυτού του φωτοδαίμονα και των τεράτων του, που τίποτα δεν φαινόταν να τους επηρεάζει!

Ο στρατός του Σελασφόρου Χορονίκη εγκατέλειψε την Ανατολική, υποχωρώντας στην Ατμοφόρο και στον Ευγενή. Ενώ σουρούπωνε, οι δρόμοι της Ανατολικής ανήκαν στις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή, και οι λεηλασίες από τις συμμαρίες του σκοτεινού στρατού του Ζιλμόρου είχαν ήδη ξεκινήσει παρά τις διαταγές της Καρζένθα-Σολ να μην γίνουν λεηλασίες ακόμα. Οι συμμαριτές έμπαιναν σε σπίτια, καταστήματα, και αποθήκες, κλέβοντας και ακόμα και βιάζοντας σε ορισμένες περιπτώσεις. Αν κάποιος τύχαινε να τους φέρει αντίσταση, συνήθως τον σκοτώναν ή, το λιγότερο, τον ξυλοκοπούσαν.

Ο Διόφαντος περιφερόταν ανεξέλεγκτα ζητώντας από όλους να υπηρετήσουν τον Βασιλιά της Ρελκάμνια. Οι μαχητές του στρατού της Καρζένθα-Σολ (συμμαριτές και μισθοφόροι) είχαν εντολές να του λένε ότι ήδη τον υπηρετούσαν, ότι ήταν άνθρωποι του Βάρνελ-Αλντ, οπότε κατά κανόνα ο Διόφαντος τούς άφηνε ήσυχους. Αλλά κάποιες φορές έγιναν και λάθη, και παρεξηγήσεις, και μερικοί συμμαριτές κάηκαν από χτυπήματα των πλοκαμιών των μηχανικών όντων. Αρκετοί κάτοικοι της Ανατολικής, θέλοντας να γλιτώσουν τις ζωές τους (και από τον παράξενο φωτοδαίμονα και από τις συμμαρίες), δέχτηκαν να υπηρετήσουν τον Διόφαντο, μπαίνοντας στην προσωπική του συμμαρία που ολοένα και μεγάλωνε. Και όλοι τους κρατούσαν όπλα παρμένα από

αυτά που βρίσκονταν διάσπαρτα στους δρόμους ύστερα από τις συγκρούσεις. Ο Διόφαντος τούς αποκαλούσε τώρα Βασιλικούς Μαχητές. Σε κανέναν, όμως, δεν έμοιαζαν με «βασιλικούς μαχητές» όπως αυτούς που είχαν δει σε φωτογραφίες από την Απολλώνια, ούτε με την προσωπική φρουρά κάποιου πρίγκιπα της Βίηλ. Με ένα τσούρμο κακοτυμένους μισότρελους έμοιαζαν οι οποίοι κρατούσαν διάφορα όπλα.

Ο Ζιλμόρος παρακολουθούσε τις κινήσεις της Καρζένθα-Σολ, και η Τζέσικα, βρισκόμενη κοντά του, παρακολουθούσε αυτόν, διάβαζε τα πολεοσημάδια. *Ναι, σκέφτηκε, μάλλον σχεδιάζει πώς να την καθαρίσει. Παρατηρεί, προσπαθώντας να βρει κάποια ευκαιρία. Αναρωτιέται...* Η Τζέσικα κανονικά θα τον άφηνε να κάνει τη δουλειά του, ο άνθρωπος – γιατί όχι; Ίσως, μάλιστα, νάχε πλάκα αν ο Ζιλμόρος άρχιζε να κουμαντάρει *μόνος του* ολόκληρο τον στρατό εδώ. Όμως η Κορίνα δεν το ήθελε αυτό. Και δεν ήταν ότι η Τζέσικα την έπαιρνε και πολύ σοβαρά, ούτε ότι τη θεωρούσε αφεντικό της· αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η ραδιούργος σκύλα είχε κάποιο δίκιο. Μάλλον.

Δεν μπορούσαν ν'αφήσουν την Καρζένθα να πεθάνει. Χρειάζοταν κάποια οργάνωση εδώ. Ο Ζιλμόρος είχε πλάκα, αναμφίβολα, μα δεν ήταν τόσο συγκροτημένος όσο η Καρζένθα-Σολ. Ήταν άνθρωπος που νόμιζε ότι απλά μπορούσε να περνά και να αρπάζει, καταστρέφοντας ό,τι βρισκόταν στο πέρασμά του.

Και τώρα, που είχε στο μυαλό του εκείνο το όραμα του Σκοτοδαίμονος – αν η Κορίνα έλεγε αλήθεια· και γιατί να έλεγε ψέματα; – τώρα, η κατάσταση του πρέπει να είχε αgridίψει.

Η Τζέσικα ήταν έτοιμη να δράσει για να τον σταματήσει – κρυφά, ει δυνατόν – αν επιχειρούσε να δολοφονήσει την Καρζένθα-Σολ. Αλλά αυτό, μάλλον, δεν θα γινόταν απόψε...

Όταν η Ανατολική βρισκόταν σταθερά υπό τον έλεγχο των δυνάμεων του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ένα μικρό αεροπλάνο ήρθε εκεί συνοδευόμενο από άλλα τρία. Προσγειώθηκαν σε μια πλατεία, και μέσα από το κεντρικό σκάφος βγήκε ο Βάρνελ-Αλντ. Συνάντησε την Καρζένθα-Σολ, τον Ζιλμόρο, τη Τζέσικα, και μερικούς στρατιωτικούς διοικητές και αρχισυμμορίτες και συζήτησε μαζί τους, ενώ η χαλαζόπτωση είχε πλέον σταματήσει σε τούτους τους δρόμους. Ζήτησε να μάθει ποια

ακριβώς ήταν η κατάσταση εδώ και τι σχεδίαζαν για το άμεσο μέλλον. Τους άκουσε και τους είπε και τις δικές του απόψεις σχετικά με τη συνέχιση της εκστρατείας.

Ύστερα, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, επιβιβάστηκε ξανά στο αεροσκάφος του και, μαζί με τα άλλα τρία, επέστρεψε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Δε νόμιζε ότι υπήρχε κάτι περισσότερο να κάνει εδώ. Η Καρζένθα, άλλωστε, είχε πει ότι θα αναλάμβανε μόνη της την κατάκτηση της Α' Κατωρίγιας. Ο Βάρνελ όφειλε τώρα να ασχοληθεί με τη Φιλήκοη. Τα πάντα ήταν έτοιμα για την ανατροπή του καθεστώτος της, εκτός από τους ανθρώπους της Επιγεγραμμένης. Ο Κίρκος Λιγνοπόδης δεν είχε συγκεντρώσει αρκετούς ακόμα και, με την παρουσία του Βόρκεραμ-Βορ εκεί, δεν ήταν βέβαιο αν θα κατόρθωνε να συγκεντρώσει πιο πολλούς.

Ο Βάρνελ έπρεπε να δει τι θα γινόταν μ'αυτή την υπόθεση και, σύντομα, να πάρει μια απόφαση για την επίθεση κατά της Φιλήκοης. Οι πάντες ήταν σε ετοιμότητα – και στη Σκορπιστή, και μέσα στην ίδια τη Φιλήκοη, και στις Ήμερες Συνοικίες. Όπως επίσης και οι μισθοφόροι που είχε καλέσει από τη Μεγαλοδιάβατη. Το μόνο που περίμεναν ήταν μια διαταγή του για να ξεκινήσουν.

/27\

Η Φοίβη και η Φοριντέλα-Ράο διασχίζουν δρόμους και φτάνουν σε μια εμπόλεμη περιοχή, ενώ η Άνμα και ο Μάικλ προσπαθούν να μαντέψουν την κατεύθυνση που πρέπει ν'ακολουθήσουν και καταλήγουν να μάθουν άλλα πράγματα απ'αυτά που σκόπευαν.

Η Φοίβη, καβαλώντας το δίκυκλο που είχε αρπάξει από τη μισθοφόρο, οδηγούσε τη Φοριντέλα-Ράο μέσα στους δρόμους της Επιγεγραμμένης ενώ χαλάζι συνέχιζε να πέφτει. Η Φοριντέλα ήταν καθισμένη στο ανοιχτό τρίκυκλο που είχε πάρει από τους συμμορίτες, και το όχημα δεν της έμοιαζε και τόσο καλό: ζοριζόταν από την κακοκαιρία.

Όταν μπήκαν στην Αλάθευτη Οδό άρχισε να πηγαίνει πιο άνετα, γιατί η πελώρια λεωφόρος, αν και κακοδιατηρημένη εδώ, στην Επιγεγραμμένη, ήταν δίχως αμφιβολία καλύτερη από τους μικρότερους δρόμους. Αλλά δεν έμειναν για πολύ επάνω της· τη διέσχισαν κάθετα, βγαίνοντας ξανά σε άλλες οδούς, που ήταν άθλιες, ειδικά μ'αυτό τον καιρό.

Καθώς το μεσημέρι περνούσε, πλησίασαν κάποια σύνορα, και η Φοριντέλα-Ράο είδε πινακίδες που έγραφαν Β' ΚΑΤΩΡΙΓΙΑ ΣΥΝΟΙΚΙΑ.

«Στάσου!» είπε στη Φοίβη. «Στάσου!»

Η Φοίβη σταμάτησε το δίκυκλό της. «Τι;»

Η Φοριντέλα σταμάτησε δίπλα της. «Νομίζεις ότι θα μας αφήσουν έτσι απλά να περάσουμε;»

«Μοιάζουμε για τίποτα περισσότερο από δύο ταξιδιώτισσες, Φοριντέλα; Εκτός αν έχουν κλείσει τα σύνορα προς την Επιγεγραμμένη, δεν νομίζω ότι έχουν λόγο να μας σταματήσουν.»

Μάλλον έχει δίκιο, σκέφτηκε η Φοριντέλα-Ράο, αν και αισθανόταν ανήσυχη ξέροντας ότι πήγαιναν να σκοτώσουν τον Κάδμο Ανθοτέχνη, τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Αυτό, όμως, το ξέρουμε μόνο εμείς, όχι και οι φρουροί των συνόρων!

Η Φοίβη έβαλε ξανά τους τροχούς της σε κίνηση και πλησίασε τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας, με τη Φοριντέλα-Ράο στο κατόπι της. Το Απολλώνιο σπαθί της η τελευταία το είχε ήδη τυλίξει σ'ένα ύφασμα και το είχε ρίξει στις πίσω θέσεις του δίκυκλου, γιατί καταλάβαινε πως έχοντάς το να κρέμεται στην πλάτη της έδινε στόχο.

Οι φρουροί των συνόρων δεν τις εμπόδισαν να περάσουν, όπως είχε υπολογίσει η Φοίβη, και βρέθηκαν στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας οι οποίοι ήταν αφάνταστα καλύτεροι από αυτούς της Επιγεγραμμένης φυσικά. Μάλιστα, δεν έμοιαζαν καν χτυπημένοι από πρόσφατο πόλεμο, παρατήρησε, λιγάκι ξαφνιασμένη, η Φοριντέλα. Αλλά μετά σκέφτηκε: *Γιατί με παραξενεύει; Εδώ είναι η περιφέρεια που λέγεται Φυτευτή. Εδώ δεν έφτασε ο πόλεμος. Η πιο τυχερή περιφέρεια της Β' Κατωρίγιας, αναμφίβολα.*

Καθώς κατευθύνονταν προς τα βόρεια, με το χαλάζι να συνεχίζει να πέφτει, άρχισαν να φτάνουν στ'αφτιά τους θόρυβοι. Δυνατοί κρότοι και γδούποι. Η Φοριντέλα σκέφτηκε: *Εκρήξεις;* Και πρέπει να ήταν δυνατές, γιατί δεν γίνονταν εδώ κοντά αλλά έρχονταν από μεγάλη απόσταση σίγουρα.

Η Φοίβη είπε: «Πόλεμος,» και σταμάτησε το δίκυκλό της, κοιτάζοντας προς τους δρόμους στα δυτικά κάτω απ'την κουκούλα της.

«Τι πόλεμος;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο.

«Γίνεται πόλεμος,» εξήγησε η Φοίβη. «Από εκεί. Στα σύνορα της Α' Κατωρίγιας, ή ίσως και πέρα από αυτά.

«Θες να πεις ότι... ο Ποιητής επιτίθεται στην Α' Κατωρίγια;»

«Αυτό μοιάζει το πιθανότερο.»

«Ο αρχηγός πρέπει να το μάθει,» είπε σκεπτικά η Φοριντέλα-Ράο.

«Θα το μάθει· δεν μπορεί να μείνει κρυφό για πολύ. Αλλά αυτό είναι δικό του πρόβλημα, όχι δικό μας, τώρα.» Τα μάτια της Φοίβης, στενεμένα, παρατηρούσαν προς τα δυτικά, και όχι μόνο προς τα εκεί: κοίταζαν και προς όλες τις υπόλοιπες κατευθύνσεις.

Τι έψαχνε; αναρωτήθηκε η Φοριντέλα. Τι έβλεπε; Τι της μαρτυρούσαν τα σημάδια της Πόλης; Μπορούσε να καταλάβει έτσι, με μια ματιά, πού ακριβώς βρισκόταν ο στόχος της;

«Άραγε,» είπε η Νύφη του Χάροντα, «ο Ποιητής είναι με τους μαχητές του, ή κάπου αλλού, μακριά;» Και ξεκίνησε πάλι τους τροχούς του δίκυκλού της.

Η Φοριντέλα την ακολούθησε.

Η Φοίβη τώρα κατευθυνόταν προς τα δυτικά, και σύντομα έφτασαν στα σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας με την Α' Κατωρίγια. Δεν χρειαζόταν να μπορεί κάποια να διαβάσει πολεοσημάδια για να αντιληφτεί τι είχε συμβεί εδώ: η Φοριντέλα αμέσως κατάλαβε ότι είχαν γίνει πολεμικές συγκρούσεις. Το μέρος ήταν γεμάτο συντρίμια, και φωτιές έκαιγαν ακόμα παρά την επίμονη χαλαζόπτωση· καπνοί στροβιλίζονταν προς τον ουρανό. Μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή περφέρονταν από δω κι από κει.

«Ο πόλεμος συνεχίζεται μέσα στην Α' Κατωρίγια,» είπε η Φοίβη, καθώς είχαν σταματήσει οι δυο τους πίσω από μια γωνία και παρατηρούσαν.

«Θα πάμε εκεί;»

«Ναι.»

«Μπορεί να μας σταματήσουν οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Κανείς δεν θα μας σταματήσει,» είπε η Φοίβη. «Ακολουθήσέ με, και μην παρεκκλίνεις καθόλου.»

Η Φοριντέλα-Ράο, γι'ακόμα μια φορά, την ακολούθησε και, για λίγο, είχε την αίσθηση ότι οδηγούσε το τρίκυκλό της μέσα σε κάποιου είδους παράλληλη πραγματικότητα, από την οποία μπορούσε να κοιτάξει τη συμβατική πραγματικότητα αλλά αυτοί που βρίσκονταν εκεί δεν μπορούσαν να κοιτάζουν εκείνη. Ήταν, όπως σε κάτι παραμύθια, σαν να ταξίδευε από την άλλη μεριά του καθρέφτη. Η Φοίβη πάντα έμοιαζε να μπορεί να εντοπίσει τον πιο σωστό δρόμο για να αποφύγουν την παρατήρηση των μαχητών του Ποιητή, για να περάσουν πίσω από την πλάτη τους, για να καλυφτούν από καπνούς ή από φλόγες ή από συντρίμια. Και, ορισμένες φορές, όλα αυτά έδιναν την εντύπωση στη Φοριντέλα ότι προσπαθούσαν να τις κρύψουν, ότι υπήρχε μια παρουσία ολόγυρά τους που τις αγκάλιαζε και τις προφύλασσε. Η Πόλη; Αυτό εννοούσαν οι θυγατέρες όταν αναφέρονταν στην Πόλη; δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί.

Και μετά είχαν περάσει τα σφυροκοπημένα σύνορα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και βρίσκονταν πλέον στους δρόμους της, που κι αυτοί ήταν φανερά χτυπημένοι, και ακόμα πρέπει συμπλοκές να γίνονταν, γιατί πυροβολισμοί και εκρήξεις και κρότοι διαφόρων ειδών αντηχούσαν.

Η Φοίβη πάλι οδηγούσε τη Φοριντέλα από ασφαλή μονοπάτια, και απέφυγαν πολλές συμπλοκές ανάμεσα σε μαχητές του Ποιητή και υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας. Οι δεύτεροι φαινόταν στη Φοριντέλα-Ράο ότι έχαναν τον πόλεμο...

Σε κάποια στιγμή, οι δυο τους είδαν μια φωτεινή οντότητα να περιφέρεται στους δρόμους, αιωρούμενη μισό μέτρο πάνω από το έδαφος, έχοντας οριακά ανθρωποειδή μορφή. Η Φοριντέλα τον θυμόταν, φυσικά: ήταν ο Διόφαντος. Αυτό το ενεργειακό ον που είχαν συναντήσει μέσα στις λαβυρινθώδεις σήραγγες της κατεστραμμένης περιοχής της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας όταν είχαν πάει να βρουν τη Μιράντα, εκείνη, η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, και ο Κλαρκ, ο Μάγος της Ρελκάμνια. Τώρα, ο Διόφαντος είχε μαζί του έξι Εκτρώματα, τα οποία καθοδηγούσε με ενεργειακές αλυσίδες που ξεκινούσαν από το σώμα του. Αλλά αυτοί δεν ήταν οι μόνοι του ακόλουθοι: κοντά του βρίσκονταν επίσης πολλές άλλες ενεργειακές οντότητες, μικρότερες από εκείνον, οι οποίες πηδούσαν από δω κι από κει και έμοιαζαν με πουλιά ή γάτες. Και, εκτός από τις ενεργειακές οντότητες, κάποιοι άνθρωποι με όπλα ακολουθούσαν τον Διόφαντο. Θύμιζαν συμμορία, αλλά δεν είχαν τις όψεις των περισσότερων συμμοριτών που είχε συναντήσει η Φοριντέλα. Φαίνονταν τρομαγμένοι, αποπροσανατολισμένοι.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος είναι αυτό;» μούγκρισε η Φοίβη. «Αυτός είναι ο Διόφαντος που έλεγαν η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Φοριντέλα. «Αυτός είναι.»

«Και τι σκατά θέλει εδώ; Έλεγαν ότι βρισκόταν στη Β' Κατωρίγια, βόρεια της κατεστραμμένης περιοχής, κάνοντας καταστροφές.»

«Μάλλον ταξίδεψε λιγάκι...» υπέθεσε η Φοριντέλα.

«Ή είναι με το μέρος του Αλυσοδεμένου Ποιητή τώρα...»

«Δεν το θεωρώ πιθανό, Φοίβη. Ο Διόφαντος είναι... προέρχεται από διαφορετική διάσταση· δεν-»

«Η Πόλη άλλα μού λέει.»

«Τι εννοείς;»

«Απ'ό,τι καταλαβαίνω, αυτό το αλλόκοτο τσούρμο που αντικρίζουμε είναι φιλικό προς τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Η Φοριντέλα-Ράο συνοφρυώθηκε. *Είναι δυνατόν; Γιατί ο Διόφαντος νάχει συμμαχήσει με τον Κάδμο Ανθοτέχνη; Τι λογική υπάρχει σ'αυτό; Τι κοινούς σκοπούς μπορεί να έχουν οι δυο τους;*

Η Φοίβη ξεκίνησε πάλι το δίκυκλό της, προτού η συμμορία του Διόφαντου τις πλησιάσει, και η Φοριντέλα την ακολούθησε.

Καθώς σουρούπωνε, τριγύριζαν στους δρόμους της Ανατολικής, και η Θυγατέρα παρατηρούσε τα πάντα με μεγάλη προσοχή. Οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή φαινόταν να νικάνε παντού και σύντομα έμοιαζε να έχουν τον πλήρη έλεγχο της περιφέρειας. Ο Διόφαντος ακόμα γυρόφερνε από δω κι από κει: τον συνάντησαν άλλες δυο φορές, και τη μία φορά η Φοριντέλα τον άκουσε να λέει σε κάποιους:

~ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΜΕ! ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΗΣ ΡΕΛΚΑΜΝΙΑ ΚΑΙ ΘΑ ΖΗΣΕΤΕ. ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΜΕ!~

Η φωνή του αντηχούσε σαν τυχαίοι τριγμοί ενέργειας, και απευθυνόταν σε μερικούς κατοίκους της περιοχής αποκλεισμένους σε μια αυλή που το οίκημα πίσω της καιγόταν – φλόγες και καπνοί διακρίνονταν μέσα από τα παράθυρα και τις πόρτες του. Οι παγιδευμένοι άνθρωποι δέχτηκαν να υπηρετήσουν τον Διόφαντο, προφανώς για να γλιτώσουν τη ζωή τους. Ο Διόφαντος τούς επέτρεψε να βγουν από την αυλή, και τότε ορισμένοι απ'αυτούς έτρεξαν να φύγουν, έτρεξαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, αλλά δεν πήγαν μακριά. Ένα Έκτρωμα βρέθηκε μπροστά τους και τους σκότωσε με μερικά χτυπήματα των πλοκαμιών του, κάνοντάς τους να καούν εκ των έσω. Οι υπόλοιποι μπήκαν στη συμμορία του Διόφαντου αδιαμαρτύρητα.

Αργότερα, η Φοίβη και η Φοριντέλα λεηλάτησαν ένα περίπτερο για να πάρουν κάτι να πουν και να φάνε. Δεν ήταν ο σκοπός τους να ληστέψουν (όπως είχαν δει διάφορες συμμορίες του Ποιητή να κάνουν μέσα στην Ανατολική) μα δεν υπήρχε πουθενά κανένα μέρος για να αγοράσουν τίποτα. Τα πάντα ήταν κλειστά ή λεηλατημένα.

Η Φοριντέλα-Ράο καταλάβαινε πως, αν δεν είχε τη Θυγατέρα της Πόλης μαζί της, ως τώρα κάποιος – είτε μισθοφόρος του Ποιητή είτε συμμορίτης είτε ο ίδιος ο Διόφαντος – θα την είχε δει και θα την είχε

κυνηγήσει. Με τη Φοίβη στο πλευρό της, όμως, αισθανόταν σχεδόν αόρατη. Οι δρόμοι ήταν με το μέρος τους, και ο χαλασμός που γινόταν στην Ανατολική απλά τις βοηθούσε για να παραμείνουν αθέατες.

Όταν βράδιασε και το χαλάζι είχε πλέον σταματήσει, μπήκαν σ'ένα εγκαταλειμμένο γκαράζ για να διανυκτερεύσουν εκεί, και η Φοίβη είπε:

«Δε νομίζω ότι ο στόχος μας βρίσκεται εδώ, Φοριντέλα.» Καθόταν οκλαδόν επάνω στη μπροστινή μεριά ενός παρατημένου τετράκυκλου οχήματος, καπνίζοντας ένα τσιγάρο από τα πακέτα που είχαν κλέψει από το περίπτερο.

«Ο Ανθοτέχνης; Δεν είναι στην Α' Κατωρίγια;» Η Φοριντέλα ήταν καθισμένη μέσα στο τρίκυκλό της· δεν είχε βγει παρά μόνο για λίγο, για να ελέγξει τον χώρο – όχι πως αυτό είχε και μεγάλη σημασία, αφού η Φοίβη ήταν μαζί της βλέποντας πράγματα αόρατα για εκείνη. Τώρα η Φοριντέλα είχε βγάλει μόνο τις μπότες της για να ξεκουράσει τα πόδια της, τα οποία είχε ανεβάσει στο τιμόνι του οχήματος. Στο χέρι της ήταν ένα κουτάκι Στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας.

Η Φοίβη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω ότι είναι εδώ,» επανέλαβε.

«Αν ήταν, θα το καταλάβαινες από τα πολεοσημάδια και μόνο;»

«Ναι. Ύστερα από τόσες ώρες που τα παρατηρώ, θα το είχα αντιληφτεί. Ο Αλυσοδομενός Ποιητής δεν είναι μαζί με τον στρατό του.»

«Είναι πίσω, στη Β' Κατωρίγια;»

«Εκεί... ή αλλού.» Η Φοίβη ακουγόταν, και έμοιαζε, συλλογισμένη.

Η Άνμα οδηγούσε προς τα βόρεια μέσα στην Επιγεγραμμένη, ελπίζοντας να εντοπίσει ίχνη της Φοίβης και της Φοριντέλα-Ράο υπό μορφή πολεοσημαδιών. Αλλά μάταια. Μέσα στο χαλάζι δεν μπορούσε να διακρίνει το πέρασμά τους.

«Τις ακολουθείς;» τη ρώτησε ο Μάικλ, καθισμένος δίπλα της μέσα στο παλιό φορτηγό.

«Θεωρητικά μόνο.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Υποθέτω πως πήγαν βόρεια.»

«Δικηγόρος είμαι, Άνμα· δεν δέχομαι τέτοιες γενικολογίες. Ακολουθείς κάποια ίχνη, ή όχι;»

«Δεν είναι εύκολο να διακρίνω τα πολεοσημάδια που έχουν αφήσει πίσω τους. Φταίει το χαλάζι, ίσως· και το γεγονός ότι είναι μόνο δύο άτομα.»

«Πηγαίνουμε τυχαία, λοιπόν;»

«Σχεδόν. Αλλά θα προσπαθήσω κάτι.»

«Τι;»

«Και να σου έλεγα δεν θα καταλάβαινες ακριβώς· οπότε, απλά περιμένε και θα δεις. Θα δεις αν θα τις βρούμε, δηλαδή, όχι τίποτ' άλλο.»

Ο Μάικλ τη λοξοκοίταζε.

«Μη με κοιτάς έτσι. Ξέρεις τι είμαστε εμείς οι θυγατέρες της Πόλης, δεν ξέρεις;»

Η Άνμα οδήγησε το φορτηγό της ως την Αλάθευτη Οδό, αφήνοντας πίσω της τους μικρότερους δρόμους της Επιγεγραμμένης, που ήταν γεμάτοι λάσπες, νερά, λακκούβες, και ρωγμές στο πλακόστρωτο. Εδώ, στη μεγάλη λεωφόρο, ήλπιζε να δει ίσως κανένα πολεοσημάδι που να υποδηλώνει πού ακριβώς είχαν πάει η Νύφη του Χάροντα και η ανόητη φίλη της που την είχε ακολουθήσει.

Δυστυχώς, όμως, ξανά η Πόλη δεν βοηθούσε την Άνμα.

Κι εκείνη αναστέναξε, και χτύπησε το τιμόνι νευρικά με το ένα χέρι. «Γαμήσου...»

«Τι;» Ο Μάικλ την κοίταξε απορημένος. «Βλέπεις κάτι που δεν βλέπω εγώ;»

«Βασικά, μεγάλε, δεν βλέπω εκείνο που ευχόμουν να δω.»

«Νόμιζες ότι θα τις βρίσκαμε εδώ, στην Αλάθευτη Οδό; Στην Αλάθευτη είμαστε, έτσι;»

«Έτσι· και, όχι, δεν περίμενα ότι θα τις βρίσκαμε εδώ. Αλλά πίστευα ότι, τουλάχιστον, θα έβρισκα κάτι που θα μπορούσε να με βοηθήσει. Κάποιο σημάδι τους.»

«Δεν βρήκες, όμως...»

«Όχι, δεν βρήκα.»

«Και πού πάμε τώρα;»

«Κοίτα. Αν κατευθύνθηκαν βόρεια – και πού άλλου να κατευθύνθηκαν, δηλαδή; – τότε ή η Α' ή η Β' Κατωρίγια είναι ο προορισμός τους.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι στη Β' Κατωρίγια, απ'ό,τι ξέρουμε,»
είπε ο Μάικλ. «Αρα...»

«Ναι, το ίδιο υποθέτω κι εγώ.»

«Αν τρέξεις, ίσως να τις προλάβουμε προτού περάσουν τα σύνορα,
Άνμα.»

Η Άνμα έβγαλε το φορτηγό της από την Αλάθευτη, επιταχύνοντας
προς τα βορειοανατολικά ενώ, συγχρόνως, ήταν πολύ προσεχτική μη
γλιστρήσει στο χαλάζι.

Όταν έφτασε κοντά στα σύνορα με τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, ήταν
σούρουπο. Νύχτωνε. Και από τα δυτικά αντηχούσαν δυνατοί κρότοι,
απόμακρα. Την ίδια στιγμή, η Άνμα είδε τα πολεοσημάδια να μιλούν
για πόλεμο – για πολλές καταστροφές, πολλούς θανάτους.

Πάτησε το φρένο του οχήματός της.

«Αυτοί οι θόρυβοι...» είπε ο Μάικλ, συνοφρυωμένος. «Γι'αυτούς στα-
ματάς; Μοιάζουν με–»

«Γίνεται πόλεμος. Αλλά όχι στη Β' Κατωρίγια. Στην Α'.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής εισέβαλε;»

«Μάλλον. Τι άλλο να συμβαίνει;»

«Εσύ πώς το καταλαβαίνεις;»

«Η Πόλη μου το λέει, φυσικά. Γίνεται πόλεμος από κει.» Έδειξε έξω
απ'το παράθυρο πλάι της. «Και προς αυτή την κατεύθυνση είναι η Α'
Κατωρίγια, όχι η Β'.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Μάικλ. «Αν γίνεται
πόλεμος στην Α' Κατωρίγια, τότε ο Ποιητής ίσως νάναι εκεί.»

«Ναι· και η Φοίβη θα σκέφτηκε το ίδιο, υποθέτω. Όμως, απ'την άλλη,
ο Ανθοτέχνης ίσως και να μην είναι μαζί με τον στρατό του.»

«Δεν αποκλείεται, αλλά... Εμείς προς τα πού θα πάμε τώρα;»

«Καλό ερώτημα. Έτσι όπως είναι η κατάσταση, για νάμαι ειλικρινής
δεν αισθάνομαι πως θέλω να πάω ούτε στην Α' ούτε στη Β' Κατωρίγι-
α.»

«Προτείνεις να εγκαταλείψουμε τη Φοριντέλα;»

Η Άνμα αναστέναξε, ακουμπώντας την πλάτη της χαλαρά επάνω στο
ξεφλουδισμένο δερμάτινο κάθισμα. «Κοίτα... ούτε εμένα μ'αρέσει, αλ-
λά... Τι μπορούμε να κάνουμε τώρα; Είναι επικίνδυνο να μπούμε στην
Α' Κατωρίγια. Και στη Β'... Ίσως να μην είναι επικίνδυνο να μπούμε στη

Β', αν δεν έχουν κλείσει τα σύνορα προς Επιγεγραμμένη· αλλά, και πάλι, πώς θα εντοπίσουμε τη Φοίβη και τη Φοριντέλα, αφού ώς τώρα δεν έχω βρει κανένα ίχνος τους;

»Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ, ξέρεις τι είναι;» είπε, βλέποντας ότι ο Μάικλ ήταν σιωπηλός.

«Τι;»

«Ότι, τελικά, η Φοίβη θα βρεθεί κάπου κοντά στον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Αν επομένως πάμε κι εμείς κάπου κοντά του....»

«Μα ο σκοπός είναι να τις προλάβουμε *προτού* φτάσουν σε τέτοιο επικίνδυνο μέρος!»

«Δε μπορώ να σκεφτώ καμιά άλλη λύση, Μάικλ. Και ακόμα κι αυτή δεν μου μοιάζει και τόσο καλή.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν έχουμε ιδέα πού μπορεί νάναι ο Κάδμος Ανθοτέχνης, και εγώ... εγώ δεν έχω τη δυνατότητα να τον μυριστώ όπως η Φοίβη.»

«Να τον *μυριστείς*;»

«Η Φοίβη ανιχνεύει τους στόχους της μέσω των σημαδιών της Πόλης. Η ίδια η Πόλη την καθοδηγεί σ'αυτούς. Όταν έχει βάλει στο μυαλό της κάποιον για σκότωμα, τα πάντα τής δείχνουν προς την κατεύθυνσή του αν ψάξει αρκετά. Ή, τουλάχιστον, έτσι έχω καταλάβει γι'αυτήν. Εγώ, όμως, δεν μπορώ να ανιχνεύσω τον Ανθοτέχνη με τον ίδιο τρόπο. Το μυαλό μου δεν δουλεύει έτσι· απλά δεν γίνεται να το κάνω. Για εμένα, άρα, θα είναι δύο φορές πιο δύσκολο να τον βρω. Κι αυτό ξέρεις τι σημαίνει;»

«Σταμάτα να μου κάνεις τέτοιες ερωτήσεις.»

«Σημαίνει ότι, μάλλον, δεν θα προλάβω να επέμβω προτού γίνει ό,τι είναι να γίνει.»

«Πρέπει να *προσπαθήσουμε*, τουλάχιστον! Στον καταυλισμό του αρχηγού, μου φάνηκε ότι δεν ήθελες με τίποτα να εγκαταλείψεις τη Φοριντέλα.»

«Δεν θέλω,» είπε η Άννα. «Αλλά αναρωτιέμαι αν μ'αυτά που κάνω τώρα μπορώ πραγματικά να τη βοηθήσω.»

Για μερικές στιγμές έμειναν κι οι δύο σιωπηλοί, ενώ η χαλαζόπτωση κόπαζε γύρω από το όχημά τους.

Ο Μάικλ είπε, τελικά: «Αν εσύ δεν μπορείς να κάνεις κάτι, Άνμα, τι μπορώ να κάνω εγώ; Τίποτα... Εσύ πρέπει να μας οδηγήσεις.»

Εκείνη δάγκωσε το κάτω της χείλος, συλλογισμένη. *Αυτό που λέει είναι αλήθεια, σκέφτηκε. Πρέπει να κάνω κάτι... Πάρε μια απόφαση, μαλακισμένη, γαμώτο!*

«Πάμε στη Β' Κατωρίγια,» είπε, και πάτησε το πετάλι ξανά, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση.

«Γιατί όχι στην Α';»

«Γιατί εκεί γίνεται πόλεμος. Θες κι άλλο λόγο;»

«Δεν το θεωρείς, δηλαδή, πιο πιθανό η Φοριντέλα και η Φοίβη να είναι στην Α' Κατωρίγια Συνοικία;»

«Το ίδιο πιθανό το θεωρώ να είναι σε οποιαδήποτε από τις δύο, Μάικλ.»

Στα σύνορα δεν τους σταμάτησαν, όπως η Άνμα το περίμενε. Το φορτηγό τους δεν είχε καρότσα προσαρτημένη, επομένως ήταν καταφανές ότι δεν μετέφεραν εμπόρευμα· και ούτε για πολεμικό όχημα έμοιαζε. Αν μη τι άλλο, ήταν τόσο παλιό που φαινόταν επίφοβο, όχι θωρακισμένο.

«Δεν τα έχουν κλείσει τα σύνορα, λοιπόν,» παρατήρησε ο Μάικλ.

«Όχι, δεν τα έχουν κλείσει.»

Για λίγη ώρα, η Άνμα περιφερόταν στους δρόμους της Φυτευτής, οδηγώντας με προσοχή, γιατί, παρότι το χαλάζι είχε πάψει, τα πλακόστρωτα εξακολουθούσαν να είναι γλιστερά. «Σε τούτο το μέρος,» σχολίασε, «δεν θα το υποψιαζόσουν ποτέ ότι έχει γίνει πόλεμος στη Β' Κατωρίγια.» Ούτε οι κήποι και τα φυτώρια της Φυτευτής δεν φαινόταν να έχουν ζημιές. Ούτε ένα λουλούδι δεν ήταν καμένο.

«Βλέπεις κανένα ίχνος τους;» ρώτησε ο Μάικλ, αγνοώντας την ελαφριά κουβέντα της.

«Χαλάρωσε. Με το να είσαι αγχωμένος, δεν πρόκειται να τις βρούμε πιο γρήγορα.»

«Βλέπεις κανένα ίχνος τους ή όχι;»

«Όχι, και δεν περίμενα, ούτως ή άλλως, να δω. Σου εξήγησα τι συμβαίνει, δεν σου εξήγησα;»

Τελικά, βρήκαν ένα πανδοχείο στη Φυτευτή – ένα κοντά στα σύνορα με Αζρόντω – και σταμάτησαν εκεί το φορτηγό τους. Έκλεισαν ένα

δίκλινο δωμάτιο και κάθισαν στην τραπεζαρία για να φάνε. Ο τηλεοπτικός δέκτης στον τοίχο της αίθουσας ήταν ανοιχτός και ένας τηλεπαρουσιαστής μιλούσε για τον πόλεμο στην Α' Κατωρίγια ενώ συγχρόνως φαινόταν σκηνές από πολεμικές συγκρούσεις και όχι το πρόσωπο του τηλεπαρουσιαστή.

Οι δυνάμεις του Κάδμου Ανθοτέχνη έμοιαζε να έχουν νικήσει σήμερα. Είχαν περάσει τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας και είχαν καταλάβει την Ανατολική. Σε κάποια στιγμή, η οθόνη έδειξε και τη μορφή του Διόφαντου μαζί με τα Εκτρώματα και διάφορες μικρότερες ενεργειακές οντότητες και ανθρώπινους ακόλουθους με όπλα στα χέρια, σαν συμμορία. Ο τηλεπαρουσιαστής μίλησε γι' αυτό τον «φωτεινό δαίμονα» που είχε μαθευτεί ότι ονομαζόταν «Διόφαντος»: είπε ότι συνέχιζε να βρίσκεται στην Α' Κατωρίγια, και η παρουσία του φημολογείτο πως είχε υποβοηθήσει τις δυνάμεις της Β' Κατωρίγιας. Είχε διαρρεύσει, μάλιστα, η πληροφορία ότι πιθανώς να ήταν σύμμαχος του Πολιτάρχη Βάρνελ-Αλντ. Πιθανώς να είχε γίνει κάποια συμφωνία αναμεταξύ τους. Κι αν ήταν έτσι, αυτό σήμαινε ότι η Β' Κατωρίγια Συνοικία δεν χρειαζόταν πλέον να ανησυχεί καθόλου για τον φωτεινό δαίμονα.

«Η Μιράντα πρέπει να το μάθει αυτό,» είπε η Άνμα, συνοφρυωμένη. Και έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, αν και αμφέβαλλε ότι θα μπορούσε να της μιλήσει από εδώ. Πάτησε μερικά κουμπιά και την κάλεσε. Όπως το περίμενε, η μικρή οθόνη έγραψε ΕΚΤΟΣ ΕΜΒΕΛΕΙΑΣ. «Γαμήσου...» μούγκρισε η Άνμα και έκλεισε τη συσκευή.

«Η Μιράντα μπορεί να το νικήσει αυτό το ενεργειακό τέρας;» ρώτησε ο Μάικλ.

«Αν η Μιράντα δεν μπορεί, τότε την έχουμε γαμήσει όλοι,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Μοιάζει άτρωτος στα πάντα, ο γαμιόλης.»

«Η Μιράντα τι μπορεί να του κάνει;»

«Έχει τη δύναμη να διακόψει τον έλεγχό του επάνω στα Εκτρώματα. Είδες που κάτι ενεργειακά λουριά ξεκινάνε από το σώμα του και καταλήγουν στα μηχανικά όντα;»

«Ναι.»

«Η Μιράντα μπορεί να τα σπάσει αυτά τα λουριά.»

«Επειδή είναι θυγατέρα;»

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Επειδή έχει πάρει μέσα της κάποια από την εσωτερική ενέργεια της Διπλωμένης Γης – της ενδοδιάστασης από την οποία προέρχονται αυτοί οι καριόληδες. Η ενέργεια μέσα στη Μιράντα και η ενέργεια απ'την οποία αποτελείται ο Διόφαντος πρέπει νάναι παρόμοιου είδους, αν έχω καταλάβει καλά.»

«Μπορεί, όμως, να νικήσει τον *ίδιο* τον Διόφαντο;»

«Αυτό... δεν το ξέρω,» μόρφασε η Άνμα. «Πάντως, αν είν' αλήθεια ότι ο Βάρνελ-Αλντ έχει συμμαχήσει με τον Διόφαντο, τότε η κατάσταση είναι πιο γάμησέ-τα απ'ό,τι νομίζαμε.»

«Ο αρχηγός πρέπει να ειδοποιηθεί για όλα τούτα...» Ο Μάικλ ήταν συλλογισμένος, κοιτάζοντας τη μπίρα μες στην κούπα του.

«Λες να επιστρέψουμε;»

«Δεν ξέρω,» μόρφασε. «Θα σου πω αύριο, όταν έχουμε ξυπνήσει και το μυαλό μου έχει καθαρίσει.»

Η Άνμα ένευσε. «Καλή ιδέα. Και για το δικό σου μυαλό και για το δικό μου.»

/28\

Ενώ ο Κίρκος προσπαθεί να συγκεντρώσει μισθοφόρους, ένας απρόσμενος επισκέπτης έρχεται για να τον ενοχλήσει· η Καρζένθα-Σολ συνεχίζει τον πόλεμο της, η Άνμα συνεχίζει την αναζήτησή της· ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος χρειάζεται έναν ολόκληρο στρατό, ενώ ο Βόρκεραμ-Bor και οι σύμμαχοί του βρίσκονται σε διάσταση απόψεων, και ο Βάρνελ-Αλντ ακούει δυσάρεστα νέα, δίνει μια διαταγή, και μπαίνει σε πολλές σκέψεις.

«Ακούστε με!» είπε ο Κίρκος Λιγνοπόδης στους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι στη φτωχογειτονιά. «Αυτή είναι η καλύτερη ευκαιρία που θα σας παρουσιαστεί στη ζωή σας! Θα έχετε δωρεάν εξοπλισμούς, δωρεάν οχήματα, δωρεάν φαγητό, και θα πληρώνεστε και κανονικό μισθό. Ο κύριος Βάρνελ-Αλντ ανταμείβει καλά όσους τον υπηρετούν καλά.»

Γύρω από εκείνον και μερικούς μισθοφόρους του, ο δρόμος ήταν γεμάτος ανθρώπους της Επιγεγραμμένης που ή στέκονταν στις άκρες του, ή σε κατώφλια, ή πίσω από παράθυρα, ή σε μπαλκόνια, ή ακόμα και πάνω σε δώματα. Όλοι τους ήταν πολύ φτωχοί και πολύ πεινασμένοι. Προτού φύγει, η Τζέσικα είχε πληροφορήσει τον Κίρκο ότι ετούτη η γειτονιά ήταν ένα από τα ιδανικά μέρη για να συγκεντρώσει μισθοφόρους για τον Βάρνελ-Αλντ. Ο κόσμος δεν είχε δουλειές και βρισκόταν σε αρκετά άθλια κατάσταση. Με λάμπες λαδιού φώτιζαν τα σπίτια τους.

Αυτό το τελευταίο, βέβαια, τώρα δεν φαινόταν γιατί ήταν πρωί, και κανείς δεν είχε λάμπα αναμμένη κοντά σε παράθυρο. Όμως δεν υπήρχε αμφιβολία ότι η Τζέσικα είχε δίκιο στην εκτίμησή της: η περιοχή έμοιαζε πράγματι άθλια, όφειλε να παραδεχτεί ο Κίρκος. Και απορούσε γι'ακόμα μια φορά μ'αυτή την τύπισσα. Απλά μια ματιά είχε ρίξει στη γειτονιά – μια πολύ γρήγορη ματιά, τίποτα περισσότερο – και είχε καταλάβει εξωφρενικά πράγματα. Λες κι ήταν μάντισσα! Αλλά το πιθα-

νότερο ήταν, φυσικά, ότι είχε ξαναπεράσει από εδώ και τα ήξερε τα μέρη.

«Η πληρωμή πόση θα είναι;» ρώτησε ένας άντρας που στεκόταν σε μπαλκόνι.

«Καλύτερη απ'ό,τι σας δίνει οποιοδήποτε εργοστάσιο εδώ, νάσαι σίγουρος, φίλε,» απάντησε ο Κίρκος, μεγαλόφωνα, για να τον ακούσουν καθαρά όλοι.

«Και πού θα μας ζητήσει ο Πολιτάρχης να πάμε;» ρώτησε ένας άλλος άντρας, ο οποίος στεκόταν στο κατώφλι μιας πόρτας.

«Θα σας ζητήσει να πάτε να σκοτωθείτε στη Φιλήκοη – για δικό του συμφέρον!»

Δεν ήταν ο Κίρκος, φυσικά, που είχε δώσει τούτη την απάντηση· και, γυρίζοντας, είδε έναν άντρα να στέκεται στην αρχή ενός από τους κάθετους δρόμους. Ήταν ψηλός και γαλανόδερμος, μαυρομάλλης, με δύο μεγάλες φαβορίτες της μόδας που ονομαζόταν *γαμπιώνυχα* και ήταν αρκετά δημοφιλής ανάμεσα στους ευγενείς της Ατέρμονης Πολιτείας. Φορούσε μια μακριά καπαρντίνα που ο Κίρκος καταλάβαινε ότι πρέπει να ήταν αλεξίσφαιρη, και είχε στον ώμο του ένα μεγάλο τουφέκι, με την κάννη προς τα πάνω, κρατώντας το άνετα σαν να ήταν ραβδί.

Ο Βόρκεραμ-Βορ. Και γύρω του συγκεντρώνονταν κι άλλοι μαχητές, βγαίνοντας από τον κάθετο δρόμο. Όλοι τους βαστούσαν όπλα στα χέρια, αν και όχι υψωμένα.

«Ο Βάρνελ-Αλντ, ο κλέφτης της πολιταρχίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, θα σας στείλει στη Φιλήκοη για να σκοτωθείτε, δίνοντάς σας τα μισά λεφτά απ'ό,τι κανονικά δίνουν σε πραγματικούς μισθοφόρους!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Σας θέλει για αντιπερισπασμό. Τροφή για τα πυροβόλα. Καταλαβαίνετε; Καλύτερα φτωχοί παρά νεκροί!»

Ο Κίρκος έσφιξε τις γροθιές του. Ο καταραμένος μπάσταρδος του Σκοτοδαίμονος είχε έρθει, λοιπόν, για να τους προκαλέσει προβλήματα στην Επιγεγραμμένη! *Και δεν έχουμε αρκετές δυνάμεις για να τον διώξουμε. Όχι αν ο Βάρνελ-Αλντ δεν μας στείλει περισσότερους μαχητές.*

«Αυτός ο άνθρωπος είναι ψεύτης και απατεώνας!» φώναξε ο Κίρκος δείχνοντας τον Βόρκεραμ-Βορ. «Προσπαθεί να σας παραπλανήσει! Είναι πράκτορας των βιομήχανων που σας εκμεταλλεύονται εδώ και χρόνια στην Επιγεγραμμένη!» Συγχρόνως, οι μαχητές του ετοίμαζαν τα

όπλα τους, αλλά δεν τα ύψωναν ακόμα για να μη δώσουν δικαιολογία στους συνοδούς του Βόρκεραμ-Βορ να υψώσουν τα δικά τους όπλα.

Ο Βόρκεραμ γέλασε. «Άσε τις ανοησίες, μισθοφόρε! Το ξέρεις πως δεν είμαι πράκτορας κανενός βιομήχανου!» Και προς τους κατοίκους της φτωχογειτονιάς, κοιτάζοντας τριγύρω: «Το όνομά μου είναι Βόρκεραμ-Βορ! και είμαι αρχηγός του στρατεύματος που τώρα βρίσκεται καταυλισμένο κοντά στον Επιγεγραμμένο Τοίχο. Το όνομά μου είναι Βόρκεραμ-Βορ! και είμαι αντίπαλος του Αλυσσοδεμένου Ποιητή και των καθαρμάτων που τον υπηρετούν. Δεν θέλω τίποτα από εσάς εκτός απ'το να μη σκοτωθείτε εξυπηρετώντας ένα απ'αυτά τα καθάρματα!

»Ο συγκεκριμένος μισθοφόρος» – έδειξε, με το τουφέκι του, τον Κίρκο–

Πάραυτα, οι άνθρωποι του Κίρκου ύψωσαν τα δικά τους όπλα: και οι άνθρωποι του Βόρκεραμ-Βορ τα δικά τους.

–«είναι λακές του Βάρνελ-Αλντ, του σφετεριστή της πολιταρχίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Έρχεται και σας ζητά να–»

«Προσπαθεί να σας κάνει να χάσετε μια καλή ευκαιρία – να χάσετε εκατοντάδες δεκάδια!» φώναξε ο Κίρκος Λιγνοπόδης. «Προσπαθεί να σας κάνει να παραμείνετε σ'αυτή την άσχημη κατάσταση! Κι έτσι–!»

«Σας ζητά, ο απατεώνας, να υπηρετήσετε τον σφετεριστή Βάρνελ-Αλντ δίνοντάς σας πληρωμές εξευτελιστικές για μισθοφόρους!

»Πόσο σκοπεύει να πληρώσει ο κύριός σου αυτούς τους ανθρώπους, λακές;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, απευθυνόμενος στον Κίρκο.

«Δε δίνω απαντήσεις σ'εσένα!» αποκρίθηκε ο Λιγνοπόδης. Και προς τους κατοίκους της περιοχής: «Θέλει να σας έχει να δουλεύετε για τους βιομήχανους που σας–»

«Δε θέλω να τους έχω να δουλεύουν για κανέναν! Πόσο θα τους πληρώσει ο Βάρνελ-Αλντ; Γιατί δεν μας λες;»

Ο Κίρκος μπήκε στον πειρασμό να πει ψέματα για τον μισθό, αλλά δεν ήξερε αν αυτό θα ήταν καλή ιδέα. Μπορεί έτσι να κατάφερνε να πείσει τους ανθρώπους της φτωχογειτονιάς ότι ο Βόρκεραμ ήθελε το κακό τους, μα αργότερα το ψέμα θα στρεφόταν εναντίον του, γιατί ο Βάρνελ-Αλντ αποκλείεται να συμφωνούσε να τους πληρώσει πραγματικούς μισθούς για πολεμιστές. Εξάλλου, δεν ήταν πολεμιστές.

Ο Κίρκος, επομένως, αποκρίθηκε: «Δεν έχω να πω τίποτα σ'εσένα! Αλλά σχετικά με τους μισθούς» – και τώρα απευθυνόταν στους κατοίκους της περιοχής – «πρέπει να έχετε υπόψη σας, φυσικά, ότι θα πληρωθείτε ανάλογα με την εμπειρία σας στον πόλεμο. Οι πιο έμπειροι πολεμιστές πάντα πληρώνονται περισσότερο. Όμως–»

«Σας λέει, ουσιαστικά, ότι δεν πρόκειται να σας δώσει κανονικούς μισθούς! Και θα σας στείλει να πάτε να σκοτωθείτε στη Φιλήκοη!»

«Όμως!» φώναξε ο Κίρκος. «Όμως! Οι μισθοί που θα παίρνετε θα είναι μεγαλύτεροι από αυτούς που σας δίνουν εδώ, στα εργοστάσια που σας εκμεταλλεύονται!»

«Φυσικά και θα είναι μεγαλύτεροι απ'αυτούς στα εργοστάσια, λακέ! Στα εργοστάσια τούς εκμεταλλεύονται, όπως λες. Αλλά, τουλάχιστον, δεν τους στέλνουν να σκοτωθούν! Εσύ θα τους στείλεις να σκοτωθούν – ανθρώπους που δεν έχουν καμιά εμπειρία από πόλεμο – ενώ θα τους πληρώνεις δεκάδια από την τρύπια τσέπη της Καθμύρας!»

Οι κάτοικοι της περιοχής άρχισαν να εγκαταλείπουν τις θέσεις τους γύρω από τον δρόμο: ο ένας μετά τον άλλο, έφευγαν από τα παράθυρα, τα κατώφλια, τα μπαλκόνια, τα δώματα, τις άκριες του δρόμου.

«Περιμένετε!» τους φώναξε ο Κίρκος. «Προσπαθεί να σας κοροϊδέψει για να χάσετε την καλύτερη ευκαιρία της ζωής σας!» Αλλά ήδη καταλάβαινε ότι είχε ηττηθεί: τα λόγια του Βόρκεραμ-Βορ είχαν επηρεάσει περισσότερο τους ανθρώπους της Επιγεγραμμένης, γιατί ήξεραν τι σημαίνει να είσαι φτωχός και όλοι να θέλουν να σε εκμεταλλευτούν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν μιλούσε τώρα, αλλά δεν χρειαζόταν να μιλά. Η παρουσία του έμοιαζε να είναι αρκετή. Έμοιαζε να είναι τόσο τεράστιος ώστε να καταλαμβάνει ολόκληρο τον δρόμο.

Καθώς ο κόσμος τριγύρω διαλυόταν, είπε τελικά στον Κίρκο Λιγνοπόδη: «Καλύτερα να φεύγεις από τη συνοικία, μισθοφόρε. Από τη συνοικία» – εννοώντας, φυσικά, ολόκληρη την Επιγεγραμμένη – «προτού τα πράγματα αγριέψουν για εσένα και τους δικούς σου.»

«Δεν δεχόμαστε απειλές!» αποκρίθηκε ο Κίρκος, αν και ήξερε ότι το θάρρος του ήταν προσποιητό. Δεν είχε τη δύναμη να αντισταχθεί στον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ.

«Αν είστε έξυπνοι, θα τις δεχτείτε,» είπε εκείνος. «Και πες στον αφένητή σου να μην ξανάρθει εδώ για μισθοφόρους. Πες του ότι έχω αιχμά-

λωτη την αδελφή του, την Ορσίλια-Αλντ, κι άμα δω πάλι ανθρώπους του στην Επιγεγραμμένη μπορεί και να θυμώσω τόσο που θα τη σκοτώσω – σε φανερό μέρος. Με καταλαβαίνεις;»

«Τα λόγια σου θα μεταφερθούν στον κύριο Βάρνελ-Αλντ· νάσαι σίγουρος.»

«Το ελπίζω. Τώρα, πήγαινε ν'ακολουθήσεις τη συμβουλή μου.»

Ο Κίρκος δεν έβλεπε να έχει άλλη επιλογή. Έκανε νόημα στους μισθοφόρους του και, ανεβαίνοντας στα θωρακισμένα δίκυκλά τους, έφυγαν από τον κακοδιατηρημένο δρόμο που ήταν όλο λάσπες, νερά, λακκούβες, και σκουπίδια.

Καθώς οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ εξαφανίζονταν πίσω από μια στροφή, ο Βόρκεραμ στράφηκε στις τρεις θυγατέρες της Πόλης που ήταν ντυμένες σαν μισθοφόροι. «Νομίζετε ότι θα τον ξαναδούμε;»

«Μάλλον όχι,» αποκρίθηκε η Μιράντα· και η Νορέλτα-Βορ κι η Ολντράθα κατένευσαν.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ρώτησε: «Κι αυτό θα χαλάσει το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ;»

«Απλά θα τον ενοχλήσει λιγάκι. Δυστυχώς,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα. «Έχει κι άλλους να στείλει εναντίον της Φιλήκοης. Πολλούς άλλους. Και χειρότερους από τους φουκαράδες της Επιγεγραμμένης.»

Είχαν ξυπνήσει με την αυγή, και η Άνμα στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του δωματίου τους, κοιτάζοντας έξω, τους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – τους δρόμους της Πόλης. *Πόλεμος...* της μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια. *Προς τα δυτικά... Πόλεμος... Πολλές καταστροφές... Πολλοί θάνατοι... Πόλεμος...*

«Τι σου λέει σήμερα το ξεκούραστο μυαλό σου;» ρώτησε η Άνμα. «Επιστρέφουμε στον αρχηγό, ή μένουμε εδώ;»

Πίσω της, ο Μάικλ, καθισμένος στην άκρη του ενός κρεβατιού καθώς έδενε τις μπότες του, αποκρίθηκε: «Κοίτα... το όλο θέμα είναι πότε ο αρχηγός θα μάθει για τον πόλεμο και γι'αυτόν τον Διόφαντο. Όχι αν θα μάθει· πότε θα μάθει. Και δεν νομίζω ότι, πραγματικά, υπάρχει λόγος για βιασύνη. Για τον πόλεμο, σίγουρα θα πληροφορηθεί πολύ γρήγορα· κάτι τέτοιο δεν κρύβεται όταν βρίσκεσαι σε μια συνοικία αμέσως

νότια του πολέμου. Και ούτε ο Διόφαντος κρύβεται εύκολα· σύντομα ο Βόρκεραμ θ'ακούσει για την παρουσία του. Επομένως, δεν είναι άμεσης ανάγκης να τρέξουμε να του μιλήσουμε. Ενώ η Φοριντέλα-Ράο... η Φοριντέλα μπορεί να κινδυνεύει.»

«Βέβαια,» είπε η Άνμα χωρίς να στραφεί να τον αντικρίσει, «πήγε μαζί με τη Φοίβη με δική της θέληση.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να κινδυνεύει. Ήταν ανοησία που την ακολούθησε.» Έχοντας τελειώσει με τις μπότες του, σηκώθηκε όρθιος.

Η Άνμα τώρα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Λες, λοιπόν, να μείνουμε εδώ και να συνεχίσουμε να ψάχνουμε;»

Ο Μάικλ έγνεψε καταφατικά. Φόρεσε το πανωφόρι του και θηκάρωσε το πιστόλι του μέσα.

«Θα τριγυρίσουμε λίγο ακόμα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία,» είπε η Άνμα, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο, πλησιάζοντας τα δικά της πράγματα πλάι στο κρεβάτι της. «Θέλω να ανακαλύψω αν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι εδώ, ή στην Α' Κατωρίγια. Ή κάπου αλλού, ίσως.»

«Πού αλλού να είναι;»

«Μην ξεχνάς ότι έχει άλλες τρεις συνοικίες υπό την κυριαρχία του. Το αποκλείεις να βρίσκεται στη Β' Ανωρίγια, ή στην Α' Ανωρίγια, ή στην Έκθυμη;»

«Χμμ... Μα αφού γίνεται πόλεμος εδώ, νότια του Ριγοπόταμου...»

«Τέλος πάντων,» είπε η Άνμα παίρνοντας το πέτσινο πανωφόρι της και φορώντας το. «Πάμε και βλέπουμε.»

Μαζεύοντας τα λίγα πράγματά τους, έφυγαν από το δωμάτιο και κατέβηκαν προς το γκαράζ του πανδοχείου. Καθοδόν σταμάτησαν στην τραπεζαρία, γιατί ο τηλεοπτικός δέκτης ήταν ανοιχτός εκεί, στον τοίχο, και μια τηλεπαρουσιάστρια φαινόταν στην οθόνη λέγοντας ότι οι δυνάμεις της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας εξακολουθούσαν να έχουν τον πλήρη έλεγχο της Ανατολικής στην Α' Κατωρίγια και συνέχιζαν την εκστρατεία τους προς τα δυτικά, με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος του Σελασφόρου Χορονίκη.

«Ο Χορονίκης,» είπε ο Μάικλ καθώς έμπαιναν στο γκαράζ, «μου φαίνεται πως θα χρειαστεί τη βοήθεια της Συμμαχίας του αρχηγού.»

Η Άνμα δεν το σχολίασε αυτό. Δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με την πολιτική και τους πολιτικούς, ποτέ της. Τα πήγαινε καλύτερα με αλήτες και συμμορίες. Το γιατί η Πόλη, τούτο τον καιρό, την είχε μπλέξει σε μια ιστορία σαν αυτή με τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Αλυσοδεμένο Ποιητή ήταν ένα μυστήριο για την Άνμα. Αλλά η Πόλη, έτσι κι αλλιώς, πάντα όλο μυστήρια ήταν.

Μπήκαν στο παλιό φορτηγό και η Άνμα ενεργοποίησε τη μηχανή του κάνοντάς τη να μουγκρίσει παραπονιάρικα. Ύστερα πάτησε το πετάλι και έβγαλε το τροχοφόρο από το γκαράζ.

«Σίγουρα αυτό το εργαλείο δεν θα μας αφήσει στους δεκαπέντε δρόμους;» ρώτησε ο Μάικλ.

«Αν ο παππούς τα φτύσει,» αποκρίθηκε η Άνμα, «η Πόλη θα μας δώσει άλλο όχημα, μην ανησυχείς.»

Ο Μάικλ την κοίταξε λίγο παράξενα. Μετά, υπομειδώντας: «Ό,τι πεις,» είπε.

Η Άνμα, οδηγώντας μες στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, παρατηρούσε τα πολεοσημάδια με μεγάλη προσοχή, να δει μήπως μιλούσαν και για τίποτ' άλλο σημαντικό εκτός από τον πόλεμο στα δυτικά. Η κατεύθυνση που είχε πάρει ήταν βόρεια και ανατολική. Διότι, αν ο Ποιητής βρισκόταν εδώ, δεν θα το μάθαινε πηγαίνοντας προς την άλλη μεριά, υπέθετε.

Γιατί έπρεπε να είσαι τόσο ανόητη, Φοριντέλα; Γαμώτο! Σου φαίνεται η Φοίβη κάτι λιγότερο από παλαβή και επικίνδυνη; Ή, μήπως, η Φοριντέλα-Ράο είχε απογοητευτεί και θυμώσει τόσο πολύ με την Άνμα που ό,τι είχε κάνει το είχε κάνει από αντίδραση;

Τέλος πάντων. Η Άνμα τα έδιωξε αυτά απ' το μυαλό της τώρα. Εκείνο που προείχε ήταν να βρει τη φίλη της.

Με το ξημέρωμα, η Καρζένθα-Σολ επικοινωνήσε με το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου. Καθισμένη μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημά της, που τώρα είχε τη μορφή τετράποδου κινητού οχυρού, μίλησε με τον Κάδμο και τον Άλβερακ. Δεν χρειαζόταν να τους ενημερώσει για το ποια ήταν η κατάσταση εδώ, στην Ανατολική της Α' Κατωρίγιας· το είχε ήδη κάνει χτες βράδυ. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να τους πει τι σκεφτόταν για το μέλλον.

«Συνεχίζουμε όπως είχαμε σχεδιάσει, τώρα που έχω περάσει τα σύνορα.»

«Να ξεκινήσουμε, δηλαδή, τις προσπάθειες απόβασης;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Ακριβώς. Και μόλις έχουμε εισβάλει στην Ατμοφόρο θα συναντήσουμε τις δυνάμεις σας εκεί.»

Υστερα, η Καρζένθα-Σολ συγκέντρωσε τους διοικητές της και τους πιο σημαντικούς αρχισυμμορίτες και, έξω από το κινητό οχυρό, συζήτησε μαζί τους πώς θα προχωρούσαν. Μπροστά της είχε ενεργοποιημένο ένα ολόγραμμα με τον χάρτη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας το οποίο έλεγχε μ'ένα τεχνολογικό ραβδί, κάνοντάς το να εστιάζεται και να περιστρέφεται. Αλλά δεν δημιουργούσε κανένα σημάδι επάνω στο ολόγραμμα, σε περίπτωση που κάποιος κατάσκοπος του Χορονίκη παρακολουθούσε από απόσταση – όσο απίθανο κι αν ήταν αυτό εδώ, στην καρδιά της Ανατολικής, όπου οι δυνάμεις της είχαν τον πλήρη έλεγχο.

«Με την Επιγεγραμμένη τι θα γίνει;» ρώτησε ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχηγός των Ξεπεσμένων Ιερέων. «Δεν θα πάμε εκεί, όπως λέγαμε;»

«Η παρουσία του Διόφαντου άλλαξε τα πράγματα,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. «Όπως επίσης και η παρουσία του στρατεύματος του Βόρκεραμ-Βορ. Δεν μας είναι πλέον απαραίτητο να κινηθούμε από τη μεριά της Επιγεγραμμένης για να χτυπήσουμε την Α' Κατωρίγια, αν και αυτό αναμφίβολα θα μας βοηθούσε. Ωστόσο, για να πραγματοποιηθεί, θα πρέπει να διώξουμε από εκεί τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Γιατί ν'ασχοληθούμε πάλι μ'αυτόν τον καριόλη, όταν μπορούμε να τον αποφύγουμε;» είπε ο Ζιλμόρος. «Δε βλέπω κανέναν λόγο. Υπάρχει αμφιβολία ότι θα συνεχίσουμε να τσακίζουμε τους μαχητές του Χορονίκη όσο προχωράμε;»

«Τον εχθρό,» του είπε η Καρζένθα, «δεν είναι ποτέ να τον υποτιμάς, Ζιλμόρε. Αυτό όφειλες να το είχες μάθει ως τώρα.»

Το μοναδικό του μάτι την ατένισε στενεμένα. «Εκείνο που έχω μάθει ως τώρα είναι ότι τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή! Είμαστε προορισμένοι για νίκες, και μόνο!»

Κάποιοι από τους συγκεντρωμένους αρχισυμμορίτες συμφώνησαν μαζί του με ενθουσιώδεις φωνές.

Η Τζέσικα, που βρισκόταν επίσης εδώ, γέλασε, αλλά δεν μίλησε.

Της Καρζένθα δεν της άρεσε η παρορμητικότητά τους. Δεν βοηθούσε στον πόλεμο. *Αυτά είναι τα προβλήματα όταν έχεις να κάνεις με άτακτους στρατούς...* Προτιμούσε τους επαγγελματίες, πάντα. «Δεν είμαστε ακόμα παρά στην αρχή τούτης της εκστρατείας,» τους θύμισε, «και δεν έχουμε ιδέα τι μπορεί να συμβεί ως το τέλος. Όσο περισσότερο θα κινούμαστε μέσα στην Α' Κατωρίγια τόσο σε περισσότερο κίνδυνο θα βρισκόμαστε. Ο Χορονίκης μπορεί να μας έχει στήσει χίλιες-δύο παγίδες στους δρόμους της. Αν είχαμε τη δυνατότητα να επιτεθούμε από τα νότια της συνοικίας, αυτό θα μας βοηθούσε, όπως μας βοηθούν οι επιθέσεις από τα βόρεια, από τον Ριγοπόταμο.»

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε η Ζαμέλλα, η αρχηγός των Ευθύγραμμων Οδηγών, μιας συμμορίας της Β' Κατωρίγιας. «Θα πάμε στην Επιγεγραμμένη ή όχι;»

«Όχι ακόμα,» είπε η Καρζένθα-Σολ. «Αλλά να είστε έτοιμοι γι' αυτό. Τώρα θα επικεντρωθούμε στην Ατμοφόρο, η οποία μου φαίνεται πιο σημαντική. Κι όταν αυτή είναι δική μας, θα καταλάβουμε τον Ευγενή και από εκεί, ναι, μπορεί να περάσουμε και στην Επιγεγραμμένη – βλέποντας και κάνοντας.»

Μετά δεν είχαν πολλά άλλα να συζητήσουν. Διέλυσαν το σύντομο συμβούλιό τους και βάλθηκαν να συνεχίσουν τον πόλεμο, στρέφοντας τις δυνάμεις τους προς την Ατμοφόρο, όπου και συνάντησαν μεγάλη αντίσταση από τους υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας, ακριβώς όπως η Καρζένθα-Σολ περίμενε. Η Αιμοφόρος ήταν μια βιομηχανική περιφέρεια που ο Σελασφόρος Χορονίκης σίγουρα δεν ήθελε να χάσει.

Ο Διόφαντος, εν τω μεταξύ, είχε κατευθυνθεί στον Ευγενή, σύμφωνα με τις αναφορές που άκουγε η Καρζένθα από τους ανιχνευτές της. Τι πήγαινε να κάνει εκεί, γαμώτο; Αλλά βέβαια ήταν τρελός· δεν μπορούσες να του έχεις καμιά εμπιστοσύνη. Και ούτε μπορούσες να τον προσταξείς να κάνει τίποτα. Δεν μπορούσες ούτε καν να του το ζητήσεις. Η Καρζένθα, τουλάχιστον, δίσταζε, γιατί φοβόταν τις αντιδράσεις του. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς μπορεί αυτός ο εξωδιαστασιακός δαίμονας να αντιδρούσε. Ίσως και να έβλεπε την κίνησή της ως εχθρική. Ίσως να νόμιζε ότι προσπαθούσε να του δώσει διαταγές και να στρεφόταν εναντίον της. Κι αυτό η Καρζένθα δεν μπορούσε να το ρι-

σκάρει τώρα. Δεν μπορούσε να ριψοκινδυνέψει να κάνει τον Διόφαντο εχθρό τους, επάνω που ο Βάρνελ-Αλντ είχε καταφέρει να τον κάνει φίλο τους.

Μόνο ο Βάρνελ, σκέφτηκε η Καρζένθα, ίσως κατάφερνε να συνεννοηθεί μαζί του ξανά. Αλλά τώρα δεν το έκρινε σκόπιμο να επικοινωνήσει με τον Πολιτάρχη για ένα τέτοιο θέμα. Ακόμα κι αν ο Διόφαντος έμενε, προς το παρόν, στον Ευγενή και δεν ερχόταν καθόλου στην Ατμοφόρο, δεν την πείραζε. Θα μας διευκολύνει όταν τελικά αποφασίσουμε να πάμε προς τα εκεί. Επιπλέον, και τώρα αποτελεί αντιπερισπασμό για τους εχθρούς μας. Πρέπει να διαιρέσουν τις δυνάμεις τους, εκτός αν θέλουν ν'αφήσουν τον Ευγενή στο έλεος του ενεργειακού δαίμονα και των τεράτων του.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι ήταν οργισμένος και εκνευρισμένος από ό,τι είχε συμβεί χτες. Οι μαχητές του δεν είχαν καταφέρει ούτε να κρατήσουν τους εχθρούς πέρα από τα σύνορα ούτε να παραμείνουν στην Ανατολική. Το μόνο που μπορούσε ο Έσπαρεκ-Λάντι ήταν να ελπίζει ότι θα την ανακτούσε στο μέλλον.

Ο Σελασφόρος Χορονίκης ήταν, ασφαλώς, δυσαρεστημένος μαζί του. Του είχε πει ότι αναρωτιόταν αν κανένας άλλος ίσως ήταν ικανότερος για Στρατάρχη της Α' Κατωρίγιας αφού εκείνος είχε ηττηθεί από την πρώτη ημέρα κιόλας από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ο Έσπαρεκ-Λάντι, πικαρισμένος που ο Πολιτάρχης τού μιλούσε έτσι (ακόμα και ιδιαιτέρως – μόνο οι δυο τους ήταν στο Γραφείο του), είχε αποκριθεί πως αν ο Εξοχότατος νόμιζε ότι κάποιος άλλος θα έκανε τη δουλειά του καλύτερα μπορούσε να του την προσφέρει. Αλλά ο Χορονίκης μάλλον δεν είχε κανέναν άλλο τώρα υπόψη του. Όχι άμεσα, τουλάχιστον. Είπε ότι είχε διορίσει τον Έσπαρεκ-Λάντι Στρατάρχη γιατί *πίστευε* σ'αυτόν, και ήλπιζε πως θα κατόρθωνε να αντιμετωπίσει ετούτη την απειλή.

«Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν να γίνει, Εξοχότατε,» είχε δηλώσει ο Έσπαρεκ. «Εν τω μεταξύ, θα σας πρότεινα να ζητήσετε βοήθεια. Από τη Ρόδα. Θα μας χρειαστούν όσοι περισσότεροι μαχητές μπορούμε να έχουμε.»

Ο Σελασφόρος Χορονίκης είχε συμφωνήσει, και μετά ο Έσπαρεκ-Λάντι είχε πάλι ν'ασχοληθεί με την εισβολή.

Η νύχτα, ευτυχώς, είχε περάσει ήσυχα. Οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή δεν σκόπευαν να συνεχίσουν τις επιθέσεις τους μες στο βράδυ. Είχαν παραμείνει στην Ανατολική, θέτοντας την περιφέρεια υπό τον έλεγχό τους, ενώ οι συμμορίες τους τη λεηλατούσαν. Ο Έσπαρεκ-Λάντι είχε την ευκαιρία να οργανώσει όσο το δυνατόν καλύτερα την άμυνά του στον Ευγενή και στην Ατμοφόρο. Κυρίως στην Ατμοφόρο, γιατί στοιχημάτιζε ότι προς τα εκεί θα έρχονταν μετά οι κακούργοι του Κάδμου Ανθοτέχνη. Η περιφέρεια ήταν βιομηχανική – όλο εργοστάσια και εργαστήρια – και πολύ σημαντική για την Α' Κατωρίγια Συνοικία.

Συγχρόνως, ρώτησε να μάθει ποια ήταν η κατάσταση στις όχθες του Ριγοπόταμου, και πληροφορήθηκε ότι κι εκεί οι επιθέσεις είχαν, κατά κύριο λόγο, πάψει. Μονάχα κανένας αιφνίδιος βομβαρδισμός γινόταν' αλλά οι υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας κατάφερναν εύκολα να απωθήσουν τα αεροσκάφη και τα πλοία που προσέγγιζαν.

Ο Έσπαρεκ υποψιαζόταν ότι το ξημέρωμα τα χτυπήματα από τον Ποταμό θα εντεινόταν τώρα που οι δυνάμεις ξηράς του Ανθοτέχνη είχαν εισβάλει από τα ανατολικά· έτσι πρόσταξε τους μαχητές στα λιμάνια να είναι πολύ προσεχτικοί και πάντοτε σε επιφυλακή και πανέτοιμοι για μεγάλη επίθεση.

Και δεν είχε άδικο, τελικά. Σε καμία από τις υποθέσεις του.

Τα χτυπήματα από τον Ριγοπόταμο όντως εντάθηκαν από το επόμενο πρωί, και οι εχθροί έμοιαζε να προσπαθούν να πλησιάσουν για να κάνουν απόβαση, σύμφωνα με τις αναφορές που έφταναν στον Έσπαρεκ.

Οι δυνάμεις ξηράς, που είχαν καταλάβει την Ανατολική, τώρα έρχονταν προς την Ατμοφόρο, σφυροκοπώντας την άμυνά της. Κανένα τμήμα του στρατεύματος του Ποιητή δεν πήγε προς τον Ευγενή, εκτός από τον φωτοδαίμονα και τα τέρατά του – αν αυτοί οι καταραμένοι μπορούσαν να θεωρηθούν «τμήμα στρατεύματος». Οι αναφορές έλεγαν στον Έσπαρεκ-Λάντι πως δεν είχαν κανένα πρόβλημα να εισβάλουν. Η άμυνα στα σύνορα του Ευγενή δεν μπορούσε να τους εμποδίσει. Την είχα διαπεράσει όπως ένα καλοακονισμένο μαχαίρι διαπερνά

λεπτό πλαστικό, και τώρα βρίσκονταν στους δρόμους της περιφέρειας, κάνοντας ό,τι έκαναν πάντα – σκοτώνοντας και καταστρέφοντας, ενώ ο φωτοδαίμονας ζητούσε να τον υπηρετήσουν, να υπηρετήσουν τον «Βασιλιά της Ρελκάμνια».

Ο Έσπαρεκ σκέφτηκε ότι σίγουρα οι αρχηγοί του στρατεύματος του Ποιητή επίτηδες το είχαν κανονίσει αυτό, για να τους αποπροσανατολίσουν, για να τους αναγκάσουν να πάρουν ένα μέρος από τις δυνάμεις που βρίσκονταν στην Ατμοφόρο και να το στείλουν στον Ευγενή, σε μια μάταιη προσπάθεια να σταματήσουν τον φωτοδαίμονα. Αλλά ο Έσπαρεκ δεν πρόκειται να το έκανε αυτό. Είχε πλέον καταλάβει πως όσες δυνάμεις κι αν έστρεφε εναντίον του δαίμονα και των τεράτων του δεν μπορούσε να τους κατατροπώσει. Η υπόθεση έμοιαζε με κακόγουστο αστείο. Όλα τα όπλα που ο Έσπαρεκ ήξερε φαίνονταν άχρηστα για την αντιμετώπισή τους. Και ούτε οι μάγοι μπορούσαν να δώσουν καμιά λύση.

Αλλά αυτοί ήταν οι *μόνοι* που ίσως κατόρθωναν, στο τέλος – κάπως – να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα. Ο Έσπαρεκ, επομένως, κράτησε τις δυνάμεις του εστιασμένες κυρίως στην Ατμοφόρο.

Η Ατμοφόρος δεν έπρεπε να πέσει στα χέρια του εχθρού.

Και, καθώς τώρα πόλεμος μαινόταν στα ανατολικά σύνορά της, ο Έσπαρεκ έλαβε αναφορές ότι οι δυνάμεις του Ποιητή που έρχονταν από τα βόρεια προσπαθούσαν να κάνουν απόβαση με μεγάλη επιμονή. Προσπαθούσαν να βάλουν στρατεύματα ξηράς στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας, ειδικά προς τα ανατολικά της, στην Ατμοφόρο και στη Σεριμαύκω. Ο Έσπαρεκ πρόσταξε να τους απωθήσουν με κάθε κόστος. Να μην τους αφήσουν να πατήσουν στο έδαφος της Α' Κατωρίγιας.

Κάποια νησιά τα είχαν ήδη καταλάβει, του ανέφεραν οι διοικητές του που βρίσκονταν στα λιμάνια, και ήταν πλήρως υπό την κυριαρχία τους. Να προσπαθούσαν να τα ανακαταλάβουν;

Όχι, πρόσταξε ο Έσπαρεκ-Λάντι τα νησιά ήταν επουσιώδη για την ώρα. Να πρόσεχαν πολύ τις όχθες της συνοικίας. Αυτό ήταν το σημαντικό.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, έχοντας πάρει τις αποφάσεις του ύστερα από τη συζήτηση χτες με τους άλλους εξόριστους Β' Κατωρίγι-

ους, πήγε σήμερα να συναντήσει τον Μαρκ Τζακ στο πανδοχείο όπου διέμεναν εκείνος κι οι μισθοφόροι του. Ο Γουίλιαμ δεν τους είχε διώξει ακόμα· τους είχε πει ότι εξακολουθούσε να χρειάζεται τις υπηρεσίες τους.

Και τώρα μιλούσε με τον Μαρκ Τζακ στο δωμάτιό του. Εκτός από τους δυο τους, μόνο η Λίντα, η σύζυγος του Μαρκ, ήταν εδώ.

«Προχτές βράδυ,» του θύμισε ο Γουίλιαμ, «μου είχες πει ότι ξέρεις ανθρώπους που μπορούν να προσληφθούν για τη διεξαγωγή πολέμου. Αληθεύει;»

«Φυσικά και αληθεύει, κύριε Σημαδεμένε,» αποκρίθηκε ο Μαρκ, καθώς οι δυο τους στέκονταν στο κέντρο του δωματίου και η Λίντα ήταν πάνω στο κρεβάτι, μισοξαπλωμένη, καπνίζοντας. «Τους χρειάζεστε άμεσα για κάποια δουλειά;»

Ο Γουίλιαμ τού εξήγησε ότι σκόπευε να επιτεθεί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, για να την πάρει από τα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή. «Επομένως, θέλω καλούς μαχητές. Ανθρώπους ικανούς και έμπειρους.»

«Θα χρειαστούν πολλά λεφτά για έναν τέτοιο πόλεμο,» αποκρίθηκε ο Μαρκ Τζακ.

«Θα βρεθούν λεφτά,» τον διαβεβαίωσε ο Γουίλιαμ. «Δεν θα πληρώσω μόνο εγώ. Είναι κι άλλοι Β' Κατωρίγιοι που θέλουν την πατρίδα τους πίσω. Πολλοί άλλοι.»

«Τότε, μαχητές πιθανώς να συγκεντρωθούν.»

«Από πού;»

«Από τη Συρροή κι από τα Σταυροδρόμια.»

«Πόσος χρόνος θα χρειαστεί;»

Ο Μαρκ φάνηκε σκεπτικός· έτριψε το πλάι του κεφαλιού του, μορφάζοντας. «Υποθέτω, μισός μήνας τουλάχιστον για να μαζευτεί στρατός αρκετά μεγάλος ώστε να μπορεί να επιτεθεί σε μια ολόκληρη συνοικία. Και θα πρέπει να κανονίσετε τα πράγματα και με τους πολιτάρχες νότια της Β' Κατωρίγιας. Γιατί, πώς αλλιώς ο στρατός θα περάσει από τις συνοικίες τους; Θα σας προκαλέσουν προβλήματα αν δεν ξέρουν ποιοι είστε και τι θέλετε. Εκτός αν λίγοι-λίγοι έρθουν οι μισθοφόροι εδώ, στη Φιλήκη. Αλλά, και πάλι, θα πρέπει τότε να έχετε κανονίσει το θέμα με την Πολιτάρχη της συνοικίας.»

Ο Γουίλιαμ ένευσε. «Αυτό σίγουρα σκοπεύω να το κάνω,» είπε. «Και μετά θα ξαναμιλήσουμε. Μπορούμε να πάμε μαζί στη Συρροή και στα Σταυροδρόμια για να αναζητήσουμε μισθοφόρους;»

«Φυσικά και μπορούμε. Είμαι πάντα στη διάθεσή σας.»

Η Επιγεγραμμένη είχε μόνο ένα τηλεοπτικό κανάλι, *Το Μάτι του Κρόνου*, το οποίο χρηματοδοτούσε και έλεγχε το ιερατείο του Υπερχρόνιου Άρχοντα από την ψηλή πυραμίδα του. Είχε, επίσης, κάποιους ραδιοφωνικούς σταθμούς που ελέγχονταν από διάφορα άλλα άτομα με διάφορες σκοπιμότητες. Όταν τα νέα για τον πόλεμο στην Α' Κατωρίγια μαθεύτηκαν στην Επιγεγραμμένη, το *Μάτι του Κρόνου* και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί μίλησαν γι'αυτά, λέγοντας για την εισβολή των ορδών του Αλυσοδεμένου Ποιητή και για την παρουσία ενός φωτεινού δαίμονα ο οποίος είχε υπό την κυριαρχία του μηχανικά όντα με πλοκάμια.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύντροφοί του άκουσαν για τον πόλεμο πριν από το μεσημέρι, ενώ είχαν προ πολλού διώξει τους ανθρώπους του Βάρνελ-Αλντ από εκείνη τη φτωχογειτονιά στην οποία είχαν οδηγηθεί από τη θυγατρική παρατήρηση της Μιράντας, της Ολντράθα, και της Νορέλτα-Βορ.

Τώρα, μέσα στο μεταβαλλόμενο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών ήταν συγκεντρωμένοι ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, οι τρεις Θυγατέρες, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Ρίντιλακ-Κονχ, και η Ευμενίδα Νοράλνω, και συζητούσαν για το πώς να δράσουν στο άμεσο μέλλον. Ο λόγος της συγκέντρωσής τους ήταν, φυσικά, αυτά που ακούγονταν από τα ραδιόφωνα κι από τους τηλεοπτικούς δέκτες σχετικά με τον πόλεμο στα βόρεια.

«Το όραμά σου βγήκε αληθινό,» είπε ο Βόρκεραμ στη Μιράντα. «Ακόμα κι ο Διόφαντος φαίνεται να είναι εκεί. Αυτός δεν είναι;» Πατώντας ένα κουμπί πάνω σε μια κονσόλα, έκανε μια οθόνη να δείξει την εικόνα μιας ενεργειακής οντότητας με περίπου ανθρωποειδή μορφή. Γύρω της βρίσκονταν έξι Εκτρώματα (ή Φίλοι), ενωμένα μαζί της με φωτεινές αλυσίδες, καθώς και μερικές άλλες, μικρότερες ενεργειακές οντότητες που θύμιζαν έντομα μεγάλα σαν γάτες.

«Αυτός είναι!» πετάχτηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ, αναγνωρίζοντάς τον. «Αυτόν συναντήσαμε στην κατεστραμμένη περιοχή, αρχηγέ. Αλλά τότε δεν είχε τόσα πολλά τέρατα μαζί του.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Τον θυμάμαι καλά, Ρίντιλακ. Του ρίχναμε σφαίρες, εγώ κι ο Αλεξίσφαιρος, καθώς σας βάζαμε στο ελικόπτερο – και τίποτα δεν τον έπιανε.»

Η Μιράντα είπε απλά: «Ναι, αυτός είναι ο Διόφαντος, αναμφίβολα.» *Και εγώ ευθύνομαι για την παρουσία του εδώ, πρόσθεσε νοερά. Εγώ... Πρέπει να του δώσω τέλος. Πρέπει να επανορθώσω για το κακό που έκανα στην Πόλη. Όσο είναι αυτό δυνατόν. Ακόμα αισθανόταν ενοχές για την καταστροφή που είχε προκαλέσει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – για τις ζωές που είχαν χαθεί εξαιτίας της.*

«Τριγυρίζει στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας τώρα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «όπως μας είχες προειδοποιήσει, Μιράντα. Και ορισμένοι ει-
κάζουν ότι είναι με το μέρος των δυνάμεων του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Αυτή η φωτογραφία, όμως, την οποία έδειξε το *Μάτι του Κρόνου*, είναι από τον Ευγενή, τη μία από τις δύο περιφέρειες της Α' Κατωρίγιας που συνορεύουν με την Επιγεγραμμένη: και ο στρατός του Ανθοτέχνη δεν έχει φτάσει ακόμα εκεί. Σύμφωνα μ'ό,τι ακούμε, είναι πιο βόρεια. Χτυπά την Ατμοφόρο.» Ο Βόρκεραμ πάτησε ένα άλλο κουμπί στην κονσόλα, παρουσιάζοντας στην οθόνη έναν χάρτη της Α' Κατωρίγιας, κι έδειξε με το δάχτυλό του τις περιφέρειες για τις οποίες μιλούσε. «Την Ανατολική πρέπει να την έχουν ήδη καταλάβει. Με τη βοήθεια του Διόφαντου, ίσως. Όμως, αν είναι πραγματικά σύμμαχός τους, με παραξενεύει που τώρα βρίσκεται μόνος του στον Ευγενή.»

«Μπορεί να το έχουν κάνει για αντιπερισπασμό, Βόρκεραμ,» υπέθεσε η Ευμενίδα. «Αν αληθεύει ότι τίποτα δεν βλέπτει τον Διόφαντο και τα τέρατά του–»

«Εμένα, πάντως, τίποτα δεν μου φαινόταν να τους βλέπτει όταν τους πυροβολούσαμε μαζί με τον Άβαντα.»

Ο Αλεξίσφαιρος κατένευσε. «Πιο αλεξίσφαιροι από εμένα, σίγουρα.»

«–τότε,» συνέχισε η Ευμενίδα, «είναι ο τέλειος αντιπερισπασμός, δεν είναι; Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής προσπαθεί να διαιρέσει τις δυνάμεις του Σελασφόρου Χορονίκη, ώστε να καταλάβει πιο εύκολα την Ατμοφόρο.»

«Και έχει καλό λόγο να θέλει να την καταλάβει,» είπε η Μιράντα. «Είναι η πιο βιομηχανική περιοχή της Α' Κατωρίγιας. Αν ο Χορονίκης τη χάσει, θα είναι σοβαρό πλήγμα.»

«Το ερώτημα τώρα,» τόνισε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «είναι τι κάνουμε. Ποια είναι η δική μας θέση εδώ;»

«Γι'αυτό έχουμε συγκεντρωθεί, Όρπεκαλ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Για ν'αποφασίσουμε.»

«Η λογική λέει ότι πρέπει να βοηθήσουμε τον Χορονίκη. Εκείνος, άλλωστε, μας είχε προσφέρει τη βοήθεια του όταν πολεμούσαμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Και ηττηθήκαμε,» τους θύμισε ο Αλέξανδρος, ανέκφραστα.

«Αυτό δεν σημαίνει ότι—»

«Δεν προσπαθώ να ηθικολογήσω, Όρπεκαλ· απλά λέω τι ακριβώς συνέβη. Ο Χορονίκης μάς έστειλε βοήθεια: αλλά ηττηθήκαμε, παρά τη βοήθειά του. Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι και ο Χορονίκης δεν θα ηττηθεί παρά τη δική μας βοήθεια;»

«Μα αν το σκεφτούμε έτσι—»

«Δεν ξέρω αν μας συμφέρει να επιτεθούμε τώρα στον Αλυσοδεμένο Ποιητή, από την Επιγεγραμμένη. Τι νομίζεις εσύ, Βόρκεραμ;»

«Λυπάμαι που το λέω, αλλά συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Μόνοι μας δεν μπορούμε να επιτεθούμε.»

«Δεν είναι ο σκοπός μας η ολική εξολόθρευση του Κάδμου Ανθοτέχνη και των καθαρμάτων που τον ακολουθούν;» φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αν όχι, τότε τι—;»

«Είπα: *μόνοι* μας δεν μπορούμε να επιτεθούμε. Χρειαζόμαστε βοήθεια. Γι'αυτό ακριβώς τον σκοπό ξεκινήσαμε την Αμυντική Συμμαχία. Ας δούμε αν μπορούμε τώρα να τη χρησιμοποιήσουμε για να μας ενισχύσει εναντίον του κοινού μας εχθρού.»

Η όψη του Όρπεκαλ-Λάντι φάνηκε σκεπτική, καθώς προφανώς μάλλον θεωρούσε σωστό αυτό που άκουγε.

«Ναι,» συμφώνησε ο Αλέξανδρος, «ακριβώς έτσι.»

«Μα, Βόρκεραμ,» είπε η Ολντράθα, «αν ακολουθήσεις αυτό τον δρόμο... ο πόλεμος... ο πόλεμος που θα έρθει... Μα τον Κρόνο! Είχες πει ότι δεν θα πάψεις να μεγαλώνεις τη Συμμαχία, ότι δεν θα τη διαλύσεις, αλλά ότι μπορεί να *μην* επιτεθείς ενεργά στον Κάδμο Ανθοτέχνη.»

Ο Βόρκεραμ την ατένισε με κάποιο θυμό. Δεν καταλάβαινε η Ολντράθα τι συνέβαινε εδώ; αναρωτήθηκε. Δεν καταλάβαινε ποια ήταν η θέση τους; Δεν ήταν μαζί τους τόσο καιρό; *Πώς είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνει, μα τον Κρόνο;* «Και τι προτείνεις να κάνουμε;» τη ρώτησε. «Να καθίσουμε και να κοιτάμε με σταυρωμένα χέρια τις ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή να καταβροχθίζουν ακόμα μια συνοικία; Αυτό προτείνεις να κάνουμε, Ολντράθα; Είναι λογικό, νομίζεις;»

«Μα... ο πόλεμος, Βόρκεραμ, θα...» Κόμπιασε.

«Ο πόλεμος έχει ήδη αρχίσει, μα τα σιδερένια χέρια της Ρασιλλώς!» Ο Βόρκεραμ έδειξε τον χάρτη στην οθόνη σαν εκεί να μπορούσαν να φανούν εκρήξεις και φωτιές και καπνοί και ερείπια και νεκροί και στρατεύματα που προελαύνουν σε ατελείωτους δρόμους, τσακίζοντας και λεηλατώντας και πυροβολώντας.

«Αυτός δεν είναι ο πόλεμος που είδαμε, Βόρκεραμ!» φώναξε η Ολντράθα. «Είναι – είναι ο πόλεμος μιας συνοικίας. Δεν είναι ο μεγάλος πόλεμος που θα τραυματίσει την Πόλη!»

«Αν κάποιος φέρει αυτό τον πόλεμο που λες, θα είναι ο Κάδμος Ανθοτέχνης, όχι εγώ,» αποκρίθηκε σταθερά ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τώρα, σε καμία περίπτωση, δεν θα καθίσω με σταυρωμένα χέρια ενώ η Α' Κατωρίγια Συνοικία δέχεται τέτοια επίθεση. Γιατί, μετά την Α' Κατωρίγια, όλοι ξέρουμε ότι ο Ποιητής θα στραφεί προς τα νότια. Κι αυτό ο σκοπός μου είναι να μην το επιτρέψω.»

«Ο σκοπός μας,» παρενέβη ο Όρπεκαλ-Λάντι, διορθωτικά, «είναι η ολική εξόντωση των καθαρμάτων του Αλυσσοδεμένου Ποιητή και η απελευθέρωση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας! Και τίποτα δεν πρόκειται να το αλλάξει αυτό.»

Η Ολντράθα στράφηκε στη Μιράντα με βλέμμα που ζητούσε βοήθεια, γιατί αισθανόταν απεγνωσμένη. Αισθανόταν πως το αποτρόπαιο όραμα που είχε δει βαδίζοντας στον Δρόμο του Μέλλοντος βρισκόταν ολοένα και πιο κοντά με κάθε λέξη που άκουγε να βγαίνει από το στόμα του Βόρκεραμ και του Όρπεκαλ-Λάντι. Γιατί η Πόλη την είχε στείλει εδώ; Γιατί; Για να τα εμποδίσει όλ' αυτά, αναμφίβολα. Αλλά πώς; Δεν είμαι τόσο δυνατή...

Η Μιράντα είδε την απόγνωση στα μάτια και στην όψη της Αδελφής της. Δεν χρειαζόταν καν να τη διαβάσει στα πολεοσημάδια. Την κατα-

λαβαίνει. Η Ολντράθα ήταν πολύ ευαίσθητη σχετικά μ'αυτά τα πράγματα. *Αλλά η δική μου δουλειά δεν είναι τώρα να σταματήσω τον πόλεμο. Είναι, κυρίως, να σταματήσω τον Διόφαντο.* Εκείνη τον είχε φέρει στη Ρελκάμνια, εκείνη όφειλε να σβήσει την απειλή του από την Πόλη.

«Η απόφαση είναι δική τους, Ολντράθα, Αδελφή μου,» είπε χαμηλόφωνα.

«Δεν είναι δυνατόν να το εννοείς αυτό, Μιράντα! Είδες ό,τι είδα κι εγώ! Το είχες δει από πριν! Μα τον Κρόνο, ξέρεις τι θα γίνει! Ξέρεις!»

«Η Ολντράθα έχει δίκιο, Μιράντα,» είπε η Νορέλτα. «Ακόμα και η Κορίνα τώρα θέλει να σταματήσουμε τον πόλεμο—»

«Αρκετά,» φώναξε ο Βόρκεραμ, «με τα ψέματα της Κορίνας! Προσπαθεί να μας διχάσει, Νορέλτα! Φυσικά και δεν θέλει να επιτεθούμε στον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης είναι το αγαπημένο πiónι της. Το μέλλον που είδε η Μιράντα θα το αποτρέψουμε νικώντας τον Ανθοτέχνη όσο βρίσκεται ακόμα κοντά στις όχθες του Ριγοπόταμου. Αν δεν τον σταματήσουμε εδώ, τότε θα έρθει προς τα νότια – και θ'ακολουθήσει ο πόλεμος που φοβάστε. Ο Κρόνος μάς έχει οδηγήσει σε τούτους τους δρόμους γ'αυτό τον σκοπό. Νομίζετε ότι τυχαία σάς έφερε μαζί μου; Είμαστε εδώ για να σταματήσουμε τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. *Μείνετε μαζί μου· μη με προδώσετε.*»

«Δεν θα σε προδώσουμε ποτέ, Βόρκεραμ,» του είπε η Ολντράθα, αγγίζοντας το μπράτσο του, σφίγγοντάς το πάνω απ'το μανίκι της μπλούζας του. «Όμως έχεις *παρασυρθεί* από μια καταστροφική πορεία. Αν είναι να αποτρέψεις το μέλλον που είδαμε εγώ και η Μιράντα, πρέπει να κάνεις κάτι διαφορετικό.»

«Τι, Ολντράθα; Τι να κάνω; Πες μου. Να εγκαταλείψω την Α' Κατωρίγια Συνοικία στα χτυπήματα των καθαρμάτων του Αλυσσοδεμένου Ποιητή;»

Η Ολντράθα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ναι,» αποκρίθηκε σταθερά.

Ο Βόρκεραμ κούνησε το κεφάλι. «Κάνεις λάθος. Δεν θα εγκαταλείψω την Α' Κατωρίγια στο έλεος του Ποιητή. Δεν είναι αυτός ο σωστός δρόμος για να αποτρέψουμε το καταστροφικό μέλλον που έχετε δει.» Και προς όλους: «Ήρθε η ώρα να δοκιμάσουμε τη συνοχή της Αμυντικής Συμμαχίας: να δούμε αν οι πολιτάρχες που την αποτελούν θα υποστηρίξουν μια συνοικία που βρίσκεται σε κίνδυνο.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι κατένευσε. «Ναι,» είπε. «Και, συγχρόνως, πρέπει να μιλήσουμε στον Πολιτάρχη της Ρόδας, Βόρκεραμ. Πρέπει να τον βάλουμε κι αυτόν στη Συμμαχία. Δεν είναι δυνατόν τώρα, με την απειλή του Ποιητή τόσο κοντά του, να μη μπορεί να δει ότι το να μπει στη Συμμαχία είναι το πιο λογικό βήμα – ό,τι ψέματα κι αν του έχει πει ο Σημαδεμένος.»

Ο Βόρκεραμ αποκρίθηκε: «Αυτό ελπίζω κι εγώ. Αλλά δεν έχουμε χρόνο, Όρπεκαλ. Δεν μπορούμε να είμαστε παντού – και εδώ και στη Ρόδα. Και τώρα είναι πιο βασικό να είμαστε εδώ.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Όρπεκαλ· «είναι πιο βασικό εσύ να είσαι εδώ. Εσύ, που ξέρεις πώς να διεξάγεις πόλεμο. Εγώ δεν έχω τίποτα να προσφέρω στην Επιγεγραμμένη· επομένως, μπορώ να πάω στη Ρόδα. Μαζί με τον Αλέξανδρο.» Έστρεψε το βλέμμα του στον Πανιστόριο – που η όψη του παρέμεινε (αναμενόμενα για όλους) ουδέτερη.

Αλλά είπε: «Δεν είναι άσχημη η πρότασή σου, Όρπεκαλ. Ωστόσο, εσύ θα πρέπει να μιλάς κυρίως· εγώ δεν είμαι τόσο καλός πολιτικός. Μιλάω μόνο όταν είναι απαραίτητο.»

Ο Όρπεκαλ γέλασε, λίγο νευρικά ίσως. «Δεν έχω πρόβλημα μ' αυτό. Και δεν σε θέλω μαζί μου για να μιλάς, όπως καταλαβαίνεις. Σε θέλω για να έχεις τα μάτια σου και τ'αφτιά σου ανοιχτά.»

«Το φανταζόμουν.»

«Είσαι ο καλύτερος κατάσκοπος που ξέρω.»

«Δε θα πιάσουν οι γαλιφιές σου, Όρπεκαλ,» είπε ουδέτερα ο Αλέξανδρος· και ο Όρπεκαλ-Λάντι μειδίασε.

«Κι αν η Κορίνα έχει στήσει κάποια παγίδα εκεί;» έθεσε το ερώτημα η Ευμενίδα.

«Πού;» είπε ο Όρπεκαλ. «Στη Ρόδα;»

«Το αποκλείετε να έχουν ετοιμάσει... ιδιαίτερη υποδοχή για εσάς;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι συνοφρυώθηκε. Στράφηκε στη Μιράντα. «Μπορείς να κοιτάξεις το μέλλον; Να δεις αν-;»

«Όχι.»

Το βλέμμα του αγρίεψε. «Γιατί;»

«Γιατί σύντομα θα φύγω. Θα ταξιδέψω βόρεια.»

Τα μάτια όλων στράφηκαν επάνω της.

Θα νομίσουν ότι τους εγκαταλείπω, σκέφτηκε η Μιράντα. Αλλά τι άλλο μπορώ να κάνω; «Θα πάω να συναντήσω τον Διόφαντο. Εγώ τον έφερα εδώ, εγώ πρέπει να τον σταματήσω.»

«Όχι, Μιράντα!» διαφώνησε η Νορέλτα-Βορ. «Είναι πολύ επικίνδυνο!»

«Σε χρειαζόμαστε κοντά μας, Μιράντα,» τόνισε η Ολντράθα.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δε γίνεται αλλιώς. Πρέπει να τον αντιμετωπίσω.»

«Αυτή,» της είπε ο Αλέξανδρος, με το πρόσωπό του να αγριεύει, αρχίζοντας να χάνει την ουδετερότητά του, «είναι η μεγαλύτερη ανοησία που έχεις σκεφτεί ως τώρα.»

Φοβάται για εμένα, συλλογίστηκε η Μιράντα. «Τι είναι, κύριε Πανιστόριε; Θέλετε να έρθετε μαζί μου ξανά;»

«Πραγματικά, το σκέφτομαι,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Γιατί κάποιος λογικός πρέπει να είναι κοντά σου προτού πας να σκοτωθείς!»

«Δεν είναι δυνατόν να σοβαρολογείς!» του είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Δε θα σκοτωθεί μόνο εκείνη, άμα πας μαζί της· θα σκοτωθείτε κι οι δύο!»

«Δεν είναι τόσο εύκολο να με σκοτώσουν ύστερα από τις τρικλοποδιές του Σκοτοδαίμονος που έχω αποφύγει, Όρπεκαλ.» Η μάσκα ουδετερότητας ήταν ξανά στο πρόσωπο του Αλέξανδρου Πανιστόριου, χωρίς την παραμικρή ρωγμή.

«Βόρκεραμ,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «πρόσταξε να τον κρατήσουν εδώ, είτε θέλει είτε όχι.»

«Και να κάνω αληθινές τις φήμες που μας θέλουν δικτάτορες;»

«Δεν αστειεύομαι, Βόρκεραμ! Δε μπορείς να τον αφήσεις να πάει στην Α' Κατωρίγια Συνοικία μαζί με τη Θυγατέρα, κυνηγώντας έναν ενεργειακό δαίμονα και κάτι τέρατα με πλοκάμια!»

«Η Μιράντα ξέρει τι κάνει, Όρπεκαλ,» αποκρίθηκε νηφάλια ο Βόρκεραμ-Βορ, και το εννοούσε. Το πίστευε. Παρότι διαφωνούσε με τις Θυγατέρες σχετικά με τον πόλεμο, δεν αμφέβαλλε ούτε για μια στιγμή για τη διορατικότητα, την εμπειρία, και τις ικανότητες της Μιράντας. Η γυναίκα τα είχε, πέραν πάσης αμφιβολίας, αποδείξει. Ο Κρόνος, ή η Πόλη – αν είχαν καμιά διαφορά το ένα από το άλλο – ήταν μαζί της.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του επάνω της. «Νομίζεις ότι μπορείς να νικήσεις τον Διόφαντο;»

«Αν όχι εγώ, τότε ίσως κανείς να μη μπορεί, Βόρκεραμ. Αλλά, όπως και νάχει, πρέπει να προσπαθήσω. Είναι χρέος μου. Στην Πόλη. Με καταλαβαίνεις;»

Ο Βόρκεραμ-Βορ ένευσε με μεγάλη σοβαρότητα. «Απόλυτα. Αλλά θα μου απαντήσεις σε δύο ερωτήσεις;»

«Φυσικά. Αν μπορώ.»

«Τι θα γίνουν οι Φίλοι σου; Θα μείνουν εδώ, ή θα τους πάρεις μαζί σου;»

Καλό ερώτημα, παραδέχτηκε η Μιράντα. Δεν το είχα σκεφτεί ως τώρα. Το μυαλό της ήταν τόσο γεμάτο με ενοχές για την παρουσία του Διόφαντου που δεν είχε θυμηθεί καθόλου τους Φίλους.

Έσμιξε τα χείλη της, διστάζοντας ν'απαντήσει αμέσως. «Θα ήθελα να τους αφήσω μαζί σου,» είπε τελικά. «Αλλά... δεν είμαι και τόσο σίγουρη ότι... Φοβάμαι ότι ίσως να ήταν ριψοκίνδυνο, ακόμα κι αν σου έδειχνα πώς να χρησιμοποιείς τη συσκευή για να επικοινωνείς μαζί τους. Επομένως, θα πρέπει να με ακολουθήσουν. Ίσως, μάλιστα, και να με βοηθήσουν. Μην ξεχνάς ότι κι ο Διόφαντος έχει Φίλους στο πλευρό του. Έξι απ'αυτούς. Εγώ, με δέκα μαζί μου, θα έχω υπεροπλία, μπορείς να πεις.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε ξανά. «Εντάξει,» είπε, μην αμφισβητώντας την απόφασή της. Το τι θα έκανε με τους Φίλους ήταν δικό της θέμα και μόνο, νόμιζε ο Βόρκεραμ. Η Μιράντα τούς είχε φέρει στον στρατό του· δικαίωμά της ήταν να τους πάρει όποτε έκρινε.

«Το δεύτερο ερώτημά μου τώρα,» της είπε: «Είναι ανάγκη να έρθει ο Πανιστόριος μαζί σου;»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. «Φυσικά και όχι.» *Αλλά αν η Πόλη θέλει να τον στείλει στο πλευρό μου ξανά, θα τον στείλει,* πρόσθεσε νοερά.

Κι εκείνος, σχεδόν προτού ολοκληρωθεί η σκέψη μες στο κεφάλι της, της είπε: «Θα έρθω. Εγώ αποφασίζω πού θα πάω.»

«Είσαι ηλίθιος;» μούγκρισε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Τι να κάνεις εκεί – μ'αυτά τα τέρατα; Έχουμε σημαντικότερη δουλειά στη–»

«Δε θέλω ν'αφήσω τη Μιράντα να πάει μόνη της.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!...» καταράστηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι χτυπώντας τη γροθιά του σ'ένα απ'τα τοιχώματα του οχήματος. «Τι... Καταλαβαίνεις ότι, μ'αυτό που κάνεις, με αποτρέπεις κι εμένα απ'το να ταξιδέψω στη Ρόδα; Είναι δυνατόν να πάει εκεί μόνο ένα μέλος της Τριανδρίας; Πώς θα το δει αυτό ο Πολιτάρχης;»

«Δεν ξέρω από τέτοια, Όρπεκαλ. Δεν είμαι πολιτικός–»

«Εγώ, όμως, είμαι. Άκουσέ με, λοιπόν–»

«Δεν έχω ν'ακούσω τίποτα. Θα πάω στην Α' Κατωρίγια, μαζί με τη Μιράντα. Αργότερα θα επιστρέψ–»

«Αργότερα, ίσως να είναι πολύ αργά! Ή ίσως να μην επιστρέψεις καθόλου!»

«Αν δεν επιστρέψω καθόλου, Όρπεκαλ, τότε δεν θα έχω άλλα προβλήματα πλέον – αλλά ο Ανόφθαλμος ίσως να έχει!» Ξεστόμισε το όνομα του καταραμένου γιού του Κρόνου, του Χάροντα, σαν να μην ήταν τίποτα, σαν οι πάντες στη Ρελκάμνια να μην το θεωρούσαν τρομερή γρουσουζιά.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι φάνηκε σοκαρισμένος. Στράφηκε στον Βόρκεραμ-Bor. «Βγάλε εσύ άκρη μ'αυτούς τους τρελούς,» είπε, κι έφυγε από τη συγκέντρωσή τους, βαδίζοντας προς μια ανοιχτή πλευρική πόρτα του οχήματος.

«Περίμενε, Όρπεκαλ!» του φώναξε ο Βόρκεραμ.

Εκείνος στάθηκε. «Τι άλλο έχουμε να πούμε;»

«Πολλά. Περίμενε.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι επέστρεψε κοντά τους, αν και έκδηλα δυσαρεστημένος.

«Λοιπόν,» είπε ο Βόρκεραμ-Bor. «Αφού θα πάτε στην Α' Κατωρίγια πριν από εμάς» – κοίταζε τη Μιράντα και τον Αλέξανδρο – «μπορείτε να με εξυπηρετήσετε λίγο, αν έχετε την καλοσύνη. Εσύ, βασικά, Μιράντα.»

«Τι θέλεις να κάνουμε;» ρώτησε η Θυγατέρα.

«Απ'ό,τι έχω καταλάβει, είσαι καλή στο να περνάς σύνορα απαρατήρητη από τους φύλακες, με κάποιο τρόπο.»

«Σχετικό είναι αυτό; αλλά, ναι, τα καταφέρνω αν προσπαθήσω.»

«Σκέφτομαι να στείλω μερικούς ανιχνευτές μέσα στην Α' Κατωρίγια, για να δουν τι γίνεται με την εισβολή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή· δε

μου φτάνουν αυτά που λένε στις ειδήσεις για να εκπονήσω στρατηγική. Θα μπορούσες να περάσεις τους ανιχνευτές μου από τα σύνορα;»

«Κοίτα...» άρχισε η Μιράντα, σκεπτικά.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι τη διέκοψε: «Τι νόημα έχει αυτό; Δεν είμαστε εχθροί του Χορονίκη, Βόρκεραμ! Απλά ζητήσέ του ν'αφήσει τους ανιχνευτές μας να περάσουν, και θα τους αφήσει.»

«Δε θέλω ακόμα να κάνω την παρουσία μας φανερή στον Χορονίκη. Αυτή τη στιγμή, είμαστε σε μια θέση που μας κρύβει αρκετά. Ας παραμείνουμε έτσι, κρυμμένοι, για λίγο. Αν μιλήσουμε στον Χορονίκη, θα μας ζητά – επίμονα, είμαι σίγουρος – να έρθουμε κατευθείαν να πολεμήσουμε στο πλευρό του.»

Στράφηκε ξανά στη Μιράντα. «Μπορείς να περάσεις τους ανιχνευτές μου κρυφά από τα σύνορα;»

«Αναλόγως πόσοι θα είναι. Πολλές φορές αποφεύγω τους φύλακες των συνόρων *οριακά*. Ο Αλέξανδρος το ξέρει.»

Ο Πανιστόριος ένευσε. «Το ξέρω. Δεν γίνεται αόρατη. Όχι πάντα, τουλάχιστον.» Και η Μιράντα καταλάβαινε ότι ο Αλέξανδρος αναφερόταν στη φορά που εκείνη είχε ακολουθήσει τον Δρόμο της Εξαφάνισης για να μπει στην πολυκατοικία όπου η Κορίνα κρατούσε φυλακισμένη τη Φοίβη.

«Μια ντουζίνα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Η Μιράντα μόρφασε, σκεπτική. «Με οχήματα;»

«Προφανώς. Δίκυκλα.»

«Είναι πραγματικά ανάγκη να τους περάσω εγώ από τα σύνορα; Θα φέρουν τόσα όπλα που οι φύλακες θα τους σταματήσουν; Δε μπορούν να παριστάνουν τους ταξιδιώτες, μπαίνοντας χωριστά, από διαφορετικές μεριές;»

«Μπορούν,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Κι αυτό θα τους πρόσταζα να κάνουν αν δεν ήσουν εσύ. Αλλά τώρα που θα είσαι εσύ, Μιράντα, απλά αναρωτιέμαι αν μπορείς να τους βοηθήσεις.»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Πολύ ριψοκίνδυνο. Αν ήταν να τους περάσω κρυφά από ένα οποιοδήποτε άλλο μέρος, θα σου έλεγα ναι. Αλλά από καλά φυλαγμένα σύνορα; Δεν ξέρω, Βόρκεραμ. Μόνο τον εαυτό μου μπορώ να περάσω από ένα τέτοιο σημείο – και πάλι, ίσως χρειαστεί να τρέξω, ίσως να με κυνηγήσουν για λίγο. Αν έχω και δώδε-

κα δικυκλιστές μαζί μου, τα πράγματα πιθανώς να μην πάνε καθόλου καλά. Καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω. Απλώς είπα να ρωτήσω.»

«Καλά έκανες.»

«Βλακείες κάνετε όλοι,» μούγκρισε ο Όρπεκαλ-Λάντι, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του.

«Ωστε ο Βόρκεραμ-Βορ κρατά την αδελφή μου και με απειλή μέσω αυτής...» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, καθισμένος στην πολυθρόνα πίσω από το γραφείο του.

Ο Κίρκος Λιγνοπόδης καθόταν αντίκρυ του. Είχε έρθει να τον ενημερώσει προσωπικά για την κατάσταση, και τώρα ήταν περασμένο μεσημέρι. Τους ανθρώπους που βρίσκονταν υπό τις διαταγές του δεν τους είχε πάρει από την Επιγεγραμμένη ακόμα. Τους είχε αφήσει εκεί, στο αρχηγείο. Ακόμα και τους περισσότερους Φονικούς Τροχούς είχε αφήσει εκεί· μόνο έξι είχε πάρει μαζί του.

«Έτσι λέει, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε τώρα στον Βάρνελ-Αλντ. «Δεν γνωρίζω αν αληθεύει.»

«Δεν την είδες...» Δεν ήταν ερώτηση· όχι ακριβώς.

Ο Κίρκος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Την έχει, όμως, αιχμάλωτη,» είπε ο Βάρνελ. «Το ξέρω πως την έχει.» Η Κορίνα τού το είχε αποκαλύψει, παλιότερα: Το αεροπλάνο της Ορσίλια-Αλντ είχε πέσει στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας και οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ την είχαν αιχμαλωτίσει. Η μικρή έπρεπε να τους είχε κρατήσει κρυφή την πραγματική της ταυτότητα, αλλά ποτέ δεν ήταν τόσο ευέλικτη, γαμώτο! *Και τώρα ο Βόρκεραμ-Βορ μπορεί να τη χρησιμοποιήσει εναντίον μου.*

«Δεν είναι βέβαιο, Άρχοντά μου—»

«Βέβαιο είναι,» τον διέκοψε ο Βάρνελ.

Ο Κίρκος συνοφρυώθηκε. «Το γνωρίζατε από παλιά;»

«Είχα κάποιες υποψίες. Δυστυχώς.»

«Θα θέλατε να απομακρυνθούμε από την Επιγεγραμμένη;» ρώτησε ο Κίρκος: και ο Βάρνελ διέκρινε έναν κάποιο δισταγμό στη φωνή του. *Ο μισθοφόρος δεν θέλει να νομίσω ότι το προτείνει αυτό, ότι δειλιάζει...*

«Θεωρείς ότι έχεις τη δυνατότητα να αντιμετωπίσεις τον Βόρκεραμ-Βορ;»

«Χωρίς βοήθεια, όχι. Αλλά αν στέλνατε περισσότερους μαχητές στην Επιγεγραμμένη...»

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, ενώνοντας τις άκριες των δαχτύλων του μπροστά στο πρόσωπό του, συλλογισμένος, «αν θα άξιζε τον κόπο... Ειδικά με τον πόλεμο στην Α' Κατωρίγια Συνοικία...» Κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι θα ήταν φρόνιμο να καταναλώσουμε εξοπλισμούς και μαχητές για να χτυπήσουμε τον Βόρκεραμ-Βορ στην Επιγεγραμμένη. Αυτό, αν είναι να γίνει, θα το κάνει η Καρζένθα-Σολ.» Και της είχε εμπιστοσύνη σε στρατιωτικά θέματα. Τόση όση και στον εαυτό του. Ήταν καλή, παρότι ο Οίκος της, οι Σόλ'φερκορν, δεν φημίζονταν για στρατιωτικοί αλλά για βιβλιοπώλες και βιβλιοθηκάριοι σ'όλη την Ατέρμονη Πολιτεία! «Εκείνο που ενδιαφέρει εμένα είναι να χτυπήσουμε τη Φιλήκη χωρίς να εμπλακούμε άμεσα μαζί της.

»Αν στείλω τώρα δυνάμεις στην Επιγεγραμμένη, υποψιάζομαι ότι θα έχουμε περισσότερες απώλειες μαχητών απ'ό,τι θα κερδίσουμε μαχητές από την ίδια τη συνοικία. Καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω, Άρχοντά μου. Και συμφωνώ. Σίγουρα, πιο πολλοί θα σκοτωθούν από τις συγκρούσεις με τον Βόρκεραμ-Βορ απ'ό,τι θα έρθουν στο πλευρό μας από την Επιγεγραμμένη. Και αυτοί που θα σκοτωθούν θα είναι καλύτεροι μαχητές από αυτούς της Επιγεγραμμένης.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, νεύοντας και ανάβοντας ένα ακριβό τσιγάρο *Ανοιχτόχρυσος*. «Επομένως,» είπε, «δεν χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε τον Βόρκεραμ-Βορ. Είναι ασύμφορο. Θα πάρεις τους μαχητές μας και θα φύγεις από την Επιγεγραμμένη, Κίρκε. Θα επιστρέψεις εδώ. Θα χρειαστώ τις υπηρεσίες σου ξανά στο εγγύς μέλλον.»

«Λυπάμαι που σας έχω απογοητεύσει, Άρχοντά μου.»

«Γιατί το λες αυτό; Νομίζεις ότι είμαι παράλογος;»

«Κάθε άλλο, Άρχοντά μου!»

«Μόνο ένας παράλογος εργοδότης θα οργιζόταν μαζί σου επειδή δεν επιτέθηκες στον Βόρκεραμ-Βορ όταν είναι φανερό ότι θα έχανες τη μάχη και το κόστος θα ήταν βαρύ.»

«Ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη που μου δείχνετε,» αποκρίθηκε ο Κίρκος Λιγνοπόδης.

«Πήγαινε,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, τινάζοντας στάχτη στο τασάκι πλάι του, «και φέρε τους μαχητές μας πίσω στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Θα τους χρειαστώ πολύ σύντομα.»

Ο Κίρκος σηκώθηκε από την καρέκλα του, χαιρέτησε, και αποχώρησε από το Γραφείο του Πολιτάρχη.

Ο Βάρνελ-Αλντ ρούφηξε καπνό απ'το ακριβό τσιγάρο του. *Ο Βόρκεραμ-Βορ γνώριζε, λοιπόν, για το σχέδιό μου ερχόμενος στην Επιγεγραμμένη, σκέφτηκε. Αναρωτιέμαι πώς να το ανακάλυψε... Το πιθανότερο είναι αυτές οι Θυγατέρες μαζί του να του το είπαν. Με το βλέμμα τους και μόνο, μπορούν να καταλαβαίνουν εξωφρενικά πράγματα. Αλλά ήταν δυνατόν να καταλάβαιναν ακόμα και τόσο συγκεκριμένα πράγματα; Ήταν δυνατόν να καταλάβαιναν ότι ο Κίρκος βρισκόταν στην Επιγεγραμμένη για να συγκεντρώσει μισθοφόρους;*

Ή, μήπως, υπήρχε κάποια άλλη εξήγηση;

Αν δεν ήταν οι Θυγατέρες που αποκάλυψαν τα σχέδιά μου στον Βόρκεραμ-Βορ, τότε κάποιος προδότης βρίσκεται κοντά μου. Ή κάποιος κατάσκοπος. Αλλά ο Βάρνελ-Αλντ δεν μπορούσε, αυτή τη στιγμή, να φανταστεί ποιος...

Και αναρωτιόταν, επιπλέον, ως πού έφταναν οι γνώσεις του Βόρκεραμ-Βορ. Ήξερε μόνο ότι ο Βάρνελ προσπαθούσε να συγκεντρώσει μισθοφόρους από την Επιγεγραμμένη; Ή ήξερε και ότι σχεδίαζε να επιτεθεί στη Φιλήκοη από κάθε δυνατή μεριά;

Μα τον Κρόνο! Ούτε η Κορίνα δεν ήταν βέβαιη αν ο Βόρκεραμ είχε αυτές τις γνώσεις. Του το είχε πει, την προηγούμενη φορά που είχαν μιλήσει.

Η κατάσταση, επομένως, ήταν... επικίνδυνη.

Είναι δυνατόν να έχω κοντά μου κάποιον προδότη ή κατάσκοπο; Ή οι γνώσεις του Βόρκεραμ-Βορ προέρχονται από τις καταραμένες Θυγατέρες που τον συμπαθούν;

Αλλά, αν είχα προδότη ή κατάσκοπο κοντά μου, η Κορίνα δεν θα με είχε ειδοποιήσει; Τις προάλλες, με ειδοποίησε για την απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου – και ο Μάικλ Σημαδεμένος, ο ξάδελφος του Γουίλιαμ Σημαδεμένου και επίδοξος δολοφόνος του «σφετεριστή» Βάρνελ-Αλντ, ήταν τώρα φυλακισμένος.

Αλλά, από την άλλη, ακόμα και η Κορίνα δεν ήταν παντογνώστρια. Δεν ήξερε ότι ο Βόρκεραμ γνώριζε για τα σχέδια του Βάρνελ στην Επιγεγραμμένη· και δεν ήξερε ποιος ακριβώς θα προσπαθούσε να δολοφονήσει τον Βάρνελ. Δεν ήξερε καν το όνομά του, ούτε ότι ήταν ξάδελφος του Γουίλιαμ Σημαδεμένου· απλά τον είχε περιγράψει φανταστικά στον Βάρνελ, ώστε να τον αναγνωρίσει.

Ο Βάρνελ-Αλντ αναστέναξε, φυσώντας καπνό. *Θα πρέπει να είμαι πιο προσεχτικός στο μέλλον, κατέληξε.*

Και ήταν και το θέμα της αδελφής του. Η μικρή βρισκόταν στα χέρια του Βόρκεραμ-Βορ, κι εκείνος αναμφίβολα θα μηχανευόταν διάφορους τρόπους για να την εκμεταλλευτεί εναντίον του Βάρνελ.

Πρέπει να την πάρω από τα χέρια του, την ανόητη αεροπόρο. Όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Δεν μπορώ να την εγκαταλείψω. Εκτός των άλλων, η τιμή του ως αριστοκράτη του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ δεν του το επέτρεπε.

Και αναρωτήθηκε αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το γεγονός ότι και εκείνος και ο Βόρκεραμ ήταν Παλαιοί ευγενείς προκειμένου να σώσει την Ορσίλια. Ο Βόρκεραμ-Βορ, άραγε, θα δεχόταν να κάνει κάποιου είδους ανταλλαγή, ή συμφωνία, για να την ελευθερώσει;

Θα δεχόταν, ίσως, να μονομαχήσει μαζί του; Με σπαθιά; Ο Βάρνελ, αν και δεν ήταν απόλυτα βέβαιος, υποπτευόταν ότι θα μπορούσε να τον νικήσει σε ξιφομαχία. Αναμφίβολα, όχι τόσο εύκολα όσο τον Μάικλ Σημαδεμένο (εκείνη η υπόθεση ήταν αστεία), μα δεν νόμιζε ότι ο Βόρκεραμ θα ήταν και πολύ καλά εκπαιδευμένος στο σπαθί. Σπάνια οι Ρελκάμνιοι μισθοφόροι ήταν καλά εκπαιδευμένοι στο σπαθί. Ο Βάρνελ, όμως, είχε μάθει ξιφομαχία από έναν ξιφομάχο της Βίηλ. Έναν καλό ξιφομάχο της Βίηλ. Και σ'αυτή τη διάσταση τα πυροβόλα όπλα δεν χρησιμοποιούνταν.

Ωστόσο, δεν είχε ακόμα αποφασίσει τίποτα. Μια ξιφομαχία με τον Βόρκεραμ-Βορ πιθανώς να ήταν πολύ ριψοκίνδυνη για το άτομό του. Και, φυσικά, ο Βόρκεραμ μπορεί να μη δεχόταν.

Πρέπει να βρω κάποιον καλύτερο τρόπο για να πάρω τη μικρή από τα χέρια του, σκέφτηκε, σβήνοντας το τσιγάρο του στο τασάκι. Η Κορίνα, άραγε, θα είχε να προτείνει τίποτα;

/29\

Η Νύφη του Χάροντα αλλάζει κατεύθυνση, ενώ η Άνμα και ο Μάικλ πλησιάζουν ένα κέντρο εξουσίας και, ύστερα, ακολουθούν σημάδια που τους οδηγούν σ'ένα μέρος το οποίο προκαλεί μια παράξενη αίσθηση...

Το πρωί, βγήκαν από το εγκαταλειμμένο γκαράζ, η Φοίβη επάνω στο δίκυκλο, η Φοριντέλα-Ράο οδηγώντας το ανοιχτό τρίκυκλο που δεν ήταν και πολύ πιο μεγάλο από δίκυκλο. Δεν γίνονταν πλέον πολεμικές συγκρούσεις στην Ανατολική της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, αλλά οι μαχητές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή φαινόταν να έχουν αρχίσει να κινούνται.

«Η εκστρατεία συνεχίζεται,» είπε η Φοίβη καθώς οδηγούσε τη Φοριντέλα μέσα σε δρόμους που τις άφηναν να περνάνε αθέατες, «αλλά ο μεγάλος αρχηγός τους δεν είναι εδώ... Πού είναι;» Έμοιαζε να μονολογεί.

«Στη Β' Κατωρίγια πρέπει να βρίσκεται,» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Είναι το πιθανότερο, Φοίβη.»

«Ναι, μπορεί...» μουρμούρισε εκείνη· και πιο δυνατά: «Πάμε. Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να κάνουμε εδώ.»

Η Φοριντέλα την ακολούθησε, οδηγώντας το τρίκυκλο πλάι της. «Όταν τον βρούμε, πώς ακριβώς σχεδιάζεις να τον σκοτώσεις;»

«Δεν 'σχεδιάζω' τίποτα, Φοριντέλα. Η Πόλη θα με καθοδηγήσει.»

«Και η Κορίνα;»

«Θα τη νικήσω την Κορίνα. Χωρίς το φυλαχτό της, δεν έχει πλέον τις δυνάμεις που είχε. Καμιά Θυγατέρα δεν μπορεί να μ'εμποδίσει απ'το να φτάσω στον στόχο μου.»

«Θα σε βοηθήσω όπως μπορώ.»

«Το ξέρω. Και» – τη λοξοκοίταξε – «η βοήθειά σου είναι σημαντική για εμένα. Η Πόλη σε έστειλε, Φοριντέλα-Ράο.»

Η Φοριντέλα γέλασε μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της. «Δεν νομίζω ότι με... έστειλαν ακριβώς.»

«Δεν έχει σημασία αν το νομίζεις ή όχι.»

Φτάνοντας στα σύνορα της Β' Κατωρίγιας δεν δυσκολεύτηκαν να τα περάσουν. Δεν φρουρούνταν και τόσο καλά τώρα, γιατί δεν ήταν πλέον «σύνορα» ουσιαστικά. Η Ανατολική είχε κατακτηθεί από τις δυνάμεις του Ποιητή, άρα ήταν κι αυτή, πρακτικά, μέρος της Β' Κατωρίγιας. Ή, τουλάχιστον, μέρος της ίδιας αυτοκρατορίας παρανόμων και κακούργων, σκεφτόταν η Φοριντέλα-Ράο.

Η Φοίβη κοίταζε τους δρόμους, τώρα, χωρίς να μιλά. Παρατηρώντας πολεοσημάδια μάλλον, υπέθετε η Φοριντέλα. *Βλέπει πράγματα αόρατα για εμένα.*

Και πρέπει να βρισκόμαστε στην Αζρόντω, αν δεν κάνω λάθος.

Μετά από κανένα μισάωρο, ρώτησε τη Θυγατέρα: «Διακρίνεις τίποτα; Είναι εδώ ο Ανθοτέχνης;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Αλλά ο καλύτερος τρόπος για να το μάθουμε είναι ν'ακολουθήσουμε τα σημάδια της εξουσίας...» αποκρίθηκε η Φοίβη στρίβοντας σε μια γωνία και μπαίνοντας σε μια λεωφόρο, κατευθυνόμενη ανατολικά.

«Τα σημάδια της εξουσίας;»

Η Φοίβη ένευσε. «Θα μας οδηγήσουν στο μέρος απ'όπου παίρνονται οι αποφάσεις τώρα σε τούτη τη συνοικία. Εκεί θα βρίσκεται και ο στόχος μας. Αν είναι όντως στη Β' Κατωρίγια.»

Η Φοριντέλα συλλογίστηκε: *Λογικό. Κι εγώ έπρεπε να το είχα σκεφτεί! Αν βρούμε το καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο, μάλλον θα βρούμε και τον Αλυσοδομένο Ποιητή.*

Εκτός αν δεν είναι εδώ. Ή αν κρύβεται αλλού μέσα στη Β' Κατωρίγια.

Αλλά, αν ισχύουν αυτά, η Φοίβη θα τα καταλάβει αμέσως. Σωστά;

Η Άνμα οδηγούσε μέσα στην Αζρόντω, κατευθυνόμενη ανατολικά, προς Χτυπημένη. Οι δρόμοι και τα οικοδομήματα γύρω της ήταν ολοένα και πιο πολεμοχτυπημένα. Είχαν γίνει κάποιες επισκευές, βέβαια, ύστερα από τις πολεμικές συγκρούσεις εδώ, μα δεν ήταν αρκετές για να σβήσουν κάθε ίχνος της τρομερής βιαιότητας που είχε τραντάξει την Πόλη.

Ο Μάικλ ρώτησε: «Πηγαίνουμε τυχαία, ή όχι; Βλέπεις κάτι;»

«Κοίτα,» είπε η Άνμα. «Αν ο Ποιητής είναι εδώ, εσύ πού λες να βρίσκεται;»

Ο Μάικλ συνοφρυώθηκε, μπερδεμένος. «Τι;»

«Σε ποιο μέρος λες να βρίσκεται, μέσα στη Β' Κατωρίγια; Στο Πολιταρχικό Μέγαρο, έτσι;»

«Το Μέγαρο το ανατίναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι φεύγοντας. Το γέμισε εκρηκτικά ελπίζοντας να σκοτώσει τον Ποιητή μέσα – ή κάποιους σημαντικούς αρχηγούς του στρατού του Ποιητή, τουλάχιστον.»

«Σίγουρα, όμως, υπάρχει κάποιο καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο. Αυτό που τώρα χρησιμοποιεί ο Βάρνελ-Αλντ. Αν το βρούμε, ίσως βρούμε και τον Ανθοτέχνη.»

«Δε μπορεί να είναι και πολύ δύσκολο να το εντοπίσουμε.»

«Η Πόλη θα μας οδηγήσει σ' αυτό,» είπε η Άνμα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια καθώς συνέχιζε να οδηγεί σταθερά.

«Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι για να...»

«Δε μας χρειάζονται άλλοι τρόποι. Η Πόλη θα μας οδηγήσει στο κέντρο της εξουσίας σ' ετούτη τη συνοικία, Μάικλ.»

«Εντάξει...»

Πέρασαν από δρόμους και γέφυρες και σήραγγες, διασχίζοντας την Αζρόντω, διασχίζοντας τη Χτυπημένη, διασχίζοντας τη Μονότροπη (περνώντας πάντα γύρω από την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας, σε μεγάλη απόσταση), διασχίζοντας την Όκιλμερ-

Σταματώντας στην Όκιλμερ.

«Εδώ πρέπει να είναι,» είπε η Άνμα, στενεύοντας τα μάτια. «Εδώ είναι το λημέρι του μεγάλου αφεντικού.» Πλησίαζε μεσημέρι πλέον.

«Πού;»

«Κάπου κοντά.»

Η Άνμα συνέχισε να ψάχνει, παρατηρώντας προσεχτικά τα σημάδια της Πόλης, και δεν άργησαν να φτάσουν έξω από ένα οικοδόμημα που θύμιζε βίλα και ήταν, καταφανώς, το νέο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Εκτός των άλλων, υπήρχε μια πινακίδα πάνω από την είσοδό του η οποία έγραφε ΠΟΛΙΤΑΡΧΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ· και δεξιά κι αριστερά αυτών των δύο λέξεων ήταν από ένα έμβλημα των Αλντ'κάρθοκ.

«Του αρέσει να είναι κραυγαλέος...» σχολίασε η Άνμα.

«Ο Βάρνελ-Αλντ;»

Η Άνμα ένευσε ενώ εξακολουθούσε να οδηγεί, μη σταματώντας μπροστά στο Πολιταρχικό Μέγαρο γιατί φοβόταν ότι ίσως έτσι να έδινε στόχο. Υπήρχαν δυνάμεις ασφαλείας εδώ. Πολλές δυνάμεις ασφαλείας. Το μέρος ήταν κάθε άλλο παρά αφύλαχτο. Και τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Άνμα την ύπαρξη μερικών πολύ θανατηφόρων όπλων.

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι εκεί μέσα, ή όχι;» ρώτησε ο Μάικλ.

«Δεν ξέρω.»

«Δε μπορείς να το... να το δεις, κάπως;»

Η Άνμα γέλασε. «Τι νομίζεις ότι έχω, γαμιόλη; Μυθικά μάτια που βλέπουν μέσα από τοίχους;»

Ο Μάικλ μόρφασε. «Είχε περάσει απ'το μυαλό μου...» είπε μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Μην ακούω μαλακίες.»

«Και πώς θα μάθουμε αν ο Ποιητής είναι εδώ; Η Φοίβη θα μπορούσε να το διακρίνει; Ή κι αυτή 'δεν έχει μάτια που βλέπουν μέσα από τοίχους';»

«Καμιά μας δεν έχει μάτια που βλέπουν μέσα από τοίχους, Μάικλ. Αλλά, ναι, αυτή η γαμημένη νομίζω ότι πιθανώς να μπορούσε να το διακρίνει. Κυνηγά τους στόχους της σαν να τους μυρίζεται, η ανώμαλη.» Κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω τι σκατά κάνει.» Σταμάτησε σ'έναν μικρό δρόμο πίσω από μια λεωφόρο. Στη γωνία ήταν μια ταβέρνα, και γαργαλιστικές οσμές έρχονταν από την ανοιχτή πόρτα της γλιστρώντας μες στο παλιό φορητό.

«Λοιπόν,» είπε η Άνμα. «Ας φάμε κάτι, πρώτα, και μετά συνεχίζουμε.»

«Συνεχίζουμε κάνοντας τι;» ρώτησε ο Μάικλ καθώς έβγαιναν από το όχημα.

«Δεν έχω ιδέα. Αλλά, μάλλον, το πιο λογικό είναι να παρατηρήσουμε για λίγο το Πολιταρχικό Μέγαρο. Αν ο Ποιητής είν' εδώ, σύντομα πρέπει ή να έρθει στο Μέγαρο ή να φύγει από το Μέγαρο, σωστά;»

«Κι άμα οι φρουροί μάς μπανίσουν;»

«Δεν είμαι η Μιράντα αλλά μη νομίζεις ότι είμαι και τελείως μαλακισμένη, εντάξει; Η Πόλη θα μας κρύψει από τέτοιους,» υποσχέθηκε η Άνμα ενώ βάδιζαν προς την ταβέρνα.

Ήταν μεσημέρι όταν έφτασαν στο καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, στην Όκιλμερ.

«Μη σταματήσεις,» είπε η Φοίβη στη Φοριντέλα-Ράο. «Το μέρος είναι γεμάτο φρουρούς.» Καθώς μιλούσε δεν την κοίταζε· τα μάτια της ήταν στραμμένα προς άλλες κατευθύνσεις, σαν να διάβαζε κάποια κρυφή γλώσσα στις σκιές και στα οικοδομήματα και στις αντανakλάσεις.

Η Φοριντέλα δεν σταμάτησε το τρίκυκλό της· συνέχισε να οδηγεί σαν απλά να περνούσε μπροστά από το Πολιταρχικό Μέγαρο και τίποτα περισσότερο.

«Το χτίριο αυτό είναι παλιό,» είπε η Φοίβη, «και πρόσφατα το ανακαίνισαν. Ήταν βίλα. Μάλλον, των Αλντ'κάρθοκ.»

«Και ο Ανθοτέχνης; Είναι μέσα;»

«Όχι.» Η Φοίβη σταμάτησε σ'έναν δρόμο που απείχε τρία τετράγωνα από το Πολιταρχικό Μέγαρο, πλάι σ'έναν τηλεπικοινωνιακό θάλαμο.

«Δηλαδή, δεν είναι στη Β' Κατωρίγια;»

«Μπορεί και να είναι,» αποκρίθηκε η Φοίβη, σκεπτική. «Μην ξεχνάς ότι είναι μεσημέρι τώρα· τέτοια ώρα δεν είναι υποχρεωτικό ότι θα βρισκόταν στο Πολιταρχικό Μέγαρο.»

«Σωστά,» συμφώνησε η Φοριντέλα. «Τι κάνουμε λοιπόν;»

«Παρακολουθούμε το μέρος από εκεί όπου οι φύλακές του δεν θα μπορούν να μας δουν.»

«Κι αν μας δουν;»

«Δεν θα μας δουν, Φοριντέλα. Η Πόλη θα μας κρύψει.»

«Και η Κορίνα;»

«Μην ανησυχείς για την Κορίνα. Θα φροντίσω εγώ γι'αυτήν, σε περίπτωση που παρουσιαστεί.»

Καθώς έτρωγαν στην ταβέρνα – ένα μέρος που φαινόταν να ελέγχεται από κάποια τοπική συμμορία η οποία ήταν φιλική προς όλους τους πελάτες – ο Μάικλ τη ρώτησε: «Πώς κατάλαβες ότι είσαι θυγατέρα της Πόλης;» έχοντας, φυσικά, τη φωνή του χαμηλωμένη. «Είχες από μικρή αυτό το σημάδι στο πόδι;»

«Δε σας είπε η Ολντράθα τέτοιες λεπτομέρειες, ε;» Η Άνμα τύλιγε μακριά ζυμαρικά γύρω απ'το πιρούνι της· τα έβαλε στο στόμα της και

μάσησε πεινασμένα. Ήπια μια γουλιά από την Αφρισμένη δίπλα στο πιάτο της. Σκούπισε τα χείλη της με την πετσέτα. «Το σημάδι δεν είναι εκεί από τότε που γεννιέσαι.»

«Μετά εμφανίζεται;» Τα ξανθά φρύδια του Μάικλ έσμιξαν πάνω στο κατάρμαυρο σαν τη νύχτα πρόσωπό του.

Η Άνμα έγνεψε καταφατικά. «Μετά. Και είναι επώδυνο για τις περισσότερες. Η δική μου περίπτωση ήταν, βέβαια, λίγο ιδιαίτερη. Αν και φρίκαρα, ομολογουμένως, κατά την αναγέννησή μου, το φρικάρισμα δεν ήταν τόσο σοβαρό όσο αυτό που είχα ήδη πάθει και, βασικά, με βοήθησε σε μια πολύ σιχαμερή κωλοκατάσταση.»

Ο Μάικλ μόρφασε. «Δεν καταλαβαίνω.» Έκοψε ένα κομμάτι απ'το ψητό κρέας στο πιάτο του, χωρίς βιάση, παρατηρώντας την.

«Με είχαν βουτήξει οι Ανθρωποκλέφτες. Τους έχεις υπόψη;»

Ο Μάικλ ένευσε. «Έχω ακούσει φήμες. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχουν—»

«Υπάρχουν, οι καριόληδες· δυστυχώς για όλους μας. Έχω ορκιστεί να τους αφανίσω απ'το πρόσωπο της Ρελκάμνια, αλλά δεν το έχω καταφέρει ακόμα.»

«Τι ακριβώς είναι; Οργάνωση, έτσι;»

«Και πολύ επικίνδυνη, σε πληροφορώ.» Η Άνμα συνέχιζε να τρώει με όρεξη τα ζυμαρικά και τη σαλάτα της, παρότι μιλούσε για πράγματα που και την εξόργιζαν και της έφερναν άσχημες αναμνήσεις. «Κλέβουν ανθρώπους απ'όλη την Ατέρμονη Πολιτεία, και τους πουλάνε για δούλους. Ακόμα και σε άλλες διαστάσεις.»

«Στη Ρελκάμνια δεν υπάρχουν δούλοι.»

«Μη λες μαλακίες. Δικηγόρος δεν είσαι, εκτός από μισθοφόρος; Δε μπορεί να μην ξέρεις ότι πολύς κόσμος εργάζεται υπό καθεστώς δουλείας ουσιαστικά.»

«Στην Ανατορική Συνοικία και στη Λαμπροφόρο αυτό το φαινόμενο που αναφέρεις... αν και συμβαίνει, πράγματι... δεν είναι και τόσο εξαπλωμένο.»

«Η Ατέρμονη Πολιτεία δεν είναι δυο συνοικίες μόνο – ακόμα κι αν αυτές οι δυο θεωρούνται αρκετά 'κεντρικές'.»

«Τέλος πάντων. Από πού σε είχαν αρπάξει οι Ανθρωποκλέφτες; Ήσουν μικρή;»

«Όχι και τόσο μικρή. Γεννήθηκα στη Σκορπιστή, μέσα σε μια συμμορία εκεί, τους Οδοκράχτες.»

«Δεν τους έχω υπόψη μου...»

«Δεν περίμενα να τους έχεις. Η Εύνοια μου είπε ότι τους συνάντησε ερχόμενη προς τα νότια με τους Νομάδες, και δεν τα πήγε άσχημα μαζί τους. Εγώ, πάντως, είναι πολλά χρόνια που έχω απομακρυνθεί από τους Οδοκράχτες. Ήμουν δεκαεφτά χρονών όταν με άρπαξαν οι Ανθρωποκλέφτες. Γίνονταν οδομαχίες στη Σκορπιστή, τότε, καθώς οι συμμορίες πολεμούσαν τον Πολιτάρχη. Ήταν μόλις που το καθεστώς της Παντοκράτειρας είχε διαλυθεί στη Ρελκάμνια. Οι συμμορίες τελικά νίκησαν, και τώρα δεν έχει πια πολιτάρχες στη Σκορπιστή.» Ήπια μια γουλιά απ'την Αφρισμένη της. «Αλλά εγώ δεν πρόλαβα να το δω αυτό. Με βούτηξαν οι Ανθρωποκλέφτες, όπως σου είπα, και με κρατούσαν αιχμάλωτη για να με πουλήσουν. Τότε ήταν που το σημάδι μου ξύπνησε, κι αυτό ήταν που με βοήθησε να τους ξεφύγω.»

Ο Μάικλ είχε συνοφρυωθεί. «Μιλάς για γεγονότα πριν από τριάντα και-βάλε χρόνια. Τότε που διαλύθηκε η Συμπαντική Παντοκρατορία...»

«Ναι.»

«Σίγουρα είσαι πιο μεγάλη απ'ό,τι δείχνεις.»

«Ούτε αυτό σάς το είπε η Ολντράθα;»

«Μας το είπε,» αποκρίθηκε ο Μάικλ. «Δεν γερνάτε. Φαίνεστε πάντα γύρω στα τριάντα-πέντε, σαράντα.» Μειδίασε. «Πολλές γυναίκες θα σκότωναν δέκα άλλες γυναίκες για τέτοια τύχη.»

«Τύχη;» είπε η Άνμα. «Πολλές Θυγατέρες θα σκότωναν δέκα άντρες και δέκα γυναίκες για να μην είναι θυγατέρες, σε πληροφορώ.»

«Με δουλεύεις...»

«Έτσι νομίζεις; Έχεις την εντύπωση ότι είν' ευχάριστο να μη μπορείς να μείνεις μόνιμα πουθενά; Να είσαι καταδικασμένη να περιπλανιέσαι ασταμάτητα στην Ατέρμονη Πολιτεία;»

Ο Μάικλ φάνηκε σκεπτικός. «Ναι, η Ολντράθα το ανέφερε κι αυτό...»

«Αυτό, μεγάλε,» είπε η Άνμα μασώντας ζυμαρικά, «είναι το πιο βασικό πράγμα. Οι μισές από εμάς έχουν σαλτάρει. Κι εγώ ανάμεσά τους.»

Ο Μάικλ γέλασε. «Δε μου μοιάζεις για σαλταρισμένη.»

«Δε με ξέρεις καλά, γι' αυτό.» Σκούπισε τα χείλη της, ήπια μια μεγάλη γουλιά Αφρισμένη, νιώθοντας το δυνατό ποτό να τσιμπά ευχάριστα το στόμα και τον λαιμό της.

«Η Φοριντέλα μου έχει πει κάποια πράγματα. Σε θεωρεί πολύ εντάξει. Λέει πως είναι τυχερή που σε γνώρισε· και σου χρωστά και τη ζωή της-»

«Και τώρα, εξαιτίας μου, έφυγε ακολουθώντας αυτή την ανώμαλη – και κινδυνεύει.»

«Δε νομίζω ότι έφυγε εξαιτίας σου ακριβώς, Άνμα. Απλά τσαντίστηκε και... έκανε κάτι βιαστικό.» Ήταν συλλογισμένος καθώς κοίταζε το κρέας στο πιάτο του. «Δεν είμαι σίγουρος αν θα τόχει μετανιώσει ακόμα, όμως. Μισεί πολύ τον Ποιητή. Τον θέλει νεκρό, δίχως αμφιβολία.» Υψωσε το βλέμμα του. «Αν προσπαθήσουμε να την απομακρύνουμε με το ζόρι από τη Φοίβη, θα γίνουμε εχθροί της.»

«Κι αν την αφήσουμε, μπορεί ή να σκοτωθεί ή να αιχμαλωτιστεί και η Κορίνα να τη χρησιμοποιήσει εναντίον μας.»

Ο Μάικλ ένευσε. «Ναι· πρέπει να κάνουμε κάτι. Ακόμα και παρά τη θέλησή της.»

«Την αγαπάς;» τον ρώτησε η Άνμα μετά από μερικά λεπτά σιγής ανάμεσά τους. «Πέραν του ότι, προφανώς, τη γουστάρεις, εννοώ. Την αγαπάς;»

Ο Μάικλ φάνηκε ξανά σκεπτικός. «Ήμουν παντρεμένος δυο φορές στην Ανακτορική Συνοικία, και δυο φορές χώρισα... Δεν είμαι σίγουρος αν μπορώ πια να πω ότι 'αγαπώ' κάποια – όχι όπως νομίζω ότι το εννοείς.»

«Εμένα μου φαίνεται ότι την αγαπάς,» είπε η Άνμα. «Αλλιώς δεν θα ήσουν εδώ, ρισκάροντας τη ζωή σου.»

«Δεν αισθάνομαι και τόσο απειλημένος.»

«Θα ερχόταν εδώ κάποιος που απλά γούσταρε να κοιμάται μαζί της;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, Άνμα,» επέμεινε ο Μάικλ, και άναψε τσιγάρο, μοιάζοντας να μην έχει όρεξη γι' άλλο φαγητό.

«Αν δεν το θέλεις...;» Η Άνμα έδειξε, με το πιρούνι της, το μισοτελειωμένο ψητό κρέας στο πιάτο του. Είχε ήδη τελειώσει τα ζυμαρικά της.

«Δικό σου.»

«Ευχαριστώ.» Έφερε το πιάτο του στη μεριά της.

«Σου έχει ανοίξει η όρεξη με την αναζήτηση...»

«Απλά πεινάω.»

«Τι ώρα θα ξεκινήσουμε για τη δουλειά μας;»

«Τώρα, σε λίγο. Το απόγευμα.»

Όταν οι σκιές είχαν πληθύνει, η Άνμα και ο Μάικλ βγήκαν από την ταβέρνα, πήραν το παλιό φορτηγό, και έφυγαν.

«Σε κάποιες στιγμές,» είπε ο μισθοφόρος, «είχα φοβηθεί ότι μπορεί να το έκλεβε κανένας απ'αυτούς τους συμμορίτες που περιφέρονται εδώ γύρω.»

«Δεν υπήρξε ποτέ τέτοιος κίνδυνος.»

«Σίγουρη;»

«Ναι.» Το είχε διαβάσει στα πολεοσημάδια: η γειτονιά ήταν ασφαλής. «Βρισκόμαστε αρκετά κοντά στο Πολιταρχικό Μέγαρο, Μάικλ. Λες ο Βάρνελ-Αλντ να επέτρεπε στις συμμορίες να κάνουν τέτοια εδώ; Απλά ανέχεται την ύπαρξή τους επειδή τον εξυπηρετούν, επειδή είναι σύμμαχοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή όπως κι εκείνος. Αμοιβαίο συμφέρον. Αλλά, αν αρχίσουν να δρουν εγκληματικά σε δρόμους που πρέπει να είναι ασφαλείς, το συμφέρον δεν θα είναι αμοιβαίο πλέον.»

«Για αλήτιστα – με το συμπάθιο κιόλας – δεν τα πας άσχημα με την πολιτική.»

Η Άνμα γέλασε. «Παρατηρώντας και βαδίζοντας απ'τη μια άκρη της Ρελκάμνια ως την άλλη, δεν μπορείς να φανταστείς τι μαθαίνεις, μεγάλε.»

Σταμάτησε το φορτηγό της σ'έναν δρόμο που τα πολεοσημάδια της μαρτυρούσαν ότι κανείς δεν θα του έδινε σημασία αν κάτι δεν άλλαζε δραματικά και, λέγοντας στον Μάικλ «Έλα», άνοιξε την πόρτα πλάι της και πήδησε έξω.

Ο μισθοφόρος την ακολούθησε. «Είμαστε κοντά στο Μέγαρο εδώ;»

«Όχι και τόσο. Αλλά καλύτερα έτσι. Καλύτερα να πλησιάσουμε βαδίζοντας. Άλλα πολεοσημάδια βλέπεις βαδίζοντας, άλλα όταν οδηγείς όχημα. Και δυο διαβάτες πιο εύκολα κρύβονται μες στα σκοτάδια απ'ό,τι ένα παλιό φορτηγό που τρίζει και μουγκρίζει.»

«Αναμφίβολα.»

Περπατώντας έφτασαν σε σημείο απ'όπου έβλεπαν το καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ενώ σουρουύωνε και το κρύο ήταν δυνατό. Ο άνεμος σφύριζε μες στους δρόμους, περσινιάζοντάς τους. Τα σημάδια της Πόλης μιλούσαν στην Άνμα για περιφρούρηση και για ισχυρά όπλα. Της μιλούσαν για σημαντικά πρόσωπα μέσα στο Μέγαρο – την παλιά βίλα. Θα μπορούσε ο Κάδμος Ανθοτέχνης να ήταν εδώ τώρα; Δεν ήταν σίγουρη. *Πρέπει να παρατηρήσουμε για να το ανακαλύψουμε.*

Αλλά, για την ώρα, όφειλε να βρει ένα καλό μέρος για να γίνει αυτή η παρατήρηση. Ένα μέρος απ'το οποίο οι φύλακες του Μεγάρου δεν θα μπορούσαν να δουν εκείνη και τον Μάικλ.

«Ακολουθήσέ με,» του είπε. «Συνέχεια νάσαι πίσω μου. Όχι μαλακίες, εντάξει;»

«Εντάξει.»

Η Άνμα βάδισε μέσα στα σκοτάδια και μέσα στα κενά της αντίληψης των φυλάκων του Μεγάρου, προσέχοντας κανείς να μη δει εκείνη και τον Μάικλ, να μην τραβήξουν την ματιά κανενός, ούτε τυχαία. Αν τους θεωρούσαν ύποπτους, μπορεί και να την είχαν γαμήσει. Μπορεί ν'άρχιζαν να τους κυνηγάνε – ειδικά έτσι ταραγμένες όπως ήταν τούτες οι μέρες στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Η Άνμα νόμιζε ότι προς στιγμή διέκρινε την αρχή του Δρόμου της Γνώσης – ή, μήπως, ήταν η ιδέα της; Όπως και νάχε, τώρα έπρεπε να τον αγνοήσει. Είχε άλλη δουλειά.

Οδήγησε τον Μάικλ, τελικά, στην πιλοτή μιας πολυκατοικίας. Μπήκαν από την πίσω μεριά του χαμηλού περιτοιχίσματος σκαρφαλώνοντάς το χωρίς δυσκολία.

«Τι σκατά κάνουμε εδώ;» ψιθύρισε ο Μάικλ. «Διαρρήκτες είμαστε;»

«Μπορεί να πρέπει να γίνουμε.»

«Τι εννοείς;»

«Η οροφή αυτής της πολυκατοικίας είναι το καλύτερο μέρος εδώ γύρω για να κοιτάζουμε τι γίνεται στην είσοδο του Μεγάρου. Μπορείς να κάθεσαι και να βλέπεις ανάμεσα από δυο άλλες πολυκατοικίες. Οι πιθανότητες να σε μπανίσουν οι φύλακες είναι μηδέν.»

«Και πώς τα κατάλαβες όλ' αυτά, μα τον Κρόνο;» Τα μάτια του γυάλιζαν μες στο σκοτάδι της πιλοτής καθώς τη λοξοκοίταζε.

«Η Πόλη μου τα είπε, φυσικά.»

Πέρασαν ανάμεσα από μερικά σταθμευμένα οχήματα και βάδισαν μέσα σ'ένα κατασκότεινο σημείο.

«Η είσοδος είναι απ'την άλλη!» ψιθύρισε ο Μάικλ. «Τι-;»

«Δεν είναι αυτή η μοναδική είσοδος' απλά η κεντρική.» Τα πολεοσημάδια είχαν αποκαλύψει στην Άνμα, μέσα από τα τριξίματα της Πόλης, τις σκιές, και τις αντανακλάσεις, και το πέρασμα μιας γάτας, ότι υπήρχε ακόμα μια πόρτα εδώ. Μια πίσω πόρτα. Για περιπτώσεις ανάγκης, προφανώς.

Η Άνμα τράβηξε ένα μικρό πιστόλι από την πισινή μεριά του παντελονιού της και γύρισε έναν διακόπτη ανάβοντας τον φακό που η ίδια είχε προσαρτήσει πάνω από την κάννη του έτσι ώστε να εξυπηρετεί και ως στόχαστρο συγχρόνως. Φωτίζοντας μπροστά της είδε μια σιδερένια πόρτα στον τοίχο-

-μια λοξή σκιά - μια φωνή από ένα απ'τα ψηλά μπαλκόνια της πολυκατοικίας («Έλα, άνοιξέ μου!») - το φύσημα του ανέμου στ'αριστερό της αφτί - μουσική από κάποιο διαμέρισμα (*Και Είμαι Κλέφτης* - Έγχρωμοι Γεφυρίτες) - το κοφτό τριξίμο των τροχών ενός απόμακρου οχήματος καθώς σταματούσε-

(*άνοιγμα/τέχνη*)

(*εισβολέας*)

Πολεοσημάδια...

Η Άνμα στάθηκε ακίνητη, σιτωμένη, παρατηρώντας προσεχτικά.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Μάικλ, τραβώντας κι εκείνος το πιστόλι μέσα απ'το πανωφόρι του, έχοντας καταλάβει ότι κάτι συνέβαινε.

«Την έχουν διαρρήξει...» μουρμούρισε η Άνμα σαν να μονολογούσε' και κάτι ακόμα την ενοχλούσε: η διαίσθησή της κάτι ήθελε να της πει. Αλλά τι;

«Την πόρτα; Κλειστή είναι.»

«Δεν είναι κλειστή.» Η Άνμα έπιασε τη χειρολαβή και τη γύρισε. Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας έναν στενό διάδρομο πίσω της.

Ο Μάικλ κοίταξε την κλειδαριά. «Δε μοιάζει σπασμένη...»

«Την έχουν ανοίξει με σύρμα,» είπε η Άνμα. «Κάποιος που ήξερε τι έκανε.» Και είχε πάλι αυτή την αίσθηση...

«Ίσως να κάνεις λάθος...»

«Δεν κάνω λάθος.» Η Άνμα πέρασε το κατώφλι, βαδίζοντας μες στον διάδρομο, ενώ έσβηνε τον φακό πάνω στο μικρό πιστόλι της. Δεν τον χρειαζόταν πλέον. Υπήρχε φως στο ταβάνι. Ο διάδρομος οδηγούσε στην πίσω μεριά της εισόδου της πολυκατοικίας· παραδίπλα ήταν μια σκάλα και ένας ανελκυστήρας.

«Για στάσου!» είπε ο Μάικλ, ψιθυρίζοντας έντονα. «Θες να πεις ότι βρήκαμε να μπορούμε εδώ τη νύχτα που μπήκε και κάποιος κλέφτης; Μήπως θα έπρεπε να πάμε αλλού;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Βρισκόμαστε στο σωστό μέρος. Ακριβώς στο σωστό μέρος.» Κι αισθανόταν ότι η Πόλη μιλούσε από μέσα της. Η διαίσθησή της τη γαργαλούσε από τη δεξιά πατούσα ως το αριστερό μάτι.

Αν είναι αυτό που υποψιάζομαι...

Οι ζωές των θυγατέρων ήταν όλο παράξενες συμπτώσεις...

Η Άνμα πλησίασε τον ανελκυστήρα και, με το πάτημα ενός κουμπιού, τον κάλεσε κάτω.

«Κάποιοι έρχονται!» Η Φοίβη σηκώθηκε από τη θέση της πάνω σ'ένα παλιό κιβώτιο και πήγε πίσω από μια μεγάλη καμινάδα, λυγίζοντας τα γόνατα. «Κρύψου εκεί!» Έδειξε προς τα δεξιά, όπου βρισκόνταν τρεις κεραίες.

«Μα είχες πει ότι εδώ δεν θα μας έβλεπαν!» διαμαρτυρήθηκε η Φοριντέλα-Ράο, που αισθανόταν να έχει ξεπαγιάσει πάνω σε τούτη την καταραμένη ταράτσα, παρότι τυλιγμένη στην κάπα της και με την κουκούλα στο κεφάλι.

«Δε μπορεί νάναι άνθρωποι του Μεγάρου—»

«Τότε;»

«Δεν ξέρω – κρύψου! Τώρα!»

Η Φοριντέλα δεν έφερε άλλη αντίρρηση· κρύφτηκε πίσω από τις τρεις κεραίες, αν και δεν νόμιζε ότι αποτελούσαν και τόσο καλή κρυψώνα. Στο σκοτάδι πρέπει να βασιστώ περισσότερο παρά σ'αυτές. Και ευτυχώς ήταν νύχτα πλέον, και στην ταράτσα δεν είχε φώτα. Ο μόνος φωτισμός ερχόταν από άλλες πολυκατοικίες κι από τα δύο φεγγάρια της Ρελκάνια, όταν η ακτινοβολία τους γλιστρούσε ανάμεσα από τα πυκνά σύννεφα, αργυρή και κόκκινη. Το φως της Ουλής, η οποία έски-

ζε τον ουρανό σαν πορφυρό τραύμα, ήταν σχεδόν αμελητέο απόψε, όπως και τις περισσότερες νύχτες.

Η Φοριντέλα-Ράο τράβηξε το Απολλώνιο σπαθί και το πιστόλι της. Φυσικά, θα προτιμούσε το πρώτο σε περίπτωση κινδύνου. Στην αρχή, τουλάχιστον. Οι λεπίδες δεν έκαναν τον θόρυβο που έκαναν τα πυροβόλα.

Η καταπακτή της ταράτσας άνοιξε και δύο σκοτεινές φιγούρες ανέβηκαν, η μία μετά την άλλη. Κρατούσαν όπλα, παρατήρησε η Φοριντέλα. Πιστόλια. *Και γιατί μου θυμίζουν κάτι;*

Η μία από τις δύο μορφές έκανε νόημα στη δεύτερη να μείνει ακίνητη, να μην προχωρήσει, και φώναξε: «Ποιοι είν' εκεί; Δε θέλουμε να σας πειράξουμε.»

Η Άνμα! σκέφτηκε η Φοριντέλα, αναγνωρίζοντας αμέσως τη φωνή. *Η Άνμα, μα τον Κρόνο! Πώς... πώς μας βρήκε; Μας ακολουθούσε;*

«Τι ζητάς εδώ, Αδελφή μου;» ρώτησε η Φοίβη, βγαίνοντας απ' την κρυψώνα της μ' ένα πιστόλι στο χέρι, ενώ κατέβαζε την κουκούλα της με το άλλο χέρι.

Η Φοριντέλα-Ράο ξεπρόβαλε επίσης. «Μας ακολουθούσες, Άνμα; Και ποιος είναι μαζί σου; Η Μιράντα;»

«Δεν είμαι η Μιράντα, Φοριντέλα,» αποκρίθηκε ο σύντροφος της Άνμα, μέσα από την κουκούλα του πανωφοριού του.

«Γαμώτο!» αναφώνησε η Φοριντέλα-Ράο. «Τι...; Είσαι τρελός; Είσαι...;» Θηκαρώνοντας το Απολλώνιο σπαθί και το πιστόλι μες στην κάπα της, βάδισε προς το μέρος του. «Ο Βόρκεραμ-Βορ σ' άφησε να-;»

«Δεν είχα χρόνο να τον ρωτήσω,» αποκρίθηκε ο Μάικλ. «Μάλλον θα διαφωνούσε αν τον ρωτούσα. Αλλά θα ερχόμουν ούτως ή άλλως.»

«Γιατί;»

«Γιατί; Ρωτάς γιατί, μα τον Κρόνο; Για να μη σ' αφήσω να σκοτωθείς!»

«Το τι θα κάνω είναι δική μου δουλειά, όχι δική σου!»

«Κινδυνεύεις εδώ, Φοριντέλα!»

«Και μαζί σας κινδυνεύω.»

«Δεν είναι το ίδιο, και το ξέρεις. Αν πάτε να σκοτώσετε τον Ποιητή, μπορεί να σκοτωθείτε εσείς αντί γ' αυτόν, ή μπορεί να σας αιχμαλωτίσει η Κορίνα-»

«Σαν ν'ακούω την Αδελφή μου να μιλά,» τον διέκοψε η Φοίβη κοιτάζοντας την Άνμα, όχι αυτόν.

«Επειδή συμφωνούμε οι δυο μας, ίσως,» είπε η Άνμα. «Δεν έπρεπε να είχες πάρει τη φίλη μου μαζί σου.»

«Μόνη της ήρθε. Η Πόλη μού την έστειλε. Το ερώτημα είναι: τι θέλεις εσύ εδώ; Να με σταματήσεις απ'το να σκοτώσω τον Ποιητή; Ή να πάρεις τη Φοριντέλα;»

«Το δεύτερο μ'ενδιαφέρει περισσότερο από το πρώτο.»

«Το πρώτο δεν πρόκειται ποτέ να σ'αφήσω να το κάνεις. Ο Ανθοτέχνης θα πεθάνει!»

«...Και άσχημα πράγματα θ'ακολουθήσουν ύστερα από τον θάνατό του.»

«Την προηγούμενη φορά που προσπάθησες να μ'εμποδίσεις απ'το να φτάσω στον στόχο μου—»

«Μη μ'απειλείς, Φοίβη,» είπε η Άνμα με άγρια όψη. «Θυμάμαι τι έγινα.»

«Αν δεν θέλεις να επαναληφθεί—»

«Σου είπα: μη μ'απειλείς. Το παίρνω προσωπικά.» Η όψη της είχε αγγριέψει μες στο ασθενικό φεγγαρόφωτο που έκανε το λευκό-ροζ πρόσωπό της να έχει απ'τα δεξιά μια ασημένια απόχρωση κι από τ'αριστερά μια κόκκινη.

«Φύγε, τότε. Γύρνα πίσω στον Βόρκεραμ-Βορ. Σε χρειάζεται – όπως θα έλεγε και η ευαίσθητη Αδελφή μας, η Ολντράθα.»

Η Άνμα στράφηκε στη Φοριντέλα. «Δε μ'ενδιαφέρει τι σκέφτεται να κάνει αυτή η τρελή,» της είπε. «Η Κορίνα, κατά πάσα πιθανότητα, θα την κλειδώσει πάλι σε κάνα μπουντρούμι—»

«Ας προσπαθήσει, η άθλια!» γρύλισε η Φοίβη. «Την περιμένω να προσπαθήσει!»

Η Άνμα την αγνόησε, συνεχίζοντας να μιλά στη Φοριντέλα: «Δε θέλω κι εσύ να πάθεις το ίδιο, ή τίποτα χειρότερο—»

«Θέλεις όμως να σταματήσει ο πόλεμος,» τη διέκοψε η φίλη της. «Εξυπηρετώντας έτσι την Κορίνα. Έχεις ξεχάσει τι—;»

«Δεν έχω ξεχάσει τίποτα!»

«Έχεις ξεχάσει τι έγινε στην Έκθυμη, γαμώτο;» Δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της Φοριντέλα. «Για σένα, ίσως νάναι αμελη-

τέο, Άνμα. Είσαι Θυγατέρα' όλο τριγυρίζεις' δεν μπορείς να καταλάβεις-»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι η Άνμα, «δεν είν' έτσι. Σε καταλαβαίνω. Αλλά εδώ κινδυνεύεις άσκοπα! Ο Μάικλ έχει δίκιο: Έλα μαζί μας, πίσω στον στρατό του Βόρκεραμ. Κι εκεί θα αγωνιστείς εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή, αλλά με διαφορετικό τρόπο. Αυτό που πας να κάνεις τώρα-»

«Η Φοίβη θα δώσει τέλος στον Ανθοτέχνη - μια και καλή!»

«Ο θάνατος του Ανθοτέχνη δεν θα δώσει, όμως, τέλος και στην αυτοκρατορία του. Η αυτοκρατορία του, οι άνθρωποι που τον υπηρετούν, είναι που έκαναν ό,τι έκαναν στην Έκθυμη. Δεν έχεις, ουσιαστικά, κανένα προηγούμενο με τον ίδιο τον Ανθοτέχνη, Φοριντέλα. Έχεις πολύ καλύτερο λόγο να μισείς τον Ζιλμόρο, για παράδειγμα!»

Τα μάτια της γυάλισαν. «Κι αυτόν τον θέλω νεκρό, μην το αμφιβάλλεις!»

«Δεν το αμφιβάλλω. Έλα τώρα μαζί μας, πίσω στην Επιγεγραμμένη, κι άσε τη Φοίβη να κάνει εδώ ό,τι νομίζει.»

«Κι αν δεν θέλω νάρθω μαζί σας; Αν θέλω να μείνω με τη Φοίβη; Να τη βοηθήσω;»

«Τι να την κάνει τη βοήθειά σου;» φώναξε η Άνμα. «Δε χρειάζεται τη βοήθειά σου!» Και προς τη Φοίβη: «Πες της το! Πες της ότι δεν χρειάζεσαι τη βοήθειά της!»

Η Νύφη του Χάροντα ανασήκωσε τους ώμους. «Κάθε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη, Αδελφή μου. Και η Πόλη ήταν που μου την έστειλε.»

«Μαλακισμένη! Δεν καταλαβαίνεις ότι θα τη σκοτώσεις έτσι; Είσαι τόσο ανώμαλη, γαμώ την πουτάνά σου, που δεν το καταλαβαίνεις;»

Η Φοίβη αποκρίθηκε, ψυχρά σαν τον άνεμο που σφύριζε πάνω στην ταράτσα: «Η Φοριντέλα θα αποφασίσει, όχι εγώ.»

Ο Μάικλ είπε στη Φοριντέλα: «Πάμε. Σε παρακαλώ.» Το χέρι του έπιασε τον αγκώνα της, ήπια.

Αλλά εκείνη αισθάνθηκε σαν να προσπαθούσε να τη φυλακίσει. Σαν να προσπαθούσε να της στερήσει την εκδίκηση που ήταν δικαιωματικά δική της. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης! Τον ήθελε νεκρό!

Ναι, τον Ζιλμόρο τον αποστρεφόταν περισσότερο. Τον μισούσε περισσότερο, όπως είχε πει η Άνμα. Όμως τα πάντα είχαν ξεκινήσει από

τον Ανθοτέχνη. Αν δεν ήταν αυτός ο καταραμένος ποιητής στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, τίποτα κακό δεν θα είχε συμβεί. Τίποτα!

Η Φοριντέλα τράβηξε απότομα το χέρι της, ελευθερώνοντάς το από τη λαβή του Μάικλ. «Δεν επιστρέφω,» είπε. «Θα βοηθήσω τη Φοίβη, με ό,τι τρόπο μπορώ.»

«Δε σε χρειάζεται, Φοριντέλα! Είναι φόνισσα – αυτό έκανε ανέκαθεν: σκότωνε κόσμο. Δε χρειάζεται εσένα! Δε σ' αφήνω να μείνεις μαζί της.»

Η Φοριντέλα-Ράο έκανε δυο βήματα πίσω, τραβώντας ξαφνικά το Απολλώνιο ξίφος της και στρέφοντας την αιχμή του προς τον Μάικλ. «Πήγαινε,» του είπε, με δάκρυα να γυαλίζουν στα μάτια της. «Πήγαινε! Και θα ξανασυναντηθούμε όταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι νεκρός.»

Ο Μάικλ στράφηκε στην Άνμα, κι εκείνη διέκρινε στο βλέμμα του ότι της ζητούσε, απεγνωσμένα, βοήθεια. Βοήθεια για να σώσει τη Φοριντέλα-Ράο. *Ναι, την αγαπά, παρά τις μαλακίες που λέει. Εκτός αν ούτε κι ο ίδιος δεν το ξέρει.*

Η Άνμα είπε στη Φοίβη: «Και τι κάνετε τώρα εδώ πάνω; Παρακολουθείτε το Μέγαρο;»

«Αφού το ξέρεις, γιατί ρωτάς; Τα ίδια πολεοσημάδια πρέπει να σε οδήγησαν κι εσένα εδώ.»

Η Άνμα ένευσε. «Είναι το καλύτερο μέρος για να κατασκοπεύει κανείς το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας. Αλλά βρίσκεται μέσα στο Μέγαρο ο Ανθοτέχνης, ή όχι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νύφη του Χάροντα. «Από το μεσημέρι που πλησιάσαμε το Μέγαρο ως τώρα, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν έχει έρθει καθόλου. Είμαι σίγουρη.»

«Νομίζεις, όμως, ότι ίσως να έρθει αύριο;»

Ο Μάικλ παρενέβη: «Γιατί κάνουμε αυτή την κουβέντα; Τι νόημα έχει, Άνμα; Εμείς δεν ήρθαμε για να–»

«Περίμενε λίγο.» Και προς τη Φοίβη: «Νομίζεις ότι αύριο ο Ανθοτέχνης θα έρθει στο Μέγαρο;»

«Δεν αποκλείεται. Αλλά γιατί μου κάνεις τέτοιες ερωτήσεις; Ελπίζεις να με σταματήσεις, Αδελφή μου;» Το μυώδες σώμα της ήταν φανερά τσιτωμένο, και όλα τα πολεοσημάδια έλεγαν στην Άνμα ότι η Φοίβη ήταν έτοιμη να της χιμήσει. Της αποκάλυπταν, επίσης, κάθε όπλο που

η Νύφη του Χάροντα είχε κρυμμένο επάνω της, καθώς και τις ιδιότητές του.

Η Άνμα αναρωτήθηκε: *Δε βλέπει η ανώμαλη ότι εγώ δεν είμαι έτοιμη να της χιμήσω; Δε μπορεί να μην το βλέπει!* «Τι σου λέει η Πόλη, Φοίβη; Είμαι γι' αυτό εδώ;»

«Γιατί κάνεις τέτοιες ερωτήσεις, τότε;»

«Γιατί, αν η Φοριντέλα μείνει μαζί σου, θα μείνω κι εγώ. Για την ώρα, τουλάχιστον.» Κι έριξε ένα βλέμμα στον Μάικλ.

Ο οποίος, αμέσως, κατένευσε. «Ναι, κι εγώ θα μείνω,» δήλωσε.

«Όχι!» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Δεν-»

«Θα μείνω,» επέμεινε εκείνος.

Η Φοριντέλα χτύπησε, οργισμένα, το πάτωμα της ταρατσας με το Απολλώνιο λεπίδι της κάνοντας ξαφνικές σπίθες να πεταχτούν. «Είσαι ανόητος!»

Η Άνμα μειδίασε. «Νομίζω ότι τώρα εκείνη φοβάται μη σκοτωθείς, Μάικλ.»

«Θα είμαστε παρέα, τουλάχιστον,» είπε ο μισθοφόρος, στωικά.

«Αν τολμήσετε να με παρεμποδίσετε στη δουλειά μου....» προειδοποίησε η Φοίβη.

Η Άνμα τής είπε: «Νομίζεις ότι ο Ανθοτέχνης θα έρθει αύριο στο Μέγαρο, έτσι;»

«Θα παρατηρώ. Αν έρθει, δεν μπορεί να μου κρυφτεί.»

«Κι αν δεν είναι εδώ; Αν είναι στην Α' Κατωρίγια Συνοικία μαζί με τον στρατό του; Συνήθως-»

«Δεν είναι εκεί.»

Η Άνμα συνοφρυώθηκε. «Πώς το ξέρεις;»

«Προτού έρθουμε εδώ, εκεί ήμασταν, Αδελφή μου,» εξήγησε η Φοίβη. «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν είναι με τον στρατό του. Επομένως, σκέφτηκα ότι ίσως να βρίσκεται στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Αν δεν είναι ούτε εδώ, τότε θα πρέπει να τον αναζητήσω αλλού. Και δεν θα σου πρότεινα να με ακολουθήσεις, εκτός αν έχεις κάποια βοήθεια να προσφέρεις.»

/30\

Ιερωμένοι επισκέπτονται ξανά τον καταυλισμένο στρατό έχοντας να κάνουν μια πρόταση, ενώ η Μιράντα ετοιμάζεται για αναχώρηση, εξηγεί στον Αλέξανδρο κάποια πράγματα για τη φύση του εχθρού, και, καθώς ξεκινά το ταξίδι της, βρίσκει έναν αμφιλεγόμενο σύμμαχο κοντά της.

Η Μιράντα και ο Αλέξανδρος αποφάσισαν να ξεκουραστούν λίγο, το μεσημέρι, και να ξεκινήσουν το απόγευμα για την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Το γεγονός, επιπλέον, ότι τότε θα είχαν αρχίσει να βαθαίνουν οι σκιές και το σούρουπο δεν θα ήταν μακριά θα τους βοηθούσε, είπε η Μιράντα· και ο Αλέξανδρος δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Το σκοτάδι πάντα βοηθά όταν θες να περάσεις απαρατήρητος.

Είχαν καθίσει μέσα στο φορτηγών των Φίλων (με όλους τους Φίλους συγκεντρωμένους μέσα) και έτρωγαν, όταν η Μιράντα παρατήρησε μια αλλαγή στα πολεοσημάδια. Έχουμε επισκέπτες, σκέφτηκε. Αλλά δεν το είπε στον Αλέξανδρο. Συνέχισε να τρώει σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

Μετά, όμως, κι ο Αλέξανδρος πρόσεξε ότι κάτι συνέβαινε στον καταυλισμό. Μια συνοδία περνούσε ανάμεσα από τις σκηνές και τα πολεμικά οχήματα: δύο ιερείς του Κρόνου, περιτριγυρισμένοι από οπλισμένους σωματοφύλακες.

«Τι ζητάνε αυτοί εδώ;» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα είπε: «Δεν είναι εχθρικοί.»

«Σίγουρη;»

«Έτσι μου λέει η Πόλη.»

Ο Αλέξανδρος φόρεσε τις μπότες του, άνοιξε την πόρτα του φορτηγού, και πήδησε έξω.

Η Μιράντα φόρεσε τις δικές της μπότες (και στο αληθινό πόδι και στο τεχνητό) και τον ακολούθησε.

Οι ιερείς κατευθύνονταν προς το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, και ο Βόρκεραμ-Bor φάνηκε τώρα να βγαίνει από εκεί

μαζί με την Ολντράθα και μερικούς ακόμα. Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Ευμενίδα Νοράλνω έρχονταν από μια άλλη μεριά. Προφανώς, όλοι τους είχαν ειδοποιηθεί για την άφιξη των ιερωμένων.

Ο Αλέξανδρος και η Μιράντα πλησίασαν καθώς οι τελευταίοι έφταναν κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ και ο μεγαλύτερος από τους δύο – που σίγουρα ήταν άνω των πενήντα – έλεγε: «Εσείς πρέπει να είστε ο Βόρκεραμ-Βορ, Άρχοντά μου...»

«Δε συνηθίζουν να μ'αποκαλούν 'Άρχοντά μου', Ιερόχρονε· το 'κύριε' επαρκεί. Αλλά, βέβαια, η επιλογή είναι δική σας. Ο Ρίντιλακ-Κονχ μου λέει ότι είχατε έρθει και χτες, για να ζητήσετε να ανοίξουμε δρόμο μέσα στον καταυλισμό ώστε προσκυνητές να μπορούν να φτάσουν χωρίς πρόβλημα στον Επιγεγραμμένο Τοίχο...»

«Ναι,» απάντησε ο ιερέας, «και σας ευχαριστούμε που αυτό έχει ήδη πραγματοποιηθεί. Η χάρη του Υπερχρόνιου Άρχοντα είναι μαζί σας. Σας ενημέρωσε ο Ρίντιλακ-Κονχ και ότι του είχαμε πει πως θα σας βρούμε ένα καταλληλότερο μέρος για να διαμείνετε όσο θα είστε στην Επιγεγραμμένη;»

«Μου το ανέφερε κι αυτό, ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Είστε εδώ για να προτείνετε κάποιο χώρο;»

«Βεβαίως,» είπε ο ιερέας. «Υπάρχουν τρεις κατεδαφισμένες πολυκατοικίες επί του παρόντος. Τις γκρέμισαν για να τις οικοδομήσουν εκ νέου. Αλλά η οικοδόμηση δεν έχει ξεκινήσει ακόμα· επομένως μπορείτε να καταυλιστείτε στα οικοπέδα. Ο χώρος είναι ικανοποιητικός, σας διαβεβαιώνω.»

«Τα τρία οικοπέδα είναι κοντά το ένα στο άλλο;»

«Ασφαλώς. Δίπλα-δίπλα. Μια εταιρεία τα έχει αγοράσει για να φτιάξει εργοστάσιο. Αλλά δεν βιάζεται, για την ώρα. Κάποια διαδικαστικά προβλήματα, απ'ό,τι γνωρίζουμε. Ρωτήσαμε τον υπεύθυνο και μας είπε πως μπορείτε να καταυλιστείτε εκεί χωρίς να απαιτηθεί από εσάς κανένα αντίτιμο για ενοικίαση.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, υποθέτοντας πως το ιερατείο του Κρόνου στην Επιγεγραμμένη μάλλον τα είχε καλά με τη συγκεκριμένη εταιρεία, όποια κι αν ήταν. «Θα πρέπει, βέβαια, να δω το μέρος προτού συμφωνήσω.»

«Θα σας το δείξουμε τώρα, αν μας ακολουθήσετε.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ έριξε μια ματιά προς τη μεριά του Πανιστόριου, και το βλέμμα του ρωτούσε ξεκάθαρα: *Θέλεις να έρθεις;*

Ο Αλέξανδρος έγνεψε καταφατικά. Αν και δεν ήταν στρατιωτικός, ήξερε πολλά από κατασκοπία και τον ενδιέφερε να δει τον χώρο όπου θα ήταν σταθμευμένος τώρα ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του πάλι στον ιερέα. «Θα σας ακολουθήσουμε, Ιερόχρονε.»

Και μετά από λίγο έφυγαν από τον καταυλισμό μέσα σ'ένα από τα τετράκυκλα πολεμικά οχήματα των Εκλεκτών, ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, η Μιράντα, η Ολντράθα, η Νορέλτα-Βορ, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Ρίντιλακ-Κονχ, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, και η Ζιλκάμα'μορ. Την τελευταία ο Βόρκεραμ είχε αποφασίσει να την πάρει μαζί του γιατί η παρουσία μιας μάγισσας πάντα αποτελούσε πλεονέκτημα· ίσως με τα ξόρκια της να μπορούσε να ανιχνεύσει κάτι που ούτε οι Θυγατέρες δεν κατόρθωναν να διακρίνουν με την υπερφυσική αντίληψή τους.

Ο Βόρκεραμ τις ρώτησε: «Πώς βλέπετε τις προθέσεις τους; Υπάρχει πιθανότητα για παγίδα της Αδελφής σας;»

«Δεν το νομίζω,» είπε η Μιράντα. «Και οι προθέσεις τους δεν φαίνονται κακές.»

Η Ολντράθα και η Νορέλτα-Βορ συμφώνησαν.

Τρία στα τρία, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Ο Κρόνος ίσως να μας βοηθά μέσω των υπηρετών του...* Και έστρεψε το βλέμμα του έξω από το όχημά τους, στο όχημα που ακολουθούσαν: αυτό των δύο ιερέων και των σωματοφυλάκων τους: ένα θωρακισμένο τετράκυκλο, τελευταίας τεχνολογίας, αλλά όχι πολεμικό· δεν είχε όπλα επάνω του· και ήταν και αρκετά πιο μικρό από των Εκλεκτών.

«Εμένα, πάντως, δεν μ'αρέσει και τόσο που αλλάζουμε θέση,» είπε η Ευμενίδα. «Είχαμε αρχίσει να βολευόμαστε εκεί, στην πλατεία. Και δεν είδα και τόσους προσκυνητές να έρχονται που να μπορεί να ειπωθεί ότι προκαλούμε πρόβλημα. Για την ακρίβεια, οι φρουροί μου έχουν αναφέρει ότι μόνο ένας προσκυνητής ήρθε από τότε που ανοίξαμε δρόμο ανάμεσα στις σκηνές. Ένας τύπος που στεκόταν και κοίταζε τον Τοίχο για κάνα δώρο προτού βαρεθεί και φύγει. Μαζί του ήταν δυο γυναίκες με κουκούλες στα κεφάλια – σιωπηλές λες κι ήταν μουγκές.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βόρκεραμ. «Πάμε και βλέπουμε. Ίσως ο χώρος να είναι όντως καλύτερος, Ευμενίδα. Και προτιμώ να τα έχουμε καλά με το ιερατείο εδώ παρά όχι.»

Η Ευμενίδα δεν έφερε αντίρρηση.

«Εμένα δεν μου αρέσουν και τόσο αυτοί οι ιερωμένοι,» είπε ο Ρίντι-λακ-Κονχ. «Απλά το λέω ως τελείως προσωπική γνώμη, αρχηγέ.»

«Σ'ευχαριστούμε για τη γνώμη σου, Αρχοντομαχητή.»

«Μη με δουλεύεις, αρχηγέ.»

Ο Βόρκεραμ μειδίασε. «Καταλαβαίνω τι εννοείς,» είπε. «Κι εμένα κάτι δεν μ'αρέσει μ'αυτούς. Φέρονται σαν ετούτοι οι δρόμοι να τους ανήκουν επειδή η Επιγεγραμμένη θεωρείται 'τόπος δοκιμασίας' και τα λοιπά. Αλλά, εντάξει, και πάλι, αυτό δεν σημαίνει πως είναι εναντίον μας.»

Το όχημα των ιερωμένων, που είχε επάνω στην οροφή του και στα πλάγια του ένα από τα γνωστότερα σύμβολα του Κρόνου – την πυραμίδα με την κόκκινη σφαίρα στην κορυφή – τους οδήγησε προς τα δυτικά της Επιγεγραμμένης και λίγο προς τα νότια, γύρω στα είκοσιπέντε χιλιόμετρα απόσταση από τον Τοίχο. Εκεί βρίσκονταν τα τρία οικόπεδα, τα οποία ήταν πράγματι δίπλα-δίπλα, αλλά γεμάτα μπάζα. Μετά την κατεδάφιση προφανώς δεν είχαν καθαρίσει τελείως το μέρος. Τα περισσότερα, βέβαια, τα είχαν μαζέψει, αλλιώς δεν θα μπορούσες να πλησιάσεις εκεί: θα υπήρχαν τώρα ολόκληρα βουνά από πέτρες, σίδερα, ξύλα, και τζάμια. Ωστόσο, εξακολουθούσαν να μένουν αρκετές σαβούρες.

Το όχημα των ιερέων στάθμευσε πλάι στα οικόπεδα, και οι δύο ιερείς βγήκαν μαζί με τους σωματοφύλακές τους. Το όχημα των Εκλεκτών στάθμευσε επίσης, και ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε μαζί με τους δικούς του ανθρώπους.

«Τι νομίζετε, Αρχοντά μου;» ρώτησε ο μεγαλύτερος ιερέας.

«Ο χώρος θυμίζει σκουπιδότοπο, με το συμπάθιο, Σεβασμότητα.»

«Θα χρειαστεί να τον καθαρίσετε λίγο, αλλά δεν νομίζω πως είναι κάτι που δεν μπορεί να γίνει εύκολα από έναν ολόκληρο στρατό, Αρχοντά μου. Και, σίγουρα, δεν θα έχετε πρόβλημα να βολευτείτε: το μέρος είναι πιο πλατύ από τη μικρή πλατεία του Επιγεγραμμένου Τοίχου.»

Εδώ, πιθανώς, δεν θα χρειαστεί να απλωθείτε και στους τριγυρινούς δρόμους.»

Ο Βόρκεραμ κοίταζε τα τρία οικόπεδα που ήταν γεμάτα μπάζα. Γύρω τους ορθώνονταν πολυκατοικίες, όλες σε πολύ άσχημη κατάσταση. Επάνω σ'ένα μπαλκόνι μερικά παιδιά έπαιζαν κάποιο παιχνίδι, πηδώντας και φωνάζοντας. «Μάλλον έχετε δίκιο, Ιερόχρονε,» αποκρίθηκε. «Πρέπει να χωράμε. Ωστόσο, θα χρειαστεί να καθαρίσουμε.»

«Δεν γίνεται αλλιώς... Ο Κρόνος βοηθά εκείνους που προσπαθούν, Άρχοντά μου.»

Τέτοια ρητά τα ξέρω κι εγώ, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, που ορισμένες φορές νόμιζε ότι οι ιερωμένοι του Κρόνου απλά εκμεταλλεύονταν τη θέση τους ως «ιερά πρόσωπα της Ρελκάμνια» αντί να σέβονται όπως όφειλαν τον θεό τους. «Και η βοήθεια του Κρόνου από πού έρχεται,» έθεσε το ερώτημα, «αν όχι από τους αντιπροσώπους του ανάμεσα στους ανθρώπους, Ιερόχρονε;»

Προς στιγμή, ο ιερέας τον κοίταζε σαν να μην είχε καταλάβει τι ήθελε να του πει.

Ο Βόρκεραμ διευκρίνισε: «Ελπίζω, Σεβασμιότατε, η βοήθεια του Υπερχρόνιου Άρχοντα να έρθει από εσάς, που είστε τα χέρια του σε τούτο τον τόπο δοκιμασίας.»

Ο άλλος ιερέας, ο νεότερος, που πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα-πέντε, είπε αμέσως: «Δεν περιμένετε, φυσικά, το ιερατείο να καθαρίσει αυτά τα οικόπεδα, κύριε!»**

«Το ιερατείο; Ασφαλώς και όχι. Αλλά είμαι βέβαιος πως έχει ανθρώπους στη δούλεψή του οι οποίοι μπορούν να το πράξουν. Λαθεύω;»

Οι δύο ιερείς αλληλοκοιτάχτηκαν, μοιάζοντας σκεπτικοί και λίγο οργανισμένοι ίσως.

«Αν μη τι άλλο, έτσι θα αμειφθούν και κάποιοι από τους κατοίκους της Επιγεγραμμένης,» πρόσθεσε ο Βόρκεραμ-Βορ, «που, απ'ό,τι βλέπω, δεν φυσάνε το δεκάδιο...»

Ο μεγαλύτερος ιερέας είπε: «Η πρότασή σας δεν είναι παράλογη. Θα το συζητήσουμε και θα σας απαντήσουμε αύριο, Άρχοντά μου.»

«Συζητήστε το. Αλλά να έχετε υπόψη σας ότι δουλειά των μισθοφόρων μου είναι να μάχονται, όχι να μαζεύουν σκουπίδια.»

«Θα το έχουμε υπόψη,» υποσχέθηκε ο ιερέας, και επέστρεψαν κι οι δύο στο όχημά τους μαζί με τους σωματοφύλακες, φεύγοντας.

Ο Αλέξανδρος γέλασε, σπάζοντας τη μάσκα ουδετερότητας που κυριαρχούσε στο πρόσωπό του (και κάνοντας τη Μιράντα να σκεφτεί, αυθόρμητα: *Μα τον Κρόνο! Τι άλλα θαύματα της Πόλης θα δούμε εδώ; υπομειδιώντας*). «Βόρκεραμ, ποτέ δεν παύεις να με ξαφνιάζεις!»

«Γιατί; Τι περίμενες να τους πω;» τον ρώτησε εκείνος, χαμογελώντας.

«Σε βλέπω που είσαι αρκετά Κρονοσεβούμενος και δεν περίμενα, για νάμαι ειλικρινής, ότι θα έκανες παζάρια μαζί τους.»

«Ο Κρόνος δεν βοηθά τους ανόητους,» αποκρίθηκε μόνο ο Βόρκεραμ-Βορ εν είδει εξήγησης. «Πάμε πίσω τώρα.»

«Στάσου λίγο,» είπε ο Αλέξανδρος. Έβγαλε μια φωτογραφική μηχανική από το πανωφόρι του και φωτογράφησε τον χώρο των τριών οικοπέδων και τα τριγύρω οικοδομήματα.

«Δε θα το αγοράσουμε το μέρος, Πανιστόριε,» είπε ο Βόρκεραμ.

«Καμιά φορά, στις φωτογραφίες παρατηρείς πράγματα που αλλιώς σου ξεφεύγουν,» εξήγησε ο Αλέξανδρος, κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη της φωτογραφικής μηχανής του.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στις θυγατέρες. «Γιατί είστε τόσο σιωπηλές;»

«Δεν υπάρχει λόγος να είμαστε πιο ομιλητικές, Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Χειρίστηκες την κατάσταση άψογα· και το μέρος μοιάζει καλό για να σταματήσει ο στρατός σου.»

«Σίγουρα δεν υφίσταται κίνδυνος,» είπε η Ολντράθα. «Τουλάχιστον, τίποτα που να μπορώ να διακρίνω.»

Όταν επέστρεψαν στον καταυλισμό γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο, η Μιράντα είπε στον Αλέξανδρο ότι καλό θα ήταν να φύγουν σε καμιά ώρα. Εκείνος δεν διαφώνησε.

Καθώς κάθονταν ξανά μέσα στο φορτηγό των Φίλων, τη ρώτησε: «Πώς σκοπεύεις να αντιμετωπίσεις τον Διόφαντο; Με την εσωτερική ενέργεια της Διπλωμένης Γης που έχεις πάρει μέσα σου; Μπορείς, κάπως, να τον χτυπήσεις μ'αυτή την ενέργεια;»

«Θα μπορούσα να του κάνω πολλά αν βρισκόμασταν ακόμα στη Διπλωμένη Γη. Αλλά δεν βρισκόμαστε εκεί. Η Διπλωμένη Γη έχει κατα-

στραφεί. Ο Διόφαντος, όμως, είναι κομμάτι της ουσιαστικά. Δεν υπάρχει πλέον τίποτα από τον παλιό Διόφαντο: είναι ένα ον από ενέργεια της Διπλωμένης Γης – κι αυτή την ενέργεια μπορώ να τη χειριστώ.»

«Μου είπες ότι ελευθέρωσες τους Φίλους από τον έλεγχό του...»

«Ναι, αλλά αυτό δεν λύνει το πρόβλημά μας, το οποίο είναι ο ίδιος ο Διόφαντος.» Η Μιράντα άναψε τσιγάρο. «Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να τον χειριστώ όπως τις άλλες ενέργειες της Διπλωμένης Γης...»

«Δηλαδή;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Μάλλον όχι. Είναι πολύ δυνατός. Είναι... Έχει θέληση.»

«Μόνη σου μιλάς, ή σ'εμένα; Γιατί δεν καταλαβαίνω τίποτα.»

Η Μιράντα μειδίασε και τράβηξε ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο της. «Τις ενέργειες της Διπλωμένης Γης μπορούσα να τις χειριστώ σαν να ήταν κάτι το εύπλαστο. Καταλαβαίνεις; Για παράδειγμα, εκεί όπου έβγαιναν μέσα από την υλική πραγματικότητα της ενδοδιάστασης, μπορούσα να τις αρπάξω και να τις εκτοξεύσω. Μπορούσα ακόμα και να κρυφτώ μέσα τους σαν να ήταν καταρράκτης. Μπορούσα να αλλάξω την πορεία τους.»

«Αν λοιπόν ο Διόφαντος αποτελείται από αυτές τις ενέργειες, Μιράντα—»

«Εκεί είναι το σφάλμα στην υπόθεση. Ο Διόφαντος, ναι, αποτελείται από αυτές τις ενέργειες, αλλά έχει θέληση. Οι συνηθισμένες εσωτερικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης δεν είχαν θέληση· δεν ήταν ζωντανές οντότητες, δεν σκέφτονταν. Καταλαβαίνεις τη διαφορά;»

«Ναι, τώρα νομίζω πως αρχίζω να καταλαβαίνω. Δεν σου έφερναν αντίσταση.»

«Ακριβώς. Δεν μου έφερναν αντίσταση. Ήταν σαν να παίζεις με το νερό: να το σπρώχνεις από δω, να το σπρώχνεις από κει, να το πιάνεις μες στις χούφτες σου και να το πετάς. Τι γίνεται, όμως, όταν το νερό είναι ζωντανό; Όταν ορθώνεται μπροστά σου και σε χτυπά σαν να πετάγεται με μάνικα;»

«Χμμ... Τι ήταν ο Διόφαντος προτού καταντήσει έτσι; Κάποιος μάγος, σωστά;»

«Ναι, μάγος. Από εδώ, από τη Ρελκάμνια. Και κάποτε βρέθηκε στη Διπλωμένη Γη. Όλοι εκεί τον θεωρούσαν πολύ περίεργο. Εξερευνούσε

πολλά και διάφορα. Εξαφανιζόταν για μεγάλες χρονικές περιόδους. Είχε αλλόκοτες γνώσεις. Ο Ζόραλεμ'σαρ – ένας άλλος μάγος που βρισκόταν στη Διπλωμένη Γη, ο οποίος δυστυχώς δεν επιβίωσε – μου είπε ότι ο Διόφαντος ήταν σαν να μετατράπηκε σε σαμάνο εκεί, στην ενδοδιάσταση. Σαν να ξέχασε την κανονική εκπαίδευσή του ως μάγος. Ο Ζόραλεμ το παρομοίωσε με το να πέφτεις στον βαρβαρισμό.»

«Ναι...» είπε ο Αλέξανδρος, σκεπτικά. «Συνήθως το αντίθετο συμβαίνει – αν συμβαίνει ποτέ. Οι σαμάνοι μπορεί, ίσως, να εκπαιδευτούν' αλλά δεν έχω ξανακούσει ένας κανονικός μάγος των μαγικών ταγμάτων να ξεχνά την εκπαίδευσή του και να γίνεται σαμάνος.»

Η Μιράντα ένευσε. «Ο Διόφαντος είναι, αναμφίβολα, ιδιαίτερη περίπτωση. Και τώρα δεν είναι καν άνθρωπος, προφανώς. Κάπου στα Έγκατα της Διπλωμένης Γης πρέπει να απώλεσε τη σάρκινή μορφή του και να έγινε πλήρως ενεργειακός. Ίσως να συνέβαλαν σ'αυτό και κάποιοι από τους κρυστάλλους που υπήρχαν εκεί.»

«Μιλάς για πράγματα που δεν γνωρίζω.»

Η Μιράντα τού είπε, εν συντομία, για τα Έγκατα της Διπλωμένης Γης – για τις σπηλιές και τις σήραγγες που βρίσκονταν κάτω από το έδαφος της ενδοδιάστασης, καθώς και για τις παράξενες μορφές ζωής που μπορούσες να απαντήσεις εκεί.

«Το μέρος που περιγράφεις είναι τόσο αλλόκοτο που οτιδήποτε μπορεί να συνέβη στον Διόφαντο σ'αυτό τον υπόγειο κόσμο,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Ναι,» ένευσε η Μιράντα, έχοντας τελειώσει το τσιγάρο της. «Και τώρα καλύτερα να ξεκινήσουμε,» είπε. «Έχει αρχίσει να σουρουπώνει.»

«Πηγαίνεις, λοιπόν, να τον αντιμετωπίσεις χωρίς να έχεις αποφασίσει πώς θα τον πολεμήσεις;»

«Τι άλλη επιλογή έχω, Αλέξανδρε; Εγώ φταίω που τώρα βρίσκεται στην Πόλη. Εγώ τον έφερα–»

«Έλα τώρα, Μιράντα, δεν σχεδιάζεις να–»

«Το να είσαι απερίσκεπτη δεν σε απαλλάσσει από τις ευθύνες σου!»

«Κρίνεις πολύ αυστηρά τον εαυτό σου, και το ξέρεις. Τι θα έλεγες στη Μιράντα, αν δεν ήσουν η Μιράντα;»

«Να μην είχε κάνει μια τόσο μεγάλη μαλακία. Σκότωσα χιλιάδες ανθρώπους, Αλέξανδρε!» Δάκρυα γυάλισαν στα μάτια της. Πήρε το βλέμμα της απ'το πρόσωπό του· το έστρεψε έξω απ'το όχημα. Έβαλε τα πόδια της στα πετάλια. Πάτησε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε τη μηχανή. «Σκότωσα ακόμα και τους συντρόφους μου από τη Διπλωμένη Γη – αυτούς που ήταν παγιδευμένοι εκεί και ήθελαν να επιστρέψουν στη Ρελκάμνια, απεγνωσμένα. Είμαι...» Κούνησε το κεφάλι της. Έβαλε τα χέρια της στο τιμόνι. Ξεροκατάπιε. «Πρέπει να αντιμετωπίσω τον Διόφαντο. Αν δεν θέλεις νάρθεις μαζί μου–»

«Σου είπα ότι θα έρθω–»

«–είσαι απόλυτα δικαιολογημένος. Βασικά, αν έχεις έστω και λίγη λογική, δεν θα έρθεις. Θα είναι επικίνδυνο.»

«Θα έρθω,» είπε επίμονα ο Αλέξανδρος.

Τότε, μόνο μία εξήγηση υπάρχει: η Πόλη σε θέλει μαζί μου, σκέφτηκε η Μιράντα. Κι ελπίζω να ξέρει τι κάνει. Πάτησε το πετάλι, βάζοντας τους τροχούς του φορτηγού σε κίνηση, οδηγώντας το προς τις βόρειες παρυφές του καταυλισμού.

Ο Χέρκεγμοξ ξεπρόβαλε μέσα από την κονσόλα του οχήματος, βγαίνοντας με τρόπο που κανείς δεν θα μπορούσε να χαρακτηρίσει τίποτα λιγότερο από υπερφυσικό.

Ο Αλέξανδρος, έκδηλα, ξαφνιάστηκε.

Η Μιράντα είπε στον πολεοπλάστη, μιλώντας στη γλώσσα του, γρήγορα και συριστικά: «Η τελευταία-σου ευκαιρία να-φύγεις – πηγαίνω να-αντιμετωπίσω κάτι-επικίνδυνο.»

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβησαν. «Τι;»

«Μια ενεργειακή-οντότητα από τη-διάσταση-των-φίλων-μου.» Έδειξε με τον α-ντίχειρα προς τα πίσω, τους Φίλους. «Κάνει-καταστροφές στην-Πόλη – πρέπει να-τη-σταματήσω – αν-θέλεις φύγε τώρα – θα-είναι επικίνδυνο.»

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ φώτισαν πολύ έντονα. «Με-ενδιαφέρει Περιπλανώμενη! – τι ενεργειακή-οντότητα είναι; – ίδιες-ενέργειες με τους-φίλους-σου;»

«Ναι – είναι από μια-ενδοδιάσταση-που-καταστράφηκε όπως σου-είπα-παλιότερα – πολύ-παλιές-ενέργειες – το-ον-που-έφτιαξε-την-ενδοδιάσταση προσπαθούσε να-επιβιώσει από τη-θραύση του-Ενιαίου-Κόσμου.»

«Μ'ενδιαφέρει!» είπε ο Χέρκεγμοξ, πιο έντονα από πριν. «Μ'ενδιαφέρει-πολύ Περιπλανώμενη! – το-υποψιαζόμουν ότι οι-ενέργειες-των-φίλων-σου ήταν παλιές αλλά δεν-ήξερα πως ήταν τόσο-παλιές! – θα-έρθω μαζί-σου.»

«Θα-με-βοηθήσεις να-καταστρέψω την-ενεργειακή-οντότητα; – είναι επικίνδυνη για-την-Πόλη!»

«Θα-προσπαθήσω,» υποσχέθηκε ο πολεοπλάστης, και η Μιράντα αναρωτήθηκε αν είχε κάνει καλά που τον είχε προσκαλέσει. Τα πολεοσημάδια γύρω του δεν ήταν και τόσο ενθαρρυντικά. Φανέρωναν ενδιαφέρον – τρομερά έντονο ενδιαφέρον – αλλά όχι και πολλή διάθεση για βοήθεια.

Αυτό δεν σήμαινε, βέβαια, ότι ο Χέρκεγμοξ έλεγε ψέματα απαραίτητα. Σήμαινε απλώς πως ο ενθουσιασμός του ήταν τόσο μεγάλος που επισκίαζε οτιδήποτε άλλο.

Και είναι παραμήχανος. Πολλά μπορεί να περνάνε από τον ενεργειακό νου του σχετικά με τον Διόφαντο. Μπορεί να σκέφτεται πώς να τον... εκμεταλλευτεί για να κάνει κάτι που θέλει εκείνος, κάτι που θεωρεί ενδιαφέρον.

Πολύ αργά τώρα για να τον διώξω, όμως. Ή, μάλλον, από την αρχή ήταν πολύ αργά. Αν ο πολεοπλάστης ήθελε να την ακολουθήσει, θα την ακολουθούσε.

«Τι λέγατε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, βλέποντας πως η κουβέντα της με τον Χέρκεγμοξ είχε πάψει: είχαν κι οι δυο τους σταματήσει να βγάζουν παράξενους ήχους. (Και ο Αλέξανδρος απορούσε πώς ήταν δυνατόν η Μιράντα να βγάζει τέτοιους ήχους από το στόμα της. Η γλώσσα των πολεοπλαστών δεν έμοιαζε να είναι για ανθρώπους.)

«Θα έρθει μαζί μου για να με βοηθήσει να αντιμετωπίσω τον Διόφαντο.»

«Τον εμπιστεύεσαι;»

«Όχι. Αλλά θα έρθει.»

/31\

Η Μιράντα πηγαίνει, μαζί με πιστούς συμμάχους, να αντιμετωπίσει μια απειλή για την Πόλη: συναντά μεγαλύτερες δυσκολίες απ'ό,τι περίμενε, και μια αλυσίδα σχηματίζεται για να τη βοηθήσει.

Δεν είχαν πρόβλημα να περάσουν τα νότια σύνορα της Α' Κατωρίγιας μες στη νύχτα. Η Μιράντα τα είχε καταφέρει γι'ακόμα μια φορά να μπει σε μια φρουρούμενη συνοικία χωρίς να γίνει έλεγχος του φορτηγού με τους Φίλους. Ο Αλέξανδρος δεν αισθανόταν εντυπωσιασμένος· δεν νόμιζε ότι μπορούσε πλέον να εντυπωσιαστεί με τίποτα που έβλεπε από αυτήν.

Και πάει τώρα να πολεμήσει τον Διόφαντο μόνη της, ουσιαστικά. Τι να κάνω εγώ για να τη βοηθήσω; Δεν έχω υπερφυσικές δυνάμεις όπως εκείνη. Αλλά δεν μπορούσε και να την εγκαταλείψει. Για κάποιο λόγο, ίσως να τον χρειαζόταν.

Επιπλέον, ο Αλέξανδρος ήταν περίεργος να δει τι θα συνέβαινε με τον Διόφαντο.

«Τώρα,» του είπε η Μιράντα καθώς οδηγούσε, «είμαστε στον Ευγενή, τη νοτιοανατολικότερη περιφέρεια της Α' Κατωρίγιας.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. «Το ξέρω.» Είχε δει χάρτες. Γνώριζε πώς ήταν η γειτονική συνοικία από τότε που βρισκόταν στη Β' Κατωρίγια ως Αρχικατάσκοπος.

Η Μιράντα, οδηγώντας το φορτηγό, θυμόταν την τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ. Ήταν μαζί με την Εύνοια και τους Νομάδες των Δρόμων, τότε· είχαν σταματήσει στην Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών, με τα πολλά αγάλματα που αναρριχώμενη βλάστηση σκαρφάλωνε επάνω τους, καλοκλαδεμένη από κηπουρούς· είχαν μείνει για κάποιες ημέρες εκεί, ακούγοντας για τον πόλεμο στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν είχε επιτεθεί στη Β' Κατωρίγια ακόμα. Ούτε καν οι επιθέσεις των κουρσάρων των Ήμερων Συνοικιών δεν είχαν ξεκινήσει. Στη Μιράντα αυτά έμοιαζαν αρκετά

μακρινά τώρα, αν και δεν ήταν παρά μερικά λεπτά συγκριτικά με τη μακροχρόνια ζωή της.

Ο Ευγενής που έβλεπαν τα μάτια της απόψε, διαβάζοντας τα πολεοσημάδια, ήταν πολύ διαφορετικός απ'αυτόν που είχαν δει τότε. Η Πόλη τής μιλούσε για τρόπο και πανικό και «τυχαίες καταστροφές», και για ένα «φωτεινό τέρας», και για μια «τρομαχτική/εξωπραγματική συμμορία». *Ο Διόφαντος και τα Εκτρώματά του, και ό,τι άλλο τον υπηρετεί*, σκέφτηκε η Μιράντα, και ακολούθησε τα σημάδια που πίστευε ότι θα την οδηγήσουν σ'αυτόν.

Ο Χέρκεγμοξ στεκόταν ακόμα επάνω στην κονσόλα του οχήματος, κοιτάζοντας έξω από το μπροστινό παράθυρο, με τα μάτια του να φωτίζουν σαν αδύναμοι φακοί.

Ο Αλέξανδρος τράβηξε ένα πιστόλι μέσα από το πανωφόρι του. Ήταν πυροβόλο, ενεργοβόλο, και ηχητικό (άλλαζες τις λειτουργίες με το γύρισμα ενός διακόπτη), αλλά αμφέβαλλε ότι θα μπορούσε να τον βοηθήσει και πολύ εναντίον του Διόφαντου και των ακόλουθών του. *Αν αληθεύουν όσα έχουμε ακούσει από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης*, σκέφτηκε, *τίποτα δεν τον βλέπτει*. Και δεν έβλεπε κανέναν λόγο γιατί να μην αλήθευαν όσα έλεγαν τα μέσα μαζικής πληροφόρησης, στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Η Μιράντα οδηγούσε από τον έναν δρόμο του Ευγενή στον άλλο κατευθυνόμενη βόρεια και ανατολικά, προς τη μεριά της Αλάθευτης Οδού. Αλλά καταλάβαινε ότι βρισκόταν ακόμα μακριά από αυτή την πελώρια λεωφόρο. *Ο Διόφαντος είναι πιο κοντά μου απ'ό,τι η Αλάθευτη...* Και τώρα τα πολεοσημάδια τής μιλούσαν και για–

Πυροβολισμοί έφτασαν στ'αφτιά της και του Αλέξανδρου. Πυροβολισμοί και φασαρία.

Ναι, σκέφτηκε η Μιράντα, ο Διόφαντος είναι κοντά...

«Σα να μου φαίνεται ότι βρήκαμε τον δαίμονα που ψάχναμε,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Ναι.» Η Μιράντα οδήγησε το όχημά τους προς τα εκεί απ'όπου ακουγόταν ο σαματάς, αλλά με προσοχή, όχι με βιασύνη. Δεν είχε επιβιώσει πάνω από εκατό χρόνια ως θυγατέρα χωρίς να είναι προσεχτική.

«Θα του επιτεθείς τώρα;»

«Πρώτα, θα ελευθερώσω τα Εκτρώματα– τους Φίλους που ελέγχει.» Και πάτησε κουμπιά πάνω στην επικοινωνιακή συσκευή που είχε φτιάξει ο Χέρκεγμοξ στη Μεγαλοδιάβατη· ήχοι ακούστηκαν, μεταφέροντας ένα μήνυμα στους δέκα Φίλους στην πίσω μεριά του φορητού:

[ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ] [ΓΙΑ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ]

Της απάντησαν με μελωδίες από τα σφαιρικά τους σώματα, οι οποίες έκαναν τα σύμβολα επάνω σε κάποια κουμπιά της συσκευής να φωτίζουν:

[ΝΑΙ]

[ΣΕ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ]

[ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

Η Μιράντα, πατώντας πλήκτρα, τους είπε:

[ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΟΥΜΕ] [ΟΜΟΙΟΥΣ ΣΑΣ] [ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ] [ΘΑ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΩ]
[ΜΗΝ] [ΤΟΥΣ ΧΤΥΠΗΣΕΤΕ]

Τη ρώτησαν:

[ΘΑ ΜΑΣ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ] [;]

[ΝΑ ΑΜΥΝΘΟΥΜΕ] [;]

Η Μιράντα πάτησε πλήκτρα:

[ΜΟΝΟ] [ΑΜΥΝΑ]

Οι μελωδίες τους της αποκρίθηκαν ότι συμφωνούσαν.

Οι πυροβολισμοί έπαψαν να ακούγονται. Η Μιράντα σταμάτησε το φορητό σ'έναν δρόμο. «Απ'την άλλη μεριά,» είπε στον Αλέξανδρο, «είναι ο Διόφαντος.» Τον αισθάνομαι. Δεν το διάβαζε απλώς στα σημάδια της Πόλης. Ούτε ήταν η συνηθισμένη διαίσθηση των θυγατέρων. Ήταν κάτι άλλο – η εσωτερική ενέργεια της Διπλωμένης Γης εντός της.

«Γιατί δεν ακούγονται πυροβολισμοί πια;»

«Γιατί αυτοί που του επιτέθηκαν είναι μάλλον νεκροί, ή τράπηκαν σε φυγή.» Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα πλάι της και κατέβηκε από το όχημα.

Ο Αλέξανδρος την ακολούθησε.

«Μείνε μακριά,» τον προειδοποίησε εκείνη.

«Δεν ήρθα για να–»

«Μείνε μακριά – εκεί που δεν μπορούν να σε πλησιάσουν τα Εκτρώματα του Διόφαντου. Και έχει υπόψη σου ότι ο Διόφαντος μπορεί να

εκτοξεύσει και ενεργειακές ριπές. Δεν ξέρω με τι συχνότητα αλλά μπορεί να το κάνει.»

Οι Φίλοι βγήκαν επίσης από το φορτηγό και στάθηκαν γύρω από τη Μιράντα. Τα φωτάκια τους αναβόσβηναν, νευρικά ίσως· τα πλοκάμια τους αναδεύονταν.

Ο Αλέξανδρος είπε: «Εντάξει.»

Η Μιράντα βάδισε προς μια στροφή των δρόμων, γρήγορα, σχεδόν τρέχοντας. Οι Φίλοι την ακολούθησαν, προχωρώντας ολόγυρά της.

Ο Αλέξανδρος ήρθε πίσω της, αλλά σε απόσταση, με το πιστόλι του στο χέρι, προσεχτικός. *Πού είναι ο πολεοπλάστης τώρα; αναρωτήθηκε. Θα βοηθήσει ή όχι;*

Η Μιράντα έφτασε στη γωνία και έστριψε, βλέποντας πως, πέρα από τον μικρό δρόμο που αντίκριζε, τα πολεοσημάδια μιλούσαν για «καταστροφή» και για «φωτεινό τέρας» και για «τρομαχτική/εξωπραγματική συμμορία». Έκανε νόημα στους Φίλους να μείνουν πίσω της και βάδισε στο πλάι ενός τοίχου, μες στο σκοτάδι, προσπαθώντας να κινείται όσο το δυνατόν πιο κρυμμένη. Αν και υποψιαζόταν – φοβόταν – ότι και ο Διόφαντος ίσως να μπορούσε να την αισθανθεί όπως αυτή αισθανόταν εκείνον. *Έχω κι εγώ ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα μου. Αλλά, σίγουρα, όχι τόση πολλή όση ο Διόφαντος. Λογικά, πρέπει να μπορώ να τον αισθανθώ πιο εύκολα και πιο μακριά απ'ό,τι μπορεί να με αισθανθεί αυτός.*

Κοιτάζοντας από την άκρη μιας γωνίας είδε έναν δρόμο όπου πρόσφατα είχε διεξαχθεί κάποια σύγκρουση: σκοτωμένοι στρατιώτες, δύο κατεστραμμένα τετράκυκλα πολεμικά οχήματα, διάφορα θραύσματα απλωμένα δώθε-κείθε. Ο Διόφαντος αιωρείτο μισό μέτρο πάνω από το ταλαιπωρημένο πλακόστρωτο. Από το λαμπερό σώμα του ξεκινούσαν ενεργειακές αλυσίδες που κατέληγαν σε έξι Εκτρώματα (η Μιράντα δεν μπορούσε να τα σκέφτεται ως Φίλους αυτά). Τριγύρω χοροπηδούσαν και τινάζονταν μικρές ενεργειακές οντότητες, θυμίζοντας μεγάλα έντομα και αιλουροειδή. Πρέπει να ήταν καμιά εκατοστή στο σύνολο. Λίγο πιο πέρα βρισκόταν μια συμμορία από ανθρώπους που τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ότι ήταν «οπλισμένοι/εξαναγκασμένοι πολίτες». Βαστούσαν διαφόρων ειδών όπλα και χτυπούσαν την κλει-

στή είσοδο μιας πολυκατοικίας, φωνάζοντας στους ενοίκους ν'ανοίξουν αν ήθελαν το καλό τους. Ν'ανοίξουν και να βγουν.

Η φωνή του Διόφαντου αντήχησε σαν τηλεπικοινωνιακά παράσιτα:
~ΒΓΕΙΤΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΟΥΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗΣ! ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΖΩ!~

Αυτό είχε βάλει στο μυαλό του λοιπόν, σκέφτηκε η Μιράντα: να γίνει βασιλιάς της Ρελκάμνια. Είχε τελείως παραφρονήσει απ'ό,τι κι αν του συνέβη στα Έγκατα της Διπλωμένης Γης. Η Ρελκάμνια είχε μόνο μία Παντοκράτειρα κάποτε, και ποτέ άλλοτε δεν είχε μονάρχη. Τουλάχιστον, η Μιράντα δεν θυμόταν να έχει και ούτε είχε διαβάσει για κάτι τέτοιο πουθενά.

Ωρα να δώσουμε τέλος σε τούτο το παιχνίδι, σκέφτηκε. Κι έτρεξε καταπάνω στο Έκτρωμα που βρισκόταν πιο κοντά της. Τινάχτηκε σαν γάτα της Πόλης, όχι παρεμποδισμένη από το τεχνητό πόδι του Κλαρκ αλλά ίσως ενισχυμένη από αυτό. Άρπαξε την ενεργειακή αλυσίδα που συνέδεε το μηχανικό ον με τον Διόφαντο και την τράβηξε με δύναμη. Αισθάνθηκε ένα έντονο τράνταγμα και, μετά, η αλυσίδα έφυγε από το σφαιρικό σώμα του Εκτρώματος, μαζεύτηκε προς τον Διόφαντο.

Ο οποίος, συρίζοντας αγριεμένα, στράφηκε στη Μιράντα. Το πρόσωπό του δεν είχε χαρακτηριστικά, αλλά δίχως αμφιβολία η προσοχή του ήταν τώρα επάνω της. Είχε γυρίσει.

Το Έκτρωμα, συγχρόνως, ύψωσε τα πλοκάμια του προς το μέρος της. Αλλά οι Φίλοι βρέθηκαν στη στιγμή γύρω της, βγάζοντας μελωδικούς ήχους, προσπαθώντας να επικοινωνήσουν μαζί του. Και το Έκτρωμα του Διόφαντου δεν επιτέθηκε· άρχισε κι αυτό να γίνεται Φίλος.

Ο Αλέξανδρος τα έβλεπε όλ' αυτά από κάποια απόσταση, κρατώντας το πιστόλι του έτοιμο, γυρισμένο στην ηχητική λειτουργία, αναρωτούμενος αν οι ηχητικές ριπές μπορούσαν ίσως να κάνουν ζημιά στον Διόφαντο. *Μάλλον όχι. Θα το είχαν ήδη καταλάβει οι Α' Κατωρίγιοι αν ήταν τόσο απλό.*

~ΕΞΥΞΑΝΑ!~ φώναξε ο Διόφαντος, και στο χέρι του (αν μπορούσε να χαρακτηριστεί *χέρι*, έτσι όπως ήταν η μορφή του) βρέθηκε ξαφνικά ένα μακρύ ενεργειακό δόρυ που φάνηκε να γεννιέται μέσα από τον εαυτό του. Ο Διόφαντος το ύψωσε και το τίναξε καταπάνω στη Μιράντα—

–η οποία είχε ήδη πεταχτεί και κυλούσε στο πλάι, γρήγορα, κάνοντας τούμπα, χρησιμοποιώντας την τέχνη της Γατομαχίας («το κύλισμα της γάτας»), αποφεύγοντας το φωτεινό βλήμα και πηγαίνοντας προς το επόμενο Έκτρωμα που βρισκόταν πιο κοντά της.

Τα πλοκάμια του έκαναν να τη χτυπήσουν, αλλά η Μιράντα αρπάχτηκε από έναν μεταλλικό στύλο (που η λάμπα στην κορυφή του ήταν κατεστραμμένη από την πρόσφατη σύγκρουση), πήδησε καταπάνω σ'έναν τοίχο, τον χτύπησε με τα πόδια της, και τινάχτηκε προς την αντίθετη μεριά, περνώντας πάνω από το Έκτρωμα, φτάνοντας πλάι στη λαμπερή αλυσίδα του, την οποία και αμέσως άρπαξε – τραβώντας. Ενέργειες έτριξαν γύρω της, και το φωτεινό πλοκάμι του Διόφαντου ξεκόλλησε από το σώμα του Εκτρώματος προτού αυτό προλάβει να στρέψει τα δικά του πλοκάμια εναντίον της Μιράντας.

Ο Διόφαντος κραύγασε οργισμένα. Είχε ήδη χάσει δύο από τα Εκτρώματα που έλεγχε.

Οι Φίλοι έβγαζαν μελωδίες, έντονα.

Η Μιράντα κύλησε ξανά πάνω στο πλακόστρωτο που ήταν γεμάτο συντρίμια και πτώματα, αποφεύγοντας δύο πλοκάμια του συγχυσμένου Εκτρώματος που είχε μόλις ελευθερώσει. Το ένα παραλίγο να τη χτυπήσει στο καλό της πόδι, και η Μιράντα ήξερε πόσο επικίνδυνο θα ήταν αυτό. Θανατηφόρο, ακόμα και για εκείνη. Μπορεί να μην πέθαινε τόσο γρήγορα όσο οι κανονικοί άνθρωποι αλλά θα πέθαινε στο τέλος, σαν να είχε δηλητηριαστεί.

~ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ!~ πρόσταξε ο Διόφαντος, και κυρίως απευθυνόταν στη συμμορία του – τους οπλισμένους ανθρώπους. Τα τέσσερα Εκτρώματα που του απέμεναν τα έλεγχε άμεσα, και τις ενεργειακές οντότητες πρέπει να μπορούσε να τις διατάξει χωρίς να μιλά σε ανθρώπινη γλώσσα.

Η συμμορία κινήθηκε προς τη Μιράντα, υψώνοντας τα όπλα τους. Αξιολύπητοι τής φαίνονταν. «Μακριά!» τους φώναξε. «Αν θέλετε το καλό σας, φύγετε! Δεν είχατε άλλη επιλογή απ'το ν'ακολουθήσετε αυτό τον δαίμονα – αλλά τώρα φύγετε! Τώρα ήρθε το τέλος του!»

~ΟΧΙ ΑΠΟ ΕΣΕΝΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ!~ έτριξε ο Διόφαντος, εκτοξεύοντας ακόμα μια φωτεινή λόγχη.

Η Μιράντα τινάχτηκε, αποφεύγοντάς την.

Οι μικρές ενεργειακές οντότητες την κυνήγησαν σαν σμήνος από έντομα και αιλουροειδή.

Ο Αλέξανδρος σημάδεψε τη μάζα τους με το πιστόλι του και εξαπέλυσε μια ηχητική ριπή καταπάνω τους· και μια δεύτερη. Τραντάζοντάς τες. Αποπροσανατολίζοντάς τες. Και νόμιζε, μάλιστα, πως είδε και μερικές να σβήνουν σαν φλόγες που ένας ξαφνικός άνεμος τις έχει φουσήξει.

Η Μιράντα απομακρύνθηκε από τις ενεργειακές οντότητες, αλλά ήδη δύο Εκτρώματα τη ζύγωναν, και τέσσερις συμμορίες την πυροβολούσαν. Οι σφαίρες τους αστόχησαν· ήταν θλιβεροί σκοπευτές. Η Μιράντα πήδησε κι αρπάχτηκε από την κάτω μεριά ενός μπαλκονιού, ώστε τα Εκτρώματα να μην την κλείσουν ανάμεσά τους. Μ'ένα τίναγμα βρέθηκε πίσω από το ένα, γράπωσε την ενεργειακή αλυσίδα του, και την τράβηξε κυλώντας συγχρόνως στο έδαφος. Η αλυσίδα έσπασε.

Οι Φίλοι έβγαζαν έντονες μελωδίες από τα σφαιρικά τους σώματα, τα φωτάκια τους αναβόσβηναν.

Ο Διόφαντος κραύγαζε, εξοργισμένος – ενεργειακά τριξίματα, τηλεπικοινωνιακά παράσιτα. Άπλωσε τρία πλοκάμια από το σώμα του, σαν μαστίγια, στρέφοντάς τα προς τους Φίλους, οι οποίοι σκορπίστηκαν τρομαγμένοι. Τα πλοκάμια επεκτείνονταν, κυνηγώντας τους, προσπαθώντας να προσκολληθούν επάνω τους για να τους παγιδέψουν, να τους κάνουν υποχείρια της θέλησης του Διόφαντου.

Η Μιράντα φώναξε στους συμμορίες: «Φύγετε, ανόητοι! ΦΥΓΕΤΕ όσο έχετε ακόμα καιρό!» Και (χρησιμοποιώντας την τέχνη της δωματοβασίας, την οποία γνώριζε καλά) πήδησε πάνω σε κάτι κάγκελα, κι από εκεί προς ένα μπαλκόνι: πιάστηκε από την άκρη του και ανέβηκε: και από το μπαλκόνι πήδησε κάτω ξανά, πλάι σ'ένα Έκτρωμα, κάνοντας ν'αρπάξει την αλυσίδα του–

Οι ενεργειακές οντότητες τής όρμησαν, κατακλύζοντάς την, χτυπώντας το σώμα της με μικρές εκκενώσεις ενέργειας. Η Μιράντα κραύγαζε, νιώθοντας το νευρικό της σύστημα να τραντάζεται, κουνώντας τα χέρια της για να διώξει το σμήνος. Δεν μπορούσε να επηρεάσει άμεσα τις ενέργειές τους γιατί δεν ήταν ενέργειες της Διπλωμένης Γης.

Ο Διόφαντος, τότε, την πλησίασε, τρίζοντας και γρυλίζοντας, αιωρούμενος μισό μέτρο πάνω από το έδαφος. Οι μικρότερες ενεργειακές

οντότητες σκορπίστηκαν, και ο λαμπερός αφέντης τους χίμησε στη Μιράντα σαν πελώριο αιλουροειδές περισσότερο παρά σαν άνθρωπος. Η Θυγατέρα άπλωσε τα χέρια της, αρπάζοντάς τον, προσπαθώντας να τον απωθήσει. Αισθάνθηκε την τρομερή του δύναμη επάνω της, να τη σπρώχνει, να κλονίζει το σώμα της πατόκορφα. Κραύγασε από πόνο και ένταση. Το τεχνητό πόδι της έπαψε να λειτουργεί, καθώς οι ενέργειες του Διόφαντου έκαναν τη μπαταρία του να εκραγεί, καίγοντας την κνήμη της Μιράντας που είχε πρόσφατα αναδημιουργηθεί από τις θεραπευτικές ιδιότητες των Θυγατέρων, τραυματίζοντας το δέρμα της.

Η Μιράντα έπεσε στο πλακόστρωτο, και ο Διόφαντος ήταν από πάνω της σαν σαρκοβόρο θηρίο από παλλόμενο φως, γρυλίζοντας, μουγκρίζοντας, προσπαθώντας να διαλύσει τις ενέργειές της. Τα δόντια της έτριζαν, το νευρικό της σύστημα πονούσε. Η Μιράντα πάλευε να τον αποτινάξει, χρησιμοποιώντας τη δύναμη της Διπλωμένης Γης εναντίον του. Μα ήταν πολύ ισχυρός, πανίσχυρος...

Οι Φίλοι στέκονταν σαστισμένοι, κοιτάζοντας την οδηγό τους να βρίσκεται πεσμένη και τον Διόφαντο να είναι από πάνω της σαν να την κατασπάραζε.

Ο Αλέξανδρος αισθανόταν μουδιασμένος. *Πώς μπορώ να τη βοηθήσω; Πώς...;* Το πιστόλι στο χέρι του σίγουρα ήταν τελείως άχρηστο εναντίον του Διόφαντου, και επικίνδυνο μάλιστα να τραυματίσει τη Μιράντα αν αστοχούσε.

«Μιράντα!» φώναξε ο Αλέξανδρος. «Τι να κάνω, Μιράντα;»

Δεν πήρε απάντηση από αυτήν – αμφέβαλλε αν τον είχε καν ακούσει – αλλά είδε, απρόσμενα, παράξενες κινήσεις από τους Φίλους. Τι έκαναν οι καταραμένοι; Ένωναν τα πλοκάμια τους; Ναι, αυτό έκαναν. Ο καθένας άπλωνε από ένα πλοκάμι του προς έναν άλλο και τα δύο πλοκάμια τυλίγονταν μεταξύ τους, φτιάχνοντας αλυσίδα. Και στην κορυφή αυτής της αλυσίδας, επάνω στο σφαιρικό σώμα ενός Φίλου, στεκόταν ο Χέρκεγμοξ, μοιάζοντας να δίνει διαταγές με κάποιον τρόπο. Τα μάτια του φώτιζαν έντονα· η ουρά του, παρατήρησε ο Αλέξανδρος, ήταν χωμένη μέσα στους μηχανισμούς του Φίλου που καβαλούσε.

Ο πολιορκηστής ύψωσε τα χέρια του, τώρα, γνέφοντας στον Αλέξανδρο. Εκείνος προς στιγμή νόμισε ότι είχε κάνει λάθος, ότι δεν μπορεί ο Χέρκεγμοξ να του έγνεφε. Αλλά ο πολιορκηστής συνέχισε να γνέφει, άρα δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

Ο Αλέξανδρος τον πλησίασε γρήγορα, ελπίζοντας πως το μεταλλό-δερμο τερατάκι είχε βρει τρόπο, επιτέλους, για να βοηθήσει τη Μιράντα.

Τα τρία Εκτρώματα που ακόμα έλεγχε ο Διόφαντος έρχονταν τώρα επίσης προς τον Χέρκεγμοξ, ενώ ενεργειακές αλυσίδες εξακολουθούσαν να τα δένουν με τον αφέντη τους παρότι εκείνος πάλευε με τη Μιράντα – η πάλη του έμοιαζε να είναι ανεξάρτητη από τον έλεγχο που ασκούσε στα μηχανικά όντα.

Τέσσερις Φίλοι – απ'αυτούς που δεν αποτελούσαν μέρος της αλυσίδας του Χέρκεγμοξ – βρέθηκαν ξαφνικά στο διάβα των Εκτρωμάτων του Διόφαντου, κλείνοντάς τους τον δρόμο: και μάχη με πλοκάμια ξέσπασε, καθώς τα μηχανικά όντα μαστίγωναν το ένα το άλλο και ενέργειες τινάζονταν, και δυνατοί, αλλά άψογοι, ήχοι αντηχούσαν σαν άγρια τραγούδια.

Ο Χέρκεγμοξ έδειξε το πιστόλι του Αλέξανδρου κι έγνεψε προς τη μεριά του.

Θέλει το όπλο μου; Ο Αλέξανδρος το έστρεψε προς τον πολιορκηστή, με τη λαβή μπροστά.

Ο Χέρκεγμοξ ξεβίδωσε βιαστικά την κάτω μεριά της λαβής, αποκαλύπτοντας τη μεγάλη μπαταρία στο εσωτερικό της. Την έβγαλε, πετώντας την κάτω. Ύστερα τράβηξε ένα καλώδιο – από κάπου (σχεδόν ως εκ θαύματος φάνηκε να παρουσιάστηκε στα χέρια του) – και το κάρφωσε μες στη λαβή, εκεί όπου πριν ήταν η μπαταρία. Μια μικρή ενεργειακή εκκένωση έγινε, μια λάμψη· και ο πολιορκηστής έγνεψε στον Αλέξανδρο να απομακρύνει πάλι το όπλο.

Εκείνος υπάκουσε, παρατηρώντας τώρα ότι η άλλη άκρη του καλωδίου ήταν συνδεδεμένη με το σφαιρικό σώμα του πρώτου Φίλου της αλυσίδας, η οποία αποτελείτο από έξι Φίλους. Οι υπόλοιποι μάχονταν με τα Εκτρώματα που ακόμα έλεγχε ο Διόφαντος.

Ο πολιορκητής έδειξε προς τον Διόφαντο και με τα δύο χέρια, μιλώντας συγχρόνως στη συριστική, γρήγορη λαλιά του, από την οποία ο Αλέξανδρος δεν καταλάβαινε λέξη.

*Τι θέλει να κάνω; Να πυροβολήσω τον Διόφαντο; Δεν υπήρχε άλλη ε-
ξήγ-*

Το σμήνος των μικρών ενεργειακών οντοτήτων ήρθε καταπάνω του.

Ο Αλέξανδρος, ενστικτωδώς, το σημάδεψε με το πιστόλι του και πάτησε τη σκανδάλη, ξανά και ξανά. Ενεργειακές ριπές εκτοξεύτηκαν από την κάννη του – μεγάλης ισχύος, πολύ λαμπερές, που πλάταιναν καθώς απομακρύνονταν από το όπλο, σχηματίζοντας κώνο. Οι ενεργειακές οντότητες σκορπίστηκαν, ενώ αρκετές από αυτές καταστράφηκαν από την πρώτη κιάλας ριπή.

*«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Αλέξανδρος. Τι έκανε το μεταλλόδερ-
μο τερατάκι; Το καλώδιο τραβά ενέργεια από τους Φίλους και τη δίνει
στο όπλο μου;*

Ο Χέρκεγμοξ φώναζε (όσο ήταν δυνατόν να φωνάζει στη χαμηλή γλώσσα του) εξακολουθώντας να δείχνει τον Διόφαντο που έμοιαζε να κατασπαράζει τη Μιράντα όπως μια μεγάλη γάτα της Νυχωτής θα κατασπάραζε έναν τυχαίο άτυχο περαστικό.

Ο Αλέξανδρος σημάδεψε τον Διόφαντο και πίεσε τη σκανδάλη βαθιά, κρατώντας το πιστόλι και με τα δύο χέρια. Η ριπή τύλιξε την ενεργειακή οντότητα με καταφανή δύναμη. Ο Διόφαντος τινάχτηκε πέρα, φεύγοντας πάνω από τη Μιράντα. Κύλησε στον αέρα σαν ο αέρας να ήταν έδαφος.

Ο Αλέξανδρος τον ξαναχτύπησε με το πιστόλι του, και τον άκουσε να βρυχέται σαν θηρίο από ενεργειακές διαρροές και τηλεπικοινωνιακά παράσιτα.

Ύστερα, ο Διόφαντος έτρεξε προς μια γωνία, και τα Εκτρώματά που ακόμα έλεγχε τον ακολούθησαν. Το ίδιο και όσες από τις μικρότερες ενεργειακές οντότητες απέμεναν. Η οπλισμένη συμμορία των ανθρώπων έμεινε ακίνητη. Τα όπλα τους τώρα τα είχαν κατεβασμένα, κι απλά κοίταζαν σαν χαμένοι.

Ο Αλέξανδρος επιχείρησε να ξαναβάλει εναντίον του Διόφαντου, ελπίζοντας να τον αποτελειώσει· αλλά τώρα, με το πάτημα της σκανδά-

λης, καμιά ριπή δεν εκτοξεύτηκε απ'το πιστόλι του. Τι σκατά είχε γίνει;
Χάλασε, το γαμημένο;

Ο Αλέξανδρος στράφηκε στον πολεοπλάστη. Είδε ότι εκείνος είχε τραβήξει το καλώδιο από το σφαιρικό σώμα του πρώτου Φίλου της αλυσίδας και μιλούσε έντονα.

«Γιατί;» γρύλισε ο Αλέξανδρος. «Γιατί; Έπρεπε να μ'αφήσεις να τον αποτελειώσω τον καταραμένο!»

Ο Χέρκεγμοξ συνέχιζε να μιλά, μοιάζοντας να προσπαθεί να εξηγήσει κάτι. Αλλά ο Πανιστόριος δεν καταλάβαινε τίποτα.

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» γρύλισε. Και ύστερα πρόσεξε ότι τα φωτάκια πάνω στα σώματα των Φίλων είχαν εξασθενίσει, ενώ τα κινούμενα κομμάτια τους – αυτά που θύμιζαν γρανάζια και πιστόνια – κινούνταν πιο αργά τώρα. Επίσης, και τα πλοκάμια τους φαίνονταν κάπως... χαλαρά. Σαν κουρασμένα.

Αντλούσα από τη δική τους ενέργεια για να χτυπώ τον Διόφαντο... Φυσικά... Γι'αυτό, μάλλον, ο πολεοπλάστης δεν τον είχε αφήσει να ρίξει κι άλλες ριπές. Ίσως να σκότωνε τους Φίλους αν συνέχιζα.

Κι αμέσως μετά σκέφτηκε: *Το έκαναν για να βοηθήσουν τη Μιράντα. Συμφώνησαν να εξαντλήσουν τον εαυτό τους για να τη σώσουν.*

Ο Αλέξανδρος έστρεψε το βλέμμα του στη Θυγατέρα της Πόλης και, βλέποντας πως ήταν ακόμα ξαπλωμένη στο πλακόστρωτο, έτρεξε κοντά της.

/32\

Ένας σαμάνος είναι ανήσυχος' ένας πολεοπλάστης δίνει εξηγήσεις και επισκευάζει έναν χαλασμένο μηχανισμό' οι Νομάδες των Δρόμων έχουν έναν καινούργιο προορισμό' ο Σημαδεμένος κάνει συζητήσεις' ο Βόρκεραμ-Βορ ζητά μια χάρη από ιερωμένους' ο Βάρνελ-Αλντ βάζει σε εφαρμογή τα σχέδιά του' ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μιλά, ενώ η Καρζένθα-Σολ σφυροκοπά μια καλά προστατευμένη περιφέρεια.

Αφού έκαναν έρωτα, ο Θόρινταλ βγήκε από τη σκηνή και καθόταν απέξω, καπνίζοντας, ενώ νυχτερινοί ήχοι έρχονταν από τον καταυλισμό των Νομάδων ολόγυρά του. Το *Δρομοράδιο* δεν λειτουργούσε τώρα' ο Ζάρντερακ, ο Βόντεκ, και η Κλειώ έκαναν διάλειμμα: είχαν κι αυτοί ανάγκη από ύπνο.

Τις τελευταίες δύο ημέρες είχε αρχίσει να μιλά και η Κλειώ στο ράδιο, κάνοντας διάφορους σχολιασμούς – για την επικαιρότητα, για τον καιρό, για μόδες – και φαινόταν να έχει ταλέντο. Της άρεσε.

Τις τελευταίες δύο ημέρες... σκέφτηκε ο Θόρινταλ, που η Μιράντα λείπει, και δεν έχει ακόμα επιστρέψει... Κανονικά, έπρεπε να ήταν εδώ!

Φύσηξε καπνό μες στον παγερό αέρα της νύχτας.

Και δεν είχε εξαφανιστεί μόνο η Μιράντα, αλλά, παραδόξως, και ο Χέρκεγμοξ. Ο Θόρινταλ δεν μπορούσε να καταλάβει πού είχε πάει ο πολεοπλάστης. Τον φώναζε μα εκείνος δεν παρουσιαζόταν, και κανείς από τους άλλους Νομάδες δεν είχε δει το «διαβολάκι του σαμάνου». Ήταν σαν ο Χέρκεγμοξ να είχε αποφασίσει πια να τους εγκαταλείψει.

Χωρίς να πει ούτε ένα αντίο.

Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν αν θάπρεπε ν' ανησυχήσει γι' αυτόν. Επειδή ήταν πολεοπλάστης – ένα μυθικό ον της Ατέρμονης Πολιτείας – ένα παράξενο μεταλλόδερμο πλάσμα με τέσσερα πόδια, δύο χέρια, και μια ουρά με πέρασ σαν αιχμηρό κατσαβίδι – δεν σήμαινε πως δεν μπορούσε να του συμβεί κάτι άσχημο.

Όμως ο Θόρινταλ δυσκολευόταν ν' ανησυχήσει για τον Χέρκεγμοξ όταν ανησυχούσε περισσότερο για τη Μιράντα. Γιατί δεν είχε επιστρέψει ακόμα στον καταυλισμό των Νομάδων; Δεν ήθελε να έρθει εδώ για να ξεκινήσει να ψάχνει για την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ;

Και ο Θόρινταλ ανησυχούσε και γι' αυτές συγχρόνως. Τους είχε στήσει η Κορίνα κάποιο ύπουλο παιχνίδι; Ήταν κάπου, κάπως, μπλεγμένες;

Η Λάρνια βγήκε απ' τη σκηνή και κάθισε δίπλα του, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από τους ώμους του, δαγκώνοντας ελαφρά το αφτί του. «Τι κάνεις εδώ, μες στο κρύο;» τον ρώτησε. «Έλα μέσα!»

«Σκέφτομαι.»

«Τι;»

Ο Θόρινταλ δίστασε προς στιγμή να της μιλήσει. Γνώριζε, άλλωστε, ότι η Λάρνια δεν συμπαθούσε τη Μιράντα. Ούτε καμιά άλλη από τις θυγατέρες. Εκτός από την Εύνοια, εννοείται. Την Εύνοια οι πάντες τη συμπαθούσαν. Κι όλοι οι Νομάδες την έβλεπαν σαν παλιά συγγενή τους. Μια συγγένεια όχι εξ αίματος αλλά ψυχική: και πολύ πιο δυνατή.

Ο Θόρινταλ τράβηξε μια τζούρα απ' το τσιγάρο του, φύσηξε καπνό-

Η Λάρνια τού άρπαξε το τσιγάρο απ' το χέρι και τράβηξε κι εκείνη μια τζούρα. Τα χείλη της αναζήτησαν, ξαφνικά, τα χείλη του· κόλλησαν πάνω τους, και, καθώς οι δυο τους φιλιόνταν, ο καπνός μέσα της πέ- ρασε στο στόμα του Θόρινταλ, βγήκε από τα ρουθούνια του ενώ έ- βγαινε κι από τα δικά της. Ύστερα έβηχαν· παραλίγο να πνιγούν. Η Λάρνια χαμογελούσε. «Έλα μέσα,» επέμεινε. «Τι κάθεσαι και σκέφτε- σαι εδώ;»

«Είναι δύο ολόκληρες ημέρες από τότε που έφυγε η Μιράντα,» της είπε ο Θόρινταλ. «Δύο ολόκληρες ημέρες κι ένα απόγευμα.»

«Η Μιράντα. Αυτή πάλι.»

«Υποτίθεται ότι θα ερχόταν ξανά από εδώ, για να ψάξει για την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ, Λάρνια. Αλλά δεν έχει έρθει.»

«Και λοιπόν;» έκανε απότομα εκείνη.

«Δεν ξέρω τι να υποθέσω-»

«Τίποτα να μην υποθέσεις!» Έμοιαζε θυμωμένη ξαφνικά. «Θυγατέρες της Πόλης δεν είναι; Ξέρουν τι κάνουν!»

«Είναι δυνατόν, ύστερα από όλ' αυτά που γνωρίζουμε, να μην ανησυχείς έστω και λίγο; Μπορεί να κινδυνεύουν. Επειδή είναι θυγατέρες της Πόλης δεν πάει να πει πως δεν μπορεί να κινδυνεύουν.»

«Και τι να κάνουμε εμείς, αν κινδυνεύουν ή όχι; Να καθόμαστε μες στο κρύο;» μούγκρισε η Λάρνια.

Ο Θόρινταλ δεν απάντησε. Πήρε το τσιγάρο του από το χέρι της, τράβηξε ακόμα μια τζούρα, και μετά το έσβησε κάτω από τη μπότα του. Είχε πλέον τελειώσει.

Η Λάρνια σηκώθηκε από δίπλα του και ξαναμπήκε στη σκηνή.

Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν ένα φωτεινό θηρίο να βρίσκεται από πάνω της, τραντάζοντας το σώμα της με τη δύναμή του, προσπαθώντας να τη διαλύσει, να διασκορπίσει τις ενέργειές της, να την καταστρέψει τελείως. Μετά, τα πάντα είχαν σκοτεινιάσει και νόμιζε πως αιωρείτο... μέσα σ'ένα κενό... όλα μαύρα...

Από κάπου βρήκε το σθένος ν'ανοίξει μια ψυχική πόρτα, καθώς το ταλαιπωρημένο σώμα της συνερχόταν.

Βλεφάρισε, και η όρασή της ξεθόλωσε. Είδε ότι βρισκόταν μέσα σε κάποιο όχημα. Κάποιο φορτηγό. Όχι «κάποιο»· ήταν το φορτηγό της, αυτό όπου έβαζε τους Φίλους. Και δύο απ'αυτούς βρίσκονταν δίπλα της, με τα πλοκάμια τους μαζεμένα: δύο μηχανικά σφαιρικά σώματα από λαμυρίζοντα ενεργειακά μέταλλα. Τα φωτάκια τους αναβόσβηναν. Μελωδίες βγήκαν από μέσα τους.

Κι άλλες μελωδίες ακούστηκαν έξω από το όχημα.

Ο πολεοπλάστης πήδησε μέσα, από την πίσω πόρτα. Τα μάτια του φώτιζαν σαν φακοί. Ζύγωσε τη Μιράντα βαδίζοντας στα τέσσερα πόδια του. «Είσαι-καλά Περιπλανώμενη;»

Η Μιράντα, που ήταν ξαπλωμένη, ανασηκώθηκε μουγκρίζοντας. «Έτσι νομίζω...»

Ο Αλέξανδρος μπήκε στο όχημα. Χαμογέλασε. Δεν υπήρχε ίχνος από τη συνηθισμένη ουδετερότητά του τώρα. «Μιράντα!»

«Κάποιος χαίρεται που με βλέπει;» τον πείραξε.

Ο Αλέξανδρος γέλασε, πλησιάζοντάς την για να γονατίσει δίπλα της και να την αγκαλιάσει σφιχτά. «Φοβήθηκα ότι ίσως να μη συνερχόσουν· και, μα τον Κρόνο, δεν ήξερα τι να κάνω! Ο πολεοπλάστης δεν

νομίζω ότι μπορεί να φτιάξει ανθρώπους – ακόμα και θυγατέρες της Πόλης – όπως φτιάχνει μηχανές.» Την άφησε απ'την αγκαλιά του. «Και εδώ είμαστε σε εχθρικό έδαφος, ουσιαστικά.» Κρατώντας ακόμα τους ώμους της, φίλησε τα χείλη της. «Πώς αισθάνεσαι;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη, μειδώντας. «Είμαι καλά. Δεν...» Συνοφρυώθηκε καθώς είχε πάει να μετακινήσει το τεχνητό πόδι της και δεν μπορούσε. Το κοίταξε. Είδε το καμένο παντελόνι, στην κνήμη, εκεί όπου είχε εκραγεί η μπαταρία.

«Ναι,» είπε ο Αλέξανδρος ακολουθώντας το βλέμμα της, «η μπαταρία εξερράγη, και σε τραυμάτισε λίγο.» Σήκωσε το μπατζάκι του παντελονιού, αποκαλύπτοντας το κομμένο πόδι που τώρα έφτανε ως την κνήμη: και η κνήμη ήταν χτυπημένη. Αλλά ελαφρά. Ένα έντονο κοκκίνισμα μόνο. «Πριν από μερικές ώρες ήταν πολύ χειρότερο. Η Πόλη σε θεραπεύει, Μιράντα.»

Εκείνη ένευσε. «Ναι. Το μόνο που φοβάμαι ξέρεις τι είναι;»

«Τι;»

«Ότι ίσως νάχουν χαλάσει οι μηχανισμοί του ποδιού. Μπορείς να μου φέρεις τη μπαταρία που έχω μες στο ντουλαπάκι της κονσόλας του φορτηγού;»

«Ναι, φυσικά.» Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε από δίπλα της και σύντομα επέστρεψε μαζί με τη μπαταρία.

Η Μιράντα την έβαλε στην ειδική θέση στην κνήμη του ποδιού. Και το πόδι πάλι δεν λειτουργούσε. Δεν μπορούσε να το κινήσει με το μυαλό της όπως πριν. Κάτι είχε χαλάσει. Αναστέναξε.

«Τίποτα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Υπάρχει κάποια ζημιά.» Και προς τον Χέρκεγμοξ, μιλώντας τη γλώσσα των πολεοπλαστών και δείχνοντας, συγχρόνως, το τεχνητό πόδι: «Μπορείς να-το-φτιάξεις; – θα-σου-χρωστάω χάρη.»

Τα μάτια του πολεοπλάστη αναβόσβησαν. Πλησίασε το τεχνητό πόδι, έβγαλε τη μπαταρία, έχωσε την άκρη της ουράς του σε μια από τις υποδοχές της μπαταρίας, και κάτι άρχισε να κάνει, κάτι αόρατο για τη Μιράντα. Ακόμα και τα πολεοσημάδια ήταν πολύ περίεργα. Τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβηναν πιο έντονα τώρα, και πιο γρήγορα.

Η Μιράντα αισθάνθηκε ένα ξαφνικό ενεργειακό ρεύμα να τη χτυπά, τραντάζοντάς την προς στιγμή, αλλά όχι πολύ βίαια: σαν γαργαλητό περισσότερο.

«Τι κάνει ο πολεοπλάστης;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, παρατηρώντας ότι το σώμα της είχε κλονιστεί απότομα.

«Το φτιάχνει. Περίμενε.»

«Σε πονάει;»

«Όχι.»

Ο Χέρκεγμοξ, χωρίς ακόμα να βγάλει την ουρά του από την υποδοχή της μπαταρίας, ρώτησε: «Μπορείς τώρα να-το-κινήσεις;»

Η Μιράντα το κίνησε.

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ έσβησαν – και άναψαν, δυνατά. Τράβηξε έξω την ουρά του, έβαλε τη μπαταρία στη θέση της.

Η Μιράντα κίνησε ξανά το τεχνητό μέλος. «Σ'ευχαριστώ.»

«Βαρετό-ήταν Περιπλανώμενη – δεν είχε-πλάκα.» Αλλά τα μάτια του αναβόσβησαν· ήταν διασκεδασμένος.

«Εντάξει τώρα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Ναι,» είπε η Μιράντα. «Τι ώρα είναι; Πόσες ώρες ήμουν αναίσθητη;»

«Ξημερώματα είναι. Ο Διόφαντος σε είχε ρίξει κάτω και σε... δεν ξέρω τι ακριβώς έκανε αλλά, σίγουρα, δεν ήταν τίποτα το καλό για εσένα.»

«Προσπαθούσε να διαλύσει τις ενέργειές μου. Να με σκοτώσει, ουσιαστικά.» Συνοφρυώθηκε καθώς μια καινούργια σκέψη πέρασε απ'το μυαλό της. «Πώς τον διώξατε από πάνω μου; Ή έφυγε από μόνος του;»

Ο Αλέξανδρος τής εξήγησε τι είχε συμβεί.

Η Μιράντα στράφηκε στον Χέρκεγμοξ, ρωτώντας τον τι ακριβώς είχε κάνει με τους Φίλους. Ο πολεοπλάστης τής είπε ότι είχε συγχρονίσει τις ενέργειές τους, τις είχε αντλήσει, και τις είχε βάλει να εκτοξεύονται ως ριπές – πολύ ισχυρές ριπές – από το πιστόλι του Πανιστόριου. Δεν ήταν συνηθισμένες ενέργειες, τόνισε· ήταν σαν αυτές του Διόφαντου.

«Θα-μπορούσαμε έτσι να-τον-σκοτώσουμε κιόλας;» ρώτησε η Μιράντα.

«Δεν-αποκλείεται – αλλά θα-πρέπει να-τον-παγιδέψουμε πρώτα αλλιώς θα-φύγει.» Και την προειδοποίησε ότι και οι Φίλοι μπορούσαν να πάθουν μεγάλο κακό από αυτό. Μπορούσαν ακόμα και να καταστραφούν τελείως. Τώρα οι ενέργειές τους ήταν ήδη εξαντλημένες από τις ριπές του Αλέ-

ξανδρου. Αν εξαντλούνταν κι άλλο, ίσως τα μηχανικά σώματά τους να έπαυαν να λειτουργούν – μόνιμα.

«Δεν θεραπεύονται από-μόνοι-τους;»

Θεραπεύονταν, αποκρίθηκε ο πολεοπλάστης, αλλά χρειάζονταν κάποιον χρόνο. Δεν γινόταν αμέσως. Οι μηχανισμοί τους ήταν φτιαγμένοι έτσι ώστε να αναπληρώνουν τις χαμένες ενέργειες. Πραγματικά αριστοτεχνικός σχεδιασμός, σχολίασε ο Χέρκεγμοξ. «Ούτε εγώ δεν είμαι σίγουρος ότι θα-μπορούσα να-φτιάξω κάτι-τέτοιο Περιπλανώμενη!»

«Ο-δημιουργός-τους ήταν ένας-θεός από τον-Ενιαίο-Κόσμο,» του θύμισε η Μιράντα.

«Τον-ζηλεύω.» Τα μάτια του πολεοπλάστη φεγγοβολούσαν έντονα.

«Τι λέτε τόσο ώρα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα τού είπε την περιλήψη, και έκανε και μια δική της ερώτηση: «Πού είμαστε τώρα; Η Πόλη μου μαρτυρά ότι το μέρος είναι ασφαλές...»

«Σ'ένα εγκαταλειμμένο γκαράζ,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Δε δυσκολεύτηκε να το βρω. Τα πάντα εγκαταλειμμένα έμοιαζαν χτες βράδυ εδώ, στον Ευγενή. Όλοι ήταν κλειδαμπαρωμένοι στα σπίτια τους, τρομοκρατημένοι από τον Διόφαντο. Μονάχα στρατιώτες της Α' Κατωρίγιας έβλεπες, αλλά ευτυχώς δεν πέσαμε πάνω τους.»

Η Μιράντα σκέφτηκε: *Η Πόλη σε καθοδήγησε, για να με βοηθήσει.* «Πρέπει να ξαναβρούμε τον Διόφαντο, Αλέξανδρε. Πρέπει να τον αποτελειώσουμε.»

«Θα κάνει κάτι ο πολεοπλάστης;»

«Σου εξήγησα, δεν σου εξήγησα;»

«Ναι. Διφορούμενη κατάσταση.»

«Ακριβώς. Οι μισοί Φίλοι είναι κουρασμένοι πολύ· οι άλλοι μισοί μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ριπές εναντίον του Διόφαντου. Αλλά ακόμα κι αυτό δεν είναι βέβαιο ότι θα τον καταστρέψει.»

Ο Αλέξανδρος είπε: «Έχουμε τρεις καινούργιους Φίλους στο πλευρό μας. Αυτούς που ελευθέρωσες. Τους άλλους ο δαίμονας τούς πήρε μαζί του, υποχωρώντας.»

«Οι ενεργειακές οντότητες που τον ακολουθούσαν;»

«Σκότωσα κάμποσες με το πιστόλι μου· οι υπόλοιπες έφυγαν με τον Διόφαντο.»

«Η συμμορία του; Οι άνθρωποι;»

«Αυτοί πήγαν προς άλλη κατεύθυνση μόλις ο αφέντης τους υποχώρησε.»

«Δεν τον ακολούθησαν;»

«Όχι. Βρήκαν ευκαιρία να την κοπανήσουν.»

«Δε σου μίλησαν καθόλου;»

«Τι να μου πουν; Θα είχα ζητήσει από τους Φίλους να τους καθαρίσουν, τους καριόληδες.»

Η Μιράντα μειδίασε. «Δεν έφταιγαν αυτοί.»

«Ναι, ήταν κατά βάθος καλά παιδιά και τα λοιπά. Αλλά το παίρνω προσωπικά όταν πυροβολούν κάποια που συμπαθώ.

»Τέλος πάντων. Εγώ θα έλεγα καλύτερα να επιστρέψουμε στον Βόρκεραμ-Βορ τώρα, για να ξεκουραστείς.»

«Δε μου χρειάζεται ξεκούραση, Αλέξανδρε. Είμαι καλά. Πρέπει να βρούμε τρόπο να αποτελειώσουμε τον Διόφαντο. Εσύ, βέβαια, αν θέλεις—»

«Μην το πεις καν,» την προειδοποίησε. «Είμαι μαζί σου, και θα μείνω.»

Η Μιράντα μειδίασε ξανά. Έπιασε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και τον φίλησε δυνατά.

Το πρωί, όταν βγήκαν από τη σκηνή τους, ο Θόρινταλ είπε στη Λάρνια: «Θα πάω βόρεια.»

«Βόρεια;» Τον κοίταξε συνοφρυωμένη, έχοντας μόλις δώσει ένα κομμάτι κρέας στον Νίσκαν, ο οποίος το κατασπάραζε κρατώντας το κάτω με το ένα πόδι και τραβώντας το με τα δόντια του.

«Στην Επιγεγραμμένη,» είπε ο Θόρινταλ.

«Δεν είναι δυνατόν να μιλάς σοβαρά!... Θες να πας εκεί γι' αυτήν;»

«Ναι, θέλω να δω αν η Μιράντα είναι καλά, και—»

«Τι σε νοιάζει, γαμώτο!» φώναξε η Λάρνια, και ο Νίσκαν ύψωσε το κεφάλι του, στενεύοντας τα γαλανά του μάτια που ήταν σαν δύο σημεία απρόσμενου φωτός πάνω στο κατάμαυρο κεφάλι του.

«Είναι φίλη μας—»

«Από αυτήν άρχισαν όλα μας τα προβλήματα—»

«Δε φταίει η Μιράντα και το—»

«Από αυτήν ξεκίνησαν! Προτού την-»

«Τέλος πάντων. Δεν είναι μόνο η Μιράντα τώρα· είναι και η Άνμα και η Νορέλτα-»

«Ναι, 'είναι και η Άνμα και η Νορέλτα',» μιμήθηκε τη φωνή του.

«Γιατί φέρεσαι έτσι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;» Ο Θόρινταλ είχε αρχίσει να θυμώνει μαζί της. «Δε σου έχουν κάνει κανένα κακό οι θυγατέρες, Λάρνια! Και δεν μπορούμε να τις εγκαταλείψουμε. Κανονικά, η Μιράντα έπρεπε ως τώρα να είχε γυρίσει εδώ για ν'αναζητήσει την Άνμα και τη Νορέλτα. Θα πάω να δω τι συμβαίνει, είτε σ'αρέσει είτε όχι.»

«Μην περιμένεις ότι θάρθω μαζί σου»· και ο Νίσκαν σύριξε δίπλα της, δείχνοντας τα δόντια του.

«Δεν το περίμενα,» είπε ο σαμάνος, και στράφηκε απ'την άλλη, βαδίζοντας.

«Δε θα πάρεις ούτε τα πράγματά σου;»

«Δε φεύγω αμέσως.»

Ο Θόρινταλ, διασχίζοντας τον καταυλισμό των Νομάδων, βάδισε προς τη σκηνή της Εύνοιας.

Καθοδόν, τον είδε ο Εύθυμος. «Σαμάνε! Τι έχεις; Τρέχει τίποτα;»

«Ανησυχώ για τη Μιράντα,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ χωρίς να πάψει να βαδίζει. «Έπρεπε νάχε έρθει ως τώρα.»

Ο Εύθυμος τον ακολούθησε. «Ναι, κι εμείς το συζητούσαμε αυτό χτες το απόγευμα – εγώ, η Μαρίνα, ο Ρίμναλ, ο Ερέσναλ, κι ο Νικόδημος. Νομίζεις ότι μπορεί να της έχει συμβεί κάτι;»

«Αυτό θέλω να μάθω.»

Η σκηνή της Εύνοιας δεν ήταν μακριά, και ο Θόρινταλ βρήκε την Κυρά των Δρόμων να στέκεται μπροστά της, ντυμένη με κάπα. Τα χρυσαφένια μαλλιά της έπεφταν σαν μανδύας στην πλάτη της. Έμοιαζε με την αληθινή καρδιά του καταυλισμού, το πιο ζωτικό του μέρος.

«Θόρινταλ...» είπε. «Εσύ είσαι, λοιπόν.»

«Τι εννοείς, Εύνοια;»

«Το διαισθανόμουν ότι κάποιος με αναζητούσε τώρα· κάποιος με μεγάλη ανησυχία στο μυαλό του.»

«Θα φύγω από τον καταυλισμό,» δήλωσε ο σαμάνος. «Θα ταξιδέψω βόρεια, στην Επιγεγραμμένη, να μάθω τι συμβαίνει με τη Μιράντα. Κα-

νονικά, έπρεπε νάχε έρθει ώς τώρα, για να αναζητήσει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ.»

Ο Θόρινταλ είδε την ανησυχία του να καθρεπτίζεται στην όψη και στα όμορφα πράσινα μάτια της Εύνοιας. «Ναι, έχεις δίκιο,» είπε η Κυρά των Δρόμων. «Κι εγώ το σκεφτόμουν.»

«Θα πάω να ψάξω γι'αυτήν. Με τη μαγεία μου. Αν είναι κάπου στην Επιγεγραμμένη, θα τη βρω και θα-»

«Δε θα πας μόνος σου. Θα έρθουμε όλοι μαζί σου.»

«Μα, οι Νομάδες... Είναι επικίνδυνα προς τα βόρεια, Εύνοια... Ο πόλεμος του Αλυσσοδεμένου Ποιητή...»

«Δε μπορώ να εγκαταλείψω τη Μιράντα,» είπε η Εύνοια. «Και έχουμε ήδη μείνει αρκετά εδώ, στην Πλατεία Διχαλωτής. Ήρθε ο καιρός να φύγουμε.»

«Μ'ένα όχημα θα ταξιδέψω πιο γρήγορα, όμως. Θα-»

«Θα ταξιδέψουμε όλοι μέσα στα οχήματα.»

«Ξανά;» *(Οι Νομάδες των Δρόμων βαδίζουν στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας, τους έλεγε πάντα η Εύνοια. Βαδίζουν.)*

«Είναι απαραίτητο να γίνει ακόμα μια εξαίρεση.»

Από τα μεγάλα ηχεία του τετράκυκλου οχήματος με τις ψηλές ρόδες ακουγόταν το *Θολοί Δρόμοι* του συγκροτήματος Ασταμάτητοι Τροχοί.

Χτες, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε ζητήσει να δει την Αμάντα Πολύεργη, την Πολιτάρχη της Φιλήκης, και εκείνη τον είχε δεχτεί το απόγευμα. Είχαν μιλήσει - οι δυο τους και μερικοί σύμβουλοί της - μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο της συνοικίας, και ο Γουίλιαμ είχε κατ'αρχήν δηλώσει τη δυσαρέσκειά του για την απόφαση της κυρίας Πολύεργης να μπει στην υποτιθέμενη «συμμαχία» των σφετεριστών. Δεν καταλάβαινε ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια απάτη; Οι άνθρωποι ήταν πραξικοπηματίες και κακοποιοί!

Η Αμάντα απάντησε: «Αντιλαμβάνομαι ότι οι πράξεις τους δεν ήταν σύμφωνες με τον Νόμο, κύριε Σημαδεμένε. Ωστόσο, όπως εκείνοι λένε την ιστορία, ούτε οι δικές σας πράξεις ήταν σύμφωνες με τον Νόμο-»

«Κυρία Πολύεργη-»

«Ανεξαρτήτως, όμως, τι συνέβη στο παρελθόν, οφείλουμε να κοιτάξουμε προς το μέλλον. Ο Βόρκεραμ-Βορ με βοήθησε να υπερασπιστώ

τη συνοικία μου όταν η Σέχτα των Άδελων Ήχων μάς επιτέθηκε. Δεν νομίζω πως οι προθέσεις του είναι κακές για τη Φιλήκοη, και θεωρώ πως η Αμυντική Συμμαχία είναι σημαντική για την προστασία μας. Δεν πρόκειται να την εγκαταλείψω. Ακόμα κι αν η Τριανδρία σχεδιάζει απάτη (όπως ισχυρίζεστε), η Συμμαχία μπορεί να υπάρξει και χωρίς την Τριανδρία. Επιπλέον, μέχρι στιγμής δεν έχω δει κανένα σημάδι ότι πρόκειται για απάτη. Και οι κύριοι Νικόλαος Νιρβάλζω και Ρόμενταλ-Κονχ, οι Πολιτάρχες της Αμφίνομης και της Καλόπραγης, συμφωνούν μαζί μου, όπως ήδη θα σας είπαν.»

«Μου το είπαν... Και θεωρώ ριψοκίνδυνη την απόφασή σας.»

«Γιατί, λοιπόν, βρίσκεστε εδώ, κύριε Σημαδεμένε; Ευελπιστείτε ότι, μιλώντας μου προσωπικά, θα με κάνετε ν'αλλάξω γνώμη για την Αμυντική Συμμαχία; Αυτό δεν πρόκειται να—»

«Δεν είμαι γι'αυτό τον λόγο εδώ, κυρία Πολύεργη.»

Τον περίμενε να συνεχίσει, ατενίζοντάς τον ερωτηματικά.

Και ο Γουίλιαμ τής εξήγησε ότι σχεδίαζε να συγκεντρώσει έναν στρατό στη Φιλήκοη ώστε να επιτεθεί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, για να την ελευθερώσει από τα νύχια του Βάρνελ-Αλντ και των άλλων κακούργων του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Χρειαζόταν, όμως, τη συγκατάθεσή της, φυσικά.

«Δυστυχώς δεν μπορώ να σας δώσω τη συγκατάθεσή μου,» δήλωσε η Αμάντα Πολύεργη. «Το τόνισα αυτό και στην Τριανδρία: δεν θέλω να επιτεθώ πρώτη στον Κάδμο Ανθοτέχνη. Είμαι έτοιμη, όμως, να υπερασπιστώ τη συνοικία μου, αν χρειαστεί.»

Ο Γουίλιαμ προσπάθησε να τη μεταπείσει, ζητώντας την αρωγή της ως έννομος Πολιτάρχης της Ατέρμονης Πολιτείας. Αν οι πολιτάρχες της Ρελκάμνια δεν υποστήριζαν ο ένας τον άλλο, τότε κακούργοι σαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και κλέφτες σαν τη Σκοτεινή Τριανδρία θα κυριάρχουσιν παντού πολύ σύντομα!

Η Πολύεργη, όμως, δεν άλλαξε γνώμη. Σε καμία περίπτωση δεν ήθελε επιθετικές ενέργειες να ξεκινήσουν από τη Φιλήκοη. Του είπε ότι ήταν καλοδεχούμενος να μείνει εδώ, αν επιθυμούσε, και του υποσχόταν πως, ακόμα κι αν η Τριανδρία επέστρεφε, εκείνος δεν θα πάθαινε κακό – «δεν θα το επιτρέψω,» δήλωσε. Αλλά ούτε θα επέτρεπε πόλεμος να αρχίσει από τη συνοικία της.

«Με αποτρέπετε από το να σώσω την πατρίδα μου, κυρία Πολύεργη!» διαμαρτυρήθηκε ο Γουίλιαμ, απορώντας μαζί της. Πώς ήταν δυνατόν η γυναίκα να ήταν τόσο *αδιάφορη* μπροστά σ'ένα τέτοιο θέμα; Οι Β' Κατωρίγιοι, μα τον Κρόνο, ήταν γείτονές της, όχι κανένας άγνωστος λαός απόμακρων δρόμων! «Αποτρέπετε εμένα και τους συμπατριώτες μου απ'το να επιστρέψουμε στα σπίτια μας, στη συνοικία μας!»

«Δεν θέλω να σας αποτρέψω από κάτι τέτοιο, κύριε Σημαδεμένε. Αλλά, αν σκοπεύετε να διεξάγετε πόλεμο, θα πρέπει να βρείτε κάποιο άλλο μέρος για να τον ξεκινήσετε, όχι τη Φιλήκοη.»

«Θα σας πρότεινα την Επιγεγραμμένη,» είπε ο Βύρων Σεισμόδωρος, ο Στρατάρχης της Φιλήκοης, στον Γουίλιαμ. «Δεν νομίζω ότι κανείς θα σας σταματήσει απ'το να συγκεντρώσετε μισθοφόρους εκεί και να κινηθείτε προς τη Β' Κατωρίγια.»

«Τα σύνορα, όμως, Β' Κατωρίγιας και Επιγεγραμμένης είναι μικρά, κύριε Σεισμόδωρε, και άρα ο εχθρός ευκολότερα μπορεί να αμυνθεί.»

«Ο εχθρός, αυτή τη στιγμή, κάνει δικό του πόλεμο, κύριε Σημαδεμένε. Δεν ακούσατε ότι επιτίθεται στην Α' Κατωρίγια;»

«Το άκουσα» – το έλεγαν οι ειδήσεις, φυσικά – «αλλά δεν σημαίνει και πολλά για εμένα. Αμφιβάλλω αν θα προλάβω να το εκμεταλλευτώ προς όφελός μου. Έχουν ήδη περάσει τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας και μπει τους δρόμους της. Αν ο Σελασφόρος Χορονίκης δεν κάνει κάτι δραστικό, μου φαίνεται ότι η συνοικία του θα πέσει στα χέρια του Ποιητή πολύ προτού προφτάσω να συγκεντρώσω στρατό για να επιτεθώ στη Β' Κατωρίγια.»

«Αυτό,» είπε η Αμάντα Πολύεργη, «θα πρέπει εσείς να το αποφασίσετε, κύριε Σημαδεμένε, μαζί με τους συμβούλους σας.»

Και σήμερα ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος το συζητούσε με τους εξόριστους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας και διάφορους άλλους πολιτικά σκεπτόμενους ανθρώπους της κατακτημένης συνοικίας. Οι κουβέντες τους αντηχούσαν μέσα στο διαμέρισμα. Αν και δεν διαπληκτίζονταν ακριβώς, διχογνωμούσαν έντονα. Ορισμένοι έλεγαν ότι, ναι, το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να συγκεντρώσουν στρατό και να επιτεθούν από την Επιγεγραμμένη και, μάλιστα, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, ώστε να εκμεταλλευτούν το γεγονός ότι τώρα οι ορδές

του Ποιητή χτυπούσαν την Α' Κατωρίγια. Ορισμένοι άλλοι, όμως, διαφωνούσαν, ισχυριζόμενοι ότι ήταν ανόητο να επιτεθούν από την Επιγεγραμμένη: τα σύνορα ήταν πολύ μικρά, οι κακούργοι του Ανθοτέχνη θα αμύνονταν εύκολα.

Ο Γουίλιαμ ρώτησε τον Μαρκ Τζακ ποια ήταν η γνώμη του. Τον είχε φέρει κι αυτόν στη συζήτηση γιατί πίστευε πως είχε κάποια εμπειρία από τέτοια θέματα.

Ο μισθοφόρος καθάρισε τον λαιμό του, τίναξε λίγη στάχτη απ'το τσιγάρο του στο τασάκι στην άκρη του τραπεζιού. «Το πρόβλημα είναι σχετικό,» είπε. «Δεν υπάρχει εύκολη απάντηση γιατί δεν έχουμε και πολύ συγκεκριμένα στοιχεία. Και οι δύο απόψεις που ακούγονται εδώ μπορεί να είναι σωστές. Αν επιτεθείτε τώρα στη Β' Κατωρίγια, ενώ οι στρατοί του Ποιητή είναι απασχολημένοι στην Α', τότε ίσως όντως να έχετε καλές πιθανότητες να πάρετε τους δρόμους σας πίσω, αν – αν – ο Ποιητής δεν έχει αφήσει αρκετές δυνάμεις στη Β' Κατωρίγια ώστε να μπορούν να την υπερασπιστούν επαρκώς.

»Από την άλλη, βέβαια, τα σύνορα Β' Κατωρίγιας-Επιγεγραμμένης είναι πράγματι μικρά και, ναι, πιο εύκολα μπορεί κανείς να οργανώσει άμυνα σε μικρά σύνορα.

»Αν καταφέρετε, ωστόσο, να συγκεντρώσετε έναν ισχυρό στρατό προτού τελειώσει ο πόλεμος στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, τότε ίσως μπορούσατε να εισβάλετε από την Επιγεγραμμένη και να ανακτήσετε την πατρίδα σας.»

Τα λόγια του Μαρκ Τζακ έκαναν κάποιους ν'αλλάζουν γνώμη – πιθανώς να τους φάνηκε σοβαρός, υπέθεσε ο Γουίλιαμ, *επαγγελματίας* – αλλά άλλους τούς άφησαν τελείως αδιάφορους. Και η διχογνωμία συνεχίστηκε. Ολόκληρη την ημέρα συζητούσαν προτού καταλήξουν σε μια απόφαση...

Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε στείλει, χτες βράδυ, μερικούς ανιχνευτές του μέσα στην Α' Κατωρίγια, σκόρπιους, έτσι ώστε να παριστάνουν τους ταξιδιώτες. Και σήμερα το πρωί έστειλε μερικούς ακόμα.

Κανείς δεν είχε ως τώρα επιστρέψει ή επικοινωνήσει, και ο Βόρκεραμ περίμενε καθισμένος μέσα στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών, μαζί με την Ολντράθα και τη Νορέλτα-Βορ. Οι δύο τε-

λευταίες ανησυχούσαν για τη Μιράντα, και δεν το κρατούσαν κρυφό. Ο Βόρκεραμ όφειλε να παραδεχτεί ότι ανησυχούσε κι εκείνος· όμως, επίσης, δεν του φαινόταν για γυναίκα που δεν ήξερε τι έκανε. Αν κάποιος μπορούσε να νικήσει τον Διόφαντο, τότε πιθανώς αυτός ο κάποιος να ήταν η συγκεκριμένη Θυγατέρα της Πόλης. Ο Πανιστόριος, ωστόσο, ίσως να είχε κάνει ανοησία που την είχε ακολουθήσει. Τι νόμιζε ότι μπορούσε να της προσφέρει; Είχε κάτι κατά νου, ή απλά τον τραβούσε η ζώνη της Μεριδόρης; Ο Βόρκεραμ είχε, ασφαλώς, καταλάβει ως τώρα ότι ο Πανιστόριος και η Μιράντα κοιμόνταν μαζί, και ο Αλέξανδρος πρέπει να ήταν ερωτοχτυπημένος με τη Θυγατέρα. Συνεχώς κοντά της ήταν, με κάθε ευκαιρία.

Παράξενο. Δεν είχε φανεί στον Βόρκεραμ για τέτοιος τύπος μέχρι στιγμής. Αλλά, βέβαια, η Μιράντα δεν ήταν μια συνηθισμένη γυναίκα...

Ο Όρπεκαλ-Λάντι μπήκε στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα και, περνώντας ανάμεσα από τους μισθοφόρους, πλησίασε τον Βόρκεραμ-Βορ εκεί όπου αυτός καθόταν, στη μπροστινή μεριά του φορτηγού, με τις δύο Θυγατέρες εκατέρωθέν του.

«Καλημέρα,» είπε ο Β' Κατωρίγιος πολιτικός.

«Καλώς τον,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Σκεφτόμουν να ταξιδέψω στη Ρόδα, όπως ξέρεις· αλλά τώρα, χωρίς τον Πανιστόριο, δεν μπορώ να το κάνω. Όταν λείπουν δύο από τα τρία μέλη μιας τριανδρίας, δεν είναι τριανδρία πλέον. Επομένως...»

«Έχουμε άλλη δουλειά σήμερα.»

Ο Όρπεκαλ τον κοίταξε ερωτηματικά.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Πρέπει να ειδοποιήσουμε τα μέλη της Συμμαχίας για να βοηθήσουν την Α' Κατωρίγια. Κι αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε από εδώ· οι τηλεπικοινωνίες είναι χάλια. Χρειάζεται να βρω έναν καλό, σταθερό τηλεπικοινωνιακό δίαυλο.»

«Το ιερατείο του Κρόνου, αναμφίβολα, θα έχει,» παρενέβη η Νορέλτα. Καθισμένη με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο κι έχοντας ένα τσιγάρο στο δεξί χέρι, η στάση της εξέπεμπε ερωτισμό σαν θερμικά κύματα.

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε. «Αυτή δεν είναι άσχημη ιδέα, ξαδέλφη. Το ερώτημα είναι αν θα μ'αφήσουν να χρησιμοποιήσω τον δίαυλό τους-»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε.

Ο Βόρκεραμ τον τράβηξε από τη ζώνη του και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Τι συμβαίνει, Ευμενίδα;» ρώτησε, έχοντας δει, από τη μικρή οθόνη, ότι αυτή ήταν που τον καλούσε.

«Οι ιερείς του Κρόνου επέστρεψαν, Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε η φωνή της.

Η Νορέλτα-Βορ μειδίασε. «Η Πόλη μίλησε.» Έσβησε το τσιγάρο στο τασάκι δίπλα της.

«Θα τους συναντήσω,» είπε ο Βόρκεραμ στην Ευμενίδα. «Στείλτε τους προς το μεταβαλλόμενο όχημα.»

Και σύντομα ο Βόρκεραμ-Βορ στεκόταν έξω από το μεγάλο φορτηγό μαζί με την Ολντράθα, τη Νορέλτα-Βορ, την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Ρίντιλακ-Κονχ, και μερικούς άλλους. Οι δύο ιερείς που είχαν έρθει χτες ήταν και πάλι εδώ, συνοδευόμενοι από τους σωματοφύλακές τους.

Ο μεγαλύτερος καλημέρισε τον Βόρκεραμ-Βορ και του έδωσε τις ευλογίες του Κρόνου. Είπε πως το ιερατείο είχε συζητήσει το θέμα και είχε συμφωνηθεί να σταλούν κάποιοι άνθρωποι για να καθαρίσουν τα τρία οικόπεδα. «Ευχόμαστε να είστε ικανοποιημένος μ'αυτό, Άρχοντά μου.»

«Ασφαλώς και είμαι, Ιερόχρονε, και σας ευχαριστώ πολύ. Είστε, αληθινά, το χέρι του Υπερχρόνιου Άρχοντα σε τούτη τη συνοικία.»

«Το κατά δύναμιν, Άρχοντά μου.»

«Θα ήθελα, όμως, να σας ζητήσω και κάτι ακόμα. Και είμαι πρόθυμος να πληρώσω γι'αυτό.»

Ο ιερέας τον κοίταξε με κάποια καχυποψία, νόμιζε ο Βόρκεραμ· έτσι διευκρίνισε αμέσως: «Δεν έχει σχέση με τα τρία οικόπεδα. Απλώς θέλω να μιλήσω με κάποιους ανθρώπους που βρίσκονται σε άλλες συνοικίες – αρκετά μακρινές – και χρειάζομαι έναν καλό, σταθερό τηλεπικοινωνιακό δίαυλο. Το γενικό τηλεπικοινωνιακό δίκτυο της Επιγεγραμμένης είναι τελείως άχρηστο για τέτοια δουλειά. Ο Ναός του Κρόνου έχει έναν καλό δίαυλο στη διάθεσή του; Κι αν ναι, θα μπορούσα – με κάποιο αντίτιμο, ασφαλώς – να τον χρησιμοποιήσω;»

«Δε νομίζω να υπάρχει πρόβλημα, Άρχοντά μου,» είπε ο ιερέας. «Θα σας καλέσω σε λίγο για να σας ενημερώσω αν μπορείτε να έρθετε στον Ναό για μια τέτοια τηλεπικοινωνία. Θα μου δώσετε έναν κώδικά σας;»

Ο Βόρκεραμ-Bor τού έδωσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού του. «Και, όπως είπα, θα σας πληρώσω για την εξυπηρέτηση. Όχι δωρεάν.»

«Είστε γενναιόδωρος, Άρχοντά μου, αρεστός στον Υπερχρόνιο Άρχοντα,» αποκρίθηκε ο ιερέας του Κρόνου και, μετά, εκείνος κι ο νεότερος ιερέας αποχώρησαν από τον καταυλισμό μαζί με τους σωματοφύλακές τους, μέσα στο θωρακισμένο τους όχημα.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στις δύο θυγατέρες. «Κυρίες;»

«Εξυπηρετικοί μου φάνηκαν,» είπε η Ολντράθα, και η Νορέλτα-Bor έγνεψε καταφατικά, όμως έμοιαζε να σκέφτεται κάτι άλλο – τη Μιράντα, αναμφίβολα, υπέθετε ο Βόρκεραμ. Και αναρωτήθηκε τι να είχε γίνει με τον Διόφαντο. Θα το άκουγαν, άραγε, από τα ραδιόφωνα της Επιγεγραμμένης και από το *Μάτι του Κρόνου*; Ή, μήπως, η Μιράντα δεν είχε συναντήσει ακόμα τον εξωδιαστασιακό δαίμονα; Ναι, αυτό μάλλον ήταν το πιθανότερο, κατέληξε ο Βόρκεραμ. Μόλις χτες βράδυ είχε φύγει, άλλωστε. Σίγουρα, χρειαζόταν πρώτα να τον παρατηρήσει προτού εκπονήσει κάποιο σχέδιο για να τον εξολοθρεύσει.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε, διακόπτοντας τους συλλογισμούς του Βόρκεραμ: «Καλό θα ήταν να στήσουμε ένα δικό μας τηλεπικοινωνιακό σύστημα εδώ, στην Επιγεγραμμένη, αν είναι να μείνουμε καιρό.»

«Γιατί, αν μπορούμε να χρησιμοποιούμε αυτό του Ναού; Ένα δυνατό τηλεπικοινωνιακό σύστημα θα κοστίσει, Όρπεκαλ. Κι από πού σκέφτεσαι να το αγοράσουμε;»

«Από τη Φιλήκη. Δίπλα είναι.»

«Τη Φιλήκη πρέπει να την προειδοποιήσουμε τώρα για τα σχέδια του Βάρνελ-Αλντ.»

«Άλλο αυτό.»

«Ναι, απλώς λέω.»

«Ένας δυνατός, σταθερός δίαυλος θα μας χρειαστεί,» επέμεινε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Περίμενε πρώτα να βρούμε ένα μόνιμο μέρος διαμονής στην Επιγεγραμμένη, Όρπεκαλ. Όπως καταλαβαίνεις, σύντομα θα μεταφερθούμε, μόλις τα τρία οικόπεδα έχουν καθαρίσει από τις σαβούρες.»

Ο Βάρνελ-Αλντ δεν έβλεπε κανέναν λόγο να καθυστερήσει άλλο. Δεδομένου, μάλιστα, ότι ο Βόρκεραμ-Βορ είχε αιχμάλωτη την Ορσίλια, δεν ήταν φρόνιμο να περιμένει. Αν ήταν να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του, έπρεπε να το κάνει *τώρα* – και στο στόμα του Σκοτοδαίμονος οι άχρηστοι μαχητές της Επιγεγραμμένης!

Ο Βάρνελ κάλεσε, τηλεπικοινωνιακά, τους συμμάχους του στις Ήμερες Συνοικίες (ληστές και άρπαγες των δρόμων), στη Σκορπιστή (ολόκληρες ορδές από συμμορίες), και μέσα στην ίδια τη Φιλήκοη (τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων, που από χρόνια αποζητούσε να γκρεμίσει το καθεστώς και να πάρει τον έλεγχο). Συγχρόνως, πρόσταξε κάποιους από τους δικούς του ανθρώπους – ανάμεσα στους οποίους και τον Κίρκο Λιγνοπόδη – να είναι έτοιμοι να χτυπήσουν τα σύνορα της Φιλήκοης.

Η επίθεση θα ξεκινούσε το απόγευμα, καθώς ο ήλιος θα έγερνε προς τη δύση.

Ο Βάρνελ-Αλντ, έχοντας τελειώσει τις δουλειές του, κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του γραφείου του κι άναψε ένα ακριβό τσιγάρο *Ανοιχτόχρυσος*. Ρούφηξε καπνό και τον φύσηξε προς τα πάνω, προς το ταβάνι, ενώ ανέβαζε τα πόδια του στην άκρη του γραφείου, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο.

Στο μυαλό του βρισκόταν ξανά η Ορσίλια-Αλντ, η αδελφή του. Ο καταραμένος ο Βόρκεραμ-Βορ το είχε παρακάνει τούτη τη φορά! Ο Βάρνελ δεν μπορούσε να επιτρέψει μια Αλντ'κάρθοκ να είναι στα χέρια αυτού του νότιου μισθοφόρου, ώστε εκείνος να μπορεί να την εκμεταλλευτεί κατά το δοκούν εναντίον του! Τι θα έκανε, όμως, για να του την πάρει;

Ούτε η Κορίνα δεν είχε καμιά καλή ιδέα να του προτείνει. Του είχε τονίσει, μόνο, να προσέχει τον εαυτό του. «*Είσαι σημαντικότερος από την αδελφή σου, Βάρνελ!*» του είχε πει χτες μέσα από τον διάυλο, βρισκόμενη στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου μαζί με τον Ανθοτέχνη. «*Μην κάνεις τίποτα ριψοκίνδυνο.*»

«Σκεφτόμουν να τον καλέσω σε μονομαχία, με σπαθιά. Αν δεν είναι τόσο καλά εκπαιδευμένος στην ξιφομαχία όσο εγώ, θα τον νικήσω δίχως αμφιβολία.»

«*Μην το ρισκάρεις έτσι!*»

«Είναι καλός ξιφομάχος ο Βόρκεραμ-Βορ;»

«Απ'ό,τι ξέρω, όχι. Αλλά είναι πολεμιστής με μεγάλη εμπειρία. Και η Πόλη τον ευνοεί. Δεν είναι να τα βάζεις απερίσκεπτα με τέτοιους ανθρώπους, Βάρνελ.»

«Δε μπορώ να εγκαταλείψω την αδελφή μου, Κορίνα. Έχεις να προτείνεις κάτι, ή όχι;»

«Σου προτείνω να μη ριψοκινδυνέψεις άσκοπα, γαμώτο! Με καταλαβαίνεις; Ο Βόρκεραμ-Βορ, επιπλέον, αμφιβάλλω αν θα δεχτεί να ξιφομαχήσει μαζί σου για ένα τέτοιο θέμα. Στείλε κάποιον άνθρωπο να εισβάλει στον καταυλισμό του και να του την κλέψει. Αυτό είναι το καλύτερο που μπορείς να κάνεις.»

Αυτό, συλλογίστηκε τώρα ο Βάρνελ-Αλντ, καπνίζοντας, το είχα σκεφτεί κι εγώ, Κορίνα. Δεν μπορούσε, όμως, ν'αποφασίσει ποιος θα ήταν αρκετά ικανός για μια τέτοια δουλειά. Κάποιος τυχοδιώκτης από τη Μεγαλοδιάβατη; Πιθανώς. Αλλά τώρα ο Βάρνελ δεν είχε χρόνο να ψάξει. Πολλά άλλα προβλήματα απαιτούσαν την άμεση προσοχή του: ο πόλεμος στην Α' Κατωρίγια, τα διάφορα θέματα που είχαν προκύψει στη Β' Κατωρίγια, και – σύντομα – ο πόλεμος στη Φιλήκη.

Οι επιθέσεις στην Ατμοφόρο συνεχίζονταν ολόκληρη την προηγούμενη ημέρα, και από τα ανατολικά και από τα βόρεια, από τον Ριγοπόταμο· οι δυνάμεις της Καρζένθα-Σολ, όμως, δεν είχαν καταφέρει να διαπεράσουν την άμυνα των Α' Κατωρίγιων, και ούτε τα σκάφη που έρχονταν από το Εμπορικό Κέντρο είχαν καταφέρει να προσεγγίσουν αρκετά τα λιμάνια ώστε οι μαχητές μέσα τους να κάνουν απόβαση. Ο Χορονίκης κρατά την Ατμοφόρο με νύχια και με δόντια, σκέφτηκε η Καρζένθα-Σολ, τη νύχτα, όταν είχε γίνει μια σχετική ανακωχή στα σύνορα της διαφιλονικούμενης περιφέρειας. Ήταν καθισμένη μες στο μεταβαλλόμενο κινητό οχυρό της, προσπαθώντας να ξεκουραστεί και, συγχρόνως, να σκεφτεί κάποιο καλό σχέδιο για να κατακτήσει πιο εύκολα την Ατμοφόρο. Περίμενε μία από εκείνες τις ξαφνικές εμπνεύσεις που έρχονται μόνο στο πεδίο της μάχης, και που πολλοί πολεμιστές ονομάζουν σφαίρες της Ρασιλώς.

Αυτή τη νύχτα, όμως, η Καρζένθα δεν αισθανόταν καμιά σφαίρα της Ρασιλώς να τη χτυπά κατακέφαλα. Ίσως απλά να ήταν πολύ κουρασμένη...

Το πρωί, ο πόλεμος συνεχίστηκε: εκρήξεις και φωτιές και καπνοί και συντρίμια και θάνατοι. Ένα τοίχος καταστροφής προστάτευε τώρα τα ανατολικά σύνορα της Ατμοφόρου, κρατώντας μακριά τους επίδοξους κατακτητές της.

Η Καρζένθα-Σολ βρισκόταν μέσα σ'ένα πολεμικό ελικόπτερο, κοιτάζοντας προς εκείνη τη μεριά μ'ένα ζευγάρι κιάλια, ενισχυμένα με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως από έναν μάγο του στρατού της. Προσπαθούσε να διακρίνει κάποιο ρήγμα στην άμυνα του Σελασφόρου Χορονίκη, ή κάτι άλλο – οτιδήποτε! – που μπορεί να της φαινόταν χρήσιμο. Αλλά δεν έβλεπε τίποτα. *Τι έχει κάνει, ο καταραμένος; Έχει φέρει όλες του τις δυνάμεις εδώ, στην Ατμοφόρο;*

Κι αν ήταν έτσι, πώς μπορούσε η Καρζένθα να το εκμεταλλευτεί αυτό;

Όμως, όχι, αποκλείεται να ήταν έτσι. Τα σκάφη που έρχονταν από το Εμπορικό Κέντρο εξακολουθούσαν να συναντούν σθεναρή αντίσταση στις περιφέρειες δυτικά της Ατμοφόρου. Ο Χορονίκης δεν ήταν ανόητος.

Ωστόσο, πρέπει σίγουρα να έχει το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεών του εδώ. Αν προστάξω τους ερχόμενους απ'το Εμπορικό Κέντρο να επικεντρώσουν τις επιθέσεις τους πλήρως στη Σεριμαύκω ή στον Κωδωνάρχη, ίσως καταφέρουν να κάνουν απόβαση: και τότε θα έχουμε βάλει μαχητές μας μες στους δρόμους του Χορονίκη. Θα συνέφερε αυτό τώρα; Μόνο στη Σεριμαύκω, ίσως. Ο Κωδωνάρχης ήταν ακόμα πολύ μακριά.

Γαμώτο! σκέφτηκε η Καρζένθα-Σολ σφίγγοντας τα κιάλια μέσα στα χέρια της. *Έπρεπε να μπορούμε να κάνουμε επιθέσεις κι από τα νότια της Α' Κατωρίγιας! Από την Επιγεγραμμένη.*

Αυτός ο καταραμένος, ο Βόρκεραμ-Bor!...

Συνέφερε, άραγε, να στείλει τώρα ένα μέρος του στρατεύματός της εκεί, για να τον διώξει και, εν συνεχεία, να χτυπήσει την Α' Κατωρίγια; Αισθανόταν διστακτική.

Μια εναλλακτική λύση είναι να κατακτήσουμε τον Ευγενή πριν από την Ατμοφόρο. Ο Διόφαντος, εξάλλου, θα έχει ήδη προκαλέσει αρκετό

πανικό εκεί, κι αυτό είναι υπέρ μας. Και μετά, έχοντας τον Ευγενή υπό την κυριαρχία μας, θα μπορούμε να επιτεθούμε στην Ατμοφόρο από περισσότερες μεριές. Ο Χορονίκης δεν θα είναι τόσο εύκολο να μας απωθεί, τότε...

Αλλά η Καρζένθα αποφάσισε, για την ώρα, να περιμένει. Μέχρι το μεσημέρι, τουλάχιστον. Ενώ, συγχρόνως, παρακολουθούσε πολύ προσεκτικά την κατάσταση, από απόσταση, με τα κιάλια της.

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, την ειδοποίησαν ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μιλούσε στις οθόνες, και η Καρζένθα κάθισε και τον είδε. Ο Κάδμος ζητούσε από τους ανθρώπους της Α' Κατωρίγιας να ξεσηκωθούν για να αποτινάξουν τους πλουτοκράτες που καταδυνάστευαν τις ζωές τους· να ξεσηκωθούν και να έρθουν με το μέρος των μαχητών που αγωνίζονταν για να τους ελευθερώσουν. Το πλουταρχικό καθεστώς της Α' Κατωρίγιας βρισκόταν στο τέλος του! «Μια καινούργια εποχή σύντομα θα ανατείλει! Βοηθήστε μας να φέρουμε αυτή την εποχή πιο γρήγορα. Δεν ερχόμαστε για να σας κατακτήσουμε, δεν ερχόμαστε για να σας βλάψουμε. Ερχόμαστε μόνο για να σας απελευθερώσουμε από τα δεσμά σας! Για να σπάσουμε τις αλυσίδες σας!» Και ύψωσε τα χέρια του μπροστά του, δείχνοντας τις χειροπέδες με τις σπασμένες αλυσίδες που ακόμα φορούσε.

Η Καρζένθα χαμογέλασε αχνά παρακολουθώντας τον. Αναμφίβολα η ρητορική του είχε έναν απαράμιλλο δυναμισμό. Δεν είμαι καθόλου σίγουρη, όμως, ότι οι άνθρωποι της Α' Κατωρίγιας θα έρθουν με το μέρος μας.

Από την άλλη, βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις... Αυτός είναι ο Κάδμος που μιλά· κι έχουν συμβεί και πιο παράξενα πράγματα όταν ανοίγει το στόμα του...

Πώς, όμως, το σήμα του έφτανε ως εδώ; Και πώς είχε κλέψει (πρόσκαιρα, μάλλον) τις συχνότητες των σημαντικότερων τηλεοπτικών σταθμών της Α' Κατωρίγιας;

Αφότου ο Κάδμος είχε τελειώσει τον λόγο του, η Καρζένθα-Σολ τον κάλεσε και τον ρώτησε πού βρισκόταν και τι είχε κάνει. Εκείνος αποκρίθηκε ότι ήταν πάνω σ'ένα πλοίο, στα μέσα του Ριγοπόταμου, κοντά σ'ένα από τα κατακτημένα νησιά της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας-

«Είσαι σοβαρός; Είναι επικίνδυνο να βρίσκεσαι-!»

«Έχω την Κορίνα μαζί μου, Καρζένθα· δεν-»

«Τι νομίζεις ότι είναι η Κορίνα; Η Ρασιλλώ, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος; Να επιστρέψεις στο Εμπορικό Κέντρο, αμέσως!»

«Από εκεί,» εξήγησε ο Κάδμος, «δεν θα μπορώ να μιλήσω στους ανθρώπους της Α' Κατωρίγιας. Μόνο από εδώ γίνεται. Ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς» – το ένα από τα τρία μέλη της Διοίκησης του Κέντρου – «με βοήθησε με τις τεχνομαγείες του να κλέψω τις συχνότητες των τηλεοπτικών σταθμών της Α' Κατωρίγιας ώστε ο κόσμος να με ακούσει. Και ίσως να το ξανακάνω, Καρζένθα. Μπορεί να-»

«Να επιστρέψεις στο Εμπορικό Κέντρο, Κάδμε. Αρκετά τούς μίλησες.»

«Όχι,» είπε εκείνος. «Όχι ακόμα. Εδώ όπου βρίσκομαι, άλλωστε, δεν υπάρχει κίνδυνος. Αν υπήρχε, η Κορίνα θα με είχε ειδοποιήσει. Πρέπει να βάλουμε τους Α' Κατωρίγιους να σας βοηθήσουν, Καρζένθα, αλλιώς ίσως να μη μπορέσετε να νικήσετε τον Χορονίκη. Μέχρι στιγμής δεν έχουμε καταφέρει να κάνουμε απόβαση στην Ατμοφόρο.»

«Η νίκη δεν θα έρθει μόνο με τα λόγια, αγάπη μου,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ, κι άρχισε να σκέφτεται πιο έντονα πώς να συνεχίσει την εκστρατεία της.

/33\

Η Μιράντα ξεκινά πάλι για να αναζητήσει και να εξολοθρεύσει μια απειλή που η ίδια, άθελά της, έφερε στην Πόλη.

Δέκα Φίλοι χωρούσαν στην πίσω μεριά του φορτηγού, αν και στριμωγμένοι, χωρίς να χρειάζεται να είναι ο ένας πάνω στον άλλο. Δεκατρείς Φίλοι, όμως, δεν χωρούσαν: τρεις έπρεπε να καβαλούν άλλους τρεις, και το θέαμα ήταν λιγάκι κωμικό, όφειλε να παρατηρήσει ο Αλέξανδρος, κοιτάζοντάς τους πάνω απ'τον ώμο του καθώς ήταν καθισμένος μπροστά μαζί με τη Μιράντα. Η μόνη εναλλακτική λύση, επί του παρόντος, ήταν ν'αφήσουν τους τρεις Φίλους να τρέχουν δίπλα στο όχημα, να το ακολουθούν. Και μπορούσαν να το κάνουν, άνετα. Αλλά ήταν ριψοκίνδυνο. Πιθανώς να τους έβλεπαν οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας και να τους περνούσαν για εχθρούς.

Έχοντας τώρα στα χέρια της το τιμόνι του φορτηγού και τα πόδια της στα πετάλια του, η Μιράντα οδηγούσε μέσα στον Ευγενή ξανά, αναζητώντας τον Διόφαντο. Από τον Χέρκεγμοξ είχε ζητήσει να είναι έτοιμος να χρησιμοποιήσει τους Φίλους που δεν ήταν εξαντλημένοι, ώστε να χτυπήσουν τον εχθρό τους με ενεργειακές ριπές· και ο πολεοπλάστης είχε συμφωνήσει. Μπορούσε να επικοινωνεί με τα μηχανικά όντα χωρίς να έχει ανάγκη τη συσκευή που ο ίδιος είχε φτιάξει.

Η Μιράντα κοίταζε τα πολεοσημάδια, ψάχνοντας μέσα στους δρόμους για τον Διόφαντο. Στην αρχή, δεν μπορούσε να τον εντοπίσει. Ύστερα, καθώς πλησίαζε τα σύνορα του Ευγενή με την Ατμοφόρο, τον εντόπισε. Ή, μάλλον, βρήκε τα ίχνη του μέσα στην Πόλη. Έστριψε και τα ακολούθησε.

Ο Αλέξανδρος, που παρατηρώντας την τόσο καιρό είχε πλέον μάθει τις αντιδράσεις της, τις εκφράσεις του προσώπου της, κατάλαβε ότι κάτι είχε αλλάξει. «Τον βρήκες;» τη ρώτησε.

«Ναι. Νομίζω.»

Ο Αλέξανδρος τράβηξε το πιστόλι του και έστρεψε τη λαβή προς τον πολεοπλάστη, ο οποίος ήταν γαντζωμένος στην πλάτη του καθίσματός του. «Έτοιμος;»

Ο Χέρκεγμοξ είπε κάτι που ο Αλέξανδρος δεν κατάλαβε· αλλά η Μιράντα το κατάλαβε: «Να-συνδέσω τους-φίλους-σου Περιπλανώμενη;»

«Ναι,» του απάντησε.

Και ο πολεοπλάστης έβαλε έξι Φίλους να ενώσουν τα πλοκάμια τους ενώ ο ίδιος καθόταν επάνω στο ενεργομεταλλικό σώμα ενός από αυτούς, έχοντας την αιχμή της ουράς του περασμένη σε κάποια στενή εγκοπή εκεί. Με τα χέρια του προσάρμοσε τη μια άκρη ενός καλωδίου μέσα στη λαβή του πιστολιού του Αλέξανδρου και την άλλη άκρη στο μηχανικό σώμα του Φίλου που καβαλούσε.

«Τι σου είπε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Είναι έτοιμος;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, συνεχίζοντας να οδηγεί ενώ παρατηρούσε εντατικά τα σημάδια της Πόλης.

Σε λίγο, ψιθύρισε: «Παγίδα...»

«Τι παγίδα;» είπε ο Αλέξανδρος.

«Ο Διόφαντος μάς περιμένει-»

«Σταμάτα τότε!»

«Θα είμαι προσεχτική, Αλέξανδρε. Δεν μπορώ να σταματήσω.»

Ο Πανιστόριος κράτησε το πιστόλι γερά στο χέρι του και άνοιξε το τζάμι του παραθύρου δίπλα του.

Η Μιράντα έστριψε και βρέθηκαν σε μια λεωφόρο που ξεκινούσε από τον Ευγενή και έμπαινε στην Ατμοφόρο. Πλησίαζε μεσημέρι πλέον. Ο δρόμος ήταν έρημος. Συντρίμμια, νεκροί, και φωτιές υπήρχαν από δω κι από κει. Το πέρασμα του Διόφαντου.

Αλλά πού ήταν ο ίδιος; αναρωτήθηκε η Μιράντα, στενεύοντας τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει τη θέση του μέσα από τα μπλεγμένα πολεοσημάδια.

Να, εκεί! Προς τ'αριστερά-

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να στρέψει το βλέμμα της και είδε να βγαίνουν από έναν πλαϊνό δρόμο πολεμικά οχήματα. Χτυπημένα πολεμικά οχήματα. Τα μετάλλά τους κρέμονταν σαν σκισμένα χαρτιά, και έτριζαν και μούγκριζαν καθώς κυλούσαν. Γύρω τους πηδούσαν και πετούσαν μυριάδες ενεργειακές οντότητες, και ο Διόφαντος τα ακολουθούσε μα-

ζί με τα τρία Εκτρώματα που του απέμεναν. Ενεργειακές αλυσίδες συνέδεαν το φωτεινό του σώμα με τα πολεμικά οχήματα, τα οποία ήταν πέντε.

Και έρχονταν όλα καταπάνω στο φορτηγό της Μιράντας. Ολοταχώς.

«Γαμήσου!» γρύλισε ο Πανιστόριος. «Βρήκε συμμάχους ξανά!» Και πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού του. Η λαμπερή ριπή, ξεκινώντας στενή και πλαταίνοντας καθώς απομακρυνόταν, διέλυσε ενεργειακές οντότητες και έσπασε μια φωτεινή αλυσίδα, κάνοντας ένα από τα πολεμικά οχήματα να χάσει την ταχύτητά του και να σταματήσει ενώ τα μέταλλά του καταστρέφονταν ακόμα περισσότερο, γεμίζοντας τρύπες.

«Δεν είναι σύμμαχοι,» είπε η Μιράντα. «τα ελέγχει άμεσα – ενεργειακά,» ενώ συγχρόνως πατούσε ένα πλήκτρο επάνω στην επικοινωνιακή συσκευή:

[ΕΠΙΤΕΘΕΙΤΕ]

Και ήλπιζε να μην την υπάκουγαν όλοι οι Φίλοι. Ήλπιζε αυτοί που φόρτιζαν το όπλο του Αλέξανδρου να έμεναν στη θέση τους. Το επικοινωνιακό μηχανήμα δεν ήταν εύκολο να μεταφέρει τόσο περίπλοκες έννοιες, ειδικά όταν βιαζόσουν.

Ευτυχώς, έγινε εκείνο που η Μιράντα επιθυμούσε: μόνο εφτά Φίλοι βγήκαν από το όχημα, στρεφόμενοι εναντίον των ερχόμενων πολεμικών οχημάτων, κουνώντας τα πλοκάμια τους σαν μαστίγια θανατηφόρας ενέργειας.

Τα οχήματα συνέχισαν να έρχονται, μαζί με το σμήνος από μικρές ενεργειακές οντότητες. Πλησίαζαν, όμως δεν πυροβολούσαν ούτε έριχναν ρουκέτες· ο Διόφαντος μπορούσε να ελέγχει την κίνησή τους ενεργειακά αλλά, μάλλον, δεν μπορούσε να ελέγχει και τα οπλικά τους συστήματα που χρειάζονταν ανθρώπινο χειριστή για να λειτουργήσουν.

Οι Φίλοι συγκρούστηκαν με τα οχήματα, χτυπώντας τα και φθειρόντας τα μέταλλά τους, ενώ αυτά προσπαθούσαν να πατήσουν τους Φίλους κάτω από τροχούς και ερπύστριες, αλλά οι προσπάθειές τους δεν ήταν και τόσο αποτελεσματικές.

Ο Αλέξανδρος έβαλε ξανά με το πιστόλι του, καταστρέφοντας κι άλλες ενεργειακές οντότητες.

«Τον Διόφαντο!» του είπε η Μιράντα. «Σημάδεψε τον Διόφαντο!»

«Εκεί πίσω που είναι;»

Η Μιράντα οδήγησε το φορτηγό της γύρω από τη συμπλοκή ανάμεσα στους Φίλους και τα οχήματα, προς τον Διόφαντο, ώστε να δώσει καλύτερο πεδίο βολής στον Αλέξανδρο.

Οι μικρές ενεργειακές οντότητες την ακολούθησαν, ορμώντας καταπάνω στο φορτηγό της. Ο Πανιστόριος αναγκάστηκε να τους ξαναρίξει με το όπλο του για να διαλύσει αρκετές και να σκορπίσει τις υπόλοιπες. «Ο καταραμένος πρέπει να μάζεψε καινούργιες από κάπου. Πρέπει νάναι τουλάχιστον χίλιες! Ίσως και περισσότερες!»

«Δεν έχουν σημασία αυτές. Τον Διόφαντο χτύπα – προτού εξαντληθούν οι Φίλοι.»

Ο Αλέξανδρος σημάδεψε.

Τα τρία Εκτρώματα που έλεγχε ο Διόφαντος ήρθαν προς το φορτηγό, ενώ ο ίδιος άπλωνε ενεργειακά πλοκάμια προς τους Φίλους για να τους παγιδέψει, να τους υποτάξει στη θέλησή του.

Ο Αλέξανδρος πάτησε τη σκανδάλη, χτυπώντας τον, κάνοντάς τον να τιναχτεί πίσω με μια κραυγή που αντήχησε σαν σπαστά τηλεπικοινωνιακά παράσιτα.

Δύο Φίλοι όρμησαν σ'ένα από τα Εκτρώματα, παλεύοντας μαζί του με τα πλοκάμια τους· βλαβερές ενέργειες τινάζονταν ολόγυρα. Τα άλλα δύο Εκτρώματα ζύγωναν το φορτηγό της Μιράντας: ήταν πλέον πολύ κοντά του. Ο Αλέξανδρος έβαλε εναντίον του ενός, ελπίζοντας να σπάσει την αλυσίδα του, μα δεν τα κατάφερε· η σύνδεση του Διόφαντου μαζί του πρέπει να ήταν ισχυρότερη απ'ό,τι με τα οχήματα: *ή ίσως να κατέστρεψα κάποιους βασικούς μηχανισμούς εκείνου του πρώτου οχήματος και γ'αυτό να το σταμάτησα*. Η ριπή του Αλέξανδρου, ωστόσο, τίναξε πίσω το Έκτρωμα σαν πανίσχυρος άνεμος, και φάνηκε επίσης να έχει προκαλέσει κάποιες βλάβες στο μηχανικό σώμα του.

«Μιράντα!»

Η Μιράντα έστριψε το φορτηγό, προσπαθώντας ν'αποφύγει το τελευταίο Έκτρωμα. Ένα από τα πλοκάμια του, όμως, χτύπησε την πλαϊνή μεριά του οχήματος, σ'αριστερά της. Το τζάμι δίπλα της διαλύθηκε μαζί με την πόρτα και μέρος του τοίχου. Τα μέταλλα κρέμονταν τώρα σαν σκισμένα χαρτιά.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Ναι.» Η Μιράντα έστριψε πάλι, γύρισε το όχημα προς τη μεριά απ'την οποία είχε έρθει, και το σταμάτησε απότομα. Πήδησε έξω, αντικρίζοντας το Έκτρωμα.

«Τι κάνεις;» της φώναξε ο Αλέξανδρος.

«Ξέρω τι κάνω. Εσύ ρίξε στον Διόφαντο!»

Η Μιράντα έτρεξε καταπάνω στο Έκτρωμα. Εκείνο προσπάθησε να τη χτυπήσει με τα πλοκάμια του· αλλά, με τινάγματα, κυλίσματα, και πηδήματα Γατομαχίας, εκμεταλλευόμενη το αστικό περιβάλλον στο έπακρο, η Μιράντα απέφυγε τα θανατηφόρα χτυπήματα, βρέθηκε πίσω από το μηχανικό ον, άρπαξε τη φωτεινή αλυσίδα του – και την τράβηξε.

Η αλυσίδα έσπασε.

Ενώ, συγχρόνως, ο Αλέξανδρος σημάδευε τον Διόφαντο, που πλησίαζε. Του έριξε με το πιστόλι του. Τον είδε να τραντάζεται και να αναβοσβήνει σαν ετοιμοθάνατη φωτιά.

Να αναβοσβήνει.

Δεν τόχει ξανακάνει αυτό, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Σημαίνει ότι νικάμε; Ότι πεθαίνει;

Ένα Έκτρωμα, ακόμα ελεγχόμενο από τον Διόφαντο – αυτό το οποίο είχε χτυπήσει πιο πριν ο Πανιστόριος – ερχόταν τώρα προς το φορτηγό, τρεκλίζοντας πάνω στα πλοκάμια του. «Γαμήσου!» γρύλισε ο Αλέξανδρος και του έριξε ξανά με το πιστόλι.

Το είδε να πέφτει πίσω, με το μηχανικό σώμα του σπασμένο. Τα λαμπερά, ενεργειακά μέταλλα είχαν ανοίξει και γυαλιστερά υγρά έρρεαν από μέσα τους σαν το αίμα θεών, καίγοντας το πλακόστρωτο του δρόμου, σηκώνοντας καπνούς. *Τι είδους ενέργεια είν' αυτή που έχουν μέσα τους, μα τον Κρόνο;* σκέφτηκε ο Αλέξανδρος.

Ο Χέρκεγμοξ μιλούσε έντονα πίσω του, ακόμα καβαλώνοντας έναν από τους Φίλους, αλλά ο Πανιστόριος δεν καταλάβαινε τίποτα. *Οι Φίλοι έχουν αρχίσει να εξαντλούνται;* αναρωτήθηκε. *Αν ναι, τότε η κατάσταση είναι άσχημη.*

Διότι ο Διόφαντος δεν έμοιαζε ηττημένος. Ορθωνόταν ξανά, αιωρούμενος μισό μέτρο πάνω από το έδαφος όπως πάντα. Τριξίματα και μουγκρίσματα έρχονταν από τη μεριά: ~ΥΠΗΡΕΣΤΕ ΜΕ!... ΜΗ ΜΕ ΠΟΛΕΜΑ-

ΤΕΙ!... ΥΠΗΡΕΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΟΥΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗΣ!~ Και μια μακριά λόγ-
χη παρουσιάστηκε στο χέρι του.

Την ύψωσε, στρέφοντάς την προς το φορητό.

Ο Αλέξανδρος πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού του, εξαπέλυσε
ακόμα μια ριπή που όσο απομακρυνόταν από την κάννη πλάταινε.

Αλλά ο Διόφαντος την απέφυγε μ'έναν γρήγορο ελιγμό, σκύβοντας,
περνώντας από κάτω της.

Και τίναξε το φωτεινό κοντάρι του.

Ο Αλέξανδρος κραύγασε, πέφτοντας κάτω για να προστατευτεί.

Το ενεργειακό βλήμα, όμως, δεν έφτασε ποτέ στο όχημα. Η Μιράντα
είχε δει τι πήγαινε να κάνει ο Διόφαντος και ήδη έτρεχε προς το μέρος
του-

-πηδώντας-

-κι αρπάζοντας στον αέρα το λαμπερό ακόντιο, με τα δύο χέρια. Ο-
λόκληρο το σώμα της τραντάχτηκε από τη δύναμη της Διπλωμένης
Γης. Η Μιράντα έπεσε στο πλακόστρωτο, κάνοντας τούμπα, κρατώ-
ντας ακόμα το μακρύ βλήμα. Σηκώθηκε όρθια και το πέταξε καταπάνω
στον Διόφαντο, χτυπώντας τον στην περιοχή του δεξή ώμου. Ένα γρύ-
λισμα ήρθε απ'τη μεριά του και το σώμα του αναβόσβησε έντονα, αλ-
λά κατά τα άλλα δεν φάνηκε να παθαίνει καμιά άσχημη ζημιά.

Μέσα στο φορητό, ο Αλέξανδρος σηκώθηκε από το πάτωμα, απο-
ρημένος. Τι είχε συμβεί; Κοίταξε από το παράθυρο και είδε τη Μιράντα
αντίκρυ στον ενεργειακό δαίμονα, και υπέθεσε ότι εκείνη πρέπει να
είχε κάνει κάτι για να σταματήσει, κάπως, το φωτεινό κοντάρι.

Οι Φίλοι συγκεντρώνονταν από γύρω, χτυπώντας με τα πλοκάμια
τους τις μικρές ενεργειακές οντότητες που πηδούσαν και πετούσαν·
φευγαλέες εκρήξεις γίνονταν στον αέρα.

Ο Διόφαντος δεν προσπαθούσε πλέον ν'απλώσει δικά του πλοκάμια
για να υποτάξει τους Φίλους - ίσως επειδή είναι τραυματισμένος, ή ε-
ξαντλημένος, υπέθεσε ο Αλέξανδρος.

~ΠΟΙΑ ΕΙΣΑΙ;~ ρώτησε. ~ΕΛΑ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΘΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΟΥΜΕ ΤΗ
ΠΕΛΑΜΝΙΑ ΜΑΖΙ. ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ.~

«Δε μ'ενδιαφέρει να γίνω βασίλισσα,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Στα-
μάτα να καταστρέφεις την Πόλη! Δεν έχεις καμιά θέση εδώ!»

~ΕΙΜΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΗΣ! ΕΙΜΑΙ Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΚΕΝΟΠΡΟΣΩΠΟΥ ΘΕΟΥ! ΥΠΕΤΑΞΑ ΤΗ ΔΙΠΛΩΜΕΝΗ ΓΗ· ΤΩΡΑ ΘΑ ΥΠΟΤΑΞΩ ΚΑΙ ΤΗ ΡΕΛΚΑΜΝΙΑ! ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ!~

Ο Αλέξανδρος τού έριξε με το πιστόλι, αλλά ο Διόφαντος απέφυγε ξανά την ενεργειακή ριπή. *Ή εγώ έχω γίνει χειρότερος στο σημάδι ή αυτός έχει αρχίσει να μαθαίνει. Γαμώτο!*

Η Μιράντα έτρεξε καταπάνω στον Διόφαντο – πήδησε – και τον άρπαξε με χέρια και με πόδια, ρίχνοντάς τον κάτω, στο πλακόστρωτο. Ή, μάλλον, μισό μέτρο πάνω από το πλακόστρωτο· ο Διόφαντος δεν φαινόταν να μπορεί να ακουμπήσει το έδαφος. Ενέργειες τρεμόπαιζαν και πάλλονταν τώρα γύρω από εκείνον και τη Μιράντα, σπινθηροβολώντας, μουγκρίζοντας. Και η Μιράντα αισθανόταν σαν να προσπαθούσε να υπερνικήσει μια φυσική δύναμη, όπως τον άγριο άνεμο. Μόνο που αυτός ο άγριος άνεμος ήταν καυτός σαν φωτιά, καίγοντάς την εσωτερικά, απειλώντας να διαλύσει τις ενέργειές της, κλονίζοντας το νευρικό της σύστημα. Παρότι ο Διόφαντος ήταν αναμφίβολα τραυματισμένος, ήταν ακόμα πολύ δυνατός για εκείνη.

«Βοηθήστε με!» φώναξε η Μιράντα, παλεύοντας να τον συγκρατήσει. «Βοηθήστε με!»

Ο Αλέξανδρος άνοιξε την πόρτα του φορτηγού, βγαίνοντας, με το πιστόλι του στο χέρι, κάνοντας νόημα στον πολεοπλάστη να τον ακολουθήσει μαζί με την αλυσίδα των Φίλων, γιατί το καλώδιο στη λαβή του όπλου δεν ήταν τόσο μακρύ ώστε να φτάνει από το όχημα μέχρι εκεί όπου πάλευαν ο Διόφαντος και η Μιράντα.

Αλλά ο Χέρκεγμοξ δεν υπάκουσε· μιλώντας έντονα, τράβηξε το καλώδιο απ'το σώμα του Φίλου που καβαλούσε. «Τι σκατά κάνεις;» φώναξε ο Αλέξανδρος. «Πρέπει να τη βοηθήσουμε!» δείχνοντας τη Μιράντα. «Δεν καταλαβαίνεις; Δεν καταλαβαίνεις;»

Ο Χέρκεγμοξ, παίρνοντας την ουρά του από το σώμα του Φίλου που καβαλούσε, πήδησε από το σφαιρικό ον, βρέθηκε πάνω στο κάθισμα του συνοδηγού, και μετά πήδησε έξω από το όχημα.

Οι έξι Φίλοι τον ακολούθησαν βγαίνοντας από την πίσω μεριά του φορτηγού, αλλά οι κινήσεις τους ήταν αργές, κουρασμένες, τα φωτάρια τους μόλις που φαινόταν. Οι ενέργειές τους είχαν εξαντληθεί.

Και οι άλλοι Φίλοι ακόμα μάχονταν με τις μικρές ενεργειακές οντότητες. Δεν έμοιαζε να υπάρχει κανείς για να βοηθήσει τη Μιράντα. Και

τι μπορώ να κάνω εγώ, από μόνος μου; αναρωτήθηκε, πανικόβλητα, ο Αλέξανδρος κοιτάζοντας τριγύρω, προσπαθώντας να βρει μια λύση.

«Σκοτώστε τον!» φώναξε η Μιράντα. «Τώρα! ΤΩΡΑ!» ενώ εξακολουθούσε να παλεύει για να συγκρατήσει τον Διόφαντο, νιώθοντας ολάκερο το σώμα της να τρέμει. Η μπαταρία στο πόδι της εξερράγη ξανά, τραυματίζοντάς την στο ίδιο σημείο με πριν.

Ο Αλέξανδρος έκανε νόημα στους Φίλους να έρθουν.

Και είδε τρεις από αυτούς να πλησιάζουν. Αλλά δεν ήταν βέβαιος αν έρχονταν επειδή τους είχε γνώσει, γιατί παρατήρησε πάνω σ'έναν τον Χέρκεγμοξ τώρα. Οι τρεις Φίλοι ένωσαν τα πλοκάμια τους, σχηματίζοντας αλυσίδα. Ο Αλέξανδρος πλησίασε τον πολεοπλάστη, καταλαβαίνοντας τι γινόταν. Έτεινε το πιστόλι του (που έμοιαζε πλέον πολύ ταιπωρημένο από τις ισχυρές ενεργειακές ριπές, στα πρόθυρα να διαλυθεί) προς τον Χέρκεγμοξ, κι εκείνος κάρφωσε ξανά το καλώδιο στη λαβή ενώ το άλλο πέρας του καλωδίου ήταν καρφωμένο στο σώμα του πρώτου Φίλου της αλυσίδας των τριών.

Ο Αλέξανδρος πλησίασε τη Μιράντα και τον Διόφαντο, και σημάδεψε τον ενεργειακό δαίμονα, πάτησε τη σκανδάλη–

Ένα μέλος του Διόφαντου τον χτύπησε στο αριστερό πόδι, λίγο πιο κάτω από το γόνατο, σαν μαστίγιο. «ΑΑΑΑΑαααααα!...» ούρλιαξε ο Πανιστόριος, πέφτοντας, καθώς το σώμα του τρανταζόταν βίαια. Ένωθε την ενέργεια να τον διατρέχει από κάτω προς τα πάνω, κλονίζοντας τη σπονδυλική του στήλη, κάνοντας λάμψεις και σκοτοδίνες να παρουσιάζονται μπροστά στα μάτια του.

Ήταν πολύ ζαλισμένος πλέον για να καταλαβαίνει τι συνέβαινε γύρω του, όμως η ενεργειακή ριπή από το πιστόλι του είχε χτυπήσει τον Διόφαντο στα πλευρά, και η Μιράντα είχε αισθανθεί τον δαίμονα να εξασθενεί από κάτω της, τον είχε ακούσει να κραυγάζει και να συρίζει.

«Εγώ σ'έφερα εδώ!» γρύλισε καθώς τον συγκρατούσε. «Εγώ! Εγώ νίκησα τον Κενοπρόσωπο Θεό και άνοιξα τη Διπλωμένη Γη! Και εγώ θα σε σταματήσω!»

Μια ενεργειακή δαγκάνα αρπάχτηκε γύρω απ'τον λαιμό της, προσπαθώντας να την απωθήσει, να την αποτινάξει.

Ο Διόφαντος ακόμα ήταν αρκετά δυνατός παρά τις ριπές που είχε δεχτεί. Η Μιράντα φοβόταν ότι ίσως και να κατόρθωνε να την πετάξει

από πάνω του. Άπλωσε γρήγορα το χέρι της κι έπιασε το πιστόλι που είχε πέσει απ'τον Αλέξανδρο, παραδίπλα. Εξακολουθούσε να είναι συνδεδεμένο με το καλώδιο. Η Μιράντα έστρεψε την κάννη του προς τον Διόφαντο, και πάτησε τη σκανδάλη.

Τον άκουσε να ουρλιάζει, τον αισθάνθηκε να σείεται άγρια από κάτω της σαν καυτός άνεμος.

Ξαναπάτησε τη σκανδάλη. Κι άλλα ουρλιαχτά, κι άλλα τραντάγματα. Η μορφή του αναβόσβηνε έντονα – ένα φως έτοιμο να σβήσει.

«Περιπλανώμενη! – οι-φίλοι-σου δεν θ'αντέξουν!» Η γρήγορη, συριστική φωνή του πολεοπλάστη μόλις και μετά βίας έφτασε στ'αφτιά της.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος πλέον, σκέφτηκε η Μιράντα, και ξαναπάτησε τη σκανδάλη.

Αυτό που τώρα συγκρατούσε από κάτω της έμοιαζε περισσότερο με σκιά παρά με ενεργειακή οντότητα – μια ανταύγεια που έχει απομείνει στα μάτια ύστερα από μια εκτυφλωτική λάμψη.

Η Μιράντα πάτησε πάλι τη σκανδάλη.

Και η ανταύγεια έσβησε, ενώ μικροενεργειακά θραύσματα τινάζονταν ολόγυρα. Είχαν ήδη αρχίσει να τινάζονται από πριν, αλλά τώρα η Μιράντα τα πρόσεξε. Ήταν σαν κάποιο ειδικό εφέ από γλέντι.

Το σώμα της κατέρρευσε, ξαφνικά, στο πλακόστρωτο του δρόμου, εξαντλημένο. Έμεινε στα τέσσερα, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας τώρα, για πρώτη φορά, τον ιδρώτα που την έλουζε· νιώθοντας το νευρικό της σύστημα να φλέγεται· νιώθοντας τους μύες της να πονάνε, να διαμαρτύρονται· βλέποντας λάμψεις μπροστά στα μάτια της, αλλά καταλαβαίνοντας ότι δεν ήταν παρά φάσματα προερχόμενα από την υπερκόπωση.

Η Μιράντα λιποθύμησε καθώς ο πολεοπλάστης την πλησίαζε φωνάζοντας: «Περιπλανώμενη! – Περιπλανώμενη!»

/34\

Μακρινές επικοινωνίες επιτυγχάνονται με παράλογο κόστος, ενώ ο Πανιστόριος ζαλίζεται και τέσσερις παρατηρητές κρυώνουν πάνω σε μια ταράτσα: η Άνμα φτάνει σ'ένα δυσάρεστο συμπέρασμα.

Λίγο πριν από το μεσημέρι, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε.

Ο Βόρκεραμ-Βορ στεκόταν έξω από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, συζητώντας για την παρούσα κατάσταση (πολιτική και στρατιωτική) με την Ολντράθα, τη Νορέλτα-Βορ, την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, και τον Λεονάρδο Άνταλμιρ. Τράβηξε τον πομπό από τη ζώνη του και είδε ότι τον καλούσε κάποιος άγνωστος. Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, φέρνοντας τη συσκευή σ'αφτί του.

«Μάλιστα;»

«Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ;»

«Ο ίδιος. Σε ποιον μιλάω;» Αν και, από τη χροιά της φωνής, είχε μια πολύ έντονη υποψία.

«Ο ιερέας του Κρόνου είμαι, Αρχοντά μου. Είχαμε μιλήσει πρωτότερα σήμερα.» (Η υποψία του ήταν σωστή.) «Δεν έχω συστηθεί, αλλά ονομάζομαι Νικόδημος Ενδερκάνλω. Σας καλώ για να σας μεταφέρω την απάντηση του ιερατείου σχετικά με το αίτημά σας για χρήση του τηλεπικοινωνιακού μας συστήματος...»

«Μάλιστα.»

«Μπορείτε να έρθετε στον Ναό για να το χρησιμοποιήσετε, με αντίτιμο πέντε δεκάδιων.»

Ληστές, επομένως, σκέφτηκε, αν και λίγο ειρωνικά, ο Βόρκεραμ-Βορ. Δεν ήταν μικρό αντίτιμο τα πέντε δεκάδια για να κάνεις μια κλήση. Ή μήπως δεν ήταν μόνο για μία; «Για μία κλήση μόνο, ή και για περισσότερες;»

«Για όσες θέλετε. Μέγιστος χρόνος ομιλίας, μισή ώρα. Για περισσότερο, θα πρέπει να ξαναπληρώσετε. Το σύστημά είναι από τα καλύτερα που—»

«Μπορώ να έρθω τώρα;»

«Ασφαλώς, αν θέλετε.»

«Θα είμαι εκεί σε λίγο, Σεβασμιότατε.»

«Αναμένουμε, Άρχοντά μου.»

Ο Βόρκεραμ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία και είπε στους άλλους τι είχε μόλις συζητήσει με τον ιερέα.

«Θα έρθουμε μαζί σου, φυσικά,» δήλωσε η Ολντράθα.

«Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο.»

Σύντομα, το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό ήταν έτοιμο για αναχώρηση. Η Ζιλκάμα'μορ βρισκόταν στο κέντρο ισχύος, κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Η Φρίντα ήταν στο τιμόνι. Ο Βόρκεραμ-Βορ καθόταν δίπλα της. Η Ολντράθα και η Νορέλτα-Βορ βρίσκονταν επίσης εδώ, καθώς και ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, η Ζιρτάλια η Γάτα, μερικοί ακόμα Εκλεκτοί, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

Με την καθοδήγηση του χάρτη στην οθόνη της κονσόλας, η Φρίντα οδήγησε το όχημα προς τον Ναό του Κρόνου, και δεν άργησαν να τον δουν αντίκρυ τους: μια μεγάλη πυραμίδα, με μια πορφυρή σφαίρα στην κορυφή, φωτεινή, τροφοδοτούμενη με ενέργεια εκ των έσω. Έμοιαζε να είναι το πιο πλούσιο και όμορφο οικοδόμημα σε ακτίνα πενήντα χιλιομέτρων, ανάμεσα στα υπόλοιπα κακοδιατηρημένα οικοδομήματα της Επιγεγραμμένης.

Ο Βόρκεραμ-Βορ διαπίστωσε ότι πράγματι οι ιερείς τον περίμεναν. Η πύλη του Ναού που οδηγούσε στο γκαράζ άνοιξε για να υποδεχτεί το εξάτροχο όχημα και η Φρίντα το οδήγησε μέσα και το στάθμευσε. Ο χώρος ήταν καλά φωτισμένος από ένα κρυστάλλινο τζάμι, ψηλά, καθώς και από ενεργειακά φώτα. Και δεν είχε παρά ελάχιστα οχήματα σταματημένα.

Ο Βόρκεραμ και οι υπόλοιποι βγήκαν για να συναντήσουν τον Νικόδημο Ενδερκάνλω και μερικούς ακόμα, που ορισμένοι ήταν, καταφανώς, μισθοφόροι του Ναού και οι άλλοι πρέπει να ήταν μαθητευόμενοι ιερείς, αν δεν έκανε λάθος ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Θα έρθετε όλοι στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Νικόδημος, κοιτάζοντας τους συντρόφους του αρχηγού των Εκλεκτών οι οποίοι δεν ήταν και λίγοι.

Ο Βόρκεραμ έριξε μια ερωτηματική ματιά στις Θυγατέρες – σκεπτόμενος: *Ποτέ δεν βλέπτει να είσαι επιφυλακτικός.* Εκείνες κούνησαν ελαφρά το κεφάλι: δεν διέκριναν παγίδες ή προδοσία. «Εσείς θα έρθετε μαζί μου,» τους είπε ο Βόρκεραμ. «Κι εσύ,» είπε στον Άβαντα. Το ίδιο και στον Λεονάρδο Άνταλμυρ, στον Ζαχαρία τον Πικρό, και στη Ζιλκά-μά'μορ.

Ο ιερέας και οι δικοί του συνοδοί τούς οδήγησαν μέσα σ'έναν διάδρομο του Ναού και μπροστά στην πόρτα ενός ανελκυστήρα. Ο Νικόδημος τούς ζήτησε να μπουν, λέγοντας πως οριακά τούς χωρούσε. Ο ίδιος δεν μπήκε μαζί τους· τους είπε, όμως, να πατήσουν το πλήκτρο για τον δέκατο-έβδομο όροφο της πυραμίδας.

Ο Βόρκεραμ-Βορ το πάτησε. Όταν έφτασαν επάνω, η πόρτα άνοιξε αυτόματα, και από τον διάδρομο εύκολα βάδισαν ως το τηλεπικοινωνιακό κέντρο. Τους περίμεναν ξανά, φυσικά – μισθοφόροι φρουροί, ιερωμένοι, και μαθητευόμενοι ιερείς και ιέρειες. Παντού στους τοίχους και στις πόρτες – μέχρι και του ανελκυστήρα – υπήρχαν ιερά σύμβολα του Κρόνου και μυθικές αναπαραστάσεις. Δε θα το πίστευες ότι ακόμα βρισκόσουν στην Επιγεγραμμένη, κρίνοντας από τον πλούτο εδώ μέσα. Επάνω στις θύρες του ανελκυστήρα, μάλιστα, τα σύμβολα και οι αναπαραστάσεις ήταν από χρυσάφι. Στον διάδρομο που οδηγούσε προς το τηλεπικοινωνιακό κέντρο οι τοίχοι ήταν φανερά αφιερωμένοι στον Ηρώταλο, τον γιο του Κρόνου, Επαίοντα της Τεχνουργίας, προστάτη των μηχανικών και των τεχνικών, αυτόν που βοηθούσε τους ανθρώπους σε όλα τα τεχνολογικά θέματα, από την κατασκευή ενός τροχού ως τη ρύθμιση ενός περίπλοκου πληροφοριακού συστήματος.

Το τηλεπικοινωνιακό κέντρο ήταν γεμάτο κονσόλες με οθόνες. Μια ιέρεια οδήγησε τον Βόρκεραμ σε μία από αυτές και του είπε: «Με την ησυχία σας, Άρχοντά μου.»

Εκείνος κάθισε στη μαλακή πολυθρόνα και ζήτησε, ευγενικά, από την ιέρεια και τους δικούς της να απομακρυνθούν. «Θα ήθελα να μιλήσω ιδιαιτέρως, Ιερόχρονη.»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου.» Αποτραβήχτηκε, κι έκανε νόημα και στους άλλους να αποτραβηχτούν.

Ο Βόρκεραμ είπε στη Ζιλκάμα'μορ: «Να το ελέγξεις.»

Εκείνη ένευσε και μουρμούρισε ένα ξόρκι, αγγίζοντας με τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού την κονσόλα.

Η Ολντράθα ψιθύρισε στον Βόρκεραμ: «Δε νομίζω ότι κρυφακούνε.»

«Καλό είναι να είμαστε προσεχτικοί, όμως,» αποκρίθηκε εκείνος, και πατώντας πλήκτρα κάλεσε το Πολιταρχικό Μέγαρο της Φιλήκης για να επικοινωνήσει με την Αμάντα Πολύεργη.

Η Ζιλκάμα'μορ εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί τη μαγεία της για να προειδοποιήσει τον Βόρκεραμ αν κάποιος επιχειρούσε να υποκλέψει τη συζήτηση. Αλλά μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή.

Και ούτε αργότερα μίλησε. Όπως επίσης και οι δύο θυγατέρες.

Ο Βόρκεραμ ενημέρωσε την Πολιτάρχη της Φιλήκης για την επίθεση που σχεδίαζε ο Βάρνελ-Αλντ εναντίον της συνοικίας της, και της είπε επίσης ότι θα ζητούσε από τη Φιλήκη στρατιωτική αρωγή για την Α' Κατωρίγια αλλά καταλάβαινε ότι τώρα καλύτερα να κρατούσε τις δυνάμεις της μέσα στα σύνορά της. Τα λόγια του φάνηκε να ανησυχούν την Αμάντα Πολύεργη, η οποία τον ρώτησε από πού είχε πάρει αυτές τις πληροφορίες. Ο Βόρκεραμ αποκρίθηκε πως τώρα δεν είχε χρόνο για να συζητήσουν τέτοιες λεπτομέρειες, όμως της είπε ότι είχε αποτρέψει κάποιους ανθρώπους του Βάρνελ-Αλντ απ'το να συγκεντρώσουν μισθοφόρους και από την Επιγεγραμμένη. Αυτό, ωστόσο, δεν θα αποτελούσε παρά μικρό κώλυμα στο σχέδιό του νέου Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας: ολόκληρη η Σκορπιστή ήταν έτοιμη να κάνει το θέλημά του, καθώς και πολλοί κακούργοι από τις Ήμερες Συνοικίες, και η Σέχτα των Άδελων Ήχων. «Να είστε σε επιφυλακή.»

«Θα είμαστε. Και σε ευχαριστώ ξανά, Βόρκεραμ. Και... πρέπει να σε πληροφορήσω για κάτι.»

«Τι είναι;»

«Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος βρίσκεται εδώ. Μου μίλησε.»

«Ό,τι κι αν σου είπε για εμένα και την Αμυντική Τριανδρία είναι ψέμα. Διαδίδει πως είμαστε κακοποιοί που—»

«—θέλετε να σφετεριστείτε την εξουσία των πολιταρχών νότια του Ριγοπόταμου. Ακριβώς αυτό είπε. Έχει ήδη μιλήσει με τους κυρίους Νικό-

λαο Νιρβάλζω, της Αμφίνομης, και Ρόμενταλ-Κονχ, της Καλόπραγης. Με ειδοποίησαν από πριν, και συζητήσαμε τηλεπικοινωνιακά. Δεν είμαστε πρόθυμοι να διαλύσουμε τη Συμμαχία επειδή το ζητά ο Σημαδεμένος, Βόρκεραμ. Κανείς από εμάς δεν το πρότεινε αυτό.»

«Όσα λέει ο Σημαδεμένος είναι ψέματα,» τόνισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν έχουμε καμιά πρόθεση να σφετεριστούμε την εξουσία κανενός πολιτάρχη. Ο μόνος μας σκοπός είναι να αμυνθούμε. Να αντιμετωπίσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Ο Σημαδεμένος είναι ακόμα στη Φιλήκη;»

«Του είπα ότι θα τον φιλοξενήσω για όσο θέλει, οπότε, ναι, ακόμα εδώ πρέπει να είναι. Σκέφτεται να συγκεντρώσει στρατό, αλλά του εξήγησα πως δεν μπορώ να επιτρέψω η Φιλήκη να γίνει βάση για στρατιωτικές επιθέσεις κατά του Κάδμου Ανθοτέχνη.»

«Στρατό; Για να ξαναπάρει τη Β' Κατωρίγια;»

«Ναι,» είπε η Αμάντα. «Έχει μιλήσει με τους εξόριστους πολιτικούς της. Τον υποστηρίζουν, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Εσείς να είστε έτοιμοι για την επίθεση του Βάρνελ-Αλντ. Αυτό είναι το σημαντικότερο τώρα.»

Μετά από την Αμάντα Πολύεργη, κάλεσε τα άλλα μέλη της Αμυντικής Συμμαχίας, το ένα κατόπιν του άλλου: τον Νικόλαο Νιρβάλζω, τον Ρόμενταλ-Κονχ, τη Σειρήνα Οβορμάνδω. Τους είπε ότι η Α' Κατωρίγια δεχόταν επίθεση από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή – ο στρατός του είχε ήδη εισβάλει, είχε περάσει τα ανατολικά της σύνορα – και η συνοικία χρειαζόταν βοήθεια. Ο Βόρκεραμ ήταν έτοιμος να βοηθήσει αλλά χρειαζόταν την υποστήριξη της Συμμαχίας: κάποιους μαχητές, αεροσκάφη, και πολεμικά οχήματα. Θα τον υποστήριζαν; Ήταν σημαντικό, αν ήθελαν να ανακόψουν εδώ την επεκτατική πορεία του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω δήλωσε πως θα έστελνε ορισμένες δυνάμεις στην Επιγεγραμμένη, αν και όχι τόσες όσες ήλπιζε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Ρόμενταλ-Κονχ δήλωσε πως θα έστελνε ακόμα λιγότερες.

Η Σειρήνα Οβορμάνδω είπε ότι δεν μπορούσε να στείλει καθόλου δυνάμεις της Κουρασμένης στα βόρεια. Βρισκόταν στην Αμυντική Συμμαχία, εξήγησε, για την περίπτωση που ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ερχό-

ταν προς τα νότια, όχι για να στέλνει μαχητές της σε τέτοιες αποστάσεις. Ο Βόρκεραμ προσπάθησε να τη μεταπείσει, αλλά όχι πολύ έντονα: δεν ήθελε να δημιουργηθεί ρήξη μέσα στη Συμμαχία από τόσο νωρίς. Και τα λόγια του δεν κατάφεραν να αλλάξουν τη γνώμη της Πολιτάρχη της Κουρασμένης.

Όταν τελείωσε με τις τηλεπικοινωνίες, ο Βόρκεραμ-Βορ έκλεισε τον διάυλο και κοίταξε τη μάγισσα δίπλα του. Η Ζιλκάμ'μορ απομάκρυνε το χέρι της από την κονσόλα και κούνησε ελαφρά το κεφάλι. «Τίποτα,» είπε. Καμιά τηλεπικοινωνία δεν είχαν επιχειρήσει να υποκλέψουν οι ιερείς του Κρόνου.

Μια ματιά στις θυγατέρες της Πόλης επιβεβαίωσε το ίδιο πράγμα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ σηκώθηκε από τη θέση του, πλήρωσε την ιέρεια για τον χρόνο ομιλίας (δεκαπέντε δεκάδια, συνολικά – ολόκληρο ημερομίσθιο για κάποιους εργαζόμενους), την ευχαρίστησε για την εξυπηρέτηση–

(«Μπορείτε να έρθετε ξανά όποτε επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη.)

–και έφυγε από το τηλεπικοινωνιακό κέντρο μαζί με τους συνοδούς του. Πήραν τον ανελκυστήρα και κατέβηκαν στο γκαράζ, όπου συνάντησαν τους υπόλοιπους να τους περιμένουν μπροστά στο εξάτροχο φορτηγό.

Καθώς επέστρεφαν προς τον καταυλισμό τους γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο, ο Βόρκεραμ αναρωτιόταν αν οι δυνάμεις που θα του έστελναν οι Πολιτάρχες της Αμφίνομης και της Καλόπραγης θα ήταν αρκετές για να βοηθήσει την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Δεν του φαινόταν αρκετές, επομένως θα χρειαζόταν ένα καλό σχέδιο.

Και κανένας από τους ανιχνευτές του δεν είχε γυρίσει ακόμα από τα βόρεια, παρατήρησε όταν έφτασε στον καταυλισμό. Μάλλον θα επέστρεφαν το απόγευμα, φέρνοντάς του πληροφορίες για ολόκληρη τη σημερινή ημέρα.

Στον Όρπεκαλ-Λάντι αποφάσισε να μην πει για την παρουσία του Γουίλιαμ Σημαδεμένου στη Φιλήκη, γιατί φοβόταν ότι ίσως να έκανε καμιά ανοησία – όπως να πάει εκεί για να συγκρουστεί μαζί του. Δεν ήταν ώρα για τέτοια τώρα. Άσε που, αν πήγαινε στη Φιλήκη, πολύ πιθανόν να κινδύνευε από τον πόλεμο που σύντομα θα ξεσπούσε εκεί.

Ο Βόρκεραμ δεν πίστευε ότι ο Σημαδεμένος μπορούσε να αποτελέσει απειλή τούτη τη στιγμή. *Η Πολύεργη είναι σταθερά με το μέρος μας· δεν πρόκειται να πιστέψει τα ψέματά του – όχι χωρίς πολύ καλές αποδείξεις· και αποδείξεις, ο καταραμένος, δεν έχει· μόνο έχθρα έχει εναντίον μας.*

Αναρωτιέμαι, όμως, από πού σκοπεύει να συγκεντρώσει στρατό για να επιτεθεί στη Β' Κατωρίγια. Κι αφού η Αμάντα τού αρνείται να χρησιμοποιήσει τη συνοικία της ως τόπο για να ξεκινήσει τον πόλεμό του, τι σκέφτεται να κάνει;

Καθώς ο Βόρκεραμ ήταν μέσα στο εξάτροχο όχημα – ξαπλωμένος σ'ένα στενό κρεβάτι, για να ξεκουραστεί – συνοφρυώθηκε. Τι θα έκανε εκείνος αν δεν μπορούσε να επιτεθεί στη Β' Κατωρίγια από τη Φιλήκοη; Τον χάρτη αυτών των συνοικιών ο Βόρκεραμ-Βορ τον ήξερε καλά πλέον, και μόνο μία απάντηση μπορούσε να σκεφτεί για τούτο το ερώτημα: *Αν δεν είχα τη δυνατότητα να επιτεθώ από τη Φιλήκοη θα επιτιθόμουν από την Επιγεγραμμένη. Δεδομένης της κατάστασης στην Α' Κατωρίγια, θα ήταν η μόνη λύση.*

Αλλά ο Βόρκεραμ δεν νόμιζε ότι αυτό θα συνέβαινε σύντομα. Ο Σημαδεμένος δεν μπορεί να είχε από τώρα έτοιμο τον στρατό του. Και ό,τι κι αν σκεφτόταν, σίγουρα ήταν ανοησία. Οι εξόριστοι Β' Κατωρίγιοι θα ξόδευαν τα λεφτά τους χωρίς λόγο. Δεν ήταν τόσο εύκολο να νικήσουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και να πάρουν την πατρίδα τους πίσω.

Αναρωτιέμαι τι θα κάνουν όταν ο Βάρνελ-Αλντ βάλει το σχέδιό του σε εφαρμογή, όταν βρεθούν ξαφνικά μέσα σε μια εμπόλεμη συνοικία...

Η Ολντράθα ήρθε και κάθισε δίπλα του. «Τι σκέφτεσαι;»

«Τα πάντα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Ξεκουράσου,» πρότεινε εκείνη. «Καθάρισε το μυαλό σου.»

Ο Βόρκεραμ μειδίασε. «Συμβουλές της γιατρού;»

Η Ολντράθα ένευσε. «Ναι.» Και ξάπλωσε δίπλα του, πάνω στο στενό κρεβάτι, φιλώντας την άκρια του στόματός του.

Ύστερα από λίγο, ο Βόρκεραμ-Βορ κοιμήθηκε.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ζαλιζόταν και πονούσε. Έβλεπε λάμπεις μπροστά στα μάτια του, και ολόκληρα λαμπερά φίδια να περ-

νάνε κυρτώνοντας τις ουρές τους. Με το ζόρι σηκώθηκε στα τέσσερα, σκεπτόμενος ότι η Μιράντα τον χρειαζόταν, ότι αυτός ο ενεργειακός δαίμονας θα την κατασπάραζε.

Βλεφάρισε προσπαθώντας να καθαρίσει τα μάτια του, και, πίσω από φασματικές ανταύγειες, είδε τη Μιράντα αντίκρυ του, ξαπλωμένη στο πλακόστρωτο, μόνη, χωρίς ο Διόφαντος να είναι εκεί. Ακίνητη.

Νεκρή;

«Μιράντα!» έκρωξε, και σύρθηκε, στα τέσσερα, προς το μέρος της. Άγγιξε τον ώμο της με το χέρι του· την ταρακούνησε. «Μιράντα!...»

Από δίπλα του άκουσε κάποιου είδους ομιλία, έντονη. Στράφηκε και είδε τον πολεοπλάστη. Μιλούσε στην παράξενη, συριστική, γρήγορη γλώσσα του, την οποία ο Αλέξανδρος δεν καταλάβαινε καθόλου. *Τι σκατά θέλει να μου πει; Είναι η Μιράντα ζωντανή;*

Προσπαθώντας να συνέλθει, παλεύοντας με το μυαλό του και με το νευρικό του σύστημα, άγγιξε τον λαιμό της για να δει αν είχε σφυγμό. Και είχε! Ήταν, λοιπόν, ζωντανή. Δόξα στον Κρόνο, ήταν ζωντανή!

Ο Αλέξανδρος πρόσεξε, τότε, ότι κοντά στο χέρι της ήταν το πιστόλι του – αυτό που είχε συνδέσει ο πολεοπλάστης με την αλυσίδα των Φίλων. *Χρησιμοποίησε το όπλο μου εναντίον του Διόφαντου; Τον σκότωσε; Ή της ξέφυγε πάλι;*

Ο Αλέξανδρος ορθώθηκε, νιώθοντας τα πόδια του να τρέμουν. Κοίταξε τριγύρω, βλέποντας ακόμα φασματικές λάμπσεις και φωτεινά φίδια που δεν υπήρχαν. Οι Φίλοι ήταν εκεί κοντά, και το φορτηγό της Μιράντας επίσης. Κατά τα άλλα, άνθρωπος δεν φαινόταν στον δρόμο.

Ο Χέρκεγμοξ εξακολουθούσε να μιλά.

«Τι σκατά λες, γαμώτο;» γρύλισε ο Αλέξανδρος. «Είναι τίποτα σημαντικό;» Ύστερα σκέφτηκε: *Πρέπει να φύγουμε. Μαχητές της Α' Κατωρίγιας θα συγκεντρωθούν εδώ σε λίγο. Ίσως ήδη να πλησιάζουν αλλά να μην τους καταλαβαίνω.* Οι αισθήσεις του ήταν σε άσχημη κατάσταση μετά από το χτύπημα του Διόφαντου: ούτε έβλεπε καλά, ούτε άκουγε καλά, ούτε γενικά το μυαλό του και το νευρικό του σύστημα λειτουργούσαν τόσο καλά όσο έπρεπε.

Ωστόσο, έσκυψε και επιχείρησε να σηκώσει τη Μιράντα από κάτω. Να την πάρει στα χέρια.

Σκόνταψε και έπεσε πλάι της.

«Γαμώτο!» γρύλισε. Σηκώθηκε στο ένα γόνατο. «Χέρκεγμοξ! Βοήθησέ με, Χέρκεγμοξ!» Πώς σκατά να συνεννοηθώ μ'ένα μεταλλόδερμο ζιζάνιο που δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα;

Ύστερα τρόμαξε.

Πλοκάμια τυλίγονταν γύρω από το σώμα του. Πανικόβλητος, προσπάθησε να τους ξεφύγει, αλλά μετά συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν εχθροί: ήταν οι Φίλοι. Και δεν του έκαναν κακό: απλά τον σήκωναν, κουβαλώντας τον ανάμεσά τους. Και σήκωναν και τη Μιράντα, είδε με τις άκριες των ματιών του.

Ο Χέρκεγμοξ στεκόταν πάνω στο σφαιρικό ενεργομεταλλικό σώμα ενός Φίλου, μοιάζοντας να δίνει διαταγές – ένας μικροσκοπικός στρατηγός που οδηγεί τον παράξενο στρατό του από μηχανικούς δαίμονες.

Άρχισαν να διασχίζουν δρόμους, ενώ ο Αλέξανδρος ζαλιζόταν...

...και έβλεπε φασματικές, λαμπερές φιγούρες να χορεύουν από πάνω του...

...μέχρι που σκοτάδι τον τύλιξε–

Ήταν μεσημέρι, και ακόμα κάθονταν στην ταράτσα της πολυκατοικίας, οι τέσσερις τους.

Είχαν ξεπαγιάσει.

Ο Μάικλ και η Φοριντέλα-Ράο ήταν αγκαλιασμένοι, προσπαθώντας να ζεσταθούν. Η Φοίβη έμοιαζε με άγαλμα, μια δαιμόνισσα του ίδιου του Ανόφθαλμου, καθώς καθόταν ακίνητη, με το πρόσωπό της κρυμμένο μες στην κουκούλα της. Η Άνμα, βηματίζοντας πέρα-δώθε, αναρωτιόταν ποια ήθελε περισσότερο ξύλο: η Φοριντέλα ή η Φοίβη; Η Νύφη του Χάροντα απλά ακολουθούσε τη γαμημένη, ανώμαλη φύση της. Η Φοριντέλα-Ράο δεν καταλάβαινε ότι ήταν βλακεία αυτό που έκανε;

Η Άνμα είχε φτιάξει ένα στιλέτο από κάτι σαβούρες που είχε βρει στην ταράτσα, και τώρα το έπαιζε ανάμεσα στα δάχτυλά της, νευρικά. «Τον είδες καθόλου;» ρώτησε την τρελή Αδελφή της.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Φοίβη. «Δεν έχει έρθει ακόμα στο Μέγαρο.»

Καμιά τους δεν χρειαζόταν να διευκρινίσει ότι αναφέρονταν στον Αλυσοδομένο Ποιητή, φυσικά.

«Αν δεν έρθει ως το βράδυ;»

«Φεύγουμε.»

Υπέροχα... σκέφτηκε η Άνμα. Γιατί ήξερε πως, όπου πήγαινε η Φοίβη, η Φοριντέλα-Ράο θα την ακολουθούσε· και, άρα, εκείνη κι ο Μάικλ έπρεπε να την ακολουθήσουν επίσης. Έχουμε μπλέξει μες στις τρίχες του Σκοτοδαίμονος.

/35\

Η Καρζένθα-Σολ αλλάζει τις τακτικές της και, σύντομα, αναρωτιέται για μια εξαφάνιση, ενώ η Μιράντα και ο Αλέξανδρος ξυπνάνε από έντονους θορύβους· ο Βόρκεραμ-Βορ μαθαίνει νέα, συζητά με τους μαχητές του, και δέχεται επισκέψεις· το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ μπαίνει σε εφαρμογή, καταστροφικοί ήχοι και λήσταρχοι χτυπούν τη Φιλήκοη· και δύο φίλοι επιστρέφουν απρόσμενα μέσα στη νύχτα.

Ύστερα από το μεσημέρι, η Καρζένθα-Σολ ήταν πλέον σίγουρη: δεν θα ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση να πάρουν την Ατμοφόρο εκτός αν άλλαζαν την τακτική τους. Κι αυτό σκόπευε να κάνει. Συγκέντρωσε τους διοικητές της και τους αρχηγούς των συμμοριών και τους είπε πώς θα κινούνταν το απόγευμα. Κανείς δεν διαφώνησε, και στα μάτια ορισμένων συμμοριτών η Καρζένθα νόμιζε πως είδε ικανοποίηση. Ανυπομονούσαν να λεηλατήσουν ξανά. Ο Ζιλμόρος, ωστόσο, δεν της φάνηκε να έχει τέτοια αντίδραση. Αλλά την παρατηρούσε πολύ έντονα και υπολογιστικά με το μοναδικό του μάτι, με τρόπο που την έκανε να φρικάρει λιγάκι. Ο άνθρωπος είχε γίνει ακόμα πιο παράξενος από τότε που τραυματίστηκε και τυφλώθηκε από τη δεξιά μεριά.

Δίπλα του στεκόταν η Τζέσικα, γελώντας κάπου-κάπου, για άγνωστο λόγο, και, όπως πάντα, παραξενεύοντας την Καρζένθα σχετικά με το τι αστείο έβλεπε ή άκουγε. Αλλά αυτό ήταν συνηθισμένο, βέβαια. Εκείνο που ανησυχούσε την Καρζένθα-Σολ ήταν ότι, τελευταία, τη συναντούσε συνέχεια κοντά στον Ζιλμόρο. Δεν υπήρχε περίπτωση να μην τη δεις πλάι στον αρχισυμμορίτη των Σκοταδιστών. Σχεδιάζαν κάτι οι δυο τους; Η Καρζένθα δεν εμπιστευόταν ούτε τον έναν ούτε την άλλη. Ήταν τρελοί και ανεξέλεγκτοι. Ίσως η Τζέσικα περισσότερο από αυτόν, ίσως αυτός περισσότερο από τη Τζέσικα· αλλά, αναμφίβολα, ήταν τρελοί και ανεξέλεγκτοι.

Ύστερα από το σύντομο πολεμικό συμβούλιο με τους διοικητές της και τους συμμορίτες, η Καρζένθα-Σολ ξεκουράστηκε τρεις ώρες, και

στο μυαλό της ήταν το έμβρυο που μεγάλωνε μέσα της. Δεν είχε ακόμα πει τίποτα στον Κάδμο. Πότε θα ήταν, άραγε, η κατάλληλη στιγμή για να του το φανερώσει; Σίγουρα όχι εξ αποστάσεως, πάντως· σίγουρα όχι από τηλεπικοινωνιακό σύστημα. Θα του το έλεγε όταν τον είχε κοντά της, στην αγκαλιά της. *Δεμένο*, κατά προτίμηση, σκέφτηκε υπομειδιώντας καθώς ήταν ξαπλωμένη στο στενό της κρεβάτι στα σπλάχνα του μεταβαλλόμενου κινητού οχυρού. Θα του άρεσε αυτό, ήταν βέβαιη. *Έχω το παιδί σου μέσα μου*, θα του έλεγε ενώ τα χέρια του θα ήταν δεμένα πάνω απ'το κεφάλι του και θα τον καβαλούσε. *Έχω το παιδί σου μέσα μου, Κάδμε... Σ'αγαπώ... σ'αγαπώ... σ'αγαπώ...* ενώ θα τον φιλούσε ξανά και ξανά.

Και ήταν πολύ σημαντικό αυτό το παιδί, δεν ήταν; Αν ο Βάρνελ-Αλντ είχε δίκιο, αν ο Κάδμος έφτιαχνε μια αυτοκρατορία εδώ, τότε το παιδί του σίγουρα ήταν σημαντικό. Η Καρζένθα είχε ακούσει πως σε άλλες διαστάσεις – στη Βίηλ, στην Απολλώνια – τα παιδιά των αρχόντων πάντα έπαιρναν τη θέση τους όταν οι γονείς τους πέθαιναν· και όσο ζούσαν εκπαιδεύονταν για να γίνουν άρχοντες. Δεν γίνονταν άρχοντες κάποιοι τυχαίοι πολιτικάντηδες – όπως αυτοί οι ξεπαρμένοι εδώ, στη Ρελκάμνια, που έφερναν καταπιεστικές πλουτοκρατίες – άρχοντες γίνονταν μόνο όσοι ήξεραν, όσοι μάθαιναν από μικροί, πώς *πραγματικά* να διοικούν. Κι αυτό ήταν καλύτερο, δεν ήταν;

Το απόγευμα, ο στρατός της Καρζένθα-Σολ άλλαξε τις τακτικές του. Ένα μεγάλο μέρος του εγκατέλειψε τον πόλεμο εναντίον της Ατμοφόρου· στράφηκε προς τον Ευγενή, νότια. Στράφηκε ξαφνικά, απροειδοποίητα (σύμφωνα με το σχέδιο της Καρζένθα), σαν φίδι που ξετυλίγεται εκεί που δεν το περιμένεις και σου χιμά. Οι λιγοστοί φύλακες των συνόρων του Ευγενή πιάστηκαν σχετικά απροετοίμαστοι· και οι διοικητές του Χορονίκη δεν είχαν χρόνο να φέρουν εκεί περισσότερες δυνάμεις προτού οι συμπλοκές φουντώσουν. Η Καρζένθα-Σολ σκόπευε έτσι να δημιουργήσει άνοιγμα στην άμυνα των συνόρων ώστε οι μαχητές της να εισβάλουν, όσο το δυνατόν ταχύτερα, στον Ευγενή, χωρίς καθυστερήσεις. Το γεγονός ότι ο Διόφαντος είχε προκαλέσει χάος εκεί, αναμφίβολα θα τη βοηθούσε, νόμιζε.

Και οι τακτικές της έφεραν αποτέλεσμα: Οι μαχητές της, όντως, κατάφεραν να δημιουργήσουν ρήγμα στην άμυνα των συνόρων· ο στρα-

τός του Αλυσοδεμένου Ποιητή εισέβαλε: μισθοφόροι και συμμορίτες ξεχύθηκαν στους δρόμους του Ευγενή. Αλλά δεν τα είχαν καταφέρει μόνοι τους. Όχι τελείως. Συμμορίες της Α' Κατωρίγιας τούς είχαν βοηθήσει: συμμορίες που οι αρχηγοί τους, ύστερα από τις αρχικές συμπλοκές, συνάντησαν πρώτα τον Ζιλμόρο και έπειτα την Καρζένθα-Σολ, και είπαν ότι είχαν πάρει θάρρος από τα λόγια του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται, απ'ολάκερη την Α' Κατωρίγια, στον Ευγενή, έχοντας σκοπό να προσεγγίσουν τον στρατό του Ποιητή και να τον βοηθήσουν εκεί όπου πολεμούσε, στα ανατολικά σύνορα της Ατμοφόρου. Όμως δεν είχαν προλάβει να το κάνουν πραγματικότητα, γιατί ο στρατός του Ποιητή είχε, πρώτος, έρθει προς εκείνους, στον Ευγενή. Επομένως, τον είχαν βοηθήσει εδώ. Κι έμοιαζαν πολύ ευχαριστημένοι. Έμοιαζαν να νομίζουν ότι μια νέα, καλύτερη εποχή ερχόταν γι'αυτούς.

Η Καρζένθα-Σολ, φυσικά, τους ευχαρίστησε για τις υπηρεσίες τους, αλλά τους είπε πως ο αγώνας δεν είχε τελειώσει ακόμα. Εκείνοι υποσχέθηκαν πως δεν θα εγκατέλειπαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή· βρίσκονταν εδώ για να πολεμήσουν μαζί του!

Οι λεηλασίες είχαν ήδη ξεκινήσει μέσα στον Ευγενή, από τις συμμορίες κι ακόμα και από παρασυρμένους μισθοφόρους – παρά τις διαταγές της Καρζένθα-Σολ – αλλά ο πόλεμος στους δρόμους της περιφέρειας συνεχιζόταν. Οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας δεν είχαν φύγει από τούτες τις γειτονιές· μάχονταν από χτίριο σε χτίριο, από γωνία σε γωνία. Και ολοένα και περισσότεροι έρχονταν από τα δυτικά της συνοικίας.

Πού ήταν ο Διόφαντος; αναρωτήθηκε η Καρζένθα-Σολ, γιατί ούτε η ίδια τον έβλεπε πουθενά ούτε κανένας από τους ανιχνευτές της είχε πει ότι τον είχε δει. Τους έβαλε να ψάξουν εσκεμμένα γι'αυτόν, και πάλι δεν τον βρήκαν. Είχε φύγει, ο καταραμένος; Πού στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος είχε πάει, τώρα που τον χρειάζονταν; Δεν μπορεί να ήταν τόσο ανώμαλος ώστε να είχε κατευθυνθεί νότια, στην Επιγεγραμμένη· μπορεί;

Η Καρζένθα-Σολ πρόσταξε να συνεχίσουν να ψάχνουν γι'αυτόν, και να ρωτήσουν και τους ανθρώπους της περιοχής. «Μη χτυπάτε τους ντόπιους, ανόητοι!» πρόσταξε τους συμμορίτες. «Ερχόμαστε για να

διώξουμε το καθεστώς του Σελασφόρου Χορονίκη, όχι για να ταλαιπωρήσουμε τον κόσμο εδώ! Μην τους χτυπάτε! Μιλήστε μαζί τους. Και ρωτήστε να μάθετε αν ξέρουν τίποτα για τον φωτεινό δαίμονα – αν ξέρουν προς τα πού κατευθύνθηκε.»

Η Μιράντα και ο Αλέξανδρος ξύπνησαν ακούγονταν ιαχές, εκρήξεις, γδούπους, φασαρία. Ανασηκώθηκαν και κοίταξαν τριγύρω. Το μέρος ήταν κλειστό και σκοτεινιασμένο, αλλά αμέσως αναγνώρισαν ο ένας τον άλλο, καθώς ήταν ξαπλωμένοι δίπλα-δίπλα.

«...Μιράντα!» είπε ο Αλέξανδρος. «Είσαι καλά;»

«Ναι. Πού είμαστε;»

«Δεν ξέρω. Λιποθύμησα όταν μας κουβαλούσαν οι Φίλοι...» Μέσα από το σκοτάδι έβλεπε τα ενεργειακά μέταλλα των σφαιρικών σωμάτων των μηχανικών όντων να φωσφορίζουν· έβλεπε τα φωτάκια τους να είναι αναμμένα σταθερά, ενώ τα πλοκάμια τους ήταν σαν μακριές, ζωντανές σκιές. «Ο Χέρκεγμοξ τούς καθοδηγούσε... Μα τον Κρόνο! πονάω παντού,» μούγκρισε καθώς τεντωνόταν. «Τι έγινε ο Διόφαντος;» ρώτησε. «Σου ξέφυγε, ή τον σκότωσες;»

«Δεν είδες;»

«Όχι· ήμουν πολύ ζαλισμένος. Όταν συνήλθα, το πρώτο πράγμα που είδα ήσουν εσύ, ξαπλωμένη, ακίνητη. Φοβήθηκα ότι ήσουν νεκρή.»

«Τον σκότωσα, Αλέξανδρε. Με το πιστόλι σου.»

«Τελειώσαμε εδώ, λοιπόν; Μπορούμε να επιστρέψουμε στον Βόρκε-ραμ;»

«Λογικά, ναι.» Η Μιράντα ήταν συνοφρυωμένη μες στο μισοσκοτάδο. «Αλλά αυτοί οι θόρυβοι απέξω δεν μπορεί παρά να προέρχονται από πολεμικές συγκρούσεις...»

Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε όρθιος, για να διαπιστώσει αν τα πόδια του μπορούσαν να τον κρατήσουν, αν μπορούσε να σταθεί. Μπορούσε, όπως αποδείχτηκε. Δεν ζαλιζόταν πλέον, ούτε έβλεπε παράξενα πράγματα μπροστά του. «Χέρκεγμοξ!» φώναξε. «Πού είσαι; Χέρκεγμοξ!»

Η Μιράντα προσπάθησε επίσης να σηκωθεί – και μούγκρισε, ξαφνιασμένη. «Γαμώτο!» γρύλισε. Είχε ξεχάσει ότι η μπαταρία στο πόδι της είχε εκραγεί ξανά. Οι μηχανισμοί του δεν λειτουργούσαν. Το είχε

επάνω της σαν ένα απλό πρόσθετο μέλος· δεν μπορούσε να το κινήσει με το μυαλό της.

«Τι;»

«Το τεχνητό πόδι μου. Χάλασε πάλι. Αλλά, εντάξει, αυτό είναι το λιγότερο.» Έκανε μερικά βήματα, κουτσαίνοντας.

Ο πολεοπλάστης παρουσιάστηκε πάνω σ'έναν από τους Φίλους. «Περιπλανώμενη!» είπε. «Χαίρομαι-που λειτουργείς-κανονικά.» (Ο Αλέξανδρος, φυσικά, δεν καταλάβαινε λέξη· μόνο η Μιράντα καταλάβαινε.)

«Πού-είμαστε Χέρκεγμοξ;»

«Σ'ένα-υπόγειο – για-ασφάλεια – τριγύριζαν πολεμιστές στους-δρόμους – και-τώρα γίνεται πόλεμος – το-όχημά-σου το-άφησα – αν-θέλεις μπορώ να-σου-βρω άλλο.»

«Κι-εγώ μπορώ να-βρω άλλο – αλλά σ'ευχαριστώ – για-όλα.»

Τα μάτια του αναβόσβησαν. «Το-ταξίδι μαζί-σου έχει-αποδειχτεί ενδιαφέρον Περιπλανώμενη.»

Τον ρώτησε αν μπορούσε πάλι να φτιάξει το πόδι της. Ο Χέρκεγμοξ αποκρίθηκε ότι το είχε φτιάξει ήδη· η ζημιά δεν ήταν σοβαρή· αλλά δεν είχε άλλη μπαταρία για να βάλει.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Σου-χρωστάω-πολλά Χέρκεγμοξ.»

Τα μάτια του άναψαν έντονα. «Μην το-κάνεις θέμα.»

Η Μιράντα χαμογέλασε.

«Τι λέτε, γαμώτο;» μούγκρισε ο Αλέξανδρος.

«Τίποτα το σπουδαίο. Πρέπει να βρω μια μπαταρία για το πόδι μου, και πρέπει να βρούμε κι ένα φορτηγό για τους Φίλους, και να φύγουμε από εδώ, να πάμε στην Επιγεγραμμένη, γιατί πόλεμος έχει ξεκινήσει. Μάλλον ο στρατός του Ποιητή επιτίθεται στον Ευγενή.»

«Έχει ήδη εισβάλει, απ'ό,τι ακούγεται.»

Η Μιράντα ένευσε. «Θα βγω για λίγο, λοιπόν. Εσύ περίμενε εδώ–»

«Όχι. Θα έρθω μαζί–»

«Δε χρειάζομαι βοήθεια. Απλά θα με καθυστερήσεις.»

«Το πόδι σου δεν το κινείς με ευκολία, Μιράντα. Θα έρθω μαζί σου.»

Η Μιράντα μίλησε στον Χέρκεγμοξ, κάνοντας μια ερώτηση, κι εκείνος έδωσε μια απάντηση που την άφησε ικανοποιημένη. «Σ'ευχαριστώ,» του είπε. «Ας το-δοκιμάσουμε.» Και ο πολεοπλάστης την πλησίασε γρήγορα, σκαρφάλωσε ευέλικτα πάνω στο τεχνητό πόδι της με τα τέσσερα μικρά, νυχάτα πόδια του, και πιάστηκε πίσω από το γόνατο. Η άκρη της

ουράς του χώθηκε στη θέση της μπαταρίας, μέσα από το κουρελιασμένο σ'εκείνο το σημείο παντελόνι της Μιράντας. Η Μιράντα άρχισε να αισθάνεται ότι μπορούσε πάλι να ελέγξει το τεχνητό μέλος με το μυαλό της. Ο Χέρκεγμοξ το τροφοδοτούσε με την εσωτερική του ενέργεια.

«Τώρα,» είπε η Θυγατέρα στον Αλέξανδρο, «μπορώ να το κινήσω.»

«Επειδή αυτό το ζιζάνιο...;»

«Ναι.»

«Και θα τον πάρεις μαζί σου; Έτσι, πιασμένο επάνω σου;»

«Σχεδόν άορατος, δεν είναι; Θα τον περνούσες για κάτι το ζωντανό ή για κάποιου είδους εξάρτημα;»

«Έχει σημασία;»

«Μάλλον όχι. Πηγαίνω τώρα. Μείνε εδώ. Μην απομακρυνθείς.»

Την κοίταζε με δυσανεμία.

«Μη φοβάσαι για εμένα· θα επιστρέψω σύντομα. Μαζί μ'ένα φορητό. Για να γυρίσουμε στην Επιγεγραμμένη και στον Βόρκεραμ-Βορ.»

Μερικοί από τους ανιχνευτές επέστρεψαν στον καταυλισμό το απόγευμα ενώ ένας παγερός άνεμος σφύριζε στους δρόμους της Επιγεγραμμένης. Συνάντησαν τον Βόρκεραμ-Βορ έξω από το εξάτροχο φορητό των Εκλεκτών και του είπαν ότι οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή είχαν μόλις εισβάλει στον Ευγενή της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, ενώ ο Διόφαντος είχε εξαφανιστεί. Ήταν νεκρός, μάλλον. Ένας από τους ανιχνευτές είχε δει από απόσταση κάποιου είδους μάχη να γίνεται ανάμεσα σ'αυτόν και σε δύο ανθρώπους – έναν άντρα και μια γυναίκα – που είχαν μαζί τους μηχανικά όντα με πλοκάμια – και περισσότερο, μάλιστα, από τον Διόφαντο. Ήταν η Μιράντα και ο Πανιστόριος, φυσικά· ο ανιχνευτής, κοιτάζοντας με κιάλια τα πρόσωπά τους, τους είχε αναγνωρίσει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τις φάτσες τους. Ήταν ένας από τους Εκλεκτούς, άλλωστε, και βρισκόταν συχνά κοντά στον αρχηγό και τους συντρόφους του – εκεί απ'όπου μπορούσε να δει καλά τις όψεις τους, αν όχι ν'ακούσει τα λόγια τους.

Τα νέα που είχε φέρει χαροποίησαν τον Βόρκεραμ-Βορ, καθώς και την Ολντράθα και τη Νορέλτα-Βορ οι οποίες στέκονταν κοντά του. «Τι άλλα μάθατε;» ρώτησε εκείνος.

Οι ανιχνευτές ανέφεραν ότι οι δυνάμεις του Ποιητή φαινόταν να έχουν συναντήσει πολύ ισχυρή αντίσταση στην Ατμοφόρο μέχρι στιγμής· δεν ήταν προπαγάνδα της Α' Κατωρίγιας αυτά που ακούγονταν. Ο Αλυσοδομενός Ποιητής, επίσης, είχε κάπως κλέψει προσωρινά τις συγχρότητες των τηλεοπτικών καναλιών της συνοικίας και είχε μιλήσει το μεσημέρι στους κατοίκους της, ζητώντας τους να εξεγερθούν εναντίον του καθεστώτος. Τα λόγια του ίσως να έφεραν κάποιο αποτέλεσμα γιατί, όταν οι δυνάμεις του επιτέθηκαν στον Ευγενή, ντόπιες συμμορίες παρουσιάστηκαν για να τις βοηθήσουν.

Τα ίδια κι εδώ, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Τα ίδια όπως και στη Β' Κατωρίγια. Θυμόταν πολύ καλά τις τοπικές συμμορίες που είχαν επιτεθεί στους μαχητές του για να βοηθήσουν τον Αλυσοδομενό Ποιητή.

«Και τώρα ο Ευγενής έχει κατακτηθεί;» ρώτησε.

Όχι, απάντησαν οι ανιχνευτές. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Οδομαχίες εξακολουθούσαν να διεξάγονται.

«Πώς φαίνονται τα πράγματα, όμως;»

Διφορούμενο. Δεν ήταν εύκολο να κάνει κανείς προβλέψεις. Όμως, κατά πάσα πιθανότητα, ο Ευγενής σύντομα θα έπεφτε στα χέρια του εχθρού. Οι δυνάμεις του Ποιητή είχαν την υποστήριξη των τοπικών συμμοριών, και είχαν καταφέρει πολύ γρήγορα να τρυπήσουν την άμυνα στα σύνορα της περιφέρειας και να εισβάλουν. Είχαν επιτεθεί απρόσμενα: οι Α' Κατωρίγιοι δεν πρέπει να περίμεναν μια τόσο απότομη αλλαγή στην τακτική του στρατεύματος του Αλυσοδομενού Ποιητή, και ίσως να ήταν και αποπροσανατολισμένοι από την παρουσία του Διόφαντου μέσα στον Ευγενή μέχρι στιγμής.

«Με τα πλοία από τον Ριγοπόταμο τι γίνεται; Έχουν κάνει απόβαση;»

Οι ανιχνευτές δεν ήταν σίγουροι. Απ'ό,τι είχαν δει και ακούσει, πάντως, νόμιζαν πως όχι, δεν είχε γίνει καμιά απόβαση ακόμα στις όχθες της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Βόρκεραμ τούς ευχαρίστησε για τις υπηρεσίες τους και τους είπε να πάνε να ξεκουραστούν.

Εκείνοι χαιρέτησαν και απομακρύνθηκαν.

Ο Βόρκεραμ κάλεσε κοντά του την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Ρίντιλακ-Κονχ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τον Νέστορα Ολ-

τενσάνδω, τη Φιόνα Ισόσχημη, και μερικούς ακόμα μισθοφόρους. Τους είπε ποια ήταν η κατάσταση, και τους ρώτησε πώς νόμιζαν ότι όφειλαν να δράσουν.

«Σκέφτεσαι να επιτεθείς στις δυνάμεις του Ποιητή στον Ευγενή;» θέλησε να μάθει η Ευμενίδα.

«Για να είμαι ειλικρινής, έχει περάσει απ'το μυαλό μου.»

«Μα, αρχηγέ,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, «δεν έχουν έρθει ακόμα οι ενισχύσεις από τη Συμμαχία. Δεν θα περιμένουμε τις ενισχύσεις;»

«Φοβάμαι ότι ίσως ως τότε να είναι αργά...» Ο Βόρκεραμ ήταν προβληματισμένος.

«Για τον Ευγενή, ίσως. Αλλά όχι για ολάκερη την Α' Κατωρίγια. Κι αν είναι να επιτεθούμε, καλύτερα να επιτεθούμε όταν ξέρουμε πως *όντως* μπορούμε να βοηθήσουμε, όχι παρορμητικά.»

«Δεν αποκλείεται νάχεις δίκιο σ'αυτό, Αρχοντομαχητή,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ' και κοίταξε ερωτηματικά την Ευμενίδα.

«Συμφωνώ με τον Ρίντιλακ, Βόρκεραμ,» δήλωσε εκείνη. «Είναι ριψοκίνδυνο να κινηθούμε τώρα αμέσως. Και δεν ξέρω αν θα μπορούσαμε έτσι να προσφέρουμε κάτι στην Α' Κατωρίγια. Είσαι σίγουρος ότι θα καταφέρουμε να διώξουμε τις δυνάμεις του Ανθοτέχνη από τον Ευγενή;»

Ο Βόρκεραμ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν μπορώ να είμαι σίγουρος γι'αυτό.»

«Ας περιμένουμε, τότε,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, «κι ας παρακολουθούμε. Να δούμε πώς θα εξελιχτεί η κατάσταση.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βόρκεραμ-Βορ, «μάλλον αυτό είναι το καλύτερο. Υποθέτω πως οι αρχηγοί του στρατεύματος του Ποιητή σκέφτονται να κατακτήσουν τον Ευγενή ώστε να μπορούν να επιτεθούν κι από τα νότια στην Ατμοφόρο.» Άνοιξε έναν χάρτινο χάρτη της Α' Κατωρίγιας, κρατώντας τον μπροστά του, στο φως που ερχόταν από το εξάτροχο φορτηγό, γιατί οι σκιές είχαν αρχίσει να βαθαίνουν μες στο απόγευμα. «Κοιτάξτε πώς είναι τα σύνορα ανάμεσα στις περιφέρειες. Μέχρι στιγμής, ο εχθρός χτυπούσε την Ατμοφόρο μόνο από τα ανατολικά. Εκεί τα σύνορα είναι μικρά' οι υπερασπιστές εύκολα αμύνονται. Κατακτώντας όμως τον Ευγενή... δείτε» έδειξε με το δάχτυλό του' «βλέπετε πόσο μεγάλα είναι τα σύνορα ανάμεσα στον Ευγενή και στην

Ατμοφόρο; Οι δυνάμεις του Ποιητή θα απλωθούν και θα έχουν καλύτερες πιθανότητες να εισβάλουν.»

«Αν, λοιπόν, πέσει ο Ευγενής στα χέρια τους,» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, «πιθανώς να πέσει και η Ατμοφόρος. Μ'αυτό το σκεπτικό, Βόρκεραμ, ίσως να άξιζε τον κόπο να επιτεθούμε τώρα—»

«Όχι. Ο Ρίντιλακ και η Ευμενίδα έχουν δίκιο, Αλεξίσφαιρε. Είναι παρακινδυνευμένο αυτή τη στιγμή. Όταν όμως ο Ποιητής έχει υπό την κυριαρχία του τον Ευγενή, τότε ίσως θα ήταν συνετό να κινηθούμε. Καθώς οι δυνάμεις του θα είναι επικεντρωμένες εδώ» – έδειξε – «στα σύνορα με την Ατμοφόρο, στα βόρεια του Ευγενή, εμείς θα μπορούσαμε να τις χτυπήσουμε απρόσμενα από τα νότια.»

«Αποκλείεται να μην περιμένουν ότι—» άρχισε η Ευμενίδα, αλλά ο ερχομός δύο φρουρών την έκανε να σταματήσει.

«Αρχηγέ!» είπε ο ένας. «Κάποιοι μάς πλησιάζουν από τ'ανατολικά.»

«Κάποιοι;» είπε ο Βόρκεραμ. «Πόσοι; Είναι οπλισμένοι;»

«Μια συνοδία από διάφορα οχήματα που δεν φαίνονται για πολεμικά. Κι επάνω στις οροφές τους άνθρωποι είναι πιασμένοι, σαν να μη χωράνε όλοι μέσα.»

Η επίθεση ξεκίνησε στη Φιλήκοη το απόγευμα, καθώς σκοτείνιαζε, μερικές ώρες αφότου ο Βόρκεραμ-Βορ είχε ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά την Αμάντα Πολύεργη. Πρώτα, η Σέχτα των Άδελων Ήχων άρχισε να χτυπά τη συνοικία εκ των έσω, χρησιμοποιώντας ως όπλο τους απαγορευμένους ήχους της, πολλοί από τους οποίους έβλαπταν άλλους ανθρώπους – τραυμάτιζαν τα μυαλά τους – αλλά όχι τα μέλη της Σέχτας, συνηθισμένα σ'αυτούς καθώς ήταν. Και όχι μόνο συνηθισμένα: αυτοί οι ίδιοι ήχοι ήταν που τους έφερναν σε αχαλίνωτη έκσταση. Οι υπερασπιστές του καθεστώτος της Φιλήκοης, με αρχηγό τον Στρατάρχη Βύρωνα Σεισμόδωρο, βάλθηκαν να τους αντιμετωπίσουν, μα, όπως πάντα, δεν ήταν εύκολο.

Και τώρα, αυτοί δεν ήταν οι μοναδικοί εχθροί της συνοικίας. Από τα βορειοανατολικά, άρπαγες και ληστές των Ήμερων Συνοικιών εφορμούσαν, χτυπώντας τα σύνορα, απειλώντας να εισβάλουν στην Ηχώχρονη. Και από τα νότια ερχόταν κάτι ακόμα χειρότερο: ολόκληρες ορδές συμμοριών από τη Σκορπιστή.

Η Φιλήκοη δεν είχε πιαστεί τελείως απροετοίμαστη (χάρη στην προειδοποίηση του Βόρκεραμ-Βορ) αλλά είχε πιαστεί σχεδόν απροετοίμαστη (γιατί η προειδοποίηση του Βόρκεραμ-Βορ είχε γίνει οριακά πριν από την ξαφνική επίθεση).

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος και οι άλλοι εξόριστοι Β' Κατωρίγιοι είχαν μόλις τελειώσει τις συζητήσεις τους σχετικά με το τι θα έκαναν στο μέλλον, και είχαν αποφασίσει να συγκεντρώσουν μισθοφόρους από τη Συρροή και τα Σταυροδρόμια, με τη βοήθεια του Μαρκ Τζακ. Ο Γουίλιαμ θα ξεκινούσε αύριο για εκεί, μαζί με τον Έντγκαρ Ερπετώνυχο και τον Βάντορεκ Σιλντάμφω. Τώρα, καθόταν στο σαλόνι του διαμερισμάτος του (του διαμερισμάτος που η Πολιτάρχης της Φιλήκοης είχε εξαρχής παραχωρήσει στη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του) και παρακολουθούσε στον τηλεοπτικό δέκτη ένα από τα κανάλια της συνοικίας – τους *Ζωντανούς Ήχους*. Η οθόνη έδειχνε μια ορχήστρα, αλλά απρόσμενα η εικόνα άλλαξε: Μια τηλεπαρουσιάστρια εμφανίστηκε μιλώντας για επιθέσεις στο εσωτερικό της συνοικίας από τη Σέχτα των Άδελφων Ήχων, καθώς και για εφόδους ληστών από τις Ήμερες Συνοικίες και τη Σκορπιστή – ολόκληρες ορδές, όχι μερικές ομάδες. Έδειξε και κάποιες σκηνές – ζωντανά. Οι *Ζωντανοί Ήχοι* είχαν τώρα ανθρώπους τους με τηλεοπτικούς πομπούς στα νότια και στα βόρεια σύνορα της Φιλήκοης.

«Τι συμβαίνει, Γουίλιαμ;» ρώτησε η Ραμίνα, καθισμένη δίπλα του στον καναπέ. «Ξέρεις τι συμβαίνει;» Ήταν φοβισμένη.

«Δεν έχω ιδέα, αλλά... μοιάζει με κάτι που θα έκανε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής...» Τα μάτια του ήταν κολλημένα στις πολεμικές σκηνές στην οθόνη.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του άρχισε σύντομα να κουδουνίζει καθώς οι άλλοι εξόριστοι της Β' Κατωρίγιας τον καλούσαν.

Κι αυτός δεν ήταν ο μοναδικός έντονος ήχος που ακουγόταν μες στο διαμέρισμα· εκρήξεις αντηχούσαν από τους δρόμους της Φιλήκοης και ξαφνικοί κρότοι από θραύση.

Μόλις ενημέρωσαν τον Βάρνελ-Αλντ ότι οι επιθέσεις εναντίον της Φιλήκοης είχαν ξεκινήσει, εκείνος πρόσταξε τους ανθρώπους του – μισθοφόρους από τη Μεγαλοδιάβατη, κυρίως, ανάμεσα στους

οποιούς και οι Φονικοί Τροχοί του Κίρκου Λιγνοπόδη – να επιτεθούν κι αυτοί στη Φιλήκη. Απλώς να χτυπήσουν τα σύνορά της με τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, να προκαλέσουν φασαρία, αντιπερισπασμό, ώστε οι άλλοι να εισβάλουν πιο εύκολα από τις Ήμερες Συνοικίες και από τη Σκορπιστή. Οι ίδιοι δεν χρειαζόταν να μουν στη Φιλήκη, τους είπε.

Και το σχέδιό του συνεχίστηκε, ενώ εκείνος καθόταν στο Γραφείο του Πολιτάρχη μαζί με την Ασημίνα'νιρ, κοντά στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα, ακούγοντας αναφορές.

Αναρωτιόταν αν το καθεστώς της Φιλήκης θα είχε πέσει ως το ξημέρωμα. Αλλά μάλλον όχι. Δεν μπορεί αυτό να γινόταν τόσο γρήγορα. *Θα χρειαστεί και η επόμενη μέρα, υποθέτω.*

Και μετά, όταν η Φιλήκη είναι υπό τον έλεγχό μας, το μοναδικό μου πρόβλημα θα είναι ο Βόρκεραμ-Βορ και η Ορσίλια...

Η Μιράντα επέστρεψε στο υπόγειο, ξεπροβάλλοντας μέσα από τις σκιές επάνω που ο Αλέξανδρος είχε αρχίσει ν'ανησυχεί γ'αυτήν. Πόλεμος γινόταν εκεί έξω, στους δρόμους του Ευγενή' αν και Θυγατέρα, δεν μπορεί να μην κινδύνευε.

«Γιατί άργησες;» τη ρώτησε καθώς σηκωνόταν όρθιος. Γύρω του οι Φίλοι ανασάλευαν τα πλοκάμια τους, έβγαζαν μελωδικούς ήχους.

«Δεν άργησα,» αποκρίθηκε η Μιράντα. Ο Χέρκεγμοξ ήταν ακόμα πιασμένος επάνω στο τεχνητό της πόδι· τώρα, το άφησε και πήδησε κάτω. Η Μιράντα έσκυψε και τοποθέτησε, μέσα από το σκίσιμο του παντελονιού, μια μπαταρία στην κνήμη του ποδιού, στην ειδική θέση. Ορθώθηκε ξανά και κίνησε το πόδι με άνεση. «Όπως βλέπεις, βρήκα μπαταρία. Και όχι μόνο μία.» Τράβηξε άλλες δύο από την τσέπη του πανωφοριού της. «Πάμε;»

«Έχεις φέρει φορτηγό;»

«Ναι.»

Βγήκαν από το υπόγειο, με τους Φίλους να τους ακολουθούν, και ο Αλέξανδρος είδε πως στον δρόμο ήταν σταματημένο ένα φορτηγό: εξάτροχο, αλλά όχι τόσο μεγάλο όσο αυτό των Εκλεκτών του Βόρκεραμ-Βορ· απλώς, λίγο μεγαλύτερο από το προηγούμενο που οδηγούσε η Μιράντα.

«Τώρα που έχουμε χάσει τη συσκευή επικοινωνίας που είχε φτιάξει ο πολεοπλάστης, πώς θα μιλάμε με τους Φίλους;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος καθώς βάδιζαν προς το όχημα και ιαχές κι εκρήξεις αντηχούσαν από δρόμους που δεν μπορεί να βρίσκονταν και πολύ μακριά. Λάμψεις φαίνονταν, και καπνοί, και φωτιές. «Θα μας φτιάξει άλλη;»

«Θα μπορούσε, υποθέτω· αλλά δεν θα χρειαστεί. Τη βρήκα στο παλιό φορτηγό. Κανείς δεν την είχε πειράξει· η Πόλη την είχε κρατήσει για εμάς.» Η Μιράντα άνοιξε μια πλευρική πόρτα του οχήματος, συρόμενα, κι έκανε νόημα στους Φίλους να μπουν. Εκείνοι υπάκουσαν.

Ο Αλέξανδρος άνοιξε μια από τις μπροστινές πόρτες κι ανέβηκε στη θέση του συνοδηγού· πάντα ήταν πιο συνετό ν'αφήνεις μια θυγατέρα της Πόλης να οδηγεί, εκτός αν δεν γινόταν αλλιώς. Η συσκευή επικοινωνίας του πολεοπλάστη ήταν τοποθετημένη πάνω στην κονσόλα, παρατήρησε. *Μάλιστα, σκέφτηκε. Ούτε καν γρατσουνισμένη δεν φαίνεται. Η Πόλη, όντως, μας τη φύλαξε καλά-*

Γαμώτο! Έχω αρχίσει να σκέφτομαι σαν αυτές, τώρα...

Η Μιράντα ήρθε και κάθισε δίπλα του, στη θέση του οδηγού. «Φύγαμε.» Μουρμουρίζοντας ένα ξόρκι ενώ άγγιζε ένα σημείο της κονσόλας πλάι στο τιμόνι, έκανε τη μηχανή να ενεργοποιηθεί.

«Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως;»

Η Μιράντα μούγκρισε καταφατικά καθώς, πατώντας το πετάλι και γυρίζοντας το τιμόνι, έβαζε το όχημα σε κίνηση.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε να δει πώς κλείδωνε η μηχανή του φορτηγού. Όχι με κλειδί, παρατήρησε, αλλά με συνδυασμό έξι πλήκτρων.

Η Μιράντα άρχισε να οδηγεί με προσοχή μέσα στους δρόμους του Ευγενή, κατευθυνόμενη νότια, προσπαθώντας να αποφεύγει τις πολεμικές συγκρούσεις που διεξάγονταν ανάμεσα στους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή και στους υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Αλέξανδρος είχε την εντύπωση πως ταξίδευαν σε κάποιου είδους παράλληλη πραγματικότητα.

«Ο πολεοπλάστης είναι μαζί μας;» ρώτησε, γιατί δεν τον έβλεπε πουθενά.

«Μαζί μας είναι.»

Ο Βόρκεραμ στεκόταν στην ανατολική μεριά του καταυλισμού και, μες στο σούρουπο, έβλεπε τα οχήματα που πλησίαζαν έχοντας ανθρώπους καθισμένους στις οροφές τους. Ανάμεσά τους ήταν και ένα μακρύ ερπυστριοφόρο με δύο πατώματα. Και από κάποια ηχεία ακουγόταν ένα τραγούδι. Ο Βόρκεραμ νόμιζε ότι το αναγνώριζε: *Οι Αρχηγοί με τα Ραβδιά* – Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες – κλασικό. Προς στιγμή, το τραγούδι σταμάτησε και η φωνή μιας γυναίκας αντήχησε:

«Ακούτε Δρομοράδιο...

Δρομοράδιο.

Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας.

Δρομοράδιο!»

Ο Βόρκεραμ μειδίασε. *Οι Νομάδες των Δρόμων...* Τι έκαναν αυτοί οι λεηρύτες του Σκοτοδαίμονος εδώ; Δεν έλεγε η Εύνοια ότι ήταν φιλειρηνικοί και τα λοιπά; Ετούτοι οι δρόμοι δεν ήταν πια και τόσο ειρηνικοί...

«Οι Νομάδες,» είπε η Νορέλτα-Βορ, στεκόμενη πλάι στον απόμακρο ξάδελφό της. «Η Εύνοια!»

«Δεν υπάρχει κίνδυνος,» φώναξε ο Βόρκεραμ στους μαχητές του. «Δεν υπάρχει κίνδυνος! Είναι οι Νομάδες των Δρόμων! Τους ξέρουμε. Κατεβάστε τα όπλα!»

Δεν είχαν υψωθεί και πολλά όπλα, ήταν η αλήθεια, γιατί οι περισσότεροι έβλεπαν πως αυτοί που πλησίαζαν προφανώς δεν πλησίαζαν επιθετικά· ωστόσο, κάποιοι, για λόγους ασφαλείας, ήταν έτοιμοι να πυροβολήσουν. Τώρα, υπακούγοντας τον αρχηγό, κατέβασαν τα τουφέκια, τις καραμπίνες, και τα οπλοπολυβόλα τους.

Η συνοδία των Νομάδων σταμάτησε στις ανατολικές παρυφές του καταυλισμού, κι από το μεγάλο ερπυστριοφόρο κατέβηκε μια γυναίκα με μακριά ξανθά μαλλιά που έπεφταν σαν μανδύας μέχρι τη μέση της, και το όλο της παρουσιαστικό έμοιαζε στον Βόρκεραμ να βροντοφωνάζει ΦΙΛΗ. Ακόμα κι αν δεν την ήξερε, ήταν σίγουρος πως, για κάποιο λόγο, πάλι ΦΙΛΗ θα του βροντοφώναζε το παρουσιαστικό της. Το έκανε, κάπως, με τις δυνάμεις της ως θυγατέρα της Πόλης;

Χαμογελώντας, η Εύνοια βάδισε προς το μέρος του, ενώ ο παγερός άνεμος κυμάτιζε τα μαλλιά της μαζί με την κάπα της. «Βόρκεραμ-Βορ!»

Εκείνος βάδισε επίσης προς το μέρος της και της έδωσε το χέρι του. «Καλωσόρισες, Εύνοια,» είπε. «Καλωσόρισες. Αν και εκπλήσσομαι που

σε βλέπω εδώ, για να είμαι ειλικρινής. Εσένα και τους Νομάδες σου...» Έριξε ένα βλέμμα πίσω της, στους ανθρώπους που κατέβαιναν από τα οχήματα. «Αυτοί οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι.»

«Το γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε η Εύνοια, φιλικά – και ο Βόρκεραμ την αισθανόταν ξαφνικά σαν παλιά, χαμένη αδελφή του· την αισθανόταν σαν να ήταν πιο πολύ συγγενής του απ’ό,τι η Νορέλτα η οποία ανήκε στον ίδιο Οίκο μ’εκείνον. «Αλλά ανησυχούσαμε για τη Μιράντα και...» Έστρεψε το βλέμμα της στη Νορέλτα-Βορ. «Και για εσάς. Εσένα και την Άνμα. Αλλά φαίνεται πως η Μιράντα σάς βρήκε. Την περιμέναμε να έρθει πάλι στον καταυλισμό μας, στην Πλατεία Διχαλωτής, όμως δεν ερχόταν, έτσι αποφασίσαμε να την αναζητήσουμε· και ξέραμε ότι θα πήγαινε εδώ, στην Επιγεγραμμένη, μαζί σας.»

«Η Νορέλτα και η Άνμα ήταν ήδη εδώ,» της είπε ο Βόρκεραμ. «Δεν είχαν ταξιδέψει στην Κουρασμένη.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. Κοίταξε τη Νορέλτα. «Δεν είχατε πει ότι...;»

«Θα σου εξηγήσουμε, Εύνοια,» αποκρίθηκε η Νορέλτα. «Δεν είναι και τόσο μπλεγμένη ιστορία.»

«Είχαμε φοβηθεί ότι μπορεί η Κορίνα να σας είχε στήσει καμιά παγίδα...»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, η Κορίνα δεν έκανε τίποτα.»

«Η Μιράντα πού είναι, τώρα;»

Ήταν πιο εύκολο να βγουν από τα νότια σύνορα της Α’ Κατωρίγιας και να μουν στην Επιγεγραμμένη, παρά να περάσουν από την Επιγεγραμμένη στην Α’ Κατωρίγια Συνοικία, όφειλε να παραδεχτεί η Μιράντα. Και το γεγονός ότι πόλεμος τώρα γινόταν μέσα στους δρόμους του Ευγενή την υποβοήθησε. Όχι πως περίμενε πραγματικά ότι κανείς θα τη σταματούσε για να κάνει έλεγχο στο φορτηγό της, σε μια τέτοια τεταμένη περίοδο.

Καθώς πλέον βρίσκονταν στους άθλιους δρόμους της Επιγεγραμμένης, ήταν απλή υπόθεση να φτάσουν στην καρδιά της, στον Επιγεγραμμένο Τοίχο, και στον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ που ήταν καταυλισμένος γύρω του. Αλλά, ενώ πλησίαζαν εκεί, η Μιράντα διάβαζε στα πολεοσημάδια για «επισκέπτες» και, μάλιστα, όχι οποιουσδήποτε επι-

σκέπτες. Αυτά τα σημάδια... αυτές οι αντανakλάσεις μες στην Πόλη... μόνο μια πολύ συγκεκριμένη μεγάλη ομάδα μπορεί να έδειχναν. *Οι Νομάδες των Δρόμων; Εδώ;*

Και, όντως, αυτοί ήταν. Τώρα που η Μιράντα είχε φτάσει στον προορισμό της έβλεπε πως είχαν στήσει τον καταυλισμό τους πλάι στον καταυλισμό των μαχητών του Βόρκεραμ-Βορ.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος.

«Οι Νομάδες των Δρόμων,» είπε η Μιράντα.

«Τι θέλουν εδώ;»

Οι φρουροί του καταυλισμού του Βόρκεραμ τούς έκαναν νόημα να σταματήσουν ενώ τους φώναζαν και τους σημάδευαν με πυροβόλα. Η Μιράντα πάτησε το φρένο και άνοιξε το παράθυρο πλάι της. «Δεν είμαστε άγνωστοι!» φώναξε. «Είναι εδώ ο Βόρκεραμ-Βορ;»

Μετά από λίγο, ο αρχηγός των Εκλεκτών είχε έρθει και έδωσε διαταγή να τους αφήσουν να περάσουν. Η Μιράντα στάθμευσε το φορτηγό της ανάμεσα στα οχήματα του στρατού, ζήτησε (μέσω της επικοινωνιακής συσκευής) από τους Φίλους να μείνουν μέσα, και βγήκε μαζί με τον Πανιστόριο. Απέξω τούς περίμεναν ο Βόρκεραμ-Βορ, η Ολντράθα, κι ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Φήμες λένε ότι κάποιος σκότωσαν τον Διόφαντο,» είπε ο Βόρκεραμ καθώς έσφιγγε με το ένα του χέρι το χέρι της Μιράντας και με το άλλο του χέρι το χέρι του Αλέξανδρου.

«Τα νέα ταξιδεύουν τόσο γρήγορα;» απόρησε ο τελευταίος, με ουδέτερη όψη.

«Ένας από τους ανιχνευτές μου σας είδε να αντιμετωπίζετε τον ενεργειακό δαίμονα και τα τέρατά του. Και σας αναγνώρισε.»

«Και δεν ήρθε να μας βοηθήσει;»

«Είσαι σοβαρός, Πανιστόριε; Δεν ήταν αυτή η δουλειά του.»

«Καλύτερα που δεν πλησίασε,» είπε η Μιράντα. «Το πιθανότερο ήταν να χε σκοτωθεί.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Είναι όντως νεκρός ο Διόφαντος;»

«Ναι. Τον σκότωσα. Αλλά δεν θα τα είχα καταφέρει χωρίς τη βοήθεια του Αλέξανδρου και του Χέρκεγμοξ.»

«Του πολεοπλάστη;» έκανε η Ολντράθα.

Η Μιράντα έγνεψε καταφατικά.

Ο Αλέξανδρος είπε: «Αν το ζιζάνιο δεν είχε μετατρέψει το πιστόλι μου σε κάτι άλλο και δεν είχε βάλει τους Φίλους να το φορτίζουν, δεν πρόκειται να είχαμε ποτέ νικήσει τον Διόφαντο.»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα,» είπε ο Βόρκεραμ. «Αλλά δεν πειράζει· μου φτάνει που είναι νεκρός. Αλλιώς θα ήταν ακόμα ένα πρόβλημα που θα έπρεπε να αντιμετωπίσουμε, αφού φαινόταν να είναι με το μέρος του Ποιητή.»

«Οι Νομάδες τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος κάνουν εδώ;»

«Ελάτε μαζί μας,» πρότεινε η Ολντράθα, και ο Βόρκεραμ κατένευσε. Έτσι, τους ακολούθησαν και έφτασαν στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών, πλάι στο οποίο ήταν στημένη μια μεγάλη σκηνή και μέσα της τώρα βρίσκονταν η Εύνοια, ο Θόρινταλ, ο Κοντός Φριτς, ο Ρίμναλ (ο Νομάδας), ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Ευμενίδα, η Νορέλτα-Βορ, και ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Μιράντα!» αναφώνησε η Εύνοια, χαμογελώντας. Πλησίασε την Αδελφή της και την αγκάλιασε σφιχτά. «Μου έλεγαν ότι είχες φύγει για ν'αντιμετωπίσεις τον Διόφαντο.»

«Τι έγινε, Μιράντα;» ρώτησε η Νορέλτα. «Τον συνάντησες;»

«Τον συνάντησα. Εσύ τι κάνεις εδώ, Εύνοια; Γιατί ήρθατε;»

«Για εσένα, φυσικά! Νομίζαμε ότι θα επέστρεφες στην Πλατεία Διχαλωτής, αλλά οι μέρες περνούσαν και δεν φαινόσουν. Ανησυχήσαμε και... Ο Θόρινταλ πρώτος αποφάσισε να ταξιδέψει βόρεια, για να φτάσει στην Επιγεγραμμένη και να σε αναζητήσει με τη μαγεία του.» Έριξε ένα βλέμμα στον σαμάνο καθώς μιλούσε. «Αλλά, ουσιαστικά, το αποφάσισε επάνω που κι εγώ ήμουν έτοιμη ν'αποφασίσω κάτι παρόμοιο. Επομένως, όταν ήρθε να μου μιλήσει, ξεκινήσαμε για εδώ χωρίς πολλές σκέψεις.»

«Ο Διόφαντος είναι νεκρός,» είπε προς όλους ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τον σκότωσαν.»

«Μα τα όπλα της Ρασιλλώς!» έκανε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Ήταν, τελικά, τόσο εύκολο;»

«Δε θα ήθελες να ήσουν στη θέση μας, Αρχοντομαχητή,» του είπε ο Αλέξανδρος.

«Σε πιστεύω,» αποκρίθηκε εκείνος, με το πρόσωπό του να μοιάζει με αντανάκλαση της ουδετερότητας του Πανιστόριου. «Μην ξεχνάς ότι τον είχα συναντήσει στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε.

«Πώς ακριβώς τον σκοτώσατε; Έχω την περιέργεια.»

«Υπάρχει κάτι να πούμε, πρώτα;» ρώτησε η Μιράντα.

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ και, πηγαίνοντας στην έξοδο της σκηνής, ζήτησε από τη Φρίντα να τους φέρει δύο Κρύους Ουρανούς από το μικρό ψυγείο του μεταβαλλόμενου οχήματος.

/36\

Ο πόλεμος μαίνεται, ενώ οι εξόριστοι πολιτικοί παίρνουν αποφάσεις, ο Βάρνελ-Αλντ παρακολουθεί τα δρώμενα και δέχεται την πρόταση ενός μισθοφόρου, στα σύνορα της Συρροής έχουν επισκέπτες, η Νύφη του Χάροντα συνεχίζει να ψάχνει, η Πολιτάρχης της Φιλήκοης ζητά βοήθεια, δολιοφθορείς γλιστράνε μέσα από ερείπια, καινούργιες στρατιωτικές δυνάμεις μπαίνουν στην Επιγεγραμμένη, και οι στρατοί του Αλυσοδεμένου Ποιητή κάνουν πρόοδο στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας.

Οι εξόριστοι της Β' Κατωρίγιας συγκεντρώθηκαν στο διαμέρισμα του Γουίλιαμ Σημαδεμένου, μέσα στη νύχτα, και συζητούσαν τι να κάνουν, ενώ έξω, στους δρόμους της Φιλήκοης, εκρήξεις γίνονταν, πυροβολισμοί αντηχούσαν, και καταστροφικοί ήχοι εξαπολύονταν – η Σέχτα των Άδηλων Ήχων συγκρούεται με τους υπερασπιστές του καθεστώτος της συνοικίας.

Τι θα γίνουμε αν πέσει η Φιλήκοη στα χέρια αυτών των κακούργων; διερώτονταν οι Β Κατωρίγιοι. Θα μας σκοτώσουν; Είναι άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή! Λογικά πρέπει να είναι. Σίγουρα είναι· γιατί επιθέσεις γίνονται κι από τα σύνορα με τη Β' Κατωρίγια, λένε τα τηλεοπτικά κανάλια, αν και όχι τόσο σφοδρές όσο στα σύνορα με τη Σκορπιστή και τις Ήμερες Συνοικίες.

Η Φιλήκοη θα κατακτηθεί! Καλύτερα να φύγουμε – να μην είμαστε εδώ όταν συμβεί αυτό! Οι περισσότεροι συμφωνούσαν, αλλά υπήρχαν και ορισμένοι που δίσταζαν. Και πού να πάμε; Δεν έχουμε άλλο μέρος να πάμε. Και τώρα θα είναι επικίνδυνο να περάσουμε τα σύνορα.

Μα δεν θα περνούσαμε ποτέ από τα σύνορα όπου τώρα γίνεται πόλεμος· δεν θα κατευθυνόμασταν ούτε στη Σκορπιστή ούτε στις Ήμερες Συνοικίες ούτε στη Β' Κατωρίγια. Μπορούμε, όμως, να πάμε στην Επίστρωτη· δείτε τον χάρτη! (Ένας χάρτης απλώθηκε στο τραπέζι ανάμεσά τους.) Μπορούμε από εδώ να πάμε στην Επίστρωτη. Ή μπορούμε να

πάμε στην Ακμή, από την αντίθετη μεριά, από τα ανατολικά. Ή ακόμα και στη Συρροή.

«Στη Συρροή θα ήμασταν πιο ασφαλείς, νομίζω,» είπε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, και όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω του, καθώς έμοιαζε ξαφνικά να έχει ξεχωρίσει μέσα από τη μάζα των προσώπων που συζητούσαν. «Το ξέρω, γιατί, όπως σας εξήγησα, ήμουν εκεί. Η Πολιτάρχης Μαρκέλλα Ονέλκρι είναι σύμμαχος της Κορίνας, και η Κορίνα σίγουρα – αν και δεν το παραδέχεται – είναι σε κάποια μυστική οργάνωση που είναι με το μέρος μας.»

«Ο Σημαδεμένος έχει δίκιο,» συμφώνησε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος. «Δεν ξέρω σε τι είδους ‘οργάνωση’ μπορεί ν’ανήκει αυτή η Κορίνα, ή η Πολιτάρχης της Συρροής, αλλά στη Συρροή αναμφίβολα θα είμαστε πιο ασφαλείς απ’ό,τι στην Επίστρωτη. Η Επίστρωτη θα είναι ο επόμενος λογικός στόχος αν η Φιλήκη πέσει στα χέρια του Ποιητή.»

Ναι, συμφώνησαν αρκετοί, αυτό είναι πιθανό. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής κατεβαίνει προς τα νότια. Μετά από τη Φιλήκη, λογικά, θα προχωρήσει στην Επίστρωτη. Την Επιγεγραμμένη θα την πάρει χωρίς να δώσει καν μάχη.

Και ούτε η Ακμή θα ήταν ασφαλής για εμάς· βρίσκεται νότια των Ήμερων Συνοικιών, μα τον Κρόνο! Και οι Ήμερες Συνοικίες είναι γεμάτες ληστές και πειρατές – όλοι τους σύμμαχοι του Ανθοτέχνη! Μετά από τη Φιλήκη, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ίσως να προχωρήσει εκεί, στην Ακμή, προτού πάει στην Επίστρωτη.

Από τη Φιλήκη, όμως, μπορεί να προχωρήσει και στη Συρροή, αν θέλει, δεν μπορεί;

Αποκλείεται να το κάνει αυτό αμέσως. Κατά πρώτον, τα σύνορα Φιλήκης-Συρροής είναι πολύ μικρά· δεν τον συμφέρει να επιτεθεί. Και η Συρροή, επιπλέον, είναι μεγάλη συνοικία. Ισχυρή συνοικία. Εκεί θα είμαστε πιο ασφαλείς!

«Αναμφίβολα εκεί θα είμαστε πιο ασφαλείς,» είπε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ξεχωρίζοντας γι’ακόμα μια φορά μέσα από τους εξόριστους Β’ Κατωρίγιους. «Επομένως, εκεί πρέπει να πάμε. Παίρνοντας μαζί μας όσους περισσότερους από τους πρόσφυγες της Β’ Κατωρίγιας μπορούμε. Ελπίζω κανείς να μην είναι τόσο ανόητος ώστε ν’αποφασίσει να

μείνει στη Φιλήκοη. Ακόμα κι αν η συνοικία αυτή δεν πέσει *τώρα* στα χέρια του Ποιητή, θα πέσει *σύντομα*, όπως φαίνεται.»

«Εσύ δεν μας έλεγες,» ρώτησε η Εσμεράλδα Κροντένδω, «ότι η Κορίνα σου είχε πει πως ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν έχει αρκετές δυνάμεις για να κινηθεί προς τα νότια;»

«Μα αυτές δεν είναι *δικές του* δυνάμεις ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Γουίλιαμ. «Είναι από τη Σκορπιστή και τις Ήμερες Συνοικίες. Από τα σύνορα με τη Β' Κατωρίγια οι επιθέσεις δεν είναι τόσο σφοδρές· το λένε σε όλα τα κανάλια.»

«Ίσως επειδή η Β' Κατωρίγια βρίσκεται ήδη σε πόλεμο με την Α' Κατωρίγια.»

«Ακόμα κι έτσι, αυτό δείχνει ότι ο Κάδμος Ανθοτέχνης *δεν έχει αρκετές δυνάμεις*. Και μετά από τον πόλεμο με την Α' Κατωρίγια θα είναι ακόμα πιο αποδυναμωμένος. Η ευκαιρία θα είναι *ιδανική* για να τον χτυπήσουμε και να ανακτήσουμε τους δρόμους μας. Όμως, για να το καταφέρουμε αυτό, πρέπει τώρα να μείνουμε ζωντανοί, και να μην αιχμαλωτιστούμε. Άρα, πρέπει να πάμε στη Συρροή. Δεν συμφωνείτε;»

Οι Β' Κατωρίγιοι συμφώνησαν. Όλοι τους φοβόνταν μην παγιδευτούν στη Φιλήκοη. Καλύτερα να έφευγαν. Καλύτερα. Όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Και άρχισαν αμέσως τις προετοιμασίες. Διαλύοντας το συμβούλιο τους στο διαμέρισμα του Σημαδεμένου, πήγαν να συγκεντρώσουν ανθρώπους και εφόδια μέσα στο βράδυ.

Ο Βάρνελ-Αλντ δεν έφυγε από το Πολιταρχικό Μέγαρο όλη τη νύχτα. Ούτε κοιμήθηκε καθόλου. Πέρασε την ώρα του στο Γραφείο του Πολιτάρχη, περιμένοντας νέα σχετικά με τον πόλεμο κατά της Φιλήκοης μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος. Το μόνο άλλο πράγμα που έκανε ήταν έρωτα με την Ασημίνα, επάνω στη μαλακή πολυθρόνα, για εκτόνωση των νεύρων κυρίως. Η σύζυγός του ήταν πολύ ενθουσιώδης· αυτή η κατάσταση πολεμικής ετοιμότητας και αναμονής φαινόταν να τη διεγείρει. Αφού είχαν τελειώσει, του είπε: «Κοιμήσου λίγο. Θα προσέχω εγώ το σύστημα,» ενώ ήταν καθισμένη στην άκρη του γραφείου, ντυμένη μόνο με το μεσοφόρι της, έχοντας το ένα γυμνό της πόδι πάνω στο γόνατό του, γαντζωμένο στο παντελόνι

του με ασημοβαμμένα νύχια, και βαστώντας στο χέρι της ένα τσιγάρο *Ανοιχτόχρυσος*. Αλλά ο Βάρνελ αρνήθηκε: «Όχι· πρέπει εγώ να είμαι ξύπνιος. Επιπλέον, δεν αισθάνομαι καθόλου νυσταγμένος,» πρόσθεσε, σφίγγοντας την κνήμη της, χαϊδεύοντας την από κάτω προς τα πάνω. Η Ασημίνα μειδίασε, τραβώντας καπνό απ'το τσιγάρο της και βγάζοντάς τον από τα ρουθούνια, μισοκρύβοντας το λευκόδερμο πρόσωπό της πίσω από ομίχλη.

Το πρωί, ο πόλεμος στη Φιλήκοη ακόμα συνεχιζόταν, σύμφωνα με τις αναφορές που έρχονταν στον Βάρνελ-Αλντ μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος. Το καθεστώς της Πολύεργης δεν είχε πέσει μέσα στη νύχτα. Η Πολιτάρχης ήταν πιο ισχυρή απ'ό,τι ήλπιζε ο Βάρνελ. Όχι πως δεν το περίμενε, βέβαια: άλλο το τι ελπίζεις, άλλο το τι καταλαβαίνεις, όπως ήξερε. Δεν είχε σημασία αυτό, όμως. Οι σύμμαχοί του δεν είχαν ηττηθεί· εξακολουθούσαν να μάχονται, και η Φιλήκοη σύντομα θα κυριευόταν.

Οι αναφορές του, άλλωστε, δεν ήταν και τόσο κακές. Του έλεγαν πως οι ορδές της Σκορπιστής ήδη βρίσκονταν μέσα σε δρόμους της Φιλήκοης, έχοντας περάσει τα σύνορα στη νοτιοδυτική άκρη – στην περιφέρεια που άκουγε στο όνομα Εύχρωμη. Και οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών είχαν επίσης εισβάλει, μπαίνοντας στην περιφέρεια Ηχώχρονη, περνώντας τα βορειοανατολικά σύνορα της Φιλήκοης. Συμπλοκές διεξάγονταν στους δρόμους της Ηχώχρονης τώρα.

Του Βάρνελ τού έκανε λίγο εντύπωση που οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών φαινόταν να τα έχουν καταφέρει καλύτερα από τις ορδές της Σκορπιστής. Άλλωστε, τα σύνορα Σκορπιστής-Φιλήκοης ήταν πολύ μεγαλύτερα. Τα σύνορα Ήμερων Συνοικιών-Φιλήκοης ήταν τα μισά σε έκταση. Επιπλέον, οι συμμορίες της Σκορπιστής είχαν περισσότερους μαχητές απ'ό,τι οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών, έτσι δεν ήταν; Αλλά ίσως οι άρπαγες να ήταν πιο έμπειροι, πιο καλά εξοπλισμένοι, και πιο καλά οργανωμένοι. Επίσης, πιθανώς η Σέχτα των Άδηλων Ήχων να τους είχε προσφέρει κάποια βοήθεια εκεί, στα βορειοανατολικά της Φιλήκοης, στην Ηχώχρονη. Ή μπορεί να ήταν απλά τυχαίο. Ο Βάρνελ ήξερε πως παράξενα πράγματα συνέβαιναν στον πόλεμο: πολύ παράξενα. Είχε διαβάσει αρκετά βιβλία που περιέγραφαν μάχες του παρελθόντος, και αρκετά βιβλία για στρατηγική και τακτικές.

Βλέποντας πώς είχε διαμορφωθεί τώρα η κατάσταση στη Φιλήκοη μες στο πρωινό, πρόσταξε τους δικούς του μαχητές να συνεχίσουν όπως πριν τις επιθέσεις τους από τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας. Να χτυπάνε αλλά χωρίς να προσπαθούν να εισβάλουν.

Ο Κίρκος Λιγνοπόδης, όμως, του έκανε μια ενδιαφέρουσα πρόταση μιλώντας του τηλεπικοινωνιακά. *«Θα μπορούσαμε να εκμεταλλευτούμε την κατεστραμμένη περιοχή, Άρχοντά μου, καθώς εκτείνεται και στο εσωτερικό της Φιλήκοης.»*

«Τι έχεις κατά νου;» Ο Βάρνελ ήταν καθισμένος στο Γραφείο του Πολιτάρχη, μιλώντας στο μικρόφωνο του τηλεπικοινωνιακού συστήματος. Η Ασημινά'νιρ ήταν ακόμα εδώ, ντυμένη κανονικά τώρα, και όμορφα στολισμένη και χτενισμένη, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο ενώ κάπνιζε άλλο ένα τσιγάρο Ανοιχτόχρυσος.

«Ορισμένοι από εμάς θα μπορούσαν να διασχίσουν την κατεστραμμένη περιοχή κρυφά, ώστε να εισβάλουν στη Φιλήκοη και να κάνουν δολιοφθορές.»

«Αν οι υπερασπιστές της δεν φρουρούν τα όρια της κατεστραμμένης περιοχής...»

«Ακόμα κι αν τα φρουρούν, Άρχοντά μου, πόσο καλά θα τα φρουρούν; Σκεφτείτε μόνο το εξής: Δεν θα μπορούσαν μερικά άτομα να γλιστρήσουν από τη Φιλήκοη στη Β' Κατωρίγια περνώντας από την κατεστραμμένη περιοχή; Νομίζω πως θα μπορούσαν – ειδικά τη νύχτα. Επομένως, γιατί να μη γίνει το αντίστροφο;»

«Έχεις κάποιο δίκιο, Κίρκε,» είπε συλλογισμένα ο Βάρνελ-Αλντ. «Και με βάζεις σε σκέψεις.»

«Απλώς μια πρόταση κάνω, Άρχοντά μου.»

«Η πρότασή σου δεν είναι άσχημη. Και η επισήμανσή σου είναι πολύ σωστή. Δεν φυλάμε τόσο καλά όσο θα έπρεπε τα όρια της κατεστραμμένης περιοχής. Τέλος πάντων. Θα μπορούσες να αναλάβεις εσύ μια τέτοια επιχείρηση κρυφής εισβολής και δολιοφθοράς;»

«Εγώ δεν είμαι ο κατάλληλος γι'αυτά τα πράγματα, Άρχοντά μου. Ο Βίρντακ ο Σκληρός, όμως, είναι. Αυτή είναι η βασική του δουλειά, ουσιαστικά.»

Ο Βίρντακ ο Σκληρός ήταν ένας αρχηγός μισθοφόρων από τη Μεγαλοδιάβατη. Η ομάδα του δεν ήταν μεγάλη, αλλά δήλωνε πως ήταν εξειδικευμένη. «Τον ξέρεις από παλιά;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Ασφαλώς.»

«Να το κανονίσεις μαζί του, τότε, ώστε να το προσπαθήσει.»

«Να του πω να επικοινωνήσει και μ'εσάς;»

«Αν το κρίνετε απαραίτητο, ναι, μπορεί να με καλέσει οποιαδήποτε στιγμή.»

«Εντάξει, Άρχοντά μου. Χαιρετώ.»

«Συνέχισε την καλή δουλειά, Κίρκε.»

Μέσα στο πρωινό, οι συνοριοφύλακες της Συρροής σταμάτησαν μια μεγάλη συνοδία οχημάτων από τη Φιλήκοη. Βρίσκονταν όλοι τους σε επιφυλακή, πανέτοιμοι και βαριά οπλισμένοι, γνωρίζοντας για τον πόλεμο που γινόταν κάποιες δεκάδες χιλιόμετρα προς τα δυτικά τους. Φοβόνταν ότι ίσως ορισμένες συμμορίες της Σκορπιστής να έρχονταν κι από δω – αν και, μέχρι στιγμής, αυτό δεν είχε συμβεί.

«Ζητάμε άσυλο από την Πολιτάρχη της Συρροής, την κυρία Μαρκέλλα Ονέλκρι. Με γνωρίζει προσωπικά. Ονομάζομαι Γουίλιαμ Σημαδεμένος. Ήμουν Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας μέχρι που εκτοπίστηκα από σφετεριστές και τώρα η συνοικία μου βρίσκεται στα χέρια των κακούργων του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Καλέστε την κυρία Ονέλκρι και θα το επιβεβαιώσει ότι με γνωρίζει. Πείτε της ότι φέρνω μαζί μου πρόσφυγες από τη Β' Κατωρίγια: ανθρώπους που ζητάνε την προστασία της.»

Οι φύλακες των συνόρων, ακούγοντας αυτά τα λόγια από τον κοντό, λευκόδερμο, γκριζομάλλη άντρα με την καράφλα στο κέντρο του κεφαλιού, κάλεσαν τηλεπικοινωνιακά την Πολιτάρχη όπως τους είχε ζητηθεί, και εκείνη πρόσταξε να τη συνδέσουν με τον κύριο Σημαδεμένο. Οπότε, μια λοχαγός της Αστυνομίας της Συρροής έφερε ένα φορητό τηλεπικοινωνιακό σύστημα μπροστά από τα οχήματα των Β' Κατωρίγιων, κρατώντας το στα χέρια.

Στην οθόνη του ο Γουίλιαμ είδε το πρόσωπο της Μαρκέλλας Ονέλκρι, χρυσόδερμο, πλαισιωμένο από μακριά μαύρα μαλλιά. Έμοιαζε λιγάκι

αγουροξυπνημένη· δεν ήταν τόσο καλοβαμμένη όσο άλλες φορές που την είχε αντικρίσει.

«Καλημέρα, κύριε Σημαδεμένε,» ακούστηκε η φωνή της, σχετικά αλλοιωμένη όπως μέσα από απλούς πομπούς και διαύλους. «Θέλετε να μου εξηγήσετε τι συμβαίνει στα σύνορα της συνοικίας μου;»

«Ερχόμαστε από τη Φιλήκη, κυρία Ονέλκρι, ζητώντας άσυλο στη Συρροή. Φοβόμαστε ότι η Φιλήκη σύντομα θα πέσει στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Σίγουρα έχετε ακούσει τι συμβαίνει...»

«Ναι, έχω πληροφορηθεί. Αν και δεν γνωρίζω λεπτομέρειες. Οι συμμορίες της Σκορπιστής επιτίθενται μαζικά στη Φιλήκη, σωστά;»

«Και όχι μόνο. Επιθέσεις γίνονται και από τα βόρεια, από τη Β' Κατωρίγια κι από τις Ήμερες Συνοικίες. Από τις Ήμερες Συνοικίες, μάλιστα, οι κακούργοι έχουν ήδη εισβάλει στους δρόμους της Φιλήκης! Και μέσα από την ίδια τη συνοικία επιτίθεται η Σέχτα των Άδελων Ήχων, αν την έχετε ακουστά – μια τρομοκρατική οργάνωση που–»

«Ναι, γνωρίζω.»

«Κινδυνεύουμε, όσο βρισκόμαστε στη Φιλήκη. Ζητάμε άσυλο από τη Συρροή, κυρία Ονέλκρι, κι ευελπιστούμε ότι θα το έχουμε.»

Η Μαρκέλλα φάνηκε σκεπτική προς στιγμή. «Πόσοι είστε;» ρώτησε.

Ο Γουίλιαμ τής είπε τον αριθμό των ανθρώπων που έφερνε μαζί του. Στο περίπου, γιατί δεν ήξερε ακριβώς πόσοι ήταν.

«Δεν είστε λίγοι, κύριε Σημαδεμένε.»

«Πήραμε μαζί μας όσους περισσότερους γινόταν. Είναι όλοι τους Β' Κατωρίγιοι· δεν μπορούσαμε να τους εγκαταλείψουμε μέσα στη Φιλήκη η οποία ίσως, από ώρα σε ώρα, να πέσει στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Η Μαρκέλλα Ονέλκρι αναστέναξε, τρίβοντας το αριστερό της μάτι.

«Κυρία Ονέλκρι, η Συρροή είναι μεγάλη συνοικία· σίγουρα έχει χώρο για εμάς!»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Πολιτάρχης. «Μπορείτε να περάσετε. Η Αστυνομία θα σας συνοδέψει για την ώρα. Ύστερα θα δούμε πού θα μείνετε.»

«Σας ευχαριστούμε.»

«Θα μιλήσουμε σύντομα από κοντά, κύριε Σημαδεμένε.»

«Η Κορίνα βρίσκεται εδώ, κυρία Ονέλκρι;»

«Δεν έχω ιδέα. Έχω να τη δω αρκετό καιρό, όπως σας είπα και στην προηγούμενή μας συνάντηση.»

Ολόκληρη τη χτεσινή ημέρα βρίσκονταν στην ταράτσα, ξεπαγιάζοντας, παρακολουθώντας το νέο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας από απόσταση. Η Άνμα μπορούσε να δει στα πολυεσσημάδια ότι, σίγουρα, κάποιο σημαντικό πρόσωπο ήταν εκεί μέσα – τουλάχιστον ένα. Ο Βάρνελ-Αλντ, πιθανώς. Και, επίσης, σοβαρές αποφάσεις παίρνονταν, πολύ σοβαρές, για κάτι το... καταστροφικό; Τι συνέβαινε; Η περιέργειά της είχε κεντριστεί, αλλά δεν αισθανόταν η Πόλη να την τραβά προς τα εκεί. Και ούτε ήθελε να απομακρυνθεί από τη Φοριντέλα και τη Φοίβη τώρα.

Η τελευταία είπε, στο τέλος της ημέρας: «Ο Ανθοτέχνης δεν είναι εδώ. Αλλά ας περιμένουμε κι αυτό το βράδυ, και το πρωί φεύγουμε.»

«Για να πάμε πού;» ρώτησε η Άνμα.

«Θα δούμε.»

«Μόνο αυτό έχεις να μας πεις;»

«Δεν είσαι υποχρεωμένη να μ'ακολουθήσεις, Αδελφή μου.» Ήταν καταφανές ότι θα προτιμούσε η Άνμα να μην ερχόταν μαζί της.

«Ούτε η Φοριντέλα.»

«Η Φοριντέλα είναι εδώ με τη θέλησή της. Η Πόλη την έστειλε.»

«Το ίδιο κι εμένα.»

Τα μάτια της Φοίβης στένεψαν, γυαλίζοντας άγρια μέσα από την κουκούλα της· αλλά δεν είπε άλλη κουβέντα.

Όταν ξημέρωσε, έφυγαν από την ταράτσα. Κατέβηκαν χωρίς πρόβλημα και βγήκαν από την πίσω πόρτα της πολυκατοικίας που είχε διαρρήξει η Νύφη του Χάροντα. Κανείς δεν τους είχε ενοχλήσει στην ταράτσα τη χτεσινή ημέρα και την προχτεσινή νύχτα. Ούτε ένας ένοικος δεν είχε ανεβεί εκεί. Αλλά ήταν, φυσικά, έτοιμοι για ένα τέτοιο ενδεχόμενο: έτοιμοι να κρυφτούν σε περίπτωση που κάποιος φαινόταν. Και η Άνμα πάντα ήταν παρατηρητική για οποιαδήποτε αλλαγή στα πολυεσσημάδια. Πολύ πιο παρατηρητική, νόμιζε, απ'ότι η Φοίβη. Η Αδελφή της έμοιαζε τελείως επικεντρωμένη στο Πολιταρχικό Μέγαρο· και δεν αποκλείεται να σκόπευε ακόμα και να σκοτώσει όποιον ανέβαινε στην ταράτσα. Η Άνμα, όμως, δεν θα την άφηνε να το κάνει αυτό.

Τελικά, δεν είχε χρειαστεί να αποδειχτεί τι θα συνέβαινε σε μια τέτοια περίπτωση.

Βγήκαν τώρα από την πίσω μεριά της πιλοτής της πολυκατοικίας σκαρφαλώνοντας το περιτοίχισμα, όπως είχαν κάνει η Άνμα και ο Μάικλ την προχτεσινή νύχτα.

«Το όχημά μας δεν είναι μακριά από εδώ,» είπε η πρώτη στην Αδελφή της.

«Ούτε τα δικά μας είναι μακριά.» Η Φοίβη είχε ήδη αρχίσει να βαδίζει προς μια κατεύθυνση.

«Θα συναντηθούμε στη γωνία» – η Άνμα έδειξε – «εκεί. Μην επιχειρήσεις καμιά πουστιά, Αδελφή μου.»

Η Φοίβη την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Θα μ'ακολουθήσεις, το ξέρω.»

«Έλα μαζί μας, Φοριντέλα,» πρότεινε ο Μάικλ.

Εκείνη είπε: «Πρέπει να πάρω το τρίκυκλό μου.»

«Από πότε έχεις τρίκυκλο;»

«Από το μεσημέρι που το έκλεψα από κάτι συμμορίτες του Ποιητή στην Επιγεγραμμένη.»

«Μη φύγεις χωρίς εμάς.»

«Δε φεύγω,» υποσχέθηκε η Φοριντέλα-Ράο, και φιλήθηκαν κάτω από τις κουκούλες τους. Ύστερα ακολούθησε τη Φοίβη, τρέχοντας πίσω της καθώς εκείνη είχε ήδη ξεμακρύνει.

«Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό,» μούγκρισε ο Μάικλ ενώ εκείνος και η Άνμα προχωρούσαν προς διαφορετική κατεύθυνση. «Είναι σαν να την έχει μαγέψει με κάποιο τρόπο.» Και φταρνίστηκε, δυνατά. «Γαμήσου... Ψοφήσαμε εκεί πάνω.» Ύστερα ρώτησε: «Μπορεί να γίνει; Μπορείτε να το κάνετε;»

«Ποιο;»

«Να βάλετε κάποια – κάποιον, γενικά – να σας ακολουθεί. Να τον μαγέψετε.»

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αυτά είναι μαλακίες που λένε στα περιοδ-» Μετά σκέφτηκε τη Νορέλτα-Βορ, και πώς μπορούσε να βάζει τους άντρες να τρέχουν από πίσω της. «Εντάξει, μερικές από εμάς ίσως να έχουν ορισμένες... ικανότητες. Αλλά δεν είναι τίποτα περισσότερο

από, εεε, υπερβολές ικανοτήτων που ο καθένας θα μπορούσε να έχει. Καταλαβαίνεις;»

«Δε νομίζω.» Συνέχιζαν να βαδίζουν, φυσικά.

«Θέλω να πω, κοίτα τι κάνω εγώ, Μάικλ. Σε άλλους μοιάζει εξωφρενικό· ακόμα και στις περισσότερες Αδελφές μου. Τα όπλα μού ‘μιλάνε’ αντιλαμβάνομαι πολλά για αυτά. Και μπορώ να φτιάξω όπλο από το οτιδήποτε σχεδόν.» Τράβηξε το στιλέτο που είχε φτιάξει από τις σαβούρες στην ταράτσα για να περάσει την ώρα της. «Υπάρχουν Αδελφές μου που έχουν άλλες ικανότητες οι οποίες μοιάζουν υπερβολικές. Η Κορίνα πάω στοίχημα ότι μπορεί να σε πείσει να κρεμαστείς ανάποδα από μια γέφυρα μέχρι που το αίμα σου να πάει στο κεφάλι σου και να πεθάνεις.» Δεν ήθελε να μιλήσει για τη Νορέλτα· θα ήταν αγενές προς την Αδελφή της. «Κατάλαβες τώρα;»

«Ίσως. Το θέμα είναι: η Φοίβη έχει κάνει κάτι τέτοιο στη Φοριντέλα; Την έχει, κάπως... σαγηνέψει;»

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω. Η Φοίβη δεν έχει τέτοιες ικανότητες. Όλες οι ικανότητες της Φοίβης είναι σχετικές με τον θάνατο. Απλά η Φοριντέλα θέλει εκδίκηση. Αυτό είν’ όλο.»

Φτάνοντας κοντά στο παλιό φορτηγό, είδαν πως κανείς δεν το είχε πειράξει – ακριβώς όπως η Άνμα περίμενε. Τα πολεοσημάδια ήταν ευνοϊκά εδώ όπου το είχε αφήσει. Ανέβηκαν και η Θυγατέρα το έβαλε μπροστά σκαλίζοντας τα καλώδια. Πάτησε το πετάλι, γύρισε το τιμόνι, και οδήγησε προς τα εκεί όπου είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν με τη Φοίβη και τη Φοριντέλα-Ράο.

Οι δυο τους τους περίμεναν στη γωνία, όπως είχαν υποσχεθεί: η πρώτη πάνω σ’ένα δίκυκλο, η δεύτερη πάνω σ’ένα τριθέσιο τρίκυκλο που δεν ήταν και πολύ μεγαλύτερο από το δίκυκλο.

«Λοιπόν,» είπε η Άνμα, από το παράθυρο του φορτηγού, «πού πηγαίνουμε τώρα, Αδελφή μου;»

«Στην αντικρινή όχθη του Ριγοπόταμου.»

Η Άνμα μόρφασε, ενώ σκεφτόταν: *Αναμενόμενα*. «Νομίζεις ότι θα είναι εκεί;»

«Πού άλλου να είναι; Δεν είσαι υποχρεωμένη να–»

«Θα έρθω. Το είπαμε.»

«Ό,τι νομίζεις. Αλλά μην τολμήσεις να μπλεχτείς στη δουλειά μου.» Η Φοίβη έβαλε τους τροχούς της σε κίνηση, ξεκινώντας.

Η Φοριντέλα-Ράο και η Άνμα την ακολούθησαν.

Διέσχισαν την Όκιλμερ, έφτασαν στον Σκηνοκράτη, και από εκεί ανέβηκαν στις γέφυρες που ένωναν τη Β' Κατωρίγια με την Α' Ανωρίγια, περνώντας πάνω από τον Ριγοπόταμο. Κανείς δεν τους σταμάτησε γιατί τώρα και οι δύο συνοικίες ανήκαν στην Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή, και όχι μόνο αυτό αλλά είχαν και τον ίδιο Πολιτάρχη – τον Βάρνελ-Αλντ. Ήταν σχεδόν σαν μία συνοικία, χωρισμένη από τον Ριγοπόταμο.

Στους δρόμους της Α' Ανωρίγιας η Φοίβη άρχισε πάλι να παρατηρεί τα πολεοσημάδια και, συγχρόνως, να κατευθύνεται προς το Πολιταρχικό Μέγαρο. Όταν έφτασαν εκεί, η Άνμα διάβασε στα σημάδια της Πόλης ότι κανένα πολύ σημαντικό πρόσωπο δεν ήταν στο εσωτερικό του. *Δε μπορεί ο Ανθοτέχνης να είναι εδώ*, σκέφτηκε.

«Ο στόχος μας δεν είναι εδώ,» είπε η Φοίβη αμέσως και έστριψε, φεύγοντας.

Η Άνμα την ακολούθησε ξανά. «Πού πας τώρα;» τη ρώτησε.

«Στο τελευταίο πιθανό μέρος που μπορεί να είναι.»

Ήταν μεσημέρι όταν έφτασαν κοντά στα σύνορα Α' Ανωρίγιας και Β' Ανωρίγιας, και σταμάτησαν σ'ένα πανδοχείο για να ξεκουραστούν. Από το ηχοσύστημα της τραπεζαρίας ακουγόταν *Διαλαλούν οι Φωνές της Πόλης*, του συγκροτήματος Ακάθιστοι Κράχτες. Η Φοριντέλα-Ράο και ο Μάικλ έμοιαζαν κι οι δύο λιγάκι κρυολογημένοι από τον καιρό που είχαν περάσει στην ταράτσα· κάθε τόσο φυσούσαν τη μύτη τους. Η Άνμα παρατηρούσε τα πολεοσημάδια, διακρίνοντας πως ετούτες οι γειτονιές φαίνονταν αρκετά ήρεμες, τώρα που οι συγκρούσεις είχαν τελειώσει. Υπήρχαν ακόμα πολλές ζημιές στους δρόμους και στα οικοδομήματα, μα τίποτα περισσότερο. Η οδύνη, βέβαια, δεν είχε σβήσει από τις ψυχές των ανθρώπων· η Άνμα τη διάβαζε σαν βαθιά αντανάκλαση μέσα στην Πόλη. Τόσοι άνθρωποι είχαν σκοτωθεί και τραυματιστεί σε τούτους τους δρόμους, κι ακόμα περισσότεροι είχαν τρομοκρατηθεί ή γεμίσει θλίψη... *Της Ολντράθα θα της κακοφαινόταν πολύ αυτό το μέρος.*

Και μ'ετούτη τη σκέψη, το μυαλό της επέστρεψε προς τα νότια, στον καταυλισμό του Βόρκεραμ-Bor. Τι να γινόταν εκεί τώρα; Τι να έκανε η Νορέλτα; Τι να έκανε η Μιράντα;

Το βλέμμα της πήγε στη Φοίβη, η οποία καθόταν σιωπηλά, πίνοντας γουλιές από ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο κι έχοντας ένα πιάτο ψητές πατάτες με σάλτσα μπροστά της. *Γιατί η Πόλη με οδηγεί μαζί μ'αυτήν; Θα έπρεπε να ήμουν κοντά στον Βόρκεραμ και στις άλλες Αδελφές μου...* Υπήρχε κάποιος λόγος για να είναι πλάι στη Φοίβη; Ήταν δυνατόν η Πόλη να της ζητούσε να σώσει τον Κάδμο Ανθοτέχνη από τη φονική Αδελφή της;

Τελείως παράλογο! Η Πόλη, άλλωστε, δεν ήταν που είχε στείλει τη Φοίβη να τον δολοφονήσει; Ή, τουλάχιστον, έτσι η Νύφη του Χάροντα νόμιζε... Ήταν τρελή; Ή απλά περιέργη; Όπως όλες μας...

Η Πόλη δρα με τρόπους αλλόκοτους και μυστηριώδεις, σαν ανώμαλη σκρόφα πολλές φορές· η Άνμα το γνώριζε καλά αυτό. Ήταν πιθανό, λοιπόν, να είχε στείλει τη Φοίβη να σκοτώσει τον Κάδμο προκειμένου να μπορεί να στείλει την Άνμα να σώσει τον Κάδμο, αντιμετωπίζοντας συγχρόνως τη Νύφη του Χάροντα.

Η Πόλη έπαιζε με τις θυγατέρες της; Τις έβαζε να ανταγωνιστούν;

Παράξενο... Η Άνμα δεν είχε αποφασίσει τίποτα ακόμα. Αλλά θα παρηγορούσε. Θα έβλεπε. Κυρίως, εκείνο που την ενδιέφερε ήταν να βοηθήσει τη Φοριντέλα. Δεν ήθελε να την αφήσει να σκοτωθεί, την ανόητη – είχε κάνει τόσο κόπο να τη γλιτώσει από βέβαιο θάνατο, την προηγούμενη φορά στην Έκθυμη!

Το απόγευμα έφυγαν από το πανδοχείο και πέρασαν τα σύνορα της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας μπαίνοντας στους δρόμους της. Ούτε εδώ παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα. Κανείς δεν επιχείρησε να τους σταματήσει για έλεγχο.

Είμαστε τώρα στη συνοικία από όπου ξεκίνησε η επανάσταση του Αλυσοδεμένου Ποιητή, σκέφτηκε η Άνμα, καθώς βροχή είχε ξεκινήσει να πέφτει κάνοντας τα μέταλλα του παλιού φορτηγού της να κουδουνίζουν και τα τζάμια να τρίζουν. Το μπροστινό, που ήταν ραγισμένο, έμοιαζε να κινδυνεύει να σπάσει. *Αλλά αφού άντεξε το χαλάζι τις προάλλ-*

λες, θ'αντέξει και τούτη τη βροχή απόψε. Τουλάχιστον, έτσι της έλεγαν τα πολεοσημάδια.

Ο Ανθοτέχνης πρέπει, λογικά, να είναι εδώ, συλλογιζόταν η Άνμα, οδηγώντας σταθερά μες στα νερά, ακολουθώντας τη Φοίβη και τη Φοριντέλα-Ράο. Δεν είναι ούτε στην Α' Κατωρίγια, ούτε στη Β' Κατωρίγια, ούτε στην Α' Ανωρίγια. Πρέπει, λογικά, να είναι εδώ. Εκτός αν η Κορίνα τον είχε, επίτηδες, κρύψει σε κάποιο μέρος.

Και μπορεί να συνέβαινε αυτό, δεν μπορεί; Θα φοβόταν, σίγουρα, ότι η Φοίβη αργά ή γρήγορα – γρήγορα μάλλον – θα ερχόταν να τον κυνηγήσει· επομένως, θα είχε πάρει τα μέτρα της. Ίσως, μάλιστα, να είχε ετοιμάσει και κάποια παγίδα για τη Νύφη του Χάροντα. Τι «ίσως», Άνμα κοπέλα μου; Σίγουρο είναι.

Γαμώ την πουτάνά μου! η Φοριντέλα δεν έπρεπε ποτέ νάχε μπλεχτεί μ'αυτή την ανώμαλη...

Η Φοίβη τούς οδήγησε στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, στα κεντρικά της, στην περιφέρεια που ονομαζόταν Χρυσοί Λόφοι. Ρίχνοντας μια ματιά στα πολεοσημάδια, η Άνμα δεν διέκρινε την παρουσία κανενός πολύ σημαντικού πολιτικού προσώπου μέσα στο μεγάλο οικοδόμημα. Ωστόσο, εκεί πρέπει να ήταν κάποιο «δευτερεύον» πολιτικό πρόσωπο... Ποιος, άραγε; Σίγουρα όχι ο Κάδμος Ανθοτέχνης, πάντως.

«Δεν είναι εδώ!» γρύλισε η Φοίβη. «Ο Ποιητής δεν είναι εδώ!»

Και δεν σταμάτησαν καθόλου κοντά στο Μέγαρο, φυσικά· συνέχισαν να κινούνται, για να μη δώσουν στόχο. Απομακρύνθηκαν αρκετά, και σ'έναν δρόμο που φαινόταν ασφαλής οι δύο θυγατέρες έκοψαν συγχρόνως ταχύτητα σαν να ήταν συνεννοημένες, παρότι δεν είχαν μιλήσει αναμεταξύ τους: απλώς διάβαζαν τα ίδια πολεοσημάδια για την περιοχή.

Σταμάτησαν σε μια γωνία, ενώ ακόμα έβρεχε. Η Άνμα πήδησε έξω απ'το φορτηγό σηκώνοντας την κουκούλα της. Ο Μάικλ την ακολούθησε.

«Τι γίνεται τώρα, Αδελφή μου;»

«Αποκλείεται να μη βρίσκεται εδώ!» είπε η Φοίβη. «Στην Α' Κατωρίγια, μαζί με τον στρατό του εκεί, δεν είναι. Ούτε στη Β' Κατωρίγια είναι. Και ούτε και στην Α' Ανωρίγια· αν ήταν εκεί, δεν μπορεί παρά να

βρισκόταν στο Πολιταρχικό Μέγαρο μέσα στο πρωινό. Επομένως, είναι εδώ. Αλλά, για κάποιο λόγο, δεν βρίσκεται τώρα στο Μέγαρο.»

«Δεν είναι ακόμα νύχτα,» είπε η Άνμα. «Γιατί να μην είναι στο Μέγαρο; Ειδικά αφού πόλεμος γίνεται ανάμεσα στις δυνάμεις του και στους υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας, στην αντικρινή μεριά του Ριγοπόταμου.»

Η Φοίβη φάνηκε σκεπτική μέσα από την κουκούλα της.

Ο Μάικλ είπε: «Αν και δεν ξέρω αν θα ήθελα να σε βοηθήσω να τον δολοφονήσεις, ίσως να βρίσκεται στο Εμπορικό Κέντρο δυτικά της Β' Ανωρίγιας. Το Κέντρο είναι ακριβώς απέναντι από την Α' Κατωρίγια, σε πολύ καλύτερη στρατηγική θέση για να κινηθείς εναντίον της απ'ότι η Β' Ανωρίγια Συνοικία.»

Τα μάτια της Φοίβης στένεψαν. «Δεν έχεις άδικο, μισθοφόρε.»

Ο Μάικλ ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς μια εικασία. Ένας στρατιωτικός διοικητής είναι πιο λογικό να θέλει να βρίσκεται στο Εμπορικό Κέντρο παρά εδώ.»

«Ο Ανθοτέχνης δεν είναι στρατιωτικός διοικητής,» του θύμισε η Φοριντέλα-Ράο. «Ποιητής είναι, και πολιτικός.»

«Απλώς μια εικασία κάνω, όπως είπα.»

«Θα περιμένουμε εδώ ώς το πρωί,» δήλωσε η Φοίβη, «και θα παρατηρούμε το Πολιταρχικό Μέγαρο. Κι αν ο Ανθοτέχνης δεν παρουσιαστεί, τότε θα πάμε στο Εμπορικό Κέντρο.»

«Μες στη βροχή θα περιμένουμε;» ρώτησε ο Μάικλ. «Δεν έχω καμιά όρεξη να πάθω πνευμονία. Εκτός αν το κάνεις επίτηδες για να μας βγάλεις από τη μέση, Φοίβη...»

«Δεν είστε εσείς ο στόχος μου. Ελάτε· πάμε να βρούμε ένα καλυμμένο μέρος απ'όπου θα μπορούμε να κατασκοπεύουμε το Μέγαρο.»

Και ύστερα από μια ώρα βρήκαν ένα τέτοιο μέρος: μια εγκαταλειμμένη σοφίτα επάνω σε μια πολυκατοικία που σχημάτιζε Γ. Νερά έμπαιναν από την οροφή της, και ο χώρος ήταν παγωμένος· αλλά ήταν πολύ καλύτερα εδώ μέσα απ'ότι έξω, οπότε βολεύτηκαν όπως μπορούσαν.

Η σοφίτα είχε καλή θέα προς το Πολιταρχικό Μέγαρο, και τα μάτια της Φοίβης ήταν στραμμένα εκεί καθώς στεκόταν κοντά στο μοναδικό παράθυρο του μικρού χώρου. Ο Μάικλ και η Φοριντέλα τυλίχτηκαν σε

μια κουβέρτα που ανακάλυψαν μέσα σ'ένα παλιό μπαούλο. Η Άνμα βρήκε μερικές σαβούρες που νόμιζε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να φτιάξει κανένα όπλο.

Αλλά, μετά από λίγο, είπε: «Πηγαίνω ν'αγοράσω φαγητά, εντάξει;»

«Καλή ιδέα,» συμφώνησε ο Μάικλ.

«Θέλετε τίποτα συγκεκριμένο;»

Η Αμάντα Πολύεργη ζήτησε, τηλεπικοινωνιακά, βοήθεια από την Αμυντική Συμμαχία, και βρήκε τους συμμάχους της διστακτικούς. Της είπαν ότι είχαν ήδη στείλει κάποιες δυνάμεις στον Βόρκεραμ-Βορ, για να ενισχύσουν την Α' Κατωρίγια. Αν έστελναν τώρα κι άλλες δυνάμεις.... Ωστόσο, δεν της αρνήθηκαν τελείως να τη βοηθήσουν. Ίσως να ντράπηκαν, υπέθεσε η Αμάντα. Της υποσχέθηκαν πως θα έστελναν ορισμένους μαχητές, αεροσκάφη, και οχήματα στη Φιλήκοη. Θα έρχονταν από την Επίστρωτη και τη Συρροή· γιατί, φυσικά, από τη Σκορπιστή δεν τολμούσαν να περάσουν. Ούτε καν να πετάξουν από πάνω της. Ποιος ξέρει τι μπορεί να γινόταν εκεί; Ολόκληρη η περιοχή ήταν σύμμαχος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, δίχως καμιά αμφιβολία.

Όλα τα μέλη της Συμμαχίας θα έστελναν δυνάμεις τους – και η Αμφίνομη και η Καλόπραγη και η Κουρασμένη – κι αυτό η Αμάντα το θεώρησε καλό σημάδι. Μπορεί κανείς να μην ήταν πρόθυμος να στείλει πολλούς μαχητές, όμως όταν έστελνε από λίγους ο καθένας το σύνολο δεν ήταν και τόσο μικρό.

Ελπίζω μόνο να προλάβουν να μας βοηθήσουν...

Στους δρόμους της Φιλήκοης, οι συγκρούσεις μαίνονταν και, καθώς η ημέρα προχωρούσε, καθώς το απόγευμα πλησίαζε, ολοένα και περισσότερες συμμορίες από τη Σκορπιστή κατόρθωναν να περάσουν τα νότια σύνορα και να προχωρήσουν προς τα βόρεια, μπαίνοντας στην Εύχρωμη και στην Ακουστή, λεηλατώντας και καταστρέφοντας. Ήταν δυνατές οι συμμορίες όταν ήταν ενωμένες. Πολύ πιο δυνατές απ'ό,τι οι υπέρμαχοι της Φιλήκοης υπολόγιζαν. Και οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών ήταν εξίσου ισχυροί μέσα στην Ηχώχρονη, στα βορειοανατολικά· ενώ οι μαχητές από τη Β' Κατωρίγια εξακολουθούσαν να χτυπάνε

τα σύνορα της Φιλήκης, αλλά δεν γινόταν καμιά πολύ σοβαρή προσπάθεια να τα περάσουν.

Το απόγευμα ήρθε και ο πόλεμος συνεχιζόταν. Όταν πια βράδιασε, και όλοι οι μαχόμενοι ήταν κουρασμένοι από τις συμπλοκές και τις συγκρούσεις, ο καταστροφικός χαλασμός κόπασε. Οι πάντες έμειναν στις θέσεις τους, προσπαθώντας να ανασυγκροτηθούν. Ελάχιστοι εισβολείς κινούνταν για να κάνουν επιθέσεις ή λεηλασίες, και μόνο τότε οι υπέρμαχοι της Φιλήκης τούς χτυπούσαν.

Οι συμμορίες της Σκορπιστής είχαν καταλάβει, ως τώρα, ένα μικρό μέρος της Ακουστής και της Εύχρωμης, ενώ ήταν απλωμένες και σ'όλους τους υπόλοιπους δρόμους αυτών των δύο περιφερειών, όπου βρίσκονταν σε σύγκρουση με τους υπερασπιστές της συνοικίας. Η Ηχώχρονη είχε κυριευτεί ολόκληρη από τους άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών· οι μαχητές της Φιλήκης είχαν αναγκαστεί να υποχωρήσουν νότια, στην Τεχνότροπη. Εκτός των άλλων, ευθύνονταν γι'αυτό και οι ύπουλες επιθέσεις της Σέχτας των Άδηλων Ήχων. Αδιάκοπα χτυπούσαν τους υπερασπιστές της συνοικίας, υποβοηθώντας τους άρπαγες. Ενώ, φυσικά, συνέχιζαν να επιτίθενται και σε διάφορα άλλα τυχαία σημεία της Φιλήκης, από δω κι από κει, σε κάθε περιφέρεια – από την Ορνάλκω μέχρι τη Βοερή. Οι μαχητές της Πολιτάρχη δεν μπορούσαν να τους προλάβουν, ούτε να τους σταματήσουν – όχι όταν είχαν να αντιμετωπίσουν εχθρούς και από τα βόρεια και από τα νότια.

Οι μισθοφόροι της Β' Κατωρίγιας εξακολουθούσαν να βρίσκονται στα σύνορα με την Φιλήκη, πυροβολώντας και εξαπολύοντας ρουκέτες και οβίδες, ή κάνοντας καμιά ξαφνική έφοδο κάπου-κάπου· αλλά ακόμα δεν είχαν επιχειρήσει σοβαρή εισβολή. Και τώρα που είχε νυχτώσει έπαψαν να επιτίθενται.

Μέσα στο σκοτάδι, μερικές φιγούρες βάδιζαν σαν σκιές στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας, κατευθυνόμενες προς το μέρος της κατεστραμμένης περιοχής που έμπαινε στη Φιλήκη. Προχωρούσαν προσεχτικά αλλά γρήγορα, για ν'αποφύγουν εντοπισμό από τυχόν φρουρούς. Πλησιάζοντας στις παρυφές της κατεστραμμένης περιοχής είδαν κάποιους να κάνουν περιπολίες εκεί – μαχητές της Φιλήκης, επάνω σε οχήματα. Τους προσπέρασαν, αθέατοι, χωρίς μεγάλη δυσκολία. Ήταν, άλλωστε, εξειδικευμένη η ομάδα του Βίρντακ του Σκληρού.

Και τώρα βρίσκονταν μέσα στους δρόμους της Φιλήκοης. Έτοιμοι να κάνουν δολιοφθορές, ώστε να βοηθήσουν τους εχθρούς της συνοικίας και να συμβάλλουν στην πιο γρήγορη κατάκτησή της, σύμφωνα με τις διαταγές του Πολιτάρχη Βάρνελ-Αλντ.

Μερικές ώρες προτού ο Βίρντακ ο Σκληρός και οι μισθοφόροι του εισβάλουν κρυφά στη Φιλήκοη, ενώ ήταν ακόμα απόγευμα και ο ήλιος της Ρελκάμνια βρισκόταν προς τη δύση, καινούργιες στρατιωτικές δυνάμεις μπήκαν στην Επιγεγραμμένη. Πολεμικά οχήματα και κάποια αεροσκάφη. Οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ αμέσως τα εντόπισαν και ειδοποίησαν τον αρχηγό τους: και εκείνος επικοινωνήσε με τους διοικητές των στρατιωτικών δυνάμεων – τηλεπικοινωνιακά, πρώτα. Ήταν, όπως το περίμενε, αυτοί που είχαν σταλεί από την Αμφίνομη και την Καλόπραγη.

Τους συνάντησε στους δρόμους γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο, ενώ τα αεροσκάφη του στρατού του καθοδηγούσαν τα αεροσκάφη της Συμμαχίας ώστε να βρουν χώρο να προσγειωθούν μέσα στην Επιγεγραμμένη. Ο Βόρκεραμ μίλησε με τον Στρατηγό Φρανκ Μάριλθηχ, των δυνάμεων της Αμφίνομης, και τη Στρατηγό Καρολίνα Ευκάλυπτη, των δυνάμεων της Καλόπραγης. Και οι δύο τού φάνηκαν συνεργάσιμοι, αν και λιγάκι επιφυλακτικοί μαζί του. Τους γνώρισε και την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Ρίντιλακ-Κονχ, τον Νέστορα Ολτενσάνδω, τη Φιόνα Ισόσχημη, και μερικούς άλλους αρχηγούς του στρατεύματός του, με τους οποίους θα έπρεπε να συμπολεμήσουν στο μέλλον.

«Οι επιθέσεις τότε θα ξεκινήσουν, κύριε Βόρκεραμ-Βορ;» ρώτησε ο Φρανκ Μάριλθηχ.

«Δεν είμαστε βέβαιοι ακόμα, αλλά σύντομα. Αύριο πιθανώς. Έχω ήδη ανιχνευτές μου μέσα στην Α' Κατωρίγια οι οποίοι μου λένε πώς είναι η κατάσταση εκεί.»

Η Ολντράθα, παρατηρώντας τους δύο στρατηγούς της Συμμαχίας, κοιτάζοντας τα πολεοσημάδια γύρω τους, έκρινε πως κι αυτοί είχαν αμέσως αρχίσει να βλέπουν τον Βόρκεραμ ως αρχηγό τους. Η ίδια του η παρουσία τούς *μαγνήτιζε*.

Αλλά πού θα καταλήξουμε έτσι; σκέφτηκε η Ολντράθα, καθώς θυμόταν τον πόλεμο που είχε δει ακολουθώντας τον Δρόμο του Μέλλοντος. Πού θα καταλήξουμε;

Οι συγκρούσεις στον Ευγενή διεξάγονταν ολόκληρο το πρωινό, ασταμάτητα, στους δρόμους, στις γέφυρες, και στις σήραγγες· αλλά ο Διόφαντος δεν φαινόταν πουθενά, και η Καρζένθα-Σολ αναρωτιόταν τι να είχε συμβεί. Είχε όντως φύγει; Είχε πάει νότια, ίσως, προς Επιγεγραμμένη; Κατά το μεσημέρι, μια πληροφορία ήρθε στ'αφτιά της: ότι ο «φωτοδαίμονας» και τα τέρατά του είχαν πολεμήσει με κάποια άλλα τέρατα, παρόμοια, καθώς και με δύο ανθρώπους – μια γυναίκα κι έναν άντρα. Η γυναίκα έμοιαζε να μπορεί να τον παλέψει, σαν να ήταν κι αυτή από ενέργεια – αλλά δεν ήταν: ήταν από σάρκα. Και ο άντρας κρατούσε ένα πιστόλι που εξαπέλυε δυνατές ενεργειακές ριπές καταπάνω στον φωτοδαίμονα.

Αυτά υποτίθεται πως τα είχαν δει κάποιοι κάτοικοι του Ευγενή, και τα είχαν αναφέρει στους μαχητές της Καρζένθα-Σολ. Σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, ο Διόφαντος ήταν νεκρός. Οι δύο άγνωστοι και τα τέρατά τους τον είχαν σκοτώσει. Ο φωτοδαίμονας είχε εξαφανιστεί.

Η Καρζένθα δεν μπορούσε να το πιστέψει, φυσικά. Οι κάτοικοι του Ευγενή, αναμφίβολα, είχαν παρερμηνεύσει αυτό που είχε πραγματικά συμβεί. Ο Διόφαντος αποκλείεται να είχε σκοτωθεί από μερικές ενεργειακές ριπές, οσοδήποτε δυνατές. Εδώ ολόκληρα ενεργειακά κανόνια στη Β' Κατωρίγια δεν μπορούσαν να τον καταστρέψουν! Και ούτε ολόκληρος ο στρατός του Χορονίκη δεν μπορούσε να τον νικήσει στα σύνορα της Α' Κατωρίγιας ή στους δρόμους της.

Επίσης, αυτές οι φήμες για τη γυναίκα που είχε αρπάξει τον φωτοδαίμονα και είχε παλέψει μαζί του ήταν τρελές. Τελείως τρελές... Ποια γυναίκα μπορεί να ήταν αυτ–;

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε καθώς, μες στο μεσημέρι, τα σκεφτόταν όλα τούτα καθισμένη στο εσωτερικό του κινητού οχυρού της, μ'ένα μικρό πιάτο φαγητό στα γόνατά της κι ένα μπουκαλάκι Κρύο Ουρανό παραδίπλα.

Μια γυναίκα... που είχε μαζί της τέρατα παρόμοια με του Διόφαντου... μηχανικά όντα, με σφαιρικά σώματα, και με πλοκάμια που φαίνονται βιολογικά...

Η Καρζένθα θυμήθηκε τι είχε συμβεί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, όταν προσπαθούσαν ακόμα να την κατακτήσουν. Θυμήθηκε εκείνη τη Θυγατέρα της Πόλης – τη Μιράντα – που είχε περάσει μέσα από τον στρατό της – μαζί με τέτοια τέρατα ακριβώς. *Είναι δυνατόν αυτή να ήταν κι εδώ;*

Η Καρζένθα άφησε το φαγητό της και πλησίασε το τηλεπικοινωνιακό σύστημα. Προσπάθησε να καλέσει τον Κάδμο, στο πλοίο του, στα μέσα του Ριγοπόταμου. Τα κατάφερε. Το σήμα της, ενισχυμένο από συστήματα αναμετάδοσης, έφτασε.

«Κάδμε...»

«*Τι κάνεις, Καρζένθα; Πώς πηγαίνουν τα πράγματα στους δρόμους;*»

«Είμαστε στον Ευγενή. Δεν τον έχουμε κατακτήσει ακόμα. Αλλά ακούω πως κάτι παράξενο συνέβη εδώ.» Και του είπε για τα σχετικά με τον Διόφαντο. «Είναι η Κορίνα κοντά σου;»

«*Σ'ακούω, Καρζένθα,*» αποκρίθηκε η φωνή της.

«Αυτή η γυναίκα που λένε πως πολέμησε με τον Διόφαντο θα μπορούσε να ήταν-;»

«*Η Μιράντα ήταν. Δεν υπάρχει αμφιβολία.*»

«Δεν είναι δυνατόν, όμως, ο Διόφαντος να είναι νεκρός, Κορίνα! Όχι τόσο εύκολα!»

«*Κι όμως, είναι δυνατόν. Αφού η Μιράντα ήταν μπλεγμένη σ'αυτή την υπόθεση, ναι, είναι δυνατόν να είναι νεκρός, Καρζένθα.*»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» καταράστηκε η Καρζένθα-Σολ. «Μας εξυπηρετούσε τώρα, Κορίνα.»

«*Ναι, το ξέρω. Αλλά καλύτερα που τελειώσαμε μαζί του. Μπορεί για την ώρα να βρισκόταν υπό τον έλεγχό σας, χάρη στην έξυπνη απάτη του Βάρνελ-Αλντ, όμως στο μέλλον – στο σύντομο μέλλον, πολύ πιθανόν – θα προκαλούσε προβλήματα. Αυτή είναι μια από τις λίγες φορές που συμφωνώ με τις ενέργειες της Μιράντας, Καρζένθα. Έκανε καλά που σκότωσε τον Διόφαντο. Ήταν επικίνδυνος, για όλους μας.*»

«*Έχει δυσκολέψει τον αγώνα σας η εξαφάνισή του;*» ρώτησε ο Κάδμος.

«Δε μας έχει 'δυσκολέψει' ακριβώς,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, «αλλά η παρουσία του αναμφίβολα μας υποβοηθούσε εναντίον του Σελασφόρου Χορονίκη. Τέλος πάντων... τώρα τελείωσε.»

«Προσπαθούμε να επιτύχουμε απόβαση στην Ατμοφόρο,» της είπε ο Κάδμος. «Εσύ μέχρι τότε εκτιμάς ότι θα έχεις τον Ευγενή υπό τον έλεγχό σου;»

«Αν όλα πάνε καλά, μπορεί να έχουμε κατακτήσει τους δρόμους του ακόμα και ως το βράδυ. Ο Χορονίκης εξακολουθεί να έχει το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεών του στην Ατμοφόρο.»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ έχει κάνει καμιά κίνηση από την Επιγεγραμμένη;»

Η Καρζένθα μειδίασε αχνά. Κάδμε, γίνεσαι ολοένα και καλύτερος στη στρατηγική... σκέφτηκε. «Μέχρι στιγμής όχι.»

«Να τον έχεις υπόψη σου. Μπορεί να ετοιμάζει κάτι.»

Ναι, ολοένα και καλύτερος... «Φυσικά και τον έχω υπόψη, αγάπη μου.»

Υστερα από λίγη συζήτηση ακόμα, η τηλεπικοινωνία τους έληξε και η Καρζένθα συνέχισε το φαγητό της ενώ σκεφτόταν πώς είχε διαμορφωθεί η κατάσταση.

Το απόγευμα, ο πόλεμος στον Ευγενή συνεχίστηκε, και μέχρι να νυχτώσει οι μαχητές της είχαν καταφέρει να καταλάβουν ολόκληρη τη βόρεια μεριά της περιφέρειας. Μπορούσαν τώρα να ξεκινήσουν να χτυπάνε την Ατμοφόρο προς τα βορειοδυτικά, έκρινε η Καρζένθα – αν και καλύτερα θα ήταν να είχαν κατακτήσει πλήρως τον Ευγενή προτού το επιχειρήσουν. Καλύτερα, αλλά όχι απαραίτητο.

Μέσα στη νύχτα, ενώ ακόμα κάποιες συγκρούσεις και συμπλοκές γίνονταν στους δρόμους του Ευγενή (και οι λεηλασίες από συμμορίες είχαν προ πολλού ξεκινήσει, παρότι η Καρζένθα προσπαθούσε να τις περιορίσει), οι δυνάμεις του Κάδμου από τον Ριγοπόταμο κατόρθωσαν να κάνουν απόβαση στην Ατμοφόρο. Κατόρθωσαν να βάλουν πολεμικά οχήματα και πεζούς στα νότια λιμάνια της, έχοντας τρυπήσει εκεί την άμυνά της. Η Καρζένθα το έμαθε από τον ίδιο τον Κάδμο ο οποίος την κάλεσε τηλεπικοινωνιακά για να της το αναφέρει.

«Μείνετε εκεί,» του είπε η Καρζένθα. «Πρόσταξέ τους να μην προχωρήσουν πιο βαθιά μέσα στην περιφέρεια. Κρατήστε αυτή τη θέση στα

νότια λιμάνια της με κάθε μέσο. Δημιουργείστε έναν πανίσχυρο, αδιαπέραστο κλοιό, και περιμένετε.»

«Ως πότε;»

«Ωσπου ν'αρχίσουμε να χτυπάμε κι εμείς την Ατμοφόρο από τα νότια εκτός από τα ανατολικά. Ο μισός Ευγενής είναι ήδη υπό τον έλεγχό μας, Κάδμε.»

Και τώρα, ύστερα από τούτα τα νέα σχετικά με την απόβαση, η Καρζένθα πίστευε πως ήταν η κατάλληλη στιγμή για να κινηθούν εναντίον της Ατμοφόρου. Θα περίμενε μόνο οι μαχητές της να ξεκουραστούν λίγο, να ανασυγκροτηθούν μες στη νύχτα, και το πρωί θα χτυπούσαν την Ατμοφόρο: και πρέπει, σύντομα, να κατόρθωναν να την καταλάβουν.

/37\

Η Νύφη του Χάροντα προσεγγίζει ένα πολιτικό πρόσωπο προκειμένου να εντοπίσει τον στόχο της· ο Κάδμος και η Κορίνα μαθαίνουν ότι ένας κίνδυνος δεν είναι και τόσο μακριά, ενώ ο πόλεμος στην Α' Κατωρίγια έχει ενταθεί από το ξημέρωμα.

Το επόμενο πρωί, η Φοίβη είπε: «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής πάλι δεν είναι εδώ,» καθώς στεκόταν μπροστά μοναδικό παράθυρο της εγκαταλειμμένης σοφίτας και ατένιζε το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας.

«Φεύγουμε λοιπόν;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο – κι αμέσως έκρυψε το πρόσωπό της μες στα χέρια της καθώς φταρνιζόταν. «Με κόλλησες,» είπε, εν είδει κατηγορίας, στον Μάικλ, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Εκείνος χαμογέλασε. «Νόμιζα ότι εσύ κόλλησες εμένα,» την πείραξε.

Η Φοίβη απάντησε: «Όχι, δεν φεύγουμε ακόμα.»

Η Άνμα δεν είχε κανένα πρόβλημα με το να περιμένουν, αλλά είπε: «Αν ο Ανθοτέχνης ήταν στη Β' Ανωρίγια, δεν θα βρισκόταν τώρα στο Πολιταρχικό Μέγαρο;» Εκτός αν η Κορίνα τον έχει κρύψει... πρόσθεσε νοερά.

«Θα μάθω πού είναι,» δήλωσε η Φοίβη. «Κάποιο άλλο σημαντικό άτομο βρίσκεται μέσα στο Μέγαρο τώρα. Ένα... 'δευτερεύον' πολιτικό πρόσωπο, μου λέει η Πόλη.»

Η Άνμα ένευσε. «Κι εμένα το ίδιο μου λέει.»

«Αυτό το πρόσωπο πιθανώς να ξέρει πού είναι ο Ποιητής. Θα πάω να... κουβεντιάσω μαζί του. Μείνετε εδώ.»

«Θες βοήθεια;» ρώτησε η Φοριντέλα, σκουπίζοντας τη μύτη της μ'ένα μαντήλι.

«Όχι. Μείνετε εδώ,» επανέλαβε η Φοίβη, και βγήκε απ'τη σοφίτα.

Έξω η χτεσινή βροχή είχε προ πολλού πάψει, αφήνοντας πολλά νερά στην ταράτσα. Η Άνμα παρακολουθούσε, από το παράθυρο, την Αδελ-

φή της ν'απομακρύνεται πλατσουρίζοντας μέσα τους με τα μποτοφορεμένα πόδια της.

Ο Ερκάνης είχε ρωτήσει τον Κάδμο αν ήθελε να πάει μαζί του στο Εμπορικό Κέντρο, αλλά εκείνος τού είχε αποκριθεί ότι καλύτερα να έμενε εδώ, στη Β' Ανωρίγια, ως Αντιπολιτάρχης, όπως πριν. Αυτή η θέση είχε πλέον κουράσει τον Ερκάνη – η ευθύνη ήταν πολύ μεγάλη, πολύ βαριά για τους ώμους του – όμως δεν έφερε αντίρρηση στον Κάδμο. Τι να του έλεγε; Ότι τώρα ήθελε να παραιτηθεί; Τώρα; Τη χειρότερη δυνατή στιγμή; Επάνω που γινόταν πόλεμος με την Α' Κατωρίγια Συνοικία;

Επιπλέον, ο Ερκάνης είχε αρχίσει να συνηθίζει τη θέση του Αντιπολιτάρχη. Ναι, είχε κουραστεί, δίχως αμφιβολία, αλλά επίσης είχε μάθει πια τι έπρεπε να κάνει, πώς έπρεπε να κινείται, με ποιους έπρεπε να επικοινωνεί. Και η κατάσταση στη Β' Ανωρίγια Συνοικία είχε βελτιωθεί από τότε που είχε τελειώσει η επανάσταση εδώ· τα πράγματα είχαν γίνει λιγάκι πιο οργανωμένα, αν και ακόμα υπήρχαν πολλά προβλήματα. Ακόμα υπήρχαν, μάλιστα, ζημιές από τις πολεμικές συγκρούσεις – από τις συμπλοκές με τους μαχητές της πλουτοκρατίας και από τον σύντομο πόλεμο με τον στρατό του Ζόλτεραλ-Ράο, του Πολιτάρχη της Έκθυμης. Ο Ερκάνης τα θυμόταν τώρα όλ' αυτά και του έμοιαζαν με όνειρο, μα τον Κρόνο. Με όνειρο...

...Και στο μυαλό του έρχονταν τόσες αναφορές που είχε διαβάσει σε βιβλία οι οποίες έλεγαν πως, ουσιαστικά, τα πάντα ένα όνειρο είναι. Διότι τι είναι το όνειρο αν όχι κάτι που το αντιλαμβάνεσαι με όλες σου τις αισθήσεις; Μπορεί ο ονειρευόμενος να καταλάβει ότι ονειρεύεται; Μπορεί να ξυπνήσει; Κι όταν ξυπνήσει, πού θα διαπιστώσει ότι βρίσκεται;

Ο Ερκάνης δεν νόμιζε ότι είχε ξυπνήσει ακόμα από αυτό το όνειρο – αν, όντως, κάτι τέτοιο ήταν εφικτό.

Οι θυγατέρες της Πόλης, άραγε, τι όνειρο να έβλεπαν; Σίγουρα, πολύ διαφορετικό... πολύ διαφορετικό... Πώς ήταν να είχε κανείς ζήσει τόσα χρόνια όσα η Κορίνα, χωρίς να γερνά, χωρίς να μπορεί πουθενά να σταθεί, να σταματήσει; Ο Ερκάνης δυσκολευόταν να το διανοηθεί.

Αλλά τώρα το μυαλό του δεν ήταν στραμμένο σ' αυτό το θέμα, καθώς βρισκόταν, γι' ακόμα μια μέρα, στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας μιλώντας με τρεις συμβούλους του για κάποια ζητήματα που αφορούσαν άμεσα τη συνοικία. Εκτός των άλλων, φαινόταν να ανησυχούν για την ασφάλεια των λιμανιών. Φαινόταν να ανησυχούν ότι ο Σελασφόρος Χορονίκης, της Α' Κατωρίγιας, ίσως να έστελνε πλοία ή αεροσκάφη για να τους επιτεθούν.

«Δεν έχουμε καμιά ένδειξη ότι πρόκειται να συμβεί τέτοιο πράγμα,» τους είπε ο Ερκάνης, προσπαθώντας να ακούγεται και να μοιάζει πιο βέβαιος απ' ό,τι αισθανόταν. «Ο Χορονίκης είναι πολύ απασχολημένος με την άμυνα της συνοικίας του τώρα· δεν νομίζω ότι σκέφτεται να επιτεθεί στη δική μας. Τον χτυπάνε από παντού.»

«Ναι, όμως δεν θα ήταν φρόνιμο, κύριε Ανάντη, να είμαστε προετοιμασμένοι;» «Κάποια στοιχειώδης φύλαξη, έστω, στα δυτικότερα λιμάνια μας: το Κάτω Λιμάνι, το Λιμάνι του Κοντού, και το Κεντρολίμανο.»

«Στοιχειώδης φύλαξη ήδη υπάρχει.»

«Δεν είναι αρκετή.» «Κυρίως από συμμορίτες. Οι συμμορίτες δεν νομίζω ότι είναι και τόσο καλοί φρουροί.»

«Αυτοί αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος των μαχητών μας, όπως ξέρετε,» τους θύμισε ο Ερκάνης. «Δεν είναι πλέον εκείνοι που ήταν. Είναι πολεμιστές του Αλυσοδεμένου Ποιητή τώρα. Μάχονται για τον απελευθερωτικό σκοπό μας.» Ήταν σίγουρος ότι δεν ακουγόταν τόσο πειστικός όσο θα ακουγόταν ο φίλος του, ο Κάδμος, λέγοντας τέτοια πράγματα.

«Μα η εμπειρία τους δεν είναι επαρκής...» «Ο Χορονίκης θα στείλει ικανότερους μαχητές από αυτούς.» «Χρειαζόμαστε *πραγματικούς* μισθοφόρους για να φρουρούν τα λιμάνια μας.»

«Η Φρουρά βρίσκεται πάντοτε σε ετοιμότητα.»

«Ούτε η Φρουρά μας επαρκεί για να φυλάξει τα λιμάνια, κύριε Ανάντη, και το γνωρίζετε πολύ καλά!»

Ο Ερκάνης αναστέναξε, και τους είπε: «Θα μιλήσω με τον κύριο Φοριβάλκω» (τον Φρούραρχο της Β' Ανωρίγιας, τον οποίο είχε αναγορεύσει ο ίδιος ο Κάδμος – και ήταν, μάλιστα, η πρώτη του νομική πράξη τότε ως Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας) «και θα δούμε αν μπορεί να κάνει κάτι περισσότερο.»

«Μα τι περισσότερο να κάνει; Οι φρουροί, πολύ απλά, δεν είναι αρκετοί σε αριθμό, Εντιμότητα»-

«Μπορεί να προσλάβουμε περισσότερους. Μπορεί να εκπαιδεύσουμε κάποιους από τους συμμορίτες ώστε να μπουν στη Φρουρά. Ας δούμε τι γνώμη έχει ο κύριος Φοριβάλκω, πρώτα, εντάξει;»

Όταν τελικά κατάφερε να ξεμπλέξει με τους τρεις συμβούλους του (που περισσότερο για να τον πονοκεφαλιάζουν έμοιαζαν να είναι παρά για να τον συμβουλεύουν, και ακόμα του έλειπε η σταθερή καθοδήγηση του Μάλνεμορ-Νορκλ, έστω κι αν καταλάβαινε ότι ο ευγενής ήταν δυσαρεστημένος που ο Κάδμος δεν είχε αφήσει εκείνον ως Αντιπολιτάρχη στη Β' Ανωρίγια) η Τζιλ, η Γραμματέας του Πολιτάρχη, μπήκε στο γραφείο του Ερκάνη. Η κοπέλα ανήκε στη συμμορία των Φιλικών Εχθρών, και ο Κάδμος ήταν που της είχε δώσει αυτή τη θέση.

«Θέλεις να σου φέγω κάτι;» ρώτησε, τσεβδίζοντας τα ρο όπως πάντα. «Ή οτιδήποτε άλλο;...» Ήταν ντυμένη με μια μαύρη, δερμάτινη φούστα που τελειώνει πάνω από τα γαλανόδερμα γόνατά της, αποκαλύπτοντας όμορφες κνήμες και προκλητικούς μηρούς. Δεν φορούσε κάλτσες, μόνο ένα ζευγάρι χαμηλά μποτάκια. Από τη μέση κι επάνω την έντυνε μια ριγωτή (μαύρη/μπλε) μπλούζα χωρίς μανίκια και με πλατύ ντεκολτέ. Μια αμφίεση που σίγουρα δεν ήταν χειμωνιάτικη - αν και μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο, βέβαια, είχε καλή θέρμανση - ήταν σαν καλοκαίρι. Ο Ερκάνης, πάντως, δεν νόμιζε ότι η Τζιλ είχε έρθει εδώ το πρωί έτσι, μόνο μ'αυτή τη μπλούζα - πρέπει να φορούσε και κάποια άλλη από πάνω, καθώς και το παλτό της. Μετά είχε βγάλει τα... περιττά ρούχα. Και, μάλλον, όχι τυχαία.

Ο Ερκάνης είχε, από καιρό, την εντύπωση πως η Γραμματέας τού την έπεφτε και, μάλιστα, απροκάλυπτα. Τον πλησίαζε ντυμένη με τρόπο προκλητικό, αν όχι σχεδόν γυμνή, και του έλεγε πράγματα που εύκολα θα μπορούσαν να θεωρηθούν ερωτικά υπονοούμενα - όπως τώρα αυτό το *Ή οτιδήποτε άλλο*. Ο Ερκάνης δεν νόμιζε πλέον πως ήταν μονάχα η ιδέα του.

Και η σκέψη τον απωθούσε. Όχι, δηλαδή, πως δεν έβρισκε τη Τζιλ - γαλανόδερμη, μετρίου αναστήματος, σπαστά μαύρα μαλλιά, λοξό χαμόγελο με μεγάλα χείλη, αμυγδαλωτά μάτια, κομψά στήθη, στενή μέση, καταπληκτικά πόδια - ελκυστική... αλλά ήταν παντρεμένος, και

αγαπούσε την Κελρίτ. Επιπλέον, η Κελρίτ ήταν τώρα έγκυος με το παιδί του. Ο Ερκάνης δεν θα μπορούσε ποτέ να την προδώσει έτσι. Ακόμα κι αν εκείνη δεν το μάθαινε, δεν θα μπορούσε να την προδώσει έτσι. Θα το ήξερε ο ίδιος, κι αυτό θα ήταν αρκετό για να τον στοιχειώνει συνέχεια, όπως ο Κιλνείρος, ο διάβολος του Σκοτοδαίμονος, στοιχειώνει τη Φερέντια, την Αρχιέρεια του Κρόνου, στο νεκροκρέβατό της, στους Μύθους της Θρησκείας του Κρόνου.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ερκάνης. «Είμαι εντάξει. Σ'ευχαριστώ.»

Η Τζίλ χαμογέλασε. «Σίγου'α;... Σ'έχουν ζαλίζει πάλι αυτοί, το καταλαβαίνω.»

«Ορισμένα θέματα πρέπει να συζητηθούν. Είναι κάτι άλλο που θέλεις να μου πεις;»

«Όχι, μόνο αυτό.» Η Τζίλ στράφηκε πάλι προς την έξοδο του δωματίου, κουνώντας τους γοφούς της. «Δε θα είμαι μακ'ιά...» είπε καθώς έφευγε.

Ο Ερκάνης κοίταξε το ρολόι πάνω στο γραφείο. Πλησίαζε μεσημέρι. Να πήγαινε σπίτι του, στην Κελρίτ; Τι άλλο είχε να κάνει εδώ;

Ίσως, όμως, η παρουσία του να χρειαζόταν για κάτι ακόμα. Ήταν πολύ νωρίς για να φύγει. Και δεν έχω μιλήσει καθόλου με τον Κάδμο τελευταία. Ούτε σήμερα ούτε χτες. Να τον καλούσε στο Εμπορικό Κέντρο; Ή να τον άφηνε ήσυχο; Θα είχε, σίγουρα, πολλά στο μυαλό του εκεί...

Τελικά, αποφάσισε πως το καλύτερο ήταν να καλέσει τον Μαρσέλ Φοριβάλκω, όπως είχε υποσχεθεί στους συμβούλους του. Κάποια πράγματα όφειλαν να συζητηθούν μαζί του—

Ένας γδούπος από το γραφείο της Γραμματέα.

Ή μήπως ήταν από την Αίθουσα Συγκεντρώσεων; Άλλα τώρα δεν βρισκόταν κανείς εκεί. Επομένως...

Ο Ερκάνης σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του, βαδίζοντας προς την πόρτα. «Συμβαίνει κάτι, Τζίλ;» φώναξε καθώς έφτανε στο κατώφλι αντικρίζοντας τη μικρή, άδεια Αίθουσα Συγκεντρώσεων, μετά από την οποία βρισκόταν το γραφείο της Γραμματέα.

Καμιά απάντηση δεν έλαβε.

«Τζίλ;» Βάδισε προς την πόρτα που ένωνε την αίθουσα με το γραφείο της Γραμματέα, η οποία ήταν ανοιχτή.

Μια γυναίκα παρουσιάστηκε ξαφνικά εκεί, στο κατώφλι. Και δεν ήταν η Γραμματέας. Φορούσε πανωφόρι με κουκούλα, την οποία είχε σηκωμένη στο κεφάλι, σκιάζοντας το πρόσωπό της. Αλλά τα μαύρα μάτια της έμοιαζαν να καίνε μέσα από τις σκιές. Το δέρμα της ήταν χρυσό, το ανάστημά της μέτριο, και έμοιαζε στον Ερκάνη πολύ δυνατή.

Για κάποιο λόγο, τον τρομοκρατούσε το παρουσιαστικό της. Σαν να αντίκριζε τον ίδιο τον Ανόφθαλμο. Και δεν ήξερε γιατί τώρα ο Χάρωντας, ο καταραμένος γιος του Κρόνου, είχε έρθει έτσι απρόσκλητα στο μυαλό του – πράγμα που μεγάλωσε τον τρόπο του. Τον έκανε να κοκαλώσει στη θέση του προς στιγμή.

Και μια στιγμή ήταν αρκετή για την εισβολέα:

Τινάχτηκε – βρέθηκε πάνω στο τραπέζι – κλότσησε τον Ερκάνη στο στήθος, κόβοντάς του την αναπνοή, ρίχνοντάς τον ανάσκελα στο χαλί του πατώματος – και ήταν αμέσως δίπλα του, γονατισμένη στο ένα γόνατο, μ'ένα στιλέτο να πιέζει τον λαιμό του.

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής,» του είπε. «Πού είναι;»

Το μυαλό του Ερκάνη λειτούργησε σαν μέσα σε όνειρο. Λειτουργήσε όπως είχε διαβάσει σε κάποια μυστικιστικά βιβλία, παρότι ως τώρα νόμιζε ότι αυτό δεν μπορούσε να συμβεί στην πραγματικότητα. Μυριάδες σκέψεις πέρασαν από τον νου του μέσα σε ελάχιστο χρόνο. *Η ζωή μέσα στο δευτερόλεπτο... Οι χίλιοι συλλογισμοί της στιγμής... Το σύμπαν κλεισμένο στο βλεφάρισμα του ματιού...*

Ποια μπορεί να ήταν αυτή η γυναίκα; Πώς είχε καταφέρει να εισβάλει έτσι, τόσο εύκολα, στο Πολιταρχικό Μέγαρο; Δεν ήταν ούτε καν μεταμφιεσμένη σαν φρουρός ή υπάλληλος. Έμοιαζε με αλήτισσα. Καλονικά, ποτέ δεν θα την άφηναν να μπει.

Δεν μπορεί να ήταν η οποιαδήποτε...

Και ο Ερκάνης είχε σκεφτεί τον Ανόφθαλμο (για κάποιο λόγο) μόλις την είχε αντικρίσει.

Η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα, κυνηγούσε τον Κάδμο.

Αυτή ήταν που είχε σκοτώσει τον Μάλνεμορ-Νορκλ.

Αυτή είναι που τώρα βρίσκεται εδώ. Κι αν της πω πού είναι ο Κάδμος θα με σκοτώσει κι εμένα, για να μην τον προειδοποιήσω όταν έχει φύγει.

Ο Ερκάνης έπρεπε να την κάνει να πιστέψει ότι ήταν αδιάφορος. Άχρηστος. Ότι δεν είχε καμιά χρήσιμη γνώση για τον Κάδμο, και ότι δεν μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί του.

Η στιγμή των μυριάδων συλλογισμών διαλύθηκε.

Τα μάτια του αντίκρίζαν τα πέτρινα μάτια της Νύφης του Χάροντα.

«Δεν είναι εδώ...» της είπε νιώθοντας τον λαιμό του ξερό – ένα κρώξιμο: δεν αναγνώριζε τη φωνή του, λες κι ήταν η φωνή άλλου ανθρώπου.

«Το ξέρω πως δεν είναι εδώ. Πού είναι;» Τα πέτρινα μάτια της έμοιαζαν να μαρτυρούν πως γνώριζε ότι ο Ερκάνης ήταν καλός φίλος του Κάδμου.

Ακόμα μια στιγμή μυριάδων συλλογισμών:

Η Φοίβη πρέπει να είχε ψάξει παντού για να καταλήξει εδώ. Πρέπει να είχε αναζητήσει τον Κάδμο και σ'άλλα μέρη. Αλλά δεν τον είχε βρει, έτσι είχε αποφασίσει να πλησιάσει έναν γνωστό του – έναν άνθρωπο σαν εμένα – για να πάρει πληροφορίες...

–Μια ιδέα!

Ο μόνος τρόπος για να την παραπλανήσω και, ίσως, να μείνω ζωντανός...

Η στιγμή των μυριάδων συλλογισμών έσβησε.

«...Στη Β' Κατωρίγια,» αποκρίθηκε ο Ερκάνης. «Εκεί είχε πάει, αλλά προσπαθώ να επικοινωνήσω μαζί του και δεν μπορώ. Δεν ξέρω πού είναι τώρα!»

Τα μάτια της Νύφης του Χάροντα στένεψαν.

«Δεν ξέρω πού είναι! Δεν ξέρω πώς να τον βρω! Ίσως κάπου κρυμμένος, για κάποιο λόγο...»

Μια γροθιά τον χτύπησε ξαφνικά στη μύτη: ο Ερκάνης είδε χρώματα να στροβιλίζονται: και μετά, σκοτάδι...

(Χαμένος σε παράξενα όνειρα)

(Η Κορίνα πλάι στον Κάδμο, γνέφει στον Ερκάνη, και τα πράσινα μάτια της γυαλίζουν)

(Η Καρζένθα-Σολ οπλίζει ένα πιστόλι)

(Η Κελρίτ, καθισμένη στο скаμνί της, ζωγραφίζει έναν πίνακα μ'ένα μεγάλο πινέλο: αλλά δεν είναι ένα από τα συνηθισμένα τοπία της, αυτά από τη διάσταση της Βίηλ: είναι ένα μωρό, κουλουριασμένο)

«Κύριε Ανάντη. Με ακούτε;»

Ο Ερκάνης βλεφάρισε, είδε το πρόσωπο ενός άντρα από πάνω του. Ο Ρίμναλ'νιρ, ο Βιοσκόπος του Πολιταρχικού Μεγάρου. Τριγύρω στέκονταν φρουροί, και η Τζιλ: φορούσε τώρα κάλτσες, μαύρες, εφαρμοστές, καθώς κι ένα μακρύ βαμβακερό πουκάμισο· κρατούσε μια κομπρέσα πάνω στο αριστερό της μάτι.

Ο Ερκάνης ανασηκώθηκε. «Τι...; Πού πήγε;»

«Πώς αισθάνεστε;» τον ρώτησε ο Ρίμναλ'νιρ.

«Βιοσκόπος δεν είσαι; Δεν ξέρεις;»

Ο Ρίμναλ μειδίασε. «Καταλαβαίνω πως δεν έχετε πάθει τίποτα το σοβαρό. Αυτό δεν σημαίνει ότι ξέρω τα πάντα, κύριε Αντιπολιτάρχη.»

Ο Ερκάνης, μουγκρίζοντας, σηκώθηκε όρθιος. Αισθάνθηκε κάτι να τρέχει από τη μύτη του και το σκούπισε με την ανάστροφη του χεριού του. Αίμα.

Ο Βιοσκόπος τού έδωσε ένα μαντήλι ποτισμένο με κάποια ουσία. Ο Ερκάνης το πήρε και το έβαλε στη μύτη του. «Θα σταματήσει την αιμορραγία,» του είπε ο Ρίμναλ'νιρ.

Η Τζιλ πλησίασε. «Σου επιτέθηκε;» ρώτησε τον Ερκάνη.

Τον τσάντιζε που, πολλές φορές, του μιλούσε στον ενικό και με οικειότητα μπροστά σε τρίτους, αλλά τώρα δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να της το ξαναπεί. «Ναι,» της αποκρίθηκε. «Την είδες; Σε χτύπησε;»

«Ναι, το μάτι μου... Μπήκε ξαφνικά στο γ'αφείο. Γώπησα ποια ήταν, τι ήθελε, και- Η τύπισσα κινήθηκε σαν απολιθωτής, μα τα δόντια του Σκοτοδαίμονος! Τινάχτηκε και μου έγιξε μπουνιά στο μάτι, κι έχασα τις αισθήσεις μου· και μετά, όταν ξύπνησα, σηκώθηκα και ήγθα πγος το γ'αφείο σου, αλλά πγοτού φτάσω εκεί σε είδα κάτω, στο χαλί» – έδειξε – «εδώ, μες στην Αίθουσα Συγκεντρώσεων. Είχες αίματα στο πγόσωπο· φοβήθηκα ότι σε είχε σκοτώσει, φώναξα τους φγουγούς...»

«Δε με σκότωσε. Απλά με χτύπησε.» Ο Ερκάνης ακόμα κρατούσε το μαντήλι στη μύτη του.

«Τι σκατά ήθελε, η γαμημένη;» Η κοπέλα φαινόταν ότι ήταν από συμμορία, γαμώτο! παρατήρησε (όχι για πρώτη φορά) ο Ερκάνης. Ειδικά όταν ήταν αγχωμένη.

«Δεν ξέρω,» της είπε, ψέματα. «Δεν... δεν κατάλαβα. Απλά με χτύπησε και πέρασε.»

«Το γραφείο σας δεν το έχουν ανακατέψει, κύριε Αντιπολιτάρχη,» ανέφερε ένας από τους φρουρούς. «Δε μοιάζει πειραγμένο.»

Ο Ερκάνης τούς ατένισε επικριτικά. «Πώς μπήκε αυτή η γυναίκα εδώ; Πώς είναι δυνατόν να την αφήσατε να μπει;»

«Κανείς δεν την είδε, Εντιμότητα. Ούτε η παρουσία της είναι καταγεγραμμένη στα δεδομένα των τηλεοπτικών πομπών. Δεν πρέπει να πέρασε από κάποια είσοδο. Ίσως να εισέβαλε σκαρφαλώνοντας. Δεν ξέρουμε πώς ακριβώς, ακόμα, αλλά θα το ερευνήσουμε.»

Και δεν πρόκειται να βρείτε τίποτα, κατά πάσα πιθανότητα, σκέφτηκε ο Ερκάνης. *Ήταν η Νύφη του Χάροντα.* Αισθάνθηκε ένα σύγκρου να τον διατρέχει. Καταλάβαινε ότι ήταν τυχερός που εξακολουθούσε να ζει. Πολύ τυχερός.

Είχε καταφέρει να την ξεγελάσει. Να την κάνει να πιστέψει πως όχι μόνο δεν ήξερε πού ήταν ο Κάδμος μα δεν μπορούσε και να επικοινωνήσει άμεσα μαζί του.

Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση θα με είχε σκοτώσει. Ο Ερκάνης ένιωσε σίγουρος γι' αυτό...

...και παγωμένος.

Πρέπει να ειδοποιήσω τον Κάδμο ότι η Φοίβη δεν είναι και τόσο μακριά του.

Η Φοίβη επέστρεψε στην εγκαταλειμμένη σοφίτα, στην ταράτσα της πολυκατοικίας που σχημάτιζε Γ.

«Δεν ξέρει,» είπε.

«Ποιος δεν ξέρει;» ρώτησε η Άνμα.

«Ο Ερκάνης Ανάντης, ο Αντιπολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας. Είναι παλιός φίλος του Ανθοτέχνη· μου το είχε πει ο Μάλνεμορ-Νορκλ, λίγο προτού τον σκοτώσω.»

«Ποιος ήταν ο Μάλνεμορ-Νορκλ;»

«Ένας σύμμαχος του Ανθοτέχνη εδώ, στη Β' Ανωρίγια. Του έκανα μερικές ερωτήσεις, την τελευταία φορά που είχα περάσει απ' αυτούς τους δρόμους, για να βρω τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Και τον σκότωσες.»

«Δεν ήθελα να το ρισκάρω να ειδοποιήσει τον αφέντη του.»

«Και είναι τώρα νεκρός κι αυτός ο Ερκάνης Ανάντης;»

Η Φοίβη κούνησε το κεφάλι. «Δε μου φάνηκε απαραίτητο – μη νομίζεις ότι σκοτώνω χωρίς λόγο, Αδελφή μου. Δεν ξέρει πού είναι ο Ανθοτέχνης και δεν φαίνεται να μπορεί καν να επικοινωνήσει μ'αυτόν. Μου είπε μόνο ότι ο Ποιητής είχε πάει στη Β' Κατωρίγια αλλά, μετά, ο Ερκάνης δεν μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί του. Ίσως νάναι κρυμμένος κάπου.»

Η Κορίνα; αναρωτήθηκε η Άνμα. Το πιθανότερο.

Και η Φοίβη είχε την ίδια άποψη. «Η Κορίνα, μάλλον, το έχει καταλάβει ότι τώρα τον κυνηγάω, και μου τον έχει κρύψει. Αλλά θα τον βρω! Δε θα σταματήσω να ψάχνω μέχρι που να τον βρω! Η Κορίνα δεν μπορεί πια να μ'εμποδίζει.»

«Μη λες ανοησίες. Φυσικά και μπορεί. Απλώς έχει χάσει το φυλαχτό· δεν έχει χάσει κι όλες τις εμπειρίες της ως Θυγατέρα της Πόλης, ούτε όλες της τις ικανότητες.»

«Θα τον βρω,» επέμεινε η Φοίβη. Κι έριξε μια ματιά στη Φοριντέλα και τον Μάικλ, που στέκονταν παραδίπλα – κυρίως στον δεύτερο. «Στο Εμπορικό Κέντρο ίσως να είναι.»

«Μια υπόθεση έκανα μόνο,» τόνισε ο μισθοφόρος.

Η Φοίβη στράφηκε πάλι στην Άνμα. «Η Κορίνα ίσως να μου τον κρύβει εκεί, πιστεύοντας ότι δεν θα πάω να ερευνήσω.»

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε η Αδελφή της, μορφάζοντας.

«Δεν έχω, άρα, χρόνο για χάσιμο.» Η Φοίβη πήρε τον σάκο της από το πάτωμα της σοφίτας.

Και η Φοριντέλα-Ράο τον δικό της.

Επομένως, σκέφτηκε η Άνμα ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα με τον Μάικλ, ακολουθούμε κι εμείς.

Ο Ερκάνης, χρησιμοποιώντας το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στο γραφείο του, κάλεσε τον Κάδμο στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου, αλλά του είπαν ότι ο κύριος Ανθοτέχνης δεν βρισκόταν εκεί. «Περιμένετε, κύριε Ανάντη, και θα σας συνδέσουμε μαζί του.»

Ο Ερκάνης περίμενε ενώ σκεφτόταν: *Παράξενο. Πού έχει πάει; Γνωρίζει μήπως ότι η Φοίβη είναι κοντά, και η Κορίνα τον έχει συμβουλέψει να κρυφτεί κάπου; Ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα του γραφείου του και δεν είχε πλέον εκείνο το μαντήλι στη μύτη. Δεν του χρειαζόταν: η αιμορραγία είχε πάψει.*

Υστερα από μερικά λεπτά, άκουσε τη φωνή του Κάδμου από το ηχείο: «*Ερκάνη;*»

«Ναι, Κάδμε. Εγώ είμαι.»

«*Όλα καλά στη Β' Ανωρίγια, φίλε μου;*»

«Σχετικά. Πριν από λίγο είχα μια επισκέπτρια που θα μπορούσε και να με είχε σκοτώσει—»

«*Τι;*»

«Είναι η Κορίνα εκεί;»

«*Εδώ είναι.*»

«Μας ακούει;»

«*Μας ακούει. Δίπλα μου στέκεται.*»

«Η Φοίβη ήταν εδώ. Η Νύφη του Χάροντα.»

Η φωνή της Κορίνας: «*Πότε; Πριν από πόση ώρα;*»

«Καμιά ώρα, μιάμιση. Μπήκε στο Μέγαρο χωρίς κανείς να ξέρει πώς. Χτύπησε τη Γραμματέα – δεν τη σκότωσε, ευτυχώς – και μετά συνάντησε εμένα. Και θα με δολοφονούσε, είμαι σίγουρος, όμως την παραπλάνησα. Είχε ένα λεπίδι στον λαιμό μου· με ρώτησε πού είναι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής· της είπα ότι έχει πάει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία αλλά έχω πλέον χάσει κάθε επαφή μαζί του, δεν μπορώ να επικοινωνήσω.»

«*Έξυπνο,*» σχολίασε η Κορίνα. «*Κι αυτό την κορόιδεψε;*»

«Δε με σκότωσε, τουλάχιστον. Απλά με χτύπησε στο πρόσωπο, αναισθητοποιώντας με για λίγο, κι εξαφανίστηκε. Πρέπει ήδη να είχε περάσει από τη Β' Κατωρίγια, Κορίνα, αναζητώντας τον Κάδμο.»

«*Ναι, πολύ πιθανόν.*» Γέλασε ξαφνικά. «*Η Αδελφή μου είναι δυνατή κι επίμονη, αλλά αρκετά άπειρη! Κανονικά, έπρεπε νάχε καταλάβει την απάτη σου, Ερκάνη.*»

«Χαίρομαι που χαίρεσαι που είμαι ζωντανός, Κορίνα...»

Ο Κάδμος γέλασε. «*Εγώ, πάντως, σίγουρα χαίρομαι που είσαι ζωντανός, φίλε μου. Να προσέχεις από δω και στο εξής. Να έχεις πάντα σωμα-*

τοφύλακες κοντά σου. Γιατί μου φαίνεται ότι έχεις αρχίσει να γίνεσαι τόσο... περιζήτητος όσο εγώ.»

«Μην το λες ούτε γί'αστείο, Κάδμε.» Εκτός του ότι δεν ήταν έτοιμος να συναντήσει τον Ανόφθαλμο ακόμα, τώρα περίμενε κι ένα παιδί από την Κελρίτ. Δεν ήθελε αυτό το παιδί να μεγαλώσει χωρίς πατέρα.

«Δε νομίζω να σε ξαναεπισκεφτεί η Νύφη του Χάροντα,» του είπε ο Κάδμος. «Αλλά γενικά πρέπει να προσέχεις. Εντάξει; Μου το υπόσχεσαι;»

«Σ'το υπόσχομαι.»

«Ωραία.»

«Ούτε εγώ νομίζω ότι η Φοίβη θα τον ξαναεπισκεφτεί,» είπε η Κορίνα. «Αλλά το γεγονός ότι βρίσκεται τώρα στη Β' Ανωρίγια σημαίνει ότι δεν είναι και τόσο μακριά μας...»

«Πού ακριβώς είστε;» ρώτησε ο Ερκάνης. «Στο Εμπορικό Κέντρο, που κάλεσα, μου είπαν να περιμένω για να με συνδέσουν μαζί σου, Κάδμε. Πού είσαι; –Ή μάλλον, όχι, μη μου πεις. Καλύτερα να μην ξέρω. Δεν μπορώ να προδώσω ό,τι δεν ξέρω.»

«Πολύ σωστά,» συμφώνησε η Κορίνα. «Αρχίζεις να μαθαίνεις πολλά για τη ζωή των πολιτικών, Ερκάνη.»

«Δεν είμαι πολιτικός, Κορίνα...»

«Κανείς δεν είναι, μέχρι που να ξεκινήσει,» είπε η Θυγατέρα της Πόλης, με τρόπο που έκανε ένα ρίγος να τον διατρέξει.

«Η Φοίβη σύντομα θα μας έχει βρει,» είπε η Κορίνα καθώς έβγαιναν από το τηλεπικοινωνιακό κέντρο του μεγάλου πλοίου που άκουγε στο όνομα *Η Καρδιά της Επανάστασης*.

«Πώς;» ρώτησε ο Κάδμος. «Είναι εύκολο, εδώ που βρισκόμαστε, μες στη μέση του Ριγοπόταμου;»

Ο Άλβερακ, ο υπαρχηγός των Μικρών Γιγάντων, βάδιζε πίσω τους, σιωπηλός και παρατηρητικός, σαν ημίθεος του πολέμου.

«Η Νύφη του Χάροντα μυρίζεται τον στόχο της,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Έχεις δει πώς δρα, Κάδμε. Η Πόλη την καθοδηγεί. Θα φτάσει εδώ – θα φτάσει κοντά σου, όπου κι αν είσαι – θέμα χρόνου είναι. Πρέπει, λοιπόν, να είμαστε τώρα δύο φορές έτοιμοι γι'αυτήν. Πρέπει να την παγιδέψουμε, κάπως, όπως την προηγούμενη φορά.»

«Πρέπει να ειδοποιήσω και την Καρζένθα,» είπε ο Κάδμος. «Ίσως η Φοίβη να την πλησιάσει για να πάρει πληροφορίες για εμένα.»

«Προς το παρόν είναι μακριά της. Μην την ενοχλήσεις· έχει άλλη δουλειά τώρα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία.»

Ναι, αυτό ήταν αλήθεια, σίγουρα, σκέφτηκε ο Κάδμος. Από το πρωί σήμερα η Καρζένθα είχε ξεκινήσει να επιτίθεται στην Ατμοφόρο από τα νότια, από τον Ευγενή, ενώ συγχρόνως συνέχιζε να τη χτυπά από τα ανατολικά. Είχε μιλήσει με τον Κάδμο ώστε να ενταθούν και οι επιθέσεις από τα βόρεια, από τον Ριγοπόταμο.

Οι μαχητές που χτες είχαν κάνει απόβαση στην Ατμοφόρο προσπαθούσαν τώρα να προχωρήσουν στο εσωτερικό της, μέσα στους δρόμους της, ενώ ακόμα περισσότεροι μαχητές είχαν καταφέρει να κάνουν απόβαση. Ο Κάδμος πίστευε ότι ως το βράδυ η συγκεκριμένη περιφέρεια πρέπει να είχε κατακτηθεί.

/38\

Μια νύχτα περνά – με γλέντια για κάποιους, με ανησυχίες για άλλους – και, την επόμενη ημέρα, νέα έρχονται που τους βάζουν σε κίνηση, ενώ η Μιράντα δίνει εξηγήσεις και μιλά για πιθανούς κινδύνους.

Χτες το απόγευμα, όταν ήρθαν οι δυνάμεις από τη Συμμαχία, ο Βόρκεραμ-Βορ έμαθε επίσης ότι πόλεμος είχε ξεκινήσει στη Φιλήκοη από την προηγούμενη. Το έλεγε το *Μάτι του Κρόνου*, το μοναδικό τηλεοπτικό κανάλι της Επιγεγραμμένης, καθώς και κάποιοι ραδιοφωνικοί σταθμοί. Επιπλέον, και οι παρατηρητές του Βόρκεραμ το είχαν προσέξει – διότι είχε, φυσικά,βάλει ανθρώπους του να κοιτάζουν κοντά στα σύνορα Επιγεγραμμένης και Φιλήκοης, και Επιγεγραμμένης και Β' Κατωρίγιας.

Το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ μπήκε, λοιπόν, σε εφαρμογή, σκέφτηκε. Ο καταραμένος μπάσταρδος του Σκοτοδαίμονος δεν περίμενε και πολύ. Και ο Βόρκεραμ αναρωτιόταν αν σ'αυτό είχε συμβάλει το γεγονός ότι είχε διώξει τους ανθρώπους του από εδώ ώστε να μη μπορούν να συγκεντρώσουν μαχητές από την Επιγεγραμμένη. Αναρωτιόταν αν αυτό ήταν που είχε κάνει τον Βάρνελ-Αλντ να επισπεύσει την επίθεσή του, φοβούμενος πως ίσως ο Βόρκεραμ είχε κάποιο σχέδιο για να τη σαμποτάρει.

Μακάρι να είχα τέτοιο σχέδιο. Αλλά δεν έχω. Είχε κάνει μόνο ό,τι καλύτερο μπορούσε: είχε ειδοποιήσει την Αμάντα Πολύεργη. Όμως, μάλλον, πολύ αργά. Έπρεπε να είχα φανεί πιο γρήγορος. Έπρεπε να την είχα ειδοποιήσει νωρίτερα. Δεν της έδωσα και πολύ χρόνο για να προετοιμαστεί. Γαμώτο!

Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν κοιμήθηκε καθόλου καλά εκείνο το βράδυ. Μια σηκωνόταν, μια ξάπλωνε στο στενό κρεβάτι του μέσα στο θωρακισμένο εξάτροχο φορηγό των Εκλεκτών.

Δίπλα του, η Ολντράθα ήταν ξαπλωμένη και ακίνητη. Ο Βόρκεραμ νόμιζε ότι ίσως να κοιμόταν, αλλά εκείνη δεν κοιμόταν. Και, γενικά,

κοιμήθηκε λιγότερο από τον Βόρκεραμ όλη τη νύχτα, βλέποντας τον πόλεμο να αντανakλάται σε κάθε σημάδι της Πόλης γύρω της, και έχοντας μια πολύ κακή αίσθηση. Έναν παγερό τρόπο. Σαν να καταλάβαινε, κάπου βαθιά μέσα της, ότι ένα μεγάλο, αιμοβόρο θηρίο ήταν κοντά, πεινασμένο και έτοιμο να χιμήσει. *Ο καταραμένος πόλεμος, σκεφτόταν. Ο καταραμένος πόλεμος... Πρέπει να τον αποτρέψουμε. Αλλά πώς; Πώς;*

Αλλού στον καταυλισμό του στρατού, η διάθεση δεν ήταν τόσο άσχημη. Οι μισθοφόροι είχαν κάνει επαφές με τους Νομάδες των Δρόμων, και δεν φαινόταν να τα πηγαίνουν άσχημα μαζί τους. Καθόλου άσχημα. Αντάλλασσαν ένα σωρό ιστορίες, από περιπλανήσεις, από μάχες, από παραδοξότητες, από κινδύνους, και από πράγματα θαυμαστά. Η Εύνοια, παρατηρώντας τους, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης ολόγυρά τους, νόμιζε ότι τελικά ίσως να είχε κάνει καλά – πολύ καλά – που είχε οδηγήσει τους Νομάδες της εδώ. Αν μη τι άλλο, είχαν ελαφρύνει το βαρύ πολεμικό κλίμα· είχαν φτιάξει τη διάθεση πολλών μαχητών του Βόρκεραμ-Βορ. Και όχι μόνο δικών του αλλά και από αυτούς που είχαν έρθει απόψε από την Αμυντική Συμμαχία – από την Αμφίνομη και την Καλόπραγη. Η Εύνοια είδε τον Στρατηγό Φρανκ Μάριλθηχ ανάμεσα στους Νομάδες της, να μιλά με τον Εύθυμο, τον Ρίμναλ, και τον Κοντό Φριτς, ενώ ο Σκέλεθρος και η Τζουλιάννα είχαν πιάσει κουβέντα παραδίπλα με τη Ζιλκάμα'μορ, τη μάγισσα των Εκλεκτών. Ο Ήθαν Φορκέντω, ένας πρώην φρουρός της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, μιλούσε τώρα με τον Θόρινταλ και τον Ρήγα, ενώ ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ήταν κοντά στην Εύνοια με μια κούπα Σεργήλιο οίνο στο χέρι, κερασμένη από εκείνη. Μαζί τους βρίσκονταν, επίσης, η Σορέτα, η Μαρίνα, και η Ηχώ.

«Πού είναι η Μιράντα;» ρώτησε ο Άβαντας, ανάβοντας τσιγάρο, καθώς από τα μεγάλα ηχεία των Νομάδων, από το *Δρομοράδιο*, ακουγόταν *Αυτά τα Γέρικα Χτίρια*, του συγκροτήματος Παλιομοδίτικες Ρυμοτομίες.

Η Εύνοια ανασήκωσε τους ώμους. «Σκαρφαλωμένη σε καμιά ταράτσα, υποθέτω,» αποκρίθηκε μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Χωρίς να ξέρει πόσο δίκιο είχε.

Η Μιράντα και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, εκείνη τη στιγμή, βρίσκονταν πάνω σ'ένα εγκαταλειμμένο, σκεπαστό μπαλκόνι, έχοντας μαζί τους ένα μπουκάλι Γλυκό Κρόνο και πίνοντας κάθε τόσο ενώ κάπνιζαν.

«Βρίσκεις, όμως, πάντα μέρη με καλή θέα; τ'ομολογώ,» είπε ο Αλέξανδρος, καθισμένος στην κουπαστή του μπαλκονιού, με το ένα πόδι επάνω και την πλάτη στον τοίχο. «Από εδώ δεν υπάρχει περίπτωση ύποπτος εισβολέας να ζυγώσει τον καταυλισμό χωρίς να τον δούμε.»

Η Μιράντα γέλασε, ήδη λιγάκι ζαλισμένη από τον Γλυκό Κρόνο, καθώς στεκόταν δίπλα του. «Τι ακούω η γυναίκα κάνοντας νταλαβέρι με μυστήριους αρχικατασκόπους...»

Ο Αλέξανδρος μειδίασε και τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της, τραβώντας την ακόμα πιο κοντά του. «Τους Φίλους δεν ανησυχείς που τους άφησες μόνους κάτω;»

«Τους ζήτησα να είναι ήσυχoi. Τι άλλο να κάνω;»

Ο χειμερινός άνεμος σφύριζε αλλά δεν έπιανε το μπαλκόνι ευθέως, και η Μιράντα κι ο Αλέξανδρος, μέσα στα πανωφόρια τους, δεν κρύωναν ιδιαίτερα. Ειδικά πίνοντας Γλυκό Κρόνο.

Κάτω από το μπαλκόνι, στον καταυλισμό, μέσα σε μια σκηνή, η κατάσταση ήταν πολύ πιο θερμή. Τέσσερις μισθοφόροι έπαιζαν γρήγορα πιστόλια. Η Φιόνα είχε σοκαριστεί όταν ο Ρίντιλακ-Κονχ τής το είχε προτείνει. «Είστε ανώμαλοι!» του είχε πει.

Εκείνος είχε γελάσει. «Πρώτη φορά το ακούς; Πολλοί μισθοφόροι το παίζουν.»

«Δεν το έχω ξανακούσει, αλλά είστε ανώμαλοι.»

«Απλά κωλώνεις να παίζεις.»

«Δεν κωλώνω, γαμώτο! Είστε ανώμαλοι. Δεν είναι... Δεν είναι...»

Ο Ρίντιλακ συνέχισε να την πειράζει, μέχρι που εκείνη τσαντίστηκε κι άρχισε να τον χτυπά. Τότε, της είπε: «Κι εγώ, αρχικά, ήμουν διστακτικός. Βασικά, τους έλεγα ότι είναι 'ανώμαλοι'. Αλλά ύστερα ξέρεις τι έγινε;»

«Έγινες κι εσύ ανώμαλος;»

Ο Ρίντιλακ γελούσε. «Κατάλαβα την ανωμαλία τους! Είμαστε μισθοφόροι, Φιόνα. Αύριο ζούμε, ή πεθαίνουμε· τίποτα δεν είναι σίγουρο. Όλα εξαρτώνται απ'το καπρίτσιο της Ρασιλλώς. Γιατί να μην κάνουμε κάτι τρελό σήμερα; Γιατί, μα τους θεούς;»

Η Φιόνα τον κοίταξε συνοφρυωμένη, σκεπτική.

«Εξακολουθείς να κωλώνεις;» τη ρώτησε.

Το βλέμμα της αγρίεψε.

Ο Αρχοντομαχητής μειδίασε ως τ'αφτιά. «Μην πεις ότι ο Ρίντιλακ-Κονχ προσπαθεί να σε καταπιέσει. Απλώς το προτ-»

«Ας το κάνουμε.» Και μετά από μια στιγμή: «Αφού πιούμε κάτι, πρώτα.»

«Εννοείται πως πρέπει νάχεις πιει κάτι πρώτα,» συμφώνησε ο Ρίντιλακ, κι έβγαλε ένα μπουκάλι Μαύρη Κορόνα απ'τον σάκο του.

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Αυτό είναι ποτό του υπόκοσμου, ρε. Πού το βρήκες;»

«Ο Ρις ο Αρχαίος μου το έδωσε. Μου το πούλησε, βασικά.»

Και τώρα, μες στη νύχτα, βρίσκονταν οι δυο τους σε μια σκηνή μαζί με τον Ζαχαρία τον Πικρό και τη Ζιρτάλια τη Γάτα, έτοιμοι να παίξουν γρήγορα πιστόλια. Από τη μια μεριά ήταν ξαπλωμένος ο Ρίντιλακ-Κονχ, γυμνός, με το όργανό του ορθωμένο, και η Φιόνα ήταν ξαπλωμένη δίπλα του, ντυμένη μόνο με τον στηθόδεσμό της· το σώμα της άγγιζε το δικό του, το ένα της πόδι ήταν ριγμένο πάνω στα πόδια του. Στην άλλη μεριά ήταν ξαπλωμένοι ο Ζαχαρίας και η Ζιρτάλια, κι οι δυο τους τελείως γυμνοί και, κατά τα άλλα, σε παρόμοια στάση. Ανάμεσα στα δύο ζευγάρια βρισκόταν ένα χαμηλό, λυόμενο τραπεζάκι με τριάντα δεκάδια, συνολικά, αφημένα επάνω, σε κέρματα και χαρτονομίσματα.

«Ξεκινάμε;» ρώτησε η Ζιρτάλια.

«Ναι,» είπε η Φιόνα.

«Τώρα!» Και καβάλησαν συγχρόνως τους άντρες τους.

Ο Ρίντιλακ παρατήρησε ότι η Φιόνα δεν ήταν πια και τόσο διστακτική. Το αντίθετο, μάλιστα. Πήγαινε τόσο γρήγορα που εκείνος έπιασε σφιχτά τους μηρούς της για να τη συγκρατήσει, καθώς ανέβαινε και κατέβαινε επάνω του, και ανέβαινε και κατέβαινε, και έκανε γύρω και γύρω και γύρω και γύρω, και ανέβαινε και κατέβαινε, και ανέβαινε και κατέβαινε... Ο Ρίντιλακ μούγκρισε, αγριεμένος· η γυναίκα κινιόταν τόσο έξαλλα που θα νόμιζες ότι προσπαθούσε να του το ξεριζώσει· δεν αισθανόταν τίποτα μέσα της; Μια, δυο φορές οι μηροί της χτύπησαν τα μπαλάκια του, αρκετά επώδυνα. Ο Ρίντιλακ, ξέπνοος, είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου για λίγο. Πόση ώρα συνεχιζόταν αυτό; Μερικά

δευτερόλεπτα; Μερικά λεπτά; Ώρες ολόκληρες; Αποκλείεται το τελευταίο, βέβαια– Η απότομη εκσπερμάτωσή του διέκοψε τις σκέψεις του σαν έκρηξη. Τρίζοντας τα δόντια, ζούληξε άγρια τους μηρούς της Φιόνας για να την ακινητοποιήσει, λες κι είχε ξεχάσει ότι ήταν από σάρκα κι όχι από σίδηρο.

«Τέλος!» αναφώνησε εκείνη. «Τέλος!» και σηκώθηκε από πάνω του.

Η Ζιρτάλια έβγαλε ένα απογοητευμένο γρύλισμα, και σηκώθηκε από τον Ζαχαρία, ο οποίος φαινόταν σαστισμένος.

Η Φιόνα, απλώνοντας το χέρι της, άρπαξε τα λεφτά από το τραπέζακι. «Δικά μας,» είπε, λαχανιασμένη, με το λευκό-ροζ δέρμα της κοκκινισμένο από τα μάγουλα ως τα στήθη.

«Πολύ τυχερή είσαι, για πρώτη πιστολιά,» της είπε η Ζιρτάλια, βάζοντας βιαστικά τα ρούχα της, μοιάζοντας τσαντισμένη – μοιάζοντας, ίσως, να μην πιστεύει ότι η Φιόνα έπαιζε για πρώτη φορά γρήγορα πιστόλια.

«Πού πας;» ρώτησε ο Ζαχαρίας τη Ζιρτάλια, μαλάσσοντας το όργανό του με το ένα χέρι. «Μείνε.» Αλλά εκείνη έφυγε από τη σκηνή, έχοντας μόλις φορέσει τις μπότες της.

Ο Ρίντιλακ γελούσε.

«Μη γελάς, ηλίθιε Αρχοντομαχητή,» μούγκρισε ο Ζαχαρίας ο Πικρός. «Το ξέρεις ότι είμαι πιο γρήγορο πιστόλι από σένα.» Έπιασε τα ρούχα του από κάτω.

«Από τις κυρίες εξαρτάται, και μόνο,» του είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ καθώς ανασηκωνόταν πάνω στο στενό κρεβάτι, τυλίγοντας το χέρι του γύρω από τους γυμνούς μηρούς της τώρα καθισμένης Φιόνας, η οποία έδειχνε ευχαριστημένη και ξαφνιασμένη συγχρόνως. Έπαιζε νευρικά με τα δεκάδια μέσα στα χέρια της, μειδιώντας.

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός, σε λίγο, τους άφησε μόνους στη σκηνή.

Στις υπόλοιπες σκηνές του καταυλισμού και μέσα στα οχήματα, παίζονταν διάφορα άλλα παιχνίδια (αν και κανένα πιο τολμηρό), γίνονταν συζητήσεις, πίνονταν ποτά, καταναλώνονταν πρόχειρα φαγητά, και καπνίζονταν τσιγάρα. Ψυχοτρόπες ουσίες δεν επιτρέπονταν: ήταν επικίνδυνες σε τέτοιο περιβάλλον και, μάλιστα, με πολεμικές συμπλοκές εν όψει. Κατά τα άλλα, οι μισθοφόροι περνούσαν καλά, γνωρίζοντας

πως μάλλον τις επόμενες μέρες δεν θα είχαν χρόνο για ανοησίες. Ο πόλεμος ήταν πολύ κοντά τους· όλοι το αισθάνονταν.

Η Νορέλτα-Βορ ήταν κλεισμένη σ'ένα πολεμικό όχημα μαζί με τρεις Εκλεκτούς – τον Βεντάκη, τον Τζακ Μαύρο, και τον Ρις τον Αρχαίο – θεωρώντας το διασκεδαστικό – υπέροχα άτακτο! – να παίζει με τους μισθοφόρους του απόμακρου ξαδέλφου της, μαθαίνοντάς τους πώς να την ικανοποιούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ήταν κι οι τρεις τους παραπάνω από πρόθυμοι να της κάνουν μαλάξεις από τους ώμους ως τις κνήμες, να φιλήσουν τα χέρια και τα στήθη και την κοιλιά της, να φτιάξουν και να χαλάσουν τα μαλλιά της· μόνο τα πέλματά της τους είχε ζητήσει να μην πειράξουν· «είμαι περίεργη,» τους είπε: «μην τολμήσετε να βγάλετε τις κάλτσες μου, θα το μετανιώσετε – θα φύγω!» – κι αυτό ήταν απειλή. Δεν ήθελε να δουν το σημάδι στο πόδι της, φυσικά· δεν ήθελε ν'αρχίσουν να κυκλοφορούν παράξενες φήμες μες στον στρατό για εκείνη – ήδη κυκλοφορούσαν αρκετές.

Αργότερα, η Νορέλτα, αφήνοντάς τους να κοιμούνται μες στο πολεμικό όχημα, πήγε στον καταυλισμό των Νομάδων και κάθισε μαζί με την Εύνοια, στη σκηνή της, παίζοντας χαρτιά ως τα ξημερώματα σχεδόν. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας έμεινε για κάποια ώρα κοντά τους, κοιτάζοντάς τες, περίεργος να δει πώς έπαιζαν χαρτιά δύο θυγατέρες της Πόλης· μετά έφυγε. Και, επιστρέφοντας στη σκηνή του, βρήκε μέσα τη Ροντάκη, την τελευταία μισθοφόρο που είχε απομείνει από την ομάδα της Ρία Καλόφρασσης.

«Δε σε περίμενα εδώ,» της είπε.

«Και θες να με διώξεις;» τον ρώτησε, μορφάζοντας χαριτωμένα και βγάζοντας ένα καμπυλωτό, γυμνό πόδι κάτω από την κουβέρτα με την οποία ήταν σκεπασμένη. «Πάνω που έχω βολευτεί;»

Ο Άβαντας χαμογέλασε, και πήγε να της κάνει παρέα, ελπίζοντας να μην τον πάρει ο ύπνος από τα πρώτα φιλήματα.

Το επόμενο πρωί, ο Βόρκεραμ-Βορ περίμενε ν'ακούσει πάλι αναφορές από τους παρατηρητές και τους ανιχνευτές του, να μάθει νέα από τα ελλιπή μέσα μαζικής πληροφόρησης της Επιγεγραμμένης, και να δει αν θα έρχονταν οι ιερείς του Κρόνου για να του πουν τίποτα σχετικά με τα τρία οικοπέδα που είχαν υποσχεθεί να καθαρίσουν από σαβούρες προκειμένου να καταυλιστεί εκεί ο στρατός.

Λίγο πριν από το μεσημέρι, οι ανιχνευτές του κατέβηκαν από την Α' Κατωρίγια αναφέροντας ότι οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή, έχοντας κατακτήσει ολόκληρη τη βόρεια μεριά του Ευγενή, χτυπούσαν τώρα από εκεί την Ατμοφόρο.

Μου φαίνεται πως ήρθε η ώρα να κινηθούμε, συμπέρανε ο Βόρκεραμ, και συγκέντρωσε τους αρχηγούς του στρατού του και τις θυγατέρες της Πόλης – συμπεριλαμβανομένης της Εύνοιας.

«Αν καθυστερήσουμε κι άλλο,» τους είπε, «η Ατμοφόρος πιθανώς να πέσει στα χέρια του Ποιητή. Τώρα τη χτυπάνε από περισσότερες μεριές» – έδειξε επάνω σ'έναν χάρτη – «και πάω στοίχημα πως θα έχουν εντείνει τις επιθέσεις και από τον Ριγοπόταμο. Ίσως ήδη να έχουν κάνει απόβαση στα λιμάνια της.»

Η Ευμενίδα συμφώνησε. «Σίγουρα είναι καιρός για δράση, Βόρκεραμ,» είπε με τον συνηθισμένο επαγγελματικό, αγέλαστο τρόπο της.

«Κι ας ελπίσουμε ότι θα μπορούμε να συνεργαστούμε καλά με τις δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας,» είπε ο Στρατηγός Φρανκ Μάριλθχ' «γιατί, αν όχι, τότε θα βρεθούμε κυκλωμένοι ίσως–»

«Αποκλείεται να μην συνεργαστούμε καλά με τις δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας,» τον διέκοψε ο Βόρκεραμ. «Στρατάρχης εκεί είναι τώρα ο Έσπαρεκ-Λάντι, απ'ό,τι άκουσα' και τον γνωρίζω προσωπικά. Μόλις έχουμε μπει στον Ευγενή θα φροντίσω να επικοινωνήσω μαζί του όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

Η Εύνοια είπε: «Εγώ δεν καταλαβαίνω τι κάνω εδώ, Βόρκεραμ...»

«Απλώς ήθελα να ξέρεις τι θ'αποφασίσουμε,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν περιμένω, φυσικά, οι Νομάδες να συμμετάσχουν στην επίθεση.»

Η Εύνοια ένευσε. «Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, ούτως ή άλλως. Θα θέλαμε, όμως, ο πόλεμος να τελειώσει...»

«Ο πόλεμος θα τελειώσει όταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει ηττηθεί, και όχι *προτού* ηττηθεί,» είπε αποφασιστικά ο Βόρκεραμ-Βορ, και πολλοί συμφώνησαν με τα λόγια του, είτε με δικά τους λόγια είτε με κινήσεις του κεφαλιού είτε με κινήσεις των χεριών – υψώνοντας όπλα ή σφιγμένες γροθιές.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στη Μιράντα. «Με τους Φίλους τι θα γίνει; Σίγουρα θα τους χρειαστούμε. Θα έχουμε τη βοήθειά τους;»

Η Μιράντα αισθάνθηκε διστακτική προς στιγμή. Οι Φίλοι – τα Εκτρώματα – ήταν σίγουρα ένα πανίσχυρο όπλο. Και μόνο εγώ μπορώ να τους ελέγχω. Παρότι είχε μάθει στον Πανιστόριο πώς να χρησιμοποιεί το επικοινωνιακό μηχανήμα του Χέρκεγμοξ, ήταν αμφίβολο αν οι Φίλοι θα ακολουθούσαν τις διαταγές του Αλέξανδρου. Υπάκουγαν τη Μιράντα γιατί είχε μέσα της ενέργεια από τη Διπλωμένη Γη. Και η Μιράντα φοβόταν τι μπορεί να γινόταν αν της συνέβαινε κάτι – αν τραυματιζόταν άσχημα, αν σκοτωνόταν, αν αιχμαλωτιζόταν: στον πόλεμο, όλα είναι πιθανά. Εκτός αυτού, οι Φίλοι ίσως ν'αποφάσιζαν κάποια στιγμή να πάψουν να την ακολουθούν, για δικούς τους λόγους – επειδή είχαν πια βαρεθεί, ή επειδή είχαν βρει άλλο σκοπό στην ύπαρξή τους.

Ήταν επικίνδυνοι. Πολύ επικίνδυνοι.

Αλλά πώς μπορούσε η Μιράντα να αρνηθεί τώρα τη βοήθειά τους στον Βόρκεραμ; Μάλιστα, αν έφερνε τους Φίλους μέσα στην εμπόλεμη Α' Κατωρίγια, ίσως κατόρθωνε κάπως να κάνει τον πόλεμο να σταματήσει πιο γρήγορα. Αν και τώρα δεν μπορούσε να διανοηθεί πώς ακριβώς...

Ατενίζοντας τον Βόρκεραμ-Βορ, έγνεψε καταφατικά. «Θα την έχετε τη βοήθειά τους. Αλλά μην ξεχνάς κάτι πολύ βασικό.»

«Τι;»

«Εγώ ελέγχω τους Φίλους.»

«Δεν ήταν ποτέ η πρόθεσή μου να πάρω τον έλε-»

«Δεν εννοώ αυτό, Βόρκεραμ. Εννοώ ότι, όσο είμαι κοντά τους, όσο με βλέπουν, όσο μπορώ να επικοινωνώ κάπως μαζί τους, θα είναι συνεργάσιμοι κατά πάσα πιθανότητα. Τίποτε άλλο δεν μπορώ να υποσχεθώ. Αν τύχει, για τον οποιονδήποτε λόγο, να φύγουν από τον έλεγχό μου, τότε δεν ξέρω τι ίσως να συμβεί. Με καταλαβαίνεις;»

«Απόλυτα.»

«Ίσως να επιτεθούν ακόμα και στους δικούς σου μαχητές.»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό.»

Η Μιράντα ένευσε. «Εντάξει, τότε,» είπε.

Και ύστερα άρχισαν να ετοιμάζονται, διαλύοντας τον καταυλισμό τους γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο.

Μόνο οι Νομάδες των Δρόμων έμειναν ακίνητοι, στον δικό τους καταυλισμό.

Ο Κοντός Φριτς στεκόταν επάνω στην οροφή του ερπυστριοφόρου και κοιτούσε. Πλάι του ήταν ο Θόρινταλ, ο Ρίμναλ, ο Εύθυμος, και η Τζουλιάννα.

«Σκαμπάζετε τι σημαίνει τούτο, μάγκες, ε;» είπε ο Φριτς, καθώς έβλεπαν τους μισθοφόρους σε έντονη δραστηριότητα. «Της Ρασιλλώς το γλέντι.»

«Νόμιζα ότι αυτό είχε ήδη αρχίσει, Κοντέ,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ.

Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν πού να ήταν η Άνμα τώρα. Και φοβόταν για τη Μιράντα και τη Νορέλτα-Βορ, που φαινόταν ότι θα πήγαιναν στην Α' Κατωρίγια μαζί με τους μισθοφόρους. Ευτυχώς, η Εύνοια είχε επιστρέψει στον καταυλισμό. *Κανονικά, και η Μιράντα θα έπρεπε νάχε κάνει το ίδιο. Και η Νορέλτα επίσης. Τόσο πολύ τούς ενδιαφέρει ο Βόρκεραμ-Βορ; Ή ελπίζουν ότι, βρισκόμενες κοντά του, ίσως καταφέρουν να σταματήσουν τον πόλεμο;* Ο Θόρινταλ ευχόταν να μπορούσε να βοηθήσει με κάποιο τρόπο. Αλλά πώς;

Όταν ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ εγκατέλειψε τους δρόμους γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο, άφησε πίσω του μονάχα δύο οχήματα, και μέσα σ'αυτά ήταν ο Όρπεκαλ-Λάντι, η οικογένειά του, οι πολιτικοί υποστηρικτές του από τη Β' Κατωρίγια, και μερικοί μισθοφόροι για την προσωπική τους ασφάλεια.

Δεν άργησαν να πλησιάσουν τους Νομάδες των Δρόμων...

/39\

Ένας στρατός έρχεται από τα νότια· η Καρζένθα-Σολ διαιρεί τις δυνάμεις της και αναζητά έναν επικίνδυνο εχθρό· συμμορίτες σκορπίζονται, συμμορίτες επιτίθενται· ο Βόρκεραμ συναντά έναν γνωστό του στρατιωτικό, και βρίσκεται περικυκλωμένος· η Μιράντα μιλά με μια Αδελφή της, μαθαίνει κάτι καινούργιο· απρόσμενες ενισχύσεις καταφτάνουν από μακριά.

Ήταν μεσημέρι όταν οι παρατηρητές της την ειδοποίησαν τηλεπικοινωνιακά ότι ένας στρατός πλησίαζε τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας από την Επιγεγραμμένη. Και δεν μπορεί να ήταν άλλος από τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ.

Η Καρζένθα-Σολ πρόσταξε τους μαχητές της να απομακρυνθούν από εκεί και να συγκροτηθούν πιο μέσα στην κατακτημένη περιοχή του Ευγενή· γιατί ήξερε πως στα σύνορα με Επιγεγραμμένη δεν είχε αρκετές δυνάμεις ώστε να αντιταχθούν στον Βόρκεραμ-Βορ: οι περισσότερες δυνάμεις της βρίσκονταν εδώ, στα όρια της Ατμοφόρου, χτυπώντας τους μαχητές του Σελασφόρου Χορονίκη.

Τώρα, όμως, αυτό θα έπρεπε ν'αλλάξει. Η Καρζένθα έπρεπε να διαιρέσει τις δυνάμεις της. Ρυθμίζοντας τον πομπό της σε άλλη συχνότητα, έδωσε διαταγές.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ερχόταν να τους συναντήσει, και δεν μπορούσαν να τον αγνοήσουν. Θα τους χτυπούσε από τα νότια και θα τους κατέστρεφε αν δεν του έδιναν τη σημασία που του αναλογούσε.

Θα του δώσουμε, λοιπόν, τη σημασία που του αναλογεί, σκέφτηκε η Καρζένθα-Σολ. Θα του δώσουμε παραπάνω από τη σημασία που του αναλογεί. Και κατευθύνθηκε προς τα νότια, μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημά της, που τώρα, κατόπιν προσταγής της, είχε αλλάξει μορφή: Δεν ήταν πλέον ένα τετράποδο κινητό οχυρό· ήταν ένα θωρακισμένο εξάτροχο με δύο πολυβόλα και ενεργειακό κανόνι. Το τελευταίο όπλο, φυσικά, εξακολουθούσε να το ρυθμίζει η Μορτένκ'αμφορ, ενώ ο Άλιστερ

– ένας από τους Μικρούς Γίγαντες της Καρζένθα, πολύ καλός στη χρήση μεγάλων πυροβόλων – το χειριζόταν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ θα το μετανιώσει που ήρθε να ανακατευτεί στον αγώνα μας.

Δεν εισέβαλε ολόκληρος ο στρατός από την κατακτημένη μεριά του Ευγενή. Από εκεί πήγε το μεγαλύτερο μέρος του. Αλλά το μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών – που τώρα δεν είχε τη μορφή εξάτροχου φορτηγού μα ερπυστριοφόρου άρματος – μπήκε στην Α' Κατωρίγια από τη μεριά του Ευγενή που δεν ήταν ακόμα πλήρως ελεγχόμενη από τις δυνάμεις του Αλυσσοδεμένου Ποιητή και στους δρόμους της εξακολουθούσαν να διεξάγονται συγκρούσεις ανάμεσα στους μαχητές του Ανθοτέχνη και στους μαχητές του Σελασφόρου Χορονίκη. Μαζί με το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών ήταν το πολεμικό όχημα όπου επέβαιναν ο Ριχάρδος ο Τρομερός και οι μαχητές του, και ένα άλλο πολεμικό όχημα μέσα στο οποίο βρίσκονταν οι δίδυμες πολεμίστριες Λητώ και Ερμιόνη καθώς και μερικοί ακόμα Εκλεκτοί. Από πάνω τους πετούσαν το ελικόπτερο του Δράστη Λαοκράτη και δύο άλλα αεροσκάφη.

Στο εσωτερικό του μεταβαλλόμενου ερπυστριοφόρου των Εκλεκτών ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Ζαχαρίας ο Πικρός (στο τιμόνι – ο Βόρκεραμ δεν τον θεωρούσε τόσο καλό οδηγό όσο τον Μάικλ Παγοθραύστη, αλλά ο καταραμένος ο Μάικλ είχε πάει μαζί με την Άνμα, κυνηγώντας τη Φοριντέλα-Ράο και τη Φοίβη, μα τον Κρόνο!), η Ζιλκάμα'μορ (στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος), η Ζιρτάλια η Γάτα (στη μία κονσόλα των οπλικών συστημάτων), η Φρίντα (στην άλλη κονσόλα των οπλικών συστημάτων), ο Λεονάρδος Άνταλμιρ (στα υπόλοιπα συστήματα, ανάμεσα στα οποία και το τηλεπικοινωνιακό), η Ολντράθα, η Νορέλτα-Βορ, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, η Μιράντα και οι δεκατέσσερις Φίλοι της, μερικοί ακόμα Εκλεκτοί, και η Ορσίλια-Αλντ. Η τελευταία ήταν δεμένη, φυσικά, τα χέρια της πιασμένα με χειροπέδες πίσω από την πλάτη της, κι ένας μισθοφόρος τη φρουρούσε συνεχώς. Ο Βόρκεραμ προτιμούσε να την έχει μαζί του τώρα παρά να την αφήσει στην Επιγεγραμμένη με τον Όρπεκαλ-Λάντι, ή να τη βάλει σε κανένα άλλο όχημα του στρατού του. Είχε αποδειχτεί άτακτη παλιότερα. Κι επιπλέον, ο

Βόρκεραμ δεν ήθελε να της συμβεί τίποτα και να σκοτωθεί· θα του χρειαζόταν. Εκτός του ότι δεν θα ήταν έντιμο να την αφήσει να πεθάνει έτσι. Ήταν αιχμάλωτη πολέμου, καθώς και αριστοκράτισσα Παλαιού Οίκου. Παρότι ήταν δύστροπη, ο Βόρκεραμ δεν μπορούσε να το αγνοήσει τελείως αυτό, καθότι κι εκείνος αριστοκράτης Παλαιού Οίκου της Ρελκάμνια.

Μόλις το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών, τα άλλα δύο οχήματα, και τα τρία αεροσκάφη πέρασαν τα σύνορα της Α' Κατωρίγιας, αμέσως μια τηλεπικοινωνιακή κλήση ήρθε στο σύστημα του μεταβαλλόμενου οχήματος.

«Αρχηγέ,» είπε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, «προσπαθούν να επικοινωνήσουν μαζί μας.»

«Αποδοχή,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Λεονάρδος πάτησε ένα πλήκτρο, και μια φωνή αντήχησε: «Σας μιλά ο Ταγματάρχης Ρικ Φωτώννυμος, των δυνάμεων της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ποιοι είστε; Πείτε μας, αλλιώς θα θεωρηθείτε εχθροί.»

Ο Βόρκεραμ αποκρίθηκε: «Το όνομά μου είναι Βόρκεραμ-Βορ. Ερχόμαστε να σας βοηθήσουμε. Το μεγαλύτερο μέρος του στρατού μου έχει τώρα εισβάλει στην κατακτημένη περιοχή του Ευγενή. Είμαστε εδώ για να πολεμήσουμε μαζί σας, εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Καλέστε τον Στρατάρχη Έσπαρεκ-Λάντι. Με γνωρίζει, και θέλω να του μιλήσω.»

«Βόρκεραμ-Βορ είπατε πως ονομάζεστε;»

«Μάλιστα.»

«Θα ειδοποιήσω τον Στρατάρχη αμέσως, κύριε. Καλωσορίσατε. Χρειάζομαστε κάθε βοήθεια.»

«Το έχω καταλάβει.»

Ο Ταγματάρχης Ρικ Φωτώννυμος διέκοψε την τηλεπικοινωνία, μάλλον για να ειδοποιήσει τον Στρατάρχη της Α' Κατωρίγιας.

Το ερπυστριοφόρο του Βόρκεραμ, τα άλλα δύο οχήματα, και τα τρία αεροσκάφη δεν δέχτηκαν επίθεση από τους μαχητές του Χορονίκη· πέρασαν από ανάμεσά τους χωρίς το παραμικρό πρόβλημα.

Ο Δράστης Λαοκράτης ανέφερε μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος του μεταβαλλόμενου οχήματος των Εκλεκτών: «Τα πράγματα φαίνονται ήσυχα γύρω σας, αρχηγέ. Στο βάθος, όμως, βλέπουμε μία

τουλάχιστον σύγκρουση ανάμεσα στους μαχητές του Ποιητή και τους ντόπιους.»

«Ας πάμε να βοηθήσουμε,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Πού ακριβώς τους βλέπεις, Δράστη;»

Το μέρος του στρατού που είχε εισβάλει στην κατακτημένη περιοχή του Ευγενή δεν συνάντησε καμιά αντίσταση στα σύνορα. Οι μαχητές του εχθρού φαίνονταν να υποχωρούν.

«Δε μ'αρέσει αυτό,» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, οδηγώντας το τρίκυκλο όχημά του που έμοιαζε με δίκυκλο, ενώ η Ροντάκη ήταν καθισμένη πίσω του, μ'ένα τουφέκι στα χέρια.

«Γιατί;» τον ρώτησε.

«Γιατί σημαίνει ότι κάτι ετοιμάζουν.»

Κοντά στον Αλεξίσφαιρο Άβαντα και στη Ροντάκη κυλούσαν τα θωρακισμένα οχήματα του Ρίντιλακ-Κονχ, της Ευμενίδας Νοράλνω, και της Φιόνας Ισόσχημης, ενώ κι άλλα έρχονταν από γύρω και από πίσω, και αεροσκάφη πετούσαν από πάνω τους.

«Προσοχή για ενέδρες και παγίδες,» τους προειδοποίησε όλους η Ευμενίδα, τηλεπικοινωνιακά. Η φωνή της ακούστηκε από τον πομπό του Άβαντα που ήταν πιασμένος στο τιμόνι του τρίκυκλού του.

«Κάτι μαγειρεύουν τα καθάρματα του Ποιητή, Ευμενίδα,» αντήχησε η φωνή του Αρχοντομαχητή. «Και, ό,τι κι αν είναι, δεν θέλω να το φάω.»

Ο Νέστορας Ολτενσάνδω είπε: «Τίποτα το δηλητηριασμένο, σίγουρα...»

«Θα τους σερβίρουμε το δικό μας μεσημεριανό σήμερα,» είπε ο Άβαντας από τον πομπό του.

Ο Ρις ο Αρχαίος, μιλώντας από το όχημα του Ρίντιλακ, σχολίασε: «Κατάμουτρα, Αλεξίσφαιρε. Κατάμουτρα!»

Η Ευμενίδα τούς είπε: «Μείνετε σοβαροί και έτοιμοι.»

Καθώς πλησίαζαν τα κεντρικά κατακτημένης περιοχής του Ευγενή, βρισκόμενοι επάνω στην Αλάθευτη Οδό, είδαν τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή να συγκεντρώνονται αντίκρυ τους. Ρουκέτες και οβίδες άρχισαν αμέσως να πέφτουν βροχή καταπάνω τους.

«Το μπουρδέλο ξεκίνησε!» γρύλισε ο Άβαντας, στρίβοντας, καθώς ολόγυρά του τα οχήματα του στρατεύματος του Βόρκεραμ-Βορ σκορ-

πίζονταν και ανταπέδιδαν. Η Ροντάκη πυροβολούσε, με το τουφέκι της, πάνω από τον ώμο του Αλεξίσφαιρου· κι εκείνος τράβηξε ένα κοντό τουφέκι κι άρχισε να πυροβολεί με το ένα χέρι ενώ οδηγούσε με το άλλο.

Εκρήξεις, καπνοί, κρότοι, και έντονες κινήσεις παντού...

Οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας έμοιαζε να βρίσκονται σε σχετικά δύσκολη θέση σ'εκείνη τη διασταύρωση, κατακλυσμένοι πανταχόθεν από συμμορίες και μισθοφόρους του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Κρατούσαν τις θέσεις τους μα δεν ήταν βέβαιο για πόσο θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό ακόμα. Ο Βόρκεραμ το κατάλαβε από την πρώτη ματιά κιόλας, καθώς οι μαχητές του έφτασαν στην περιοχή. Τα όπλα του ερπυστριοφόρου και των άλλων δύο οχημάτων άρχισαν αμέσως να βάλλουν κατά των δυνάμεων του Ανθοτέχνη. Και στη μπροστινή μεριά του μεταβαλλόμενου ενέργειας έτριζαν και σπινθηροβολούσαν. Μια επικίνδυνη φωτεινή σφαίρα ανάμεσα σε τέσσερα κυρτά μεταλλικά κέρατα. Η ενεργοβολίδα ήταν ήδη έτοιμη, κατόπιν διαταγής του Βόρκεραμ-Bor.

«Τι θα κάνουμε μ'αυτό το δώρο, αρχηγέ;» ρώτησε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, οδηγώντας.

«Πάμε να το παραδώσουμε. Εκεί!» Ο Βόρκεραμ έδειξε, από το εμπρόσθιο παράθυρο.

«Επάνω σ'αυτό το τσούρμο; Θα φάμε δυνατή βροχή.»

«Γι'αυτό είναι η θωράκισή μας, Πικρέ.»

«Εσύ είσαι ο αρχηγός, αρχηγέ.» Ο Ζαχαρίας έστριψε το ερπυστριοφόρο, κατευθύνοντάς το προς τα εκεί που είχε δείξει ο Βόρκεραμ-Bor.

Η πρόβλεψή του βγήκε αληθινή, φυσικά. Οι συμμορίτες που αποτελούσαν το τσούρμο, βλέποντάς τους, ξεκίνησαν να τους πυροβολούν και να πετάνε χειροβομβίδες καταπάνω τους. Ήταν εν μέρει πεζοί εν μέρει μέσα και πάνω σε οχήματα.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στη Μιράντα. «Είναι έτοιμοι οι Φίλοι σου;»

«Πανέτοιμοι,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας κοντά της τη συσκευή επικοινωνίας του Χέρκεγμοξ, αν και τα μάτια της ήταν αλλού. Τριγύρω. Παρατηρούσε τα σημάδια που σχηματίζονταν στην Πόλη και πληροφορίες γέμιζαν το μυαλό της για την κατάσταση εδώ. Αναρωτιόταν,

επίσης, πού να βρισκόταν ο πολεοπλάστης. Σίγουρα ήταν μες στο όχημα – μέσα στο μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών – το διάβαζε στα πολεοσημάδια – αλλά γιατί δεν παρουσιαζόταν; Η Μιράντα ήλπιζε να μη σκόπευε να κάνει κανέναν περίεργο πειραματισμό τώρα. Δεν ήταν ώρα για πειραματισμούς.

Το ερπυστριοφόρο, σφυροκοπημένο από εχθρικές ριπές, ζύγωσε το μεγάλο πλήθος των συμμοριτών, και ο Βόρκεραμ πρόσταξε τον Ζαχαρία: «Τώρα!»

Εκείνος πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα, κοντά στο τιμόνι, και η ενεργοβολίδα εκτοξεύτηκε, ρουφώντας μεγάλη ποσότητα ενέργειας από το όχημα.

Χτύπησε τους συμμορίτες βάνουσα, εξαϋλώνοντας ανθρώπους, καταστρέφοντας οχήματα. Σκορπίστηκαν, τρομοκρατημένοι. Τα υπόλοιπα όπλα του ερπυστριοφόρου – πυροβόλα και φλογοβόλα – τους έβαλλαν ανελέητα.

«Θέλουμε αλλαγή φιαλών,» είπε ο Λεονάρδος, παρατηρώντας την ένδειξη της ενέργειας στο όχημα. «Αλλαγή φιαλών! Αμέσως!» φώναξε, και δύο άλλοι Εκλεκτοί έτρεξαν να υπακούσουν προτού το άρμα σταματήσει από έλλειψη ενέργειας.

«Μιράντα!» είπε ο Βόρκεραμ-Bor. «Στείλε τους Φίλους – τώρα!»

Η Θυγατέρα της Πόλης πάτησε πλήκτρα πάνω στη συσκευή του πολεοπλάστη, και ήχοι βγήκαν από μέσα της. Τα πλοκαμοφόρα μηχανικά όντα αποκρίθηκαν με δικούς τους ήχους. «Ανοίξτε μια πόρτα!» ζήτησε η Μιράντα. Ο Βόρκεραμ γύρισε έναν μοχλό στο τοίχωμα του οχήματος και μια θύρα άνοιξε στο πλάι του, κατεβαίνοντας. Οι Φίλοι βγήκαν από εκεί, βαδίζοντας γρήγορα πάνω στα πλοκάμια τους, ορμώντας στους διασκορπισμένους συμμορίτες, μαστιγώνοντάς τους με καταστροφικές ενέργειες που έκαιγαν ανθρώπινα σώματα εκ των έσω και έφθειραν τα μέταλλα οχημάτων.

Οι εχθροί πολύ σύντομα τράπηκαν σε άτακτη φυγή.

«Τι ζημιές έχουμε, Λεονάρδε;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Τίποτα το σπουδαίο, αρχηγέ. Ελαφριές. Και τώρα είμαστε πάλι γεμάτοι με ενέργεια. Αλλά μη συνεχίσεις να πετάς ενεργοβολίδες.»

«Δεν το σκόπευα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Bor, κι έδωσε διαταγή προς τα πού να κατευθυνθούν για να χτυπήσουν τους εχθρούς.

Τα δίδυμα πυροβόλα του οχήματος των Σκοταδιστών διέ-
λυσαν ένα πολεμικό όχημα της Α' Κατωρίγιας που οι τροχοί του ήταν
ήδη χτυπημένοι από χειροβομβίδες. Σταμάτησε τώρα να κινείται, ενώ
φλεγόταν.

«Απομακρύνσου μη σκάσουν οι φιάλες του,» πρόσταξε ο Ζιλμόρος
τον Κίρκο, που οδηγούσε. Εκείνος υπάκουσε, στρίβοντας.

Γύρω τους οι υπόλοιποι Σκοταδιστές και οι άλλοι συμμορίτες από
τον σκοτεινό στρατό του Ζιλμόρου είχαν τρέψει σε φυγή ή εξολοθρευ-
σει τους μαχητές της Α' Κατωρίγιας, ανοίγοντας τον δρόμο προς το
μουσείο τέχνης όπου ο Ζιλμόρος υποπτευόταν ότι κρύβονταν ένα σω-
ρό θησαυροί περιμένοντας λεηλασία.

Ένα δίκυκλο ήρθε γρήγορα μέσα από τους καπνούς, και ο αναβάτης
του έκανε νόημα στο τετράκυκλο όχημα του αρχηγού των Σκοταδι-
στών, ενώ φώναζε: «Μεγάλε Ζιλμόρε! Μεγάλε Ζιλμόρε!» Έτσι τον απο-
καλούσαν, τελευταία, όσοι βρίσκονταν μέσα στον σκοτεινό στρατό
του – Μεγάλο Ζιλμόρο – κι εκείνος νόμιζε πως αυτή η προσφώνηση
ήταν πολύ σωστή. Θα τους οδηγούσε όλους σε μεγαλεία, δίχως αμφι-
βολία! Ο Άρχοντας του Σκοταδιού τον καθοδηγούσε. Αυτό ήταν το πε-
πρωμένο του!

«Σταμάτα,» είπε τώρα ο Ζιλμόρος στον Κίρκο, κι εκείνος σταμάτησε
τους τέσσερις τροχούς του πολεμικού οχήματος.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ζιλμόρος τον δικυκλιστή, κατεβάζοντας το αλε-
ξίσφαιρο τζάμι του παραθύρου του.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ, Μεγάλε Ζιλμόρε! Είναι εδώ!»

«Εδώ; Ποιος τον είδε; Εσύ;» Ο Ζιλμόρος νόμιζε ότι, μάλλον, ο Βόρκε-
ραμ-Βορ θα βρισκόταν στην άλλη μεριά – τη μεριά του Ευγενή που είχε
κατακτηθεί. Τι σκατά έκανε εδώ;

«Είδαμε το όχημά του, Μεγάλε Ζιλμόρε. Το ερπυστριοφόρο με τα
πολλά όπλα, αυτό που εκτοξεύει μια μάζα ενέργειας από μπροστά. Έ-
χει μαζί του άλλα δυο οχήματα και τρία αεροσκάφη. Βοηθάνε τους Α'
Κατωρίγιους.»

«Πού είναι;»

«Δυτικά από δω. Καμιά δεκαριά χιλιόμετρα.»

Η Τζέσικα, τότε, πλησίασε καθισμένη στο δίκυκλό της, με το πουλί της να φτερουγίζει από πάνω της. Ως συνήθως, δεν φορούσε κράνος παρότι βρισκόταν σε πεδίο μάχης. «Ποιος είν' εδώ;» ρώτησε σαν τ'άφτιά της να είχαν πιάσει από απόσταση τα λόγια του δικυκλιστή.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ,» της απάντησε ο Ζιλμόρος.

Η Τζέσικα γέλασε λες κι είχε ακούσει κάτι του αστείο.

Ο Ζιλμόρος είπε: «Η λεηλασία του μουσείου θα πρέπει να περιμένει. Πάμε να καλωσορίσουμε τον γαμημένο μισθοφόρο.»

«Είναι και κάτι ακόμα, Μεγάλε Ζιλμόρε,» πρόσθεσε ο δικυκλιστής.

«Τι;»

«Από το ερπυστριοφόρο του Βόρκεραμ-Βορ βγήκαν τέρατα. Σαν αυτά που είχε ο Διόφαντος μαζί του. Μηχανικές σφαίρες με πλοκάμια που ό,τι χτυπάνε διαλύεται.»

Το μοναδικό μάτι του Ζιλμόρου στένεψε. «Γαμώ τη μάνα του Κρόνου...» μούγκρισε.

«Η Μιράντα,» είπε η Τζέσικα, και ύψωσε το χέρι της για να πιαστεί στον πήχη του ο Αστρομάτης.

«Θα τους καλωσορίσουμε, ό,τι τέρατα κι αν έχουν μαζί τους.» Ο Ζιλμόρος, πιάνοντας τον πομπό του, κάλεσε τους μαχητές του να συγκεντρωθούν γύρω του.

Το ερπυστριοφόρο του Βόρκεραμ-Βορ, τα άλλα δύο οχήματα, τα τρία αεροσκάφη, και – κυρίως – οι Φίλοι ανέτρεψαν αμέσως την ισορροπία της μάχης προς όφελος των Α' Κατωρίγιων. Οι συμμορίτες δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τα μηχανικά όντα και, επιπλέον, πανικοβάλλονταν από αυτά, καταλαβαίνοντας πως ήταν ίδια μ'εκείνα που έλεγχε ο φωτεινός δαίμονας – αλλά τώρα δεν ήταν με το μέρος τους.

Οι μαχητές της Α' Κατωρίγιας ζητωκραύγαζαν βλέποντας τους εχθρούς να τρέπονται σε φυγή, και κάποιος ύψωσε στον αέρα ένα λαξευτό σύμβολο της Ρασιλλώς, κουνώντας το πέρα-δώθε και ουρλιάζοντας. «Τι είν' αυτός ο ανώμαλος;» ρουθούνισε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, κοιτάζοντάς τον απ'το εσωτερικό του ερπυστριοφόρου. «Κάνας σαλεμένος ιερέας της Κυράς του Σιδήρου;»

«Δε μας ενδιαφέρουν τα βίτσια του καθενός–» άρχισε ο Βόρκεραμ, αλλά μια γυναικεία φωνή από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα τον διέκοψε:

«Ποιοι είστε; Ευχαριστούμε για τη βοήθειά σας, αλλά, μα τον Κρόνο και τη Ρασιλλώ, ποιοι είστε; Αυτά τα μηχανικά τέρατα που έχετε μαζί σας μέχρι στιγμής ήταν εναντίον μας – ακολουθούσαν τον φωτοδαίμονα.»

«Τα ‘τέρατα’ ονομάζονται Φίλοι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, «και είναι όντως φίλοι. Είναι με το μέρος μας, και με το δικό σας· δεν υπάρχει λόγος για ανησυχία. Λέγομαι Βόρκεραμ-Βορ, και είμαστε εδώ για να σας ενισχύσουμε. Ήρθαμε από την Αμυντική Συμμαχία που σχηματίζεται νότια του Ριγοπόταμου για να πολεμήσει τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Δεν είμαστε μόνοι· έχουμε κι άλλους μαζί μας οι οποίοι βρίσκονται τώρα στους κατακτημένους δρόμους του Ευγενή.

»Σε ποια μιλάω;»

«Λοχαγός Σμαράγδα Πυρόχρυση. Είπατε ότι το όνομά σας είναι Βόρκεραμ-Βορ;»

«Ναι.»

«Αρχηγέ,» είπε ο Λεονάρδος, «κάποιος άλλος μάς καλεί.»

«Κάποιοι έχουν έρθει, αρχηγέ!» φώναξε συγχρόνως ένας Εκλεκτός, δείχνοντας από ένα παράθυρο. «Καινούργιοι. Από εκεί.»

«Φίλοι είναι,» είπε η Μιράντα. «Α’ Κατωρίγιοι.»

«Απάντησε,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ τον Λεονάρδο, κι εκείνος, διακόπτοντας την τηλεπικοινωνία με τη Λοχαγό Πυρόχρυση, δέχτηκε την άλλη κλήση.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Ποιος καλεί;»

«Βόρκεραμ-Βορ!» είπε η φωνή του Έσπαρεκ-Λάντι. «Είσαι πράγματι εσύ! Ήρθε να βοηθήσεις!»

«Δε μπορούσα να μείνω μακριά για πολύ, Έσπαρεκ. Η Αμυντική Συμμαχία είναι με το μέρος σας.»

«Η Ρασιλλώ μάς συντρέπει – το αισθάνομαι – θα νικήσουμε!»

«Δε θάναι εύκολο, Στρατάρχη, αλλά θα προσπαθήσουμε.»

«Αυτά τα μηχανικά όντα με τα πλοκάμια είναι μαζί σου;»

«Ναι.»

«Πιο πριν ήταν–»

«Ναι, ξέρω. Αλλά μην ανησυχείς. Τώρα είναι–»

«Βόρκεραμ!» προειδοποίησε η Μιράντα. «Εχθροί έρχονται!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν μπήκε στον κόπο να ρωτήσει πώς το είχε καταλάβει. «Από πού;»

«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά...» Κοίταξε έξω από ένα παράθυρο.

Την ίδια στιγμή, ο Ζαχαρίας ο Πικρός είπε: «Από εκεί, αρχηγέ. Από εκεί!» Και έδειχνε, έξω από το μπροστινό παράθυρο του ερπυστριοφόρου, τα οχήματα που έρχονταν μέσα από έναν δρόμο και κατεβαίνοντας μια γέφυρα. Συμμορίτες – ολόκληρο φουσατό.

Και δεν πλησίαζαν μονάχα από εκείνη τη μεριά. Πολύ σύντομα, οι Εκλεκτοί έδειχναν σχεδόν προς κάθε κατεύθυνση, κοιτάζοντας από τα στενά παράθυρα του ερπυστριοφόρου άρματος.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι είπε, από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα: «Έχουμε *παρέα*, Βόρκεραμ.»

«Έτσι φαίνεται. Κάποιος κατάλαβε ότι είμαι εδώ και ήρθε να με χαιρετήσει.»

Ο στρατός της χτυπούσε τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ επάνω στην Αλάθευτη Οδό και γύρω από αυτήν, αλλά η Καρζένθα δεν έβλεπε πουθενά εκείνο το μεταβαλλόμενο όχημα μέσα στο οποίο, παλιότερα – στις συγκρούσεις στη Β' Κατωρίγια – πρέπει να ήταν ο ίδιος ο Βόρκεραμ. Ούτε κανέναν από τους μαχητές της της ανέφερε ότι το είχε εντοπίσει.

Είχε μείνει ο Βόρκεραμ-Βορ πίσω, στην Επιγεγραμμένη; Δεν της έμοιαζε αυτό και τόσο πιθανό. Μάλλον βρισκόταν μέσα σε κάποιο άλλο όχημα – ίσως για να την παραπλανήσει. Για να μην ξέρει πού να χτυπήσει. Διότι η Καρζένθα-Σολ σκόπευε να τον εξολοθρεύσει με την πρώτη ευκαιρία, αν μπορούσε· και πιθανώς κι εκείνος να το καταλάβαινε ότι τέτοιες ήταν οι προθέσεις της. Ο Βόρκεραμ-Βορ μπορούσε να προκαλέσει πολλά προβλήματα· η Κορίνα το είχε πει: θα αποδεικνύονταν ο χειρότερος αντίπαλος του Κάδμου.

«Βρείτε τον Βόρκεραμ-Βορ,» πρόσταξε η Καρζένθα μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος του οχήματός της.

Η ίδια είχε εντοπίσει δύο οχήματα που της έμοιαζε πως οδηγούσαν τα υπόλοιπα του εχθρικού στρατεύματος. Ήταν και τα δύο τετράκυ-

κλα, θωρακισμένα, και είχαν μεγάλο πυροβόλο. Το ένα είχε επάνω του το έμβλημα των Εκλεκτών – της μισθοφορικής ομάδας του Βόρκεραμ-Bor. Το άλλο είχε ένα άλλο έμβλημα, που η Καρζένθα είχε ξαναδεί στις συγκρούσεις στη Β' Κατωρίγια, αλλά δεν ήξερε σε ποιους ανήκε. Σε κάποια μισθοφορική ομάδα, αναμφίβολα, μα όχι γνωστή σ'εκείνη.

Σ'ένα απ'αυτά τα δύο οχήματα ίσως να είναι ο Βόρκεραμ-Bor. Η Καρζένθα πρόσταξε να καταδιώξουν εκείνο που δεν είχε το έμβλημα των Εκλεκτών επάνω του. Ο Βόρκεραμ μπορεί να βρισκόταν μέσα του για να τους παραπλανήσει.

«Να είσαι έτοιμος να το χτυπήσεις,» είπε η Καρζένθα-Σολ στον Άλιστερ, που χειριζόταν το ενεργειακό κανόνι, «μόλις το βλέπεις καλά.»

«Έγινε, αρχηγέ.»

Το φουσάτο των συμμαχιών έπεσε καταπάνω τους σαν αγέλη πεινασμένων σκύλων – τετράκυκλα οχήματα, εξάτροχα οχήματα, μεγάλα οχήματα, μικρά οχήματα, δίκυκλα, τρίκυκλα, ερπυστριοφόρα, μικρά και μεγάλα ελικόπτερα – πετώντας χειροβομβίδες, βόμβες καπνού, πυροβομβίδες, στοιχειακές βόμβες, ηχοβομβίδες, εκτοξεύοντας ρουκέτες, χρησιμοποιώντας πυροβόλα, ηχοβόλα, ενεργειακά όπλα, βελονοβόλα. Μια καταιγίδα καταστροφής και θανάτου έπεσε πάνω στις δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας και στους μαχητές του Βόρκεραμ-Bor.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι βρισκόταν μέσα σ'ένα μεγάλο, ψηλό, τετράκυκλο όχημα, βαριά θωρακισμένο, με δύο χοντρά πυροβόλα και ένα ρουκετοβόλο που έλειπαν οι τέσσερις από τις οκτώ ρουκέτες του. Τώρα εκτόξευε δύο ακόμα – διαλύοντας τρία δίκυκλα με τη μία, και τρυπώντας τη θωράκιση ενός εξάτροχου οχήματος του εχθρού με την άλλη.

Γύρω από το όχημα του Στρατάρχη της Α' Κατωρίγιας βρίσκονταν κάποια οχήματα ακόμα, ενώ ορισμένα αεροσκάφη είχαν επίσης έρθει μαζί του· μα δεν ήταν αρκετά σε πλήθος για να αντισταθμίσουν το μέγεθος του φουσατού των συμμαχιών, ήταν σίγουρος ο Βόρκεραμ-Bor παρατηρώντας τις δύο παρατάξεις από τα παράθυρα του μεταβαλλόμενου ερπυστριοφόρου των Εκλεκτών, ενώ οι μισθοφόροι του χειρίζονταν τα πυροβόλα και τα φλογοβόλα του οχήματος, και ο Ζαχαρίας ο Πικρός χρησιμοποιούσε ακόμα και τις ίδιες τις ερπύστριές του ως

όπλο, κατευθυνόμενος ολοταχώς καταπάνω σε μικρότερα οχήματα του εχθρού. Ένας ηλίθιος οδηγός δεν έστριψε για να φύγει και το μεγάλο ερπυστριοφόρο πέρασε πάνω από το μέτριο τετράκυκλο του σαν να καβαλούσε μια ανωμαλία στον δρόμο, τσακίζοντάς το από κάτω του. Σπαραχτικά ουρλιαχτά ακούστηκαν.

Τα δύο πολεμικά τροχοφόρα που συνόδευαν το μεταβαλλόμενο του Βόρκεραμ – αυτό με την Ερμιόνη και τη Λητώ, κι αυτό με τον Ριχάρδο τον Τρομερό και τους δικούς του – μάχονταν επίσης εναντίον των συμμοριτών, μοιάζοντας (όπως όλοι τους) κατακλυσμένα από εχθρούς. Πανταχόθεν.

Οι Φίλοι χτυπούσαν από δω κι από κει με τα πλοκάμια τους, χωρίς η Μιράντα να τους έχει δώσει καμιά διαταγή, καταλαβαίνοντας από μόνοι τους ποιος ήταν ο αντίπαλος, αφού το φουσατό είχε αρχίσει αμέσως να τους επιτίθεται. Τα όπλα των συμμοριτών δεν φαινόταν να έχουν κανένα αποτέλεσμα επάνω στους Φίλους, όμως οι εχθροί ήταν πάρα πολλοί ακόμα και για τα δεκατέσσερα μηχανικά όντα. Τα πλοκάμια τους έμοιαζε να μην προλαβαίνουν να μαστιγώνουν οχήματα για να φθείρουν τα μέταλλά τους, να μην προφταίνουν να χτυπάνε μαχητές για να τους διαλύουν με δηλητηριώδεις ενέργειες.

Ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιών, τα είδε μέσα από το τετράκυκλο όχημά του με τα δίδυμα κανόνια. Ναι, ήταν σίγουρα ίδια με τα τέρατα του Διόφαντου... *Τίποτα δεν τα πειράζει, τα γαμημένα. Τι πρέπει να κάνουμε για να τα βγάλουμε απ'τη μέση; Τώρα δεν είν' εδώ κανας φωτεινός δαίμονας για να τα κουμαντάρει.*

Πιάνοντας τον πομπό του κάλεσε τη Τζέσικα.

«Έλα,» άκουσε τη φωνή της από τη συσκευή, ενώ από το παράθυρο πλάι του την έβλεπε να οδηγεί το δίκυκλό της μέσα από τους καπνούς, τις φωτιές, τις ριπές, και τα οχήματα της μάχης σαν να ήταν παιχνίδι – και, μάλιστα, χωρίς κράνος! Ο Αστρομάτης δεν φαινόταν πουθενά κοντά της· μάλλον, το πουλί είχε πιο πολύ μυαλό από κείνη! σκέφτηκε ο Ζιλμόρος.

«Δε μου λες, πού είναι αυτή η Μιράντα; Αυτή δεν είπες ότι ελέγχει τα τέρατα με τα πλοκάμια;»

«Ναι, σίγουρα η Μιράντα τα ελέγχει,» αποκρίθηκε η Τζέσικα. «Αλλά δεν τη βλέπω πουθενά.»

«Μπορεί να είναι με τον Βόρκεραμ-Βορ; Μέσα στο ερπυστριοφόρο του;»

«Το πιθανότερο.»

«Και πώς κουμαντάρει τα τέρατα από εκεί; Τηλεπικοινωνιακά;»

Η Τζέσικα γέλασε. «Μη με ρωτάς λεπτομέρειες!»

Ο Ζιλμόρος κοίταξε προς τη μεριά όπου βρισκόταν το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών, πίσω από άλλα οχήματα και καπνούς. «Πρέπει να φτάσουμε εκεί. Να τσακίσουμε τον Βόρκεραμ-Βορ, και να τσακίσουμε και τη Μιράντα!»

«Την Αδελφή μου δεν τη σκοτώνω!»

«Όχι άλλες μαλακίες, γαμώτο! Αν τη βρω μπροστά μου, θα τη γεμίσω σφαίρες – δε με νοιάζει τι θα κάνεις εσύ, Τζέσικα! Μπορείς τώρα να με οδηγήσεις προς το ερπυστριοφόρο χωρίς να μπλέξουμε πουθενά αλλού;»

«Μπορώ να προσπαθήσω.»

«Εντάξει, αλλά περίμενε λίγο· θα σου πω.» Ο Ζιλμόρος κάλεσε, με τον πομπό του, κάποιους από τους συμμορίτες του, εξηγώντας τους τι ήθελε να κάνουν...

Ενώ η μάχη μαινόταν ολόγυρά τους.

Και οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, που είχαν προς στιγμή πανηγυρίσει για τη νίκη τους, τώρα αισθάνονταν και πάλι απεγνωσμένοι. Τους έμοιαζε πως οι συμμορίτες είχαν μαζευτεί εδώ, σε τούτους τους δρόμους, από κάθε μεριά του Ευγενή.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι, μέσα από το πολεμικό όχημά του, καλούσε ενισχύσεις, ενώ συγχρόνως αναρωτιόταν αν είχε κάνει καλά που, ακούγοντας για την άφιξη του Βόρκεραμ-Βορ, είχε αφήσει τη θέση του στην Ατμοφόρο και είχε έρθει στον Ευγενή. Ίσως, από ανοησία του, να είχε πέσει σε παγίδα. Επιπλέον, αυτή τη στιγμή, δεν αισθανόταν την αόρατη παρουσία της Ρασιλλώς κοντά του, σαν η Κυρά του Σιδήρου να τον είχε εγκαταλείψει. Ο Έσπαρεκ ένιωθε τις τρίχες του ορθωμένες, καταλαβαίνοντας ότι πιθανώς να σκοτωνόταν και, μάλιστα, άσκοπα... Μόνο αυτά τα τέρατα θα μείνουν, σκέφτηκε ρίχνοντας ένα βλέμμα σε τρία από τα πλοκαμοφόρα μηχανικά όντα που χτυπούσαν ένα όχημα του εχθρού, καταστρέφοντάς το και συνεχίζοντας την πορεία τους παρότι δέχονταν ριπές από παντού. Οι υπόλοιποι θα σκοτωθούν...

Ο Έσπαρεκ-Λάντι είπε στον πομπό του: «Ελάτε γρήγορα. Αφήστε κάθε άλλη θέση άμυνας στον Ευγενή. Ελάτε γύρω από τη συμβολή Μακροπρόθεσμου, Παλαιοναύτη, και Σορινταύμω. Τώρα! Τώρα!»

Για την ώρα, όμως, οι μαχητές της Α' Κατωρίγιας κι αυτοί του Βόρκεραμ-Βορ ήταν εκεί μόνοι τους, αντιμετωπίζοντας πολλαπλάσιους εχθρούς που έρχονταν από κάθε μεριά, μανιασμένα, με φανερή πρόθεση να τους αποτελειώσουν.

Μέσα στο ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών, ο Βόρκεραμ ρώτησε τη Μιράντα: «Δε μπορούν οι Φίλοι να κάνουν κάτι περισσότερο;»

«Τι περισσότερο; Ό,τι μπορούν το κάνουν.»

«Και σου φαίνεται ότι αυτή η μάχη πηγαίνει καλά για εμάς;»

Η Ολντράθα παρενέβη: «Δεν πηγαίνει καλά, Βόρκεραμ. Αν όλα συνεχιστούν όπως τώρα, θα σκοτωθούμε. Πρέπει να φύγουμε, αμέσως! Δώσε στο όχημα μορφή ελικοπτέρου· είναι η μόνη μας ελπίδα.»

«Και να εγκαταλείψω τους άλλους;» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ στρεφόμενος να την αντικρίσει. «Να τους αφήσω στα χέρια των κακούργων του Ποιητή;»

«Τι άλλη λύση υπάρχει;»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε πάλι τη Μιράντα, περιμένοντας κάποια πρόταση από εκείνη. Αυτή ήξερε περισσότερα από πόλεμο. Σίγουρα, πιο πολλά από την Ολντράθα, που – αν και έβλεπε πράγματα αόρατα για τους συνηθισμένους ανθρώπους – οι γνώσεις της ήταν εστιασμένες αλλού, και το μυαλό της επίσης.

Η Μιράντα αποκρίθηκε: «Η πρόταση της Αδελφής μου δεν μοιάζει άσχημη, Βόρκεραμ. Μπορούμε να βοηθήσουμε τους υπόλοιπους απ'τον αέρα, εξάλλου. Καλύτερα να είμαστε πιο ψηλά παρά πιο χαμηλά.»

Και ο Αλέξανδρος είπε στον Βόρκεραμ: «Δεν ήρθαμε εδώ για να σκοτωθούμε. *Κάνε το.*»

Προτού όμως ο Βόρκεραμ-Βορ προλάβει να πάρει απόφαση, η κατάσταση άλλαξε δραματικά γύρω τους.

Η Τζέσικα είχε μόλις οδηγήσει τον Ζιλμόρο και τους Σκοταδιστές του κοντά στο μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών, περνώντας τους μέσα από τον χαλασμό της μάχης. Και τώρα άρχισαν όλοι τους, από όλα τα οχήματα, να χτυπάνε το μεγάλο άρμα. Ριπές που δεν έμοια-

ζε να προξενούν καμιά σοβαρή ζημιά στη βαριά θωράκισή του. Και τα πυροβόλα και τα φλογοβόλα του στράφηκαν πάραυτα εναντίον των συμμοριτών, εξαπολύοντας οβίδες και φωτιές.

Αλλά αυτά δεν ήταν παρά αντιπερισπασμός. Ο Ζιλμόρος ήξερε πως η θωράκιση του εχθρικού οχήματος ήταν πολύ ισχυρή για να τη διαπεράσουν έτσι απλά. Επομένως, είχε κατά νου να χρησιμοποιήσει ένα όπλο τελευταίας τεχνολογίας. Ανοίγοντας το παράθυρό του έβγαλε έξω την κάννη του τουφεκιού εσωτερικών δονήσεων. Σημάδεψε τη μπροστινή μεριά του ερπυστριοφόρου των Εκλεκτών και πάτησε τη σκανδάλη.

Τίποτα δεν φάνηκε να εκτοξεύεται από το όπλο. Ούτε κανέννας ήχος ακούστηκε.

Αλλά το τουφέκι εσωτερικών δονήσεων δεν ήταν χαλασμένο, φυσικά· και οι κυματισμοί που δημιουργούσε περνούσαν ακόμα και μέσα από πέτρινους τοίχους μικρού πάχους.

Στο εσωτερικό του ερπυστριοφόρου, ο Ζαχαρίας ο Πικρός τραντάχτηκε, μουγκρίζοντας, νιώθοντας το σώμα του να μουδιάζει, βλέποντας χρώματα να χορεύουν μπροστά στα μάτια του. Και, παραδίπλα, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ αισθάνθηκε το ίδιο. «Αρχηγέ!» πρόλαβε να κρώξει καθώς έπεφτε από την καρέκλα του. Γύρω τους, άλλοι τέσσερις Εκλεκτοί είχαν χτυπηθεί από το αόρατο κύμα, και ο ίδιος ο Βόρκεραμ-Βορ ένιωσε κάτι να αγγίζει το δεξί του χέρι και το δεξί του πόδι κάνοντας τους μύες να κλονιστούν απρόσμενα, φέρνοντας ένα έντονο μυρμήγκιασμα.

Ο Ζαχαρίας έπεσε μπρούμυτα πάνω στο τιμόνι, και το όχημα έχασε την πορεία του.

Η Μιράντα φώναξε: «Όπλα εσωτερικών δονήσεων! Δεν τα σταματά η θωράκιση – πέστε κάτω! Κάτω!» Και παρέσυρε τον Αλέξανδρο στο πάτωμα, βάζοντάς του τρικλοποδιά.

Ο Βόρκεραμ ακολούθησε τη συμβουλή της, τραβώντας μαζί του την Ολντράθα, ενώ την ίδια στιγμή το ερπυστριοφόρο κοπανούσε σε κάποιον τοίχο, γκρεμίζοντάς τον και σταματώντας. Τραντάχτηκε ολόκληρο. Η Νορέλτα-Βορ ούρλιαξε καθώς αρπαζόταν από ένα τοίχωμα· διάφοροι Εκλεκτοί καταριόνταν. Η Ορσίλια-Αλντ προσπάθησε να σηκωθεί από τη θέση της, αλλά ο μισθοφόρος που τη φρουρούσε τη

γράπωσε από το μπράτσο και την κάθισε κάτω, βίαια. Εκείνη τον κλότσησε στην κνήμη, και ο Εκλεκτός τη ράπισε δυνατά, καταπρόσωπο, κάνοντας το κεφάλι της να γυρίσει ενώ αίματα τινάζονταν.

«Ζαχαρία!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ καθώς σηκώνόταν από το πάτωμα και πήγαινε σκυφτός προς τη θέση του οδηγού, βλέποντας πως ο Πικρός ήταν πεσμένος πάνω στο τιμόνι ενώ ο Λεονάρδος ήταν σωριασμένος κάτω, πλάι στο κάθισμά του.

Έξω από το ερπυστριοφόρο, οι Σκοταδιστές συγκεντρώνονταν σαν αρπαχτικά γύρω από τη λεία τους. Η Τζέσικα γελούσε καθισμένη στο δίκυκλό της, ενώ ο Αστρομάτης φτεροκοπούσε από πάνω της, βγάζοντας άγρια κρωξίματα. Ο Ζιλμόρος πρόσταξε, τηλεπικοινωνιακά, μέσα από το όχημά του: «Καβαλήστε το, και τρυπήστε το! Κουνηθείτε, κι ο Σκοτεινός Άρχοντας δόξα θα σας δώσει! Κι εγώ δέκα χιλιάδες δεκάδια για το κεφάλι του Βόρκεραμ-Βορ! Δέκα χιλιάδες δεκάδια για το κεφάλι του Βόρκεραμ-Βορ!»

Ο Άλιστερ, σημαδεύοντας από τα συστήματα του κανονιού, πάτησε τη σκανδάλη. Μια ενεργειακή ριπή βλήθηκε από την κάννη του καταστροφικού όπλου που ήταν προσαρτημένο στο εξάτροχο θωρακισμένο όχημα της Καρζένθα-Σολ.

Το φωτεινό βλήμα πέρασε ανάμεσα από δύο άλλα οχήματα, κατευθυνόμενο προς ένα τρίτο: ένα θωρακισμένο τετράκυκλο με πυροβόλο – όπου επέβαιναν η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Ράλενταμπ, και μερικοί ακόμα από τους μισθοφόρους της. Ο οδηγός, εκείνη τη στιγμή, έκανε να στρίψει – κι αυτή ήταν η πολεμική τύχη της Ρασιλλώς που τους ευνόησε και δεν σκοτώθηκαν, σκέφτηκε η Ευμενίδα αργότερα όταν κατάλαβε τι είχε συμβεί.

Η ενεργειακή ριπή τούς πήρε στην πίσω δεξιά μεριά, καταστρέφοντας τον τροχό εκεί, καθώς και όλη τη θωράκιση, ανοίγοντας τρύπα.

«Χτυπηθήκαμε!» φώναξε ένας μισθοφόρος.

«Κρατηθείτε!» φώναξε η Ευμενίδα, ενώ κι η ίδια κρατιόταν.

Ο οδηγός πάτησε το φρένο καθώς γύριζε το τιμόνι μες στα χέρια του. Το όχημα χτύπησε σ'έναν στύλο, γκρεμίζοντάς τον, και μετά κοπάνησε, με το πλάι, πάνω στην κλειστή, βαριά, ξύλινη πόρτα μιας πολυκατοικίας γεμάτης όμορφα λαξεύματα, μαυρισμένα τώρα από τους καπνούς.

Η Ευμενίδα παραλίγο να κουτουλήσει το κεφάλι της στο τζάμι, αλλά κατάφερε να κρατηθεί. Χτύπησε μόνο ελαφρά, κι αυτό δεν ήταν τίποτα, καθώς φορούσε κράνος.

Μέσα από το παράθυρό της είδε ένα μεγάλο εξάτροχο όχημα να έρχεται, φέροντας δύο πολυβόλα και ένα ενεργειακό κανόνι. Και κατάλαβε ότι αυτό το κανόνι ήταν που είχε ρίξει στο όχημά της – και τώρα το σημάδευε πάλι.

«Βγείτε!» φώναξε στους μισθοφόρους της. «Τρέξτε!»

Οι πόρτες άνοιξαν, και πετάχτηκαν όλοι έξω.

Οι Σκοταδιστές ζύγωσαν το σταματημένο θήραμά τους από γύρω. Το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών είχε κουτουλήσει στον τοίχο ενός οικοδομήματος, γκρεμίζοντάς τον, και τώρα δεν κινιόταν. Οι συμμορίτες πήδησαν από τα οχήματά τους και γαντζώθηκαν επάνω του, σκαρφαλώνοντας στην οροφή του, γρήγορα. Μαζί τους κουβαλούσαν δύο ηχητικά πριόνια και ένα ενεργειακό τρυπάνι. Το τελευταίο ήταν, ουσιαστικά, ένα ενεργειακό κανόνι πολύ μικρής εμβέλειας: τραβούσε ενέργεια και την εκτόξευε ακατέργαστη ακριβώς μπροστά του. Δεν χρειαζόταν μάγος για να το ρυθμίζει. Συνήθως το χρησιμοποιούσαν όταν ήθελαν ν'ανοίξουν τρύπες, όταν ήθελαν να σκάψουν, όχι μέσα σε μάχη. Δεν θεωρείτο όπλο, κανονικά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, ο Ζιλμόρος είχε προστάξει να φέρουν ένα. Και τώρα έβλεπε τους συμμορίτες του να βρίσκονται στην οροφή του οχήματος του Βόρκεραμ-Βορ μαζί με το ενεργειακό τρυπάνι και τις φιάλες που το φόρτιζαν.

Το έβαλαν, δίχως καθυστέρηση, σε λειτουργία, χτυπώντας τη θωράκιση του άρματος, προσπαθώντας να την τρυπήσουν.

Συγχρόνως χρησιμοποιούσαν και τα δύο ηχητικά πριόνια, τα οποία έκοβαν όχι με μεταλλική λεπίδα αλλά με εστιασμένα ηχητικά κύματα μικρής εμβέλειας. Δεν ήταν, φυσικά, τόσο δυνατά όσο το ενεργειακό τρυπάνι, μα μπορεί να έκαναν τη δουλειά που ήθελε ο Ζιλμόρος: μπορεί να δημιουργούσαν ακόμα δυο τρύπες στο ερπυστριοφόρο του Βόρκεραμ-Βορ.

Μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα, η Μιράντα είδε αμέσως τα απειλητικά πολεοσημάδια και η διαίσθησή της την προειδοποίησε για μεγάλο κίνδυνο. «Από πάνω μας!» φώναξε, τραβώντας δύο πιστόλια.

Την ίδια στιγμή, ολόκληρο το όχημα δονήθηκε από έντονα τραντάγματα τα οποία, αναμφίβολα, έρχονταν από την οροφή του.

«Τι σκατά συμβαίνει;» γρύλισε ο Αλέξανδρος καθώς, γονατισμένος στο ένα γόνατο, τραβούσε κι εκείνος το πιστόλι του.

«Τρυπάνε την οροφή!» φώναξε ένας Εκλεκτός. «Κάποιοι γαμημένοι είναι από πάνω μας, και τρυπάνε την οροφή!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ τράβηξε τον λιπόθυμο Ζαχαρία από τη θέση του οδηγού, ρίχνοντάς τον κάτω (δεν υπήρχε χρόνος για πιο ευγενικές κινήσεις), και κάθισε ο ίδιος εκεί. Αισθανόταν κι εκείνος τα τραντάγματα και είχε ακούσει τις φωνές από πίσω – και ήξερε ότι έπρεπε να κινηθούν. Αντιστρέφοντας τη φορά περιστροφής των ερπυστριών, πάτησε το πετάλι, και το όχημα μετακινήθηκε, ενώ τρανταζόταν ολόκερο.

«Η οροφή διαλύεται!» αναφώνησε η Νορέλτα-Βορ βλέποντας ένα σημείο να κοκκινίζει ολοένα και περισσότερο από πάνω της.

«Φύγε από κει!» της είπε η Μιράντα, και η Νορέλτα δεν χρειαζόταν άλλη παρότρυνση· απομακρύνθηκε όπως και οι υπόλοιποι.

Μια τρύπα δημιουργήθηκε στην οροφή καθώς καταστροφικές ενέργειες τινάζονταν.

Η Μιράντα πυροβόλησε και με τα δύο πιστόλια της, βλέποντας κάποιον να προσπαθεί να πηδήσει μέσα. Ο άντρας έπεσε στο εσωτερικό του οχήματος, αλλά νεκρός. Οι Εκλεκτοί άρχισαν να πυροβολούν επίσης, καθώς κι ο Αλέξανδρος, για να μην αφήσουν άλλους να εισβάλουν.

Όμως τα τραντάγματα από πάνω συνεχίζονταν· κάποιοι εξακολουθούσαν να χτυπάνε την οροφή με κάτι.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, καθισμένος στη θέση του οδηγού, είδε οχήματα συμμοριτών να σκορπίζονται γύρω από το ερπυστριοφόρο καθώς το πήγαινε όπισθεν. Η Φρίντα και η Ζιρτάλια, στις κονσόλες των οπλικών συστημάτων, ήδη τα χτυπούσαν με τα όπλα του.

Ο Βόρκεραμ μίλησε στη Ζιλκάμα'μορ μέσω του εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου: «Μάγισσα, δώσε μας μορφή ελικοπτέρου.»

«Αμέσως, αρχηγέ,» ήρθε η απάντησή της, για επιβεβαίωση.

Έξω από το ερπυστριοφόρο, οι συμμορίτες απομακρύνονταν για να μη χτυπηθούν από τις πελώριες ερπύστριες ενώ συγχρόνως πυροβολούσαν παρότι έμοιαζε άσκοπο ενάντια στη θωράκιση του μεγάλου άρματος.

Η Τζέσικα οδηγούσε το δίκυκλό της, και είδε γραμμένο στα πολεοσημάδια ότι ο εχθρός ήταν έτοιμος να φύγει. «Χτύπα τους ξανά!» φώναξε στον Ζιλμόρο, ζυγώνοντας το όχημά του και δείχνοντας το ερπυστριοφόρο. «Με των εσωτερικών δονήσεων! Τώρα! Θα φύγουν! Θα φύγουν!»

Ο αρχηγός των Σκοταδιστών δεν αμφισβήτησε τα λόγια της Θυγατέρας της Πόλης. Βγάζοντας πάλι το τουφέκι εσωτερικών δονήσεων από το παράθυρό του, σημάδεψε το ερπυστριοφόρο και πάτησε τη σκανδάλη τρεις φορές, απαντώντας, βιαστικά – τελειώνοντας τη μπαταρία του όπλου.

Τον Βόρκεραμ-Βορ, όμως, δεν τον πέτυχε. Ο αρχηγός των Εκλεκτών, περιμένοντας ότι μπορεί να τους χτυπούσαν όπως πριν, ήταν σκυμμένος πάνω από το τιμόνι του οχήματος, κι αισθάνθηκε την αόρατη ριπή να περνά ξυστά από τη ράχη του, τραντάζοντάς τον σαν ξαφνικά να είχαν δημιουργηθεί δεκάδες έντομα εντός του, αλλά χωρίς να τον παρालύσει ή να τον αναισθητοποιήσει.

Οι άλλες δύο ριπές του Ζιλμόρου, ωστόσο, δεν ήταν άστοχες. Και η μία ήταν πολύ τυχερή. Αν ο αρχηγός των Σκοταδιστών ήξερε ακριβώς τι είχε συμβεί, θα έλεγε ότι είχε την εύνοια του Σκοτοδαίμονος. Ο αόρατος κυματισμός χτύπησε τη Ζιλκάμα'μορ, εκεί όπου ήταν καθισμένη, στο κέντρο ισχύος του άρματος, ενώ μουρμούριζε τα λόγια για το Ξόρ-κι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Η μεταμόρφωση του μεταβαλλόμενου οχήματος σταμάτησε προτού καν αρχίσει, καθώς η μάγισσα κραύγαζε και τρανταζόταν πάνω στο κάθισμά της κι έχανε τις αισθήσεις της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είδε στην κονσόλα του να παρουσιάζεται η ένδειξη ότι υπήρχε κίνδυνος· η Μαγγανεία Κινήσεως είχε πάψει: κανείς δεν ρύθμιζε πλέον τη ροή της ενέργειας μέσα στο περίπλοκο όχημα. Ο Βόρκεραμ πήρε αμέσως το πόδι του από το πετάλι, για να μην ανατιναχτούν όλοι τους.

Η άλλη ριπή του Ζιλμόρου είχε χτυπήσει τη Ζιρτάλια τη Γάτα και ακόμα έναν Εκλεκτό, αναισθητοποιώντας τους, καθώς και τη Νορέλτα-

Βορ στο αριστερό χέρι. Η Θυγατέρα αναφώνησε, νιώθοντας ολόκληρο το μέλος της να συσπάται και να μουδιάζει τελείως. Δεν μπορούσε να το αισθανθεί καθόλου!

Η Τζέσικα, καθισμένη στο δίκυκλό της, πλάι στο όχημα του Ζιλμόρου, του είπε: «Ναι, τώρα δεν θα πάνε πουθενά,» και γέλασε.

Η Μιράντα διαισθάνθηκε έναν κίνδυνο να έρχεται από πάνω. Τώρα. Άμεσα.

«Μη ρίχνετε!» φώναξε στους μαχητές γύρω της. «Μη ρίχνετε!» Και την υπάκουσαν, σαν να είχε δικαίωμα να τους προστάζει. Έπαψαν να πατάνε τις σκανδάλες των όπλων τους, έπαψαν να ραίνουν με σφαίρες το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί στην οροφή του ερπυστριοφόρου.

Κι από εκεί έπεσε ένα σκουρόχρωμο αντικείμενο, στροβιλιζόμενο–

Η Μιράντα βρισκόταν ήδη σε κίνηση, ωθημένη από τη διαίσθησή της· άρπαξε τη χειροβομβίδα στον αέρα, την τίναξε ξανά προς τα πάνω–

Έκρηξη, καθώς η βόμβα είχε μόλις περάσει το άνοιγμα. Κραυγές.

«Μα τους θεούς!» αναφώνησε ένας μισθοφόρος. «Έχεις τα χέρια της Ρασιλώς!»

«Μας έσωσες τη ζωή,» της είπε μια άλλη Εκλεκτή.

«Μιράντα!» Ο Αλέξανδρος έδειξε προς μια μεριά της οροφής του ερπυστριοφόρου όπου μια καινούργια τρύπα άνοιγε, όχι από ενεργειακά χτυπήματα αλλά από κάτι άλλο. Τα μέταλλα τραντάζονταν και τραντάζονταν και τραντάζονταν – και τώρα *χώριζαν*. Ο Πανιστόριος έστρεψε το πιστόλι του προς τα εκεί και πυροβόλησε.

Οι Εκλεκτοί τον μιμήθηκαν.

Η Νορέλτα-Βορ μούγκρισε: «Το χέρι μου, γαμώτο, γαμώτο...» τρίβοντας το αριστερό της χέρι που ήταν ακόμα μουδιασμένο.

Άλλος ένας κρότος από πάνω, και όλοι είδαν ένα τρίτο άνοιγμα να δημιουργείται.

Η Μιράντα τινάχτηκε προς ένα από τα τοιχώματα του οχήματος, το χτύπησε με τα πόδια της και τινάχτηκε στο απέναντι αλλά λίγο πιο ψηλά, το χτύπησε κι αυτό με τα πόδια της και τινάχτηκε ακόμα πιο ψηλά, περνώντας από το πρώτο άνοιγμα που είχε γίνει στην οροφή και βγαίνοντας, κάνοντας τούμπα στον αέρα, με τα γόνατά της μαζε-

μένα και τα χέρια της τυλιγμένα γύρω τους, το σώμα της σαν σφαίρα τώρα, η οποία απότομα ξετυλίχτηκε και η Μιράντα προσγειώθηκε στα πόδια της επάνω στην οροφή του ερπυστριοφόρου. (Το τεχνητό μέλος του Κλαρκ ούτε που την είχε παρακωλύσει στο ελάχιστο στην κίνησή της, που ήταν μια κίνηση ακραίας δωματοβασίας. Ο Μάγος δεν έφτιαχνε ερασιτεχνικά πράγματα.)

Είδε γύρω της ανθρώπους – συμμορίτες – χτυπημένους από τη χειροβομβίδα, τραυματισμένους, πεσμένους, να μουγκρίζουν, να κρατάνε διάφορα σημεία πάνω στα σώματά τους. Αλλά αυτοί δεν ήταν οι μόνοι στην οροφή του ερπυστριοφόρου: υπήρχαν κι άλλοι, όρθιοι, οπλισμένοι. Δύο απ'αυτούς βαστούσαν ηχητικά πριόνια – έτσι, λοιπόν, είχαν ανοίξει τις άλλες δύο τρύπες· η Μιράντα ήδη το υποπτευόταν αλλά τώρα επιβεβαιώθηκε.

Και πέρα από την οροφή του ερπυστριοφόρου, ανάμεσα στα οχήματα των συμμοριτών, είδε ένα δίκυκλο στη σέλα του οποίου καθόταν μια γαλανόδερμη γυναίκα με μακριά ξανθά μαλλιά κι ένα πουλί γαντζωμένο στον ώμο. *Η Τζέσικα*. Η Μιράντα νόμιζε πως την είχε δει και πριν, από ένα παράθυρο, μα δεν ήταν σίγουρη.

Αλλά δεν είχε χρόνο τώρα ν'ασχοληθεί με την Αδελφή της. Δίχως καθυστέρηση, κινήθηκε εναντίον των συμμοριτών πάνω στην οροφή, χρησιμοποιώντας τη λησμονημένη τέχνη της Γατομαχίας ενώ, συγχρόνως, πυροβολούσε και με τα δύο πιστόλια στα χέρια της.

Οι συμμορίτες δεν είχαν ελπίδα.

Ο Ζιλμόρος, βρισκόμενος μέσα στο όχημά του με τα δίδυμα πυροβόλα, είδε τη γυναίκα που είχε τιναχτεί στην οροφή του ερπυστριοφόρου και ξεπάστρεψε τους μαχητές του σαν να ήταν ψεύτικες μαριονέτες. «Τι στ'αρχίδια του Κρόνου συμβαίνει εκεί πάνω;» γρύλισε, και έπιασε ένα κοντό τουφέκι από δίπλα του, βγάζοντάς το από το παράθυρο, προσπαθώντας να σημαδέψει αυτή τη γαμημένη καριόλα. Πάτησε τη σκανδάλη, μία, δύο, τρεις, τέσσερις φορές – όλες οι σφαίρες αστόχησαν. Μία, μάλιστα, χτύπησε έναν από τους συμμορίτες του, κι ο Ζιλμόρος καταράστηκε.

«*Η Μιράντα*,» σύριξε η Τζέσικα, κι έφερε τον Αστρομάτη, από τον ώμο, στον πήχη της. «Ρίξ' τη κάτω!» πρόσταξε το πουλί, τινάζοντας το

χέρι της μπροστά. Τα φτερά του Αστρομάτη άνοιξαν, και πέταξε σαν βολίδα καταπάνω στην Αδελφή της.

Η Μιράντα δεν είδε τον αστρόφθαλμο μακρυγένη να έρχεται, αλλά δεν της χρειαζόταν να τον δει. Η διαίσθησή της αμέσως την προειδοποίησε. Το πόδι της – το αληθινό της πόδι – κινήθηκε και κλότσησε το πουλί στον αέρα, πετώντας το στο πλακόστρωτο.

Η Τζέσικα ούρλιαξε, και οδήγησε το δίκυκλό της προς τον πεσμένο Αστρομάτη.

Η Μιράντα απέφυγε το κοντόσπαθο ενός συμμορίτη και τον κλότσησε στο στήθος, με το τεχνητό πόδι του Κλαρκ, στέλνοντάς τον μακριά, πέρα από την οροφή του οχήματος. Γύρισε και πυροβόλησε μια συμμορίτισσα καταπρόσωπο, διαλύοντας το αριστερό της μάτι και σκοτώνοντάς την.

Τώρα και οι Εκλεκτοί είχαν αρχίσει ν'ανεβαίνουν στην οροφή, σκαρφαλώνοντας από μέσα.

Η Μιράντα έκανε μια γρήγορη κίνηση Γατομαχίας για ν'αποφύγει ερχόμενο θάνατο («το κύλισμα της γάτας»)· στράφηκε να κοιτάξει από πού είχε έρθει η σφαίρα, και είδε ξανά εκείνο το όχημα με τα δύο πυροβόλα. Τράβηξε μια χειροβομβίδα από τη ζώνη ενός σκοτωμένου συμμορίτη, έβγαλε την περόνη με τα δόντια της, και πέταξε τη βόμβα καταπάνω στο όχημα.

Το βρήκε στην οροφή, και η έκρηξη το τράνταξε.

Στο εσωτερικό του, οι Σκοταδιστές κραύγαζαν και ο Ζιλμόρος καταράστηκε. «Φύγε, ρε μαλάκα Κίρκε!» φώναξε. «Απομακρύνσου, γαμώ την πουτάνα σου!» Ο Κίρκος πάτησε το πετάλι κι έστριψε. «Και ρίξτε τους εκεί πάνω! Γαζώστε τους τους γαμιόληδες!»

«Είναι και οι δικοί μας εκεί, Ζιλμόρε,» είπε ο ένας χειριστής των πυροβόλων.

«Ρίξτε τους, γαμήσου!»

Και τα δίδυμα πυροβόλα έβαλαν προς τα πίσω καθώς το όχημα απομακρυνόταν.

Η Μιράντα πήδησε από την οροφή του ερπυστριοφόρου και οι οβίδες την αστόχησαν· σκότωσαν τους τρεις συμμορίτες που είχαν απομείνει επάνω. Ο ένας Εκλεκτός που είχε προλάβει ν'ανεβεί σκοτώθηκε επίσης· αυτός που βρισκόταν ακόμα στο άνοιγμα καλύφτηκε εκεί.

Η Μιράντα, καθώς έπεφτε προς το πλακόστρωτο, κλότσησε έναν συμμορίτη ρίχνοντάς τον από το δίκυκλό του («η ιπτάμενη κλοτσιά της γάτας», κατά Γατομαχία). Η καβαλάρισσα που καθόταν πίσω του κρατώντας καραμπίνα έπεσε μαζί με το όχημα, ουρλιάζοντας. Η Μιράντα την κλότσησε κατακέφαλα προτού σηκωθεί.

Και στράφηκε – προειδοποιημένη από τη διαίσθησή της – βλέποντας τη Τζέσικα νάρχεται καταπάνω της, καβάλα στο δίκυκλό της, κραδαίνοντας έναν λοστό. Η Μιράντα έσκυψε, αποφεύγοντας το χτύπημα στο κεφάλι, και πυροβόλησε τον πίσω τροχό του οχήματος της Τζέσικας και με τα δύο πιστόλια της. Και οι δύο σφαίρες βρήκαν τον στόχο τους: ο τροχός έφυγε από τη θέση του. Η Τζέσικα τινάχτηκε από το δίκυκλο, έκανε τούμπα στο πολεμοδαρμένο πλακόστρωτο, σηκώθηκε πάλι στα πόδια της, εξακολουθώντας να κρατά τον λοστό, ουρλιάζοντας: «Θα το μετανιώσεις αυτό, Μιράντα! Κανείς δεν χτυπά τον Αστρομάτη μου, σκύλα!»

«Να χαίρεσαι που δεν είναι νεκρός,» αποκρίθηκε η Μιράντα, βέβαιη πως το πτηνό δεν είχε σκοτωθεί.

Η Τζέσικα, κραυγάζοντας, της όρμησε, διαγράφοντας ένα γρήγορο ημικύκλιο με τον λοστό της. Η Μιράντα σταμάτησε το μακρύ σίδερο επάνω στα διασταυρωμένα πιστόλια της, και κλότσησε τη Τζέσικα στην κοιλιά με το τεχνητό της πόδι. Εκείνη σωριάστηκε, χάνοντας το όπλο της. Έκανε να σηκωθεί, αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ βρέθηκε ξαφνικά δίπλα της, κλοτσώντας την ξανά, στα πλευρά, ρίχνοντάς την κάτω, στρέφοντας ένα τουφέκι προς το μέρος της–

«Όχι!» του είπε η Μιράντα. «Είναι Αδελφή μου.»

«Θυγατέρα;»

«Ναι, η Τζέσικα.» Η Μιράντα παρατήρησε τώρα ότι κι άλλοι Εκλεκτοί είχαν βγει από το ερπυστριοφόρο, πυροβολώντας ολόγυρα, χτυπώντας τους συμμορίτες. Κι επίσης, είδε κάτι ακόμα πιο θετικό για εκείνη και τους συντρόφους της: τέσσερις – τουλάχιστον τέσσερις – Φίλοι ήταν εδώ!

«Ελπίζω να τη φροντίσεις εσύ,» είπε ο Βόρκεραμ, στρέφοντας το τουφέκι του προς ένα τετράκυκλο των συμμοριτών, πατώντας τη σκανδάλη, κι εξαπολύοντας μια ηχητική ριπή. Το όχημα συγκρούστηκε

μ'ένα άλλο. Κάποιος Εκλεκτός πέταξε μια χειροβομβίδα καταπάνω και στα δύο, και η έκρηξη ήταν δυνατή.

Ένας Φίλος πλησίασε τη Μιράντα, βγάζοντας μελωδικούς ήχους από το σφαιρικό μηχανικό σώμα του.

Ο Αστρομάτης φτερούγισε κρώζοντας προς τη Τζέσικα, η οποία έκανε να σηκωθεί ξανά και να πιάσει ένα πιστόλι από τη ζώνη της.

Η Μιράντα τη σταμάτησε, σημαδεύοντάς την μ'ένα απ'τα δικά της πιστόλια. «Ούτε που να το σκέφτεσαι, Αδελφή μου.»

«Θα σκοτώσεις μια Αδελφή σου, Μιράντα;» Τα γκρίζα μάτια της Τζέσικας την ατένιζαν στενεμένα.

«Μπορώ να σου σπάσω τα χέρια και τα πόδια απλώς, και θα είσαι ακόμα ζωντανή, και τίποτα δεν θα είναι μόνιμο,» απείλησε η Μιράντα.

Η Τζέσικα άφησε το πιστόλι που ήταν έτοιμη να τραβήξει.

Ο Αστρομάτης έκανε κύκλους πάνω απ'την αφέντρα του, κρώζοντας.

Οι συμμορίτες γύρω από το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών διαλύονταν τώρα· είχαν πανικοβληθεί από τον ερχομό των Φίλων αλλά και από κάποιους άλλους που τους χτυπούσαν από τα νώτα. Μαχητές της Α' Κατωρίγιας; αναρωτήθηκε η Μιράντα, όμως σύντομα είδε ποιοι ήταν: Οι μισθοφόροι του Ριχάρδου του Τρομερού, ορισμένοι έξω από το όχημά τους, πεζοί, ορισμένοι μέσα κι επάνω στο όχημα.

Αλλά τα πολεοσημάδια μιλούσαν και για άλλη βοήθεια. Για κάποια «μακρινή βοήθεια»· για «ξένους αρωγούς». Τι συνέβαινε εδώ; Ποιοι είχαν έρθει; Δεν πρέπει να ήταν μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ από τη βόρεια μεριά του Ευγενή.

Η Τζέσικα σηκώθηκε αργά στα πόδια της. «Δε σε συμφέρει να με κρατήσεις αιχμάλωτη, ξέρεις.»

«Γιατί;» ρώτησε η Μιράντα.

«Εκτός αν θέλεις σύντομα να ελέγχει ολόκληρο το στράτευμα ο Ζιλόμορος των Σκοταδιστών!» γέλασε η Τζέσικα.

«Τι εννοείς;»

«Σχεδιάζει να δολοφονήσει την Καρζένθα-Σολ. Ξέρεις ποια είναι η Καρζένθα-Σολ;»

«Όχι.»

«Η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Η γυναίκα του Αλυσοδεμένου Ποιητή, χα-χα-χα-χα-χα! Αυτή κουμαντάρει το στράτευμα τώρα»

αυτή διοικεί όλους όσους έχουν εισβάλλει στην Α' Κατωρίγια. Συμπεριλαμβανομένου του Ζιλμόρου και των δικών του. Αλλά ο Ζιλμόρος σχεδιάζει να την καθαρίσει· σχεδιάζει να φτιάξει μια προσωπική αυτοκρατορία για τον εαυτό του, και δεν θέλει κανέναν που μπορεί να σταθεί εμπόδιο στον δρόμο του. Η Κορίνα το είδε στο μέλλον, όσο είχε ακόμα το φυλαχτό στην κατοχή της. Και μου ζήτησε να σταματήσω τον Ζιλμόρο – να μη σκοτώσει την Καρζένθα-Σολ. Γιατί, αν και δεν τη γουστάρω καθόλου» – η Τζέσικα γέλασε – «η μαλακισμένη είναι σημαντική για τους στρατούς του Ανθοτέχνη· πρέπει να παραδεχτώ ότι η Κορίνα έχει δίκιο σ' αυτό. Η Καρζένθα ξέρει τι κάνει, και ξέρει πώς να συγκρατεί τα αρπαχτικά όταν χρειάζεται να συγκρατηθούν. Σχετικά, βέβαια!» γέλασε ξανά.

Η Μιράντα δεν νόμιζε – δεν διαισθανόταν – ότι η Αδελφή της έλεγε ψέματα. Επιπλέον, πραγματικά δεν ήξερε αν θα ήταν συνετό να κρατήσει κάποια σαν τη Τζέσικα αιχμάλωτη. Περισσότερα προβλήματα θα προκαλούσε αν ήταν κοντά τους παρά αν ήταν μακριά τους. Και, φυσικά, δεν μπορούσε να τη σκοτώσει.

«Φύγε,» της είπε. «Προτού ο Βόρκεραμ το καταλάβει και σε καθαρίσει.» Επί του παρόντος, ο αρχηγός των Εκλεκτών πυροβολούσε τους τελευταίους συμμορίτες καθώς αυτοί υποχωρούσαν. Γύρω του ήταν μερικοί μισθοφόροι του.

Η Τζέσικα στράφηκε κι έτρεξε, ενώ ο Αστρομάτης φτερούγιζε από πάνω της.

Ο Αλέξανδρος πλησίασε τη Μιράντα. «Την άφησες να φύγει;» Δεξιά του βάδιζε η Ολντράθα, αριστερά του η Νορέλτα-Βορ, ακόμα τρίβοντας το αριστερό χέρι της, ακόμα μη μπορώντας να το νιώσει καθόλου, κι έχοντας μια άγρια, εξοργισμένη όψη στο πρόσωπό της.

Η Μιράντα αποκρίθηκε στον Αλέξανδρο: «Καλύτερα μακριά μας παρά κοντά μας.»

«Αυτή η άθλια πρέπει να τους οδήγησε γύρω μας!» μούγκρισε η Νορέλτα, τσαντισμένη. «Τους συμμορίτες – αυτή πρέπει να τους έφερε! Η ελεεινή!»

«Μπορούσα να την κρατήσω εδώ,» είπε η Μιράντα· «αλλά τι να την κάνουμε, Αδελφή μου; Επιπλέον, μου ανέφερε κάτι αρκετά σοβαρό, νομίζω.»

«Τι;» ρώτησε η Ολντράθα.

Η Μιράντα τούς είπε για το σχέδιο του Ζιλμόρου των Σκοταδιστών να δολοφονήσει την Καρζένθα-Σολ και να πάρει τον έλεγχο των στρατευμάτων, να φτιάξει μια σκοτεινή αυτοκρατορία για τον εαυτό του.

«Δε με εκπλήσσει,» σχολίασε η Νορέλτα, έχοντας αρχίσει να κουνά λιγάκι τα δάχτυλα του μουδιασμένου χεριού της. «Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» σύριξε. «Πού βρήκαν όπλα εσωτερικών δονήσεων αυτοί οι λεχρίτες;»

«Οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή δεν είναι τυχαία οπλισμένοι,» είπε ο Αλέξανδρος, «παρότι στο μεγαλύτερό τους μέρος συμμορίτες. Και μάλλον αυτή η Καρζένθα-Σολ ευθύνεται για τον οπλισμό τους. Απορώ πώς μέχρι στιγμής δεν ξέραμε γι' αυτήν.»

«Δε βγαίνει στις οθόνες όπως ο Ανθοτέχνης και ο Βάρνελ-Αλντ,» είπε η Ολντράθα.

«Ναι, πιθανώς αυτός νάναι ο λόγος,» ένευσε ο Αλέξανδρος.

Όταν είχαν διώξει τελείως τους συμμορίτες από γύρω τους, οι Εκλεκτοί επέστρεψαν στο ερπυστριοφόρο όχημά τους και ξύπνησαν τη Ζιλκάμα'μορ και τους άλλους που είχαν χτυπηθεί από τις ριπές εσωτερικών δονήσεων. Ευτυχώς δεν είχαν πάθει τίποτα το σοβαρό· τέτοιες ριπές σπάνια προκαλούσαν σοβαρές βλάβες, αλλά έβγαζαν μαχητές εκτός μάχης προσωρινά και περνούσαν ακόμα και μέσα από τοίχους. Δεν ήταν εύκολο να καλυφτείς από όπλα εσωτερικών δονήσεων.

«Μπορείς να ξανακάνεις Μαγγανεία Κινήσεως;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ τη Ζιλκάμα'μορ.

«Περίμενε λίγο,» αποκρίθηκε εκείνη, πίνοντας μια γουλιά νερό από το μπουκάλι που της είχαν δώσει, καθισμένη σε μια καρέκλα μέσα στο όχημα, «και θα προσπαθήσω.»

Ο Ριχάρδος ο Τρομερός και οι μαχητές του, εν τω μεταξύ, είχαν έρθει κοντά και είχαν όλοι βγει από το δικό τους όχημα για να μιλήσουν με τους Εκλεκτούς και να τους πουν ότι βοήθεια είχε μόλις φτάσει. Δεν ήξεραν από πού ακριβώς, όμως. Δεν πρέπει να ήταν Α' Κατωρίγιοι αυτοί ή, τουλάχιστον, όχι μόνο Α' Κατωρίγιοι.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, μαθαίνοντας το από τον Αλέξανδρο, κάλεσε με τον πομπό του τον Έσπαρεκ-Λάντι ρωτώντας τι συνέβαινε. Εκείνος τού

απάντησε ότι είχαν έρθει οι μαχητές που είχε ο ίδιος καλέσει απ'όλο τον Ευγενή, αλλά και ενισχύσεις από τη Ρόδα.

«Τη Ρόδα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Στρατάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Ο Πολιτάρχης μας ζήτησε βοήθεια από τον Πολιτάρχη της Ρόδας, και η βοήθεια ήρθε πάνω στην ώρα. Νομίζω ότι τώρα μπορούμε να ξαναπά-
ρουμε τον Ευγενή υπό τον έλεγχό μας, Βόρκεραμ.»

«Ας το προσπαθήσουμε, τότε.»

/40\

Ο Αρχοντομαχητής βρίσκεται κυνηγημένος προτού ισχυρές δυνάμεις έρθουν από τα νότια· η Καρζένθα-Σολ ακούει κακά νέα και καλά νέα, και στρέφει τελικά τον στρατό της προς άλλο στόχο· ένας πολεοπλάστης διασκορπίζει τις ζημιές· και η Ολντράθα περιθάλλει τραυματίες σε μια όμορφη πλατεία.

Ο Τζακ Μαύρος έστριψε, και η ενεργειακή ριπή αστόχησε το τετράκυκλο όχημα μέσα στο οποίο επέβαιναν εκείνος, ο Ρίντιλακ-Κονχ, ο Ρις ο Αρχαίος, ο Βεντάκης, και μερικοί ακόμα Εκλεκτοί.

Ο Αρχοντομαχητής κοίταξε προς τα πίσω, και γρύλισε: «Ακόμα έρχονται!» βλέποντας το μεγάλο εξάτροχο όχημα στο κατόπι τους, το οποίο είχε επάνω του ένα ενεργειακό κανόνι και δύο πολυβόλα.

«Τι έχουμε, γαμώτο, και μας κυνηγά; Καραμέλες κουβαλάμε;» είπε ο Ρις ο Αρχαίος.

«Η μόνη λογική εξήγηση είναι ότι έχουν καταλάβει πως από εδώ παίρνει τις διαταγές του ο στρατός,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ, ενώ οι άλλοι Εκλεκτοί είχαν στρέψει το πυροβόλο του οχήματος προς τα πίσω και έριχναν στους διώκτες τους.

Το εξάτροχο που τους καταδίωκε – το οποίο είχε επάνω του το έμβλημα του Αλυσοδεμένου Ποιητή – τους έβαλλε τώρα με τα δύο πολυβόλα. Η θωράκισή τους ακουγόταν να κουδουνίζει.

Τρία άλλα οχήματα ήρθαν να βοηθήσουν τον Ρίντιλακ-Κονχ, και δέχτηκαν κι αυτά ριπές από το μεγάλο εξάτροχο, ενώ σύντομα μπλέχτηκαν σε σύγκρουση με οχήματα και πεζούς μαχητές του Ποιητή. Το εξάτροχο, όμως, πέρασε μέσα από τη συμπλοκή συνεχίζοντας να έχει ως στόχο το όχημα του Ρίντιλακ.

«Έχεις δίκιο,» μούγκρισε ο Αρχοντομαχητής λοξοκοιτάζοντας τον Ρις τον Αρχαίο, «πρέπει να νομίζουν ότι κουβαλάμε καραμέλες εδώ μέσα...»

Ο Τζακ Μαύρος οδηγούσε ζικ-ζακ, και αποδείχτηκε σωστός, καθώς άλλη μια ενεργειακή ριπή βλήθηκε από το κανόνι του εξάτροχου και αστόχησε για μερικά εκατοστά το όχημα του Ρίντιλακ-Κονχ.

«Και φαίνεται νάχουν και αποθέματα ενέργειας, οι καριόλδες,» γρύλισε ο Τζακ Μαύρος.

Ο Ρίντιλακ είδε το όχημα της Φιόνας να έρχεται από δίπλα για να τους βοηθήσει, μαζί με άλλα τρία. Ο Αρχοντομαχητής έπιασε τον πομπό του και κάλεσε τη Φιόνα, ζητώντας της να απομακρυνθεί. Αλλά εκείνη δεν υπάκουσε· τα οχήματα που είχαν μόλις πλησιάσει άρχισαν να βάλλουν το μεγάλο εξάτροχο από δεξιά κι από αριστερά, χτυπώντας το με οβίδες και ηχητικές ριπές.

Και ένα ελικόπτερο ήρθε ανάμεσα από δύο πολυκατοικίες, φέροντας ενεργειακό κανόνι, σημαδεύοντας το εξάτροχο. Η ριπή του αστόχησε, όμως, καθώς δύο μαχητικά αεροπλάνα του Ποιητή όρμησαν καταπάνω του, πυροβολώντας και εκτοξεύοντας ρουκέτες, αναγκάζοντάς το να ελιχθεί. Και κατάφεραν να το χτυπήσουν. Το ελικόπτερο άρχισε να καπνίζει.

Το ενεργειακό κανόνι του εξάτροχου υψώθηκε και έβαλε, βρίσκοντας το αεροσκάφος στην αριστερή μεριά, διαλύοντάς την τελείως. Το ελικόπτερο έπεσε πάνω στον τοίχο μιας πολυκατοικίας, καταστρέφοντας τζάμια και μπαλκόνια, και κατέληξε σ'ένα δώμα, γκρεμίζοντάς το, βουλιάζοντας μέσα σ'ένα οικοδόμημα.

Ο Τζακ Μαύρος, όμως, μ'όλη αυτή τη φασαρία, είχε καταφέρει ν'απομακρύνει αρκετά το όχημα του Ρίντιλακ-Κονχ ώστε το μεγάλο εξάτροχο του Ποιητή να το χάσει μες στους δρόμους. Και τώρα το κατέβασε σε μια σήραγγα. Εκεί διαπίστωσαν ότι μια άλλη συμπλοκή διεξαγόταν λίγο παρακάτω ανάμεσα στους συμμαχητές τους και στους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή – οχήματα και πεζοί συγκρούονταν στους υπόγειους δρόμους και στις ανάποδες πολυκατοικίες. Ο Ρίντιλακ-Κονχ είπε στον Τζακ να μη φύγει αμέσως· πρόσταξε να βοηθήσουν. Και βοήθησαν, χτυπώντας αντιπάλους με το πυροβόλο επάνω στο όχημά τους και πυροβολώντας κι από τα παράθυρα με τα τουφέκια τους.

Όταν διέλυσαν τους πολεμιστές του Ανθοτέχνη, βγήκαν πάλι στους επίγειους δρόμους μαζί με τους υπόλοιπους που είχαν απομείνει ζω-

ντανοί ύστερα από τη συμπλοκή. Και τότε ο Ρίντιλακ άκουσε τον πομπό του να κουδουνίζει κι αμέσως δέχτηκε την κλήση.

«Αρχοντομαχητή; Η Ευμενίδα είμαι.»

«Τι συμβαίνει;» Ο Ρίντιλακ γνώριζε ότι κι εκείνη την είχε κυνηγήσει το εξάτροχο όχημα με το ενεργειακό κανόνι, και είχε από εύνοια της Ρασιλλώς καταφέρει να γλιτώσει τη ζωή της και των μαχητών της, αν και το όχημά της δεν είχε αποδειχτεί το ίδιο τυχερό. Ναι, η μόνη λογική εξήγηση ήταν ότι αυτό το εξάτροχο προσπαθούσε να ξεκάνει όσους φαίνονταν για αρχηγοί του στρατεύματος.

«Μόλις ήρθε βοήθεια.» είπε η Ευμενίδα. *«Από τα νότια. Α' Κατωρίγιοι μαχητές, και ο αρχηγός είναι μαζί τους, καθώς και κάποιοι άλλοι που έμαθα ότι είναι από τη Ρόδα και τους είχε καλέσει εδώ ο Πολιτάρχης.»*

«Στον νότιο Ευγενή δεν γίνονταν συμπλοκές ανάμεσα στους μαχητές του Ανθοτέχνη κι αυτούς της Α' Κατωρίγιας;»

«Οι συμπλοκές πρέπει να τελείωσαν. Ορισμένοι από τους μαχητές του Ποιητή που ήταν εκεί υποχώρησαν προς τα εδώ. Ο αρχηγός και οι άλλοι τούς έδιωξαν από τον νότιο Ευγενή.»

Όταν η Καρζένθα-Σολ κατάλαβε ότι οι μαχητές που βρίσκονταν στον νότιο Ευγενή έρχονταν προς τα βόρεια, χρησιμοποίησε το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του μεταβαλλόμενου οχήματός της για να μάθει τι συνέβαινε, και ο Ζιλμόρος τής απάντησε ότι είχαν ηττηθεί.

«Οι καταραμένοι έχουν βοήθεια από ξένους! Μαχητές από τη Ρόδα. Ολόκληρος στρατός.»

«Σίγουρα είναι από τη Ρόδα;»

«Έχουν το σύμβολό της πάνω στα οχήματά τους. Από εκεί είναι. Αποκλείεται νάναι μαχητές του γαμημένου του Βόρκεραμ-Βορ. Αυτός δεν είχε πολλούς μαζί του όταν τον αντιμετωπίσαμε—»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν εκεί; Στον νότιο Ευγενή;»

«Ναι. Είδαμε το όχημά του. Προσπάθησα να τον κυκλώσω με τους μαχητές μου. Παραλίγο να καταφέρω να τον εξοντώσω, τον γαμημένο! Παραλίγο! Ξέρεις τι έχει μαζί του; Εκείνα τα τέρατα που είχε κι ο Διόφαντος. Αλλά πολύ περισσότερα. Παραπάνω από μια ντουζίνα – καμιά δεκαπενταριά πρέπει νάναι. Αυτά τον έσωσαν, και η Μιράντα – η Θυγατέ-

ρα της Πόλης. Τον είχαμε στριμώξει, είχαμε τρυπήσει το άρμα του, και του ρίχναμε από την οροφή· αλλά τον έσωσαν!»

Της τα έλεγε τόσο γρήγορα που η Καρζένθα αισθανόταν μπερδεμένη. «Τα τέρατα του Διόφαντου, είπες, είναι μαζί του; Πώς είναι δυνατόν;»

«*Η Τζέσικα μού λέει ότι η Μιράντα μάλλον τα καθοδηγεί.*»

Σωστά... σκέφτηκε η Καρζένθα. Σωστά... Οι φήμες που είχε ακούσει έλεγαν, άλλωστε, ότι αυτοί που είχαν νικήσει τον Διόφαντο είχαν μαζί τους τέρατα σαν τα δικά του, και η Κορίνα είχε επιβεβαιώσει ότι η Μιράντα πρέπει να ήταν που τα οδηγούσε. *Πώς σκατά θα τα ξεπαστρέψουμε; Δεν τα επηρεάζει κανένα όπλο! Αν η Μιράντα συνέχιζε να τα χρησιμοποιεί εναντίον τους.... Η μόνη λύση είναι να ξεπαστρέψουμε τη Μιράντα!*

«Μείνετε μαζί μας,» πρόσταξε τον Ζιλμόρο. «Θα προσπαθήσουμε να κρατήσουμε τον βόρειο Ευγενή.»

Αλλά, τώρα, ακόμα κι αυτό αποδεικνυόταν πολύ δύσκολο. Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ χτυπούσε άγρια τις δυνάμεις της Καρζένθα-Σολ, και όλοι οι μαχητές της Α' Κατωρίγιας που ήταν στα νότια είχαν ανεβεί στα βόρεια, και μαζί τους είχαν, όντως, και πολεμιστές από τη Ρόδα. Το έμβλημά της ήταν επάνω στα οχήματά τους. Μισθοφόροι που υπηρετούσαν τον Πολιτάρχη της. Ο καταραμένος είχε συμμαχήσει με τον Χορονίκη. Κάτι που δεν ήταν μη αναμενόμενο, για την Καρζένθα. Το περίμενε από μέρα σε μέρα ότι μπορεί να συνέβαινε. Ήταν προετοιμασμένη γι' αυτό. Το χειρότερο πρόβλημά της τώρα ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ.

Και τα μηχανικά τέρατα με τα πλοκάμια. Ήταν μαζί με τους εχθρούς της και χτυπούσαν τους πολεμιστές της, ενώ κανένα όπλο δεν μπορούσε να τα καταστρέψει.

Όταν η Καρζένθα-Σολ τα είδε να διασχίζουν έναν δρόμο – έξι από αυτά, τσακίζοντας οχήματα στο πέρασμά τους, φθείροντας τα μέταλλά τους με μαστιγώματα των πλοκαμιών τους – πρόσταξε τον Άλιστερ να χτυπήσει τη βάση μιας συγκεκριμένης πολυκατοικίας, να την κάνει να γκρεμιστεί. Ο Μικρός Γίγαντας εξαπέλυσε δύο καλοσημαδεμένες ριπές από το ενεργειακό κανόνι, τη μία κατόπιν της άλλης, και το οικοδόμημα έγειρε...

...έγειρε–

–και έπεσε – πλακώνοντας τα έξι πλοκαμοφόρα τέρατα από κάτω του.

Αλλά η Καρζένθα ήταν βέβαιη πως αυτό δεν θα τα παρακώλυε παρά για λίγο μόνο.

Ένα φωτάκι αναβόσβηνε κι ένας ήχος ακουγόταν: Κάποιος την καλούσε από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα. Ο Κάδμος, παρατήρησε η Καρζένθα. Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Ναι;»

«Καρζένθα. Είμαι στην Ατμοφόρο. Μεγάλο μέρος του στρατού μας έχει κάνει απόβαση εδώ, κοντά στα ανατολικά της σύνορα. Αλλά μου λένε ότι είσαι στον Ευγενή, ότι ο Βόρκεραμ-Βορ επιτίθεται από εκεί.»

«Αληθεύει,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ. «Και δεν φαίνεται να μπορούμε να τον απωθήσουμε. Οι Α' Κατωρίγιοι έχουν βοήθεια από τη Ρόδα, και η Μιράντα έχει φέρει εδώ τα τέρατά της.»

«Αυτά που έλεγχε κι ο Διόφαντος;»

«Ακόμα περισσότερα. Καμιά δεκαπενταριά πρέπει να είναι.»

«Ελάτε στην Ατμοφόρο, Καρζένθα. Με τη βοήθειά σου θα την κυριεύσουμε σήμερα' είμαι σίγουρος. Οι υπερασπιστές της φαίνεται να λυγίζουν' δεν μπορεί ν'αντέξουν για πολύ.»

Ο Κάδμος είχε αρχίσει να γίνεται ολοένα και καλύτερος στρατηγός. Προσπαθεί να μου κλέψει τη θέση; σκέφτηκε η Καρζένθα υπομειδιώντας. «Ερχόμαστε,» του είπε, μην αμφισβητώντας την κρίση του. «Εδώ απλά μοιάζει να σπαταλάμε άσκοπα τις δυνάμεις μας.»

Και ύστερα πρόσταξε τον στρατό της να υποχωρήσει από τον Ευγενή, να κατευθυνθεί προς την Ατμοφόρο – για να την καταλάβουν, επιτέλους. «Η άμυνά της έχει λυγίσει,» είπε τηλεπικοινωνιακά, για να ενθαρρύνει τους μαχητές της.

Μετά, καθώς πήγαιναν προς τα νότια σύνορα της Ατμοφόρου, κάλεσε τον πομπό της Τζέσικας, κι εκείνη απάντησε.

«Ποιος είναι;»

«Εγώ είμαι, Τζέσικα, η Καρζένθα. Πώς μπορούμε να βγάλουμε από τη μέση την Αδελφή σου, τη Μιράντα;»

Η Τζέσικα γέλασε. «Τρομερό ερώτημα! Και αναπάντητο!»

«Μη μου λες σαχλαμάρες! Αυτή δεν ελέγχει τα τέρατα με τα πλοκάμια;»

«Ναι.»

«Πρέπει, λοιπόν, να βρούμε έναν τρόπο να την εξολοθρεύσουμε.»
«Δε μπορώ να σκοτώσω μια Αδελφή μου.»
«Να την παγιδέψουμε, τότε! Μπορείς κάπως να το κάνεις;»
«Μόνη μου; Όχι και τόσο πιθανό. Γιατί δεν ρωτάς την Κορίνα;»
«Θα τη ρωτήσω. Σύντομα.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ είδε ότι οι δυνάμεις του Ποιητή υποχωρούσαν, τρέπονταν σε φυγή, αν και ελεγχόμενα, όχι άτακτα. Πήγαιναν δυτικά.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι τον κάλεσε τηλεπικοινωνιακά. «Κατευθύνονται προς την Ατμοφόρο, Βόρκεραμ. Πρέπει να πάω κι εγώ εκεί για να βοηθήσω. Εσείς ασφαλίστε τον Ευγενή. Φροντίστε καμιά συμμορία του Ποιητή να μην είναι στους δρόμους του.»

«Σύμφωνοι. Και σύντομα θα έρθουμε για να σας ενισχύσουμε.»

Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ έμεινε στον Ευγενή· οι μαχητές της Α' Κατωρίγιας και της Ρόδας πήγαν στην Ατμοφόρο, από τη νότια μεριά του Ευγενή, όπου τα σύνορα της Ατμοφόρου δεν σφυροκοπούνταν από τις δυνάμεις του Ποιητή.

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε τον Ζαχαρία τον Πικρό να σταματήσει το όχημά τους, κι εκείνος το σταμάτησε κοντά σε μια μεγάλη πλατεία που η Μιράντα είπε ότι ονομαζόταν Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών. Ήταν γεμάτη αγάλματα που βλάβστηση φύτρωνε γύρω τους και επάνω τους, καλοκουρεμένη από κηπουρούς έτσι ώστε να μοιάζει μέρος των αγαλμάτων. Ένα τμήμα της πλατείας είχε τώρα καταστραφεί: τα αγάλματα εκεί ήταν γκρεμισμένα, κομματιασμένα, η πρασινάδα φλεγόταν – κάποια βόμβα πρέπει να είχε πέσει. Ένας Ναός του Κρόνου φαινόταν πίσω από μερικά οικοδομήματα· η πορφυρή σφαίρα στην κορυφή της πυραμίδας του φώτιζε.

Ήταν τρεις ώρες μετά το μεσημέρι, και ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ έκανε ελέγχους στους δρόμους του Ευγενή ενώ ανασυγκροτείτο. Η περιφέρεια έμοιαζε να είναι δική τους, οι δυνάμεις του Ανθοτέχνη να έχουν διωχτεί πλήρως. Αλλά τα οικοδομήματά της είχαν δεχτεί πολλές ζημιές, και είχαν γίνει επίσης άμπολλες λεηλασίες και βιαιοπραγίες εναντίον των κατοίκων της περιοχής, οι οποίοι ήταν τρομοκρατημένοι.

Έδειχναν να φοβούνται ακόμα και τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ που ήταν, καταφανώς, εδώ για να τους προστατέψουν.

Η Ζιλκάμ'μορ ρώτησε τον αρχηγό των Εκλεκτών, καθισμένη στο κέντρο ισχύος του μεταβαλλόμενου οχήματος: «Θέλεις τώρα να δοκιμάσω να μας δώσω μορφή φορτηγού;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «δοκίμασέ το.» Γιατί, πιο πριν, η μάγισσα τού είχε πει ότι, με τις τρύπες στην οροφή, ίσως – *ίσως* – να ήταν λίγο ριψοκίνδυνο. Και σε ελικόπτερο, βέβαια, δεν θα μπορούσαν να μεταμορφωθούν σίγουρα. Δεν μπορείς να πετάξεις με τέτοιες τρύπες στην οροφή.

Η Ζιλκάμ'μορ μουρμούρισε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και ο Βόρκεραμ άκουσε γύρω του τα μέταλλα να τρίζουν και να μουγκρίζουν ενώ έβλεπε τα τοιχώματα να αλλοιώνονται σαν μέσα σε όνειρο και αισθανόταν το όχημα να *κινείται*, να σαλεύει λες και ξαφνικά είχε ζωντανέψει. Ύστερα από λίγο, η μεταμόρφωσή του είχε ολοκληρωθεί. Δεν ήταν πλέον ερπυστριοφόρο άρμα αλλά εξάτροχο, θωρακισμένο φορτηγό.

Οι τρεις τρύπες εξακολουθούσαν να υπάρχουν στην οροφή του, στα ίδια σημεία. Ο Βόρκεραμ βάδισε από κάτω τους, κοιτάζοντάς τες συνοφρυωμένος.

Ένα παράξενο πλάσμα ξεπρόβαλε από το πουθενά – ή πίσω από ένα κάθισμα, ίσως – έχοντας δέρμα που έμοιαζε μεταλλικό, τέσσερα πόδια, και από πάνω τους ανθρωποειδή κορμό με κεφάλι και δύο χέρια. Ήταν μικρό, πολύ μικρό, και είχε μια μακριά ουρά που τελείωνε σε κάτι σαν κατσαβίδι. Ο πολεοπλάστης! Και μιλούσε σε μια γλώσσα που ο Βόρκεραμ δεν ήταν βέβαιος αν ήταν γλώσσα καν ή, απλά, αλλόκοτα συρίγματα.

Η Μιράντα, όμως, που δεν ήταν μακριά, καταλάβαινε τι έλεγε ο Χέρκεγμοξ. «Μπορεί να φτιάξει τις τρύπες, Βόρκεραμ.»

Ο αρχηγός των Εκλεκτών στράφηκε να την ατενίσει. «Να τις... φτιάξει; Εννοείς να τις κλείσει;»

Η Μιράντα ρώτησε τον Χέρκεγμοξ τι ακριβώς εννοούσε, κι εκείνος τής εξήγησε. Η Θυγατέρα είπε στον Βόρκεραμ-Βορ: «Όχι να τις κλείσει. Μπορεί να τις 'μετατοπίσει', να τις 'διασκορπίσει' σε άλλα σημεία του οχήματος κατά τη μεταμόρφωσή του.»

«Δηλαδή, θα έχουμε τρύπες αλλού;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δεν θα έχετε καθόλου τρύπες. Τουλάχιστον, όχι τόσο μεγάλες. Η ζημιά θα αλλάξει θέσεις, θα διασκορπιστεί. Κάποια πράγματα θα έχουν βλάβες εδώ μέσα, αλλά δεν θα υπάρχουν μεγάλες τρύπες στα τοιχώματα ή στην οροφή.»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε τον πολεοπλάστη συνοφρυωμένος. «Μπορεί όντως να κάνει τέτοιο πράγμα;»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμους. «Έτσι λέει.»

«Τον πιστεύεις;»

«Ναι. Είναι πολεοπλάστης. Και παραμήχανος.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Κάνει πράγματα πειραματικά, που ακόμα και οι πολεοπλάστες θεωρούν επικίνδυνα.»

«Και νομίζεις ότι θα ήταν καλή ιδέα να τον αφήσω να πειραματιστεί πάνω στο όχημά μου;»

Η Μιράντα μειδίασε. «Μου είπε ότι αυτό που θα κάνει δεν είναι ριψοκίνδυνο.»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε τις τρεις τρύπες στην οροφή. Για να τις επισκευάσει θα χρειαζόταν χρόνος και το κατάλληλο εργαστήριο· και τώρα χρόνος δεν υπήρχε. Μπορεί σε λίγες ώρες οι δυνάμεις του Ποιητή να τους επιτίθονταν ξανά, ή μπορεί να έπρεπε εκείνοι να επιτεθούν στις δυνάμεις του Ποιητή.

«Εντάξει,» συμφώνησε. «Πες του να το φτιάξει.»

Η Μιράντα μίλησε στον Χέρκεγμοξ, και μετά βάδισαν μαζί ως το κέντρο ισχύος του οχήματος. Ο Βόρκεραμ τούς ακολούθησε.

Η Ζιλκάμ'μορ είχε μόλις σηκωθεί από το ειδικό κάθισμα, μοιάζοντας κουρασμένη. Άναβε ένα τσιγάρο, τεντώνοντας την πλάτη της, τρίβοντας τον αυχένα της κάτω απ'τα μακριά μαύρα μαλλιά της.

Μόλις της είπαν την ιδέα του Χέρκεγμοξ, αποκρίθηκε: «Αυτό είναι τρελό! Δεν μπορεί να γίνει. Τα μεταβαλλόμενα οχήματα δεν λειτουργούν έτσι· είναι συγκεκριμένες οι μορφές που παίρνουν. Εκτός αν μιλάμε για Μεταβλητό Αυτοσυντηρούμενο Όχημα, αλλά αυτή είναι μια πολύ ειδική περίπτωση – και δεν νομίζω ότι φτιάχνονται τέτοια πλέον· τα τελευταία είχαν φτιαχτεί την περίοδο που διοικούσε τη Ρελκάμνια

η Συμπαντική Παντοκράτειρα. Δεν είναι εύκολο να κατασκευαστούν, και κοστίζουν πολύ.»

Ενόσω η μάγισσα μιλούσε, ο Χέρκεγμοξ είχε ανεβεί στο κάθισμα του κέντρου ισχύος και είχε χώσει την ουρά του μέσα σε μια εγκοπή. Τα μάτια του αναβόσβησαν μερικές φορές σαν φωτάκια πάνω σε κονσόλα, και μετά φώτισαν δυνατά, σταθερά, σαν έντονοι φακοί.

«Τι κάνει εκεί;» φώναξε η Ζιλκάμα. «Βόρκεραμ, θα προκαλέσει καμιά ζημιά στο όχημα!»

«Περίμενε,» της είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «να δούμε.»

«Ίσως τότε νάναι πολύ αργά.»

«Η ευθύνη δική μου, μάγισσα, όχι δική σου.»

«Όπως νομίζεις.» Φύσηξε καπνό τσιγάρου απ'τα ρουθούνια της.

Το όχημα ακούστηκε να τρίζει και να μουγκρίζει ολόγυρά τους· και το αισθάνθηκαν να σαλεύει, αλλά πιο ελαφρά από πριν, πολύ πιο ελαφρά.

Υστερα από μερικά λεπτά, ο Χέρκεγμοξ έβγαλε την ουρά του από την εγκοπή και μίλησε στη Μιράντα.

Εκείνη είπε στον Βόρκεραμ: «Το έκανε.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ βάδισε προς τα εκεί όπου ήταν οι τρύπες στο ταβάνι, και η Θυγατέρα τον ακολούθησε· το ίδιο και η μάγισσα, που είχε τελειώσει πλέον το τσιγάρο της.

Καθώς πλησίαζαν, συνάντησαν τη Φρίντα η οποία είπε: «Αρχηγέ, οι τρύπες εξαφανίστηκαν! Δεν ξέρω τι έγινε.» Έδειχνε το ταβάνι, όπου όντως δεν υπήρχε κανένα άνοιγμα.

Η Μιράντα μειδίασε. «Ορίστε,» είπε.

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε τους Εκλεκτούς του να ελέγξουν ολόκληρο το όχημα, και πρόσταξε και τη Ζιλκάμα·μορ να το ελέγξει με τη μαγεία της. Όταν οι έλεγχοι τελείωσαν, διαπιστώθηκε ότι υπήρχαν κάποιες βλάβες σε αλλόκοτα σημεία: ένα κάθισμα ήταν φαγωμένο στο πλάι σαν να το είχε χτυπήσει βόμβα, και άλλα τρία είχαν παρόμοιες αλλά μικρότερες ζημιές· το τηλεπικοινωνιακό σύστημα δυσλειτούργουσε, κάνοντας παράσιτα· και όλοι οι χάρτες είχαν σβηστεί από το πληροφοριακό σύστημα. Επίσης, τα εσωτερικά φώτα του οχήματος δεν άναβαν· οι λάμπες δεν είχαν χαλάσει: το πρόβλημα ήταν στα εσωτερικά κυκλώματα.

Ο Χέρκεγμοξ είχε, όντως, καταφέρει να... διασκορπίσει τη ζημιά.

Η Ζιλκάμ'μορ έμοιαζε σαστισμένη, δηλώνοντας πως δεν μπορούσε να διανοηθεί πώς είχε γίνει τέτοιο πράγμα. Της φαινόταν εξωφρενικό.

Ο πολεοπλάστης είχε τώρα εξαφανιστεί, οπότε ούτε η Μιράντα δεν είχε τη δυνατότητα να του κάνει ερωτήσεις. Αλλά δεν νόμιζε ότι, ούτε ως ή άλλως, ο Χέρκεγμοξ θα μπορούσε να τους εξηγήσει πώς είχε καταφέρει ό,τι είχε καταφέρει. Τέτοια πράγματα τα κατανοούσε μόνο το μυαλό πολεοπλάστη.

«Πού πήγε;» τη ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Έφυγε;»

«Δεν είναι μες στο όχημα, πάντως.» Το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης. «Αλλά δεν νομίζω να μας εγκατέλειψε τελείως.»

«Τέλος πάντων. Αφού έκλεισε τις τρύπες, αυτό είναι αρκετό. Οι άλλες ζημιές είναι σχετικά αμελητέες.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε από το μεταβαλλόμενο όχημα και βάδισε προς τα εκεί όπου η Ολντράθα περιέθαλπε τους τραυματίες που είχαν συγκεντρώσει στην Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών. Μαζί της ήταν και κάποιοι άλλοι γιατροί, θεραπευτές, και Βιοσκόποι.

Ο Βόρκεραμ τη ρώτησε πώς πήγαιναν τα πράγματα.

«Το καλύτερο θα ήταν ποτέ να μην είχε αρχίσει αυτός ο πόλεμος!» του είπε η Ολντράθα, σαν εκείνος να ευθυνόταν για τον πόλεμο, και συνέχισε τη δουλειά της. Τα καφετόδεσμα χέρια της, ντυμένα με λευκά γάντια, ήταν γεμάτα αίματα.

Ο Βόρκεραμ αναστέναξε και πλησίασε το μέρος ανάμεσα στα αγάλματα όπου ήταν συναθροισμένοι ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Φιόνα Ισόσχημη, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Νορέλτα-Βορ, ο Στρατηγός Φρανκ Μάριλθηχ, και η Στρατηγός Καρολίνα Ευκάλυπτη. Η τελευταία είχε έναν επίδεσμο στο κεφάλι· είχε τραυματιστεί στις συγκρούσεις μέσα στον βόρειο Ευγενή.

/41\

Οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή δεν ξεκουράζονται, και η άμυνα μιας περιφέρειας λυγίζει, προτού η Καρζένθα-Σολ μάθει ότι ένας κίνδυνος βρίσκεται πολύ κοντά και η Τζέσικα αρχίζει να κάνει ερωτήσεις' και, όταν έχει νυχτώσει, ο Κάδμος ακούει ένα ευχάριστο μυστικό, ενώ η Κορίνα βαδίζει και ονειρεύεται και αναρωτιέται για τρόπους αντιμετώπισης.

Ήταν περασμένο μεσημέρι πλέον, αλλά η Καρζένθα-Σολ δεν άφησε τους μαχητές της να ξεκουραστούν. Πρόσταξε επίθεση, επίθεση, επίθεση. Γιατί έβλεπε ότι, πράγματι, σύντομα η Ατμοφόρος έμοιαζε πως θα πέσει στα χέρια τους. Ο Κάδμος είχε δίκιο. Ο Κάδμος γινόταν ολοένα και καλύτερος στρατηγός με κάθε μέρα που περνούσε. Από εμένα έχει μάθει. Με βλέπει τι κάνω και μαθαίνει.

Η Καρζένθα νόμιζε ότι πλησίαζε η ώρα να του πει πως μέσα της μεγάλωνε το παιδί του. Ναι, όταν έπαιρναν την Ατμοφόρο και οι δυο τους συναντιόνταν στους δρόμους της, θα του το έλεγε. Θα του έλεγε ότι ήταν έγκυος.

Το ήξερε πως θα της ζητούσε αμέσως να πάψει να πολεμά, να πάψει να είναι εδώ, να βρίσκεται σε κίνδυνο. Όμως κι εκείνος, αναμφίβολα, θα ήξερε πως η Καρζένθα θα αρνιόταν να φύγει. Και θα ήξερε, επίσης, ότι ήταν βασικό να μείνει. Ναι, ήταν πια αρκετά καλός στρατηγός για να το καταλαβαίνει αυτό. Τούτος ο στρατός χρειαζόταν μια πολύ σταθερή κεφαλή – και κανείς δεν ήταν ικανότερος για τη συγκεκριμένη δουλειά από την Καρζένθα.

Αλλά, για την ώρα, είχε έναν σκοπό και μόνο: να κατακτήσει την Ατμοφόρο.

Οι δυνάμεις της τη χτυπούσαν από τα ανατολικά και από τα νότια, και οι δυνάμεις του Κάδμου, που είχαν έρθει από τον Ριγοπόταμο, τη χτυπούσαν από τα βόρεια. Ρωγμές είχαν ήδη αρχίσει να παρατηρούνται στην άμυνά της.

Σύντομα, κάποιοι μαχητές ήρθαν για να την ενισχύσουν· μπήκαν από τα δυτικά, κι επάνω στα οχήματά τους είχαν το έμβλημα της Ρόδας. Ήταν αυτοί που είχαν εμφανιστεί και στον Ευγενή μαζί με τους ανθρώπους του Βόρκεραμ-Βορ. Οι τελευταίοι, όμως, δεν φαίνονταν τώρα εδώ, στην Ατμοφόρο. Ούτε αυτοί ούτε τα τέρατα με τα πλοκάμια. Πρέπει να είχαν μείνει πίσω, στον Ευγενή. Και η Καρζένθα είχε προστάξει παρατηρητές να βρίσκονται στα νώτα του στρατού της, μήπως οι εχθροί έρχονταν να τον χτυπήσουν από εκεί. Αλλά κανείς δεν της ανέφερε ότι οι δυνάμεις του Βόρκεραμ-Βορ πλησίαζαν.

Στα πίσω σοκάκια του λαβυρίνθου των σκέψεών της υπήρχε η ανησυχία πώς θα αντιμετώπιζε τα πλοκαμοφόρα τέρατα όταν τα ξανασουναντούσε, όμως τώρα έπρεπε να επικεντρωθεί στη μάχη στην Ατμοφόρο. Η Ατμοφόρος *θα έπεφτε* – το διαισθανόταν. Θα έπεφτε, είτε είχε βοήθεια από τη Ρόδα είτε όχι. Ήταν πολύ άσχημα περικυκλωμένη, και οι υπερασπιστές της πολύ κουρασμένοι από τα συνεχόμενα σφυροκοπήματα, η άμυνά της ήδη λυγισμένη.

Ύστερα από μιάμιση ώρα περίπου αφότου η Καρζένθα-Σολ είχε εγκαταλείψει τον Ευγενή στα χέρια του Βόρκεραμ-Βορ, οι δυνάμεις της κατόρθωσαν να εισβάλουν στην Ατμοφόρο, να μπουν στους δρόμους της, έχοντας τρέψει τους φύλακες των συνόρων της σε φυγή. Και οι συμπλοκές τώρα συνεχίζονταν από γωνία σε γωνία, από διασταύρωση σε διασταύρωση, και από πλατεία σε πλατεία. Οι ξεσηκωμένες συμμορίες της Α' Κατωρίγιας εξακολουθούσαν να πολεμάνε μαζί με τις υπόλοιπες συμμορίες του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Κανείς, όμως, δεν ληλατούσε τώρα: η Καρζένθα το είχε προστάξει, και ο Ζιλμόρος συμφωνούσε – το βασικό ήταν να διώξουν τους μαχητές του Χορονίκη από εδώ. Η ληλασία των εργοστασίων και των αποθηκών της περιοχής μπορούσε να περιμένει.

Ύστερα από τρεις ώρες αφότου η Καρζένθα-Σολ είχε εγκαταλείψει τον Ευγενή, η Ατμοφόρος ήταν δική τους. Οι υπερασπιστές της είχαν διωχτεί προς τη Σεριμαύκω, τον Αγωνιστή, και τον Μεσόκοπο, δυτικά και νότια. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε έρθει για να βοηθήσει: οι παρατηρητές της Καρζένθα δεν είχαν δει καμιά κίνηση από τον Ευγενή. Πρέπει κι αυτός να είχε χτυπηθεί άσχημα στις συμπλοκές που είχαν γίνει· ο στρατός του πρέπει να χρειαζόταν ανασυγκρότηση.

Και ο δικός μας επίσης. Η Καρζένθα πρόσταξε, τηλεπικοινωνιακά, να ασφαλίσουν την Ατμοφόρο και να ανασυγκροτηθούν.

Μετά, ένα μικρότερο, τετράκυκλο πολεμικό όχημα ήρθε προς το μεταβαλλόμενο όχημά της που επί του παρόντος είχε τη μορφή ερπυστριοφόρου με δύο πολυβόλα και ρουκετοβόλο. Η Καρζένθα πρόσεξε το μικρότερο όχημα από το μπροστινό παράθυρο, και το είδε να σταματά. Οι πόρτες του άνοιξαν, και από μέσα Μικροί Γίγαντες βγήκαν, και ο Άλβερακ, ο υπαρχηγός της, και ο Κάδμος. Και η Κορίνα – αυτή η γυναίκα με την κάπα και την κουκούλα στο κεφάλι δεν μπορεί να ήταν άλλη.

Η Καρζένθα-Σολ κατέβηκε από μια πόρτα του ερπυστριοφόρου της για να τους συναντήσει, καθώς ήδη είχαν αρχίσει να έρχονται προς τα εκεί.

Ο Κάδμος την αγκάλιασε, και φιλήθηκαν στο στόμα, βαθιά.

«Έχω να σου πω κάτι,» του ψιθύρισε.

«Τι;»

«Είναι μυστικό, μόνο για σένα.» Δεν ήθελε να μιλήσει μπροστά στην Κορίνα για το παιδί τους – αν και υποπτευόταν ότι η Θυγατέρα, καθότι Θυγατέρα, ίσως να το καταλάβαινε, ίσως, κάπως, να το έβλεπε...

Ο Κάδμος μειδίασε κάτω απ'το μουστάκι του. «Θα έπρεπε ν'ανησυχήσω;»

«Δε σ'έχω δεμένο ακόμα,» του ψιθύρισε η Καρζένθα, προκλητικά.

Ο Κάδμος τη φίλησε ξανά. Δε νόμιζε ότι του έκανε πλάκα για το μυστικό που του είχε πει. Πρέπει όντως να είχε κάτι σοβαρό να του αποκαλύψει, νόμιζε. Και αναρωτιόταν τι μπορεί να ήταν. Σίγουρα, πάντως, δεν πρέπει να ήταν κάτι που αφορούσε τούτο τον πόλεμο. Άρα, τι;

Η Κορίνα μίλησε, ξαφνιάζοντάς τους και τους δύο καθώς είχαν ακόμα τα χέρια τους μπλεγμένα: «Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν παρουσιάστηκε καθόλου τώρα;»

Η Καρζένθα στράφηκε να την αντικρίσει. «Όχι. Έμεινε στον Ευγενή. Και δεν με ανησυχεί τόσο αυτός – αν και είναι, ομολογουμένως, καλός στον πόλεμο και έχει φέρει μαζί του αρκετές δυνάμεις. Εκείνο που με ανησυχεί είναι τα τέρατα της Μιράντας. Είναι καμιά δεκαπενταριά, Κορίνα, και δεν υπάρχει τίποτα που μπορεί να τα σταματήσει. Δεν ξέρω τι θα κάνουμε όταν αποφασίσει να τα στρέψει εναντίον μας, εδώ,

στην Ατμοφόρο. Η μόνη λύση μοιάζει να είναι να τα θάψουμε κάτω από όσο περισσότερες πολυκατοικίες μπορούμε. Να ρίξουμε από πάνω τους τόσα συντρίμια που ακόμα κι αυτά δεν θα έχουν τη δύναμη να ξεθαφτούν.»

Η Κορίνα ήταν προς στιγμή σκεπτική. «Ίσως αυτή να είναι, όντως, η μοναδική λύση, Καρζένθα,» είπε τελικά. «Εκτός αν καταφέρω να συνεννοηθώ με την καταραμένη Αδελφή μου.»

«Με τη Μιράντα;» ρώτησε ο Κάδμος.

Η Κορίνα ένευσε σιωπηλά.

«Το θεωρείς πιθανό;»

Ένα δίκυκλο ήρθε απρόσμενα δίπλα τους, σταματώντας. Στη σέλα καθόταν η Τζέσικα.

«Γεια σου, Αδελφή!» χαιρέτησε την Κορίνα, γελώντας. «Η δαιμονισμένη κόρη του Σκοτοδαίμονος είν' εδώ κοντά, το ξέρεις;»

Λες και είχε, κάπως, διαισθανθεί την κουβέντα που έκαναν μόλις τώρα, σκέφτηκε η Καρζένθα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κορίνα, «η Μιράντα είναι εδώ. Κι έχει φέρει τα Εκτρώματα μαζί της.»

«Εκτρώματα;» είπε η Καρζένθα.

«Σας έχω ξαναπεί: έτσι τα λένε. Έτσι τα έλεγαν και στη διάσταση απ'την οποία προέρχονται.»

«Και τι έκαναν σ'αυτή τη διάσταση, Κορίνα; Δεν υπήρχε κάποιος τρόπος να αντιμετωπιστούν; Δεν μπορούμε να τα στείλουμε πίσω;»

«Δε νομίζω ότι υπήρχε τρόπος να αντιμετωπιστούν στη διάστασή τους. Και, ούτως ή άλλως, τώρα δεν γίνεται να επιστρέψουν εκεί. Είναι εδώ για τα καλά. Και ακολουθούν την Αδελφή μου, η οποία έχει πάρει μέσα της κάποιες από τις ενέργειες αυτής της διάστασης.»

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Δηλαδή...; Δηλαδή, μόνο εκείνη έχει τη δυνατότητα να ελέγχει τα Εκτρώματα;»

«Τώρα, ναι, μόνο εκείνη. Απ'ό,τι ξέρω, τουλάχιστον.»

«Επομένως, δεν είναι καλό που σκοτώθηκε ο Διόφαντος, Κορίνα!»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι, με την όψη της συλλογισμένη μες στην κουκούλα της. «Ο Διόφαντος θ'αποτελούσε πρόβλημα στο μέλλον' μην το αμφιβάλλεις.»

«Και η Μιράντα;» είπε ο Κάδμος. «Δε θ'αποτελέσει πρόβλημα; Τουλάχιστον, τον Διόφαντο ο Βάρνελ-Αλντ είχε βρει τρόπο να τον κουμαντάρει, έστω και με απάτη. Τη Μιράντα ποιος θα τη σταματήσει; Δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να της κλέψουμε τον έλεγχο των Εκτρωμάτων;»

«Αν ήξερα τέτοιο τρόπο, θα τα είχα ήδη φέρει με το μέρος μας, Κάδμε. Και τότε ο στρατός σου θα ήταν αήττητος.»

Η Τζέσικα είπε: «Αν παγιδέψουμε ξανά τη Μιράντα, δεν θα μπορεί να τους δίνει διαταγές.»

«Και πώς θα το κάνουμε αυτό, Αδελφή μου; Έχεις καμιά ιδέα;»

Η Τζέσικα γέλασε. «Όχι!» Ύψωσε το χέρι της και ο Αστρομάτης πιάστηκε στον πήχη του.

«Αύριο, όμως, αυτά τα τέρατα μπορεί να κινηθούν εναντίον μας, Κορίνα,» είπε η Καρζένθα-Σολ. «Και πώς θα αμυνθούμε;»

Η Κορίνα ήταν σιωπηλή για μερικές στιγμές, ενώ κανείς άλλος δεν μιλούσε. Μετά είπε: «Προς το παρόν, το καλύτερο σχέδιο είναι αυτό που είπες: να τα θάψετε κάτω από όσα περισσότερα συντρίμια μπορείτε.»

«Και τη Μιράντα μαζί;»

«Δε θα προέτρεπα ποτέ τη θανάτωση μιας Αδελφής μου, όπως ξέρεις, Καρζένθα' αλλά, αν εσύ τη σκοτώσεις, με δική σου πρωτοβουλία και δικό σου τρόπο, τότε είναι, προφανώς, δικό σου θέμα.» Τα πράσινα μάτια της στραφτάλιζαν μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της. «Εγώ, αργότερα, θα προσπαθήσω να συνεννοηθώ μαζί της. Κι αυτό...» μια μικρή παύση, «σημαίνει ότι θα χρειαστεί ν'απομακρυνθώ για λίγο.» Έριξε ένα βλέμμα στον Κάδμο. «Θα πρέπει να είσαι πολύ προσεχτικός, όσο θα λείπω. Αν και δεν νομίζω ότι η Φοίβη θα προλάβει να σε βρει τόσο γρήγορα.»

«Θα είμαι συνέχεια δίπλα του!» δήλωσε η Καρζένθα.

Τα μάτια της Κορίνας στράφηκαν επάνω της. «Ναι, να είσαι. –Κι εσύ να βρίσκεσαι επίσης κάπου κοντά,» πρόσθεσε κοιτάζοντας τώρα τη Τζέσικα.

«Πού θα πας, Κορίνα;» ρώτησε εκείνη. «Δεν καταλαβαίνω. Το φυλαχτό τώρα... δεν...»

«Θα σου εξηγήσω σε λίγο, Τζέσικα.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Γουστάρω τις εξηγήσεις!» Χάιδεψε τον Αστρομάτη που ακόμα ήταν γαντζωμένος στον πήχη της.

Η Κορίνα στράφηκε πάλι στην Καρζένθα-Σολ. «Πρέπει να σου πούμε τώρα ότι η Φοίβη δεν είναι και πολύ μακριά μας.»

«Τη συναντήσατε;» Η Καρζένθα αισθάνθηκε την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα, αισθάνθηκε ολόκληρο το σώμα της να βρίσκεται ξαφνικά σε κατάσταση πολεμικής εγρήγορσης.

«Επιτέθηκε στον Ερκάνη,» της είπε ο Κάδμος.

«Τι; Γιατί δεν μου το είπες, γαμώτο; Γιατί μου το έκρυψες;»

«Πριν από μερικές ώρες έγινε, Καρζένθα. Μεσημέρι, περίπου. Και ο Ερκάνης είναι ζωντανός· δεν τον σκότωσε. Μάλιστα» – ο Κάδμος μειδίασε – «την παραπλάνησε.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Παραπλάνησε τη Νύφη του Χάροντα; Επικίνδυνο!»

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Κάδμος. «Αλλά ο Ερκάνης είναι από τους πιο έξυπνους ανθρώπους που έχω συναντήσει στη ζωή μου, Τζέσικα.» Το έλεγε και το πίστευε. Παρότι πολλά απ'αυτά τα μυστικιστικά με τα οποία ασχολείτο ο φίλος του του έμοιαζαν εξωφρενικά, ουδέποτε είχε αμφισβητήσει την ευφυΐα και τη σύνεσή του. Συχνά, δε, ο Ερκάνης τού είχε δώσει πολύ χρήσιμες συμβουλές. Ο Κάδμος σκεφτόταν πλέον να τον κάνει Πολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Το ήξερε ότι ο ίδιος θα διαφωνούσαν – έντονα, πιθανώς – όμως αναμφίβολα θα ήταν καλός γι'αυτή τη δουλειά. Ο Κάδμος, άλλωστε, δεν μπορούσε πλέον να είναι Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας· όχι όταν είχε όλη αυτή την... αυτοκρατορία για να επιβλέπει. Ο Βάρνελ-Αλντ είχε κάποιο δίκιο σε όσα έλεγε... Είχε κάποιο δίκιο...

«Τι ακριβώς έγινε;» ρωτούσε η Καρζένθα καθώς αυτές οι σκέψεις περνούσαν στιγμιαία απ'το μυαλό του Κάδμου.

«Του όρμησε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Μέσα στο ίδιο το Γραφείο του Πολιτάρχη. Μη ρωτάς πώς εισέβαλε. Εισέβαλε – κάπως. Τον ακινητοποίησε και του ζήτησε να της πει πού βρίσκομαι. Όμως ο Ερκάνης την παραπλάνησε. Ήταν αρκετά ψύχραιμος και έξυπνος ώστε να τα καταφέρει. Της απάντησε ότι, τελευταία φορά, γνώριζε πως ήμουν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία αλλά τώρα δεν μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί μου, δεν μπορούσε να με βρει καθό-

λου. Έτσι, όχι μόνο δεν της έδωσε την πληροφορία που ζητούσε μα κατόρθωσε και να μείνει ζωντανός, γιατί την έκανε να πιστέψει πως δεν μπορούσε να με προειδοποιήσει. Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, μάλλον θα τον είχε σκοτώσει.»

Η Κορίνα ένευσε. «Σίγουρα θα τον είχε σκοτώσει. Αλλά τώρα της έμοιαζε άσκοπο, και η Νύφη του Χάροντα δεν σκοτώνει χωρίς λόγο.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Μεγάλο σφάλμα!...» Ο Αστρομάτης έκρωξε, κι εκείνη τον τάισε έναν σπόρο από την τσέπη της.

Η Κορίνα τη λοξοκοίταξε μέσα απ'την κουκούλα της – όπως θα λοξοκοίταζε μια τρελή, νόμιζε ο Κάδμος.

«Και τώρα, πού είναι η Φοίβη;» ρώτησε η Καρζένθα. «Μπορεί να έρχεται προς τα εδώ; Μπορεί να βρήκε τα ίχνη του Κάδμου κάπως αλλιώς;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία,» είπε η Κορίνα, «ότι σύντομα θα βρει τα ίχνη του Κάδμου. Αυτή είναι η δουλειά της – αυτή είναι η ζωή της – να βρίσκει τους στόχους της και να τους εξολοθρεύει. Αλλά δεν νομίζω ότι θα φτάσει κοντά μας σήμερα κιόλας.»

«Είπες, όμως, να τον προσέχουμε όσο θα λείπεις...»

«Φυσικά. Διότι τίποτα δεν είναι βέβαιο, Καρζένθα· και πρέπει πάντα να είμαστε σε επιφυλακή γι'αυτήν, τώρα που είναι ξανά ελεύθερη.»

«Έχεις κάποιο σχέδιο για να τη βγάλουμε από τη μέση;»

«Το σκέφτομαι.»

Η Τζέσικα πήρε την Κορίνα παράμερα, καθώς ο Κάδμος και η Καρζένθα βρίσκονταν ακόμα πλάι στο μεταβαλλόμενο ερπυστριόφορο, μιλώντας τώρα με κάποιους αρχηγούς συμμοριών και διοικητές μισθοφόρων. Οι δύο θυγατέρες βηματίζουν επάνω στα συντρίμια που είχαν αφήσει πίσω τους οι πολεμικές συγκρούσεις, ενώ ο Αστρομάτης φτερούγιζε κοντά τους, κάνοντας κύκλους σιωπηλά μες στο σούρουπο. Οι οσμές από τους καπνούς και το κάψιμο ήταν δυνατές.

«Τι θα κάνεις;» ρώτησε η Τζέσικα. «Το φυλαχτό έχει σπάσει, έτσι; Δε μου είπες ψέματα!;» γέλασε.

«Μην είσαι ανόητη. Φυσικά και το φυλαχτό έχει σπάσει.»

«Τότε;»

«Ανακάλυψα έναν από τους κρυφούς δρόμους, Αδελφή μου. Πρόσφατα. Και θα είχα ανακαλύψει περισσότερους, αν είχα χρόνο. Αλλά, δυστυχώς, δεν έχω· πρέπει να προσέχω τον Κάδμο, μήπως η Φοίβη παρουσιαστεί, γιατί χωρίς το φυλαχτό δεν μπορώ να γνωρίζω πού ακριβώς βρίσκεται, η καταραμένη.»

«Τι σχέση έχουν αυτά με τη Μιράντα;» γέλασε η Τζέσικα. «Και τι δρόμο ανακάλυψες; Γιατί δεν μου το είπες;»

«Εσύ μου λες τα πάντα που κάνεις, Τζέσικα;»

«Τη μια μού ζητάς χάρες, Κορίνα, και την άλλη μού κρύβεις πράγματα ξανά!»

«Τι χάρες σου ζητάω;»

«Να αποτρέψω τον Ζιλμόρο απ'το να σκοτώσει την Καρζένθα;»

«Αυτή δεν είναι χάρη για εμένα προσωπικά, Αδελφή μου–»

«Δικό σου παιχνίδι είναι όλη τούτη η κατάσταση!»

«Παίζεις κι εσύ, όμως· και σου αρέσει.»

«Δε θα είχα πρόβλημα και χωρίς τη ‘μεγάλη στρατηγό!’» γέλασε η Τζέσικα.

Η Κορίνα την αγριοκοίταξε. «Τα μάτια σου να είναι στον Ζιλμόρο· το συζητήσαμε ήδη.»

«Εντάξει, δεν λέω. Απλώς... λέω – χα-χα-χα-χα-χα...»

«Τέλος πάντων!» είπε η Κορίνα, εκνευρισμένη από τις ανοησίες της. Δεν ήταν τώρα ώρα για ανοησίες! «Ανακάλυψα έναν κρυφό δρόμο πρόσφατα: τον Δρόμο των Ονείρων. Όταν έχεις φτάσει στο πέρας του, μπορείς να επισκέπτεσαι τους άλλους στα όνειρά τους.»

«Όπως με το φυλαχτό;»

«Περίπου· όχι ακριβώς. Έχω ήδη χρησιμοποιήσει τον δρόμο μία φορά για να μιλήσω με τη Μιράντα, για να της πω για τον Διόφαντο.»

«Και ήρθε και τον σκότωσε! Μαλακία δεν ήταν αυτή, Αδελφή μου; Καλύτερα ο Διόφαντος να ήταν με το μέρος μας παρά–»

«Όταν της μίλησα, ο Βάρνελ-Αλντ δεν τον είχε φέρει ακόμα με το μέρος του Κάδμου.»

«Α...»

«Αποδείχτηκε πιο ευρηματικός απ'ό,τι περίμενα. Είναι τετραπέρατος.» Της Κορίνας τής άρεσε πολύ αυτός ο αριστοκράτης. Ήταν ιδανικός για πολλά – και πολλών ειδών – παιχνίδια.

«Λες να μας βρει και τώρα λύση για τα Εκτρώματα της Μιράντας; Χα-χα-χα-χα...»

«Το θεωρώ πολύ απίθανο, Αδελφή μου. Απόψε, όμως, θα της μιλήσω, μέσα στα όνειρά της.»

«Και πιστεύεις ότι θα δεχτεί να πάρει τα καινούργια της παιχνίδια και να φύγει;»

«Θα δούμε...»

Ένα εγκαταλειμμένο διαμέρισμα της Ατμοφόρου επιστρατεύθηκε για να μείνουν ο Κάδμος και η Καρζένθα, και πήγαν εκεί καθώς είχε πλέον σκοτεινιάσει. Γύρω από το διαμέρισμα ήταν τοποθετημένοι Μικροί Γίγαντες, σε πλήρη επιφυλακή, και η Καρζένθα ήλπιζε η Τζέσικα να κρατούσε την υπόσχεσή της και να έμενε κι αυτή κάπου κοντά – κάπου όπου θα μπορούσε να τους προειδοποιήσει αν εντόπιζε τη Φοίβη, αν την έβλεπε όπως βλέπουν οι Θυγατέρες αυτά που βλέπουν. Η Καρζένθα δεν την εμπιστευόταν τόσο όσο την Κορίνα. Δεν την εμπιστευόταν καθόλου– Ή, μάλλον – ας ήταν δίκαιη μαζί της – ελάχιστα. Την εμπιστευόταν ελάχιστα. Γιατί, όντως, είχε βοηθήσει αρκετές φορές, παρότι επίσης αρκετές φορές είχε κάνει ανοησίες.

Τώρα, όμως, το μυαλό της Καρζένθα-Σολ στράφηκε αλλού, αφήνοντας μακριά τις Θυγατέρες της Πόλης. Χαμογελώντας, έπιασε τον Κάδμο από τα χέρια και τον τράβηξε στον καναπέ του σαλονιού που ήταν σκεπασμένος μ'ένα βαθυκόκκινο κάλυμμα σκεπασμένο εν μέρει μ'ένα μικρότερο κάλυμμα, σκούρο-πράσινο, μάλλινο, πλεχτό.

«Έχω να σου πω κάτι.»

Ο Κάδμος την κοίταζε με περιέργεια. «Τι;» Αδυνατούσε να φανταστεί τι μπορεί να ήταν. Σίγουρα όχι κάτι σχετικό με τον πόλεμο, όπως είχε υποθέσει και πριν: αποκλείεται να ήταν κάτι σχετικό με τον πόλεμο και η Καρζένθα να είχε αυτή την έκφραση στο πρόσωπό της. Τα καταγάλανα μάγουλά της είχαν σκουρύνει από την ένταση, και τα μάτια της γυάλιζαν. Έμοιαζε νευρική. Και ποτέ δεν ήταν έτσι όταν ασχολιόταν με στρατιωτικά θέματα. Ήταν πάντοτε πολύ ψύχραιμη. «Τι είναι, αγάπη μου;»

Η Καρζένθα-Σολ τον φίλησε. «Μέσα μου...» είπε.

«Τι;»

«...έχω ένα δώρο.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Η Καρζένθα γέλασε, μη μπορώντας να καταλάβει γιατί αισθανόταν τόσο αμήχανη. Κανονικά δεν θα έπρεπε να αισθάνεται έτσι! Με τον Κάδμο ήταν, για όνομα του Κρόνου! «Είμαι έγκυος,» του είπε, ευθέως, μη βρίσκοντας κανέναν καλύτερο τρόπο να το πει. Τι άλλος καλύτερος τρόπος υπήρχε, εξάλλου;

Το συνοφρύωμά του βάθυνε. «Τι;»

Η Καρζένθα τον κοίταξε σταθερά. «Το κατάλαβα εδώ και κάποιες μέρες. Αλλά είχες φύγει, γι' αυτό δεν σ' το είπα αμέσως. Δεν ήθελα να σ' το πω τηλεπικοινωνιακά.»

«Μα τον Κρόνο! Δεν έπρεπε να βρίσκεσαι, τότε, εδώ, Καρζένθα!»

Η Καρζένθα το περίμενε ότι θα της το έλεγε αυτό. Φυσικά και το περίμενε. «Εννοείς με τον στρατό;»

«Προφανώς. Αν είσαι έγκυος...» Ο Κάδμος δεν είχε διανοηθεί ότι αυτό ήταν που ήθελε να του πει. Ούτε για μια στιγμή δεν το είχε διανοηθεί. Ήταν... ήταν *αταίριαστο*, μια τέτοια περίοδο, δεν ήταν; Βρίσκονταν σε πόλεμο!

(Σ' απρόσμενους καιρούς, τ' απρόσμενα τα πράγματα συμβαίνουν, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο κεφάλι του, προστάς' εκπλήξεις το νου μας φέρνοντας, τερπνές και χαλεπές συνάμα.)

«Και ποιος θα αναλάβει τη δουλειά μου, Κάδμε;» είπε η Καρζένθα, ήπια. «Κανείς άλλος δεν μπορεί. Πρέπει να είμαι εδώ. Και η εγκυμοσύνη μου, άλλωστε, δεν είναι τόσο προχωρημένη, δεν μ' εμποδίζει.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα δεν αλλάζει στον αγώνα μας. Το παιδί μας θα γεννηθεί σε μια διαφορετική Ρελκάμνια.»

«Φοβάμαι, όμως, για σένα,» είπε προβληματισμένα ο Κάδμος.

«Φοβάσαι για εμένα περισσότερο από πριν;»

«Φοβάμαι το ίδιο όπως φοβόμουν.»

«Τότε, όπως είπα, τίποτα δεν αλλάζει στον αγώνα μας, αγάπη μου.» Τον αγκάλιασε, και φιλήθηκαν ξανά.

Ύστερα, το ένα ρούχο άρχισε να φεύγει μετά το άλλο και, σε λίγο, μόνο τα ανακατεμένα καλύμματα του καναπέ τούς σκέπαζαν, προτού η Καρζένθα δέσει τα χέρια του Κάδμου πάνω απ' το κεφάλι του μ' ένα

κορδόνι από τις μπότες της και τον καβαλήσει, με τα ξανθά της μαλλιά να χορεύουν γύρω από τους γαλανούς ώμους της.

Το πιστόλι της ήταν αφημένο στην πλάτη του καναπέ, και πάντα βρισκόταν έτοιμο σε μια γωνία του μυαλού της. Αν η Φοίβη πλησίαζε τώρα πιστεύοντας ότι θα τους πιάσει ανέτοιμους, θα το μετάνιωνε...

Η Κορίνα βάδιζε στους πολεμοχτυπημένους δρόμους της Ατμοφόρου, μες στη νύχτα, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, κυνηγώντας να βρει την αρχή του Δρόμου των Ονείρων... Πού ήταν;... Πού ήταν;... Από τη μια γωνία στην άλλη· από ένα σοκάκι σε μια λεωφόρο, σε μια σκάλα, επάνω σε μια γέφυρα, κάτω από μια άλλη γέφυρα, σ'έναν μακρύ και στενό δρόμο, σ'έναν φαρδύ δρόμο- Εκεί! Ναι, εκεί, η αρχή αυτού του σοκακιού ήταν και η αρχή του Δρόμου των Ονείρων.

Η Κορίνα την πλησίασε και, μετά, άφησε τα πολεοσημάδια να την παρασύρουν, άφησε τη φυσική τους αλληλουχία να την καθοδηγήσει, χωρίς να έχει τίποτα στο μυαλό της. Τίποτα εκτός από τη Μιράντα. Για να βγει κοντά στα όνειρά της. Την προηγούμενη φορά αυτή η μέθοδος είχε πιάσει, άρα και τώρα, λογικά, θα έπιανε.

Τα μποτοφορεμένα πόδια της Κορίνας ακολουθούσαν τη ροή των σημαδιών της Πόλης, βάδιζαν επάνω στον Δρόμο των Ονείρων, διασχίζοντας την Ατμοφόρο, περνώντας δίπλα από μεγάλα εργοστάσια και βιομηχανίες και σταθμούς δημόσιων επιβατηγών για τη μεταφορά εργατών (όλα εγκαταλειμμένα)· περνώντας δίπλα από πολεμοχτυπημένα οικοδομήματα και γκρεμισμένους τοίχους και σπασμένα τζάμια και πέτρες μαυρισμένες από φωτιές που είχαν προ πολλού σβήσει αφήνοντας πίσω τους μονάχα άσχημες οσμές· περνώντας πάνω από συντρίμια και κομμάτια και σκουπίδια· αποφεύγοντας παρατημένα πτώματα ανθρώπων ή ζώων (άτυχα νεκρά σκυλιά, ακόμα και μια γάτα)... Η Κορίνα διέκρινε κίνδυνο από μια συμμορία που λεηλατούσε. Την προσπέρασε και συνέχισε, αμέσως μετά, ν'ακολουθεί τον Δρόμο των Ονείρων: σ'ένα σοκάκι ανάμεσα σε δύο πελώριες βιομηχανίες (που ουρλιαχτά αντηχούσαν από μία και τα πολεοσημάδια τσύριζαν ότι βιασμοί συνέβαιναν), επάνω στον πεζόδρομο πλάι σε μια λεωφόρο, ανεβαίνοντας μια σκάλα, συνεχίζοντας... συνεχίζοντας... συνεχίζοντας...

Έχοντας κατεβεί σε μια σήραγγα, βρισκόμενη κοντά σε μια ανάποδη πολυκατοικία, αισθάνθηκε το δεξί της πέλμα να μαγνητίζεται κάτω, έντονα, και ενέργεια να διαπερνά το πόδι της, ξεκινώντας από το σημάδι των θυγατέρων, σκαρφαλώνοντας γρήγορα στην κνήμη, στο γόνατο, στον μηρό, στη ράχη – τυλίγοντας ολόκληρο το σώμα της–

Και τα πάντα σκοτείνιασαν. Τα τεχνητά φώτα του υπόγειου δρόμου έσβησαν. Η Κορίνα βρέθηκε σε απόλυτο σκοτάδι, ελαφριά, αιωρούμενη, βλέποντας νέφη να περιφέρονται σ' αυτό το κενό: τα όνειρα των ονειρευόμενων ανθρώπων.

Το μυαλό της ήταν ήδη στη Μιράντα – ήταν στη Μιράντα καθ' όλη τη διαδρομή στον Δρόμο των Ονείρων – άρα, τώρα μάλλον δεν βρισκόταν μακριά από την Αδελφή της. Κινήθηκε προς τα νέφη σαν να κολυμπούσε, παρατηρώντας τα και βλέποντας τα ονειρικά γεγονότα που διαδραματίζονταν εντός τους:

Στο πρώτο δεν ήταν η Μιράντα: ήταν ένας άγνωστος άντρας που έτρεχε να γλιτώσει από ένα πελώριο όχημα που τον καταδίωκε, προσπαθώντας να τον πατήσει κάτω από τους γιγάντιους τροχούς του. Πολύ αγχωμένος...

Ούτε στο δεύτερο όνειρο ήταν η Μιράντα, αλλά μια άλλη γυναίκα, κι αυτή άγνωστη για την Κορίνα. Καθόταν σ' έναν καναπέ μοιάζοντας μουδιασμένη, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, στους τοίχους, τις σκιές να κάβουν περίεργα, εφιαλτικά σχήματα. Τρέμοντας ολόκορμη.

Πρέπει να ήταν άνθρωποι της Α' Κατωρίγιας κι οι δύο, σκέφτηκε η Κορίνα. Άνθρωποι φοβισμένοι από τον πόλεμο.

Στο επόμενο νέφος αντίκρισε την Αδελφή της: Η Μιράντα καθόταν ανάμεσα στα Εκτρώματα σαν εξωδιαστασιακή βασίλισσα. Καθόταν και αναπαυόταν, ενώ παραδίπλα, στο έδαφος, ήταν ένα φωτεινό πτώμα. Ένας άντρας που λαμπύριζε, αν και νεκρός. Ο Διόφαντος, μάλλον.

Η Κορίνα μπήκε στον ονειροχώρο τυλιγμένη σ' έναν ασημένιο μανδύα, φυσώντας δυνατά και σκορπίζοντας τον Διόφαντο σε μικροενεργειακά θραύσματα. Άλλωστε, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια ονειροφαντασία.

Τα μάτια της Μιράντας στράφηκαν επάνω της, στενεύοντας. «Τι θέλεις πάλι εδώ, Κορίνα; Πώς εισβάλλεις στα όνειρά μου; Δεν έχεις πια το φυλαχτό! Ή μας λες ψέματα;»

«Γιατί είσαι τόσο καχύποπτη μαζί μου, Αδελφή μου;»

«Γ'άστειό το λες αυτό;»

«Το φυλαχτό έχει καταστραφεί· δεν έχω πει σε καμιά σας ψέματα. Δεν σ'το έχει δείξει ακόμα η Νορέλτα;»

«Μου το έδειξε.»

«Και μιλήσατε, δεν μιλήσατε; Με τη Νορέλτα και την Άνμα;»

«Μιλήσαμε.» Η Μιράντα σηκώθηκε όρθια, ενώ τα Εκτρώματα έβγαζαν παράξενους μελωδικούς ήχους ολόγυρά της, σαλεύοντας τα πλοκάμια τους.

«Σου εξήγησαν ότι ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει, έτσι δεν είναι; Και πρέπει να βοηθήσουμε όλες για να επιτευχθεί αυτό.»

«Παρότι εσύ ξεκίνησες τον πόλεμο, Κορίνα...»

«Θα προσπαθήσεις τώρα να με κατηγορήσεις; Όσο είχα το φυλαχτό, τα πάντα ήταν υπό έλεγχο, Αδελφή μου· η Πόλη δεν κινδύνευε–»

«Ή έτσι νόμιζες.»

«Η Πόλη δεν θα μου έδινε το φυλαχτό αν δεν ήθελε να το έχω–»

«Το έκλεψες από τη Νορέλτα-Βορ, Κορίνα!»

«Και λοιπόν;»

«Τέλος πάντων! Όλ' αυτά δεν απαντούν στο ερώτημά μου.»

«Το οποίο είναι;»

«Πώς εισβάλλεις στα όνειρά μου.»

«Δεν είσαι η μόνη που γνωρίζει κρυφούς δρόμους, Μιράντα.»

Η Μιράντα έμεινε προς στιγμή σιωπηλή. Ύστερα: «Το υποπτευόμουν ότι έτσι το έκανες,» είπε.

«Ανακάλυψα τον Δρόμο των Ονείρων.»

«Ποιους άλλους δρόμους γνωρίζεις;»

«Αυτή είναι δική μου δουλειά.» Δε χρειαζόταν η Μιράντα να μάθει ότι γνώριζε μόνο αυτόν τον κρυφό δρόμο και κανέναν άλλο. Έτσι κι αλλιώς, σκόπευε σύντομα – μόλις κατόρθωνε να ξεμπερδέψει με τη Φοίβη – να ανακαλύψει περισσότερους. Δεν ήταν ταιριαστό η Μιράντα να ξέρει πιο πολλούς από εκείνη! «Και δεν είμαι τώρα εδώ για να συζητήσουμε για κρυφούς δρόμους, Αδελφή μου.»

«Γιατί είσαι εδώ, τότε;»

«Γι'αυτά.» Έδειξε τα Εκτρώματα γύρω από τη Μιράντα.

Εκείνη την περίμενε να συνεχίσει.

«Τα χρησιμοποιείς υπέρ του Βόρκεραμ-Βορ,» είπε η Κορίνα, σαν κατηγορία. «Έτσι δεν βοηθάς ο πόλεμος να σταματήσει.»

«Ούτε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής βοηθά ο πόλεμος να σταματήσει επιτιθέμενος στην Α' Κατωρίγια Συνοικία...» αποκρίθηκε η Μιράντα σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της.

«Ο Κάδμος έπρεπε να επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια. Αν αυτός δεν επιτιθόταν στον Χορονίκη, ο Χορονίκη θα επιτιθόταν σ'αυτόν, σύντομα. Όταν η Α' Κατωρίγια έχει κατακτηθεί και τα πράγματα έχουν ηρεμήσει, ο Κάδμος δεν θα συνεχίσει να κάνει επεκτατικούς πολέμους.»

«Πώς μπορείς να είσαι σίγουρη;»

«Αμφιβάλλεις ότι ακόμα διατηρώ κάποιον έλεγχο επάνω στην κατάσταση, Αδελφή μου; Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι δικό μου δημιούργημα. Και σε διαβεβαιώνω πως, μόλις το καθεστώς του Χορονίκη έχει πέσει, οι επεκτατικοί πόλεμοι θα πάψουν, και η Πόλη δεν θα υποφέρει. Εκτός αν ο Βόρκεραμ-Βορ συνεχίσει...»

«Δεν είναι μόνο ο Βόρκεραμ-Βορ μπλεγμένος σ'ετούτη την υπόθεση, Κορίνα.»

«Από αυτόν, όμως, εξαρτώνται πολλά! Το ξέρεις κι εσύ. Έχεις δει το μέλλον από τους κρυφούς δρόμους. Το καλύτερο θα ήταν να τον δολοφονήσεις και να δώσεις τέλος σε—»

«Το ξέρεις πως δεν πρόκειται να το κάνω αυτό.»

«Σταμάτησε, τότε, να του δίνεις όπλα που κανείς άλλος δεν έχει στη Ρελκάμνια! Σταμάτησε να του δίνεις δυνάμεις που κανείς δεν μπορεί ν'αντιμετωπίσει! Τα Εκτρώματά σου δεν ανήκουν εδώ, Μιράντα. Ανήκουν στη Διπλωμένη Γη.»

«Δεν υπάρχει πλέον Διπλωμένη Γη. Τι προτείνεις να κάνω μαζί τους; Αν τα εγκαταλείψω θ'αρχίσουν να κινούνται ανεξέλεγκτα μες στην Πόλη.»

«Κράτησέ τα κοντά σου, τότε – εσύ τα έφερες εδώ! Αλλά μην τα μετατρέψεις σε όπλα για τον Βόρκεραμ-Βορ!»

«Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσαν ν'αλλάξουν το μέλλον, Κορίνα. Να αποτρέψουν τον πόλεμο που έρχεται, απωθώντας τον Αλυσοδεμένο Ποιητή πέρα από τις νότιες όχθες του Ριγοπόταμου—»

«Δεν είναι δυνατόν να περιμένεις ότι δεκαπέντε μηχανικά όντα – οσοδήποτε ισχυρά – πρόκειται να καταφέρουν από μόνα τους τέτοιο

πράγμα! Στο τέλος θα βρούμε τρόπο να τα εξολοθρεύσουμε, αν επιμείνεις να τα χρησιμοποιείς έτσι, Μιράντα!»

«Αυτή τη στιγμή, δεν μπορώ να αρνηθώ στον Βόρκεραμ τη βοήθεια των Φίλων.» Η Μιράντα άγγιξε το σφαιρικό σώμα ενός Εκτρώματος. «Αυτό είναι το νέο όνομα που τους έχουμε δώσει,» εξήγησε. «Φίλοι.»

«Τι... φιλικό,» είπε ειρωνικά η Κορίνα. «Μόνο που δεν είναι 'φίλοι', Μιράντα' είναι *τέρατα* που δεν ανήκουν στη Ρελκάμνια. Πρέπει να φύγουν! Εσύ τα έφερες εδώ, εσύ να τα διώξεις!»

«Τι φοβάσαι, Κορίνα; Ότι μπορεί να χαλάσουν το παιχνίδι σου με τον Ανθοτέχνη;»

«Δε θέλεις να εμποδιστεί ο μεγάλος πόλεμος που έρχεται; Θέλεις να *συμβεί*, μα το κεφάλι της Ρασιλώς;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «δεν θέλω να συμβεί. Όμως σκέφτομαι πως, ακόμα κι αν απομακρύνω τους Φίλους από τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ, αυτό δεν θα αποτρέψει τον επικείμενο πόλεμο, Κορίνα. Ο Βόρκεραμ και οι άλλοι θα συνεχίσουν να χτυπάνε τις δυνάμεις του Ποιητή στην Α' Κατωρίγια. Δεν σκοπεύουν να τα παρατήσουν. Χωρίς τη βοήθεια των Φίλων, απλώς περισσότερο αίμα θα χυθεί. Με τη βοήθειά τους, ίσως η νίκη να έρθει πιο εύκολα–»

«Η *νίκη*; Σ'ενδιαφέρει να νικήσει ο Βόρκεραμ-Βορ τώρα;» φώναξε η Κορίνα. «Δε βλέπεις τι κάνεις στην Πόλη;»

«Εσύ δεν βλέπεις τι έχεις κάνει στην Πόλη, Κορίνα;»

«Πρέπει να σταματήσουμε τον πόλεμο, Μιράντα! Και δεν με βοηθάς. *Γιατί;*»

«Ίσως να έχουμε άλλη άποψη για το πώς μπορεί να σταματήσει ο πόλεμος.»

«Αυτά τα *τέρατα*» – έδειξε τα Εκτρώματα – τους Φίλους (τι γελοίο όνομα!) – «πρέπει να *φύγουν* απ'τη Ρελκάμνια! Μην τα μπλέκεις εκεί που δεν έχουν καμία θέση!» Η Κορίνα άρχισε να αισθάνεται κάτι να την *τραβά*, σαν μυριάδες μικρά, μικρά αγκίστρια να είχαν γαντζωθεί γύρω της προσπαθώντας να τη διαλύσουν. Ο Δρόμος των Ονείρων δεν σ'άφηνε να μένεις για πάντα στα όνειρα των άλλων, και ο χρόνος της τελείωνε' το διαισθανόταν. Έβλεπε παράξενες αναταράξεις του ονειροχώρου. Η πραγματικότητα έκανε αυλάκια και γραμμές – μαύρες που ολοένα και πλάταιναν.

«Οι Φίλοι είναι, για την ώρα, εδώ–»

«Βρες τρόπο να τους διώξεις, Μιράντα! Εσύ τους έφερες!»

«Δεν είναι επικίνδυνοι όσο είναι κοντά μου–»

«Έτσι νομίζεις! Τι θα γίνει αν χάσεις τον έλεγχό τους, ε; Τι θα γίνει;»

Η Κορίνα είδε σκιές να πυκνώνουν γύρω από τα μάτια της Μιράντας. Αμφιβολίες. Ναι, η Αδελφή της είχε πολλές αμφιβολίες. Φοβόταν ότι αυτό μπορεί, όντως, να συνέβαινε. «Τι θα γίνει αν χάσεις τον έλεγχο των Εκτρωμάτων, Μιράντα;» επανέλαβε η Κορίνα. «Διώξε τα τώρα, όσο– *Αααα!*» αναφώνησε παλεύοντας ν'αντισταθεί στα τραβήγματα που προσπαθούσαν να την απομακρύνουν από το όνειρο της Αδελφής της.

Αλλά δεν μπορούσε να αντιστέκεται άλλο: είδε τον ονειροχώρο μπροστά της να αναδιπλώνεται σαν να ήταν ένα ανοιχτό βιβλίο που ξαφνικά έκλεινε ενώ εκείνη κάτι την απομάκρυνε, την τραβούσε προς τα πίσω – ένα αόρατο λουρί–

Η Κορίνα ήταν πάλι στον υπόγειο δρόμο, μη νιώθοντας πλέον την εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια να τη διατρέχει. Το πόδι της δεν μαγνητιζόταν κάτω. Το ενεργειακό κέντρο είχε μετακινηθεί.

Χαμένος χρόνος, σκέφτηκε. Η ανόητη δεν έχει σκοπό να διώξει τους... Φίλους της. Πρέπει να βρούμε άλλο τρόπο για να τους βγάλουμε από τη μέση.

Άρχισε να βαδίζει ξανά, αν και τώρα χωρίς ν'ακολουθεί τα πολεοσημάδια κάποιου κρυφού δρόμου. Πώς να κατατροπώσουν τα Εκτρώματα;... Αν η Μιράντα φοβόταν ότι μπορεί να ξέφευγαν από τον έλεγχό της, τότε ίσως αυτό έπρεπε να επιχειρήσουν... Και τι θα συνέβαινε μετά; Τα Εκτρώματα θα εξακολουθούσαν να αποτελούν κίνδυνο, αλλά όχι μόνο για τον στρατό του Κάδμου· θα αποτελούσαν κίνδυνο και για τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Και πιθανώς τότε η Μιράντα να αναγκάζοταν να βοηθήσει στην καταστροφή τους.

Πώς, όμως, να τα ωθήσουμε να φύγουν από τον έλεγχό της;

Αν η Κορίνα είχε καταλάβει καλά, ακολουθούσαν τη Μιράντα επειδή αισθάνονταν την ενέργεια της Διπλωμένης Γης που είχε πάρει μέσα της. *Μπορούμε, άραγε, να την κάνουμε να αποβάλει αυτή την ενέργεια; Είναι εφικτό;*

/42\

Η Νύφη του Χάροντα κατευθύνεται δυτικά, παίρνει πληροφορίες, και μαζί με τους συντρόφους της κάνει ένα επισφαλές ταξίδι μες στη νύχτα, με οδηγό την Πόλη – πλησιάζοντας διαρκώς τον στόχο της...

Η Φοίβη ανέβηκε στο δίκυκλό της, η Φοριντέλα-Ράο στο τρίκυκλο που ήταν λίγο μεγαλύτερο από το δίκυκλο (και είχε πτυσσόμενη υφασμάτινη οροφή, αλλά σκισμένη), η Άνμα και ο Μάικλ στο παλιό τετράκυκλο φορτηγό που δεν είχε καρότσα αλλά μπορούσες να προσαρτήσεις καρότσα αν ήθελες. Ήταν μεσημέρι, όμως η Φοίβη δεν σκόπευε να περιμένει για να φάνε πρώτα. Φαινόταν να βιάζεται αφού είχε επιστρέψει από το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας, έχοντας μιλήσει με τον Αντιπολιτάρχη Ερκάνη Ανάντη, τον φίλο του Κάδμου Ανθοτέχνη.

Ξεκινώντας τις μηχανές τους, άρχισαν να διασχίζουν τους Χρυσούς Λόφους προς τα δυτικά, περνώντας από μικρότερους και μεγαλύτερους δρόμους. Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο βγήκαν από αυτή την περιφέρεια και μπήκαν στον Τροχοδιώκτη, συνεχίζοντας δυτικά, όλο δυτικά. Η Φοίβη και η Φοριντέλα πήγαιναν μπροστά, και η Άνμα κι ο Μάικλ ακολουθούσαν.

Ο Μάικλ ρώτησε την Άνμα: «Έχεις καμιά ιδέα;» αφού φύσηξε τη μύτη του σ'ένα μαντήλι. Ακόμα ήταν συναχωμένος.

«Ιδέα; Για τι πράγμα;»

«Για να πάρουμε τη Φοριντέλα μακριά απ'αυτή την τρελή και να επιστρέψουμε στον αρχηγό.»

Η Άνμα μόρφασε, οδηγώντας σταθερά. «Ίσως να μην είναι αυτό που πρέπει πλέον να κάνουμε.»

Ο Μάικλ συνοφρυώθηκε, γυρίζοντας να την κοιτάξει. «Δεν είναι αυτό που πρέπει να κάνουμε; Τι εννοείς; Γί'αυτό ήρθαμε, Άνμα!»

Η Πόλη, όμως, ίσως νάχει άλλο σκοπό για εμένα, σκέφτηκε εκείνη. Ίσως να θέλει να σώσω τον Ανθοτέχνη από τη Φοίβη, γι'αυτό με στέλνει μαζί της, και γι'αυτό δεν υπάρχει τρόπος να σταματήσω τη Φοριντέλα

απ'το να την ακολουθεί. Η Πόλη θέλει να βρίσκομαι κοντά στην Αδελφή μου.

«Τι εννοείς, Άνμα; Γιατί δεν μιλάς;»

«Απλά δεν νομίζω ότι υπάρχει τρόπος ν'αλλάξουμε γνώμη στη Φοριντέλα. Και δε θα ήθελα να την πάρω με τη βία. Θα ήθελες εσύ;»

Ο Μάικλ φάνηκε προβληματισμένος προς στιγμή. Ύστερα είπε: «Όχι. Σίγουρα όχι. Αλλά... όταν η Φοίβη πλησιάσει τον Ανθοτέχνη, τι... τι θα κάνουμε εμείς, Άνμα; Θα τον πλησιάσουμε κι εμείς;»

«Θα δούμε. Η Πόλη θα μας καθοδηγήσει.»

Ο Μάικλ την κοίταζε με έντονες αμφιβολίες στα μάτια. Έπειτα έστρεψε το βλέμμα του μπροστά, στο δίκυκλο της Φοίβης και στο τρίκυκλο της Φοριντέλα-Ράο, που προηγούνταν. Δεν συνέχισε την κουβέντα με την Άνμα.

Αφήνοντας πίσω τους τον Τροχοδιώκτη, μπήκαν στον Μονήρη κι εξακολούθησαν να πηγαίνουν δυτικά, διασχίζοντας δρόμους και σήραγγες και γέφυρες. Και, τελικά, απόγευμα πλέον, περίπου δυο ώρες αφότου είχαν φύγει από την περιοχή γύρω από το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας, έφτασαν στα σύνορα του Εμπορικού Κέντρου Δυτικού Ριγοπόταμου. Χωρίς κανένα πρόβλημα, ακολουθώντας μια γέφυρα, πέρασαν από μια ανοιχτή πύλη και μπήκαν στο εσωτερικό του. Κανείς δεν τους σταμάτησε για έλεγχο· φαινόταν πως τα οχήματά τους δεν μπορεί να μετέφεραν εμπορεύματα. Ακόμα και το παλιό φορτηγό της Άνμα. Πού να είχε τα εμπορεύματα χωρίς καρότσα;

Το Εμπορικό Κέντρο ήταν ολόκληρη συνοικία από μόνο του, γεμάτο περάσματα και διαδρόμους. Έχοντας κόψει λιγάκι την ταχύτητά τους, έφτασαν σε μια πλατεία που γύρω της ήταν όλο εστιατόρια και καφετέριες, κι από πάνω της υπήρχε ένας κρυστάλλινος θόλος για να μπαίνει ο ήλιος, ενώ αναρριχώμενα φυτά και άνθη κρέμονταν για διακόσμηση. Το πάτωμα σχηματιζόταν από μαύρους και λευκούς ρόμβους· ο χώρος στάθμευσης οχημάτων ήταν γκριζος: και εκεί σταμάτησαν τα τροχοφόρα τους οι δύο θυγατέρες και η Φοριντέλα-Ράο.

«Σκέφτηκες ότι πρέπει κάποτε να φάμε κιόλας;» είπε η Άνμα στη Φοίβη καθώς βάδιζαν προς ένα από τα εστιατόρια.

«Δεν έχω χρόνο για χάσιμο, Αδελφή μου. Και μην ξεχνάς ότι εσύ θέλεις και μ'ακολουθείς.»

Μπήκαν στο εστιατόριο, κάθισαν σ'ένα γωνιακό τραπέζι, και παράγγειλαν φαγητά και ποτά. Πέρασαν μερικές ώρες εκεί, για να ξεκουραστούν, ενώ έβλεπαν κόσμο να πηγαиноέρχεται και άκουγαν ελαφριά μουσική από το ηχοσύστημα του καταστήματος: Παλιομοδίτικες Ρυμοτομίες και Κρυφή Γενιά, κυρίως.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Μάικλ τη Φοίβη, αφού είχε επιστρέψει από την τουαλέτα και καθόταν πάλι μπροστά στον καφέ που του είχαν φέρει ύστερα από το φαγητό. «Πώς σκέφτεσαι να συνεχίσεις την αναζήτησή σου;»

«Παρατηρώντας. Πώς αλλιώς;» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης, καπνίζοντας ένα τσιγάρο, καθώς είχε την πλάτη της ακουμπισμένη άνετα στο μεγάλο μαλακό κάθισμα και το ένα της πόδι επάνω.

«Παρατηρώντας τι;»

«Την Πόλη, φυσικά. Αν ο Ανθοτέχνης είναι εδώ, θα μου το αποκαλύψει.» Συνοφρυώθηκε. «Εκτός αν κάποια άλλη έχει παρέμβει...»

«Η Κορίνα,» μουρμούρισε η Άνμα, και τα μάτια της Φοίβης στένεψαν.

Όταν έφυγαν από το εστιατόριο, άρχισαν να περιπλανιούνται μέσα στο Εμπορικό Κέντρο με τα οχήματά τους, ενώ οι δύο Θυγατέρες παρατηρούσαν τα σημάδια της Πόλης. Η Άνμα, πολύ σύντομα, διάβασε κάτι σημαντικό: ότι η φύση του Κέντρου είχε αλλάξει: ότι είχε γίνει πιο πολεμική απ'ό,τι παλιά. Και ότι αυτή η πολεμική φύση ήταν εστιασμένη στα νότια.

Η Φοίβη πρέπει να το είχε δει επίσης (δεν ήταν εύκολο να ξεφύγει από μια Θυγατέρα· η Πόλη το βροντοφώναζε) γιατί δεν άργησε να στραφεί προς τα νότια, και μετά δεν άλλαξε κατεύθυνση.

«Νομίζεις ότι έχει εντοπίσει κάτι;» ρώτησε ο Μάικλ, καθισμένος δίπλα στην Άνμα, μέσα στο παλιό φορτηγό, ενώ περνούσαν ανάμεσα από μεγάλα καταστήματα ρούχων.

«Στρατιωτικές δυνάμεις πρέπει νάναι συγκεντρωμένες στα νότια του Κέντρου,» είπε η Άνμα. «Εκείνο που υποψιάζόσουν, βασικά.»

Ο Μάικλ ένευσε. «Είναι λογικό.»

Υστερα από κανένα δώρο, ενώ είχε βραδιάσει μες στον χειμώνα, έφτασαν στα νότια του Εμπορικού Κέντρου και κοντά στις όχθες του Ριγοπόταμου· και είδαν τις στρατιωτικές δυνάμεις που ήταν συνα-

θροισμένες εκεί. Όχι όλοι τους μισθοφόροι, φυσικά· πολλοί ήταν, καταφανώς, συμμορίτες.

«Ο Ανθοτέχνης διεξάγει πόλεμο εναντίον της Α' Κατωρίγιας από εδώ,» παρατήρησε ο Μάικλ. «Αναμενόμενο. Τον συμφέρει περισσότερο απ'το να επιτίθεται από τη Β' Ανωρίγια.»

Η Άνμα ακολουθούσε τα πολιορκημάδια που της έμοιαζαν πιο ασφαλή, και παρατηρούσε πως και η Φοίβη έκανε το ίδιο – δεν ήταν ανόητη. Πήγαιναν από εκεί όπου υπήρχαν οι λιγότερες δυνατές πιθανότητες να τις προσέξουν οι στρατιωτικές δυνάμεις και να τις σταματήσουν για έλεγχο. Οι κινήσεις τους, άλλωστε, μπορούσαν άνετα να θεωρηθούν ύποπτες εδώ. Τα περισσότερα καταστήματα ήταν κλειστά· ο στρατός έκανε κουμάντο. *Είναι ο Ποιητής κάπου κοντά;* αναρωτήθηκε η Άνμα. Η ίδια δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα, όμως η Φοίβη ίσως να μπορούσε να διαβάσει την παρουσία του στόχου της μέσα από τα πολιορκημάδια.

Η Νύφη του Χάροντα σταμάτησε στο βάθος ενός αδιέξοδου διαδρόμου γεμάτου αποθήκες, με φώτα ασθενικά. Κανείς άλλος δεν βρισκόταν εδώ τώρα· τα σημάδια της Πόλης το μαρτυρούσαν. Η Φοίβη κατέβηκε από το δίκυκλό της, και η Άνμα πήδησε έξω απ'το φορτηγό. Ο Μάικλ την ακολούθησε. Η Φοριντέλα παρέμεινε καθισμένη στο τρίκυκλό της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Άνμα τη Φοίβη. «Τον βρήκες τον Ποιητή; Είναι κοντά;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, μοιάζοντας προβληματισμένη. «Δε νομίζω,» είπε. «Δε φαίνεται να είναι εδώ.»

«Σκέφτεσαι ότι ίσως να σου τον κρύβει η Κορίνα;»

«Τι άλλο να υποθέσω;» σύριξε απότομα η Φοίβη, δείχνοντας οργισμένη τώρα. «Αναμφίβολα, το ξέρει ότι θα έρθω να τον βρω, και θα είναι προετοιμασμένη.»

«Μήπως, τελικά, θα ήταν καλύτερα να γυρίσουμε πίσω στον αρχηγό;»

«Είπες ότι θάρθεις μαζί μου χωρίς να προκαλείς προβλήματα, Άνμα!» Η Φοίβη την ατένισε εχθρικά μέσα απ'την κουκούλα του πανωφοριού της, μοιάζοντας έτοιμη να της χιμήσει.

«Μια πρόταση έκανα, μόνο.»

«Δεν εγκαταλείπω την αναζήτηση για τον στόχο μου,» δήλωσε η Φοίβη. «Η Πόλη με καθοδηγεί, και θα τον βρω.»

Και γιατί η Πόλη καθοδηγεί εμένα στο κατόπι σου, ανώμαλη; σκέφτηκε η Άνμα. Τι παιχνίδι παίζει με τις δυο μας τώρα; «Ωραία, εντάξει. Πού πάμε, λοιπόν;»

«Εσείς δεν πάτε πουθενά. Εγώ πηγαίνω να πάρω πληροφορίες.»

«Από πού;»

«Από όποιον μού φανεί πως μπορεί να ξέρει. Μείνετε εδώ,» τους είπε, και έτρεξε προς την άλλη άκρη του διαδρόμου και σύντομα χάθηκε απ'τα μάτια τους.

Η Φοριντέλα είχε πλέον σηκωθεί από το τρίκυκλό της. «Αν σκοπεύει να επιτεθεί σε κάποιον, ίσως να χρειάζεται βοήθεια...»

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι. «Σίγουρα όχι.»

«Καθόμαστε απλά και περιμένουμε, δηλαδή;»

«Ναι.» Η Άνμα έβαλε ένα τσιγάρο στο στόμα της και το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα.

Η Φοίβη επέστρεψε αργά μέσα στη νύχτα. Είδαν τη μορφή της να ξεπροβάλει από το πέρας του διαδρόμου σαν σκιά. Τα βήματά της δεν ακούγονταν καθόλου μες στην ησυχία του απομονωμένου μέρους. Η Άνμα παρατήρησε τα πολεοσημάδια πολύ προσεχτικά, για να διακρίνει μήπως κανείς παρακολουθούσε την Αδελφή της. Αλλά, όπως το περίμενε, κανείς δεν ήταν στο κατόπι της.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε η Άνμα, όταν εκείνη βρισκόταν κοντά, με το πρόσωπό της κρυμμένο στο σκοτάδι της κουκούλας της.

«Ο Ανθοτέχνης είναι νότια, στην Α' Κατωρίγια.»

«Μα,» είπε η Φοριντέλα-Ράο, «περάσαμε ήδη από εκεί, και έλεγες πως δεν μπορούσες να τον εντοπίσεις.»

«Τα πράγματα άλλαξαν, προφανώς, Φοριντέλα.» Η Φοίβη κατέβασε την κουκούλα της. «Ο Ανθοτέχνης ήταν, αρχικά, εδώ, στο Εμπορικό Κέντρο· μετά, όμως, έφυγε, πήγε στον Ριγοπόταμο μέσα σ'ένα πλοίο που ονομάζεται 'Η Καρδιά της Επανάστασης' και τώρα βρίσκεται στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, όπου οι δυνάμεις του έχουν καταφέρει να κάνουν απόβαση στην Ατμοφόρο.»

«Από πού τα έμαθες όλ' αυτά;» ρώτησε η Άνμα.

«Από μια μισθοφόρο. Διοικήτρια.»

«Νεκρή τώρα;»

«Φυσικά.»

«Θα τη βρουν σύντομα;»

«Εκεί όπου την άφησα, δεν το νομίζω.»

Η Φοριντέλα-Ράο ρώτησε: «Θα πάμε στην Α' Κατωρίγια, λοιπόν;»

Η Φοίβη έγνεψε καταφατικά.

«Από πού;» είπε ο Μάικλ. «Είναι ριψοκίνδυνο τώρα να περάσουμε τον Ριγοπόταμο.»

«Όχι και τόσο,» αποκρίθηκε η Φοίβη. «Η Πόλη θα μας καθοδηγήσει.»

Ο Μάικλ κοίταξε την Άνμα.

Εκείνη δεν μίλησε.

Η Φοίβη ανέβηκε στο δίκυκλό της.

«Τι;» έκανε ο Μάικλ. «Τώρα θα πάμε;»

«Μπορείς να μείνεις πίσω, αν βαριέσαι,» του είπε η Φοίβη.

Η Φοριντέλα κάθισε στο τρίκυκλό της, ενεργοποιώντας τη μηχανή. Και ο Μάικλ την κοίταζε μοιάζοντας στα πρόθυρα να της μιλήσει, να της πει να πάψει ν'ακολουθεί τη Φοίβη. Αλλά μάλλον αποφάσισε πως αυτό θα ήταν άσκοπο, υπέθεσε η Άνμα, γιατί σύντομα πήρε το βλέμμα του από την αριστοκράτισσα και βάδισε προς το παλιό φορτηγό.

Η Άνμα τον ακολούθησε. Ανέβηκαν στο όχημα και έβαλε μπροστά τη μηχανή – αυτό τον κουρασμένο γέρο της Πόλης.

Ο Μάικλ είπε: «Τώρα, με τον πόλεμο, δεν θάναι εύκολο να περάσουμε στην Α' Κατωρίγια από τον Ποταμό, Άνμα. Θα πρέπει να κλέψουμε σκάφος, και μετά θα πρέπει κανείς να μη μας βυθίσει κατά λάθος.»

«Και τα δύο μπορούν να γίνουν.»

«Σοβαρολογείς, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;»

«Το αμφιβάλλεις – με δύο θυγατέρες της Πόλης μαζί σου;»

Έχοντας βγει από τον αδιέξοδο διάδρομο με τις αποθήκες, οδήγησαν τα οχήματα τους προς μια άλλη μεριά, και η Άνμα ήταν βέβαιη πως η Φοίβη ακολουθούσε τα ίδια πολεοσημάδια μ'εκείνη. Έφτασαν σ'ένα γκαράζ λιγάκι προς τα βόρεια, προς τις περιοχές που δεν ελέγχονταν τόσο στενά από τον στρατό του Ανθοτέχνη, και άφησαν εκεί τα οχήματα πληρώνοντας τον φύλακα για δέκα μέρες.

«Σκοπεύετε να μείνετε καιρό στο Κέντρο, ε;» είπε αυτός – ένας ευτραφής, ψηλός άντρας με γαλανό δέρμα και καραφλό κεφάλι.

«Ίσως να έρθουμε να τα πάρουμε νωρίτερα,» του αποκρίθηκε η Άνμα. «Θα μας δώσεις πίσω λεφτά;»

«Εε, κοιτάξτε. Ό,τι λεφτά δώσετε τώρα, αυτά δεν επιστρέφονται. Είναι για λόγους ασφαλείας. Δε φτιάχνω εγώ τους κανόνες πληρωμής. Έτσι είναι.»

«Ντάξει. Δε θα το πάρουμε προσωπικά.»

Φεύγοντας απ'το γκαράζ, βάδισαν πάλι προς τα νότια, με μεγάλη προσοχή, ενώ η Άνμα και η Φοίβη παρατηρούσαν εξονυχιστικά τα σημάδια της Πόλης. Ο Μάικλ και η Φοριντέλα-Ράο ακολουθούσαν, σιωπηλοί, έχοντας τα όπλα τους έτοιμα για κάθε ενδεχόμενο, αν και κρυμμένα κάτω από τα ρούχα τους.

Μέσα στη νύχτα πλησίασαν μια σκεπαστή προβλήτα που τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Άνμα ότι δεν ήταν άδεια – περιείχε σκάφος – και, συγχρόνως, δεν ήταν καλά φυλαγμένη. Οι τέσσερίς τους πέρασαν πίσω από μερικούς φρουρούς του στρατού του Ανθοτέχνη (οι οποίοι δεν φρουρούσαν και με πολύ μεγάλη επιμέλεια, μιλώντας αναμεταξύ τους και καπνίζοντας – συμμορίτες όλοι τους) και έφτασαν κοντά στην κλειστή προβλήτα. Η Άνμα έκανε νόημα στη Φοίβη να μην πλησιάσει το λουκέτο της ξύλινης πόρτας, και το άνοιξε σκαλίζοντάς το με δυο σύρματα. Δεν είχε καμιά σοβαρή κλειδαριά. Της πλάκας ήταν.

Η Άνμα το έβγαλε από τη θέση του και παραμέρισε την πόρτα, έχοντας το πιστόλι της στο χέρι. Μπορεί η Πόλη να της μαρτυρούσε ότι δεν υπήρχαν φύλακες εδώ μα δεν έβλαπτε να είναι έτοιμη. Αρκετές φορές η Πόλη έλεγε και μαλακίες, όπως είχε διαπιστώσει στη ζωή της. Άμα μια θυγατέρα δεν ήταν σε εγρήγορση, την είχε γαμήσει.

Το μέρος που αντίκρισε η Άνμα ήταν σκοτεινό, τα φώτα του σβηστά. Στο βάθος υπήρχε ένα μεγάλο άνοιγμα απ'όπου φαινόταν ο νυχτερινός Ριγοπόταμος: μια πόρτα για να μπαινοβγαίνει βάρκα. Νερό ακουγόταν να χτυπά σε ξύλινες κατασκευές. Γυρίζοντας έναν διακόπτη, η Άνμα έκανε τον φακό πάνω απ'την κάννη του πιστολιού της να ανάψει, σκίζοντας το σκοτάδι. Αποκαλύπτοντας μια βάρκα δεμένη πρόχειρα σε μια δέστρα. Κάτι πράγματα ήταν αφημένα τριγύρω – τίποτα το σημαντικό, της μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια – τίποτα το πολύτιμο.

Βάδισε προς τη βάρκα, και η Φοίβη την ακολούθησε μαζί με τον Μάικλ και τη Φοριντέλα-Ράο. Η Άνμα πήδησε μες στο σκάφος, που από μπροστά ήταν ανοιχτό και από πίσω σκεπαστό. Η πόρτα της καμπίνας ήταν κλειδωμένη, και τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως αυτή η κλειδαριά δεν ήταν της πλάκας. Η Άνμα την κλότσησε δυνατά μερικές φορές, κάνοντάς την ν'ανοίξει, σπάζοντάς την. Μπήκε στην καμπίνα και πλησίασε τα όργανα πλοήγησης. Η μηχανή, ευτυχώς, δεν ήταν κλειδωμένη, και υπήρχε και μια ενεργειακή φιάλη τοποθετημένη εκεί που έπρεπε. Η Άνμα πάτησε ένα κουμπί και είδε ότι η ένδειξη ενέργειας έγραφε 57%. *Μας φτάνει για να διασχίσουμε τον Ποταμό.*

«Όλα έτοιμα,» είπε στη Φοίβη. «Θα οδηγήσω εγώ. Ή προτιμάς να οδηγήσεις εσύ;»

«Δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Νύφη του Χάροντα. «Αλλά κι οι δύο θα προσέχουμε.»

«Εννοείται.» Στράφηκε στη Φοριντέλα και στον Μάικλ. «Να είστε συνέχεια μέσα στην καμπίνα μαζί μας.»

Δεν έφεραν αντίρρηση.

«Λύσε το σκάφος απ'τη δέστρα,» είπε η Άνμα στη Φοίβη, κι εκείνη το έκανε και ξαναμπήκε στην καμπίνα.

Η Άνμα κατέβασε έναν διακόπτη, βάζοντας τη μηχανή της βάρκας σε λειτουργία. Κρατώντας το πηδάλιο στα χέρια της έβγαλε το σκάφος από τη σκεπαστή προβλήτα και το οδήγησε πάνω στον Ριγοπόταμο, προς τα νότια, ενώ ο άνεμος έκανε τα νερά ανήσυχα. Το πλεούμενο ταλαντευόταν, αλλά όχι πολύ βίαια· δεν υπήρχε κίνδυνος να ανατραπεί. Το κρύο ήταν δυνατό, και η υγρασία διαπερνούσε ως το κόκαλο.

Η Άνμα είχε το βλέμμα της και το μυαλό της στα σημάδια της Πόλης, προσέχοντας να αποφεύγει όχι μόνο πολεμικά σκάφη αλλά κάθε είδους σκάφη. Το καλύτερο ήταν να περάσει τη βάρκα της τελειώς αθέατη. Η Φοίβη στεκόταν αμίλητη πλάι της, έχοντας κι εκείνη τη ματιά της έξω, στη νύχτα.

Καθώς πλησίαζαν την Α' Κατωρίγια Συνοικία, η Άνμα έβλεπε τα σημάδια να της λένε πως γινόταν «προσωρινή παύση». *Οι εχθροπραξίες έχουν σταματήσει για την ώρα,* σκέφτηκε. Και πράγματι δεν φαινόταν λάμπσεις στο βάθος· μόνο κάποια φώτα από πολυκατοικίες. Δεν γίνο-

νταν εκρήξεις. Οι δυνάμεις του Ποιητή και της Α' Κατωρίγιας ξεκουράζονταν προτού συνεχίσουν τον αγώνα τους.

Φύλακες, όμως, υπήρχαν. Η Άνμα τούς διέκρινε μέσα από τα πολεοσημάδια, πλήρως εστιασμένη σ'αυτά, γιατί γνώριζε ότι τώρα η παραμικρή μαλακία μπορεί να είχε ως αποτέλεσμα να βυθιστούν και να πάνε να κάνουν παρέα στα ψάρια. Και στα παγωμένα νερά του Ριγοπόταμου ούτε μια θυγατέρα της Πόλης δεν ήταν υγιεινό να βουτήξει τέτοια ώρα μες στον χειμώνα. *Και δεν είμαστε μόνες μας πάνω σε τούτη τη βάρκα.*

Η Άνμα απέφευγε τα βλέμματα των φρουρών (περιπολίες πλεούμενων, περιπολίες ελικοπτέρων, παρατηρητές σε νησιά ή στις όχθες της Α' Κατωρίγιας, υπέθετε, μην ξέροντας ακριβώς τι ήταν εκείνο που απέφευγε, διακρίνοντάς το μέσα από τα πολεοσημάδια και μόνο, ως απειλή, ως κάτι το αόριστο, το οριακά φανταστικό) και η Φοίβη δεν μιλούσε, δεν παρενέβαινε για να τη βοηθήσει. *Καλό αυτό. Σημαίνει πως δεν κάνω μαλακίες.* Γιατί, αν κάτι ξέφευγε σ'εκείνη, δεν μπορεί να ξέφευγε συγχρόνως και από τη Νύφη του Χάροντα. Ή η μία ή η άλλη θα το έβλεπε.

Η Άνμα προσέγγισε τις όχθες της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και μπήκε, κρυφά, σ'ένα μικρό λιμάνι. Άραξε τη βάρκα της σε μια παλιά, ξεχασμένη ξύλινη προβλήτα και είπε: «Φτάσαμε,» νιώθοντας ένα βάρος νάχει φύγει απ'τους ώμους της. «Πάμε τώρα, προτού σκατέψει το πράγμα.»

Βγήκαν από την καμπίνα του μικρού σκάφους και πήδησαν στην ξηρά, έτρεξαν στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας, γλιστρώντας μέσα στα πυκνά σκοτάδια, ακολουθώντας πολεοσημάδια, περνώντας από τα κενά της παρατήρησης των φυλάκων.

«Πού είμαστε;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο, όταν είχαν ηρεμήσει, έχοντας απομακρυνθεί από τα επικίνδυνα σημεία. «Η Ατμοφόρος είναι αυτή;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Στη Σεριμαύκω πρέπει να βρισκόμαστε.»

Η Φοίβη κατένευσε, μουγκρίζοντας.

«Και πάμε να ξεκουραστούμε τώρα,» της είπε η Άνμα. «Όχι άλλες περιπέτειες γι'απόψε, Αδελφή μου.»

Η Νύφη του Χάροντα δεν διαφώνησε, κι άρχισαν ν'αναζητούν τόπο για να διανυκτερεύσουν. Όχι απαραίτητα πανδοχείο ή ξενοδοχείο· απλά ένα ασφαλές μέρος. Η Πόλη, αναμφίβολα, θα τις οδηγούσε σωστά.

/43\

Στρατηγικά σχέδια εκπονούνται, και κάποιες εξηγήσεις δίνονται, ενώ η Μιράντα παρατηρεί μια παράξενη σύμπτωση, η Κορίνα αναζητά λύση σε ένα ενεργειακό πρόβλημα, η Άνμα σκέφτεται ότι ίσως σύντομα να έρθει σε σύγκρουση με την Αδελφή της ξανά, και η Νύφη του Χάροντα οδεύει προς τον στόχο της.

Το πρωί, ο Βόρκεραμ-Βορ συνάντησε στον Αγωνιστή τον Στρατάρχη Έσπαρεκ-Λάντι και τον Στρατηγό Έλντακ Θέζεντηχ – τον αρχηγό των δυνάμεων που είχαν έρθει από τη Ρόδα. Μίλησαν μέσα σ'ένα μεγάλο θωρακισμένο άρμα, ενώ και η Ευμενίδα Νοράλνω ήταν εκεί, καθώς και ο Στρατηγός Φρανκ Μάριλθηχ και η Στρατηγός Καρολίνα Ευκάλυπτη, των δυνάμεων της Αμυντικής Συμμαχίας. Επίσης, κοντά τους βρίσκονταν διάφοροι άλλοι διοικητές του στρατεύματος της Α' Κατωρίγιας και της Ρόδας. Και η Ολντράθα δεν ήταν μακριά από τον Βόρκεραμ, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια γύρω του, όπως και η Νορέλτα-Βορ. Η Μιράντα είχε μείνει πίσω, στον Ευγενή, για να είναι κοντά στους Φίλους, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν μαζί της.

Ο Βόρκεραμ έμαθε για τις λεπτομέρειες των χτεσινών συγκρούσεων στην Ατμοφόρο, που είχαν ως αποτέλεσμα να διωχτούν από εκεί οι υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Αλλά δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να κρατήσουν την Ατμοφόρο,» είπε, αποφασιστικά, ο Έσπαρεκ-Λάντι. «Είναι πολύ σημαντική. Και κατάφεραν να μας διώξουν μόνο επειδή είχαν πλέον κουράσει την άμυνά μας εκεί και επειδή μας είχαν περικυκλώσει. Τώρα, που έχουμε στο πλευρό μας τους δικούς σου μαχητές, Βόρκεραμ, καθώς και τους μαχητές της Ρόδας, θα τους νικήσουμε. Δεν θα τους απωθήσουμε μονάχα από την Ατμοφόρο, αλλά και από ολόκληρη την Α' Κατωρίγια αν προσπαθήσουμε!»

«Γι'αυτό είμαστε εδώ: για να προσπαθήσουμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, καθώς συζητούσαν όρθιοι μέσα στο θωρακισμένο άρμα, στεκόμενοι γύρω από ένα τραπε-

ζάκι με έναν χάρτη-ολόγραμμα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας να αιωρείται από πάνω του.

«Είδα χτες ότι έχετε μαζί σας εκείνα τα τέρατα που είχε κι ο φωτοδαίμονας,» είπε ο Έσπαρεκ-Λάντι. «Τα μηχανικά όντα με τα πλοκάμια. Νομίζω, μάλιστα, πως εσείς έχετε περισσότερα απ'ό,τι είχε αυτός – ο οποίος πρέπει να είναι νεκρός πλέον, σύμφωνα με κάποιες πληροφορίες μου.»

«Νεκρός είναι,» επιβεβαίωσε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Έσπαρεκ συνοφρυώθηκε. «Εσείς το κανονίσατε κάπως;»

«Δεν έχει σημασία. Είναι νεκρός. Δεν πρόκειται να σας ξαναενοχλήσει.»

«Αυτό είναι, αναμφίβολα, καλό. Αλλά πώς ελέγχετε τα τέρατα με τα πλοκάμια, Βόρκεραμ; Με τι τρόπο;»

«Πολύ φοβάμαι ότι δεν γίνεται να σου δώσω απάντηση,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Είναι... μια αρκετά μυστική υπόθεση. Μη φοβάσαι, όμως, δεν πρόκειται να στραφούν εναντίον των μαχητών σου.»

«Το κατάλαβα ήδη αυτό, από τις συγκρούσεις χτες στον Ευγενή.»

»Τα συγκεκριμένα όντα είναι *πανίσχυρα*, Βόρκεραμ. Τίποτα δεν μπορεί να τα βλάψει, ενώ εκείνα χτυπάνε τα πάντα με καταστροφική δύναμη. Αν τα χρησιμοποιήσουμε σωστά, μπορούμε να ξαναπάρουμε την Ατμοφόρο πολύ γρήγορα – και, γενικά, να νικήσουμε τον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Ο Βόρκεραμ θυμήθηκε τις προειδοποιήσεις της Μιράντας σχετικά με τους Φίλους–

(...όσο είμαι κοντά τους, όσο με βλέπουν, όσο μπορώ να επικοινωνώ κάπως μαζί τους, θα είναι συνεργάσιμοι κατά πάσα πιθανότητα. Τίποτε άλλο δεν μπορώ να υποσχεθώ. Αν τύχει, για τον οποιονδήποτε λόγο, να φύγουν από τον έλεγχό μου, τότε δεν ξέρω τι ίσως να συμβεί...)

–και είπε: «Σίγουρα θα μας βοηθήσουν πολύ, Έσπαρεκ. Αλλά δεν πρέπει να βασιζόμαστε απόλυτα σ'αυτά.»

«Μα δεν υπάρχει τίποτα που μπορεί να τα διαλύσει. Έτσι δεν είναι; Υπάρχει κάτι που τα καταστρέφει;»

«Δεν γνωρίζω. Μέχρι στιγμής δεν έχω δει τίποτα να τα βλάπτει. Όμως αυτό δεν σημαίνει πως είναι άτρωτα – πράγμα που οφείλουμε να έχουμε υπόψη μας.»

«Πού τα βρήκες, Βόρκεραμ; Πώς ονομάζονται;»

«Φίλους τα λέμε, και έχουν έρθει από άλλη διάσταση. Για να καταλάβεις περίπου την κατάσταση, θα σου πω μόνο ότι μία από εμάς τα κατευθύνει με κάποιου είδους ενέργεια που έχει μέσα της. Αν ξεφύγουν απ'τον έλεγχό της – πράγμα απίθανο αλλά όχι αδύνατο – ίσως να αποδειχτούν επικίνδυνα για όλους μας. Αντιλαμβάνεσαι τι σου λέω;»

«Αντιλαμβάνομαι,» αποκρίθηκε ο Έσπαρεκ-Λάντι, συνοφρυωμένος, σκεπτικός.

Ο Στρατηγός Έλντακ Θέξεντηχ ρώτησε: «Γιατί δεν μας λες περισσότερα γι'αυτά τα μηχανικά όντα; Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος;»

«Ναι,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «υπάρχει. Πρώτον, δεν είναι κάτι που έχω το δικαίωμα να αποκαλύψω στον καθένα. Δεύτερον, ούτε εγώ δεν ξέρω λεπτομέρειες για τους Φίλους. Είναι μυστηριώδεις ακόμα και για εμένα.»

«Και η γυναίκα που τους ελέγχει; Είπες ότι είναι μία από εσάς, σωστά;»

«Ναι.»

«Ποια είναι; Βρίσκεται εδώ, τώρα;» Ο αρχηγός των δυνάμεων της Ρόδας κοίταξε προς τη μεριά της Ολντράθα και της Νορέλτα-Βορ – μάλλον επειδή του έμοιαζαν αταίριαστες, υπέθεσε ο Βόρκεραμ, επειδή δεν φαίνονταν αμέσως για στρατιωτικοί, όπως η Ευμενίδα.

«Όχι, δεν βρίσκεται εδώ. Είναι μαζί με τους Φίλους. Και δεν χρειάζεται να γνωρίζετε το όνομά της. Είναι προσωπική μου φίλη, και την εμπιστεύομαι.»

«Εντάξει,» παρενέβη ο Έσπαρεκ-Λάντι. «το ποια είναι αυτή η... η ελέγκτρια δεν μας απασχολεί και τόσο. Το θέμα τώρα είναι πώς θα χρησιμοποιήσουμε τους Φίλους για να πάρουμε ξανά την Ατμοφόρο και να κατατροπώσουμε τις δυνάμεις του Ποιητή. Όπως βλέπεις εδώ» – έδειξε τον χάρτη-ολόγραμμα πάνω από το τραπέζακι – «χτυπάνε όλα μας τα λιμάνια, αν και όχι σφοδρά ακόμα, και έχουν κατακτήσει ολόκληρη τη βορειοανατολική μεριά της συνοικίας...»

Η Μιράντα καθόταν μέσα στο εξάτροχο φορτηγό που είχε για τους Φίλους, ενώ οι ίδιοι δεν ήταν μέσα τώρα. βρισκονταν τριγύ-

ρω, βγάζοντας μελωδικούς ήχους κάπου-κάπου, αναβοσβήνοντας τα φωτάκια τους, ανασαλεύοντας τα πλοκάμια τους. Τα ενεργειακά τους μέταλλα λαμπύριζαν αχνά μες στο πρωινό φως.

Ο Αλέξανδρος καθόταν δίπλα στη Μιράντα, μ'ένα χάρτινο ποτήρι καφέ στα χέρια. «Ξέρεις τι αναρωτιέμαι;» είπε.

«Τι;»

«Τι θα κάνει η Κορίνα για να μας σταματήσει. Για να σταματήσει τους Φίλους. Γιατί, αν δεν κάνει κάτι, τότε είναι σίγουρο πως θα κατατροπώσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Οι Φίλοι δεν μπορούν να ηττηθούν από καμία δύναμη.»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε καθώς θυμόταν το χτεσινοβραδινό όνειρο με την Κορίνα. Δεν της έμοιαζε με απλή σύμπτωση που, σήμερα το πρωί, ο Αλέξανδρος αναφερόταν στο ίδιο πράγμα ακριβώς. Ήταν σαν η Πόλη να ήθελε να την προειδοποιήσει. «Από καμία δύναμη; Μην είσαι και τόσο βέβαιος γι'αυτό, Αλέξανδρε.»

«Τι μπορεί να τους χτυπήσει; Μόνο κάτι σαν τον Διόφαντο. Αλλά δεν έχουν τέτοιο πράγμα στη διάθεσή τους οι εχθροί μας.»

«Πάω στοίχημα πως τα ενεργειακά κανόνια μπορούν να καταστρέψουν τους Φίλους. Ίσως όχι με τις πρώτες δυο, τρεις ριπές – ίσως – όμως σίγουρα με περισσότερες μπορούν. Τα ενεργειακά μέταλλα των Φίλων είναι ισχυρά αλλά όχι τόσο ισχυρά ώστε να αντέχουν το στιδήποτε. Και τα πλοκάμια τους είναι ευάλωτα ακόμα και σε σφαίρες, αν και ανθεκτικά.»

«Τα αναπλάθουν, όμως, τα πλοκάμια, όταν τα έχουν χάσει, δεν τα αναπλάθουν;»

Η Μιράντα ένευσε.

«Κι αν τα ενεργειακά κανόνια κατέστρεφαν τους Φίλους, τότε οι δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας δεν θα είχαν διαλύσει αυτούς που ακολουθούσαν τον Διόφαντο;»

«Πάω στοίχημα πως ο Διόφαντος τούς καθοδηγούσε έτσι ώστε να αποφεύγουν τα ενεργειακά κανόνια. Κι επίσης πιθανώς να μπορούσε να τα καταστρέψει ο ίδιος· ήταν ενεργειακή οντότητα, μην ξεχνάς. Επιπλέον, οι δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας δεν είχαν χρόνο να εστιαστούν πλήρως στα Εκτρώματα· είχαν να αντιμετωπίσουν, συγχρόνως, τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Φοβάσαι, δηλαδή, ότι τώρα οι Φίλοι ίσως να κινδυνεύουν από ενεργειακά κανόνια;»

«Αν βρεθούν μέσα σε διασταυρούμενα πυρά, ναι, φοβάμαι γι' αυτούς.»

«Κανείς δεν έχει τόσα πολλά ενεργειακά κανόνια στη διάθεσή του,» είπε ο Αλέξανδρος. «Οι Φίλοι θα μας δώσουν τη νίκη. Εκτός αν η Κορίνα έχει τίποτα στο μυαλό της.»

Η Κορίνα πάλι... σκέφτηκε η Μιράντα. Τι μπορεί να έχει στο μυαλό της; Χτες βράδυ, προφανώς ήλπιζε να κάνει τη Μιράντα να απομακρύνει τους Φίλους από εδώ και είχε αποτύχει. Τι να σχεδίαζε τώρα; Ίσως να ήθελε όντως ειρήνη, όμως δεν ήθελε να ηττηθεί ο Αλυσοδεμένος Ποιητής προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η ειρήνη.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος, έχοντας μάθει πλέον καλά τις εκφράσεις της. «Υποψιάζεσαι ότι μπορεί η Κορίνα πράγματι να κάνει κάτι;»

«Με επισκέφτηκε χτες βράδυ, Αλέξανδρε.»

«Σε επισκέφτηκε;»

«Στο όνειρό μου.»

«Πώς μπορεί να το κάνει αυτό; Δεν έχει πια το φυλαχτό. Ή λέει ψέματα;» Όπως εξαρχής υποψιαζόμουν, πρόσθεσε νοερά, και καμιά σας – καμιά θυγατέρα της Πόλης – δεν ήθελε να μ'ακούσει!

«Δεν λέει ψέματα. Και το ίδιο τη ρώτησα κι εγώ. Μου απάντησε ότι έχει ανακαλύψει τον Δρόμο των Ονείρων – έναν κρυφό δρόμο που προσωπικά δεν γνωρίζω.»

Υπέροχα, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, καθώς θυμόταν τι είχε κάνει η Κορίνα την τελευταία φορά που είχε εισβάλει στα δικά του όνειρα. Δεν έχει το φυλαχτό αλλά έχει βρει άλλους τρόπους να κατορθώνει παρόμοια εξωφρενικά πράγματα – η καταραμένη!

«Και μου ζήτησε να μη χρησιμοποιήσω τους Φίλους εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή,» συνέχισε η Μιράντα.

«Φυσικά δεν πρόκειται να την ακούσεις, έτσι;»

«Σ'ένα πράγμα έχει δίκιο, Αλέξανδρε: οι Φίλοι δεν ανήκουν σε τούτη τη διάσταση. Δεν έπρεπε ποτέ να βρίσκονταν εδώ. Όμως, τώρα που είναι εδώ, νομίζω πως μπορούν να μας βοηθήσουν ίσως να σταματήσουμε τον πόλεμο.»

«Να τον σταματήσουμε;»

«Ναι. Αν η βοήθειά τους έχει ως αποτέλεσμα λιγότερες συγκρούσεις να γίνουν, αυτό δεν μπορεί παρά να είναι καλό.»

«Και τι απάντησες στην Κορίνα;»

«Ό,τι άκουσες.»

Ευτυχώς, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, καταλαβαίνοντας πως οι Φίλοι θα ήταν μεγάλο πλεονέκτημα στις συμπλοκές που θα ακολουθούσαν. Δεν έπρεπε τώρα να τους χάσουν.

Η Καρζένθα-Σολ δεν πρόσταξε να συνεχίσουν τον πόλεμο σήμερα. Πρόσταξε να μείνουν στην Ατμοφόρο και να φρουρούν καλά τις περιοχές που είχαν ως τώρα κατακτήσει. Να ανασυγκροτηθούν.

Φοβόταν να δώσει διαταγή να προχωρήσουν γιατί, εκτός των άλλων, είχε στο μυαλό της αυτά τα Εκτρώματα της Μιράντας. Όπου κι αν πήγαιναν οι μαχητές της, κατά πάσα πιθανότητα, θα τα συναντούσαν. Δεκαπέντε μηχανικά όντα με πλοκάμια, που τίποτα δεν τα έβλαπτε και μπορούσαν να καταστρέψουν τα πάντα. *Χρειαζόμαστε ένα καλό σχέδιο για να τα βγάλουμε από τη μέση.* Και η Καρζένθα νόμιζε πως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, καλύτερα ν'άφηνε τον εχθρό να έρθει αυτός προς το μέρος της. Θα ήταν, έτσι, ευκολότερο για εκείνη να δράσει εναντίον των Εκτρωμάτων.

Είχε μπροστά της χάρτες της Α' Κατωρίγιας και έκανε σχέδια. Ο Κάδμος ήταν κοντά της, καθώς και ο Άλβερακ, ο Σολάμνης'μορ, η Μορτένκ'μορ, ο Σκυφτός Στίβεν των Ξεπεσμένων Ιερέων, κάποιοι ακόμα αρχισυμμορίτες, και κάποιοι μισθοφόροι. Ο Ζιλμόρος δεν ήταν εδώ, ούτε η Τζέσικα· και η Καρζένθα δεν αισθανόταν να της λείπουν, αλλά αναρωτιόταν τι άλλες δουλειές μπορεί να είχαν. Αυτοί οι δυο ήταν επικίνδυνοι, και πιθανώς να έκαναν ανοησίες που θα τους έβαζαν όλους σε κίνδυνο.

Η Κορίνα βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο με την Καρζένθα-Σολ, τον Κάδμο, και τους υπόλοιπους αλλά δεν στεκόταν κοντά στο τραπέζι όπου ήταν απλωμένοι οι χάρτες της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Βρισκόταν παραδίπλα, συζητώντας με μια μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων και δύο μάγους του τάγματος των Ερευνητών. Δεν έδινε ση-

μασία στα πολεμικά σχέδια της Καρζένθα, ούτε η Καρζένθα άκουγε τι κουβέντιαζε η Θυγατέρα της Πόλης με τους μάγους.

Η Κορίνα τούς εξηγούσε την κατάσταση με τη Μιράντα και τα Εκτρώματα, αν και χωρίς να κατονομάζει την Αδελφή της. Τους έλεγε για μια γυναίκα που είχε πάρει μέσα της (για κάποιο λόγο) την πρωταρχική ενέργεια μιας μικρής διάστασης, και μέσω αυτής της ενέργειας μπορούσε να ελέγχει κάποια πλάσματα που προέρχονταν από τη συγκεκριμένη διάσταση. Όχι, δηλαδή, να τα χειρίζεται σαν να είναι άβουλα, όμως αυτά τα πλάσματα την εμπιστεύονταν, γιατί εδώ, στη Ρελκάμνια, την έβλεπαν ως τη μοναδική οντότητα από τον τόπο τους.

«Υπάρχει τρόπος να κλέψουμε από μέσα της την ενέργεια που τα κάνει φιλικά προς εκείνη;» ρώτησε η Κορίνα.

Οι μάγοι αλληλοκοιτάχτηκαν, και ο ένας από τους Ερευνητές τής είπε: «Δεν είναι απλή υπόθεση. Όχι αν δεν έχουμε μπροστά μας αυτή τη γυναίκα που μας λέτε. Πρέπει να γίνει στοιχειακή ανάλυση του σώματός της, για να διαπιστώσουμε τι ακριβώς συμβαίνει.»

Ο άλλος Ερευνητής ρώτησε: «Μιλάτε θεωρητικά, κυρία, ή πρόκειται για πραγματικό πρόσωπο;»

«Για πραγματικό πρόσωπο πρόκειται,» τους διαβεβαίωσε η Κορίνα. «Και τα πλάσματα που βρίσκονται υπό τον έλεγχό της είναι επικίνδυνα για όλους μας.»

Οι ματιές των μάγων έγιναν ερωτηματικές.

«Είναι τα ίδια μηχανικά όντα που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του Διόφαντου, του φωτεινού δαίμονα. Εκείνος τώρα είναι νεκρός, αλλά τα τέρατα με τα πλοκάμια ζουν. Και είναι ακόμα περισσότερα από πριν.»

«Και τα κατευθύνει αυτή η γυναίκα;» είπε η Βιοσκόπος. «Ποια είναι;»

«Μια φίλη του Βόρκεραμ-Βορ. Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν, είναι σημαντικό να την κάνουμε να χάσει τον έλεγχό της επάνω τους. Υπάρχει κάποιος τρόπος;»

Οι μάγοι έμειναν σιωπηλοί για λίγο ενώ, ξανά, αλληλοκοιτάζονταν. Και η Κορίνα πήρε την ίδια απάντηση με πριν: έπρεπε να γίνει κάποια στοιχειακή ανάλυση, πρώτα.

«Αυτό αποκλείεται να συμβεί,» τους είπε. «Χωρίς να κάνετε στοιχειακή ανάλυση, τι λύση μπορείτε να προτείνετε;»

«Δεν υπάρχει λύση, κυρία,» απάντησε ο Ερευνητής που είχε εξαρχής μιλήσει για τη στοιχειακή ανάλυση. «Εκτός απ'το να τη σκοτώσετε, ίσως. Μια επιχείρηση δολοφονίας. Δεν είμαι, όμως, ειδικός σε τέτοια θέματα...»

Ο άλλος μάγος και η μάγισσα έγνεψαν καταφατικά.

«Με τη μαγεία σας, δεν μπορείτε κάπως να μπλοκάρετε την ενέργεια που βρίσκεται μες στη γυναίκα;» ρώτησε η Κορίνα.

«Θεωρητικά, αυτό ίσως να γίνεται. Εξαρτάται, βέβαια, και τι είδους ενέργεια είναι. Υποθέτω, όχι ήπια, όπως ζωτική ενέργεια, σωστά; Πρέπει να είναι κάποια μορφή *δραστικής* ενέργειας...»

«Το ίδιο υποθέτω κι εγώ,» είπε η Κορίνα.

«Σ'αυτή την περίπτωση, ίσως να είναι εφικτό να κάνουμε κάτι με Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, ή Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου. Θα πρέπει, όμως, να είμαστε κοντά στη συγκεκριμένη γυναίκα: θα πρέπει να τη βλέπουμε. Δεν γίνεται αυτό εξ αποστάσεως, και σίγουρα όχι χωρίς οπτική επαφή με τον στόχο.»

Ο άλλος μάγος και η μάγισσα έγνεψαν καταφατικά πάλι.

«Το καλύτερο, όμως,» συνέχισε ο μάγος που μιλούσε, «θα ήταν να τη δολοφονήσετε, νομίζω. Αν κάποιος μπορεί να φτάσει τόσο κοντά της ώστε να κάνει ξόρκι εναντίον της, τότε μπορεί άνετα και να τη σκοτώσει με πιστόλι. Επιπλέον, τα αποτελέσματα των ξορκιών είναι προσωρινά: δεν—»

«Δεν τη θέλω νεκρή,» τον διέκοψε η Κορίνα: και ρώτησε: «Αν υπάρχει τρόπος να πάμε κοντά της, εσείς θα έρθετε να δοκιμάσετε τα ξόρκια σας επάνω της;»

Η μάγισσα είπε αμέσως (μάλλον φοβισμένη): «Εγώ δεν ασχολούμαι με τέτοια ξόρκια που έχουν να κάνουν με δραστικές ενέργειες, κυρία. Αν το θέμα αφορούσε ζωτική ενέργεια, ίσως να... αλλά τώρα, όχι...»

Οι άλλοι δύο μάγοι αλληλοκοιτάζονταν, κι εκείνος που μέχρι στιγμής μιλούσε περισσότερο – ένας ψηλόλιγνος τύπος με πορφυρό δέρμα – είπε: «Ενημερώστε μας και θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε.»

Είχαν περάσει τη νύχτα μέσα σ'ένα εγκαταλειμμένο διαμέρισμα μιας ανάποδης πολυκατοικίας της Σεριμαύκω, και τώρα που είχε ξημερώσει βγήκαν στους υπόγειους δρόμους της για να κλέψουν

οχήματα. Η Άνμα και η Φοίβη παρατηρούσαν τα πολεοσημάδια· ο Μάικλ και η Φοριντέλα-Ράο (που το κρυολόγημά τους είχε υποχωρήσει λιγάκι σήμερα) ακολουθούσαν, με τα όπλα τους κρυμμένα μες στα ρούχα τους αλλά πάντοτε έτοιμα. Η περιφέρεια ήταν αξιοσημείωτα ήσυχη, καθώς οι κάτοικοί της πρέπει να φοβόνταν ότι σύντομα ο πόλεμος μπορεί να εξαπλωνόταν κι εδώ. Στρατιωτικές δυνάμεις περιφέρονταν στους δρόμους – περιπολίες. Οι θυγατέρες της Πόλης φρόντιζαν να τις αποφεύγουν, γιατί, σε τέτοιες καταστάσεις, τέσσερις τυχαίοι διαβάτες δεν αποκλείεται να φαίνονταν ύποπτοι – πιθανοί δολιοφθορείς ή κατάσκοποι.

Σύντομα βρήκαν δύο οχήματα που μπορούσαν εύκολα να κλέψουν: ένα δίκυκλο κι ένα τετράκυκλο, σταθμευμένα κοντά-κοντά σ'ένα υπόγειο σοκάκι. Η Άνμα φρόντισε να ενεργοποιήσει τις μηχανές τους σπάζοντας καλύμματα και σκαλίζοντας καλώδια. Δεν ήταν και τόσο διακριτική διαδικασία, ούτε τόσο γρήγορη, αλλά εδώ όπου βρίσκονταν δεν τους κυνηγούσε ο χρόνος και δεν τους ενδιέφερε η διακριτικότητα.

«Θα μπορούσαμε να είχαμε κλέψει και το όχημα της τελευταίας περιπολίας,» είπε η Φοίβη, ανεβαίνοντας στο δίκυκλο όταν η μηχανή του είχε αρχίσει να μουγκρίζει.

«Μας το είπες ήδη μία φορά, Αδελφή μου. Έχεις πρόβλημα με το να μην σκοτώνουμε κόσμο; Τις προάλλες μας έλεγες πως δεν σκοτώνεις χωρίς λόγο.»

«Υπήρχε λόγος: Θέλαμε το όχημά τους. Τέλος πάντων· αυτά είναι καλύτερα. Δεν φαίνονται για πολεμικά, και δεν έχουν επάνω τους το έμβλημα της Α' Κατωρίγιας, άρα πιο εύκολα θα πλησιάσουμε μαζί τους τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Βλέπεις λοιπόν; Η Πόλη φροντίζει για όλα.» Η Άνμα μπήκε στο τετράκυκλο όχημα, μέσα στο οποίο ήδη βρίσκονταν ο Μάικλ και η Φοριντέλα, ο πρώτος καθισμένος στη θέση του συνοδηγού, η δεύτερη απλωμένη στο πίσω κάθισμα.

«Θα μου λείψει εκείνο το παλιό φορτηγό,» είπε η Άνμα, καθώς πατούσε το πετάλι και γύριζε το τιμόνι, ακολουθώντας τη Φοίβη που είχε ξεκινήσει το δίκυκλό της.

Βγήκαν από τις σήραγγες της Σεριμαύκω και οδήγησαν επάνω στους επίγειους δρόμους και τις γέφυρές της, προσέχοντας να περνάνε από

τα κενά της αντίληψης των περιπολιών της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, κατευθυνόμενες ανατολικά, προς την Ατμοφόρο· γιατί, ακόμα και να μην ήξεραν ότι εκεί γινόταν πόλεμος, διάβαζαν στα σημάδια της Πόλης για «κατάκτηση» από εκείνη τη μεριά. Ερχόταν σαν αντήχηση, σαν απόμακρη αντανάκλαση, μέσα από τους δρόμους και τις λεωφόρους. Κι αν ο Κάδμος Ανθοτέχνης βρισκόταν στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, τότε σίγουρα εκεί πρέπει να ήταν.

Είμαστε κοντά του τώρα, σκέφτηκε η Άνμα. Πολύ κοντά του.

Τι πρέπει να κάνω; Η αλήθεια ήταν πως φοβόταν λιγάκι να αναμετρηθεί με τη Φοίβη. Στην τελευταία τους αναμέτρηση, όταν η Άνμα είχε προσπαθήσει ξανά να την κρατήσει μακριά από τον στόχο της, η Αδελφή της είχε αποδειχτεί πιο δυνατή από εκείνη...

Αν όμως η δουλειά μου δεν είναι να σώσω τον Ανθοτέχνη, τότε γιατί η Πόλη μ'έχει οδηγήσει εδώ;

Αν ο Ανθοτέχνης σκοτωνόταν, οι στρατοί του θα ελέγχονταν από παράφρονες κακούργους σαν τον Ζιλμόρο των Σκοταδιστών και από πολεμοκάπηλους καιροσκόπους σαν τον Βάρνελ-Αλντ. Τα πράγματα θα χειροτέρευαν· δεν μπορεί να καλυτέρευαν, ό,τι κι αν πίστευε η Φοριντέλα-Ράο. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, αν τον είχε καταλάβει καλά η Άνμα, ήταν ιδεαλιστής· και λιγάκι ανόητος, ίσως, μέσα στον ιδεαλισμό του. Οι άλλοι δεν του έμοιαζαν. Επιπλέον, ο Ανθοτέχνης ήταν δημιουργία της Κορίνας, και η Κορίνα, υπέθετε η Άνμα, μπορούσε να τον ελέγχει ως ένα βαθμό. Μπορούσε να τον κάνει να σταματήσει τον πόλεμο. Με τους άλλους, όμως, τα πράγματα αποκλείεται να ήταν το ίδιο εύκολα – ακόμα και για μια ραδιούργο καριόλα σαν εκείνη.

Ο Ανθοτέχνης δεν πρέπει να πεθάνει. Η Άνμα αισθανόταν βέβαιη γι' αυτό. Αλλά δεν ήθελε να το έχει και πολύ στο μυαλό της, γιατί φοβόταν ότι ίσως η ανώμαλη Αδελφή της να καταλάβαινε πως είχε από κοντά κάποια που σκόπευε να την κοντράρει... και τότε... *τότε θα γίνει της πουτάνας του Σκοτοδαίμονος εδώ πέρα.*

Σε μισή ώρα είχαν φτάσει στα σύνορα Ατμοφόρου και Σεριμαύκω, και είδαν ότι η πρώτη ήταν κατακτημένη από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Δεν χρειαζόταν καν να το διαβάσουν στα πολεοσημάδια. Ήταν φανερό. Οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας είχαν οχυρωθεί στα όρια ανάμεσα στις δύο περιφέρειες, κι αντίκρυ τους, στο βάθος

των δρόμων, στις οροφές και στα μπαλκόνια των οικοδομημάτων, στις γέφυρες, φαίνονταν πολεμικά οχήματα και μεγάλα όπλα, πάνω από τα οποία ελικόπτερα περιφέρονταν – οι μαχητές του Κάδμου Ανθοτέχνη.

Κανείς, όμως, δεν είχε ξεκινήσει εχθροπραξίες ακόμα. Η Πόλη μιλούσε για «προσωρινή ειρήνη», για «επικείμενη σύγκρουση».

Η Φοίβη σταμάτησε το δίκυκλό της, και η Άνμα σταμάτησε το τετράκυκλο δίπλα της.

Η Νύφη του Χάροντα είπε: «Πρέπει να περάσουμε αθέατες από τους φύλακες, Αδελφή μου. Είσαι έτοιμη; Ή, μήπως, προτιμάς να μείνεις πίσω; Καλύτερα για εσένα, θα έλεγα – δεν έχεις δουλειά εδώ.»

Η Άνμα αναρωτήθηκε: *Το έχει καταλάβει; Το ξέρει ότι πλέον την ακολουθώ όχι μόνο για τη Φοριντέλα αλλά και για να την αποτρέψω απ'το να σκοτώσει τον Ανθοτέχνη;* «Θα έρθω,» αποκρίθηκε.

«Φυσικά και έρθουμε, Φοίβη!» είπε η Φοριντέλα-Ράο από το πίσω κάθισμα. «Σου υποσχέθηκα ότι θα σε βοηθήσω να τον σκοτώσεις, και θα σε βοηθήσω – με ό,τι τρόπο μπορώ!»

Τι ανόητη που είσαι, γαμώτο... μούγκρισε εσωτερικά η Άνμα, αλλά προτίμησε να μη μιλήσει.

Η Νύφη του Χάροντα έβαλε πάλι τους τροχούς του δίκυκλού της σε κίνηση, και η Άνμα την ακολούθησε.

/44\

Οι υπερασπιστές της Φιλήκοης βρίσκονται περικυκλωμένοι, πνιγμένοι από εχθρικές δυνάμεις, ενώ σύμμαχοι έρχονται να τους συντρέξουν, δολιοφθορείς τούς χτυπάνε εκ των έσω, και ο Υπέρτατος Ήχος προβλέπει σύντομα αλλαγή καθεστώτος· ο Στρατάρχης Βύρων Σεισμόδωρος προειδοποιεί την Αμάντα Πολύεργη για το χειρότερο.

Την ίδια νύχτα που εισέβαλαν στη Φιλήκοη από την κατεστραμμένη περιοχή, ο Βίρντακ ο Σκληρός και η ομάδα του ξεκίνησαν τις δολιοφθορές, καταστρέφοντας αμυντικούς οπλισμούς, οχήματα, και οχυρωματικά έργα στην Άδοτη και στην Τεχνότροπη. Σύντομα ήρθαν και σε επαφή με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων, η οποία έκανε επίσης κάποιες καταστροφές μες στο σκοτάδι. Οι υπερασπιστές της συνοικίας δυσκολεύονταν να σταματήσουν τη Σέχτα, και η ομάδα του Βίρντακ, σε όλες τις περιπτώσεις, κατόρθωσε να περάσει απαρατήρητη και να κάνει τη δουλειά της. Μόνο μία φορά τούς παρεμπόδισαν και τους έτρεψαν σε φυγή, κυνηγημένους από πύρα. Τους καταδίωξαν αλλά, καθώς τους πλησίαζαν, η Σέχτα τούς υποβοήθησε να ξεφύγουν, χτυπώντας τους μαχητές της Φιλήκοης με αλλόκοτους ήχους που λόγχιζαν τα μυαλά τους και δονούσαν τα όπλα μέσα στα χέρια τους.

Ο Υπέρτατος Ήχος, ο αρχηγός της Σέχτας, συνάντησε τον Βίρντακ τον Σκληρό σ'έναν υπόγειο δρόμο. «Ο Βάρνελ-Αλντ σ'έστειλε, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μισθοφόρος.

«Είσαι από τη Β' Κατωρίγια;»

«Όχι· από τη Μεγαλοδιάβατη.»

«Α, μάλιστα... Ωραία. Τουλάχιστον, ο Πολιτάρχης αποφάσισε να κάνει κάτι περισσότερο απ'το νάχει τους δικούς του στα σύνορα για να ρίχνουν απόμακρες ριπές. Σε καλωσορίζω σε μια Φιλήκοη που σύντομα θα είναι πολύ διαφορετική, φίλε.»

«Δε μ'ενδιαφέρουν εμένα αυτά τα πολιτικά. Ο Βάρνελ-Αλντ πληρώνει για τούτες τις δουλειές: αυτό μ'ενδιαφέρει.»

Ο Υπέρτατος Ήχος – μαυρόδερμος, λευκομάλλης, λιγνός σαν μπα-
στούνι, εντυπωσιακός στην όψη παρά το μέτριο ανάστημά του – μει-
δίασε πλατιά. «Ό,τι γουστάρει ο καθένας, φίλε.

»Αλλά, δε μου λες, να κάνω μια ερώτηση;»

«Τι;»

«Ξέρεις κάποια που τη λένε Κορίνα και που είναι στενή σύμμαχος
του Βάρνελ-Αλντ και του Αλυσοδεμένου Ποιητή; Μια πολύ περίεργη
τύπισσα με κόκκινο δέρμα και ξανθά μαλλιά, που συνήθως κρύβει το
πρόσωπό της.»

Ο Βίρντακ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Γιατί;»

«Απλώς αναρωτιόμουν...»

Το επόμενο πρωί, οι δολιοφθορές συνεχίστηκαν από την ομάδα του
Βίρντακ του Σκληρού, καθώς και τα ηχητικά χτυπήματα από τη Σέχτα
των Άδηλων Ήχων. Συγχρόνως, πόλεμος διεξαγόταν μέσα στην Εύ-
χρωμη και στην Ακουστή, ανάμεσα στους υπέρμαχους της Φιλήκοης
και στις ορδές των συμμοριών που είχαν έρθει από τη Σκορπιστή. Οι
άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών είχαν ήδη κατακτήσει την Ηχώχρονη
στα βορειοανατολικά και συγκρούονταν με τους Φιλήκοους στα όριά
της με την Τεχνότροπη. Οι δυνάμεις του Βάρνελ-Αλντ παρέμεναν στα
σύνορα της Β' Κατωρίγιας, κάνοντας μακρινές επιθέσεις εναντίον της
Φιλήκοης, αναγκάζοντάς την να έχει κάποιους από τους μαχητές της
εκεί, από φόβο μήπως ο εχθρός, βρίσκοντας αφύλαχτα τα σύνορα, ει-
σβάλει.

Η Αμάντα Πολύεργη, η Πολιτάρχης της Φιλήκοης, παρακολουθούσε
τα γεγονότα αγχωμένη. Οι αναρχικές δυνάμεις που έπλητταν τη συ-
νοικία της από παντού ήταν πολλές και πολύ ισχυρές. Αυτός ο κατα-
ραμένος ο Βάρνελ-Αλντ είχε σηκώσει ολόκληρη θύελλα από κακούρ-
γους και εγκληματίες κατά της Φιλήκοης! Και οι μαχητές της Αμυντι-
κής Συμμαχίας δεν είχαν έρθει ακόμα. Γιατί αργούσαν;

«Ποιες είναι οι πιθανότητες να νικήσουμε χωρίς τη βοήθειά τους,
Στρατάρχη;» ρώτησε η Αμάντα τον Βύρωνα Σεισμόδωρο.

«Δε σκέφτομαι τις πιθανότητες τώρα, Εξοχότατη,» αποκρίθηκε εκεί-
νος. «Άλλα πράγματα με απασχολούν. Πολλά άλλα πράγματα.»

Αυτή την απάντηση η Αμάντα δεν τη θεώρησε καλή. Καθόλου. Ήταν
σαν ο Στρατάρχης της, ουσιαστικά, να *απέφευγε* να της απαντήσει.

Μέχρι το μεσημέρι, οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών, υποβοηθούμενοι από τις επιθέσεις της Σέχτα των Άδηλων Ήχων (και τα σαμποτάζ του Βίρντακ του Σκληρού), πέρασαν τα όρια της Ηχώχρονης μπαίνοντας στην Τεχνότροπη, ξεκινώντας οδομαχίες στους δρόμους, στις λεωφόρους, στις γέφυρες, και στις σήραγγές της· ενώ το μεγαλύτερο μέρος της Ακουστής και της Εύχρωμης βρισκόταν πλέον υπό την κυριαρχία των ορδών της Σκορπιστής. Η μισή Ακουστή ελεγχόταν από αυτούς τώρα.

Στη Βοερή δεν γίνονταν μάχες ακόμα, αλλά η περιφέρεια ήταν πολύ ευάλωτη στο σημείο όπου βρισκόταν, ανάμεσα στην κατακτημένη Ηχώχρονη και στην εν μέρει κατακτημένη Ακουστή. Οι Φιλήκοι διατηρούσαν κάποιες δυνάμεις εκεί γιατί *έπρεπε* να τις διατηρούν, αλλά ο Βύρων Σεισμόδωρος πολύ φοβόταν ότι αυτές οι δυνάμεις δεν θα επαρκούσαν για να εμποδίσουν μια εισβολή στη Βοερή.

Τότε ήταν που ήρθε η βοήθεια από την Αμυντική Συμμαχία, μπαίνοντας από τα σύνορα της Φιλήκης με την Επίστρωτη: πολεμικά οχήματα και αεροσκάφη σταλμένα από την Αμφίνομη, την Καλόπραγη, και την Κουρασμένη. Η Αμάντα Πολύεργη αισθάνθηκε ότι, επιτέλους, ίσως να είχαν κάποιες ελπίδες νίκης.

Αλλά η Πολιτάρχης δεν είχε υπολογίσει τα πράγματα και τόσο σωστά, όπως αποδείχτηκε. Οι δυνάμεις της Αμυντικής Συμμαχίας ήταν αρκετές για να κρατήσουν τους εχθρούς μακριά από την Άδοτη και την Ορνάλκω και να τους κάνουν να υποχωρήσουν από την Τεχνότροπη, όμως δεν μπορούσαν να βοηθήσουν τους υπέρμαχους της Φιλήκης να ξαναπάρουν την Ηχώχρονη· και, επίσης, ώσπου να βραδιάσει ολόκληρη η Ακουστή είχε κυριευθεί από τις συμμορίες της Σκορπιστής, ενώ οι ορδές τους είχαν κατακτήσει ακόμα μεγαλύτερο τμήμα της Εύχρωμης, απειλώντας πλέον να την καταλάβουν όλη.

Ο Βίρντακ ο Σκληρός άρχισε, μέσα στο σούρουπο, να χτυπά με δολιοφθορές τις δυνάμεις που είχαν έρθει από την Αμυντική Συμμαχία, και η Σέχτα των Άδηλων Ήχων τον βοήθησε. Οι ζημιές που προκλήθηκαν στο πολεμικό υλικό της Συμμαχίας ήταν αξιοσημείωτες, αλλά ο Βύρων Σεισμόδωρος, καλύτερα προετοιμασμένος τώρα για τους μυστηριώδεις δολιοφθορείς που τριγύριζαν μες στη συνοικία, παραλίγο να παγιδέψει τον Βίρντακ και τους δικούς του και να τους αφανίσει. Τους

περίμενε. Τους την είχε στημένη. Οι μισοί από την ομάδα του Σκληρού, που δεν ήταν μεγάλη, σκοτώθηκαν.

Η Αμάντα Πολύεργη είχε, προ πολλού, εγκαταλείψει τη βίλα της στα σύνορα Ακουστής και Βοερής και κατοικούσε πλέον σ'ένα καλά φρουρούμενο διαμέρισμα στην Άδοτη μαζί με τα δύο παιδιά της. Προσπαθούσε να επικοινωνήσει, από το απόγευμα σήμερα, με τον Χρίστο, αλλά δεν μπορούσε. Ο πρώην σύζυγός της έμενε στην Ακουστή, και η Αμάντα ανησυχούσε γι'αυτόν. *Φοβόταν* γι'αυτόν. Μπορεί να ήταν χωρισμένοι μα δεν μισιούνταν· μιλούσαν συχνά οι δυο τους, και ακόμα ενδιαφέρονταν ο ένας για τον άλλο. Απλά δεν μπορούσαν να συζούν, είχαν συμφωνήσει.

Πού ήταν τώρα ο Χρίστος; Η Αμάντα προσευχόταν στον Κρόνο να μην τον είχαν χτυπήσει οι συμμορίες που είχαν κατακτήσει την Ακουστή. Πρέπει να είχε φύγει, ή να είχε κρυφτεί, ίσως. Αλλά γιατί δεν είχε ενεργοποιημένο τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του; Τον είχε χάσει; Του είχε τελειώσει η ενέργεια και δεν είχε μπαταρία για ν'αλλάξει; Τι συνέβαινε, μα τον Κρόνο; *Δεν μπορεί να είναι νεκρός! Δεν μπορεί!*

Μέσα στη νύχτα, η Βοερή δέχτηκε επίθεση από βορρά και δύση συγχρόνως – από τους άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών στην Ηχώχρονη, και από τις ορδές της Σκορπιστής στην Ακουστή. Η Βοερή ήταν κλεισμένη ανάμεσά τους. Παγιδευμένη. Και η Σέχτα των Άδηλων Ήχων είχε ήδη γλιστρήσει εκεί χτυπώντας εκ των έσω τους λιγοστούς υπέρμαχούς της. Ο Βύρων Σεισμόδωρος δεν ήξερε τι να κάνει. Αν έστελνε περισσότερες δυνάμεις να υπερασπιστούν τη Βοερή, αυτές οι δυνάμεις θα έπρεπε να απομακρυνθούν από άλλα σημεία της συνοικίας. Σημεία πολύ πιο καίρια. Και πιθανώς να πήγαιναν χαμένες· πιθανώς *ούτως ή άλλως* η Βοερή να έπεφτε στα χέρια των κακούργων. Επομένως, αν και με βαριά καρδιά, ο Στρατάρχης πρόσταξε τους μαχητές που βρίσκονταν στη Βοερή να υποχωρήσουν στην Τεχνότροπη, τώρα, αμέσως, δίχως την παραμικρή καθυστέρηση. Μ'αυτό τον τρόπο, τουλάχιστον, δεν θα έχανε τις δυνάμεις που βρίσκονταν στη Βοερή, κι αυτές θα ενίσχυαν τις υπόλοιπες δυνάμεις της Φιλήκοης, στην Τεχνότροπη, στην Άδοτη, στην Εύχρωμη, και στην Ορνάλκω. Η Βοερή έπρεπε να θυσιάστεί *(Μια θυσία για σένα, Ρασιλλώ, Κυρά του Σιδήρου! Μια θυσία για σένα! Και βοήθησέ μας τώρα που έχουμε την ανάγκη σου! Βοήθησέ*

μας!) ώστε οι άλλες περιφέρειες να έχουν πιθανότητες να αντέξουν, σκεφτόταν ο Βύρων Σεισμόδωρος, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του ότι αυτή ήταν η πιο στρατηγική κίνηση. Αν και κάτι μέσα του επέμενε ότι ήταν μια δειλή κίνηση. Ότι ήταν, ουσιαστικά, προδοσία. Αυτή η φωνή, όμως, ήταν παράλογη, ήξερε ο Στρατάρχης της Φιλήκοης. Η Βοερή δεν μπορούσε ν'αντέξει εκεί όπου βρισκόταν. Αν την υπερασπίζονταν μέχρι τέλους, αυτό θα είχε αρνητικές επιπτώσεις για ολόκληρη τη συνοικία. *Και η δουλειά μου είναι, πρωτίστως, να προφυλάξω τη Φιλήκοη, όχι ένα καταδικασμένο τμήμα της.*

Οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών και οι συμμορίες της Σκορπιστής εισέβαλαν στη Βοερή καθώς η λιγοστή αντίσταση εκεί διαλυόταν. Κυρίευσαν την περιφέρεια και ξεκίνησαν τις λεηλασίες.

Ο Βύρων Σεισμόδωρος, μιλώντας με την Αμάντα Πολύεργη από κοντά μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο στην Άδοτη, της εξήγησε γιατί είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει τη Βοερή στα χέρια των κακούργων. Και δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της Πολιτάρχη, η οποία αισθανόταν πως ολόκληρος ο κόσμος κατέρρεε γύρω της, κομματίκομματι' και ένας τρομερός, αμείλικτος πανικός εισέβαλε στο μυαλό και στην καρδιά της. Τι θα γίνονταν τα παιδιά της; Και πού ήταν ο Χρίστος;

Το ξημέρωμα, η εικόνα στον χάρτη της Φιλήκοης δεν ήταν καθόλου καλή για το καθεστώς της. Όλη η βόρεια και η ανατολική μεριά ήταν κατακτημένες από τους άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών και τις συμμορίες της Σκορπιστής. Οι υπέρμαχοι της συνοικίας ήταν αποκλεισμένοι στο κέντρο της. Ο Υπέρτατος Ήχος διαισθανόταν ότι, επιτέλους – *επιτέλους*, ύστερα από τόσους χρόνους! – η απόλυτη κυριαρχία των Άδηλων Ήχων βρισκόταν κοντά. Τα πάντα, σύντομα, θα άλλαζαν στη Φιλήκοη. Η Παράφωνη Σκύλα θα γκρεμιζόταν, και ό,τι είχε απαγορευτεί από παλιά θα έπαυε να είναι απαγορευμένο. Οι Άδηλοι Ήχοι θα εκδικούνταν! Η συνοικία θα έφτανε στα ύψη που μπορούσε να φτάσει!

Οι συγκρούσεις είχαν ξεκινήσει μέσα στα βόρεια της Εύχρωμης, που δεν ήταν ακόμα πλήρως κατακτημένη, και στα σύνορα της Άδοτης και της Τεχνότροπης. Η τελευταία, δε, ήταν πολύ άσχημα περικυκλωμένη,

και ο Βίρντακ ο Σκληρός και η Σέχτα των Άδηλων Ήχων επικέντρωσαν τα ύπουλα χτυπήματά τους εκεί, για να υποβοηθήσουν στην ταχύτερη πτώση της. Την Ορνάλκω, στο δυτικότερο μέρος της Φιλήκοης, κανείς δεν την χτυπούσε. Μέχρι και η Σέχτα είχε κάνει ελάχιστες επιθέσεις εκεί εξαρχής. Μόνο οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ έριχναν μερικές ριπές από τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, σαν για εκφοβισμό περισσότερο. Αλλά ο Βύρων Σεισμόδωρος ήταν αναγκασμένος να έχει κάποιες δυνάμεις στην Ορνάλκω, γιατί πολύ φοβόταν πως, αν την εγκατέλειπε, ο εχθρός θα έμπαινε για να την κυριεύσει κάνοντας περίπατο. Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν πως αυτές οι δυνάμεις, όσο βρίσκονταν στην Ορνάλκω (όπου ήταν σχετικά άχρηστες), δεν μπορούσαν να βρίσκονται στην Άδοτη ή στην Τεχνότροπη, όπου η ανάγκη για επιπλέον μαχητές, οχήματα, αεροσκάφη, και πολεμοφόδια ήταν άμεση.

Πολύ πριν από το μεσημέρι, οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών και οι ορδές της Σκορπιστής διαπέρασαν την άμυνα στα σύνορα της Τεχνότροπης και μπήκαν στους δρόμους της, ξεκινώντας ξέφρενες οδομαχίες και προκαλώντας μεγάλες καταστροφές στα οικοδομήματα. Αλλά η περιφέρεια δεν ήταν ακόμα δική τους. Ούτε θα γινόταν δική τους τόσο εύκολα, ορκίστηκε ο Βύρων Σεισμόδωρος. Και όφειλε να παραδεχτεί ότι οι δυνάμεις από την Αμυντική Συμμαχία πολεμούσαν σθεναρά στο πλευρό του. Παρότι οι ζωές τους βρίσκονταν σε άμεσο κίνδυνο – ήταν καταφανές ότι η κατάσταση ήταν πολύ άσχημη – δεν έδειχναν τάση να τραπούν σε φυγή. Γενναίο από μέρος τους, παρατήρησε ο Βύρων, αλλά και λίγο ανόητο ίσως. *Η Ρασιλλώ ακόμα φαίνεται να ευνοεί περισσότερο τους κακούργους που μας πολεμάνε...*

Ο Στρατάρχης έπρεπε να προειδοποιήσει την Πολιτάρχη της συνοικίας. Όχι πως νόμιζε ότι η κυρία Πολύεργη δεν καταλάβαινε επαρκώς την κατάσταση, όμως εκείνος όφειλε να της μιλήσει, όφειλε να της πει ποια ήταν η εναλλακτική λύση για το άτομό της στην εσχάτη των περιπτώσεων, αν τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. *Όπως και δείχνουν να πηγαίνουν...* Ο Βύρων προσπαθούσε να μη σκέφτεται έτσι, αρνητικά, μα το έβρισκε δύσκολο. *Πού είναι ο Βόρκεραμ-Βορ τώρα; Τι μπορεί να κάνει για να μας βοηθήσει;*

Αυτοί οι πρόσφυγες από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, που έφυγαν πηγαίνοντας στη Συρροή, ήταν ίσως οι πιο συνετοί από όλους σε τούτους τους δρόμους...

«Κυρία Πολύεργη, υπάρχει η πιθανότητα να μην καταφέρουμε να κρατήσουμε τη συνοικία,» ανέφερε ο Βύρων Σεισμόδωρος στην Πολιτάρχη της Φιλήκοης, μέσα στο γραφείο της στο Πολιταρχικό Μέγαρο, ενώ ήταν μεσημέρι.

«Όχι!» διαφώνησε η Αμάντα, έντονα, χτυπώντας το χέρι της επάνω στο ξύλο του γραφείου. «Θα την κρατήσουμε, Στρατάρχη! Δε μπορούμε να την αφήσουμε στο έλεός τους! Δε θ' αφήσω τη συνοικία μου στο έλεός τους!»

«Ακούστε με, παρακαλώ, Εξοχότατη,» είπε ψύχραιμα ο Βύρων. «Τα πράγματα δεν πηγαίνουν καλά. Έχουμε χάσει τις περισσότερες περιφέρειες – πριν από μισή ώρα μού ανέφεραν ότι και η Εύχρωμη έχει πέσει στα χέρια των κακούργων – και ο εχθρός δεν δείχνει να εξασθενεί. Τα όπλα των συμμοριών της Σκορπιστής είναι κατώτερα από τα δικά μας, αλλά το πλήθος των μαχητών τους είναι σαφώς μεγαλύτερο. Σκοτώνουμε εκατοντάδες από αυτούς, και πάλι συνεχίζουν να έρχονται ακόμα περισσότεροι. Ολόκληρη η καταραμένη συνοικία τους έχει στραφεί εναντίον μας, και είναι όλοι μάχιμοι – ενώ όλοι οι κάτοικοι της Φιλήκοης δεν είναι μάχιμοι· μόνο εμείς, οι υπέρμαχοί της, είμαστε.

»Οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών έχουν καλύτερα όπλα από τους Σκορπιστούς, αλλά είναι λιγότεροι· αυτούς θα μπορούσαμε άνετα να τους νικήσουμε, αν ήταν μόνοι· όμως δεν είναι μόνοι. Και άπαντες υποστηρίζονται από τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων και από τον Σφετεριστή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Μας χτυπάνε από γύρω και από μέσα, Εξοχότατη–»

«Πού θες να καταλήξεις, Στρατάρχη;» τον διέκοψε απότομα η Αμάντα, που δεν της άρεσε καθόλου αυτός ο... πρόλογος. «Μη μου λες πράγματα που γνωρίζω· δεν είμαι τόσο ανίδη για το τι συμβαίνει στους δρόμους μου!»

«Δεν ήθελα να υπονοήσω ότι δεν είστε καλά ενημερωμένη. Θέλω απλώς να τονίσω πόσο άσχημη είναι η κατάσταση για εμάς. Είμαστε, επί του παρόντος, παγιδευμένοι μέσα στην ίδια μας τη συνοικία, Εξοχότατη, και τα πράγματα δεν φαίνεται να καλυτερεύουν. Η βοήθεια της

Αμυντικής Συμμαχίας – αν και, ομολογουμένως, μας ενίσχυσε – δεν ήταν αρκετή για να ανατρέψει τις ισορροπίες του πολέμου. Εκτός αν γίνει κάποιο θαύμα της Ρασιλλώς, το θεωρώ πολύ πιθανό να χάσουμε τη συνοικία–»

«Θα την υπερασπιστώ μέχρι τέλους!» δήλωσε επίμονα η Αμάντα, νιώθοντας δάκρυα ξανά στα μάτια της· και στο μυαλό της είχε έρθει πάλι ο Χρίστος, τον οποίο *ακόμα* δεν είχε καταφέρει να εντοπίσει. Δεν έπιανε το σήμα του πομπού του, και ούτε κανείς ήξερε πού ίσως να βρισκόταν. Μπορεί να ήταν νεκρός. Μπορεί αυτά τα καθάρματα να τον είχαν δολοφονήσει!

«Θα σας σκοτώσουν, κυρία Πολιτάρχη,» της είπε ευθέως ο Βύρων Σεισμόδωρος. «Αν φτάσουν εδώ, θα σας σκοτώσουν. Γνωρίζετε, άλλωστε, πόσο σας μισεί η Σέχτα των Άδηλων Ήχων. Δεν το κρατούσαν κρυφό όλα αυτά τα χρόνια.»

«Τι μου προτείνεις, Στρατάρχη; *Να εγκαταλείψω τη συνοικία;*» Η φωνή της ήταν πνιχτή. Αισθανόταν σαν να την έδιωχναν. Σαν να την είχαν προδώσει.

«Αν η κατάσταση συνεχιστεί έτσι, αυτό θα ήταν το ασφαλέστερο να κάνετε. Να πάρετε ένα αεροσκάφος και να φύγετε. Όσο υπάρχει ακόμα καιρός. Γιατί δεν ξέρω για πόσο θα έχετε αυτή την επιλογή. Οι εχθροί είναι γύρω από την Άδοτη, αλλά και *μέσα* στην Άδοτη.»

Η Αμάντα ήταν έτοιμη να διαφωνήσει· ύστερα, όμως, σκέφτηκε τα παιδιά της. Μπορούσε να τ'αφήσει να σκοτωθούν μαζί της; Ξεροκατάπιε. Κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου της (γιατί ως τώρα στεκόταν), νιώθοντας κουρασμένη, εξουθενωμένη. Τα πόδια της έτρεμαν μέσα στα στενά της παπούτσια. Προσπάθησε να κουνήσει τα δάχτυλά τους σαν για να τα ξεμουδιάσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Θα το σκεφτώ,» είπε στον Βύρωνα Σεισμόδωρο. «Αλλά μέχρι τότε... μέχρι που η φυγή να είναι η *μοναδική* μου επιλογή... θα κάνω ό,τι μπορώ για να κρατήσω τη συνοικία. *Και θα με βοηθήσεις*, Βύρωνα. Υποσχέσου ότι θα με βοηθήσεις. Μη με προδίδεις!»

«Εξοχότατη, μα τον Κρόνο, δεν σας προδίδω. Το μόνο που κάνω – το μόνο που εξαρχής έκανα – είναι να βρίσκομαι στο πλευρό σας.»

Η Αμάντα ένευσε. «Ναι, το ξέρω...» είπε ψιθυριστά, κοιτάζοντας τώρα την επιφάνεια του γραφείου της, γεμάτη ανούσια χαρτιά, φακέ-

λους, και διάφορα μικροαντικείμενα, νιώθοντας δύο δάκρυα να κυλάνε πάνω στα κατάλευκα μάγουλά της.

Από τα ηχεία στη γωνία του δωματίου, μουσική ακουγόταν, γιατί, φυσικά, εδώ ήταν η Φιλήκη, και ήταν απαράδεκτο να μην ακούγεται μουσική. Το τραγούδι που έπαιζε το ηχοσύστημα ήταν *Ο Τελευταίος Άνεμος*, του συγκροτήματος 'Έγχορδες Ιστορίες' και η Αμάντα αισθανόταν τις μελωδίες του να κάνουν ένα ρίγος να διατρέχει τη ράχη της. Ως υψίφωνος, είχε κάποτε συνεργαστεί με τις 'Έγχορδες Ιστορίες' από αυτούς είχε γνωρίσει και τον Χρίστο. *Η Κυρά των Δρόμων μας' Με την Πέμπτη Κραυγή Εγκαταλείπεις' Επιστροφή στα Μέρη τα Δικά μας* – σ'όλα αυτά τα τραγούδια τους είχε ακουστεί η φωνή της.

Αλλά όχι στον *Τελευταίο Άνεμο*...

Η Αμάντα ύψωσε πάλι το βλέμμα της, ατενίζοντας ευθέως τον Στρατάρχη της Φιλήκης. «Βύρωνα,» είπε, ανεπίσημα, στον ενικό, «εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις; Αν εγώ φύγω... αν... Τι θα κάνεις; Δε μπορεί να μείνεις εδώ, έτσι;»

Εκείνος αναστέναξε, ακόμα όρθιος αντίκρυ της. «Θα προσπαθήσω να κρατήσω τη συνοικία όσο μπορώ, περιμένοντας εκείνο το πολεμικό θαύμα της Ρασιλλώς. Κι αν δεν συμβεί, θα φύγω, μαζί με όλους τους μαχητές μου. Ελπίζω ο δρόμος, ως τότε, να είναι ακόμα ανοιχτός από την Ορνάλκω.»

«Μα, πώς θα φτάσεις στην Ορνάλκω; Αν η Εύχρωμη έχει κυριευθεί, τότε η Άδοτη δεν έχει πλέον άμεση επαφή μαζί της' η κατεστραμμένη περιοχή παρεμβάλλεται, και οχήματα δεν περνάνε από εκεί.»

«Θα περάσουμε από την Εύχρωμη. Ορισμένες σήραγγές της δεν νομίζω να φρουρούνται και τόσο καλά από τους συμμορίτες – αν φρουρούνται καν.»

«Ο Κρόνος να σε προφυλάσσει, Στρατάρχη.»

«Κι εσάς, Εξοχότατη,» είπε ο Βύρων Σεισμόδωρος, προτού φύγει από το γραφείο της, αφήνοντάς την για λίγο μόνη μαζί με τους φόβους της, μέχρι να έρθει εκεί ο Μπράηαν Σορθόβλω, ο Γραμματέας της Πολιτάρχης.

/45\

Η Νύφη του Χάροντα διασχίζει σύννορα και βγάζει σφαίρες από το σώμα της· η Κορίνα διακρίνει αναμενόμενα αλλά ανησυχητικά σημάδια· η Καρζένθα-Σολ έχει κάποιες διαφωνίες, όμως ξέρει τι πρέπει να κάνει, και ο Κάδμος φοβάται διπλά γι' αυτήν· ο Βόρκεραμ-Βορ δίνει διαταγές για πόλεμο, οι Φίλοι συναντούν μια παγίδα ενώ παλιοί σύντροφοι σκοτώνονται, και η Μιράντα ψάχνει για σημάδια ζωής.

Η Φοίβη οδηγούσε, επάνω στο δίκυκλό της, και η Άνμα την ακολουθούσε μέσα στο τετράκυκλο όχημα, έχοντας μαζί της τον Μάικλ Παγοθραύστη και τη Φοριντέλα-Ράο. Τα πολεοσημάδια κατεύθυναν τη Νύφη του Χάροντα σε ένα μέρος που η Άνμα διέκρινε πως οι μαχητές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας δεν φρουρούσαν και τόσο καλά – όχι, τουλάχιστον, από αυτή τη μεριά. Εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν ο εχθρός αντίκρυ τους, στα ανατολικά, πέρα από τη Σεριμαύκω, στην Ατμοφόρο.

Το δίκυκλο της Φοίβης και το τετράκυκλο της Άνμα πέρασαν, με μεγάλη ταχύτητα, από ένα σοκάκι ανάμεσα σε δύο ψηλές πολυκατοικίες. Τα σημάδια της Πόλης είπαν στην Άνμα ότι κάποιοι τις πρόσεξαν, και κάποιοι ανησύχησαν γι' αυτές (φοβήθηκαν ότι πήγαιναν να σκοτωθούν), αλλά κανείς δεν είχε χρόνο να επιχειρήσει να τις σταματήσει. Κατευθύνονταν γρήγορα προς την Ατμοφόρο.

Τώρα είναι τα δύσκολα, σκέφτηκε η Άνμα, στενεύοντας τα μάτια καθώς οδηγούσε, έχοντας το νου της στα πολεοσημάδια και μόνο. Σαν τίποτα να μην είχε συμβατική υλική μορφή μπροστά της. Σαν όλα να ήταν ένα πλέγμα από σύμβολα και ιδεογράμματα – ένα ζωντανό βιβλίο.

(ερχόμενη φωτιά/θάνατος)

Η Άνμα έστριψε απότομα, ενώ και η Φοίβη έστριβε, και η ρουκέτα που ερχόταν καταπάνω τους χτύπησε το οδόστρωμα, διαλύοντας τις πλάκες του, τινάζοντάς τες τριγύρω, σε μικρά πέτρινα θραύσματα.

«Γαμήσου!» γρύλισε ο Μάικλ. «Την τύχη της Ρασιλλώς έχουμε... Τι σκατά κάνετε εδώ πέρα, γαμώτο;» Είχε στο χέρι του το πιστόλι του τώρα, αν και μάλλον άχρηστο τού ήταν.

Η Άνμα, αγνοώντας τον, κατευθύνθηκε προς το πιο ασφαλές μέρος, και είδε πως κι η Αδελφή της δρούσε παρόμοια. Τα ίδια πολεοσημάδια διέκριναν τώρα οι δυο τους – ακριβώς τα ίδια.

(ταχύτητα/θάνατος πίσω)

Κάποιες ριπές αστόχησαν τα οχήματά τους. Ριπές από μεγάλα όπλα: η Άνμα διάβαζε το βεληνεκές και το διαμέτρημα στα σημάδια της Πόλης. Όπως είχε διαβάσει και παρόμοια στοιχεία για τη ρουκέτα πιο πριν. Είχε εκτοξευτεί από ρουκετοβόλο μικρής εμβέλειας. Όπλο του κώλου, βασικά (η Άνμα είχε καταλάβει τι ακριβώς ήταν), αλλά αρκετά δυνατό για να διαλύσει, με ένα μόνο χτύπημα, το δικό της όχημα και το δίκυκλο της Φοίβης. Απλά δεν ήταν και τόσο σοβαρό εργαλείο για μάχη εναντίον θωρακισμένων αρμάτων.

Η Νύφη του Χάροντα έστριψε, και η Άνμα ήταν στο κατόπι της. Είδαν αντίκρυ τους το αδύναμο σημείο που έπρεπε να περάσουν για να φτάσουν εκεί όπου ήθελαν. Η Φοίβη είχε ήδη αρχίσει να πυροβολεί μ'ένα τουφέκι, σκυμμένη πάνω στο δίκυκλό της. Η Άνμα, επίσης σκυμμένη, έριχνε με το πιστόλι της από το πλαϊνό παράθυρο του τετράκυκλου. Και ο Μάικλ έριχνε από το άλλο πλαϊνό παράθυρο της μπροστινής μεριάς. Η Φοριντέλα-Ράο πυροβολούσε από πίσω, μ'ένα τουφέκι.

Οι μαχητές που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι αντίκρυ τους ήταν σαττισμένοι. Δεν περίμεναν ότι κανείς θα ερχόταν εδώ, σ'ετούτο τον μικρό δρόμο που φρουρούσαν – τα πολεοσημάδια το έλεγαν ξεκάθαρα. Το μέρος ήταν αρκετά καλυμμένο, δεν το έβλεπες εύκολα. Η Άνμα και η Φοίβη, όμως, ήταν θυγατέρες της Πόλης· δεν υπήρχαν κρυφά πράγματα τα γ'αυτές μέσα στη Ρελκάμνια.

Οι μαχητές του Ποιητή – συμμορίτες όλοι τους, απ'ό,τι φαινόταν – σκορπίστηκαν μπροστά τους, και οι δύο θυγατέρες πέρασαν. Η Άνμα είδε αίματα πάνω στα ρούχα της Φοίβης: η ανώμαλη είχε τραυματιστεί από τις σφαίρες που είχαν ρίξει οι εχθροί εναντίον τους προτού τραπούν σε φυγή. Το δικό της όχημα και οι σύντροφοί της, ευτυχώς, δεν είχαν πάθει τίποτα σπουδαίο: το χειρότερο πλήγμα ήταν ότι η πά-

νω μεριά του μπροστινού τζαμιού είχε διαλυθεί. Τα γυαλιά που είχαν πέσει δεν είχαν τραυματίσει ούτε την Άνμα ούτε τον Μάικλ.

Η Φοίβη έστριψε ξανά, και η Άνμα την ακολούθησε. Κατέβηκαν μια ράμπα και βρέθηκαν σ'έναν υπόγειο δρόμο της Ατμοφόρου. Οι συμμορίτες πιο πριν πρέπει να φρουρούσαν ακριβώς αυτή τη ράμπα, μήπως, παρ'ελπίδα, κάποιος ερχόταν προς τα εδώ. Αλλά, προφανώς, κανείς δεν υπολόγιζε ότι κάποιος θα ερχόταν τόσο *καρφωτά* προς τα εδώ. Πρέπει να νόμιζαν πως θα είχαν χρόνο να καλέσουν ενισχύσεις, γιατί η φύλαξη δεν ήταν και πολύ σοβαρή: μερικοί άνθρωποι, μόνο, με όπλα στα χέρια, έχοντας μαζί τους δίκυκλα – ούτε ένα θωρακισμένο τετράκυκλο.

Οι δύο θυγατέρες της Πόλης εξαφανίστηκαν μες στις σήραγγες της Ατμοφόρου, έγιναν αόρατες, ένα με την περιοχή. Τώρα, ακόμα και κάποιιοι μαχητές του Ποιητή να τις έβλεπαν, δεν θα είχαν αμέσως λόγο να τις κυνηγήσουν, πόσω μάλλον να τις πυροβολήσουν. Δεν φαίνονταν για τίποτα το σπουδαίο.

Η Φοίβη σταμάτησε σε μια γωνία των υπόγειων δρόμων, πριν από μια πλατεία. Εκεί κοντά ήταν κι ένα εργοστάσιο που τώρα δεν δούλευε: ήταν κλειστό, μάλλον λόγω της κατάκτησης της περιφέρειας από τις δυνάμεις του Ανθοτέχνη.

Η Άνμα σταμάτησε το τετράκυκλό της πλάι στο όχημα της Αδελφής της. Η Φοίβη κατέβηκε από το δίκυκλο και έβγαλε το πανωφόρι και τη μπλούζα της, μένοντας με τον στηθόδεσμό της παρά το χειμερινό κρύο εδώ κάτω που πάγωνε ως το κόκαλο. Το χρυσαφένιο δέρμα της γυάλιζε από τον ιδρώτα. Τα χέρια της ήταν μωδά, και το δεξί ήταν τραυματισμένο στον βραχίονα, ψηλά, κοντά στον ώμο. Επίσης, είχε ένα τραύμα στα δεξιά πλευρά.

«Θες καμιά βοήθεια;» ρώτησε η Άνμα, αν και αναρωτιόταν γιατί προσφερόταν να βοηθήσει αυτή την καριόλα. *Για να μη φαίνομαι ύποπτη*, απάντησε στον εαυτό της. *Για να μην καταλάβει ότι θέλω να την εμποδίσω.*

«Όχι,» αποκρίθηκε η Φοίβη. Με το πάτημα ενός κουμπιού, η λεπίδα ενός στιλέτου άνοιξε στο χέρι της, και η Νύφη του Χάροντα τη χρησιμοποίησε για να βγάλει τη σφαίρα απ'τον βραχίονά της. Το έκανε χωρίς τίποτα περισσότερο από μια μικρή ένταση φανερή στο πρόσωπό

της. Ύστερα, επανέλαβε την ίδια διαδικασία στα πλευρά της, για να βγάλει τη σφαίρα και από εκεί, και τώρα η Άνμα την είδε να τρίζει τα δόντια. Αυτό ήταν, αναμφίβολα, πιο επώδυνο. Και τα δύο τραύματα, ωστόσο, δεν ήταν σοβαρά για μια θυγατέρα· η Πόλη σύντομα θα τα θεράπευε: η Άνμα το διάβαζε στα πολεοσημάδια.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο τη Φοίβη, ενώ ο Μάικλ δεν της έδινε σημασία, κοιτάζοντας τριγύρω, με το πιστόλι του στο χέρι, μοιάζοντας καχύποπτος ότι ίσως κανένας κίνδυνος να παρουσιαζόταν. Αλλά δεν υπήρχε άμεσος κίνδυνος εδώ κοντά· η Πόλη το μαρτυρούσε στην Άνμα.

«Ναι,» απάντησε η Φοίβη στη Φοριντέλα, βάζοντας ξανά τη μπλούζα της και το πανωφόρι πάνω από τη μπλούζα.

«Δε θα χρησιμοποιήσεις κάποιον επίδεσμο;»

«Δε χρειάζεται. Η Πόλη θα με φροντίσει.»

Μια τηλεπικοινωνιακή κλήση έγινε στο σύστημα που η Καρζένθα-Σολ είχε στήσει στο επιστρατευμένο διαμέρισμα στην Ατμοφόρο. Το πολεμικό συμβούλιό της είχε μόλις τελειώσει – είχαν παρθεί οι αποφάσεις που έπρεπε να παρθούν – και οι περισσότεροι αρχισυμμορίτες και στρατιωτικοί διοικητές είχαν φύγει. Ο Άλβερακ ήταν ακόμα εδώ, καθώς και ο Σολάμνης'μορ, η Μορτένκα'μορ, και ο Σκυφτός Στίβεν. Και η Κορίνα – αν και οι τρεις μάγοι με τους οποίους μιλούσε πιο πριν είχαν αποχωρήσει. Ο Κάδμος έκανε, εκείνη τη στιγμή, μια στρατηγική πρόταση στην Καρζένθα, την οποία η τελευταία έβρισκε αρκετά καλή. Έχει όντως εξελιχτεί η σκέψη του στον πόλεμο–

Τότε ήταν που το τηλεπικοινωνιακό σύστημα κουδούνισε.

«Στάσου λίγο,» είπε η Καρζένθα στον Κάδμο, και πλησιάζοντας την κονσόλα, απλώνοντας το χέρι της, πάτησε το κουμπί της αποδοχής. Ο άντρας που της μίλησε μέσα από το μεγάφωνο του συστήματος ήταν ένας τοπικός αρχισυμμορίτης – αρχηγός μιας συμμορίας της Α' Κατωρίγιας, απ'αυτές που είχαν έρθει με το μέρος του Αλυσοδεμένου Ποιητή όταν ο στρατός του εισέβαλε εδώ – και ήθελε να της αναφέρει ότι κάποια μέλη της συμμορίας του είχαν δεχτεί ξαφνική επίθεση στα δυτικά σύνορα της Ατμοφόρου. Ένα δίκυκλο κι ένα τετράκυκλο είχαν έρθει απρόσμενα καταπάνω τους, ενώ φρουρούσαν έναν μικρό δρόμο

προς τον οποίο ήταν απίθανο να έρθουν οι μαχητές του Χορονίκη. Αυτά τα δύο οχήματα δεν πρέπει να ήταν από τον στρατό του – δεν έμοιαζαν για πολεμικά. Πάνω στο δίκυκλο μάλλον καθόταν κάποια γυναίκα, αν και δεν ήταν βέβαιο, γιατί φορούσε κουκούλα. Μέσα στο τετράκυκλο ήταν κάμποσα άτομα. Και όλοι πυροβολούσαν. Κατόρθωσαν να περάσουν από το φρουρούμενο σημείο και, μετά, εξαφανίστηκαν μες στην Ατμοφόρο. Κατά πάσα πιθανότητα, μπήκαν στις σήραγγες. Μπορεί να μην ήταν και τόσο σπουδαίο αυτό, αλλά μπορεί και να ήταν. Ίσως οι εισβολείς να ήταν δολιοφθορείς ή κατάσκοποι του Χορονίκη, είπε ο αρχισυμμορίτης.

Η Καρζένθα τον ευχαρίστησε για την ενημέρωση, και του αποκρίθηκε πως θα τους είχε υπόψη.

Η Κορίνα διάβαζε τα σημάδια της Πόλης που δημιουργούνταν στον χώρο καθώς η Καρζένθα-Σολ μιλούσε στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα: σημάδια από ήχο, από τις κινήσεις των ανθρώπων, από τις σκιές κι από τις αντανakλάσεις του φωτός... Αυτή είναι, σκέφτηκε, και δεν αισθανόταν να έχει καμία αμφιβολία. Αυτή! Την είχε παρατηρήσει αρκετά πλέον. Την ήξερε.

Η Φοίβη. Η Νύφη του Χάροντα. Είχε έρθει στην Α' Κατωρίγια. Είχε μόλις μπει στην Ατμοφόρο. Και πλησίαζε τον στόχο της.

Τα μάτια της Κορίνας στράφηκαν στον Κάδμο. Δεν μπορώ τώρα ν'ασχοληθώ με τους... Φίλους της Μιράντας. Όχι όταν έχω μια τόσο σημαντική δουλειά.

Η Καρζένθα επέστρεψε κοντά στον Κάδμο.

«Ήταν τίποτα σημαντικό, νομίζεις;» τη ρώτησε εκείνος, έχοντας ακούσει φυσικά την αναφορά από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα.

«Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως όντως να ήταν δολιοφθορείς του Χορονίκη. Αν και, αν ήταν τέτοιοι, μάλλον θα πρόσεχαν περισσότερο...»

«Ελάτε να σας μιλήσω.» Τα λόγια της Κορίνας τούς ξάφνιασαν και τους δύο. «Ελάτε.» Η Θυγατέρα της Πόλης βάδισε μες στο καθιστικό, προς το υπνοδωμάτιο.

Ο Κάδμος αναρωτήθηκε: Κατάλαβε κάτι περισσότερο γι'αυτό το περιστατικό στα σύνορα της Ατμοφόρου; Ή είναι άλλο το θέμα; καθώς εκείνος και η Καρζένθα την ακολουθούσαν.

Μόλις μπήκαν στο υπνοδωμάτιο, η Κορίνα έκλεισε την πόρτα και τους είπε: «Η Φοίβη είναι εδώ. Αυτή ήταν που πέρασε τα σύνορα.»

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Η γυναίκα πάνω στο δίκυκλο;»

«Πιθανώς, αλλά μπορεί να ήταν και μέσα στο άλλο όχημα.»

Η Καρζένθα εξακολουθούσε νάναι συνοφρυωμένη. «Πώς το κατάλαβες; Πώς...;»

«Μην κάνεις ερωτήσεις που δεν θα μπορούσες να κατανοήσεις τις απαντήσεις τους, Καρζένθα. Η Φοίβη είναι· δεν υπάρχει αμφιβολία. Πλησιάζει.» Έριξε ένα βλέμμα στον Κάδμο: δεν διέκρινε φόβο στην όψη του, ούτε στα πολεοσημάδια γύρω του. *Ωραία. Με εμπιστεύεται. Θα κάνει ό,τι του ζητήσω, όταν χρειαστεί.*

«Έχεις κάποιο σχέδιο;» ρώτησε η Καρζένθα. «Για να την αιχμαλωτίσεις;»

«Όχι, δεν έχω κάτι έτοιμο ακόμα,» παραδέχτηκε η Κορίνα.

«Μα νόμιζα ότι-!»

«Δεν είναι τόσο εύκολο να ξεγελάσεις μία από εμάς, όπως ξέρεις, Καρζένθα. Την τελευταία φορά, μπορούσα να χρησιμοποιήσω τους Νομάδες των Δρόμων για να την παγιδέψω. Τώρα δεν έχω παρόμοια δυνατότητα. Αν της στήσω ενέδρα, θα πρέπει να τη στήσω βάσει των περιστάσεων και μόνο. Δε μπορώ να διακρίνω κάτι άλλο. Εκτός αν εσύ έχεις τίποτα να προτείνεις...» Και δεν το έλεγε ειρωνικά. Η Καρζένθα ήταν ικανή στρατιωτικός. Και καμιά φορά οι συνηθισμένοι άνθρωποι εξέπλητταν ακόμα και γηραιές Θυγατέρες όπως την Κορίνα-

«Θα είμαι συνέχεια πλάι στον Κάδμο,» δήλωσε η Καρζένθα-Σολ.

Αλλά, σκέφτηκε η Κορίνα, *μάλλον ετούτη δεν είναι μία από εκείνες τις φορές...* «Αυτό δεν θα ήταν συνετό. Ο στρατός σε χρειάζεται περ-»

«Δε θα τον εγκαταλείψω τώρα, Κορίνα-»

«Καρζένθα,» είπε ο Κάδμος, «η Κορίνα έχει δίκιο, και το ξέρεις-»

«Μη λες ανο-»

«Άκουσέ με, γαμώτο! Τι μπορείς να προσφέρεις με το να είσαι διαρκώς πλάι μου; Έχω τόσους Μικρούς Γίγαντες για να με προστατεύουν. Και την Κορίνα, που μπορεί να *καταλαβαίνει* πότε έρχεται η Φοίβη. Δεν πρόκειται να την αφήσει να με πλησιάσει.»

Η Καρζένθα αισθανόταν οργισμένη. Δεν της άρεσαν αυτά που άκουγε από τον Κάδμο. Δεν της άρεσε που εμπιστευόταν την ασφάλειά του

στην Κορίνα αντί σ' εκείνη. Αν και ήξερε πως δεν μιλούσε παράλογα. Η Κορίνα είχε, όντως, δυνάμεις υπερβατικές, ακατανόητες. Η Καρζένθα δεν είχε τέτοιες δυνάμεις. Όμως εξακολουθούσε να την ενοχλεί που η Κορίνα θα ήταν πλάι του. Ένιωθε σαν να της έκλεβε τη θέση της. Ένιωθε σχεδόν σαν να της έκλεβε τον Κάδμο.

«Η Φοίβη δεν θα έρθει κοντά του,» της είπε τώρα η Θυγατέρα, αγγίζοντας τον ώμο της. «Σ' το υπόσχομαι. Ο στρατός σε χρειάζεται περισσότερο από τον Κάδμο. Σύντομα, θα έχεις ν' αντιμετωπίσεις τον Βόρκεραμ-Βορ, και τα Εκτρώματα της Μιράντας.»

Η Καρζένθα αναστέναξε. Δεν ήταν ψέματα αυτά, φυσικά... Ρώτησε την Κορίνα: «Βρήκες κανέναν τρόπο για να τα εξουδετερώσουμε;»

«Για την ώρα θα πρέπει να τα θάψεις, όπως σχεδιάζεις. Αργότερα, ελπίζω να καταφέρω να αδρανοποιήσω τον έλεγχο που έχει η Μιράντα επάνω τους.»

«Οι μάγοι με τους οποίους μιλούσες πιο πριν...»

«Ναι,» ένευσε η Κορίνα. «Αλλά δεν είχαν τίποτα πολύ σοβαρό να μου προτείνουν, δυστυχώς. Μόνο Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής και Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου. Και των δύο τα αποτελέσματα είναι προσωρινά, και δεν ξέρω αν θα μας εξυπηρετήσουν. Στην καλύτερη περίπτωση, απλά θα μπλοκάρουν για κάποια ώρα την ενέργεια που έχει η Μιράντα μέσα της – αυτή με την οποία έλκει τα Εκτρώματα–»

Η πόρτα χτύπησε. «Καρζένθα;» ακούστηκε η φωνή του Σκυφτού Στίβεν.

Η Καρζένθα-Σολ άνοιξε. «Τι είναι;»

«Μας επιτίθενται. Από τα ανατολικά, τα νότια, και τα δυτικά.»

«Από τον Ευγενή και τη Σεριμαύκω;»

«Και από τον Αγωνιστή και τον Μεσόκοπο. Από κάθε μεριά. Μόλις τώρα μας το ανέφεραν μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος.»

Ήταν μία ώρα πριν από το μεσημέρι. «Οι καταραμένοι δεν ξεκουράζονται ποτέ!» γρύλισε η Καρζένθα-Σολ, νιώθοντας διχασμένη. Να απομακρυνόταν από τον Κάδμο; Τώρα, που η Φοίβη τον πλησίαζε;

Ο Κάδμος τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της, φέρνοντάς την κοντά του, ήπια. «Πήγαινε,» της ψιθύρισε έντονα. «Κάνε ό,τι πρέπει να κάνεις – ό,τι ξέρεις καλά να κάνεις. Μη φοβάσαι για μένα, Καρζένθα. Βασίζομαι επάνω σου· το γνωρίζεις αυτό.»

Η Καρζένθα στράφηκε και τον φίλησε στα χείλη, γρήγορα αλλά δυνατά. «Ο Άλβερακ θα μείνει μαζί σου.»

«Δεν υπάρχει λόγος.»

«Θα μείνει μαζί σου,» είπε τελεσίδικα η Καρζένθα, και βγήκε απ'το δωμάτιο, κάνοντας νόημα στον Σκυφτό Στίβεν να την ακολουθήσει.

Ο Κάδμος φοβόταν βλέποντάς την να φεύγει. Φοβόταν διπλά για εκείνη τώρα: η Καρζένθα ήταν έγκυος, άλλωστε. *Αν ήμουν εγωιστής θα της ζητούσα να μείνει κοντά μου. Αλλά αυτό που λέει η Κορίνα είναι αλήθεια – το ξέρω κι εγώ – το ξέρουμε όλοι: Ο στρατός χρειάζεται την Καρζένθα περισσότερο από εμένα. Πολύ περισσότερο.*

Ύστερα από την πρωινή συνάντησή του με τον Στρατάρχη Έσπαρεκ-Λάντι, τον Στρατηγό Έλντακ Θέζεντηχ, και τους άλλους, ο Βόρκεραμ-Bor διέταξε τον στρατό του να ξεκινήσει να χτυπά τις δυνάμεις του Ποιητή στην Ατμοφόρο. Και το ίδιο έκαναν κι ο Έσπαρεκ-Λάντι και ο Έλντακ Θέζεντηχ. Άρχισαν να επιτίθενται στην κατακτημένη περιφέρεια από κάθε μεριά που μπορούσαν να της επιτεθούν. Και ο Βόρκεραμ ζήτησε από τη Μιράντα να χρησιμοποιήσει τους Φίλους της για να τους βοηθήσουν και ρώτησε και πού ήταν αυτός ο πολεοπλάστης, ο Χέρκεγμοξ. Δεν μπορούσε με κάποιο τρόπο να συμβάλει στον αγώνα τους;

«Ο Χέρκεγμοξ αποφασίζει μόνος του τι θα κάνει,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Τελείως μόνος του. Δεν έχω τη δυνατότητα να τον επηρεάσω.» Τους Φίλους, όμως, τους έβαλε να πολεμήσουν μαζί με τον στρατό του Βόρκεραμ-Bor που χτυπούσε την Ατμοφόρο από τα ανατολικά, από τον Ευγενή.

Οι δυνάμεις του Έσπαρεκ-Λάντι και του Έλντακ Θέζεντηχ ήταν απλωμένες στον Αγωνιστή, στον Μεσόκοπο, και στη Σεριμαύκω, χτυπώντας την Ατμοφόρο από τα δυτικά και τα νότια.

Η Μιράντα δεν βρισκόταν κοντά στους Φίλους καθώς συγκρούσεις διεξάγονταν στα σύνορα. Ήταν μέσα στο εξατρόχο φορτηγό της μαζί με τον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Είχε όμως τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της από κοντά, και ήταν έτοιμη να πλησιάσει οπουδήποτε μπορεί να χρειαζόταν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, η Ολντράθα, και η Νορέλτα-Βορ βρίσκονταν στο εσωτερικό του μεταβαλλόμενου οχήματος των Εκλεκτών, που τώρα είχε τη μορφή ερπυστριοφόρου και ο Ζαχαρίας ο Πικρός το οδηγούσε. Οι άλλοι μισθοφόροι ήταν κλεισμένοι σε θωρακισμένα οχήματα, ή καβαλούσαν γρήγορα δίκυκλα, ή κινούνταν πεζοί.

Οι Φίλοι γρήγορα δημιούργησαν ένα άνοιγμα στην άμυνα του Αλυσοδεμένου Ποιητή στα σύνορα της Ατμοφόρου. Κανένα από τα όπλα των μαχητών του Ανθοτέχνη δεν μπορούσε να τους βλάψει πραγματικά. Μονάχα κάποια από τα πλοκάμια τους μπορούσαν να καταστρέψουν, τα οποία οι Φίλοι ανάπλαθαν με ταχύ ρυθμό μέσα από τα σφαιρικά μηχανικά τους σώματα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πρόσταξε τους πολεμιστές του να περάσουν από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί, να εισβάλουν στην κατακτημένη περιφέρεια, ενώ από τη Μιράντα ζήτησε να πει στους Φίλους της να δημιουργήσουν περισσότερα ανοίγματα στα σύνορα. Εκείνη αποκρίθηκε ότι θα τους το έλεγε και, περνώντας μέσα από τη μάχη – παρατηρώντας τα πολεοσημάδια για να μη χτυπηθεί το όχημά της – πλησίασε έξι Φίλους που βρίσκονταν ο ένας κοντά στον άλλο. Τους έκανε νόημα να έρθουν κοντά της κι αυτοί υπάκουσαν. *Ευτυχώς με βλέπουν ακόμα σαν οδηγό τους*, σκέφτηκε η Μιράντα, και χρησιμοποίησε την επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ για να τους ζητήσει να δημιουργήσουν κι άλλα ανοίγματα στην άμυνα των συνόρων. Οι Φίλοι δεν έφεραν αντίρρηση· η Μιράντα είδε σύμβολα ν'ανάβουν πάνω στα πλήκτρα της συσκευής:

[ΘΑ ΓΙΝΕΙ]

[ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

Η Μιράντα πάτησε κουμπιά ξανά: [ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΤΕ] [ΚΑΙ] [ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ]

[ΘΑ ΓΙΝΕΙ]

Οι Φίλοι έφυγαν από κοντά της, τρέχοντας επάνω στα πλοκάμια τους. Η μάχη με τον Διόφαντο τούς είχε κουράσει – και το ότι ο Χέρκεγμοξ είχε τραβήξει ενέργεια από μέσα τους για να φορτίσει το όπλο του Αλέξανδρου τούς είχε εξαντλήσει – αλλά τώρα αυτή η κούρασή τους δεν φαινόταν πλέον. Είχαν αναπληρώσει τις ενέργειές τους, όπως ένας εξουθενωμένος άνθρωπος που έχει κοιμηθεί αρκετές ώρες αναπληρώνει τις δυνάμεις του, παρατηρούσε η Μιράντα.

Η Καρζένθα-Σολ, μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημά της που τώρα είχε τη μορφή τετράποδου κινητού οχυρού, σύντομα έμαθε ότι ο Βόρκεραμ-Βορ χρησιμοποιούσε ξανά τα Εκτρώματα εναντίον τους. *Αναμενόμενο...* Και μετά απ'αυτή την αναφορά ήρθε μία ακόμα σχετικά με τα συγκεκριμένα τέρατα: Είχαν κάνει ρήγμα στην άμυνα των συνόρων, και τώρα οι μαχητές του Βόρκεραμ εισέβαλλαν από εκεί. Η Καρζένθα πρόσταξε να τους χτυπήσουν, και ζήτησε από τον Σολάμνη'μορ να δώσει στο όχημα τη δεύτερή του μορφή. Σε λίγο δεν ήταν πλέον κινητό οχυρό αλλά μεγάλο εξάτροχο με ενεργειακό κανόνι και δύο πολυβόλα. Η Καρζένθα πίστευε ότι θα της χρειαζόταν η ευκινησία του, καθώς ακολουθούσε τους μαχητές της στη μάχη εναντίον των δυνάμεων του Βόρκεραμ-Βορ.

Ζήτησε να εντοπίσουν πού βρίσκονταν επί του παρόντος τα Εκτρώματα, και δεν άργησε να πληροφορηθεί τις θέσεις τους. Τέσσερα απ'αυτά χτυπούσαν ένα άλλο σημείο της άμυνας των συνόρων· πέντε άλλα χτυπούσαν ένα δεύτερο σημείο· και πέντε ακόμα, ένα τρίτο σημείο. *Πέντε και πέντε και τέσσερα. Δεκατέσσερα είναι, λοιπόν, τα γαμημένα τέρατα,* σκέφτηκε η Καρζένθα, και ζήτησε από τους μαχητές της να μην τους αντιστέκονται κατά μέτωπο, να τα αφήσουν να περάσουν. Ούτως ή άλλως, η κατά μέτωπο αντίσταση ήταν ανούσια εναντίον τους. Δεν υπήρχαν όπλα που μπορούσαν να τα βλάψουν, εκτός ίσως από τα ενεργειακά κανόνια. Αλλά ο στρατός της Καρζένθα-Σολ δεν διέθετε τόσα ενεργειακά κανόνια που να μπορεί να τα χρησιμοποιήσει έτσι ώστε να παγιδέψει τα Εκτρώματα ανάμεσά τους και να τα αφανίσει. *Αυτό θα πρέπει να το επιχειρήσουμε αν όλα τ'άλλα έχουν αποτύχει.*

Η Καρζένθα μίλησε τηλεπικοινωνιακά με κάποιους ανθρώπους της, προετοιμάζονταν μια παγίδα. Ανάμεσα σ'αυτούς με τους οποίους μίλησε ήταν και ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, γιατί χρειαζόταν τις συμμορίες που βρίσκονταν υπό τον έλεγχό του. Τον ρώτησε αν και η Τζέσικα ήταν μαζί του, κι έλαβε θετική απάντηση. «Πες της να μας βοηθήσει,» πρόσταξε η Καρζένθα.

«Θα της το πω.» Ο Ζιλμόρος ακουγόταν πολύ σοβαρός· δεν έμοιαζε καθόλου πρόθυμος να την κοντράρει τούτη τη φορά. Επειδή, μάλλον,

καταλάβαινε καλά τον κίνδυνο που παρουσίαζαν αυτά τα Εκτρώματα και ήθελε κι εκείνος, πάση θυσία, να τα βγάλει από τη μέση.

Οι παρατηρητές της Καρζένθα-Σολ σύντομα τής ανέφεραν ότι οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ περνούσαν από τα ανοίγματα που τα τέρατα είχαν δημιουργήσει στην άμυνα των συνόρων, αλλά και ότι πέντε από τα Εκτρώματα πλησίαζαν την παγίδα της.

Η Καρζένθα οδήγησε το εξάτροχο όχημά της προς τα εκεί. Η ίδια κρατούσε το τιμόνι. Δεν ήθελε να δίνει διαταγές για την κατεύθυνση τώρα· ήθελε εκείνη να ορίζει άμεσα την κατεύθυνση. Μιλώντας στον εσωτερικό δίαυλο, ρώτησε τον Άλιστερ αν το ενεργειακό κανόνι ήταν έτοιμο. «Φυσικά και είναι έτοιμο, αρχηγέ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Καλώς.»

Η Καρζένθα στρίβοντας σε μια γωνία και οδηγώντας επάνω σε μια γέφυρα έφτασε σε σημείο απ'όπου μπορούσε ν'αγναντέψει τα Εκτρώματα να έρχονται μέσα από μια λεωφόρο όπου οι μαχητές της είχαν τραπεί σε φυγή. Κάποια οχήματα του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ βρίσκονταν κοντά τους. *Δεν μας πειράζει. Θα ξεπαστρέψουμε και μερικούς απ'αυτούς τους καριόληδες εκτός από τα τέρατα... αν όντως καταφέρουμε να τα ξεπαστρέψουμε με τη βοήθεια της Ρασιλώς.*

Πάνω από την Καρζένθα, στον ουρανό, αερομαχίες διεξάγονταν: εκρήξεις, λάμψεις, καπνοί. Αλλά αυτό δεν την ενδιέφερε τώρα· την ενδιέφερε μόνο τι γινόταν στο έδαφος. Χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, έδωσε διαταγή να ενεργοποιηθεί η παγίδα. Και πρόσταξε και τον Άλιστερ να χρησιμοποιήσει το ενεργειακό κανόνι του οχήματος.

Δεν ήταν το μοναδικό ενεργειακό κανόνι που είχαν φέρει εδώ. Είχαν φέρει κι άλλα τρία· και όλα μαζί τώρα έβαλαν. Όπως έβαλαν και πολλά ακόμα καταστροφικά όπλα: πυροβόλα μεγάλου διαμετρήματος, ρουκετοβόλα με ισχυρές ρουκέτες. Αλλά δεν είχαν στόχο τα Εκτρώματα μέσα στη λεωφόρο· είχαν στόχο τα οικοδομήματα γύρω της. Χτύπησαν τους τοίχους τους κοντά στο έδαφος, στις βάσεις τους, δημιουργώντας τρομερές εκρήξεις, σηκώνοντας πελώρια σύννεφα καπνού, ενώ πέτρες και μέταλλα και γυαλιά τινάζονταν προς κάθε κατεύθυνση. Τα οικοδομήματα άρχισαν να γέρνουν, να πέφτουν. Από εκεί όπου τα έβλεπε η Καρζένθα-Σολ ήταν σαν να *δίπλωναν* για να σκεπάσουν τη λεωφόρο.

Και την ίδια στιγμή το πλακόστρωτο της λεωφόρου ανατιναζόταν από κάτω. Οι συμμορίτες του Ζιλμόρου βρίσκονταν στις σήραγγες, έχοντας σκάψει γρήγορα, με ενεργειακά τρυπάνια, και τοποθετήσει ισχυρές εκρηκτικές ύλες.

Ο δρόμος βούλιαξε, τραβώντας κάτω τα Εκτρώματα και τα πολεμικά οχήματα του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ, ενώ τα οικοδομήματα έπεφταν επάνω τους, πλακώνοντάς τους.

Η Ερμιόνη είδε τις τρομερές εκρήξεις παντού γύρω τους – είδε τις πολυκατοικίες να χτυπιούνται και ν'αρχίζουν να πέφτουν.

«Γκρεμίζουν τα πάντα!» αναφώνησε η Λητώ, η δίδυμή της, που καθόταν στη θέση του συνοδηγού του πολεμικού οχήματος.

«Θέλουν να μας θάψουν!» είπε ο Ρικ, ένας από τους Εκλεκτούς που βρίσκονταν πίσω τους.

Η Ερμιόνη έκανε να στρίψει το τιμόνι, να τους βγάλει από τη λεωφόρο–

–αλλά ήδη το οδόστρωμα ανατιναζόταν από κάτω τους.

Από κάτω προς τα πάνω.

Κάποιοι πρέπει να έκαναν κάτι από τα υπόγεια, συνειδητοποίησε η Ερμιόνη–

Το όχημά της πετάχτηκε στον αέρα, καθώς βρέθηκε μέσα σε μια έκρηξη, και πήρε τούμπες, χτυπώντας ένα άλλο όχημα–

–λίγο προτού όλοι τους θαφτούν κάτω από τα οικοδομήματα που γκρεμίζονταν και βουλιάζουν στα υπόγεια...

Κανείς δεν τους ξαναείδε ζωντανούς.

Ο Βόρκεραμ-Βορ έμαθε για την παγίδα τηλεπικοινωνιακά, καθώς ο Δράστης Λαοκράτης τον κάλεσε για να του αναφέρει τι είχε συμβεί. Το είχε δει μέσα από το ελικόπτερό του, πετώντας πάνω από τη λεωφόρο που είχε καταστραφεί. *«Τους έθαψαν όλους, αρχηγέ. Και πέντε από τα φιλικά μας τέρατα μαζί. Και ήταν και η Λητώ κι η Ερμιόνη εκεί· είμαι σίγουρος, είχα δει το όχημά τους.»*

Ο Βόρκεραμ καταράστηκε, αναστέναξε. Οι δίδυμες πολεμίστριες βρίσκονταν στο πλευρό του, βρίσκονταν μέσα στους Εκλεκτούς, από παλιά. Ήταν από τους μαχητές που εμπιστευόταν περισσότερο. Ευχόταν

ο Κρόνος να τις είχε βοηθήσει και να ζούσαν ακόμα, μα έτσι όπως περιέγραφε τα πράγματα ο Δράστης αυτό δεν του έμοιαζε πιθανό. Ο Βόρκεραμ ήταν πολύ καλός στρατιωτικός για να μην το καταλαβαίνει.

Θα το μετάνιωσαν, όμως, οι κακούργοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή!

Ο Βόρκεραμ-Βορ ζήτησε από τη Ζιλκάμα'μορ να δώσει στο όχημά τους μορφή ελικοπτέρου, και μετά, καθώς πετούσαν πάνω από τους δρόμους, πρόσταξε ένα μεγάλο μέρος των δυνάμεών του να κατευθυνθεί προς τη διαλυμένη λεωφόρο. Πλησίασαν εκεί πυροβολώντας και εκτοξεύοντας ρουκέτες, τσακίζοντας όλους τους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή που συναντούσαν μπροστά τους.

Ο Βόρκεραμ, συγχρόνως, ανέφερε τηλεπικοινωνιακά στη Μιράντα τι είχε γίνει, και τη ρώτησε αν πίστευε πως οι Φίλοι θα ήταν ζωντανοί κάτω απ'όλα αυτά τα συντρίμια.

«Δε νομίζω να έχουν σκοτωθεί, Βόρκεραμ. Δεν καταστρέφονται τόσο εύκολα. Αν καταστρέφονταν τόσο εύκολα, θα είχαν διαλυθεί μαζί με τη Διπλωμένη Γη. Το θέμα είναι αν έχουν παγιδευτεί εκεί κάτω, ή αν μπορούν να σκάψουν για να βγουν.»

«Με τα πλοκάμια τους τρυπάνε τα μέταλλα θωρακισμένων οχημάτων, Μιράντα...»

«Δεν ξέρω, όμως, αν μπορούν να τρυπήσουν και τόσους τόνους οικοδομικών υλικών.»

Το ελικόπτερο του Βόρκεραμ πετούσε, τώρα, πάνω από τη ρημαγμένη λεωφόρο· τα όπλα του χτυπούσαν μικρότερα αεροσκάφη του Ποιητή, ενώ κι άλλα αεροσκάφη, συμμαχικά, το περιτριγύριζαν. Κάποια ήταν της Αμυντικής Συμμαχίας – από την Αμφίνομη και την Καλόπραγη. Στους δρόμους, από κάτω, οι μαχητές του Βόρκεραμ συγκρούονταν με τους μαχητές του Ποιητή – οι οποίοι, όμως, δεν έμειναν πολύ για να τους αντιμετωπίσουν. Είχαν τελειώσει τη δουλειά τους εδώ και απομακρύνονταν.

Και το ίδιο έκαναν και τα αεροσκάφη τους σύντομα.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ, μιλώντας τηλεπικοινωνιακά στον Βόρκεραμ, είπε: *«Το είχαν σχεδιάσει, αρχηγέ. Το είχαν σχεδιάσει για να καταστρέψουν τα τέρατα της Μιράντας... και πήραν μαζί τους και τη Λητώ και την Ερμύνη κι άλλους συμπολεμιστές μας!»* Ακουγόταν οργισμένος.

«Ψυχραιμία, Αρχοντομαχητή. Ψυχραιμία, και ο Κρόνος θα μας δώσει εκδίκηση για τον άδικο χαμό τους. Το ξέρεις ότι τέτοια πράγματα συμβαίνουν στη δουλειά μας. Ψυχραιμία.»

«Ψύχραιμος είμαι, αρχηγέ.»

«Ωραία· συνέχισε να είσαι έτσι.» Ο Βόρκεραμ ήλπιζε να μπορούσε κι ο ίδιος ν'ακολουθήσει τις συμβουλές του εαυτού του. Παρότι καταλάβαινε ότι «τέτοια πράγματα συνέβαιναν στη δουλειά τους», ούτε εκείνος αισθανόταν καλά όταν έχανε συμπολεμιστές. Ειδικά ανθρώπους τους οποίους ήξερε από παλιά και θεωρούσε έμπιστους. Ένιωθε σαν ο Σκοτοδαίμων να είχε βάλει την ουρά του και να τους είχε κλέψει.

Αυτή η Καρζένθα-Σολ... Αυτή μάλλον το είχε σχεδιάσει. Πρέπει να ήταν καλή στον πόλεμο.

Ο Βόρκεραμ ευχήθηκε στον Ζιλμόρο των Σκοταδιστών καλή τύχη. *Αν τη σκοτώσει, την καταραμένη, τότε η δική μας δουλειά θα γίνει πιο εύκολη.* Ο Βόρκεραμ δεν φοβόταν αρχισυμμορίτες σαν τον Ζιλμόρο. Οι αρχισυμμορίτες σπάνια ήταν καλοί στρατηγοί.

Η Μιράντα έφτασε στη διαλυμένη λεωφόρο όταν οι συγκρούσεις με τους μαχητές του Ποιητή είχαν σχεδόν τελειώσει εκεί γύρω. Το μέρος τής θύμιζε την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, έτσι όπως είχε γίνει – ένα βουνό από οικοδομικά υλικά: πέτρες, μέταλλα, γυαλιά. Αν και, βέβαια, τίποτα δεν μπορούσε πραγματικά να συγκριθεί με την καταστροφή της Διπλωμένης Γης – *τίποτα.*

Η Μιράντα, σταματώντας τους έξι τροχούς του φορτηγού της, κοίταξε το μέρος με στενεμένα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα από τα πολεοσημάδια τι είχε συμβεί στους Φίλους.

Πλήρης διάλυση, από πάνω και από κάτω... Φόβος... Πανικός... Καταστροφή... Πόνος... Θάνατος... Βύθιση... Πλάκωμα... Κανένα σημάδι ζωής δεν έβλεπε η Μιράντα. Αλλά οι Φίλοι δεν ήταν ζωντανοί με την έννοια της βιολογικής ζωής, σωστά; Επομένως, κάτι άλλο έπρεπε να αναζητήσει.

Παρατήρησε πιο προσεχτικά τα σημάδια της Πόλης, ψάχνοντας για λειτουργία μηχανών – τέτοια πράγματα. Οι Φίλοι ήταν, αναμφίβολα, περισσότερο μηχανές παρά βιολογικά όντα.

Τα πολεοσημάδια τής αποκάλυψαν ότι πολλές μηχανές είχαν πάψει να λειτουργούν εδώ, είχαν τσακιστεί, είχαν βυθιστεί–

(*Τα πολεμικά οχήματα του στρατού, σκέφτηκε*)

–αλλά κάποιες ήταν ανθεκτικές. Δεν είχαν διαλυθεί. Λειτουργούσαν. Όμως ήταν παγιδευμένες.

Αυτοί είναι! Αυτοί είναι οι Φίλοι μας. Παγιδευμένοι αλλά... λειτουργικοί.

Τη Μιράντα την παραξένευε λιγάκι το γεγονός ότι είχαν παγιδευτεί εδώ αλλά δεν είχαν παγιδευτεί μέσα στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Μετά όμως σκέφτηκε: *Νομίζεις ότι όλα τα Εκτρώματα της Διπλωμένης Γης βρίσκονται τώρα στους δρόμους της Ρελκάμνια;* Πολλά πιθανώς να είχαν όντως παγιδευτεί στην κατεστραμμένη περιοχή, πλακωμένα από αμέτρητους τόνους υλών. Το μόνο που είχε σώσει αυτά που είχαν σωθεί – και εμάς, εμένα και την Εύνοια – ήταν το ότι μέσα στη μάζα της καταστροφής υπήρχαν ανοίγματα σαν σπηλιές και περάσματα – τμήματα που δεν είχαν κλείσει.

«Τι βλέπεις;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Ζουν,» είπε η Μιράντα. «Λειτουργούν. Δεν έχουν καταστραφεί. Αλλά είναι θαμμένα και παγιδευμένα. Δε νομίζω ότι μπορούν να βγουν – όχι τώρα αμέσως, τουλάχιστον.»

«Μπορούμε εμείς να τα ξεθάψουμε.»

Η Μιράντα κοίταξε το βουνό οικοδομικών υλών που είχε γεννήσει η τρομερή καταστροφή. «Δε μου μοιάζει και τόσο εύκολο...»

«Με ενεργειακά τρυπάνια, Μιράντα. *Γίνεται*. Και πρέπει να το κάνουμε. Οι Φίλοι μάς είναι πολύτιμοι.»

«Ο αρχηγός θα το αποφασίσει αυτό, υποθέτω,» είπε η Μιράντα.

/46\

Όταν μια Αδελφή της της ζητά βοήθεια η Άνμα αναρωτιέται ποιος είναι ο πιο συνετός τρόπος για να κινηθεί, ενώ ο Βόρκεραμ-Βορ στέλνει ενεργειακά τρυπάνια και οι μαχητές της Φιόνας Ισόσχημης αναλαμβάνουν μια αποστολή προστασίας, προτού τέσσερις Φίλοι βρεθούν σε άμεσο κίνδυνο, δύο Θυγατέρες αρχίσουν ν'αναζητούν όπλα, δύο άλλες Θυγατέρες διακρίνουν παγίδα, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας επιτεθεί σ'ένα καταστροφικό όπλο, και το ελικόπτερο των Εκλεκτών αντιμετωπίσει ισχυρούς εχθρούς και, τελικά, προσγειωθεί εσπευσμένα για να βοηθήσει έναν τραυματισμένο σύμμαχο.

Η Φοίβη τριγύριζε μες στην Ατμοφόρο, προσεχτικά, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, και η Άνμα την ακολουθούσε μαζί με τον Μάικλ και τη Φοριντέλα-Ράο. Η Νύφη του Χάροντα έψαχνε για τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή: τον *μυριζόταν*, σαν κυνηγόςκυλο. Η Άνμα δεν καταλάβαινε πώς μπορούσε να το κάνει αυτό η Αδελφή της. Ήταν όπως όταν ανίχνευες κάποιον, αλλά όχι ακριβώς. Γιατί, για να ανιχνεύσεις κάποιον, έπρεπε να ξεκινήσεις να παρατηρείς τα πολεοσημάδια του από εκεί όπου έφυγε και να προχωράς από το ένα στο άλλο ώσπου να τον φτάσεις. Η Φοίβη, προφανώς, δεν έκανε το ίδιο πράγμα.

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, η Άνμα διάβασε στα σημάδια της Πόλης ότι ο πόλεμος ξεσπούσε ξανά. Ξεσπούσε σε αρκετή απόσταση από εκείνη και τους συντρόφους της, αλλά όχι και πολύ μακριά. Στα σύνορα της Ατμοφόρου, μάλλον. Προς τα νότια και προς τα δυτικά. Οι δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας έρχονταν να ανακτήσουν τους δρόμους που είχαν χάσει.

Πολεμικά οχήματα, μαχητές, και αεροσκάφη κινητοποιούνταν μέσα στην Ατμοφόρο. Η Φοίβη και η Άνμα τούς κρύβονταν· περνούσαν από τα κενά της αντίληψης των ανθρώπων του Ποιητή, ακολουθώντας δρόμους που έμοιαζαν παράλογοι εκτός αν ήσουν Θυγατέρα της Πόλης.

Υστερα από κανένα δώρο περιπλάνησης ακόμα, ενώ ο πόλεμος μαινόταν στα σύνορα της Ατμοφόρου (τα πολεοσημάδια το βροντοφωνάζαν, ορισμένες εκρήξεις αντηχούσαν ως εδώ στα κεντρικά, και καπνοί φαίνονταν από απόσταση), η Φοίβη πλησίασε καβάλα στο δίκυκλό της το τετράκυκλο της Άνμα, και της είπε απ'το παράθυρο:

«Τον βρήκα.»

Μετά επιτάχυνε ξανά, και η Άνμα είχε χρόνο μόνο για να την ακολουθήσει.

«Εντόπισε τον Ανθοτέχνη;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο, απ'το πίσω κάθισμα. «Τον εντόπισε;»

«Έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε η Άνμα, χωρίς ν'ακούγεται τόσο ενθουσιασμένη όσο η φίλη της· επειδή ήξερε ότι τώρα το πράγμα θ'άρχιζε να σκατεύει. Εν μέρει ευχόταν η ανώμαλη να μην έβρισκε τον στόχο της εδώ. Αλλά ήταν φρούδη ελπίδα, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος. Ο Ανθοτέχνης βρισκόταν στην Α' Κατωρίγια, μαζί με τους πολεμιστές του. Αναμενόμενα. Ήταν ιδεαλιστής, ο γαμημένος.

Και ποια είναι η δική μου θέση τώρα, γαμώ την πουτάνα μου; Τα πάντα τής έλεγαν ότι έπρεπε να τον προστατέψει, να τον σώσει από τη Νύφη του Χάροντα.

Η οποία, παλιότερα, την είχε σπάσει στο ξύλο όταν η Άνμα είχε επιχειρήσει να κάνει το ίδιο με τη Λέλα'σαρ στην Παράλληλη Συνοικία (εκατοντάδες χιλιόμετρα νότια των συνοικιών του Ριγοπόταμου). Μετά, αφού η Φοίβη είχε σκοτώσει τη μάγισσα, είχε πλησιάσει την Άνμα για να της πει πως το ότι την είχε δείρει δεν ήταν τίποτα προσωπικό – απλά στεκόταν στον δρόμο της, στεκόταν ανάμεσα σ'εκείνη και τον στόχο της. Η Άνμα, εξοργισμένη, είχε κάνει να της επιτεθεί, αλλά η ανώμαλη είχε φύγει στα γρήγορα – η καριόλα! Την είχε φοβηθεί, άραγε; Η Άνμα δεν το νόμιζε. Είχε την εντύπωση πως μπορούσε να την ξαναδείρει άμα γούσταρε, αλλά δεν ήθελε να εμπλακεί άσκοπα μαζί της. Πραγματικά δεν πρέπει να το θεωρούσε προσωπικό αυτό που είχε συμβεί.

Είναι τελείως διεστραμμένη, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος.

Η Άνμα θα προτιμούσε να μην συγκρουστεί πάλι μαζί της. Όμως η επιβίωση του Ανθοτέχνη τής φαινόταν σημαντική ετούτη τη στιγμή. Πολύ σημαντική. Αλλιώς, γιατί η Πόλη να την έχει οδηγήσει εδώ; Γιατί

να έχει κάνει τη Φοριντέλα-Ράο τόσο πεισματάρη ώστε η Άνμα να αναγκάζεται να είναι τώρα μαζί με τη Φοίβη;

Η Νύφη του Χάροντα σταμάτησε το δίκυκλό της σ'έναν δρόμο, και η Άνμα σταμάτησε το δικό της όχημα δίπλα του.

«Θα πεις περισσότερα τώρα,» τη ρώτησε απ'το παράθυρο, «ή θα συνεχίσεις νάσαι μουγκή;»

Η Φοίβη την αγριοκοίταξε προς στιγμή κάτω απ'την κουκούλα της. Ύστερα έστρεψε το βλέμμα της αντίκρυ, ανάμεσα από δύο εργοστάσια. Ο δρόμος στον οποίο βρίσκονταν οι θυγατέρες ήταν πιο ψηλός από κάποιους άλλους γύρω του και η θέα ήταν καλή. «Αυτή εκεί την πολυκατοικία τη βλέπεις;» Η Φοίβη έδειξε στο βάθος.

Η Άνμα βγήκε απ'το τετράκυκλο. «Τη βλέπω.»

Η Φοριντέλα-Ράο βγήκε επίσης, και ο Μάικλ.

«Εκεί μέσα είναι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής,» είπε η Φοίβη.

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε η Άνμα, που η ίδια δεν μπορούσε να διακρίνει κάτι που να της δίνει τέτοια πληροφορία.

Η Φοίβη κατένευσε. «Πριν από λίγο περάσαμε μπροστά απ'αυτή την πολυκατοικία, Αδελφή μου. Την κοίταξα καλά. Δεν υπάρχει αμφιβολία: ο Ποιητής είναι μέσα. Και, μάλιστα, ξέρω σε ποιο διαμέρισμα.»

«Σε ποιο;» ρώτησε αμέσως η Φοριντέλα-Ράο, λες κι είχε σκοπό να τρέξει εκεί για να τον καρφώσει με το Απολλώνιο ξίφος της.

«Δέκατος-τρίτος όροφος,» απάντησε η Φοίβη, «τρία πατώματα κάτω από την ταράτσα. Το διαμέρισμα που βλέπει προς τη μεριά μας.»

Η Άνμα συνοφρυώθηκε. *Ναι, σκέφτηκε, περάσαμε μπροστά απ'αυτή την πολυκατοικία πιο πριν, και ήταν αρκετά καλά φυλαγμένη.* Το είχε διακρίνει μέσα από τα πολεοσημάδια: τη φρουρούσαν.

Σαν η Φοίβη να είχε διαβάσει το μυαλό της, είπε: «Το φρουρούν καλά, αρκετοί μαχητές. Και στην ταράτσα της πολυκατοικίας είναι ένα έτοιμο αεροσκάφος – ελικόπτερο, υποθέτω.»

Η Άνμα δεν το είχε διακρίνει αυτό. Αλλά, βέβαια, δεν είχε δώσει στη συγκεκριμένη πολυκατοικία τόση σημασία όση, προφανώς, είχε δώσει η Αδελφή της. *Εγώ δεν είχα καταλάβει ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι εκεί μέσα.*

«Όλ' αυτά δεν θα αποτελούσαν πρόβλημα,» είπε η Φοίβη. «Θα έμπαινα στην πολυκατοικία, θα τον σκότωνα, και θα έφευγα. Η Κορίνα είναι το πρόβλημα.»

«Είναι μαζί του;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο. «Την... την είδες, κάπως;»

«Δεν την 'είδα',» αποκρίθηκε η Φοίβη. «Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία: είναι κοντά του. Και, πιθανώς, με περιμένει. Είναι προετοιμασμένη για εμένα. Μπορεί και το καταλαβαίνει όταν πλησιάζω· έχει μελετήσει τα πολεοσημάδια που δημιουργούνται στον χώρο, και τα παρατηρεί. Η σκρόφα. Αυτή τη φορά δεν θα με σταματήσει.»

Η Άνμα τη λοξοκοίταξε. «Έχεις κάποιο σχέδιο;»

«Ναι· κι εσύ, Αδελφή μου, θα με βοηθήσεις.»

Η Άνμα στράφηκε τώρα για να την ατενίσει ευθέως. «Γιατί να σε βοηθήσω;»

Τα μάτια της Φοίβης ήταν πέτρινα. «Διότι γι' αυτό τον λόγο η Πόλη σ' έχει στείλει μαζί μου.»

Η Άνμα αναρωτήθηκε: *Έχει καταλάβει κάτι; Έχει καταλάβει ότι σκοπεύω να τη σταματήσω, αν μπορώ; Γέλασε απότομα, κοφτά.* «Είσαι ανώμαλη, γαμώ το κεφάλι σου!»

«Για ποιο άλλο λόγο μπορεί να είσαι μαζί μου, Άνμα; Ο Ποιητής πρέπει να πεθάνει – και το ξέρεις!»

«Δεν είμαι μαζί σου για τον γαμημένο Ποιητή, μαλακισμένη. Είμαι μαζί σου γι' αυτήν!» Έδειξε τη Φοριντέλα. «Που είναι φίλη μου, και αρκετά ανόητη για να σ' ακολουθεί–»

«Άνμα!» πετάχτηκε η Φοριντέλα-Ράο. «Δε σου ζήτησα να έρθεις, μα τον Κρόνο! Το ξέρω ότι σου χρωστάω τη ζωή μου, αλλά αν δεν–»

«Ευχαρίστως θα σου έσωζα τη ζωή ξανά, Φοριντέλα. Γι' αυτό κιόλας δεν θέλω να σ' αφήσω να την πετάξεις στα σκυλιά του Σκοτοδαίμονος.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής πρέπει να πεθάνει, Άνμα! Η Φοίβη έχει δίκιο.»

Η Άνμα αναστέναξε. *Δε μπορείς να συνεννοηθείς μαζί της. Η Πόλη έχει κυριεύσει το μυαλό της.*

«Θα με βοηθήσεις, Αδελφή μου;» ρώτησε η Φοίβη. «Νομίζω πως μόνο μαζί μπορούμε να παγιδέψουμε τον Ανθοτέχνη εκεί μέσα. –Αλλιώς, γιατί είσαι εδώ;»

Η ερώτηση δεν έμοιαζε τυχαία στην Άνμα. *Με δοκιμάζει; Έχει διακρίνει ότι ίσως να επιχειρήσω να τη σταματήσω, και με δοκιμάζει; Αν ήταν έτσι, τι επιλογές είχε;*

Τι θα γινόταν αν της αρνιόταν τη βοήθειά της;

Ή έπρεπε να το κάνει ουδέτερα, ή έπρεπε να της εναντιωθεί εδώ και τώρα. Στη δεύτερη περίπτωση, νόμιζε πως πάλι θα έτρωγε ξύλο από τη Φοίβη. Ήταν πολύ καλή στο να δέρνει κόσμο, η ανώμαλη καριόλα. Ίσως ακόμα και τη Μιράντα να μπορούσε να δείρει. Ίσως.

Στην πρώτη περίπτωση – αν η Άνμα δήλωνε πως δεν θα τη βοηθούσε και έμενε ουδέτερη – η Νύφη του Χάροντα πιθανώς να την υποπτευόταν. Πιθανώς να βεβαιωνόταν ότι η Αδελφή της ήταν εδώ για να τη σταματήσει, για να της σταθεί εμπόδιο. Κι αυτό ίσως να είχε ως αποτέλεσμα να καταλήξουν πάλι στη δεύτερη περίπτωση – σε μια αναμέτρηση μεταξύ τους...

Η Άνμα σκέφτηκε: *Πρέπει να πάω με τα νερά της.* Αν τη βοηθούσε να πλησιάσει τον Κάδμο, μπορεί να κατάφερνε να τη σταματήσει απ'το να τον σκοτώσει την τελευταία στιγμή, όταν η Φοίβη δεν θα την πρόσεχε και τόσο, νομίζοντας πλέον πως ήταν με το μέρος της.

«Τι είναι, Αδελφή μου;» ρώτησε η Νύφη του Χάροντα. «Γιατί δεν μιλάς; Υπάρχει κανένας άλλος λόγος που βρίσκεσαι εδώ; – Ας φανερωθεί, αν είναι έτσι!» δυνάμωσε ξαφνικά τη φωνή της.

Και η Άνμα είδε τα πολεοσημάδια να προειδοποιούν ότι η Φοίβη ήταν στα πρόθυρα να της χιμήσει. Το ένστικτό της της έλεγε να προετοιμαστεί αμέσως για επίθεση. Αμέσως.

Όχι. Πρέπει να το αποφύγουμε αυτό.

Απάντησε: «Την ίδια υποψία έχουμε... ότι η Πόλη μ'έστειλε εδώ για να σε βοηθήσω... αν και... προσωπικά δεν ξέρω αν θα έπρεπε να πεθάνει ο Ποιητής.»

Η Φοίβη φάνηκε να χαλαρώνει, αν και όχι απόλυτα. «*Πρέπει να πεθάνει*» πίστεψέ με: η Πόλη το ζητά.»

«Αφού η Πόλη το ζητά, πώς μπορώ να διαφωνήσω;» είπε η Άνμα. «Θα σε βοηθήσω, αν έχω τη δυνατότητα. Τι θες να κάνω, Αδελφή μου;»

Τα στενεμένα μάτια της Φοίβης την ατένιζαν ερευνητικά, με καχυποψία, για μερικές στιγμές. Ύστερα το στόμα της μίλησε και είπε: «Γνωρίζεις από όπλα, έτσι δεν είναι;»

«Ή τα όπλα γνωρίζουν εμένα, ίσως. Έχει καμιά σημασία;»

«Οι ικανότητές σου μπορεί να μας χρειαστούν.»

«Τι ακριβώς έχεις στο μυαλό σου, Φοίβη;»

Η Νύφη του Χάροντα έστρεψε το βλέμμα της ανάμεσα από τα δύο εργοστάσια, προς το διαμέρισμα όπου βρισκόταν ο στόχος της. Ύστερα αντίκρισε πάλι την Αδελφή της. «Η Κορίνα είναι δίπλα του. Τον προσέχει. Μόλις διακρίνει ότι πλησιάζω, θα τον πάρει από εκεί. Θα τον πάει αλλού. Κάπου μακριά – για να τον κρύψει. Θα χρησιμοποιήσει, μάλλον, το ελικόπτερο στην ταράτσα της πολυκατοικίας.»

«Δε βλέπω τι μπορώ να κάνω εγώ γι' αυτό...»

«Η Κορίνα δεν θα μ' αφήσει ποτέ να τον πλησιάσω,» συνέχισε η Φοίβη σαν η Άνμα να μην είχε μιλήσει. «Διαρκώς θα τον παίρνει μακριά μου. Πρέπει, επομένως, να τον παγιδέψω. Πρέπει να τους παγιδέψω και τους δύο. Τώρα – εκεί μέσα.» Έδειξε την πολυκατοικία στο βάθος, ανάμεσα από τα εργοστάσια.

«Πιο εύκολο να το λες παρά να το κάνεις, Αδελφή μου.»

«Γι' αυτό χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Ο Ανθοτέχνης βρίσκεται στο κατάλληλο μέρος, νομίζω, για να τον αποκλείσουμε. Δύο πράγματα χρειάζονται: πρώτον, να σαμποτάρουμε το ελικόπτερο στην ταράτσα· δεύτερον, να πυρπολήσουμε τους ορόφους κάτω από το διαμέρισμά του. Τότε, η Κορίνα δεν θα έχει κανέναν τρόπο να τον απομακρύνει από εμένα. Θα πλησιάσω – θα αντιμετωπίσω κατά πρόσωπο την καριόλα, αν χρειαστεί» – και το έλεγε αυτό σαν πραγματικά να το επιθυμούσε πολύ – «και θα τον σκοτώσω. Απλή διαδικασία, έτσι, Αδελφή μου;»

«Και τι θες να κάνω εγώ; Να γαμήσω το ελικόπτερο, ή να βάλω φόκο στους κάτω ορόφους;»

«Θέλω, κατ' αρχήν, να μου πεις ποια νομίζεις πως είναι τα κατάλληλα όπλα για τη δουλειά. Ύστερα θα τα κλέψουμε από τους λεηρήτες του στρατού του Ανθοτέχνη – πάω στοίχημα ότι θα μπορείς να τα εντοπίσεις μέσα από τα πολυεστημάδια. Και μετά, θα πλησιάσουμε την πολυκατοικία, και θα δούμε πώς θα κινηθούμε. Μάλλον, εσύ θα πυρπολήσεις τους κάτω ορόφους, κι εγώ θα πηδήσω στην ταράτσα, από κάποια γειτονική, για να σαμποτάρω το ελικόπτερο.

»Συμφωνείς, Αδελφή μου;»

«Απόλυτα,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Θέλω κι εγώ να βοηθήσω,» δήλωσε η Φοριντέλα-Ράο.

Αν δεν την πεις τη μαλακία σου δεν μπορείς, σκέφτηκε η Άνμα λοξοκοιτάζοντάς την.

«Θα πας μαζί με την Άνμα,» της είπε η Φοίβη (και η Άνμα ευχαρίστησε την Πόλη γι' αυτό – καλύτερα η Φοριντέλα να ήταν κοντά της παρά κοντά στην ανώμαλη). «Εκτός απ' το να καταστρέψουμε το ελικόπτερο και να πυρπολήσουμε τους κάτω ορόφους, θα πρέπει να βγάλουμε από τη μέση και κάμποσους φρουρούς. Τον φυλάνε καλά τον αρχηγό τους. Δεν είναι μόνο η Κορίνα που τον προσέχει.»

Ο Βόρκεραμ-Bor συμφώνησε (τηλεπικοινωνιακά) να ξεθάψουν τους Φίλους όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Καταλάβαινε τη σημαντικότητά τους στον πόλεμο. Είπε στον Αλέξανδρο να αναλάβει εκείνος την επιχείρηση διάσωσης των μηχανικών όντων. «*Μπορείς, έτσι;*» τον ρώτησε.

«Φυσικά και μπορώ,» αποκρίθηκε εκείνος, μιλώντας από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του καθώς βρισκόταν μες στο εξάτροχο φορτηγό της Μιράντας. «Αλλά δεν έχω κανένα ενεργειακό τρυπάνι στη διάθεσή μου. Και θα χρειαστούμε ενεργειακά τρυπάνια για να τους ξεθάψουμε, Βόρκεραμ. Αλλιώς, με απλά εργαλεία, θα κάνουμε μέρες ολόκληρες μέχρι να τα καταφέρουμε.»

«*Θα το κανονίσω,*» υποσχέθηκε ο Βόρκεραμ-Bor. «*Θα ζητήσω από τον Έσπαρεκ-Λάντι να σας στείλει μερικά από τις αποθήκες της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.*»

«Έγινε. Περιμένουμε.»

«*Να προσέχετε εκεί που είστε,*» είπε ο Βόρκεραμ, και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Αλέξανδρος και η Μιράντα βρίσκονταν σ' έναν δρόμο κάθετο ως προς την κατεστραμμένη λεωφόρο όπου είχαν βυθιστεί και θαφτεί οι πέντε Φίλοι και οι μισθοφόροι που είχαν την ατυχία να είναι μαζί τους.

Σε λίγο, τρία οχήματα ήρθαν και σταμάτησαν δίπλα τους. Μια πόρτα άνοιξε και η Φιόνα Ισόσχημη βγήκε.

«Κύριε Πανιστόριε;»

Ο Αλέξανδρος κατέβηκε από το εξάτροχο φορτηγό. «Τι συμβαίνει;»

Η Μιράντα τον ακολούθησε έξω.

«Ο αρχηγός μάς έστειλε για να σας βοηθήσουμε όπως μπορούμε. Και να σας προστατέψουμε από εχθρούς, αν χρειαστεί – που, μάλλον, δεν θα χρειαστεί.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. «Καλώς,» αποκρίθηκε, βλέποντας κι άλλους να βγαίνουν από τα οχήματα. Ήταν όλοι τους πρώην φρουροί της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, νυν Εκλεκτοί. *Ο Βόρκεραμ μάς έστειλε τους πιο άχρηστους μαχητές του.* Όχι πως δεν είχαν ικανοποιητικές ικανότητες στον πόλεμο. Όμως δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μέτριοι. Οι Εκλεκτοί – οι κανονικοί Εκλεκτοί του Βόρκεραμ-Βορ – δεν ήταν απλώς μέτριοι – ήταν καλοί. Ήταν από τους καλύτερους μαχητές που ο Αλέξανδρος είχε τύχει να δει ποτέ σε συμπλοκές. Αναμφίβολα, μπορούσαν να εκπαιδεύσουν και τους πρώην φρουρούς της Β' Κατωρίγιας, αλλά τώρα δεν υπήρχε πολύς χρόνος γι' αυτό.

Η Μιράντα είπε: «Πράγματι: μάλλον δεν θα χρειαστεί να πολεμήσουμε. Το μέρος είναι έρημο. Τελείως έρημο.» Κοίταζε την κατεστραμμένη λεωφόρο – ένα βουνό από συντρίμια.

Ύστερα από καμιά ώρα, ένα φορτηγάκι ήρθε. Ήταν σταλμένο από τον Στρατάρχη Έσπαρεκ-Λάντι, κι από μέσα του βγήκαν άνθρωποι κουβαλώντας ενεργειακά τρυπάνια.

«Σ'έσάς τα φέρνουμε αυτά, έτσι;» ρώτησε ένας τους, κοιτάζοντας τον Αλέξανδρο και τη Μιράντα που στέκονταν μπροστά από τη Φιόνα και τους μαχητές της.

«Βλέπεis κανέναν άλλο εδώ γύρω;» αποκρίθηκε ο Πανιστόριος, με ουδέτερη όψη.

Παρότι μεσημέρι δεν είχε γίνει ανακωχή. Ο πόλεμος συνεχιζόταν. Οι δυνάμεις του Βόρκεραμ-Βορ, έχοντας περάσει τα σύνορα της Ατμοφόρου με τη βοήθεια των Εκτρωμάτων, συγκρούονταν με τους μαχητές του απελευθερωτικού στρατού μέσα στους δρόμους, μέσα στις σήραγγες, και πάνω στις γέφυρες. Και εξαιτίας του χάους που επικρατούσε, είχαν καταφέρει να εισβάλουν στην κατακτημένη περιφέρεια και κάποιες από τις δυνάμεις που τη χτυπούσαν από τα δυτικά και τα νότια, αν και αυτές δεν είχαν μαζί τους Εκτρώματα – ήταν μισθοφόροι του Σελασφόρου Χορονίκη και μαχητές από τη Ρόδα.

Η Καρζένθα-Σολ είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση, και κατηγορούσε τα καταραμένα μηχανικά τέρατα με τα πλοκάμια. Αν δεν υπήρχαν αυτά, αποκλείεται να είχαν δημιουργηθεί τέτοιες ρωγμές στην άμυνα των συνόρων.

Ευτυχώς είχε καταφέρει να θάψει πέντε από τα Εκτρώματα, αλλά τα υπόλοιπα εξακολουθούσαν να χτυπάνε τους μαχητές της. Επομένως, έπρεπε κι αυτά να εξολοθρευτούν.

Η Καρζένθα είχε ήδη σχεδιάσει πώς να τα κατατροπώσει: Είχε ήδη βρει διάφορα σημεία μέσα στην Ατμοφόρο τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να θαφτούν τα τέρατα κάτω από συντρίμια· και είχε συμφωνήσει με τους αρχισυμμορίτες και τους διοικητές των μισθοφόρων του στρατού της. Αλλά τίποτα δεν ήταν απόλυτα έτοιμο· καμιά παγίδα δεν είχαν ακόμα στημένη. Τα πάντα είχαν αφεθεί ελεύθερα, ώστε να υπάρχει ευελιξία. Όστε η ενέδρα να μπορεί να στηθεί οπουδήποτε, ανά πάσα στιγμή, φτάνει η Καρζένθα να ειδοποιούσε τους κατάλληλους ανθρώπους.

Και τώρα το έκανε ξανά, χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. Αυτή τη φορά δεν θα χρειαζόταν τους συμμορίτες του Ζυλμόρου, αλλά κάλεσε τη Τζέσικα, κι εκείνη αμέσως απάντησε.

«Με ζητάς, Στρατάρχη;» ρώτησε, γελώντας σαν να είχε ειπωθεί κάποιο αστείο λίγο πιο πριν.

«Σε θέλω μαζί μας,» της είπε η Καρζένθα. «Ήρθε η ώρα να θάψουμε ακόμα μερικά τέρατα.»

Η Τζέσικα γέλασε ξανά. «Αυτό δεν το χάνω με τίποτα!»

Η Καρζένθα μπορεί να μην τη γούσταρε, αλλά όφειλε να αναγνωρίσει τη χρησιμότητά της ως θυγατέρα της Πόλης. Είχε εκείνη την ειδική ματιά που διέκρινε κρυφά πράγματα· είχε εκείνο το ειδικό μυαλό που καταλάβαινε αόρατα μυστικά. Μπορούσε να «βλέπει» τις κατάλληλες στιγμές, και να αποφεύγει τις κακοτοπιές. Σίγουρα δεν ήταν τόσο καλή όσο η Κορίνα, όμως ήταν αρκετά καλή παρά την τρέλα που την έδερνε.

Τα προηγούμενα πέντε Εκτρώματα τα είχαν θάψει χάρη στη βοήθειά της, εν μέρει. Είχε καταλάβει πού το έδαφος ήταν κατάλληλο για να το ανατινάξουν από τα υπόγεια. Είχε μιλήσει και με τους ντόπιους συμμορίτες, βέβαια, αλλά η Καρζένθα νόμιζε πως κυρίως εκείνη ήταν που

είχε βγάλει το τελικό συμπέρασμα. Και ο Ζιλμόρος εμπιστευόταν τη γνώμη της, όπως είχε πει τηλεπικοινωνιακά.

Η Καρζένθα-Σολ ήλπιζε πως τώρα, ξανά, η Τζέσικα θα τους εξυπηρετούσε αξιοσημείωτα.

Τα πέντε θαμμένα Εκτρώματα δεν είχε ακουστεί να έχουν παρουσιαστεί πάλι στους δρόμους. Ο απελευθερωτικός στρατός αντιμετώπιζε πλέον εννιά μηχανικά τέρατα με πλοκάμια, σύμφωνα μ'όλες τις αναφορές που έρχονταν στην Καρζένθα.

Τώρα η Φοίβη ήταν που ακολουθούσε την Άνμα μέσα στους δρόμους της Ατμοφόρου. Προς τα νοτιοανατολικά, πολεμικές συγκρούσεις μαίνονταν – ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ είχε εισβάλει: οι δύο θυγατέρες είχαν δει οχήματα με γνωστά εμβλήματα επάνω· και είχαν επίσης δει, από απόσταση, κάποιους από τους Φίλους της Μιράντας να τσακίζουν τους μαχητές και τα οχήματα του Αλυσοδεμένου Ποιητή σαν να ήταν ψεύτικα παιχνίδια.

Πιο βόρεια δεν γίνονταν συγκρούσεις ακόμα, και εκεί κυρίως έψαχνε η Άνμα. Στο όριο, βασικά, ανάμεσα στις γειτονιές που γίνονταν συγκρούσεις και στις γειτονιές που δεν γίνονταν. Αναζητούσε, με το βλέμμα της, τα όπλα που ήθελε η Νύφη του Χάροντα. Παρατηρούσε τα πολεοσημάδια, για να της μαρτυρήσουν πού βρίσκονταν τα συγκεκριμένα όπλα μέσα στις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Και δεν άργησε να πάρει απαντήσεις.

Η Άνμα, η Φοίβη, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Μάικλ πλησίασαν ένα σταθμευμένο φορτηγό γεμάτο πολεμοφόδια. Γύρω του, στέκονταν φρουροί πέντε συμμορίτες. Ένα άλλο όχημα είχε έρθει πριν από λίγο και, παίρνοντας κάτι από εκεί, είχε φύγει ξανά, κατευθυνόμενο νότια. Παραδίπλα βρίσκονταν τρία ακόμα φορτηγά, επίσης με πολεμοφόδια. Οι δύο θυγατέρες, η αριστοκράτισσα της Έκθυμης, και ο Εκλεκτός ήταν κρυμμένοι επί του παρόντος κάτω από τη σκιά μιας βιομηχανίας – ψηλές καμινάδες, χοντροί πέτρινοι τοίχοι, μεταλλικοί αγωγοί σαν παρافرουσκωμένες φλέβες, τζάμια μικρών παραθύρων που γυάλιζαν σαν μάτια στο μεσημεριανό φως του χειμώνα. Το εργοστάσιο, φυσικά, δεν λειτουργούσε: όπως και κανένα της Ατμοφόρου. Ήταν, τώρα, όλα τους σιωπηλά.

Η Φοίβη και η Άνμα παρατηρούσαν τα πολεοσημάδια γύρω από το φορτηγό που αποτελούσε στόχο τους και είδαν *συγχρόνως* την κατάλληλη στιγμή για να ορμήσουν. Δε χρειάστηκε να μιλήσουν αναμεταξύ τους: γνώριζε η μία πως και η άλλη θα δρούσε *τώρα*. Και όρμησαν προς το φορτηγό. Ο Μάικλ και η Φοριντέλα-Ράο ξαφνιάστηκαν· τις ακολούθησαν ύστερα από δυο δευτερόλεπτα. Αλλά η βοήθειά τους δεν ήταν πραγματικά απαραίτητη.

Η Φοίβη χτύπησε τους φρουρούς του φορτηγού σαν φονική θύελλα, με χέρια και πόδια και μικρές λεπίδες, ενώ η Άνμα χρησιμοποιώντας μια αλυσίδα κι έναν λοστό που είχε βρει στους δρόμους πιο πριν. Δεν ήθελαν να κάνουν φασαρία πυροβολώντας. Η Φοριντέλα τράβηξε το Απολλώνιο σπαθί της, και η λεπίδα του γυάλισε προτού λερωθεί με αίμα. Ο Μάικλ κάρφωσε, με το ξιφίδιό του, έναν συμμορίτη στα πλευρά αφού σκύβοντας απέφυγε το τουφέκι του, το οποίο ο άντρας είχε χρησιμοποιήσει σαν ρόπαλο.

Η Άνμα άνοιξε την πίσω πόρτα του φορτηγού, πήδησε μέσα, πήρε στη στιγμή τα πολεμοφόδια που ήθελε (τις μιλούσαν· δεν μπορούσε να μην τα ξεχωρίσει αμέσως), και ύστερα εκείνη κι οι σύντροφοί της έφυγαν ολοταχώς από τούτο το μέρος.

Στη συνέχεια, χτύπησαν άλλα δύο παρόμοια μέρη, κλέβοντας από τον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή τα όπλα που χρειάζονταν για να βάλουν σε εφαρμογή το σχέδιο της Φοίβης. Και η Άνμα ακόμα αναρωτιόταν γιατί βοηθούσε αυτή την ανώμαλη.

Για να μη σε θεωρήσει ύποπτη, θύμισε ξανά στον εαυτό της. Και για να συνεχίσεις να είσαι κοντά της, ώστε να προστατέψεις τον Ανθοτέχνη την τελευταία στιγμή, όταν πια η δαιμονισμένη καριόλα δεν θα το περιμένει από εσένα.

Έχοντας στη διάθεσή τους τα πάντα που ήθελαν, πλησίασαν πάλι την πολυκατοικία όπου βρισκόταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.

«Ακόμα εκεί μέσα είναι;» ρώτησε η Άνμα τη Φοίβη, καθώς αγνόησαν τον διαμέρισμα ανάμεσα από τα δύο εργοστάσια, όπως και πριν.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νύφη του Χάροντα. «Ωρα να κινηθούμε, Αδελφή μου.»

Τέσσερα Εκτρώματα είχαν μόλις καταστρέψει ένα ερπυστιοφόρο άρμα και ένα τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα με ηχητικό κανόνι. Γύρω τους οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή σκορπίζονταν, έχοντας τραπεί σε φυγή, καταλαβαίνοντας γι'ακόμα μια φορά ότι ήταν αδύνατον να τα αντιμετωπίσουν. Με ό,τι κι αν τα χτυπούσαν, αυτά δεν καταλάβαιναν τίποτα. Μονάχα τα πλοκάμια τους κατάφερναν να κόψουν κάπου-κάπου, μα, όταν σε λίγο ξανακοίταζαν τα τέρατα, τα πλοκάμια ήταν πάλι εκεί! Αναγεννιόνταν μέσα από τα μηχανικά τους σώματα!

Τα τέσσερα Εκτρώματα προχωρούσαν τώρα επάνω στον δρόμο, αφήνοντας τους μαχητές του Ποιητή να σκορπιστούν, μην καταδιώκοντάς τους παρά ελάχιστα. Δεν φαίνονταν αιμοδιψή.

Κινήθηκαν ευθεία, βαδίζοντας μες στα συντρίμια. Και κάποιοι από τους ανθρώπους του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ τα ακολούθησαν, οδηγώντας οχήματα.

Μια γέφυρα ήταν λίγο παρακάτω, περνώντας ανάμεσα από πολυκατοικίες. Τα Εκτρώματα σύντομα θα βρίσκονταν στη σκιά της.

Και η Καρζένθα-Σολ είχε ήδη ειδοποιηθεί ότι τα μηχανικά τέρατα πλησίαζαν εκεί – σ'ένα από τα σημεία που θεωρούσε καλά για παγίδα. Το μεταβαλλόμενο όχημά της – έχοντας μορφή εξάτροχου με ενεργειακό κανόνι και δύο πολυβόλα – δεν βρισκόταν μακριά τώρα. Η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγας Συνοικίας ατένιζε τα τέσσερα εξωδιαστασιακά όντα να προσεγγίζουν τη γέφυρα ακολουθούμενα από τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ.

Κάλεσε τη Τζέσικα, τηλεπικοινωνιακά: τη ρώτησε αν όλα ήταν εντάξει.

«Όλα εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όλα άψογα!» γέλασε.

Η Καρζένθα κάλεσε τους μαχητές της που ήταν προετοιμασμένοι για την παγίδα. Τους ρώτησε κι αυτούς αν όλα ήταν εντάξει, και έλαβε θετικές απαντήσεις.

Τον Άλιστερ, που χειριζόταν το ενεργειακό κανόνι του οχήματός της, τον πρόσταξε, μέσω του εσωτερικού διαύλου, να σημαδέψει τη γέφυρα.

Μερικά δευτερόλεπτα ακόμα... σκέφτηκε η Καρζένθα-Σολ, παρατηρώντας τα καταραμένα τέρατα να πλησιάζουν. Ελάτε... Ελάτε να θαφτείτε για πάντα!

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας καβαλούσε το τρίκυκλο όχημά του, με τη Ροντάκη καθισμένη πίσω του, ακολουθώντας τους τέσσερις Φίλους της Μιράντας μες στον άδειο δρόμο. Το όχημα του Ριχάρδου του Τρομερού ήταν κοντά στον Άβαντα, καθώς και μερικά άλλα τροχοφόρα – των μισθοφόρων του Νέστορα Ολτενσάνδω και των δυνάμεων που είχε στείλει η Αμυντική Συμμαχία από την Αμφίνομη και την Καλόπραγη. Δύο ελικόπτερα πετούσαν από πάνω τους, για υποστήριξη.

Όχι πως φαίνεται να χρειαζόμαστε καμιά υποστήριξη εδώ πέρα, σκέφτηκε ο Άβαντας, ύστερα από ένα γρήγορο βλέμμα στα αεροσκάφη. Οι Φίλοι της Μιράντας έχουν πραγματικά ανοίξει τον δρόμο, οι δαίμονες της Ρασιλλώς! Τόσοι λίγοι, και μπορούν να κάνουν τέτοιες ζημιές... Πού να είχαμε και περισσότερους, μα τον Κρόνο!

Η Ροντάκη γέλασε, πιασμένη πίσω από τον Άβαντα, με το τουφέκι της πάντα σε ετοιμότητα. «Τους έχουν διαλύσει!» είπε. «Τους έχουν κάνει κομμάτια!» αναφερόμενη κι εκείνη στους Φίλους, προφανώς. «Δε βλέπεις μαχητή του Ποιητή ούτε στα εκατό μέτρα απόσταση.»

«Έχουν τρομοκρατηθεί,» συμφώνησε ο Άβαντας, χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει, κοιτάζοντας πάντα – πάντα – μπροστά, φυσικά. Έχοντας στο ένα του χέρι το κοντό τουφέκι του ενώ με το άλλο οδηγούσε το τρίκυκλο που έμοιαζε με δίκυκλο.

Πλησίαζαν μια γέφυρα τώρα η οποία περνούσε ανάμεσα από τις πολυκατοικίες.

Πλησίαζαν την ενέδρα της Καρζένθα-Σολ χωρίς να το ξέρουν...

Οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή είχαν τραπεί σε φυγή, ναι' αλλά όχι όλοι. Κάποιοι ήταν κρυμμένοι, και τους περίμεναν να έρθουν πιο κοντά.

Το μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών πετούσε πάνω από τις συγκρούσεις στους δρόμους, έχοντας μορφή μεγάλου ελικοπτέρου με δύο έλικες και όπλα τριγύρω και από κάτω. Κάπου-κάπου

μπλεκόταν σε αερομαχίες, μα όχι για πολύ. Τα αεροσκάφη του Ποιητή προτιμούσαν να το αποφεύγουν, και ο Βόρκεραμ το προτιμούσε επίσης αυτό. Δεν πετούσε τώρα για να καταστρέφει εχθρικά αεροπλάνα και ελικόπτερα. Πετούσε για να κατοπτεύει. Γιατί φοβόταν ότι η Καρζένθα-Σολ θα έστηνε κι άλλες παγίδες για τους Φίλους. Ήταν καλή στρατηγός και, αναμφίβολα, καταλάβαινε πως το βασικό πλεονέκτημα των εχθρών της ήταν, επί του παρόντος, αυτά τα εξωδιαστασιακά μηχανικά όντα.

Ο Βόρκεραμ παρατηρούσε τους δρόμους χρησιμοποιώντας ένα ζευγάρι κιάλια, μαγικά ενισχυμένα από τη Ζιλκάμα'μορ όταν το ελικόπτερο είχε προσγειωθεί για λίγο ώστε η μάγισσα να μπορέσει να πάψει τη Μαγγανεία Κινήσεως και να κάνει Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως. Επίσης, ο Βόρκεραμ είχε ζητήσει από την Ολντράθα και τη Νορέλτα-Βορ να κοιτάζουν τι γινόταν κάτω, και να τον ειδοποιήσουν αμέσως μόλις δουν σημάδια για κάποια ενέδρα ή παγίδα.

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός πιλόταρε τώρα το μεγάλο ελικόπτερό τους προς τη μεριά όπου βρίσκονταν τέσσερις από τους Φίλους της Μιράντας έχοντας τσακίσει την αντίσταση σ'έναν δρόμο και βαδίζοντας προς το βάθος του, προς μια γέφυρα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πρόσεξε κάτι ανησυχητικό με τα ενισχυμένα κιάλια του: ένα μεγάλο, εξάτροχο, θωρακισμένο όχημα – με ενεργειακό κανόνι επάνω – και με την κάννη του κανονιού στραμμένη στη γέφυρα – μακριά από εκεί αλλά σε απόσταση βολής, αναμφίβολα!

«Βόρκεραμ!» αναφώνησε η Ολντράθα. «Είναι παγίδα!»

«Ναι,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Παγίδα. Εκείνη εκεί η γέφυρα. Ειδοποίησέ τους – τώρα!»

«Ζαχαρία,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ, «πλησίασε! Ζιρτάλια, Φρίντα, Λεονάρδε – χτυπήστε αυτό το μεγάλο όχημα και όποιον άλλο εχθρό δείτε! Θέλουν πάλι να θάψουν τους Φίλους μας.»

Το ελικόπτερο έχασε ύψος, πετώντας προς το επίμαχο σημείο. Δύο ρουκέτες εκτοξεύτηκαν από κάτω του, σταλμένες από τη Φρίντα, με στόχο το εξάτροχο όχημα που είχε δείξει ο αρχηγός των Εκλεκτών.

Στο εσωτερικό του οχήματος, η Καρζένθα-Σολ είδε πολύ αργά το ελικόπτερο να χάνει ύψος και να εξαπολύει τις ρουκέτες του. Και ούτε κανένas άλλος από τους μαχητές της το είχε δει πιο πριν. «Πέστε κά-

τω!» φώναξε η Καρζένθα, καθώς κι η ίδια ακολουθούσε αμέσως τη συμβουλή της, αφήνοντας το σώμα της να πέσει πεπειραμένα από τη θέση του οδηγού.

Οι ρουκέτες τράνταξαν το μεταβαλλόμενο όχημά της, κάνοντας τα μέταλλά του να τρίξουν, τα εσωτερικά φώτα του να αναβοσβήσουν.

Η Καρζένθα σηκώθηκε στα γόνατα αμέσως, κοίταξε τις ενδείξεις στην κονσόλα. Είχαν προκληθεί ζημιές, σίγουρα, αλλά όχι πολύ σοβαρές. Το ενεργειακό κανόνι φαινόταν να λειτουργεί.

Οι μαχητές της χρησιμοποιούσαν τώρα τα δύο πολυβόλα του οχήματος, βάλλοντας κατά του ελικοπτήρου.

Ο Άλιστερ ρώτησε, μέσα από τον επικοινωνιακό διάυλο: «*Τι να κάνω, αρχηγέ;*»

Το αεροσκάφος δεν είχε πάψει να τους επιτίθεται· έριχνε οβίδες καταπάνω τους.

«Χτύπα το!» πρόσταξε η Καρζένθα. «Χτύπα το!»

Η ενεργειακή ριπή που βλήθηκε από το κανόνι του εξάτροχου οχήματος πέρασε ξυστά από το πλάι του μεγάλου ελικοπτήρου, κάνοντας μια τρύπα σ'ένα του φτερό – ένα ασήμαντο πλήγμα για τη δύναμη ενός ενεργειακού κανονιού.

Ο Βόρκεραμ-Βορ γρύλισε: «Καταστρέψτε αυτό το κανόνι! Καταστρέψτε το!» Πριν από μερικά δευτερόλεπτα, είχε προστάξει τηλεπικοινωνιακά τις δυνάμεις του κάτω, στον δρόμο, να απομακρυνθούν γιατί κατευθύνονταν προς παγίδα. Ήταν παγίδα! Παγίδα! τους είχε προειδοποιήσει.

Και τώρα, καθώς η Φρίντα, η Ζιρτάλια, και ο Λεονάρδος σημάδευαν το ενεργειακό κανόνι του εξάτροχου οχήματος και το χτυπούσαν με τα οπλικά συστήματα του ελικοπτήρου, στο έδαφος ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Ριχάρδος ο Τρομερός, και οι άλλοι σκορπίζονταν δεξιά κι αριστερά για να μην έχουν την ίδια μοίρα που είχαν η Λητώ, η Ερμιόνη, και οι υπόλοιποι μισθοφόροι την προηγούμενη φορά.

Οι Φίλοι, όμως, συνέχιζαν τον δρόμο τους.

Ο Βόρκεραμ δεν είχε τρόπο να επικοινωνήσει μαζί τους. Μόνο η Μιράντα μπορούσε να το κάνει αυτό· αλλά τώρα η Μιράντα δεν ήταν εδώ.

Ο Βόρκεραμ ήλπιζε πως οι Φίλοι, βλέποντας τους άλλους να φεύγουν, θα έφευγαν κι εκείνοι. Όμως δεν το έκαναν αυτό. Δεν έδιναν καμιά σημασία στους συμπολεμιστές τους.

Και η παγίδα της Καρζένθα-Σολ μπήκε σε λειτουργία. Οι κρυμμένοι μαχητές της εξαπέλυσαν ρουκέτες και οβίδες και ενεργειακές ριπές καταπάνω στη γέφυρα και στα τριγυρινά οικοδομήματα, καθώς τα μηχανικά όντα με τα πλοκάμια βρίσκονταν στην πιο ευάλωτη θέση.

Τα πάντα φάνηκε να γκρεμίζονται καταπάνω τους.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας είδε την καταστροφή με τις άκριες των ματιών του καθώς απομακρυνόταν. «Οι γαμημένοι τόχουν βάλει σκοπό να κατεδαφίσουν ολόκληρη τη συνοικία για να βγάλουν απ'τη μέση τους Φίλους!» γρύλισε.

«Τρέξε,» του είπε η Ροντάκη – κι ακουγόταν φοβισμένη. «Τρέξε!»

«Εδώ δεν κινδυνεύουμε απ'αυτούς,» αποκρίθηκε ο Άβαντας. «Και νομίζω πως είναι ώρα για ένα δώρο.»

«Τι...;»

«Κατάλαβα από πού ήρθε η μία ενεργειακή ριπή. Δύο ενεργειακά κανόνια πρέπει νάχουν εδώ, οι διάολοι του Σκοτοδαίμονος' και μου φαίνεται πως ξέρω πού είναι το ένα.»

«Ο αρχηγός θα το εκτιμήσει αν το καταστρέψουμε.»

«Ναι, αυτό σκέφτομαι κι εγώ,» είπε ο Άβαντας, στρίβοντας, οδηγώντας το τρίκυκλό του σε δρόμους που ήταν παράλληλη ως προς αυτόν όπου είχε γίνει η καταστροφή.

«Να το.» Έδειξε σ'έναν μεγάλο εξώστη μιας βιομηχανίας. «Εκεί πάνω τόχουν οι γαμιόληδες.»

«Πάμε!» Η Ροντάκη ακουγόταν πιο γενναία τώρα. Είχε ξεπεράσει γρήγορα το σοκ της ενέδρας – τη συνειδητοποίηση ότι είχε ξυστά γλιτώσει τον θάνατο, είχε ξυστά αποφύγει να συναντήσει τη Ρία Καλόφραστη και τις παλιές συμπολεμίστριές της.

Ο Άβαντας πλησίασε την πύλη της βιομηχανίας, βρίσκοντάς την ανοιχτή – σπασμένη – όπως το περίμενε. Μπήκε στον περίβολο, ξαφνιάζοντας τους έξι μαχητές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή που βρίσκονταν εκεί – συμμορίτες όλοι τους. Το κοντό τουφέκι του και το μακρύ τουφέκι της Ροντάκης, που πυροβολούσε πάνω απ'τον ώμο του, τους θέρισαν σαν πάνινες κούκλες. Δύο απ'αυτούς πρόλαβαν να χρησιμοποιή-

σουν τα δικά τους όπλα: ο ένας αστόχησε τελείως, ο άλλος χτύπησε τον Άβαντα στο στήθος – η βολή πέρασε την αλεξίσφαιρη πανοπλία του, μα όχι και το αλεξίσφαιρο δέρμα του. Τον τράνταξε, όμως δεν τον σταμάτησε. Ο Άβαντας ήταν σίγουρος ότι μετά θα είχε μια μεγάλη μελανιά επάνω του – μικρό το κακό.

Ανέβασε το τρίκυκλό του στη ράμπα που οδηγούσε στον εξώστη με το κανόνι, επιταχύνοντας, κάνοντας τη μηχανή να μουγκρίζει δαιμονισμένα, τους μεταλλικούς τροχούς να ουρλιάζουν πάνω στη μεταλλική επιφάνεια όπου έτρεχαν τινάζοντας σπίθες.

Οι μαχητές του Ποιητή που στέκονταν στον εξώστη έστρεψαν αμέσως τα όπλα τους εναντίον του Άβαντα, πυροβολώντας. Αλλά κι εκείνος πυροβολούσε, καθώς και η Ροντάκη. Η δεύτερη ήταν καλυμμένη πίσω του σαν ο Αλεξίσφαιρος να αποτελούσε ανθρώπινη ασπίδα – που, από μια άποψη, όφειλε κι ο ίδιος να παραδεχτεί πως αποτελούσε.

Αισθάνθηκε το σώμα του να δονείται από τις εχθρικές ριπές που τον πέτυχαν, κι άκουσε τα μέταλλα του οχήματός του να κουδουνίζουν. Αλλά οι δύο από τους τρεις μαχητές του Ποιητή – μισθοφόροι αυτοί, όχι συμμορίτες – έπεσαν: ίσως νεκροί, ίσως όχι, μέσα στις πανοπλίες τους. Ο τελευταίος, που ήταν ακόμα όρθιος, πατήθηκε από το τρίκυκλο του Άβαντα καθώς εκείνος το οδήγησε καταπάνω του, κραυγάζοντας, εξαγριωμένος.

Μία από τις καταραμένες σφαίρες τους τον είχε τραυματίσει. Είχε διαπεράσει και την πανοπλία του και το αλεξίσφαιρο δέρμα του Μάγου. Είχε μπει μέσα του, στ'αριστερά πλευρά. Οι μπάσταρδοι του Σκοτοδαίμονος!

Η Ροντάκη έστρεψε το τουφέκι της και πυροβόλησε τον χειριστή του κανονιού καθώς εκείνος έκανε να σηκωθεί από τη θέση του· του τίναξε τα μυαλά έξω απ'το κεφάλι, σπάζοντας και το κράνος του μαζί. Ο μάγος, που στεκόταν ανάμεσα στους δέκτες του μεγάλου όπλου – δύο όρθιες πλάκες γεμάτες καλώδια και κυκλώματα – για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του, γύρισε κι έτρεξε να φύγει προς την άλλη μεριά του εξώστη όπου υπήρχε και δεύτερη ράμπα.

Ο Άβαντας τον αγνόησε, πυροβολώντας έναν από τους μισθοφόρους που επιχειρούσε να σηκωθεί από κάτω. Και, συγχρόνως, οδήγησε το δίκυκλό του καταπάνω στον άλλο μισθοφόρο, που κι αυτός προσπα-

θούσε να σηκωθεί. Τον πάτησε με τους μεταλλικούς τροχούς, σταματώντας τις κινήσεις του για πάντα.

Ο προηγούμενος άντρας, όμως, εξακολουθούσε να είναι ζωντανός παρά τις τόσες ριπές που είχε δεχτεί. Μάλλον καμιά δεν είχε διαπεράσει την αλεξίσφαιρη πανοπλία του κι απλά τον είχαν τραντάξει. Προσπαθούσε τώρα να τραβήξει κάτι από τη ζώνη του–

Μια χειροβομβίδα–

Το σώμα του σείστηκε σαν να ήταν ψεύτικο, καθώς η Ροντάκη αμέσως άδειασε επάνω του ό,τι είχε απομείνει στον γεμιστήρα του τουφεκιού της.

Ο μισθοφόρος κατέρρευσε, ακίνητος τελείως πλέον, χωρίς νάχει προλάβει να τραβήξει την περόνη της χειροβομβίδας.

«Έχεις τραυματιστεί,» παρατήρησε η Ροντάκη, αλλάζοντας γεμιστήρα στο όπλο της.

«Ας τελειώνουμε τη δουλειά μας,» αποκρίθηκε ο Άβαντας και, βγάζοντας τώρα εκείνος μια χειροβομβίδα, την πέταξε καταπάνω στο ενεργειακό κανόνι και οδήγησε το δίκυκλό του, ολοταχώς, προς τη ράμπα απ'την οποία είχε ανεβεί.

Πίσω του η έκρηξη έκανε τον εξώστη να γκρεμιστεί, καθώς οι ενεργειακές φιάλες του κανονιού έσπασαν και τα υγρά τους πυροδοτήθηκαν.

Το τρίκυκλο του Άβαντα ίσα που είχε προφτάσει να βρεθεί στο τέλος της ράμπας, και ο Αλεξίσφαιρος το έβγαλε γρήγορα από τον περίβολο της εγκαταλειμμένης βιομηχανίας προτού κι άλλοι καριόληδες του Ποιητή μαζευτούν εδώ.

Ο Λεονάρδος, η Φρίντα, και η Ζιρτάλια, χρησιμοποιώντας τα οπλικά συστήματα του ελικοπτέρου, έβαλλαν συνεχόμενα το εξάτροχο θωρακισμένο όχημα από κάτω τους, στοχεύοντας το ενεργειακό του κανόνι–

–το οποίο δεν ήταν αδρανές: και τώρα εκτόξευσε ακόμα μια φωτεινή ριπή, που ήρθε σαν αστραπτερή ρομφαία καταπάνω στο αεροσκάφος για να το κόψει στα δύο. Αλλά ο Ζαχαρίας ο Πικρός έκανε ήδη ελιγμούς, ξέροντας πως ο μόνος τρόπος για να αμυνθείς από τις επιθέσεις αυτές ήταν να κινείσαι – καμιά θωράκιση δεν μπορούσε να σε σώσει.

Κι έτσι, η ενεργειακή ριπή πέρασε δίπλα από το μεγάλο ελικόπτερο, όμως όχι ανέπαφα. Άγγιξε όλη του την αριστερή πλευρά. Οι επιβάτες του το αισθάνθηκαν να σείεται έντονα, μύρισαν το μέταλλο που καιγόταν, καθώς το μισό πάχος της θωράκισης καταστράφηκε, κατά μήκος.

«Πρόσεχε γαμώτο!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Bor στον Ζαχαρία.

«Νομίζεις, αρχηγέ, ότι δεν-;»

Αλλά τότε κι οι δυο τους είδαν από το μπροστινό παράθυρο του ελικoptέρου ότι το ενεργειακό κανόνι πάνω στο εξάτροχο όχημα καταστρεφόταν. Οι επιθέσεις του Λεονάρδου, της Φρίντας, και της Ζιρτάλια είχαν επιτέλους αποδώσει. Ύστερα από καταγιοισμό οβίδων και μια καλοσημαδεμένη ρουκέτα, ο κύλινδρος του κανονιού έσπασε, και ό,τι απέμεινε από αυτόν ήταν λυγισμένο, στραβό· καπνοί στροβιλίζονταν γύρω του, από τα λιωμένα μέταλλα.

Τα δύο πολυβόλα του οχήματος εξακολουθούσαν, ωστόσο, να βάλουν, και οι ριπές τους χτυπούσαν το ελικόπτερο των Εκλεκτών, δοκιμάζοντας άσχημα τη θωράκισή του· γιατί μπορεί να μην ήταν τόσο καταστροφικά όπλα όσο το ενεργειακό κανόνι, όμως ήταν *αρκετά* ισχυρά από μόνα τους. Και καθώς εξαπέλυαν συνεχόμενες ριπές, στροβιλιζόμενα αδιάκοπα, κινούμενα γρήγορα, ο Ζαχαρίας, ακόμα και με τους τολμηρούς ελιγμούς του, ήταν δύσκολο να αποφεύγει τα χτυπήματά τους.

Και τώρα οι Εκλεκτοί είδαν τρία μαχητικά αεροπλάνα του Ποιητή να έρχονται καταπάνω τους, πυροβολώντας κι εξαπολύοντας δύο ρουκέτες, ενώ η Ολντράθα προειδοποιούσε: «Βόρκεραμ – κίνδυνος από τον αέρα!»

Η μία ρουκέτα αστόχησε εξαιτίας των ελιγμών του Ζαχαρία· η δεύτερη τούς πέτυχε κοντά στην ουρά – άλλο ένα ισχυρό τράνταγμα. Ο Βόρκεραμ κοίταζε τις ζημιές που έδειχναν τα συστήματα της κονσόλας.

«Τι κάνουμε ακόμα εδώ, γαμώτο;» μούγκρισε η Νορέλτα-Bor. «Πάμε να φύγουμε, ξάδελφε! Να φύγουμε!»

Το εξάτροχο όχημα από κάτω τους απομακρυνόταν τώρα, προσπαθούσε κι αυτό να φύγει. Αλλά δεν είχε πάψει να βάλλει εκδικητικά με τα δύο πολυβόλα που του είχαν απομείνει.

Το ελικόπτερο των Εκλεκτών είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση.

«Πάρε μας μακριά, Ζαχαρία,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ. Ο Πικρός ένευσε και απομάκρυνε το αεροσκάφος από την περιοχή όπου τα πολυβόλα του οχήματος μπορούσαν να το πετύχουν.

Τα τρία μαχητικά αεροπλάνα, όμως, ήταν ακόμα στο κατόπι του, συνεχίζοντας να πυροβολούν.

Δύο ρουκέτες των οπλικών συστημάτων του ελικοπτέρου βλήθηκαν εναντίον τους. Το ένα καταρρίφθηκε. Η δεύτερη ρουκέτα έσκασε ανάμεσα στ'άλλα δύο χωρίς να τα πτοήσει. Ο Λεονάρδος, η Φρίντα, και η Ζιρτάλια τούς επιτίθονταν τώρα με τα υπόλοιπα όπλα. Σύντομα χτύπησαν άσχημα το ένα, αναγκάζοντάς το να φύγει καπνίζοντας· και το δεύτερο υποχώρησε οικειοθελώς.

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε: «Πάμε πίσω. Πάμε σ'εκείνη τη γέφυρα.» Ήθελε να δει τι είχαν απογίνει οι Φίλοι της Μιράντας.

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός έστριψε ξανά το μεγάλο ελικόπτερο, που ακουγόταν να τρίζει και να μουγκρίζει σαν τραυματισμένο θηρίο του πολέμου – ένας κουρασμένος μηχανοδαίμονας της Ρασιλλώς.

Καθώς έφτασαν στην περιοχή της παγίδας, είδαν ότι η γέφυρα είχε γκρεμιστεί, όπως επίσης και πολλά από τα οικοδομήματα γύρω της. «Γαμήσου...» μούγκρισε ο Βόρκεραμ, που δεν συνήθιζε να μιλά έτσι. Δεν έβλεπε πουθενά τα εξωδιαστασιακά όντα με τα πλοκάμια.

Στράφηκε στις Θυγατέρες. «Πού είναι οι Φίλοι μας; Απομακρύνθηκαν;»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι. «Εκεί κάτω είναι θαμμένοι.»

Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της Ολντράθα. «Ευτυχώς, κανείς δεν σκοτώθηκε.» Ξεροκατάπιε. «Οι μαχητές σου έφυγαν εγκαίρως, Βόρκεραμ, όταν τους ειδοποίησες– Α!» έκανε ξαφνικά. «Εκεί κάτω!...» Κοίταξε έξω από ένα πλαϊνό παράθυρο. «Βόρκεραμ! Εκεί κάτω!»

«Τι;»

«Κάποιος χρειάζεται τη βοήθειά μου!»

Ο Βόρκεραμ πήγε κοντά της, κοιτάζοντας κι εκείνος απ'το παράθυρο. «Στρίψε δεξιά, Ζαχαρία!» φώναξε, περίεργος να δει σε ποιον αναφερόταν η Ολντράθα.

Ο Πικρός υπάκουσε, και το ελικόπτερο άλλαξε κατεύθυνση γι'ακόμα μια φορά.

Ανάμεσα από τα οικοδομήματα, ο Βόρκεραμ-Βορ είδε ένα σταματημένο δίκυκλο – ή, μάλλον, όχι: τρίκυκλο ήταν, αλλά θύμιζε δίκυκλο. Το όχημα του Αλεξίσφαιρου. Και παραδίπλα δύο φιγούρες ήταν καθισμένες στο πλάι του δρόμου.

«Ο Άβαντας!» είπε η Ολντράθα. «Είναι χτυπημένος! Πάμε κάτω, Βόρκεραμ! Πάμε κάτω!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ, θεωρώντας το σημαντικό που φαινόταν να έχει τραυματιστεί ο Αλεξίσφαιρος, διέταξε τον Ζαχαρία να προσγειώσει το ελικόπτερό τους.

«Πιο εύκολα το λες παρά το κάνεις,» μούγκρισε εκείνος. Πιλοτάροντας με προσοχή, βρήκε τελικά ένα καλό σημείο για προσγείωση και κατέβασε το μεγάλο αεροσκάφος σ'έναν δρόμο όπου φαινόταν (από τα συντρίμια) να έχουν γίνει πρόσφατα συγκρούσεις – αλλά τώρα ήταν άδειος.

Ο Βόρκεραμ, μιλώντας στον εσωτερικό δίαυλο, είπε στη Ζιλκά-μα'μορ: «Δώσε μας μορφή εξάτροχου φορτηγού.»

Η μάγισσα, καθισμένη στο κέντρο ισχύος, έκανε Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας και το μεταβαλλόμενο ελικόπτερο μεταμορφώθηκε σε εξάτροχο φορτηγό, με τις ανάλογες ζημιές επάνω του. Ο Βόρκεραμ πρόσταξε τον Ζαχαρία να το οδηγήσει προς τον Άβαντα, και σε λίγο βρίσκονταν εκεί, κοντά του.

Ο Αλεξίσφαιρος ήταν καθισμένος στο έδαφος, με την πλάτη σ'έναν τοίχο, και η Ροντάκη ήταν γονατισμένη πλάι του, προσπαθώντας να δέσει ένα τραύμα στα πλευρά του. Στράφηκε απότομα προς το μέρος του εξάτροχου φορτηγού, καθώς το αντιλήφτηκε να πλησιάζει, υψώνοντας το τουφέκι της. Ύστερα το κατέβασε, καταλαβαίνοντας προφανώς ποιοι ήταν.

Η Ολντράθα άνοιξε μια από τις πλευρικές πόρτες του οχήματος και έτρεξε κοντά στον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, έχοντας την τσάντα της με τα ιατρικά σύνεργα περασμένη στον ώμο. Ο Βόρκεραμ-Βορ την ακολούθησε, με το τουφέκι του στο χέρι, βάζοντας βιαστικά το κράνος του. Και η Νορέλτα-Βορ τούς ακολούθησε και τους δύο, βάζοντας κι εκείνη το κράνος της παρότι δεν της άρεσαν αυτές οι πολεμικές μόδες. Έξι Εκλεκτοί ήρθαν επίσης μαζί τους, έτοιμοι για οτιδήποτε, αν και το μέρος γύρω τους δεν φαινόταν επικίνδυνο.

Η Ολντράθα γονάτισε πλάι στον Άβαντα, ενώ η Ροντάκη παραμέριζε λέγοντας: «Μια σφαίρα τον χτύπησε. Δηλαδή, όχι μόνο μία, αλλά αυτή πέρασε και την πανοπλία και το δέρμα του. Δεν την έχω βγάλει, δεν μπορούσα, φοβόμουν μήπως κάνω μαλακία και τον σκοτώσω, αλλά πονάει πολύ, βοήθησέ τον!»

Η Ολντράθα την αγνοούσε, έχοντας ήδη διαβάσει τα πολεοσημάδια, ξέροντας ακριβώς τι συνέβαινε με το τραυματισμένο σώμα του Αλεξίσφαιρου Άβαντα. «Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε καθώς ξετύλιγε τον μισοτυλιγμένο επίδεσμο της άπειρης από θεραπευτικά θέματα Ροντάκης.

«Σκατά,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δεν είναι, όμως, πολύ σοβαρό,» τον διαβεβαίωσε η Ολντράθα. «Μόνο ένα πλευρό έχει ραγίσει· ο πνεύμονας δεν έχει τραυματιστεί. Το μόνο που χρειάζεται είναι η σφαίρα να βγει σωστά ώστε να μη σου προκαλέσει περισσότερη ζημιά, γιατί είναι σε επικίνδυνη θέση. Η φίλη σου καλά έκανε και δεν τη σκάλισε.»

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος,» έβηξε ο Άβαντας, κουρασμένα, με ιδρώτα να γυαλίζει πάνω στο κατάλευκο πρόσωπό του, «πώς τα καταλαβαίνεις όλ' αυτά με μια ματιά, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...»

Η Ολντράθα μειδίασε, έχοντας βγάλει τον επίδεσμο και κοιτάζοντας το τραύμα. «Αφού ξέρεις, Άβαντα, ξέρεις...» Και τον προειδοποίησε: «Θα πονέσεις λίγο, τώρα. Θα πονέσεις αρκετά. Αλλά μην κάνεις σπασμωδικές κινήσεις, εντάξει; Θα σε βοηθήσω κιόλας, βέβαια.» Έβγαλε μια σύριγγα από την τσάντα της, την κάρφωσε στο πώμα ενός φιαλιδίου, τράβηξε υγρό από μέσα. Έκανε ένεση στα πλευρά του Άβαντα, μερικά εκατοστά απόσταση από το τραύμα του. «Σε μουδιάζω λίγο, όμως αυτό δεν θα πάρει τελείως τον πόνο. Καταλαβαίνεις;»

«Ναι.»

«Δάγκωσε το αν θέλεις.» Του έδωσε ένα πλαστικό, φουσκωτό πράγμα σαν μικρό μαξιλάρι, στο μέγεθος γροθιάς.

«Πάρε αυτή τη μαλακία από μπροστά μου,» μούγκρισε ο Άβαντας.

Η Ολντράθα γέλασε. «Εντάξει, απλά είπα...» Έβγαλε ένα νυστέρι από τον σάκο της και έσκισε περισσότερο, γρήγορα αλλά με μεγάλη προσοχή, το τραύμα του Άβαντα. Εκείνος έτριξε τα δόντια, μα δεν κινήθη-

κε. Η Ολντράθα πήρε μια λαβίδα, την έχωσε μες στο τραύμα, και τράβηξε επιδέξια τη σφαίρα. Την πέταξε παραδίπλα. «Όλα καλά, τώρα,» του είπε. «Δεν πιστεύω να πόνεσες.» Έριξε ένα υγρό για απολύμανση πάνω στο τραύμα.

«Ααα!» έκανε ο Άβαντας. «Αυτό πόνεσε περισσότερο, γαμώτο!»

Η Ολντράθα χαμογέλασε. «Αλλά δεν είναι τίποτα το επικίνδυνο.» Αισθανόταν πολύ ικανοποιημένη που είχε βοηθήσει κάποιον. Αισθανόταν σαν να είχε κάνει κάτι εναντίον αυτού του πολέμου, αυτής της άσκοπης, παράλογης καταστροφής ζών μέσα στην Πόλη. Όχι πως ο Άβαντας ήταν ο μόνος που είχε βοηθήσει από χτες, όταν ο στρατός του Βόρκεραμ είχε εισβάλει στον Ευγενή. Ήταν, όμως, ο μόνος που είχε βοηθήσει *σήμερα*. Γιατί ακόμα έπρεπε συνεχώς να είναι κοντά στον Βόρκεραμ· το αισθανόταν. Αλλιώς θα βρισκόταν στους δρόμους, πλάι στους τραυματίες· πλάι σ'όποιον την είχε ανάγκη.

Τώρα, αφού έβαλε ένα φάρμακο πάνω στο τραύμα του Άβαντα, το έραψε γρήγορα, και το τύλιξε μ'έναν επίδεσμο τον οποίο έπιασε με μια μικρή αγκράφα ειδική για τέτοια δουλειά. «Πάω στοίχημα,» είπε, «ότι μπορείς να σηκωθείς από μόνος σου. Έχω δίκιο;» Το ήξερε πως είχε· το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης.

Ο Άβαντας μούγκρισε, γαντζώθηκε από τον τοίχο με το ένα χέρι, και ορθώθηκε. «Φαίνεται πως έχεις δίκιο, γιατρέ,» αποκρίθηκε.

Η Ροντάκη πλησίασε, πιάνοντας τον πήχη της Ολντράθα και με τα δύο χέρια. «Σ'ευχαριστώ!» της είπε. Πρέπει να φοβόταν ότι ο Άβαντας θα πέθαινε, όπως είχαν πεθάνει και οι συντρόφισσές της, ολόκληρη η ομάδα της Ρία Καλόφραστης.

«Δεν ήταν τίποτα δύσκολο,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης, αγγίζοντας φιλικά τον ώμο της μισθοφόρου. «Ελάτε τώρα μέσα στο όχημα. Πάμε.»

Ο Βόρκεραμ καβάλησε το τρίκυκλο του Άβαντα. «Δε σε πειράζει να το οδηγήσω εγώ για λίγο, Αλεξίσφαιρε, ε;»

«Θα με πληρώσεις μετά, αρχηγέ.»

Ο Βόρκεραμ μειδίασε, και έβαλε το μικρό όχημα μέσα στο εξάτροχο φορτηγό, από την πίσω πόρτα, ενώ οι άλλοι ανέβαιναν από μια πλευρική.

«Καταστρέψαμε ένα απ'τα ενεργειακά κανόνια του Ποιητή,» του είπε ο Άβαντας, συναντώντας τον στο εσωτερικό του μεγάλου οχήματος. «Ένα απ'αυτά που γκρέμισαν τη γέφυρα και όλα τ'άλλα. Αλλά δεν ξέρω αν οι Φίλοι τη γλίτωσαν· εμείς σκορπιζόμασταν, όμως αυτοί–»

«Δεν τη γλίτωσαν,» τον πληροφόρησε ο Βόρκεραμ. «Θάφτηκαν. Το θέμα είναι πόσο βαθιά, κι αν μπορούν να ξεθαφτούν από μόνοι τους ή όχι.»

/47\

Η Νύφη του Χάροντα, σκοτώνοντας και ανατινάζοντας, κατευθύνεται προς τον στόχο της, ενώ η Άνμα βάζει φωτιές και τρέχει μέσα από φλόγες και καπνούς, η Καρζένθα-Σολ αισθάνεται ότι πρέπει να παρέμβει, και η Φοριντέλα-Ράο το βάζει στο μυαλό της να κυνηγήσει μια θυγατέρα· ο Αλυσοδεμένος Ποιητής αντικρίζει τον θάνατο και συγκρούεται με το μίσος.

Σκαρφαλωμένη σ'ένα δώμα που τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως ήταν καλυμμένο από τα βλέμματα των φρουρών, η Άνμα σημάδεψε τον δωδέκατο όροφο της πολυκατοικίας με το μικρό ρουκετοβόλο που είχε στον ώμο της. Ο όροφος δεν ήταν εγκαταλειμμένος, της έδειχνε η Πόλη· ούτε ήταν γεμάτος με μαχητές του Ποιητή. Υπήρχαν κανονικοί άνθρωποι εκεί: άμαχοι. Αλλά η καταστροφή δεν μπορούσε να αποφευχθεί. Ήταν ο όροφος ακριβώς κάτω από το διαμέρισμα όπου η Φοίβη έλεγε ότι βρισκόταν ο Κάδμος Ανθοτέχνης – και τώρα, και η Άνμα νόμιζε πως κάτι μπορούσε να διακρίνει εκεί: τα πολεοσημάδια μιλούσαν για «σημαντικό πρόσωπο», για «μεγάλο αρχηγό», για «επαναστάτη».

Η Άνμα πάτησε τη σκανδάλη. Η ρουκέτα βλήθηκε συρίζοντας, χτύπησε ένα τζάμι, και, σπάζοντάς το, μπήκε στο εσωτερικό του χτιρίου. Μια γρήγορη έκρηξη αντήχησε, όχι πολύ δυνατή, αλλά αμέσως φλόγες φάνηκαν και η φωτιά φούντωσε στη στιγμή.

Αυτές οι ρουκέτες ήταν ειδικές για να πυρπολούν.

Η Άνμα έβαλε ακόμα μία στο όπλο της και την εξαπέλυσε κι αυτήν, εύστοχα, σε άλλο σημείο του δωδέκατου ορόφου. Ύστερα, έριξε και τρίτη ρουκέτα. Και τέταρτη. Οι φωτιές δεν θα έσβηναν ποτέ.

Αλλά τώρα οι φρουροί της πολυκατοικίας είχαν καταλάβει από πού έρχονταν τα χτυπήματα. Η Άνμα το διέκρινε από τις αλλαγές στα πολεοσημάδια, κι αποτραβήχτηκε, ενστικτωδώς, καθώς ριπές έπεφταν καταπάνω της καταγιστικά. Πέτρινα κομμάτια του δώματος τινάχτη-

καν από δω κι από κει. Η Άνμα κύλησε, αγκαλιάζοντας το ρουκετοβόλο της. Πίσω της μια έκρηξη έγινε, στέλνοντας μόνο σκόνη προς τη μεριά της ευτυχώς, εκεί όπου είχε πλέον βρεθεί. Κρεμώντας το ρουκετοβόλο στην πλάτη της, πιάστηκε στην πίσω πλευρά του οικοδομήματος κι άρχισε να κατεβαίνει ευέλικτα. Δεν φορούσε τις μπότες της, για να μπορεί να γαντζώνεται πιο εύκολα με τα δάχτυλα των ποδιών.

Ο Μάικλ Παγοθραύστης και η Φοριντέλα-Ράο, μόλις είδαν τους φρουρούς της πολυκατοικίας να υψώνουν τα όπλα τους και να ρίχνουν, άρχισαν αμέσως να τους πυροβολούν από τον δρόμο όπου η Άνμα τούς είχε πει να παραφυλάνε. Οι σφαίρες τους χτύπησαν μερικούς, σωριάζοντάς τους. Ο Μάικλ τράβηξε μια από τις χειροβομβίδες που είχαν κλέψει και την πέταξε καταπάνω στους υπόλοιπους: μια άσχημη έκρηξη ακολούθησε. Και κραυγές. Οι φρουροί σκορπίζονταν τώρα, ενώ στρέφονταν και πυροβολούσαν.

Ο Μάικλ και η Φοριντέλα έτρεξαν, αλλάζοντας θέση, πηγαίνοντας στο επόμενο καλυμμένο σημείο που τους είχε πει η Άνμα (από την παρατήρηση των πολεοσημαδιών της περιοχής). Και πυροβολούσαν ξανά τους φρουρούς.

Καθώς τρεις απ'αυτούς έκαναν να πλησιάσουν από τη διπλανή μεριά, η Φοριντέλα-Ράο κρύφτηκε στο πλάι του δρόμου και τινάχτηκε καταπάνω τους, κραδαίνοντας το Απολλώνιο σπαθί της. Έσκισε τον λαιμό του ενός, σωριάζοντάς τον. Τρύπησε την πανοπλία μιας άλλης, καρφώνοντάς την στο στήθος. Ο τρίτος, όμως, πρόλαβε να πιάσει το δόρυ που είχε περασμένο στην πλάτη του κι έκανε να χτυπήσει μ'αυτό τη Φοριντέλα. Η οποία το σταμάτησε με το ξίφος της, και τα δύο όπλα διασταυρώθηκαν στον αέρα. Ο άντρας κλότσησε την αριστοκράτισσα στην κοιλιά, κάνοντάς την να διπλωθεί, να παραπατήσει.

Ύψωσε το δόρυ του πάνω απ'τον ώμο, έτοιμος για τελειωτικό χτύπημα.

Ένας κρότος – και μια σφαίρα τον βρήκε στο αριστερό μάτι, σωριάζοντάς τον νεκρό.

Ο Μάικλ πλησίασε κρατώντας έτοιμο το πιστόλι του. «Δε χρειαζόταν να πας κοντά τους,» είπε στη Φοριντέλα.

Εκείνη θηκάρωσε το σπαθί στην πλάτη της. «Μ'αρέσει αυτό το όπλο,» είπε, πνιχτά, ακόμα πονώντας απ'την κλοτσιά.

Τώρα φλεγόταν κι ο εντέκατος όροφος της πολυκατοικίας, πρόσεξαν κι οι δύο. Η Άνμα έριχνε πάλι ρουκέτες.

Κάποιοι από τους φρουρούς κατευθύνονταν προς μια μεριά – προς τη μεριά της Θυγατέρας, μάλλον – πυροβολώντας ψηλά. Και, ναι, η Άνμα πρέπει να ήταν αυτή η φιγούρα σ'εκείνο εκεί το μπαλκόνι. Η Φοριντέλα και ο Μάικλ άλλαξαν θέση, πήγαν σ'ένα άλλο καλυμμένο σημείο, κι άρχισαν να ρίχνουν στους φρουρούς με τουφέκια.

Ακόμα μια ρουκέτα χτύπησε τον εντέκατο όροφο, ξεκινώντας φωτιές.

Ορισμένοι απ'τους φρουρούς στράφηκαν στη Φοριντέλα και τον Μάικλ, επιστρέφοντας τα πυρά.

Μια έκρηξη έγινε ανάμεσά τους, ανατινάζοντάς τους.

Η Άνμα πάλι, σκέφτηκε η Φοριντέλα, υπομειδιώντας. Ο δρόμος αντίκρυ τους είχε γεμίσει πτώματα, καπνούς, φωτιές, κάλυκες, σπασμένα και πεταμένα όπλα, διάφορα άλλα συντρίμια.

Η Φοίβη, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, είχε διακρίνει τη στιγμή που η Άνμα θα ξεκινούσε την επίθεσή της: και τότε ακριβώς πήδησε από το δώμα όπου βρισκόταν, πιάστηκε κάτω από ένα μπαλκόνι–

(ενώ η πρώτη ρουκέτα χτυπούσε τον δωδέκατο όροφο, ανάβοντας φωτιές)

–ταλαντεύτηκε πέρα-δώθε, έντονα, σαν εκκρεμές, και πήδησε ξανά. Τα χέρια της γαντζώθηκαν τώρα σ'έναν σωλήνα λίγο πιο κάτω από την άκρη της ταράτσας της πολυκατοικίας του στόχου της. Ο σωλήνας άρχισε να λυγίζει, μα η Νύφη του Χάροντα δεν έμεινε ακίνητη. Τα ξυπόλυτα πόδια της πατούσαν ήδη στον τοίχο, ανεβαίνοντας, και τα χέρια της την τραβούσαν προς τα πάνω. Πιάστηκε από τα κάγκελα της ταράτσας, τα σκαρφάλωσε, πήδησε μέσα.

Αντίκρυ της ήταν το ελικόπτερο, μικρό, με έναν έλικα – ιδανικό για διαφυγή. *Τι κρίμα που ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν θα προλάβει να το χρησιμοποιήσει, Κορίνα*, σκέφτηκε η Φοίβη. Οι φρουροί που βρίσκονταν γύρω του κοίταζαν τώρα προς τα κάτω, ακούγοντας τις εκρήξεις

και τους πυροβολισμούς. Δεν είχαν προσέξει τη Θυγατέρα που είχε μόλις βρεθεί κοντά τους, μερικά μέτρα απόσταση από αυτούς.

Η Νύφη του Χάροντα, τραβώντας δύο πιστόλια, τους πυροβόλησε, διακρίνοντας τα σημεία θανάτωσης επάνω τους. Ο ένας μετά τον άλλο, οι μισθοφόροι σωριάστηκαν. Μονάχα ο ένας πρόλαβε να γυρίσει και να πυροβολήσει τη Φοίβη με το κοντό, γρήγορο τουφέκι του, αλλά εκείνη ήδη είχε πέσει στο έδαφος της ταράτσας, κυλώντας κι αποφεύγοντας τις ριπές ενώ συνέχιζε να βάλλει και με τα δύο πιστόλια.

Όταν όλοι οι φρουροί ήταν νεκροί, οι γεμιστήρες των όπλων της είχαν τελειώσει. Δεν έχασε χρόνο με το να τους αλλάξει· θηκάρωσε τα όπλα και πλησίασε το ελικόπτερο. Ανοίγοντας μια πόρτα του, πέταξε μέσα μια βόμβα που η Άνμα είχε πει ότι θα «έψηνε τα κυκλώματά του». Δεν υπάρχει καν λόγος ν'απομακρυνθείς όταν τη ρίξεις, είχε εξηγήσει στη Φοίβη· αλλά εκείνη τώρα πήδησε προς τα πίσω, για καλό και για κακό. Άκουσε τα μέταλλα του αεροσκάφους να τρίζουν, είδε όλα του τα τζάμια να σπάνε απότομα, ενώ ενεργειακές εκκενώσεις το τύλιγαν ξαφνικά, για μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα... τίποτα. Μπροστά της ήταν ένα μικρό ελικόπτερο με σπασμένα τζάμια.

Η Φοίβη, όμως, δεν εμπιστευόταν απόλυτα την Άνμα. Είχε δει, ως τώρα, κάτι πολύ περίεργα πολεοσημάδια γύρω της. Την είχε, ορισμένες στιγμές, υποπτευθεί για προδότρια. Ήταν, μάλιστα, κάποτε έτοιμη να της χιμήσει για να τη βγάλει από τη μέση – δεν θα την άφηνε να την αποτρέψει απ'το να φτάσει στον στόχο της! Όμως η Άνμα την είχε τελικά βοηθήσει.

Ακόμα κι έτσι, ωστόσο, η Φοίβη δεν ήθελε να το ρισκάρει. Τράβηξε μια χειροβομβίδα (κλεμμένη κι αυτή από τον στρατό του Ποιητή) και, βγάζοντας την περόνη, την έριξε μες στο αεροσκάφος. Καθώς έτρεχε μακριά του, το ελικόπτερο ανατιναζόταν. Ολόκληρη η ταράτσα ταρακουνιόταν σαν να είχε γίνει σεισμός. Οι ενεργειακές φιάλες του σκάφους είχαν, προφανώς, σκάσει.

Η Φοίβη κατέβαινε τις εσωτερικές σκάλες της πολυκατοικίας ενώ φωτιές μαίνονταν πίσω της.

Τώρα, άλλαξε τους γεμιστήρες στα πιστόλια της, βάζοντας καινούργιους. Ο στόχος της δεν μπορούσε πλέον να απομακρυνθεί. Ήταν παγιδευμένος.

«Κάτι συμβαίνει απέξω,» είπε ο Κάδμος, ακούγοντας τις εκρήξεις. «Ή, μάλλον, από κάτω μας. Στο αποκάτω πάτωμα.»

Ο Άλβερακ είχε πιάσει το πιστόλι και το δόρυ του, κρατώντας το ένα όπλο στο δεξί χέρι και το δεύτερο στο αριστερό. Οι άλλοι τρεις Μικροί Γίγαντες που βρίσκονταν μες στο σαλόνι του διαμερίσματος ήταν παρόμοια οπλισμένοι, και όλοι, φυσικά, φορούσαν αλεξίσφαιρες πανοπλίες που πρόσφεραν προστασία και από λεπίδες.

Η Κορίνα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια στον χώρο, συνοφρυώθηκε. «Η Φοίβη...»

Ο Κάδμος στράφηκε να την κοιτάξει. «Είναι εδώ;»

«Ναι.»

Τότε, μια δυνατή έκρηξη αντήχησε από πάνω, από ψηλά.

Και η Κορίνα διάβασε στα πολεοσημάδια ότι ένα μέσο διαφυγής/μεταφοράς είχε καταστραφεί. *Το ελικόπτερο!* σκέφτηκε. *Ανατίναξε το ελικόπτερο, η καταραμένη!*

Ο Άλβερακ – έχοντας αφήσει το δόρυ του παραδίπλα, όρθιο στον τοίχο – μιλούσε στον πομπό του, τώρα, ρωτώντας τι συνέβαινε· και μετά είπε στον Κάδμο: «Κάποιοι χτυπάνε τους φρουρούς μας στον δρόμο, και κάποιος – τουλάχιστον ένας – ρίχνει ρουκέτες στον δωδέκατο όροφο, κάτω από το διαμέρισμά μας. Ρουκέτες πυρπόλησης. Ολόκληρος ο όροφος έχει αρπάξει φωτιά. Καλύτερα να φύγουμε με το ελικόπτερο–»

«Δεν μπορούμε,» είπε η Κορίνα. «Έχει καταστραφεί.»

Τα πράσινα φρύδια του έσμιξαν πάνω στο μαυρόδερμο πρόσωπό του. «Τι;»

«Εκείνη η έκρηξη που ακούστηκε από πάνω πριν από λίγο; Ήταν το ελικόπτερο που ανατιναζόταν.»

Ο Άλβερακ μόρφασε δύσπιστα.

«Τι άλλο μπορεί να έκανε τέτοιο κρότο και να μας ταρακούνησε ως εδώ;» είπε η Κορίνα.

«Θα πάω να το ελέγξω,» δήλωσε ο Άλβερακ.

«Όχι! Μείνε εδώ. *Εδώ.*»

Ο Άλβερακ κοίταξε τον Κάδμο, περιμένοντας διαταγή από εκείνον.

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής πρόσταξε: «Μείνε εδώ,» ενώ σκεφτόταν ό-
τι, για να το έλεγε η Κορίνα, κάποιος λόγο θα είχε. Η Φοίβη ήταν κοντά.
*Έρχεται να με σκοτώσει. Αν έχω οπλισμένους ανθρώπους γύρω μου,
ίσως να μην τολμήσει να πλησιάσει.* Ο Κάδμος, γι'ακόμα μια φορά, δεν
αισθανόταν φόβο που κάποιος πλησίαζε για να δώσει τέλος στη ζωή
του. Του έμοιαζε με ψέμα.

Κι εκτός των άλλων, εμπιστευόταν την Κορίνα.

Η Φοίβη κατέβαινε τις σκάλες του δέκατου-πέμπτου ορό-
φου της πολυκατοικίας και, καθώς πλησίαζε τον δέκατο-τέταρτο, δέ-
χτηκε επίθεση. Η διαίσθησή της την προειδοποίησε, κι αμέσως έκανε
στο πλάι, αποφεύγοντας τις ριπές που έρχονταν από κάτω. Σκύβοντας,
τινάχτηκε ενώ πυροβολούσε και με τα δύο πιστόλια της. Ο ένας αντι-
παλός της χτυπήθηκε στο δεξί μάτι, ο άλλος στον λαιμό· κι οι δύο σω-
ριάστηκαν στον διάδρομο, πεθαίνοντας.

Η Φοίβη έπεσε κάτω και κύλησε στο πλάι, προς τ'αριστερά. Οι σφαί-
ρες ενός αυτόματου τουφεκιού χτύπησαν μόνο το πάτωμα. Η Νύφη
του Χάροντα σηκώθηκε στο ένα γόνατο, πυροβολώντας και με τα δύο
πιστόλια ξανά, χτυπώντας στο πόδι τον εχθρό που φαινόταν στο βά-
θος του διαδρόμου, μισοκρυμμένος πίσω από τη γωνία. Τον άκουσε να
κραυγάζει-

-και είδε μια χειροβομβίδα να τινάζεται πάνω απ'τον ώμο του, από
το χέρι ενός άλλου, ερχόμενη καταπάνω της.

Η Φοίβη την πυροβόλησε στον αέρα, ανατινάζοντάς την.

Και συνέχισε να πυροβολεί ενώ πεταγόταν μπροστά κι έκανε τούμπα
στο πάτωμα του διαδρόμου, όσο οι αντίπαλοί της ήταν (όπως της έλε-
γαν τα πολυεστημάδια) ξαφνιασμένοι από την έκρηξη της χειροβομβί-
δας στον αέρα. Οι ριπές της Νύφης του Χάροντα χτύπησαν στο στήθος
αυτόν που είχε πετάξει τη βόμβα, σωριάζοντάς τον. Ο άλλος ήταν πε-
σμένος, με το πόδι του τραυματισμένο. Έκανε να τραβήξει το πιστόλι
του. Η Φοίβη άφησε τα δικά της πιστόλια - οι γεμιστήρες είχαν τε-
λειώσει ξανά - και, στηριζόμενη με τα χέρια στο πάτωμα, τον κλότση-
σε στο πλάι του κράνους κάνοντας το κεφάλι του να γυρίσει στο πλάι.
Ύστερα τράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη της και τον κάρφωσε στον
λαιμό.

Μη διακρίνοντας, και μη νιώθοντας, άλλο κίνδυνο κοντά της, σηκώθηκε όρθια, πιάνοντας τα πιστόλια της από κάτω και, κατόπιν, αλλάζοντας γεμιστήρες.

Πήγε προς τις σκάλες που οδηγούσαν στον δέκατο-τρίτο όροφο, όπου τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως βρισκόταν ο στόχος της.

Το μεταβαλλόμενο εξάτροχο όχημα της Καρζένθα-Σολ είχε απομακρυνθεί από τον δρόμο όπου είχε αντιμετωπίσει εκείνο το μεγάλο ελικόπτερο, και η Καρζένθα έβλεπε, στην οθόνη της κονσόλας, τις ζημιές που είχαν προκληθεί. Δεν ήταν καθόλου λίγες, και η χειρότερη ήταν η καταστροφή του ενεργειακού κανονιού. Δεν είχε διαλυθεί τελείως, βέβαια, αλλά ο κύλινδρός του είχε χαλάσει και έπρεπε να αντικατασταθεί – πράγμα που δεν μπορούσε να γίνει τώρα, ενώ συμπλοκές εξακολουθούσαν να διεξάγονται στους δρόμους της Ατμοφόρου.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε. Η Καρζένθα τον τράβηξε από τη ζώνη της, και είδε ότι ήταν ο Άλβερακ.

Ο Άλβερακ; Αμέσως ανησύχησε. Ο Κάδμος!

Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής.

«*Αρχηγέ, μ'ακούς;*»

«*Ναι, Άλβερακ. Τι είναι;*»

«*Κάποιοι χτυπάνε τους φρουρούς μας, και από πάνω και από κάτω. Έχουν πυρπολήσει τον δωδέκατο και τον εντέκατο όροφο, κι έχουν ανατινάξει το ελικόπτερο στην ταράτσα. Δεν έχουμε τρόπο διαφυγής.*»

Η Φοίβη! σκέφτηκε η Καρζένθα. «*Μην αφήσεις κανέναν να πλησιάσει τον Κάδμο! Με καταλαβαίνεις; Κανέναν!*»

«*Αυτό σκόπευα, ούτως ή άλλως.*»

«*Μην αφήσεις κανέναν να τον πλησιάσει,*» επανέλαβε η Καρζένθα-Σολ. «*Κάποιοι έρχονται να τον σκοτώσουν· είμαι βέβαιη.*»

«*Κανείς δεν θα τον πλησιάσει, αρχηγέ,*» υποσχέθηκε ο Άλβερακ. «*Αλλά χρειαζόμαστε κάποια βοήθεια.*»

«*Θα την έχετε· εννοείται.*»

Καθώς έκλεινε τον πομπό της, όμως, ο δρόμος στον οποίο βρίσκονταν το όχημά της και άλλα οχήματα του στρατού της δέχτηκε επίθεση από δυνάμεις του Βόρκεραμ-Βορ και της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ρουκέτες και οβίδες σφύριζαν στον αέρα, εκρήξεις αντηχούσαν, οικο-

δομήματα πάθαιναν ζημιές, καπνοί σηκώνονταν, κι ένας γενικός πανικός ξεκίνησε να επικρατεί.

Η Καρζένθα-Σολ, μιλώντας μέσω του πομπού της, πρόσταξε κάποιους να πάνε στην πολυκατοικία όπου ήταν ο Κάδμος, για να τον βοηθήσουν. Αλλά πολύ φοβόταν πως αν η Φοίβη ήταν που τον πλησίαζε (και ποιος άλλος να ήταν;) πιθανώς να έφταναν εκεί αργά.

Πρέπει να κάνω κάτι εγώ. Η ίδια.

Όμως το μεγάλο μεταβαλλόμενο όχημά της – που τώρα είχε πάρει μορφή ερπυστριοφόρου με δύο πολυβόλα και ρουκετοβόλο, για να πολεμήσει καλύτερα τους εχθρούς – δεν μπορούσε να απεμπλακεί από τις συγκρούσεις. Ήταν πολύ δυσκίνητο για να ξεγλιστρήσει.

Γαμώτο! Δεν πρέπει να εγκαταλείψω τον Κάδμο τώρα! Έπρεπε ήδη να ήμουν στο πλευρό του! Η Καρζένθα κάλεσε τηλεπικοινωνιακά ένα μικρό ελικόπτερο. «Αμέσως!» πρόσταξε. «Ούτε δευτερόλεπτο καθυστέρηση! Το θέλω αμέσως!»

Ο δωδέκατος και ο εντέκατος όροφος της πολυκατοικίας καίγονταν: οι φλόγες έβγαιναν από τα παράθυρα και τα μπαλκόνια, άνθρωποι ακούγονταν να ουρλιάζουν, να κραυγάζουν, να φωνάζουν, πανικόβλητοι.

Οι φρουροί μπροστά από την πολυκατοικία είχαν αραιώσει, γιατί οι περισσότεροι ήταν πλέον νεκροί. Ο Μάικλ και η Φοριντέλα-Ράο, καλυμμένοι πίσω από ένα σταματημένο φορτηγό, πυροβολώντας τους τελευταίους, είδαν κάποιον να περνά από πίσω τους, γρήγορα, τρέχοντας. Ή, μάλλον, *κάποια*. Δεν μπορεί να ήταν άλλη από την Άνμα. Και κατευθυνόταν προς την είσοδο της πολυκατοικίας, έφτανε εκεί, και έμπαινε, ενώ τρεις ένοικοι έφευγαν περίτρομοι.

«Η Άνμα πάει μέσα!» είπε η Φοριντέλα. «Δεν είχαμε συμφωνήσει ότι θα πήγαινε μέσα! Είχαμε πει μόνο ότι θ'απασχολούσαμε τους φρουρούς ενώ εκείνη θα έβαζε φωτιές.»

«Δεν έχει σημασία. Ξέρει τι κάνει, είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε ο Μάικλ, βγάζοντας τον τελειωμένο γεμιστήρα απ'το τουφέκι του και βάζοντας έναν άλλο.

«Μα δεν καταλαβαίνεις τι γίνεται; Πάει να βοηθήσει τη Φοίβη! Πάει να τη βοηθήσει να σκοτώσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Και πρέπει κι εγώ να είμαι εκεί!»

«Μη λες ανοησίες, Φοριντέλα–»

Του έδωσε ξαφνικά το ηχητικό τουφέκι που είχαν κλέψει από τον στρατό του Ποιητή. «Τον θέλω νεκρό!» γρύλισε, με τα μάτια της να γυαλίζουν. «Κάλυψέ με, Μάικλ. Κάλυψέ με!» Και, προτού προλάβει εκείνος ν'αποκριθεί, η Φοριντέλα-Ράο έτρεξε, βγαίνοντας από το πλάι του φορτηγού.

Ο Μάικλ δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να τη βοηθήσει. Αμέσως χρησιμοποίησε το όπλο που του είχε δώσει, εξαπολύοντας μια ηχητική ριπή καταπάνω στους τελευταίους φρουρούς – ένα αόρατο, κωνικό κύμα που ταρακούνησε τους περισσότερους, αποπροσανατολίζοντάς τους. Και ο Μάικλ πάτησε ξανά τη σκανδάλη, και ξανά, και ξανά. Γιατί δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Αν τους άφηνε να συνέλθουν ίσως να έριχναν στη Φοριντέλα, που – η ανόητη! – έτρεχε τελείως ακάλυπτη προς την είσοδο της πολυκατοικίας, μονάχα μ'ένα πιστόλι στο χέρι.

Δύο ριπές από τουφέκια ήρθαν καταπάνω στον Μάικλ, αλλά τον αστόχησαν, χτυπώντας το φορτηγό πίσω απ'το οποίο ήταν καλυμμένος. Ευτυχώς, κανείς δεν έριξε στη Φοριντέλα...

...η οποία τώρα εξαφανίστηκε μες στην πολυκατοικία.

«Έρχεται!» είπε η Κορίνα, έχοντας ένα πιστόλι στο χέρι.

Πυροβολισμοί και κραυγές αντηχούσαν από τον διάδρομο έξω από το διαμέρισμα του δέκατου-τρίτου ορόφου. Και όλα τα πολυεστημάδια μαρτυρούσαν ότι η Νύφη του Χάροντα ήταν εδώ.

Ο Άλβερακ έκανε να πλησιάσει την εξώπορτα–

«Όχι!» τον σταμάτησε η Κορίνα. «Άφησέ τη κλειστή!»

«Κάποιοι σκοτώνουν τους μαχητές μου εκεί έξω, Κορίνα!»

«Δεν είναι 'κάποιοι' είναι μία. Και πρέπει να την κρατήσουμε μακριά από τον Κάδμο. Άσε την πόρτα κλειστή! Και περίμενε. Περίμενε – έτοιμος γι'αυτήν.»

«Κάνε ό,τι σου λέει,» του είπε ο Κάδμος.

Ο Άλβερακ ήταν καταφανές, από την όψη του, ότι διαφωνούσε, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Κρατώντας δόρυ στο ένα χέρι και πιστόλι στο

άλλο, περίμενε. Το ίδιο κι οι υπόλοιποι τρεις Μικροί Γίγαντες μες στο σαλόνι.

Ο Κάδμος είχε στα χέρια του ένα πιστόλι. Ακόμα δεν αισθανόταν φοβισμένος. Ακόμα δεν πίστευε ότι πραγματικά μπορούσε να σκοτωθεί. *Γιατί έχω αυτή την πεποίθηση;* αναρωτήθηκε, απορώντας με τον εαυτό του. *Είμαι απλά ανόητος;*

(...Και τους αγωνιστές τους αληθινούς μήτε σφαίρα μήτε λεπίδα να τους βλάψει μπορεί, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του. Μήτε κακό μήτε καταστροφή τούς βρίσκει. Ο ίδιος ο γιος του Κρόνου ο μονόφθαλμος, ο καταραμένος, τους τρέμει!)

Η Φοίβη σκότωσε και τον τελευταίο φρουρό μέσα στον διάδρομο. Αλλά τα πολεοσημάδια τής φανέρωναν ότι υπήρχαν κι άλλοι φρουροί στο εσωτερικό του διαμερίσματος: φύλακες γύρω από τον στόχο της.

Όχι πως δεν το περίμενε αυτό, βέβαια. Και είχε προετοιμαστεί κατάλληλα. Η Άνμα την είχε βοηθήσει.

Η Φοίβη τράβηξε από την πίσω μεριά του παντελονιού της το πιστόλι εσωτερικών δονήσεων. Σημάδεψε την κλειστή πόρτα του διαμερίσματος και πάτησε τη σκανδάλη. Μία, δύο, τρεις φορές.

Κραυγές ακούστηκαν από μέσα.

Η Νύφη του Χάροντα χαμογέλασε άγρια. Έτρεξε κοντά στην πόρτα: στάθηκε πλάι της, για να μην κινδυνεύει από ριπές – και πολύ καλά έκανε, όπως αποδείχτηκε αμέσως. Τρεις σφαίρες τρύπησαν το ξύλο, προσπαθώντας να την πετύχουν αλλά βρίσκοντας μονάχα τον αέρα.

Η Φοίβη κόλλησε μια βόμβα πάνω στην κλειδαριά και πάτησε το κουμπί ενεργοποίησης.

Η έκρηξη που έγινε ύστερα από πέντε δευτερόλεπτα ήταν μικρής εμβέλειας αλλά αρκετής ισχύος για να διαλύσει μια κλειδωνιά. (Η Άνμα ήταν που το είχε βρει κι αυτό το όπλο, φυσικά.)

Η Φοίβη – έχοντας κρύψει ξανά το όπλο εσωτερικών δονήσεων, που του είχε τελειώσει η ενέργεια – κλότσησε την πόρτα, μπαίνοντας στο διαμέρισμα ενώ έκανε τούμπα στο πάτωμα και πυροβολούσε και με τα δύο πιστόλια.

Ο Άλβερακ είχε κραυγάσει καθώς το σώμα του τρανταζόταν απρόσμενα από την αριστερή μεριά· κι άλλος ένας Μικρός Γίγαντας είχε τρανταχτεί επίσης – ολόκορμος. Ύστερα, ακόμα ένας. Ο Άλβερακ έπεσε στο πλάι, για να αποφύγει περαιτέρω χτυπήματα. Οι άλλοι δύο σωριάστηκαν κάτω, μουδιασμένοι. Ο τρίτος Μικρός Γίγαντας βρισκόταν μακριά από την εξώπορτα και δεν είχε κινδυνέψει.

Η Κορίνα και ο Κάδμος το ίδιο.

Ο τελευταίος είπε: «Τι...;»

«Όπλο εσωτερικών δονήσεων,» εξήγησε η Θυγατέρα της Πόλης, νιώθοντας να τρέμει, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διατρέχει, καθώς έβλεπε τα άγρια, παγερά σημάδια της Νύφης του Χάροντα παντού γύρω. Φοβόταν για τον Κάδμο. Φοβόταν ότι δεν θα μπορούσε να τον προστατέψει. Φοβόταν ότι είχε αποτύχει. Ύστερα από τόσα, *είχε αποτύχει*. Αυτή η καταραμένη, ανώμαλη σκύλα θα τον δολοφονούσε!

Η Κορίνα κράτησε το πιστόλι της με τα δύο χέρια, υψωμένο. Δεν ήταν πυροβόλο – δεν σκόπευε να σκοτώσει μια Αδελφή της, φυσικά – ήταν ενεργειακό: θα την κλόνιζε και θα την αναισθητοποιούσε.

Ο Άλβερακ πυροβόλησε την εξώπορτα, το ίδιο κι ο άλλος Μικρός Γίγαντας, και ο Κάδμος. Οι ριπές τους διαπέρασαν το ξύλο, μα κανείς δεν ακούστηκε να κραυγάζει από πίσω.

Η κλειδαριά ανατινάχτηκε και η πόρτα άνοιξε ξαφνικά.

Ο Άλβερακ, ο άλλος Μικρός Γίγαντας, και ο Κάδμος πυροβόλησαν· η Κορίνα εξαπέλυσε μια ενεργειακή ριπή.

Κανείς δεν πέτυχε τη Φοίβη καθώς εκείνη τιναζόταν μες στο δωμάτιο κάνοντας τούμπα στο πάτωμα λες και το σώμα της είχε μετατραπεί σε ζωντανή μπάλα. Συγχρόνως πυροβολούσε. Και τα σημάδια θανάτωσης που έβλεπε την καθοδηγούσαν. Μια σφαίρα της χτύπησε τον Άλβερακ στο πρόσωπο, στέλνοντάς τον στον καναπέ, γεμάτο αίματα· τρεις άλλες σφαίρες χτύπησαν τον τελευταίο όρθιο Μικρό Γίγαντα στο στήθος, ρίχνοντάς τον πάνω σε μια καρέκλα που ανατράπηκε και βρέθηκε μαζί του στο πάτωμα. Αίματα τον είχαν μουσκέψει· ο αλεξίσφαιρος θώρακάς του δεν τον είχε σώσει. Οι σφαίρες δεν ήταν τυχαίες, εξαίλου· η Άνμα τής είχε διαλέξει ειδικά για να μπορούν να περνάνε εύκολα αλεξίσφαιρες πανοπλίες. Ήταν από εκείνες που ήταν αιχμηρές στην άκρη.

(Ένα ελικόπτερο ακουγόταν έξω από το μπαλκόνι του διαμερίσματος...)

Η Νύφη του Χάροντα ορθώθηκε, αντικρίζοντας τον στόχο της. Και τη γυναίκα που στεκόταν ανάμεσα σ' εκείνη κι αυτόν:

Την Κορίνα.

Κρατούσε ενεργοβόλο πιστόλι, με τα δύο χέρια, και σημάδευε τη Φοίβη.

«Φύγε,» είπε σταθερά. «Τώρα. Όσο έχεις ακόμα καιρό!»

Η Φοίβη γέλασε. «Μαλακισμένη σκρόφα. Όταν τελειώσω με τον στόχο μου, θ' αρχίσω μαζί σου – σ' το υπόσχομαι.»

Η Κορίνα πάτησε τη σκανδάλη. Η Φοίβη τινάχτηκε στο πλάι, αποφεύγοντας την ενεργειακή ριπή· αποφεύγοντας και τον πυροβολισμό του Κάδμου συγχρόνως. Χρησιμοποίησε τα έπιπλα του χώρου για κάλυψη. Πυροβόλησε, καλοσημαδεμένα, και η σφαίρα της χτύπησε το ενεργειακό πιστόλι που κρατούσε η Κορίνα, πετώντας το από τα χέρια της χωρίς καν να την τραυματίσει.

Η Κορίνα κραύγασε οργισμένα.

Η Φοίβη πήδησε καταπάνω της, αποφεύγοντας ακόμα μια ριπή του Κάδμου, ακολουθώντας το ένστικτό της – το ένστικτο της δολοφόνου. Κοπάνησε την Κορίνα καταπρόσωπο με το δεξί της πιστόλι, εκτοξεύοντας αίματα από τη μύτη της. Την κοπάνησε στην κοιλιά με το αριστερό της πιστόλι, κάνοντάς τη να διπλωθεί. Της έριξε μια γονατιά κατακέφαλα, ρίχνοντάς την παραδίπλα, στο πάτωμα – ακίνητη. Και, ύστερα, κύλησε κάτω για ν' αποφύγει τις πιστολιές του στόχου της.

Ο Κάδμος την πυροβολούσε και δεν μπορούσε να το πιστέψει πώς ήταν δυνατόν αυτή η γυναίκα να κινείται τόσο γρήγορα. Έμοιαζε εξωπραγματικό, μα τον Κρόνο! Και τώρα δεν υπήρχε κανείς για να τον προστατέψει από εκείνη. Όλοι του οι φρουροί ήταν πεσμένοι. Ακόμα και η Κορίνα ήταν πεσμένη· η Φοίβη την είχε βγάλει από τη μέση σαν να μην ήταν τίποτα.

Έρχεται η σειρά μου... Αλλά – για κάποιο τρελό λόγο – εξακολουθούσε να μην αισθάνεται φοβισμένος.

Η μπαλκονόπορτα έσπασε και, απρόσμενα, μια γυναίκα ήταν μες στο σαλόνι, πυροβολώντας συνεχόμενα με το πιστόλι της. Πυροβολώντας τη Φοίβη.

«Καρζένθα!» αναφώνησε ο Κάδμος· και, άθελά του, μες στην παραφροσύνη της στιγμής, γέλασε. «Καρζένθα!»

Η Καρζένθα-Σολ έβλεπε πως είχε φτάσει πάνω στην ώρα. Οι πάντες ήταν πεσμένοι μες στο δωμάτιο – οι πάντες – εκτός από τον Κάδμο κι αυτή τη γυναίκα που δεν μπορεί παρά να ήταν η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα. Αν το μικρό ελικόπτερο της είχε αργήσει μερικά δευτερόλεπτα ακόμα να τη φέρει στο μπαλκόνι του διαμερίσματος, δεν θα είχε προλάβει ν'αποτρέψει τη δολοφονία του Κάδμου!

Η Καρζένθα πυροβολούσε τώρα τη Φοίβη, αλλά εκείνη απέφευγε τις σφαίρες της, κυλώντας από δω κι από κει, χρησιμοποιώντας τα έπιπλα για κάλυψη. Και πυροβολούσε κι αυτή, ενώ και η Καρζένθα καλυπτόταν. Οι ριπές της Φοίβης αστόχησαν, χτυπώντας μια καρέκλα, σπάζοντας ένα κάδρο.

Και μετά οι γεμιστήρες της είχαν τελειώσει. Κλικ-κλικ-κλικ, έκαναν ξαφνικά τα πιστόλια στα χέρια της. Και η Καρζένθα κατάλαβε πως αυτή ήταν η ευκαιρία της. Όρμησε στη Νύφη του Χάροντα, πυροβολώντας με το δικό της πιστόλι.

Αλλά η Φοίβη δεν είχε γίνει πιο εύκολος στόχος. Απέφυγε την πρώτη ριπή, άρπαξε μια πεσμένη καρέκλα, και την πέταξε καταπάνω στην αντίπαλό της – και η επόμενη σφαίρα της Καρζένθα-Σολ διέλυσε το ένα πόδι της καρέκλας. Η Φοίβη, έχοντας προς στιγμή αποπροσανατολίζει την αντίπαλό της, της χίμησε. Η Καρζένθα, ρίχνοντας στο πλάι την καρέκλα που την είχε χτυπήσει, έκανε να πυροβολήσει τη Νύφη του Χάροντα εξ επαφής, αλλά εκείνη παραμέρισε το πιστόλι αρπάζοντας τον καρπό της Καρζένθα και τη χτύπησε με το γόνατό της στην κοιλιά, την κοπάνησε με το κεφάλι της καταπρόσωπο.

Η Καρζένθα είδε λάμψεις μπροστά της, παραπάτησε, αλλά–
Πρέπει να προστατέψω τον Κάδμο! Θα τον σκοτώσει!

–γρυλίζοντας χίμησε ξανά καταπάνω στη Φοίβη, μην ξέροντας από πού βρήκε ξαφνικά τη δύναμη να αποτινάξει τα επακόλουθα των χτυπημάτων της εχθρού της. Τη γρονθοκόπησε κατακέφαλα, κάνοντας το πρόσωπό της να γυρίσει στο πλάι, κι επιχείρησε να την ξαναγρονθοκοπήσει, όμως η Φοίβη απέφυγε το χτύπημά της και έστρεψε τη δική της γροθιά προς την Καρζένθα-Σολ. Η οποία την άρπαξε μες στο χέρι

της και ύψωσε το γόνατό της, απότομα. Η Φοίβη μαζεύτηκε όπισθεν, αποφεύγοντας για ένα εκατοστό να χτυπηθεί στο υπογάστριο.

Από την ανοιχτή εξώπορτα του διαμερίσματος, τότε, μπήκε η Άνμα.

Παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, περιμένοντας για την κατάλληλη στιγμή, είχε τρέξει προς την είσοδο της πολυκατοικίας και, δίχως καθυστέρηση, είχε μπει. Κανείς δεν είχε επιχειρήσει να τη σταματήσει· οι φρουροί ήταν απασχολημένοι από τη Φοριντέλα-Ράο και τον Μάικλ.

Η Άνμα πλησίασε τον ανελκυστήρα και είδε στη μικρή του οθόνη ότι, εκείνη τη στιγμή, ανέβαινε. Τον είχαν καλέσει προς τα πάνω. Οι κάτοικοι ήταν πανικόβλητοι από τις φωτιές· το διάβαζε παντού στα σημάδια της Πόλης. Και τώρα έβλεπε κάποιους να κατεβαίνουν από τις σκάλες.

Δεν είχε χρόνο να περιμένει τον ανελκυστήρα· αισθανόταν το ένστικτό της να την πιέζει. Άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, τρέχοντας. Δύο-δύο τα σκαλοπάτια. Τρία-τρία.

Πρώτος όροφος... δεύτερος όροφος... τρίτος... τέταρτος... πέμπτος... έκτος-

«Τι κάνεις εσύ εκεί; Ποια είσαι; Σταμάτα!» Ένας μισθοφόρος ήρθε προς το μέρος της, με το πιστόλι του υψωμένο στο δεξί χέρι κι ένα δόρυ στο αριστερό. Ένας απ'αυτούς που φρουρούσαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.

Η Άνμα δεν σταμάτησε· συνέχισε ν'ανεβαίνει, κι έσκυψε για ν'αποφύγει τη ριπή του. Ακολουθώντας τις σκάλες έστριψε και, απότομα, στάθηκε, κρυμμένη στο πλάι, γιατί τον άκουγε νάρχεται στο κατόπι της, ο γαμημένος.

Καθώς την πλησίαζε, του έριξε εξ επαφής μ'ένα ενεργειακό πιστόλι. Ο άντρας κραύγασε και κουτρουβάλησε στα σκαλοπάτια, παίρνοντας μαζί του και μια γυναίκα. Η Άνμα δεν την είδε μα άκουσε τη φωνή της.

Και δεν έμεινε άλλο μ'αυτούς τους καριόληδες· έτρεξε προς τα πάνω, πηδώντας τα σκαλοπάτια τρία-τρία.

...έβδομος όροφος... όγδοος... ένατος... δέκατος-

Γαμήσου! Οι φωτιές είχαν εξαπλωθεί μέχρι εδώ. Και οι καπνοί επίσης, φυσικά. Η ατμόσφαιρα ήταν πνιγηρή. Αλλά και η Άνμα προετοι-

μασμένη· φόρεσε μια μάσκα που είχε κλέψει από τον στρατό του Ποιητή – μια μάσκα που περιλάμβανε και προστατευτικά κρύσταλλα για τα μάτια – και δεν είχε κανένα πρόβλημα. Γύρω της άκουγε φωνές, ουρλιαχτά, καθώς ανέβαινε. Άνθρωποι πρέπει να είχαν παγιδευτεί μέσα στα φλεγόμενα διαμερίσματα. Αισθάνθηκε ενοχές για ό,τι είχε κάνει. Εκείνη ευθυνόταν για τούτη την καταστροφή. Ίσως να ήταν μαλακία η όλη ιδέα, τελικά. Άξιζε; Απλά και μόνο για να κοροϊδέψει τη Φοίβη; Να τη νικήσει στο ίδιο της το παιχνίδι; Να πάρει εκδίκηση για κείνη την άλλη φορά που η Νύφη του Χάροντα την είχε πλακώσει στο ξύλο;

Μη σκέφτεσαι μαλακίες, γαμώ τα μυαλά σου, Άνμα κοπέλα μου! Μη σκέφτεσαι μαλακίες. Όχι τώρα, γαμήσου! Έχεις άλλα προβλήματα. Πρόσεχε! Πρόσεχε τι σου λέει η διαίσθησή σου και τι βλέπεις γύρω σου, στα σημάδια της Πόλης.

...εντέκατος όροφος – και τα πάντα εδώ ήταν μπουρδέλο. Φλέγονταν. Το μέρος γεμάτο καπνούς. Οι ρουκέτες στιγμιαίας πυρπόλησης είχαν κάνει καλά τη δουλειά τους. *Πιο καλά απ'ό,τι θα ήθελα, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...* Γι'αυτό πρέπει να προσέχεις τι ζητάς από την Πόλη, Άνμα κοπέλα μου, σκεφτόταν η Άνμα, λιγάκι αγχωμένη, καθώς περνούσε γρήγορα από εδώ, αγνοώντας τις κραυγές, τα υστερικά ουρλιαχτά, τις φωνές για βοήθεια. Ανεβαίνοντας.

...δωδέκατος όροφος... δέκατος-τρίτος.

Εδώ είμαστε. Δίχως αμφιβολία. Οι διάδρομοι ήταν γεμάτοι πτώματα φρουρών – αυτοί οι μισθοφόροι πάλι, οι οποίοι κουβαλούσαν και δόρατα. Οι φύλακες του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Η Άνμα σήκωσε ένα δόρυ από το πάτωμα. Δεν ήταν άσχημο όπλο, αν και λίγοι στη Ρελκάμνια το χρησιμοποιούσαν. Αλλά τώρα τα δόρατα που έβλεπε κάτω τής *μιλούσαν*· σχεδόν την *παρακαλούσαν* να τα πάρει στα χέρια της, να τα χειριστεί. Της φανέρωναν όλα τους τα κόλπα. Μόνο ένα τέτοιο όπλο, όμως, της χρειαζόταν.

Αφού έβγαλε τη μάσκα αερίων, πετώντας την στο πάτωμα, βάδισε προς την ανοιχτή πόρτα απ'την οποία ακούγονταν πυροβολισμοί. Και, καθώς πλησίαζε, οι πυροβολισμοί έπαψαν και μόνο κραυγές και χτυπήματα αντηχούσαν.

Η Άνμα πέρασε το κατώφλι.

Αντίκρισε ένα δωμάτιο ρημαδιό, με ανθρώπους πεσμένους κάτω. Δυο γυναίκες στέκονταν σε μια μεριά, αντιμετωπίζοντας η μία την άλλη με χέρια και με πόδια, παλεύοντας. Η Φοίβη και μια γαλανόδερμη, ξανθιά τύπισσα που η Άνμα δεν είχε ξαναδεί, μα τα πολεοσημάδια (και η απλή λογική) της μαρτυρούσαν πως ήταν ικανή πολεμίστρια. Πολύ ικανή.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης στεκόταν σε κάποια απόσταση απ'αυτές τις δύο, μ'ένα πιστόλι υψωμένο, σημαδεύοντας αλλά μοιάζοντας να διστάζει να πυροβολήσει.

Καθώς η Άνμα μπήκε στο σαλόνι, ο Κάδμος την είδε κι έστρεψε το βλέμμα του επάνω της. *Ποια είν' αυτή;* απόρησε. Δεν την αναγνώριζε. Και δεν του φαινόταν για μισθοφόρος. Αποκλείεται να ήταν από τους Μικρούς Γίγαντες παρότι κρατούσε ένα από τα δόρατά τους στο ένα χέρι. *Κάποια συμμορίτισσα;*

Η Φοίβη αντιλήφτηκε επίσης τον ερχομό της Αδελφής της, αλλά δεν ήξερε ακόμα ότι ήταν αυτή. Η διαίσθησή της την προειδοποίησε για κίνδυνο από δίπλα, και η Νύφη του Χάροντα πετάχτηκε σαν μεγάλη γάτα της Πόλης, κάνοντας τούμπα ξανά στο πάτωμα, απομακρυνόμενη από την αντίπαλό της.

Και η ενεργειακή ριπή πέρασε από πάνω της.

Η Φοίβη σηκώθηκε στο ένα γόνατο. «Άνμα!» αναφώνησε.

Η Άνμα τη σημάδεψε ξανά και πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού της.

Η Φοίβη κύλησε πάλι κι απέφυγε την ενεργειακή ριπή (που μαύρισε ένα μαξιλάρι του καναπέ, δίπλα απ'τον νεκρό Άλβερακ) ενώ, συγχρότως, απέφευγε και μια πιστολιά από τον Κάδμο.

«*Προδότρια!*» σύριξε. «Θα το μετανιώσεις!»

Η Καρζένθα-Σολ κοίταξε την Άνμα, σατισμένη. Ποια ήταν αυτή η άγνωστη γυναίκα που είχε έρθει για να βοηθήσει; Δεν ήταν κάποια Μικρή Γιγάντισσα, σίγουρα. Πρέπει να ήταν καμιά συμμορίτισσα. Σταλμένη από ποιον, όμως;

Η Φοίβη όρμησε καταπάνω στην Αδελφή της, διακρίνοντας στα πολεοσημάδια «εξάντληση όπλου» – οι ενεργειακές ριπές της προδότριας είχαν τελειώσει!

Η Άνμα το ήξερε επίσης ότι η μπαταρία του πιστολιού της είχε ξοδευτεί – δεν κρατούσαν για πολύ αυτά τα μαραφέτια. Το πέταξε παραδίπλα κι έστρεψε το δόρυ της καταπάνω στη Φοίβη, χρησιμοποιώντας το σαν ρόπαλο, μη θέλοντας να σκοτώσει την Αδελφή της. Η Νύφη του Χάροντα το απέφυγε, και κλότσησε την Άνμα στα πλευρά. Εκείνη έτριξε τα δόντια, παραπατώντας.

Η Καρζένθα τράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη της και χίμησε στη Φοίβη, η οποία έκανε πίσω και η λεπίδα πέρασε ξυστά απ'τον λαιμό της, ζωγραφίζοντας εκεί μια μικρή κόκκινη γραμμή. Η Φοίβη γύρισε και γρονθοκόπησε την Καρζένθα στη μύτη, ζαλίζοντάς την.

Η Άνμα προσπάθησε να χτυπήσει την Αδελφή της στα πόδια για να τη ρίξει κάτω. Η Φοίβη πήδησε πάνω από το δόρυ και, στον αέρα, κλότσησε την Άνμα στο δεξί στήθος, τινάζοντάς την πίσω και κάτω, ενώ το μακρύ όπλο έφευγε απ'τα χέρια της.

Ο Κάδμος προσπαθούσε να σημαδέψει τη Νύφη του Χάροντα αλλά δεν μπορούσε. Δεν ήταν σίγουρος ότι θα χτυπούσε αυτήν και όχι την Καρζένθα ή την άλλη γυναίκα. Δίσταζε να πατήσει τη σκανδάλη.

«Φύγε, Καρζένθα!» φώναξε. «Φύγε απ'τη μέση, σε παρακαλώ! Φύγε!» Εκτός των άλλων, φοβόταν για εκείνη. Φοβόταν πολύ. Και επίσης για το παιδί τους που κουβαλούσε μέσα της.

Η Καρζένθα-Σολ τον άκουσε αλλά τον αγνόησε. Ήξερε ότι η Νύφη του Χάροντα μία ευκαιρία περίμενε – μία ευκαιρία μόνο – για να τον δολοφονήσει. Και δεν πρόκειται να της έδινε αυτή την ευκαιρία. Θα την αποτελείωνε, τη δαιμονισμένη σκύλα! Της όρμησε ξανά, με το ξιφίδιό της.

Αλλά τώρα είχε κι η Φοίβη ένα ξιφίδιο στο χέρι κι απέκρουσε τη λεπίδα. Ή, μάλλον, *δύο ξιφίδια!* Η Καρζένθα είδε ακόμα μια λεπίδα να έρχεται καταπάνω της, από την άλλη μεριά. Λύγισε και την απέφυγε, νιώθοντας τη λάμα να γδέρνει τα πλευρά της, σκίζοντας τη χοντρή τουνίκα της. *Έπρεπε νάχα φορέσει θώρακα προτού έρθω!* Αλλά δεν είχε χρόνο· είχε φύγει πολύ βιαστικά από το μεταβαλλόμενο όχημά της, ανεβαίνοντας τη σκάλα που το μικρό ελικόπτερο είχε ρίξει.

Η Άνμα σηκώθηκε από κάτω, ορμώντας στη Φοίβη, αν και ακόμα πονούσε έντονα από εκείνη την κλοτσιά στο στήθος.

Η Φοίβη στράφηκε και, αποφεύγοντας τη γροθιά της Αδελφής της, τη χτύπησε στο σαγόνι με τη λαβή του ενός ξιφιδίου της. Και, εν συνεχεία, έκανε να τη χτυπήσει στο διάφραγμα με τη λαβή του άλλου ξιφιδίου – αλλά η Άνμα τής άρπαξε τον καρπό. «Όχι αυτή τη φορά, γαμημένη! Όχι αυτή τη φορά!»

«Προδότρια! Μόνο το ότι είσαι Αδελφή μου σώζει το τομάρι σου!» γρύλισε η Φοίβη· και τινάχτηκε πίσω, για ν'αποφύγει τη λεπίδα της Καρζένθα-Σολ.

Αδελφή της; σκέφτηκε η Καρζένθα. *Θυγατέρα είναι κι αυτή η γυναίκα; Ποια είναι, γαμώτο; Σύμμαχος της Κορίνας;* Επιτέθηκε ξανά στη Φοίβη, νιώθοντας ενθαρρυμένη από την παρουσία τούτης της απρόσμενης συμπολεμίστριας.

Η Νύφη του Χάροντα σταμάτησε το ξιφίδιο της Καρζένθα ανάμεσα στις δύο δικές της λεπίδες και την κλότσησε στην κοιλιά, σπρώχνοντάς την πίσω, διπλωμένη, με κομμένη την ανάσα. «Εσύ, όμως, δεν υπάρχει κανένας λόγος να επιβιώσεις!» ούρλιαξε, μοιάζοντας έξω φρενών.

Αισθανόταν μεγάλη αντίσταση από τούτη την άγνωστη γυναίκα που είχε έρθει σπάζοντας τη μπαλκονόπορτα για να υπερασπιστεί τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Δεν μπορεί να ήταν Αδελφή της κι αυτή – δεν μπορεί! – μα ήξερε πολύ καλά να πολεμά. Καλύτερα από τη μαλακισμένη την Άνμα.

Η οποία τώρα τής ορμούσε ξανά, έχοντας αρπάξει πάλι ένα δόρυ από κάτω.

Η Φοίβη το σταμάτησε ανάμεσα στα ξιφιδιά της. Οι διασταυρωμένες λεπίδες το δάγκωσαν σαν δόντια εξωδιαστασιακού όντος, και τα μυώδη χέρια της το κατέβασαν χωρίς μεγάλη δυσκολία. «Σκρόφα!» γρύλισε η Φοίβη. «Θάχεις την ίδια μοίρα με την Κορίνα – σ'το υπόσχομαι!» Και κοπάνησε την Άνμα κατάμουτρα, με το κεφάλι.

Η Άνμα παραπάτησε, με το πρόσωπό της γεμάτο αίματα.

Η Φοίβη τη χτύπησε στο διάφραγμα με τη λαβή του ενός ξιφιδίου. Τη χτύπησε στο πλάι του κεφαλιού με τη λαβή του άλλου. Είδε την Άνμα να πέφτει και–

(κίνδυνος από πίσω!)

–γύρισε για ν'αντιμετωπίσει ξανά εκείνη τη σκρόφα που είχε έρθει απ'το μπαλκόνι–

Ένας έντονος πόνος στο σώμα της. Στα πλευρά της.

Η Καρζένθα-Σολ είχε μπήξε το ξιφιδιό της μέσα στη Νύφη του Χάροντα καθώς αυτή στρεφόταν για να την αντιμετωπίσει. «Πέθανε, καταραμένη!» σύριξε. «Πήγαινε να βρεις τον Ανόφθαλμο!»

Όχι! σκέφτηκε η Φοίβη. Έπρεπε να φτάσει στον στόχο της! Έπρεπε! Κάρφωσε την Καρζένθα-Σολ στο στήθος, με το ένα ξιφίδιο.

Εκείνη έτριξε τα δόντια, νιώθοντας αίμα να έρχεται στο στόμα της και καταλαβαίνοντας τι σήμαινε αυτό. *Θα την αποτελειώσω προτού κάνει κακό στον Κάδμο!* ήταν η τελευταία της σκέψη καθώς τραβούσε το ξιφίδιό της έξω από τα πλευρά της Νύφης του Χάροντα, την άρπαζε από τα ρούχα με το ελεύθερό της χέρι, και την κάρφωνε ξανά – στον λαιμό τώρα, μπήγοντας βαθιά τη λεπίδα–

-και νιώθοντας κάτι να μπήγεται και στο δικό της σώμα.

Η Φοίβη την είχε τρυπήσει στην κοιλιά, με το δεύτερό της ξιφίδιο.

«Καααρρζέενθααααααα!...» κραύγασε ο Κάδμος, βλέποντας τι είχε συμβεί και νιώθοντας τα χέρια του να τρέμουν καθώς ακόμα κρατούσε υψωμένο το πιστόλι – εξακολουθώντας να διστάζει να τραβήξει τη σκανδάλη.

Η Καρζένθα-Σολ τον άκουσε, ενώ αισθανόταν να πνίγεται, και δεν μπορούσε να μιλήσει. Αλλά χαμογέλασε με ματωμένα χείλη. Τον είχε σώσει. Το ήξερε πως τον είχε σώσει. Ύστερα, τα πάντα σκοτείνιασαν για εκείνη...

Η Φοίβη, την ίδια στιγμή, έχοντας ακόμα τα όπλα της καρφωμένα μέσα στην αντίπαλό της, έβλεπε τα σημάδια της Πόλης παντού να μιλάνε για θάνατο... θάνατο... θάνατο... Αλλά όχι του στόχου της. Ο στόχος της είχε χάσει τη σημαντικότητά του πλέον.

Η Φοίβη ατένισε μια γιγάντια μορφή από πάνω της. Έναν σκοτεινό κουκουλοφόρο, που μονάχα ένα μάτι γυάλιζε μέσα απ' το σκοτάδι της κουκούλας του. *Ήρθες, επιτέλους, και για μένα*, σκέφτηκε προτού πέσει στην αγκαλιά του...

Ο Κάδμος είδε την Καρζένθα και τη Φοίβη να σωριάζονται συγχρόνως στο πάτωμα, τυλιγμένες στο αίμα. Έτρεξε αμέσως κοντά τους. Τράβηξε την Καρζένθα στο πλάι, για να την απομακρύνει από τη Νύφη του Χάροντα. Τα τραύματά επάνω της ήταν, αναμφίβολα, θανάσιμα. Ο Κάδμος αισθανόταν μια παγερή οργή να τον έχει γεμίσει.

Της το είχε πει, γαμώτο! Της το είχε πει να μην έρθει εδώ! Γιατί δεν είχε μείνει με τον στρατό; Γιατί δεν είχε μείνει με τον στρατό; Θα ζούσε τώρα!

Κραυγάζοντας άναρθρα, ο Κάδμος πυροβόλησε τη Φοίβη με το πιστόλι του, βλέποντας το πτώμα της να τραντάζεται από τις συνεχόμενες ριπές, μέχρι που ο γεμιστήρας ξοδεύτηκε.

Και τότε ήταν που η Φοριντέλα-Ράο μπήκε στο διαμέρισμα.

Είχε δυσκολευτεί να φτάσει ως εδώ, με τις φλόγες και τους καπνούς που εξαπλώνονταν μες στην πολυκατοικία. Είχε αρχικά πάρει τον ανελκυστήρα και είχε προσπαθήσει ν'ανεβεί κατευθείαν στον δέκατο-τρίτο όροφο, μα το είχε βρει αδύνατον· κάποιος τον είχε μπλοκάρει – επίτηδες, αναμφίβολα, για την προστασία του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Και ούτε στους πιο πάνω ορόφους μπορούσε να πάει. Ο μηχανισμός δεν ανταποκρινόταν. Επομένως, η Φοριντέλα είχε πατήσει το πλήκτρο για τον δωδέκατο όροφο. Φτάνοντας εκεί, όμως, δεν μπορούσε να βγει, από τους καπνούς και τις φωτιές, οπότε είχε αναγκαστεί να γυρίσει πίσω, να πάει στον δέκατο όροφο (γιατί στον εντέκατο, μάλλον, θα υπήρχε το ίδιο πρόβλημα).

Από εκεί είχε ανεβεί στον δέκατο-τρίτο, αποφεύγοντας τις φλόγες και περνώντας μέσα από τους καπνούς, έχοντας ένα βρεγμένο πανί στο πρόσωπό της. Σε κάποια στιγμή το αριστερό μπατζάκι του παντελονιού της άρπαξε φωτιά, μα γρήγορα το έσβησε χτυπώντας το, χωρίς να πανικοβληθεί. Το δέρμα της είχε τσουρουφλιστεί, όμως δεν είχε καεί σοβαρά· το αισθανόταν.

Φτάνοντας στον δέκατο-τρίτο όροφο, είχε βρει μόνο νεκρούς στους διαδρόμους. Αυτούς τους μισθοφόρους του Αλυσσοδεμένου Ποιητή που, εκτός από τα άλλα όπλα, κουβαλούσαν και δόρατα. Περνώντας πάνω από τα κουφάρια, έχοντας το πιστόλι της στο ένα χέρι και το Απολλώνιο σπαθί της στο άλλο, η Φοριντέλα-Ράο πλησίασε την εξώπορτα του διαμερίσματος ενώ από μέσα άκουγε μια άναρθρη κραυγή και συνεχόμενους πυροβολισμούς.

Όταν ήταν στο κατώφλι, αντίκρισε τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή να στέκεται πάνω από το πτώμα της Φοίβης που ήταν γεμάτο αίματα. Κρατούσε ένα πιστόλι στα χέρια του, ακόμα σηματοδύοντας την ακίνητη

Θυγατέρα, αλλά ο γεμιστήρας έμοιαζε μόλις νάχει τελειώσει, κρίνοντας από τους ήχους που έκανε το όπλο.

Δίπλα από τη Φοίβη, μια άλλη γυναίκα ήταν πεσμένη – γαλανόδερμη, με ξανθά μακριά μαλλιά συγκρατημένα με χτένα, γεμάτη αίματα κι αυτή, μοιάζοντας νεκρή.

Και η Άνμα ήταν επίσης εδώ, μέσα στο σαλόνι, αν και πιο μακριά, σωριασμένη στο πάτωμα. Το πρόσωπό της ήταν ματωμένο.

Μόνο ο καταραμένος Αλυσοδεμένος Ποιητής στεκόταν όρθιος!

Και είχε μόλις σκοτώσει την ίδια τη Νύφη του Χάροντα!

Και ίσως να είχε σκοτώσει και την Άνμα!

«Ανθοτέχνη!» φώναξε η Φοριντέλα-Ράο, πετώντας κάτω το πιστόλι της και πλησιάζοντας με το Απολλώνιο λεπίδι της προτεταμένο. Θα τον έκοβε κομμάτια, τον καταραμένο μπάσταρδο του Σκοτοδαίμονος! Θα τον έκοβε κομμάτια!

Ο Κάδμος ύψωσε το βλέμμα του και την είδε να ζυγώνει – μια χρυσό-δερμη γυναίκα με μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα αλογοουρά και φονικά μάτια.

Το ξίφος της ήρθε, γυαλίζοντας, καταπάνω του. Και τα μαθήματα της Καρζένθα, όλη η εκπαίδευσή της, κατέλαβαν αμέσως το μυαλό του. Ο Κάδμος ύψωσε, ενστικτωδώς, το άδαιο πιστόλι του αποκρούοντας τη λεπίδα. Και κλότσησε τη γυναίκα στα πλευρά, κάνοντάς τη να παραπατήσει, αν και δεν πρέπει να αισθάνθηκε πολύ πόνο γιατί φορούσε αλεξίσφαιρη πανοπλία κάτω απ'τα ρούχα της – ο Κάδμος την ένωσε με το πόδι του.

Η Φοριντέλα δεν περίμενε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να ήταν τόσο γρήγορος στις αντιδράσεις του. Δεν τον είχε για πολεμιστή. Σίγουρα όχι για τόσο ικανό πολεμιστή. Αλλά ο καταραμένος είχε καταφέρει να σκοτώσει τη Φοίβη! «Εγώ θα είμαι το τέλος σου!» φώναξε η Φοριντέλα, σπαθίζοντας ημικυκλικά.

Ο Κάδμος απέκρουσε ξανά τη λεπίδα με το πιστόλι του, όμως τώρα η Φοριντέλα κατάφερε να το πετάξει από το χέρι του μ'ένα απότομο, δυνατό γύρισμα του Απολλώνιου ξίφους.

«Ξέρεις ποια είμαι;» τον ρώτησε. «Ξέρεις ποια είμαι, φονιά; Καταστροφέα! Ξέρεις ποια είμαι;»

Ο Κάδμος τράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη του. «Μια σκρόφα που θα πάει να βρει αυτή την ανώμαλη φόνισσα στο Έρεβος!» αποκρίθηκε, εξαγριωμένος από τον θάνατο της Καρζένθα. Ήθελε να τους σκοτώσει! Ήθελε να τους σκοτώσει όλους! Να κάψει τα πάντα! Να ισοπεδώσει ολόκληρη την Ατέρμονη Πολιτεία! Ήταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, και θα πλήρωναν για ό,τι είχαν κάνει!

(Των δικαίων η οργή σαν λαίλαπα τρομερή μαίνεται, ψιθύριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό μου: μακριά τούς παρασέρνει, στον μαύρο όλεθρο!)

«Το όνομά μου είναι Φοριντέλα-Ράο!» φώναξε η γυναίκα. «Καταπάτησες την πατρίδα μου, την Έκθυμη! Σκότωσες τον άντρα μου! Οι δαιμονισμένοι λακέδες σου προσπάθησαν να με θυσιάσουν στον σκοτεινό θεό τους! –Τώρα, θα πεθάνεις από το χέρι μου, Αλυσοδεμένε Ποιητή!» Σπαθίζοντας ξανά.

Ο Κάδμος παραμέρισε τη μακριά λεπίδα με την κοντή δική του. Άρπαξε μια καρέκλα και την πέταξε καταπάνω στην αντίμαχό του.

Η Φοριντέλα εύκολα την απέφυγε, κι επιτέθηκε πάλι. Καρφωτά τώρα.

Ο Κάδμος έκανε στο πλάι (νομίζοντας πως η Καρζένθα ήταν κοντά του και τον καθοδηγούσε – σχεδόν νιώθοντας την παρουσία της δίπλα του) και το σπαθί πέρασε μερικά εκατοστά απόσταση από τα πλευρά του. Το ξιφίδιό του κινήθηκε γρήγορα, χτυπώντας την αντίπαλό του καταπρόσωπο.

Αίμα τινάχτηκε πάνω στη χρυσόδερμη όψη της Φοριντέλα-Ράο, από μια χαρακιά που ξεκινούσε από το μέτωπό της, λίγο πιο πάνω από το μάτι, και τελείωνε στο δεξί της μάγουλο.

Κραυγάζοντας, σπάθισε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, στοχεύοντας την κοιλιά του. Ο Κάδμος σταμάτησε την Απολλώνια λεπίδα της με το ξιφίδιό του. Η Φοριντέλα τον έσπρωξε όπισθεν, μα εκείνος πάτησε γερά και δεν μπορούσε να τον μετακινήσει. Δέχτηκε τη γροθιά της καταπρόσωπο. Αλλά ούτε τώρα σωριάστηκε. Τη γρονθοκόπησε στο σαγόνι, και η Φοριντέλα-Ράο έχασε την ισορροπία της, έπεσε πάνω στο τραπέζι του σαλονιού, αν και ακόμα κρατώντας το σπαθί της.

Ο Κάδμος εκτόξευσε το ξιφίδιό του καταπάνω της, και η λεπίδα καρφώθηκε στο αριστερό της στήθος. Η Φοριντέλα προσπάθησε να

σηκώνει τη ράχη της από το τραπέζι ενώ συγχρόνως έπιανε τη λαβή του ξιφιδίου με το ελεύθερό της χέρι για να το τραβήξει έξω. Αλλά ο Κάδμος δεν έχασε χρόνο: της όρμησε, κλοτσώντας την – και ξανά – και ξανά – και ξανά. Το Απολλώνιο ξίφος έφυγε απ'τη γροθιά της. Το τραπέζι αναποδογύρισε, πλακώνοντάς την.

Και η Φοριντέλα-Ράο δεν κινιόταν πλέον, ενώ αίματα κυλούσαν από κάτω της.

Ο Κάδμος έμεινε επίσης ακίνητος, αλλά όρθιος, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας κάτι να συνθλίβει άγρια το στήθος του.

Η Καρζένθα! Η Καρζένθα – η Καρζένθα! Ήταν νεκρή! Η καταραμένη σκύλα την είχε σκοτώσει!...

Πίσω του άκουσε έναν θόρυβο. Κάποιος βάδιζε. Η εκπαίδευση της Καρζένθα-Σολ τον κατέλαβε ξανά, και στράφηκε αμέσως, έτοιμος ν'αποφύγει κάποια επίθεση και να επιτεθεί κι ο ίδιος με την πρώτη ευκαιρία.

Αλλά ήταν η Κορίνα. Βάδιζε, τρεκλίζοντας, ανάμεσα στους πεσμένους και τα συντρίμια, κι ένα χαμόγελο σχηματιζόταν στα μαυροβαμμένα χείλη της. Ένα χαμόγελο που έτρεμε.

Πλησιάζοντάς τον γρήγορα, τον αγκάλιασε. Τον έσφιξε κοντά της.

«Είσαι ζωντανός!» είπε, κλαίγοντας. «Είσαι ζωντανός, Κάδμε! Είσαι ζωντανός...»

/48\

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ζητά εξηγήσεις από μια Θυγατέρα προτού κάνει μια χάρη γι'αυτήν, ενώ ο πολεοπλάστης παρουσιάζεται απρόσμενα για να προσφέρει μια λύση, μια ετοιμοθάνατη γυναίκα μεταφέρεται εσπευσμένα, ο Βόρκεραμ-Βορ επιπλήττει έναν μαχητή του, η Ολντράθα σώζει ζωές, και ο Ζυλμόρος διακρίνει ένα δώρο από τον ίδιο τον Σκοτεινό Άρχοντα.

«Είναι νεκρή, Κορίνα. Τη σκότωσε...»

Η Κορίνα έστρεψε το βλέμμα της προς τα εκεί όπου κοίταζε ο Κάδμος, και την είδε πεσμένη ανάσκελα, με αίματα επάνω της, στο στήθος και στην κοιλιά. Όλα τα πολεοσημάδια μιλούσαν για θάνατο. Ναι, σίγουρα, η Καρζένθα-Σολ ήταν νεκρή. Και μέσα της είχε πεθάνει ακόμα μια ζωή. Το παιδί της και του Κάδμου. Η Κορίνα, φυσικά, γνώριζε ήδη γι'αυτό. Η Πόλη τής το είχε μαρτυρήσει.

«Λυπάμαι,» του είπε, χαϊδεύοντας το πλάι του προσώπου του. «Και για το παιδί σας...»

«Το ήξερες...» Δεν ήταν ερώτηση. Τον Κάδμο δεν τον εξέπληττε όποτε η Κορίνα επιδείκνυε υπερφυσικές γνώσεις. Ήταν αναμενόμενο για εκείνη.

Η Θυγατέρα ένευσε τώρα, σιωπηλά, και βάδισε προς την Καρζένθα και τη Φοίβη. «Πώς μπήκε εδώ;» ρώτησε. «Πώς ήρθε;» Αλλά, αμέσως μετά, θυμήθηκε τον ήχο του ελικοπτέρου έξω απ'το μπαλκόνι, και τα πολεοσημάδια που είχαν σχηματιστεί από αυτόν, και κατάλαβε. Κατάλαβε, προτού ο Κάδμος μιλήσει.

«Από το μπαλκόνι,» της είπε. «Μ'ελικόπτερο, μάλλον. Έσπασε τη μπαλκονόπορτα και μπήκε. Πυροβολώντας τη Φοίβη. Αν δεν είχε παρουσιαστεί θα ήμουν νεκρός.»

«Με συγχωρείς, Κάδμε. Σε απογοήτευσά...» είπε η Κορίνα, ατενίζοντας τη νεκρή Αδελφή της πλάι στην Καρζένθα-Σολ. Κάποιος την είχε γεμίσει με σφαίρες. «Ποιος τη σκότωσε; Εσύ;»

«Η Καρζένθα. Αλλά όχι αμέσως. Δυσκολεύτηκε πολύ. Και ίσως να μην τα είχε καταφέρει καθόλου αν αυτή η γυναίκα δεν είχε εμφανιστεί ενώ οι δυο τους πάλευαν.» Έδειξε.

Η Κορίνα στράφηκε και είδε την Άνμα πεσμένη παραδίπλα. Μέχρι στιγμής δεν την είχε προσέξει. Τι έκανε αυτή εδώ, γαμώτο; «Από πού μπήκε;» Τα πολεοσημάδια δεν έλεγαν πως ήταν νεκρή. Ήταν ολοζώντανη.

«Από την εξώπορτα. Αλλά δεν ξέρω ποια είναι. –Γαμώτο!» μούγκρισε. «Αν είχε αντέξει περισσότερο, ίσως η Καρζένθα να ζούσε τώρα!... Αλλά καλύτερα θα ήταν η Καρζένθα να μην είχε έρθει ποτέ εδώ. Να είχε μείνει με τον στρατό. *Γιατί ήρθε*, μα τον Κρόνο!» φώναξε. «*Γιατί!*» Και γονάτισε δίπλα στο ακίνητο, ματωμένο σώμα της. Τη σήκωσε στα χέρια, νιώθοντας έναν κόμπο να τσακίζει τον λαιμό του. «Εγώ φταίω...»

«Δε φταις εσύ, Κάδμε. Η Καρζένθα σε αγαπούσε πολύ. Έκανε ό,τι μπορούσε για να σε προστατέψει–»

«Δεν έπρεπε να είχε έρθει εδώ!» φώναξε ο Κάδμος. «Καλύτερα να ήμουν εγώ νεκρός! *Εγώ!*»

Η Κορίνα δεν αποκρίθηκε, καταλαβαίνοντας πως ο Κάδμος μιλούσε από οργή. Δεν μπορεί να εννοούσε αυτά που έλεγε. Ήταν πολύ σημαντικός για να πεθάνει. Πολύ σημαντικός. *Εκείνη* τον είχε δημιουργήσει. Ήταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. *Σου χρωστάω, Καρζένθα-Σολ*, σκέφτηκε. *Σου χρωστάω που τον έσωσες. Τελικά, ήσουν πιο δυνατή και πιο συνετή από εμένα* – κοιτάζοντας τη νεκρή μορφή της αριστοκράτισσας στα χέρια του Κάδμου.

Υστερα, το βλέμμα της πήγε στο αναποδογυρισμένο τραπέζι και στη γυναίκα που ήταν πλακωμένη από κάτω. «Την αντιμετώπιζες καθώς σηκώνομαι...» είπε.

«Ούτε αυτή ξέρω ποια ήταν,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, πνιχτά. «Κάποια τρελή με σπαθί. Είπε πως την έλεγαν...» Συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί. «Φοριντέλα-Ράο. Είπε πως ήταν από την Έκθυμη.»

«Η Φοριντέλα-Ράο...» μουρμούρισε η Κορίνα βαδίζοντας προς το τραπέζι.

Ο Κάδμος την ακολούθησε, ακόμα με το πτώμα της Καρζένθα στα χέρια του. «Την ξέρεις;»

«Την... έχω δει.» Η Κορίνα έπιασε το τραπέζι και το έσπρωξε, ρίχνοντάς το παραδίπλα, γιατί τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως η γυναίκα από κάτω του δεν ήταν νεκρή, αλλά ούτε και πολύ μακριά από το Έρεβος βρισκόταν.

Η Κορίνα την ώθησε με το πόδι της, για να τη γυρίσει ανάσκελα. Ήταν τραυματισμένη στο αριστερό στήθος. Τα ρούχα της εκεί ήταν γεμάτα αίμα.

«Δεν είναι νεκρή ακόμα,» είπε στον Κάδμο. «Αλλά πρέπει να πεθάνει.» Τράβηξε ένα μικρό πιστόλι μέσα από την ενδυμασία της. Το απασφόλισε. Σημάδεψε προς τα κάτω, τη Φοριντέλα-Ράο, στο κεφάλι.

«Μην τη σκοτώσεις, Κορίνα! Μην τολμήσεις να τη σκοτώσεις!»

Η Κορίνα στράφηκε για να δει την Άνμα να έχει σηκωθεί και να πλησιάζει.

«Ποια είσαι εσύ;» ρώτησε ο Κάδμος. «Τι θέλεις εδώ;»

Η Κορίνα συνέχισε να σημαδεύει τη Φοριντέλα-Ράο, μα δεν τράβηξε τη σκανδάλη. «Τη λένε Άνμα,» πληροφόρησε τον Κάδμο. «Και είναι Αδελφή μου.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Άνμα;... Δεν είχες πει ότι ήταν με το μέρος του Βόρκεραμ-Βορ;»

«Ναι – όπως και η Φοριντέλα-Ράο.»

«Μην τη σκοτώσεις, Κορίνα!» είπε η Άνμα.

«Γιατί ήρθες να με βοηθήσεις, αφού είσαι με τον Βόρκεραμ-Βορ;» ρώτησε ο Κάδμος τη λευκόδερμη, ξανθιά Θυγατέρα με τα κοντοκουρεμένα μαλλιά, που στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα από τα δόρατα των Μικρών Γιγάντων με τρόπο που μαρτυρούσε ότι ήταν έτοιμη να το χρησιμοποιήσει – εναντίον της Κορίνας, μάλλον.

«Δεν είμαι με κανέναν, γαμήσου!» αποκρίθηκε η Άνμα. «Αλλά δεν ήθελα η Φοίβη να σε σκοτώσει. Αν πεθάνεις, καταλαβαίνεις τι μπουρδέλο θα γίνει σε τούτους τους δρόμους; Καταλαβαίνεις τι μπουρδέλο έχει να γίνει;»

Το συνοφρύωμα του Κάδμου βάθυνε. «Τι σκατά λες; Τι...;»

«Θα πάρει την εξουσία κάποιος άλλος, άμα πεθάνεις. Ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών, ίσως. Ή ο Βάρνελ-Αλντ. Και είναι κι οι δυο τους χειρότεροι από σένα. Οι Νομάδες των Δρόμων σε συμπαθούν, ξέρεις; σε συμπαθούν αρκετά. Μ'έκαναν να καταλάβω πράγματα για σένα.»

«Οι Νομάδες των Δρόμων;»

«Έτυχε να τους συναντήσω. Η Σορέτα, ειδικά, σε γουστάρει πολύ. Αλλά κι ο Κοντός Φριτς λέει πως τους φέρθηκαν δίκαια. Δεν είσαι σαν τους άλλους κακοποιούς που έχουν μαζευτεί γύρω σου· είναι καταφανές.»

«Και γι' αυτό ήρθες να με βοηθήσεις; Επειδή οι Νομάδες σου είπαν ότι με συμπαθούν;»

«Κι επειδή η Πόλη με καθοδήγησε εδώ. Δεν ερχόμουν αρχικά για εσένα. Ερχόμουν για» – έστρεψε το βλέμμα της προς την πεσμένη Φοριντέλα-Ράο – «τη φίλη μου. Και μην τολμήσεις να τη σκοτώσεις, Κορίνα! Μην τολμήσεις!»

«Θα προσπαθήσει να δολοφονήσει τον Κάδμο αν σηκωθεί!»

«Σου μοιάζει σε κατάσταση να σηκωθεί, μαλακισμένη;» φώναξε η Άνμα, υψώνοντας το δόρυ της απειλητικά.

«Μισό λεπτό!» παρενέβη ο Κάδμος. «Είπες ότι ήρθες για τη Φοριντέλα-Ράο... Αν είσαι φίλη της... Αν... Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει!»

Η Άνμα στένεψε τα μάτια, ατενίζοντας άγρια την Αδελφή της. «Σταμάτα να τη σημαδεύεις. Χρειάζεται βοήθεια!»

Ο Κάδμος στράφηκε στην Κορίνα. «Μην τη σημαδεύεις,» είπε. «Δεν αποτελεί απειλή τώρα. Δεν πρόκειται να σηκωθεί.»

Η Κορίνα ασφάλισε το πιστόλι της και το έκρυψε, αλλά συνέχισε να στέκεται πάνω απ' τη Φοριντέλα-Ράο.

Ο Κάδμος ζήτησε από την Άνμα: «Πες μου τι συμβαίνει!»

Αλλά εκείνη, ρίχνοντας κάτω το δόρυ, πήγε αμέσως και γονάτισε πλάι στη Φοριντέλα. «Χρειάζεται ιατρική βοήθεια!» φώναξε. «Θα πεθάνει αλλιώς!»

«Μην περιμένεις εμείς να τη βοηθήσουμε,» είπε η Κορίνα, βάζοντας το ένα της χέρι στη μέση.

Η Άνμα ύψωσε το οργισμένο βλέμμα της για να την αντικρίσει. «Εγώ έσωσα τον Ποιητή σου, γαμιόλα! Αν δεν ήμουν εδώ!»

«Η Καρζένθα-Σολ σκότωσε τη Φοίβη, ενώ εσύ ήσουν κάτω!»

«Και νομίζεις ότι αυτή η γαμημένη η Καρζένθα-Σολ θα τα είχε καταφέρει αν εγώ δεν είχα παρουσιαστεί;» γρύλισε η Άνμα.

Ένα ελικόπτερο, τότε, ακούστηκε να έρχεται κοντά στο μπαλκόνι ξανά – ένα σαφώς μεγαλύτερο αεροσκάφος από το προηγούμενο, γιατί

ο θόρυβός του ήταν πολύ πιο δυνατός. Και φιγούρες φάνηκαν να πηδάνε έξω από αυτό, μπαίνοντας στο σαλόνι. Οπλισμένοι μαχητές – μισθοφόροι όλοι, όχι τυχαίοι συμμορίτες.

Φάνηκαν σαστισμένοι, όμως, βλέποντας το ρημαγμένο δωμάτιο.

«Εξοχότατε...» είπε ένας, αντικρίζοντας τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.

«Κατεβάστε τα όπλα σας,» τους πρόσταξε ο Κάδμος. «Ήρθατε αργά. Πολύ αργά!» φώναξε δίχως να κρύβει την οργή του. «Είναι νεκρή! Νεκρή!» Και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στην αιμόφυρτη γυναίκα που κρατούσε στα χέρια του.

Από την εξώπορτα του διαμερίσματος ακούγονταν τώρα κι άλλοι να έρχονται, τρέχοντας.

Μαχητές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή κι αυτοί, μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια στην Κορίνα. Δεν υπήρχε λόγος για ανησυχία. Ο Κάδμος ήταν ασφαλής πλέον.

Και η καταραμένη σκύλα – έστρεψε το βλέμμα της στη Νύφη του Χάροντα – επιτέλους πήγε να βρει τον σύζυγό της. Η Κορίνα ποτέ δεν θα τη σκότωνε η ίδια, φυσικά, μα ο θάνατός της δεν τη λυπούσε καθόλου.

«Δε... δε νομίζω ότι μπορώ να τη σώσω,» δήλωσε ο θεραπευτής. Ο Κάδμος τον είχε καλέσει: Αισθανόταν ότι χρωστούσε κάτι στην Άνμα, γι'αυτό είχε αποφασίσει να βοηθήσει τη φίλη της – παρότι εκείνη είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει.

Εξακολουθούσαν να βρίσκονται όλοι μέσα στο ρημαγμένο σαλόνι, ενώ κάποιοι έσβηναν τις φωτιές στους από κάτω ορόφους, χτυπώντας τις με μάνικες.

Η Άνμα άρπαξε τον γονατισμένο θεραπευτή – έναν συμμορίτη – από τον ώμο, σπρώχνοντάς τον στο πλάι. «Φύγε από κοντά της, τότε! Θα την πάω σε κάποια που θα μπορεί να τη σώσει.» Σήκωσε τη Φοριντέλα στα χέρια, παίρνοντας και το Απολλώνιο σπαθί από κάτω, γιατί ήξερε ότι η φίλη της θα το ήθελε όταν συνερχόταν. Και θα *συνερχόταν*. Θα *συνερχόταν*. Η Άνμα δεν θα την άφηνε να πεθάνει. Είχε έρθει εδώ για να μην την αφήσει να πεθάνει, γαμώτο!

«Δε νομίζω να προλάβεις,» είπε η Κορίνα.

Η Άνμα την αγριοκοίταξε. Και θα τη μπάτσειζε, τη γαμιόλα, αν δεν κρατούσε τη Φοριντέλα-Ράο! Της άξιζε. Αλλά απλά την αγνόησε, κι έ-

στρεψε το βλέμμα της στον Κάδμο. «Χρειάζομαι ένα ελικόπτερο, ή ένα γρήγορο όχημα. Σε παρακαλώ. Σε βοήθησα,» του θύμισε.

Εκείνος δεν σήκωνε πλέον το πτώμα της Καρζένθα-Σολ· το είχε αφήσει στον καναπέ, απ'όπου είχαν αποσύρει τον νεκρό Άλβερακ. Και ο δικός του θάνατος τον λυπούσε, αλλά, φυσικά, όχι τόσο όσο ο θάνατός της. Ούτε κατά διάνοια τόσο όσο ο θάνατός της.

Στην Άνμα είπε: «Εντάξει,» και πρόσταξε να της δώσουν ένα μικρό, γρήγορο, τετράκυκλο όχημα. «Αλλά προτού φύγεις θέλω να μου απαντήσεις τι ακριβώς έκανες εδώ. Πώς είναι δυνατόν να είσαι φίλη της Φοριντέλα-Ράο αλλά να ήρθες για να με σώσεις από τη Φοίβη;»

«Η Φοριντέλα ακολουθούσε τη Φοίβη γιατί σε ήθελε νεκρό. Εγώ ακολουθούσα, αρχικά, τη Φοίβη για να μη σκοτωθεί η Φοριντέλα απ'αυτή την ανοησία. Μετά, όμως, συνειδητοποίησα ότι πρέπει να υπήρχε και κάποιος άλλος λόγος που η Πόλη με οδηγούσε σε τέτοιο δρόμο. Η παρουσία σου είναι σημαντική, Κάδμε. Ο πόλεμος *πρέπει να τελειώσει*. Αν τον αφήσεις να συνεχιστεί, δεκάδες χιλιάδες – εκατοντάδες χιλιάδες – άνθρωποι θα σκοτωθούν. Ολόκληρες συνοικίες θα καταστραφούν. Ο πόλεμος *πρέπει να τελειώσει*.»

Υστερα ακολούθησε έναν συμμορίτη για να πάει στο όχημα που της είχαν φέρει, κι ευχόταν η Φοριντέλα-Ράο να ήταν ακόμα ζωντανή όταν θα έφτανε κοντά στην Ολντράθα.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι τούς είχε στείλει τρία ενεργειακά τρυπάνια και πολλές ενεργειακές φιάλες για να τα τροφοδοτούν. Οι άνθρωποί του ήταν εκεί για να βοηθήσουν στο σκάψιμο. Και οι μαχητές της Φιόνας Ισόσχημης βοηθούσαν επίσης, όπως μπορούσαν. Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος επέβλεπε, ενώ η Μιράντα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης.

Η δουλειά δεν ήταν εύκολη. Τα τρυπάνια εκτόξευαν ενέργεια διαλύοντας συντρίμια, όμως τα συντρίμια ήταν πολλά και οι Φίλοι είχαν βυθιστεί βαθιά, πλακωμένοι κάτω από ένα ολόκληρο βουνό οικοδομικών υλών. Η Μιράντα, κάθε τόσο, έδινε οδηγίες προς τα πού να συνεχίσουν το σκάψιμο· αλλά ακόμα κι εκείνη αισθανόταν μπερδεμένη – τα πολεοσημάδια δεν ήταν καθόλου καθαρά, σε τέτοιο χάος.

Είχαν δημιουργήσει μια σήραγγα πλέον μέσα στα συντρίμια, την οποία είχαν στηρίξει με μεταλλικές ράβδους για να μη γκρεμιστεί και τους συνθλίψει. Στο βάθος της ήταν ένας άντρας, κρατώντας σταθερά το ενεργειακό τρυπάνι, καταστρέφοντας με προσοχή, ενώ μικρά κομμάτια έπεφταν από πάνω του και από γύρω, και σκόνες ήταν απλωμένες παντού· το μέρος ήταν θολό, αποπνιχτικό. Όλοι όσοι βρίσκονταν εδώ τώρα – συμπεριλαμβανομένης της Μιράντας – φορούσαν μάσκες και είχαν δυνατούς φακούς αναμμένους.

«Μιράντα!» φώναξε ο Αλέξανδρος από έξω. «Οι άλλοι Φίλοι είναι εδώ! Πέντε απ'αυτούς! Και ο Χέρκεγμοξ! Κάτι θέλει, αλλά εγώ δεν τον καταλαβαίνω! Ακούς, Μιράντα; Μ'ακούς;»

Η Μιράντα βάδισε προς την άλλη μεριά της σήραγγας, προς την έξοδο, και σύντομα βγήκε. Τράβηξε τη μάσκα από το πρόσωπό της, ξεφυσώντας. Αντίκρυ της στεκόταν ο Αλέξανδρος, ανάμεσα σε πέντε Φίλους. Επάνω στο σφαιρικό σώμα ενός στεκόταν ο πολεοπλάστης, με τα μάτια του να φωτίζουν έντονα. Τριγύρω βρίσκονταν μαχητές της Φιόνας Ισόσχημης, καθώς και η ίδια.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Αλέξανδρος τη Μιράντα, βλέποντάς την καλυμμένη ολόκληρη με χώμα: τα μαύρα μαλλιά της, τα ρούχα της – τα πάντα. Μόνο το πρόσωπό της ήταν καθαρό, γιατί εκεί φορούσε τη μάσκα μέχρι στιγμής. Με ηθοποιό από κάτι εκκεντρικές θεατρικές παραστάσεις έμοιαζε.

«Καλά είμαι,» του αποκρίθηκε, κι έστρεψε την προσοχή της στον Χέρκεγμοξ, μιλώντας στη γλώσσα των πολεοπλαστών, την οποία ο Αλέξανδρος δεν καταλάβαινε.

«Τι θέλεις εδώ;» ρώτησε η Μιράντα το μικρό μεταλλόδερμο πλάσμα.

«Ήρθα για-να-βοηθήσω Περιπλανώμενη – έχω ένα-σχέδιο για-να-τους-ξεθάψουμε – έτσι-όπως-κάνετε δεν τα-καταφέρνετε – και κινδυνεύετε κιόλας!»

«Κάνε ό,τι-νομίζεις,» αποκρίθηκε η Μιράντα, καταλαβαίνοντας πως ο πολεοπλάστης είχε δίκιο. Όσο επικίνδυνο, όσο πειραματικό, κι αν ήταν αυτό που είχε στον παράξενο ενεργειακό νου του, δεν μπορεί να ήταν χειρότερο από τη σήραγγα που έσκαβαν για να ξεθάψουν τους Φίλους.

«Πες-τους πρώτα να-βγουν από-κει-μέσα γιατί αλλιώς θα-σκοτωθούν,» ζήτησε ο Χέρκεγμοξ.

Η Μιράντα κατένευσε και, στρεφόμενη στο άνοιγμα της σήραγγας, φώναξε στους ανθρώπους που εργάζονταν να έρθουν επάνω. Τώρα. Αμέσως. Φέρνοντας και το τρυπάνι μαζί τους.

Εκείνοι υπάκουσαν, βγαίνοντας από τη σήραγγα σαν μυθικά στοιχεία της Ατέρμονης Πολιτείας, έτσι καλυμμένοι με τα χρώματα όπως ήταν.

«Είναι όλοι έξω;» ρώτησε ο Χέρκεγμοξ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Ο πολεοπλάστης έχωσε την άκρη της ουράς του μέσα σε μια εγκοπή του μηχανικού σώματος του Φίλου που καβαλούσε. Τα μάτια του άρχισαν ν'αναβοσβήνουν έντονα αλλά ρυθμικά· το ίδιο και πολλά φωτάκια πάνω στον Φίλο. Το μηχανικό ον έβγαλε μελωδικούς ήχους, και τα άλλα τέσσερα φάνηκαν να του αποκρίνονται με παρόμοιο τρόπο. Το πλησίασαν, συγκεντρώθηκαν κοντά του. Άπλωσαν τα πλοκάμια τους και τα έπλεξαν με τα δικά του.

Τέσσερις Φίλοι από γύρω, και ένας στο κέντρο. Με τον πολεοπλάστη να τον καβαλά. Οι τέσσερις κόλλησαν επάνω στον κεντρικό, τα πλοκάμια σχεδόν εξαφανίστηκαν ανάμεσά τους, και τον ύψωσαν λιγάκι. Τα υπόλοιπα πλοκάμια των τεσσάρων τούς κρατούσαν όρθιους, και τώρα δεν έμοιαζαν με πέντε διαφορετικά όντα αλλά με ένα ον που είχε ένα κεντρικό κεφάλι-σώμα, τέσσερα πόδια-σφαίρες από τις οποίες έβγαιναν πλοκάμια, και έναν μικροσκοπικό, μεταλλόδερμο καβαλάρη.

Ο Χέρκεγμοξ εξαρχής κρατούσε στα χέρια του ένα μεταλλικό κωνοειδές μαραφέτι το οποίο η Μιράντα δεν ήξερε τι ακριβώς μπορεί να ήταν. Αναρωτιόταν αν ο πολεοπλάστης το είχε βρει κάπου ή το είχε φτιάξει. Τώρα, το προσάρτησε στη μπροστινή μεριά του κεντρικού Φίλου, και όλων τα φωτάκια άναψαν έντονα. Ενέργεια συγκεντρώθηκε πάνω στον κώνο, τρίζοντας και σπινθηροβολώντας, ενοχλώντας τα μάτια όταν κάποιος την κοίταζε ευθέως.

Το μηχανικό ον που αποτελείτο από τους πέντε Φίλους βάδισε προς το βουνό από οικοδομικές ύλες, με τον Χέρκεγμοξ ακόμα να το καβαλά. Η κωνική μύτη, φορτισμένη από ενέργεια, άγγιξε τα συντρίμια κι άρχισε να στροβιλίζεται, διαλύοντας, καταστρέφοντας, τινάζοντας κομμάτια και χρώματα. Το μηχανικό ον σύντομα είχε ανοίξει ένα λαγούμι και κατέβαινε... κατέβαινε... κατέβαινε...

Κανείς δεν μιλούσε· όλοι κοίταζαν, σαστισμένοι, κατάπληκτοι.

Ο Αλέξανδρος είπε, τελικά, στη Μιράντα: «Αν κάνει μαλακία το τερατάκι, θα θαφτούν ακόμα πέντε Φίλοι εκεί κάτω.» Τώρα δεν έβλεπαν πια το μηχανικό ον· είχε χαθεί από τα μάτια τους. Αλλά άκουγαν τη φασαρία του μέσα από το βουνό των οικοδομικών υλών.

«Δε νομίζω να κάνει μαλακία,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης, χαμηλόφωνα, φοβούμενη ότι μπορεί να έσφαλε.

Υστερα από κανένα δεκάλεπτο, το μηχανικό ον που αποτελείτο από πέντε Φίλους βγήκε πάλι στην επιφάνεια του εδάφους, και ακόμα πέντε Φίλοι το ακολούθησαν.

Οι μαχητές της Φιόνας Ισόσχημης ζητωκραύγασαν, χαμογελώντας.

Ο Αλέξανδρος αναστέναξε. *Ο πολεοπλάστης, γι'ακόμα μια φορά, μας έσωσε, σκέφτηκε.*

Οι πέντε Φίλοι που αποτελούσαν το ενιαίο ον χωρίστηκαν, και το τρυπάνι έπεσε από τη μπροστινή μεριά του κεντρικού. Ο Χέρκεγμοξ εξακολουθούσε να είναι επάνω του, αλλά είχε βγάλει έξω την ουρά του.

«Όλα εντάξει Περιπλανώμενη,» είπε. *«Δεν-μπορούσα να-τους-αφήσω εκεί-κάτω – αλλά αυτοί-οι-άλλοι-πέντε είναι κουρασμένοι τώρα – έχουν-εξαντλήσει τις-ενέργειές-τους – αφήστε-τους να-αναπαυθούν.»*

«Δεν θα-τους-κουράσουμε,» υποσχέθηκε η Μιράντα, βλέποντας κι εκείνη πως οι πέντε Φίλοι που είχαν σχηματίσει το ενιαίο ον ήταν όντως εξαντλημένοι – τα φωτάκια τους ασθενικά, οι κινήσεις τους αργές.

Η Άνμα έβαλε την τραυματισμένη φίλη της στο πίσω κάθισμα του τετράκυκλου οχήματος. Το δέρμα του ήταν φθαρμένο και σκισμένο εδώ κι εκεί, και ολόκληρο το όχημα δεν ήταν κι από τα καλύτερα που είχε γνωρίσει η Άνμα στη ζωή της. Όμως για την ώρα θα έκανε τη δουλειά του. *Αρκεί να μη βρεθώ μέσα σε καμιά συμπλοκή.* Γιατί δεν ήταν θωρακισμένο. Οι περισσότερες σφαίρες θα περνούσαν εύκολα μέσα από τα μέταλλά του, και τα τζάμια του θα έσπαγαν από την πρώτη ριπή κιόλας. Οι συμμορίτες του Ποιητή πρέπει να το είχαν, κυρίως, για γρήγορες μεταφορές πίσω από τις γραμμές.

Η Άνμα κάθισε στη θέση του οδηγού και ενεργοποίησε τη μηχανή. Πάτησε το πετάλι και ξεκίνησε το όχημα, οδηγώντας προς τα νότια.

Απομακρυνόμενη από την πολυκατοικία όπου είχε γίνει η επίθεση κατά του Ανθοτέχνη. Άνθρωποι με μάνικες ακόμα έσβηναν φλόγες στον δωδέκατο και στον εντέκατο όροφο, και πολλοί μαχητές ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από το ισόγειο, μέσα και έξω από πολεμικά οχήματα, ενώ ελικόπτερα πετούσαν πάνω κι ανάμεσα από τα οικοδομήματα.

Κανείς δεν ενόχλησε την Άνμα.

Καθώς έφευγε, όμως, τα πολεοσημάδια την έκαναν να λοξοδρομήσει. Αλλά όχι επειδή την προειδοποιούσαν για κίνδυνο.

Σταμάτησε σε μια γωνία και κατέβασε το τζάμι του παραθύρου πλάι της, για να φανεί το πρόσωπό της.

Ο Μάικλ Παγοθραύστης ξεπρόβαλε κάτω από μια σκάλα. «Άνμα!» είπε, πλησιάζοντας. «Πού-;»

«Γιατί την άφησες νάρθει μέσα, γαμήσου;» γρύλισε η Θυγατέρα της Πόλης. «Γιατί;»

«Τη Φοριντέλα;»

«Ναι! Για ποια λες να λέω;»

«Δε μπορούσα να την κρατήσω πίσω. Πετάχτηκε έξω απ'την κρυψώνα μας ζητώντας μου να την καλύψω. Και το έκανα – τι άλλο να έκανα; – χρησιμοποιώντας αυτό.» Έβγαλε απ'τον ώμο του ένα ηχητικό τουφέκι. «Τελείωσα μια ολόκληρη μπαταρία. Αλλά ο ίδιος δεν μπορούσα να την ακολ-»

«Τέλος πάντων· μπες μέσα τώρα – μπες!»

Ο Μάικλ άνοιξε την άλλη προστινή πόρτα του τετράκυκλου οχήματος και μπήκε. Η Άνμα αμέσως έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, κατευθυνόμενη προς τα νότια, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια για συμποκές ή άλλους κινδύνους.

Ο Μάικλ είδε τη Φοριντέλα-Ράο ξαπλωμένη στο πίσω κάθισμα, με αίματα να έχουν μουλιάσει τα ρούχα της. «Φοριντέλα!» αναφώνησε. «Μα τον Κρόνο... Τι – τι έγινε εκεί μέσα, Άνμα; Γιατί την άφησες να τραυματιστεί, μα τον Κρόνο; Τι-;»

«Δεν ήξερα καν ότι μ'ακολουθούσε!» γρύλισε η Άνμα. «Είχα την προσοχή μου στραμμένη μπροστά, όχι πίσω μου. Κι όταν μπήκε, τελικά, στο διαμέρισμα, είχα λιποθυμήσει.»

«Τι;... Δεν... δεν καταλαβαίνω. Γιατί εξαρχής πήγες μες στην πολυκατοικία, γαμώτο; Τι λόγος υπήρχε;»

«Η Φοίβη, Μάικλ. Έπρεπε να την εμποδίσω απ'το να σκοτώσει τον Ανθοτέχνη.»

«Τι! Μα—»

«Άκουσέ με, σε παρακαλώ. Ο Κάδμος δεν μπορεί να πεθάνει. Όχι τώρα. Αν πεθάνει, χειρότεροι άνθρωποι θα πάρουν τον έλεγχο των στρατών του. Άνθρωποι σαν τον Ζιλμόρο των Σκοταδιστών, και τον Βάρνελ-Αλντ. Ο πόλεμος ποτέ δεν θα σταματήσει.»

«Τι έγινε μες στην πολυκατοικία, Άνμα;»

Καθώς η Θυγατέρα της Πόλης οδηγούσε νότια, αποφεύγοντας πολεμικές συγκρούσεις και επικίνδυνα μέρη, του διηγήθηκε τι είχε διαδραματιστεί στην πολυκατοικία και στο διαμέρισμα του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Συγχρόνως, διάβαζε στα πολεοσημάδια για κούραση, για εξάντληση, για επιθυμία παύσης. Οι μαχητές δεν θ'αργούσαν να κάνουν ανακωχή, ήταν σίγουρη. Πολεμούσαν από το πρωί, και τώρα πλέον είχε περάσει το μεσημέρι. Ήταν απόγευμα.

Η μία μετά την άλλη, οι συμπλοκές έπαυαν σαν φωτιές που σβήνουν από τη βροχή. Δεν σταματούσαν επειδή οι διοικητές πρόσταζαν να γίνει ανακωχή. Σταματούσαν επειδή κανείς δεν μπορούσε να μάχεται άλλο. Ήταν όλοι τους κουρασμένοι. Τα σώματά τους χρειάζονταν ανάπαυση και τροφή, και οι εξοπλισμοί τους χρειάζονταν βασική συντήρηση.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε βγει από το μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο καθώς κάποιοι έκαναν επισκευές σ'αυτό υπό την επίβλεψη της Ζιλκά-μ'μορ. Η Νορέλτα-Βορ στεκόταν κοντά του, ντυμένη με πανοπλία και κράνος κι έχοντας ένα τουφέκι περασμένο στον ώμο, αλλά χωρίς να μοιάζει με μισθοφόρο· έμοιαζε περισσότερο με φωτομοντέλο ντυμένο σαν μισθοφόρο. Ο Βόρκεραμ τη λοξοκοίταζε υπομειδώντας.

«Τι χαμογελάς εκεί, ξάδελφε; Με βρίσκεις αστεία;» είπε η Νορέλτα, φιλικά.

«Όχι ακριβώς.»

Η Ολντράθα δεν ήταν εδώ· είχε απομακρυνθεί για να περιποιηθεί τραυματίες και ετοιμοθάνατους. Ο Βόρκεραμ την έβλεπε τώρα στην άλλη άκρη του δρόμου, κάτω από τη σκιά ενός πελώριου εργοστασίου με γιγάντιες καμινάδες (δύο από τις οποίες τρυπημένες από οβίδες)·

ήταν ανάμεσα στους χτυπημένους μαχητές, μαζί με τρεις ακόμα θεραπευτές και την Κλόντια'νιρ που ήταν μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας καθόταν κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ, επάνω στη σέλα του τρίκυκλου του. Η Ροντάκη στεκόταν δίπλα του.

Ένα τετράκυκλο όχημα μπήκε ξαφνικά στον δρόμο, τρέχοντας–

–και άλλα οχήματα συγκεντρώθηκαν πάραυτα γύρω του: πολεμικά οχήματα από τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ, σημαδεύοντάς το με όπλα. Ενώ και πεζοί μαχητές το σημάδευαν. «Σταμάτα!» του φώναξε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Σταμάτα, όποιος κι αν είσαι! *Τώρα!*»

Το όχημα σταμάτησε και οι δύο μπροστινές πόρτες του άνοιξαν. Από τη μια βγήκε η Άνμα· από την άλλη, ο Μάικλ Παγοθραύστης.

«Μάικλ!» αναφώνησε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Η Φοριντέλα είναι τραυματισμένη, Αρχοντομαχητή! Φύγε από μπροστά μας! Πού είναι η Ολντράθα; Φωνάξτε εδώ την Ολντράθα!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ τούς άκουγε, κι έτρεξε αμέσως προς την Ολντράθα, με τη Νορέλτα-Βορ πλάι του.

Η καφετόδερμη, μαυρομάλλα θυγατέρα στράφηκε να τους κοιτάξει, σαν να είχε διαισθανθεί κάτι – πράγμα που μάλλον αλήθευε, υπέθετε ο Βόρκεραμ. «Η Άνμα είναι εδώ,» της είπε. «Και η Φοριντέλα είναι τραυματισμένη. Έλα! Έλα!»

Η Ολντράθα δεν έχασε καιρό. Αφήνοντας τους άλλους τραυματίες στους τρεις θεραπευτές και την Κλόντια'νιρ, πήγε μαζί με τον Βόρκεραμ και τη Νορέλτα, πλησιάζοντας το σταματημένο όχημα της Άνμα και του Μάικλ.

«Ολντράθα!» είπε η Άνμα. «Εδώ! Εδώ, Αδελφή μου! Εδώ είναι. Μέσα.» Άνοιξε μια πίσω πόρτα του οχήματος.

Η Ολντράθα αμέσως πήγε κοντά και μπήκε. Ο Βόρκεραμ είδε ότι στο πισινό κάθισμα του τροχοφόρου ήταν ξαπλωμένη η Φοριντέλα-Ράο, αιμόφυρτη και χωρίς να έχει τις αισθήσεις της.

«Είναι άσχημο;» ρώτησε την Άνμα.

Εκείνη ένευσε. «Ετοιμοθάνατη είναι, αρχηγέ,» είπε, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό, καθώς σκεφτόταν: *Πήγα μαζί της για να τη σώσω – και ίσως να μην το κατάφερα! Ίσως να μην το κατάφερα!... Γιατί η Πόλη*

μ'έστειλε εκεί; Μόνο για ν'αντιμετωπίσω τη Φοίβη;... Γιατί η Πόλη παίζει έτσι σκληρά μαζί μας; Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της.

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε ο Βόρκεραμ. «Δεν έπρεπε ποτέ να είχε ακολουθήσει τη Φοίβη... Κι εσείς... κι εσείς...» Στράφηκε απότομα στον Μάικλ. Τον άρπαξε από τη μπροστινή μεριά του πανωφοριού του, και με τα δύο χέρια, τραντάζοντάς τον. «Τι νομίζεις ότι είναι οι Εκλεκτοί, Παγοθραύστη;» φώναξε, άγρια. «Καμιά λέσχη σκοποβολής;»

«Αρχηγέ...»

«Νομίζεις ότι μπορείς να φεύγεις και να ξανάρχεται όποτε σου σφυρίζει ο Σκοτοδαίμων;» συνέχισε να φωνάζει ο Βόρκεραμ-Βορ, και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο.

Ο Μάικλ παραπάτησε, παραλίγο να πέσει. Σκούπισε αίμα από την άκρη του στόματός του.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ έκανε να ζυγώσει. «Αρχηγέ...»

Ο Βόρκεραμ τον έδειξε με το δάχτυλό του. «Μείνε μακριά, και το στόμα σου κλειστό, Αρχοντομαχητή!» Στράφηκε ξανά στον Μάικλ. «Θέλεις να εγκαταλείψεις τους Εκλεκτούς, Παγοθραύστη;»

«Όχι, αρχηγέ. Δεν ήταν ποτέ αυτή η πρόθεσή σου. Και έχεις δίκιο να-»

«Θέλεις δε θέλεις, θα τους εγκαταλείψεις αν συνεχίσεις έτσι! Με καταλαβαίνεις;»

«Απόλυτα, αρχηγέ. Και, σου λέω, έχεις δίκιο να-»

«Μη μου λες αν έχω δίκιο ή όχι, Παγοθραύστη! Είσαι χρόνια στο πλευρό μου. Σ'εμπιστευόμουν όσο λίγους άλλους. Και τι έκανες τώρα, μα τον Κρόνο; Έφυγες χωρίς καν να με ειδοποιήσεις – κυνηγώντας μια γυναίκα! Είσαι σοβαρός;» φώναξε.

«Αρχηγέ, φοβόμουν για τη ζωή της. Φοβόμουν ότι δεν υπήρχε χρόνος. Έπρεπε ν'ακολουθήσω την Άνμα εκείνη την ώρα. Αν δεν την-»

«Μη μου λες δικαιολογίες. Δε μ'ενδιαφέρει ν'ακούσω δικαιολογίες. Όταν είσαι ανάμεσα στους Εκλεκτούς, δεν εγκαταλείπεις την ομάδα όποτε σου κατέβει – για ΚΑΝΕΝΑΝ λόγο! Το ξέρεις αυτό, δεν το ξέρεις;»

«Το ξέρω, αρχηγέ...»

«Δε μπορώ να εμπιστευτώ μαχητές που είναι έτοιμοι να με εγκαταλείψουν οποιαδήποτε τυχαία στιγμή!»

«Δε θα σε εγκατέλειπα ποτέ-»

«Μόλις το έκανες, Παγοθραύστη! Με κοροϊδεύεις;»

«Εννοώ ότι-»

«Κανονικά, πρέπει να φύγεις από τους Εκλεκτούς.»

«Αν αυτό επιθυμείς, αρχηγέ, τότε θα φύγω...» Ο Μάικλ τράβηξε το πιστόλι του και το έστρεψε προς τον Βόρκεραμ, με τη λαβή μπροστά. «Έχεις δίκιο νάσαι θυμωμένος μαζί μου. Κι εγώ το ίδιο θυμωμένος θα ήμουν, αν βρισκόμουν στη θέση σου. Αλλά δεν μπορούσα, εκείνη τη στιγμή, να μην ακολουθήσω την Άνμα. Αυτό που πήγαινε να κάνει η Φοριντέλα ήταν ανόητο. Ήταν... ήταν οριακά αυτοκτονικό. Και είδες... είδες τι έγινε!... Αν δεν με θέλεις πλέον μαζί σου, θα φύγω,» είπε σταθερά αλλά όχι χωρίς λύπη στα μάτια του.

Η όψη του Βόρκεραμ μαλάκωσε. Δεν ήταν ότι δεν καταλάβαινε τον Μάικλ· τον καταλάβαινε· καταλάβαινε πώς ήταν να ανησυχείς για κάποιον άλλο άνθρωπο, να φοβάσαι για τη ζωή του. Όμως οι Εκλεκτοί ήταν μια μισθοφορική ομάδα που φημιζόταν για τους ικανούς και αξιόπιστους μαχητές της. Αν άρχιζε ο καθένας να φεύγει όποτε μια τρελή σκέψη περνούσε απ'το μυαλό του, οι Εκλεκτοί θα διαλύονταν. Και ήταν ήδη άσχημα χτυπημένοι, ύστερα από τόσες πολεμικές συγκρούσεις τελευταία. Είχαν χάσει πολλούς καλούς μαχητές.

Ο Βόρκεραμ δεν ήθελε να χάσει άλλον ένα.

«Αν ξανασυμβεί αυτό,» είπε στον Μάικλ, «θα φύγεις. Τώρα, σε θέλω ακόμα μαζί μου. Αν είσαι πρόθυμος να μείνεις.»

Ο Παγοθραύστης μειδίασε. «Φυσικά και είμαι πρόθυμος να μείνω, αρχηγέ.» Έκρυψε το πιστόλι ξανά μέσα στο πανωφόρι του.

Ο Βόρκεραμ ένευσε και άγγιξε τον ώμο του, τον έσφιξε. «Ο Κρόνος σε θέλει στο πλευρό μου, Παγοθραύστη.»

Τα μάτια του Μάικλ πήγαν προς το όχημα της Άνμα, όπου βρισκόταν η τραυματισμένη Φοριντέλα-Ράο. Η Ολντράθα βγήκε τώρα από εκεί, λέγοντας: «Χρειάζομαι βοήθεια για να τη μεταφέρω μέσα στο μεταβαλλόμενο.»

Ο Βόρκεραμ έκανε νόημα στον Μάικλ να πάει να βοηθήσει, κι εκείνος δεν δίστασε ούτε ένα δευτερόλεπτο. Έβγαλε τη Φοριντέλα από την πίσω μεριά του οχήματος και την έβαλε σ'ένα φορείο που κρατούσαν δύο Εκλεκτοί. Ρώτησε την Ολντράθα: «Θα ζήσει, έτσι; Έτσι;»

«Το ελπίζω,» αποκρίθηκε μόνο η Θυγατέρα της Πόλης.

Καθώς πήγαιναν τη Φοριντέλα-Ράο προς το μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο, η Φρίντα Άνταλμιρ φώναξε από κάποια απόσταση: «Αρχηγέ! Οι Φίλοι! Οι Φίλοι!» δείχνοντας τα μηχανικά όντα που έρχονταν μαζί με τη Μιράντα, τον Πανιστόριο, τη Φιόνα Ισόσχημη, και τους πρώην φρουρούς της Β' Κατωρίγιας. Ο Βόρκεραμ-Βορ τα μέτρησε. Ήταν δέκα.

Τα κατάφεραν, σκέφτηκε. Τα ξέθαψαν. Αν δεν τα είχαν ξεθάψει, δεν μπορεί να ήταν τόσα πολλά.

Ο Βόρκεραμ-Βορ συνάντησε τη Μιράντα, τον Αλέξανδρο, και τη Φιόνα μαζί με τη Νορέλτα-Βορ και τον Ρίντιλακ-Κονχ. Η Άνμα είχε πάει στο ερπυστριοφόρο με την Ολντράθα και τον Μάικλ, για να δει τι θα γινόταν με τη Φοριντέλα.

«Τους ξεθάψατε, έτσι;» είπε ο Βόρκεραμ.

«Δε σου φαίνονται αρκετά λερωμένοι;» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος με ουδέτερη όψη.

Οι μισοί Φίλοι ήταν, πράγματι, πολύ λερωμένοι. Γεμάτοι χώματα. Τα φωσφορικά, ενεργειακά μέταλλά τους μισοκρυμμένα. Το ίδιο και τα φωτάκια τους. Οι άλλοι ήταν κι αυτοί λερωμένοι, όμως όχι τόσο πολύ – σαν να είχαν βουτήξει στο χώμα αλλά να είχαν βγει γρήγορα πάλι στην επιφάνεια.

«Οι υπόλοιποι;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, δείχνοντας τους λιγότερο λερωμένους.

«Οι υπόλοιποι ήταν που μας βοήθησαν να τους ξεθάψουμε,» εξήγησε η Μιράντα.

«Με την καθοδήγηση του πολεοπλάστη,» πρόσθεσε ο Αλέξανδρος.

«Ο πολεοπλάστης πάλι;» έκανε ο Βόρκεραμ. «Πού είναι, τώρα;»

«Εδώ,» είπε η Μιράντα. «Δεν τον βλέπεις;» Έδειξε.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε. Το μικρό μεταλλόδερμο πλάσμα ήταν σχεδόν αόρατο έτσι όπως ήταν πιασμένο πίσω από το σφαιρικό σώμα ενός Φίλου. Τα μάτια του αναβόσβησαν, σαν για να χαιρετίσει τον αρχηγό των Εκλεκτών.

«Σου χρωστάμε πολλές χάρες, φαίνεται,» του είπε ο Βόρκεραμ.

«Θα μπορούσα να του το μεταφράσω αυτό,» δήλωσε η Μιράντα.
«Αλλά καλύτερα όχι.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν θέλεις να του βάζεις περίεργες ιδέες στο μυαλό· πίστεψέ με. Είναι παραμήχανος.»

Ο Αλέξανδρος γέλασε, σπάζοντας την ουδέτερη μάσκα του.

Ο Βόρκεραμ-Βορ μειδίασε. Ύστερα σοβάρεψε. «Οι άλλοι τέσσερις Φίλοι είναι θαμμένοι,» τους είπε. «Προσπαθήσαμε να τους σώσουμε, μα δεν τα καταφέραμε. Μια γέφυρα και κάτι οικοδομήματα γκρεμίστηκαν, πλακώνοντάς τους. Ευτυχώς, γλιτώσαμε τους μαχητές που ήταν κοντά τους.»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Θα πρέπει να πάμε να τους βοηθήσουμε κι αυτούς. Αλλά...» Ήταν συνοφρυωμένη, κι έστρεψε το βλέμμα της προς το μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο. «Συμβαίνει κάτι άλλο, αρχηγέ;»

Το διέκρινε, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Κάπως, το διέκρινε.* «Η Άνμα επέστρεψε. Και η Φοριντέλα-Ράο είναι στα πρόθυρα του θανάτου, απ'ό,τι φαίνεται. Άσχημα τραυματισμένη.»

Θα είχε πνιγεί από το ίδιο της το αίμα, αλλά η Ολντράθα την έσωσε. Έκανε μια τομή στα πλευρά της και έβαλε ένα πλαστικό σωληνάκι εκεί, ώστε να τραβήξει έξω το αίμα και τον αέρα. Μετά εγχείρησε τον αριστερό πνεύμονα της Φοριντέλα χρησιμοποιώντας διάφορα εργαλεία. Τρομάζοντας ακόμα και την Άνμα.

Τελείωσε αξιοσημείωτα γρήγορα, για μια τέτοια επικίνδυνη διαδικασία. Τα γαντοφορεμένα χέρια της ήταν γεμάτα αίμα, και το πρόσωπό της και τα ρούχα της πιτσιλισμένα. Έβγαλε τα γάντια και τα πέταξε σε μια σακούλα σκουπιδιών. Πήρε ένα βρεγμένο πανί και σκούπισε την όψη της.

«Θα ζήσει;» ρώτησε ο Μάικλ, που ήταν καθισμένος παραδίπλα μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα. Βουητά και τριξίματα ακούγονταν, καθώς κάποιοι ακόμα έκαναν επισκευές εκεί.

«Θα ζήσει,» είπε η Άνμα, που το διάβαζε στα πολεοσημάδια.

Αλλά ο Μάικλ κοίταζε την Ολντράθα, οπότε εκείνη αποκρίθηκε: «Θα ζήσει. Λίγο έλειψε, όμως, να πεθάνει. Αν είχατε αργήσει τρία, τέσσερα λεπτά ακόμα να τη φέρετε εδώ, θα ήταν νεκρή. Μια λεπίδα – ξιφιδίου, μάλλον – είχε τρυπήσει το αριστερό της στήθος. Βαθιά. Σαν κάποιος να την κάρφωσε εκεί και να την πίεσε μετά.»

«Ένα τραπέζι έπεσε πάνω της,» εξήγησε η Άνμα.

Η Ολντράθα ένευσε. «Έτσι εξηγείται.»

«Άνμα, Ολντράθα...»

Στράφηκαν κι οι δυο τους, για να δουν τη Μιράντα να τις αντικρίζει, έχοντας μπει στο μεγάλο όχημα. Πίσω της στέκονταν ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, και η Νορέλτα-Βορ.

«Μη μαζεύεστε όλοι εδώ,» τους είπε η Ολντράθα. «Δώστε της λίγο χώρο να μπορεί ν'αναπνεύσει.» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι μιλούσε για τη Φοριντέλα-Ράο.

«Θα ζήσει;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Θα ζήσει. Ήταν τυχερή. Απομακρυνθείτε τώρα. Βγείτε τελείως από το όχημα, καλύτερα.»

«Τι συνέβη, Άνμα;» ρώτησε η Μιράντα.

Η Άνμα πήρε τον ώμο της από το τοίχωμα όπου τον είχε ακουμπισμένο. «Θα τα πούμε έξω.»

«Εγώ θα μείνω δίπλα της,» δήλωσε ο Μάικλ.

Η Ολντράθα κατένευσε. «Αν τη δεις να βήχει, ή να βγάζει αίμα από τη μύτη ή το στόμα, έλα να με φωνάξεις αμέσως.»

«Εντάξει.»

Βγήκαν από το μεταβαλλόμενο όχημα, και η Άνμα τούς διηγήθηκε τι είχε συμβεί με τη Φοίβη και τη Φοριντέλα-Ράο.

«Είσαι τρελή!» είπε, τελικά, ο Ρίντιλακ-Κονχ, που κι εκείνος ήταν εκεί, έξω από το μεγάλο ερπυστριοφόρο, καθώς και η Ευμενίδα Νοράλνω κι ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. (Τη Ροντάκη την είχαν απομακρύνει, γιατί δεν ήξερε για τις θυγατέρες και τώρα δεν ήταν ώρα να της μιλήσουν γι'αυτές.) «Γιατί να σώσεις τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, μα τον Κρόνο; Είναι ο εχθρός μας!»

«Όχι πραγματικά,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Τι 'όχι πραγματικά'; Αυτοί που αντιμετωπίζουμε—»

«Αν πεθάνει ο Κάδμος Ανθοτέχνης, Αρχοντομαχητή, ποιοι θα πάρουν τον έλεγχο των στρατών του; Ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών και ο Βάρνελ-Αλντ, κατά πάσα πιθανότητα. Και αυτοί είναι πολύ χειρότεροι από τον Κάδμο. Ο Κάδμος είναι ιδεαλιστής· έκανε εξέγερση στη Β' Ανωρίγια Συνοικία γιατί θεωρούσε ότι οι κάτοικοί της υπέφεραν από την πλουτοκρατία εκεί—»

«Κι έπρεπε να καταστρέψει και τόσες άλλες συνοικίες στη συνέχεια;»

«Η Κορίνα ευθύνεται γι' αυτό, είμαι σίγουρη-»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία,» τη διέκοψε η Μιράντα. «Η Κορίνα ευθύνεται.»

«Αλλά τώρα έχει αλλάξει γνώμη,» είπε η Άνμα. «Θέλει ο πόλεμος να σταματήσει. Και ούτε ο Κάδμος νομίζω πως είναι ακριβώς υπέρ του πολέμου. Δε θα συνεχίσει να πολεμά αν δεν συνεχίσουν να τον χτυπάνε.»

«Δύσκολο αυτό,» είπε ο Αλέξανδρος, «ύστερα απ' ό,τι έχει κάνει. Αλλά καταλαβαίνω τι θες να πεις, Άνμα. Αν ο Ζιλμόρος και ο Βάρνελ-Αλντ έπαιρναν τον απόλυτο έλεγχο των στρατών του Ποιητή, αυτό θα ήταν αναμφίβολα χειρότερο.»

«Ναι αλλά έπρεπε να τον σώσει,» πετάχτηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Να σώσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, μα τον Κρόνο;»

«Δεν τον έσωσα εγώ ουσιαστικά. Η Καρζένθα-Σολ τον έσωσε. Και σκοτώθηκε καθώς το έκανε.»

«Πράγμα που μας συμφέρει,» παρατήρησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ήταν πολύ ικανή στρατηγός, απ' ό,τι έχω καταλάβει. Τώρα ο αγώνας μας θα διευκολυνθεί.»

«Θα ήταν καλύτερα αν ο πόλεμος σταματούσε, αρχηγέ,» είπε η Άνμα. «Τώρα.»

«Το ξέρεις ότι αυτό είναι φαντασίωση,» της αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Τα νέα ευχαρίστησαν τον Ζιλμόρο. Η Καρζένθα-Σολ ήταν νεκρή! Νεκρή! Είχε σκοτωθεί προσπαθώντας να σώσει τον Ανθοτέχνη από μια δολοφόνο – μια θυγατέρα-δολοφόνο.

«Αυτή η Φοίβη έπρεπε να ζούσε,» είπε ο Ζιλμόρος στη Τζέσικα, «για να την ευχαριστήσω προσωπικά.»

Στέκονταν μέσα σε μια αίθουσα ενός εγκαταλειμμένου εργοστασίου, ενώ κι άλλοι συμμορίτες βρίσκονταν γύρω τους, τραυματίες και μη. Είχαν έρθει εδώ για να ξεκουραστούν ύστερα από τις άγριες συμπλοκές στους δρόμους της Ατμοφόρου.

Η Τζέσικα γέλασε. «Ήταν ενοχλητική, ε;»

«Πολύ ενοχλητική. Συνεχώς μπλεκόταν στα πόδια μας. Αλλά όχι πια! Όχι πια!» Κι ο Ζιλμόρος γέλασε. Η Καρζένθα-Σολ δεν θα μπορούσε πλέον να σταθεί εμπόδιο στον δρόμο της αυτοκρατορίας του. Ο Μεγάλος Σκοτεινός Άρχοντας τον είχε βοηθήσει! Ο Ζιλμόρος δεν είχε χρειαστεί να τη δολοφονήσει ο ίδιος· το είχε κάνει αυτή η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα. Αναμφίβολα, ο Σκοτοδαίμων την είχε στείλει.

Η Τζέσικα έβγαλε μερικούς σπόρους από την τσέπη της καπαρντίνας της και τους κράτησε μέσα στη χούφτα της. Ο Αστρομάτης, που φτεροκοπούσε κοντά στο ταβάνι της ψηλής αίθουσας, κατέβηκε, πιάστηκε στον πήχη της, κι άρχισε να τρώει από το χέρι της.

«Μην παρασύρεσαι, όμως!» είπε η Τζέσικα στον Ζιλμόρο, γελώντας, ενώ αναρωτιόταν ποια θα ήταν η γνώμη της Κορίνας για όλα τούτα. Σίγουρα, η παλιόγρια θα ήταν πολύ τσαντισμένη! Δεν ήθελε την Καρζένθα νεκρή. Αλλά δεν έφταιγα εγώ για τον θάνατό της. Και τώρα δεν χρειάζεται πια να φυλάω τον Ζιλμόρο μην τυχόν και τη σκοτώσει. Τώρα, μπορώ να κάνω άλλα, πιο ενδιαφέροντα πράγματα!

«Πρέπει να σου πω κάτι, Τζέσικα. Κάτι που νομίζω ότι θα σ'αρέσει.»

«Τι είναι;» Τα γκρίζα μάτια της γυάλισαν.

«Σχεδιάζα να σκοτώσω την Καρζένθα-Σολ—»

«Όχι! Χα-χα-χα-χα, δε σε πιστεύω!»

«Είναι αλήθεια.» Το μοναδικό μάτι του Ζιλμόρου την ατένιζε σταθερά. «Σχεδιάζα να τη σκοτώσω. Αλλά δεν ήθελα να φανεί ότι το είχα κάνει εγώ—»

«Καιρός είναι να μου πεις ότι τάχες συμφωνήσει με τη Φοίβη!»

«Δεν την ήξερα καν τη Φοίβη, Τζέσικα! Αλλά, αναμφίβολα, ο Σκοτοδαίμων την έστειλε για να κάνει τη δουλειά μου.»

«Γιατί ήθελες να τη σκοτώσεις; Όχι πως κι εγώ τη συμπαθούσα!» γέλασε η Τζέσικα, ενώ ο Αστρομάτης είχε φάει όλους τους σπόρους από τη χούφτα της και κοίταζε ερευνητικά τον Ζιλμόρο.

«Όταν ήμουν τραυματισμένος... τότε που έχασα το μάτι μου... ενώ κοιμόμουν ακόμα, ο Μεγάλος Σκοτεινός Άρχοντας μού χάρισε ένα υπέροχο όραμα, Τζέσικα. Μου έδειξε την αυτοκρατορία που προορίζεται για εμένα. Θα εξαπλώνεται σ'όλες τις συνοικίες του Ριγοπόταμου, και στη Φιλήκοη επίσης, κι ακόμα παραπέρα! Θα είναι μια αυτοκρατορία

παράλληλη σ' αυτήν του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Μια αυτοκρατορία-σκιά. Και θα είναι πανίσχυρη!»

Η Τζέσικα γέλασε. «Ωραία τα λες!» παρατήρησε, και τίναξε το χέρι της, κάνοντας τον Αστρομάτη να φύγει, να φτερουγίσει πάλι κοντά στο ταβάνι της ψηλής αίθουσας του εγκαταλειμμένου εργοστασίου, πάνω από τους συγκεντρωμένους συμμορίτες.

Ο Ζιλμόρος συνέχισε να της μιλά.

/49\

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής πετά στην πατρίδα του και μιλά μ'έναν παλιό φίλο, θλιμμένους γονείς, και έναν ιερέα, ενώ η Κορίνα προειδοποιεί τη Τζέσικα, ο Ζιλμόρος κάνει δηλώσεις, συμμορίτες κάνουν σχέδια, ο Βόρκεραμ-Βορ κάνει πολεμικό συμβούλιο, και η Μιράντα κι ο Αλέξανδρος προσπαθούν να ελευθερώσουν παγιδευμένους Φίλους· εν τω μεταξύ, η Φιλήκη αιμορραγεί, το καθεστώς της βρίσκεται στα όρια της διάλυσης, και μια πρόταση γίνεται στην Πολιτάρχη της.

Ο Κάδμος δεν ήθελε να κρατήσει τη σορό της για πολύ ακόμα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Δεν είχε καμιά δουλειά πλέον να βρίσκεται εδώ, και ούτε το θεωρούσε σωστό να την κηδέψουν εδώ. Έπρεπε να μεταφέρει την Καρζένθα στην πατρίδα της, τη Β' Ανωρίγια· και αυτό θα έκανε. Πηγαίνοντας, φυσικά, μαζί της.

Το απόγευμα έδωσε διαταγή να έχουν έτοιμο ένα αεροσκάφος για να πετάξουν βόρεια.

Η Κορίνα δεν το νόμιζε και τόσο συνετό να φύγει τώρα ο Κάδμος από την Α' Κατωρίγια Συνοικία όπου η παρουσία του, αναμφίβολα, εμψύχωνε τους μαχητές του. Όμως δεν μπορούσε και να του προτείνει να μην πάει στη Β' Ανωρίγια με τη σορό της Καρζένθα-Σολ, γιατί το ήξερε – ήταν βέβαιη – ότι θα αρνιόταν να την ακούσει.

Καθώς ο Κάδμος προετοιμαζόταν για τη μεταφορά της νεκρής, η Κορίνα κάλεσε τη Τζέσικα τηλεπικοινωνιακά και της ζήτησε να συναντηθούν. Βρέθηκαν επάνω σε μια ταράτσα, μπορώντας από εκεί να αγναντέψουν και τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή στα βόρεια της Ατμοφόρου και τις δυνάμεις του Βόρκεραμ-Βορ και του Σελασφόρου Χορονίκη στα νότια, καθώς ο ήλιος έγερνε προς τη δύση και τα πάντα γέμιζαν σκιές.

«Μη θυμώνεις μαζί μου τώρα, εντάξει, Κορίνα;» είπε η Τζέσικα προτού καν η Αδελφή της μιλήσει. «Δε φταίω εγώ που σκοτώθηκε! Εσύ ήσουν εκεί κοντά. Εσύ έπρεπε νάχες σταματήσει τη Φοίβη!»

«Νομίζεις ότι αυτό ήταν εύκολο;» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Αλλά κανείς δεν σε κατηγορήσε, ούτως ή άλλως. Σου είχα πει να προσέχεις τον Ζιλμόρο, και όντως τον πρόσεχες. Δεν έχω παράπονο μ'εσένα.»

«Τι θέλεις, λοιπόν;»

«Ο Κάδμος θα πετάξει τώρα στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, για να κηδέψει την Καρζένθα-Σολ. Θα πάω μαζί του. Αυτό σημαίνει πως οι δυνάμεις εδώ θα μείνουν χωρίς αρχηγό, ακέφαλες.»

«Ο Ζιλμόρος θα κάνει κουμάντο,» είπε η Τζέσικα, και γέλασε.

Η Κορίνα ένευσε, με όψη μουντή. Θεωρούσε χρήσιμο τον Ζιλμόρο, μα δεν της άρεσε εκείνος να έχει τον έλεγχο. Ήταν επικίνδυνος. *Και τώρα δεν έχω το φυλαχτό για να τον παρακολουθώ.* «Αλλά δεν είναι ούτε κατὰ διάνοια τόσο καλός στρατηγός όσο ήταν η Καρζένθα.»

Η Τζέσικα ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας αδιάφορα. Ο Α-στρομάτης, που λίγο πιο πριν έκανε κύκλους από πάνω της, ήρθε και πιάστηκε στον τεντωμένο πήχη της.

«Ο στρατός *χρειάζεται* τώρα έναν ικανό στρατηγό,» είπε η Κορίνα. «Μακάρι ο Βάρνελ-Αλντ να ήταν εδώ—»

Η Τζέσικα γέλασε. «Δε θα τα πήγαιναν και πολύ καλά με τον Ζιλμόρο!»

«Ναι, ούτε εγώ το νομίζω. Όμως ο Βάρνελ είναι ικανότερος στρατηγός απ'αυτόν τον συμμορίτη. Τώρα, ωστόσο, έχει άλλες δουλειές – στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Δουλειές με τη Φιλήκοη. Και το αποκλείω να δεχτεί να έρθει εδώ.»

«Σε προβληματίζουν τα Εκτρώματα της Μιράντας, ε;»

«Ναι.»

«Η Καρζένθα έχει ήδη θάψει εννιά. Άλλα πέντε απομένουν, Αδελφή μου. Θα βρούμε τρόπο, κάπως, να τα βγάλουμε απ'τη μέση!»

«Φρόντισέ το, Τζέσικα. Γιατί, αν δεν τα καταφέρετε, ο Βόρκεραμ-Βορ θα νικήσει. Θα σας διώξει από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Τα όπλα σας δεν μπορούν να χτυπήσουν τα Εκτρώματα της Διπλωμένης Γης.»

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης έβαλε τη σορό της Καρζένθα-Σολ μέσα σ'ένα αεροπλάνο και, με τη συνοδία άλλων πέντε μαχητικών αεροσκαφών, πέταξε βόρεια, στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, περνώντας πάνω

από τον Ριγοπόταμο. Η Κορίνα ήταν στο πλευρό του, όπως πάντα. Καθόταν δίπλα του κατά την πτήση.

Στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, οι πολεμικές συγκρούσεις δεν συνεχίστηκαν καθώς ο ήλιος έδυε. Οι πάντες ήταν κουρασμένοι και ήθελαν να ανασυγκροτηθούν. Ο Ζιλμόρος είχε τώρα τον πλήρη έλεγχο του στρατού του Αλυσοδεμένου Ποιητή, αλλά ούτε αυτός δεν βιαζόταν τόσο να συνεχίσει τον πόλεμο. Έβλεπε την κατάσταση, και καταλάβαινε. Ωστόσο, δεν περιόρισε τις λεηλασίες, όπως έκανε παλιότερα η Καρζένθα-Σολ. «Από δω και πέρα,» δήλωσε στους άλλους αρχισυμμορίτες αλλά και στους διοικητές των μισθοφόρων, «τέρμα αυτές οι μαλακίες! Αρπάζουμε ό,τι είναι δικαίωμά μας ν'αρπάζουμε! Και όλα όσα έχουμε κατακτήσει με τον αγώνα μας είναι δικαίωμά μας να τ'αρπάζουμε! Όλοι οι δρόμοι όπου έχουμε μπει τσακίζοντας εχθρούς είναι δικοί μας! Όλοι οι δρόμοι όπου έχουμε μπει ενώ οι κάτοικοι φοβούνται να μας αντισταθούν είναι δικοί μας! Είμαστε *κυρίαρχοι!*» Πολλοί – ακόμα και μισθοφόροι, όχι μονάχα συμμορίτες – ζητωκραύγασαν ακούγοντας τα λόγια του, διακρίνοντας μεγάλα κέρδη στο σύντομο μέλλον. Αλλά αρκετοί, επίσης, ήταν σκεπτικοί: δεν ήξεραν κατά πόσο θα ωφελούσε αυτή η τελειώς... ελεύθερη τακτική.

Ο Σκυφτός Στίβεν έβλεπε τον Ζιλμόρο με μεγάλη καχυποψία. Νόμιζε ότι ο αρχηγός των Σκοταδιστών έκανε τέτοιες δηλώσεις για να γίνει αρεστός σε όσο το δυνατόν περισσότερους. Για να αποκτήσει όσο το δυνατόν περισσότερη επιρροή ανάμεσα στις συμμορίες αλλά και στους μισθοφόρους – λες και δεν είχε ήδη αρκετή επιρροή, ο καταραμένος δαιμονολάτρης! *Δεν ήταν καλό που σκοτώθηκε η Καρζένθα-Σολ*, σκεφτόταν ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχισυμμορίτης των Ξεπεσμένων Ιερέων. *Δεν ήταν καθόλου καλό.* Όμως δεν είπε στους συμμορίτες του να απέχουν από τις λεηλασίες, ή να είναι συγκρατημένοι. Γιατί η συμμορία του είχε μεγαλώσει σε αριθμό τον τελευταίο καιρό, ύστερα από τόσες κατακτήσεις και πολέμους, και ήθελε κι εκείνος να είναι αρεστός ανάμεσά τους. Ωστόσο, αναρωτιόταν αν μήπως στο σύντομο μέλλον κάποιος θα έπρεπε να ξεπαστρέψει τον Ζιλμόρο... Κι αυτός ο κάποιος θα μπορούσε να ήταν ο ίδιος ο Στίβεν... και, μετά, θα μπορούσε εκείνος να πάρει τη θέση του ως σκοτεινός αυτοκράτορας δεκάδων συμμοριών! Γιατί όχι; Σίγουρα θα ήταν καλύτερος.

Δεν υποψιαζόταν, όμως, ότι ο Ζιλμόρος τον υποψιαζόταν.

Αλλά ο Ζιλμόρος, πράγματι, τον υποψιαζόταν. Στο όνειρο που του είχε στείλει ο Μεγάλος Σκοτεινός Άρχων, στο μεγαλειώδες όραμα, του είχε αποκαλυφθεί πως ανάμεσα στους ανθρώπους που θα έπρεπε να βγουν από τη μέση ήταν και ο Σκυφτός Στίβεν. Και, αφού τώρα η Καρζένθα δεν αποτελούσε πλέον εμπόδιο, ο Ζιλμόρος είχε αρχίσει να σκέφτεται πώς να ξεπαστρέψει τον αρχηγό των Ξεπεσμένων Ιερέων. Από παλιά τον κόντραρε, ο καταραμένος· τώρα, όμως, ο Ζιλμόρος ήταν ένας αυτοκράτορας, όπως κι ο Κάδμος Ανθοτέχνης, και δεν θ' ανεχόταν άλλες μαλακίες απ' αυτό τον καριόλη!

Αλλά, για την ώρα, δεν χρειάζονταν περισσότεροι θάνατοι. Απόψε ήταν μια νύχτα για λεηλασία και ικανοποίηση. Υπήρχαν αρκετά πράγματα για να κλέψουν από τα εργοστάσια και τις αποθήκες της Ατμοφόρου.

Ωστόσο, ο Ζιλμόρος δεν άφησε τις περιοχές τους αφύλαχτες. Έβαλε παρατηρητές και φρουρούς, ώστε να είναι πάντοτε σε ετοιμότητα αν οι στρατοί του Βόρκεραμ-Βορ και του Χορονίκη έκαναν να τους επιτεθούν.

Όμως καμιά επίθεση δεν έγινε εκείνη τη νύχτα.

Οι δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και οι υποστηρικτές τους ανασυγκροτούνταν.

Και ο Βόρκεραμ-Βορ συζητούσε, από το απόγευμα, με τον Στρατάρχη Έσπαρεκ-Λάντι, τον Στρατηγό Έλντακ Θέξεντηχ (των δυνάμεων από τη Ρόδα), τον Στρατηγό Φρανκ Μάριλθηχ (των δυνάμεων από την Αμφινόμη), τη Στρατηγό Καρολίνα Ευκάλυπτη (των δυνάμεων από την Καλόπραγη), την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Ρίντιλακ-Κονχ, τον Νέστορα Ολτενσάνδω, και μερικούς άλλους στρατιωτικούς διοικητές. Προσπαθούσαν να εκπονήσουν στρατηγική για τη συνέχεια του αγώνα τους εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ώστε να τον διώξουν μια και καλή από την Α' Κατωρίγια Συνοικία, να τον σπρώξουν πίσω στη Β' Κατωρίγια. Τώρα που η Καρζένθα-Σολ είχε σκοτωθεί, τους έλεγε ο Βόρκεραμ, ήταν ευκαιρία. Αποκλείεται να είχαν κανέναν καλύτερο στρατηγό στο πλευρό τους.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος δεν βρισκόταν σ' αυτό το πολεμικό συμβούλιο. Ήταν μαζί με τη Μιράντα. Είχαν πάει να ξεθάψουν τους τέσσε-

ρις Φίλους, και τώρα ο πολεοπλάστης δεν τους βοηθούσε· είχε εξαφανιστεί. Ο Αλέξανδρος την είχε ρωτήσει: «Δε μπορούμε κάπως να τον καλέσουμε;» κι εκείνη είχε αποκριθεί: «Ακόμα κι αν μπορούσαμε, δεν χρειάζεται. Θα έρθει όποτε νομίζει.»

«Τώρα, όμως, θα ήταν μια καλή στιγμή, Μιράντα.»

«Ίσως και όχι. Οι πέντε Φίλοι που χρησιμοποίησε πριν είναι τώρα εξαντλημένοι· δεν έχουν ακόμα αναπληρώσει τις ενέργειές τους. Και οι άλλοι πέντε, που είχαν θαφτεί, είναι κι αυτοί κουρασμένοι. Θα ξεθάψουμε μόνοι μας τους τέσσερις που πρέπει να ξεθαφτούν. Δε νομίζω ότι είναι τόσο βαθιά όσο οι προηγούμενοι. Οι εχθροί δεν κατέστρεψαν το οδόστρωμα από κάτω τους· απλώς γκρέμισαν από πάνω τους ό,τι μπορούσαν να γκρεμίσουν.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Εσύ πώς λες, Αλέξανδρε;»

«Η Πόλη σ'το λέει...» Δεν ήταν ερώτηση. Και ο Αλέξανδρος ήλπιζε η Πόλη να μιλούσε σωστά.

Οι δυο τους στέκονταν τώρα και κοίταζαν τους εργάτες να χρησιμοποιούν ενεργειακά τρυπάνια για να διαλύσουν τα συντρίμια που κρατούσαν τους τέσσερις Φίλους σκεπασμένους με τόνους οικοδομικών υλών.

Η Ολντράθα ήταν αλλού, ανάμεσα στους τραυματίες που ακόμα χρειάζονταν περιποίηση, τα ρούχα της ποτισμένα με αίμα που δεν ήταν δικό της. Κάθε λίγο έβγαζε τα ματωμένα λαστιχένια γάντια που φορούσε και έβαζε καινούργια. Τα φάρμακά της πλησίαζαν να τελειώσουν, και ζήτησε να της φέρουν κι άλλα – αμέσως.

Η Άνμα βρισκόταν μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών (που είχε πάρει τώρα μορφή εξάτροχου φορτηγού, αφότου είχαν γίνει κάποιες βασικές επισκευές), πλάι στη Φοριντέλα-Ράο, μαζί με τον Μάικλ. Η αριστοκράτισσα κοιμόταν ακόμα, ύστερα από την αναισθητική ένεση που της είχε κάνει η Ολντράθα για να μπορεί να την εγχειρήσει. Φαινόταν να πηγαίνει καλά. Ούτε έβηχε ούτε έβγαζε αίμα από τη μύτη ή το στόμα. Και η Άνμα δεν έβλεπε κανένα θανατικό πολεοσημάδι γύρω της. Ο Ανόφθαλμος είχε πάρει τα χέρια του μακριά της.

Ο Κάδμος μίλησε με τον Ερκάνη μόλις έφτασε στη Β' Ανωρίγια Συνοικία και είδε πραγματική θλίψη στα μάτια και στην όψη του φίλου του για την απώλεια της Καρζένθα-Σολ. Ο Ερκάνης τον αγκάλιασε και τον έσφιξε κοντά του. «Μα τον Κρόνο, Κάδμε, σε αγαπούσε,» είπε. «Σε αγαπούσε.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ψιθυριστά εκείνος. «Το ξέρω...»

Βρίσκονταν μέσα στο Γραφείο του Πολιτάρχη, μόνοι τους. Ούτε η Κορίνα δεν ήταν εδώ· ο Κάδμος τής είχε ζητήσει να μείνει έξω, κι εκείνη δεν είχε φέρει αντίρρηση.

«Ήταν έγκυος, Ερκάνη,» είπε ο Κάδμος με δυσκολία, σαν κάτι να προσπαθούσε να τον πνίξει.

Ο Ερκάνης μόρφασε, και περισσότερη θλίψη φάνηκε να περνά από την όψη του. «Έγκυος;... Δεν... δεν μου είχες πει...»

Ο Κάδμος ξεροκατάπιε, καθάρισε τον λαιμό του. Αναστέναξε. «Ούτε εκείνη το είχε πει σ'εμένα. Χτες μου το είπε... και σήμερα πέθανε. Τη σκότωσε αυτή η καταραμένη... Δεν έπρεπε ποτέ να ήταν εκεί, Ερκάνη! Δεν έπρεπε να είχε έρθει! Της είχα ζητ-!»

«Σώπα τώρα. Άσ' το αυτό. Τελειώσε. Έγινε. Το μόνο που έχει σημασία είναι ότι σε αγαπούσε.»

«Ναι, μάλλον έτσι είναι· μάλλον έχεις δίκιο, Ερκάνη... Αλλά, και πάλι, δεν μπορώ παρά να σκέφτομαι τι... τι θα... Ότι δεν έπρεπε να είχε έρθει. Αν είχε μείνει μακριά-»

«-ίσως εσύ να ήσουν νεκρός.»

«Καλύτερα εγώ να ήμουν νεκρός!» φώναξε ο Κάδμος.

Ο Ερκάνης κούνησε το κεφάλι. «Η Καρζένθα σε καμία περίπτωση δεν θα το ήθελε αυτό, και το ξέρεις. Και είναι και τόσοι άνθρωποι εδώ, στη Β' Ανωρίγια, και αλλού, που σε χρειάζονται. Χρειάζονται την καθοδήγηση του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Μόνο πόλεμο έχω φέρει, Ερκάνη...» Ο Κάδμος απομακρύνθηκε από τον φίλο του, βηματίζοντας μες στο γραφείο. «Μόνο πόλεμο...» Και στο μυαλό του ήταν, ξαφνικά, η φωνή της Άνμα: *Ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει.*

Ναι, σκέφτηκε, πρέπει να τελειώσει. Αλλά πώς να τον τελειώσω όταν εχθροί μάς χτυπάνε από παντού; Οι διεφθαρμένοι πολιτάρχες της Ρελκάμνια ποτέ δεν θα ησύχαζαν ώσπου να τους αφανίσουν.

Όταν τελικά έφυγε από το Πολιταρχικό Μέγαρο, αφήνοντας εκεί τον Ερκάνη, πήγε να επισκεφτεί τους γονείς της Καρζένθα-Σολ, που ήταν ιδιοκτήτες της *Τελευταίας Σελίδας*, του βιβλιοπωλείου στην Επισήμαντη, γνωστό για τα σπάνια βιβλία που έφερνε και για τη φιλική διαρρύθμισή του. Ήταν ένα από τα αγαπημένα βιβλιοπωλεία του Κάδμου, αλλά παλιότερα δεν γνώριζε τους γονείς της Καρζένθα προσωπικά, και ως Αλυσοδεμένος Ποιητής, ως αρχηγός της επανάστασης, τους είχε επισκεφτεί μονάχα μία φορά, ενώ ήταν μαζί της. Τώρα αισθανόταν πολύ άσχημα που θα έπρεπε να τους ανακοινώσει ότι η κόρη τους είχε σκοτωθεί.

Κι αισθάνθηκε ακόμα πιο άσχημα όταν τελικά τους μίλησε, γιατί τα βλέμματά τους... τα βλέμματά τους ήταν τόσο θλιμμένα, και τον κατηγορούσαν. Θεωρούσαν, ήταν σίγουρος ο Κάδμος, ότι εκείνος έφταιγε για τον θάνατό της. Θεωρούσαν, ίσως, ότι την είχε παρασύρει σε κάτι που δεν θα έπρεπε ποτέ να ήταν μπλεγμένη.

Αλλά αυτό δεν ήταν αλήθεια, ήταν; Ο Κάδμος θυμόταν πώς είχε ξεκινήσει η επανάσταση εδώ, στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Ουσιαστικά η *Καρζένθα* δεν είχε παρασύρει εκείνον;... Ή, μήπως, εκείνος τα είχε ήδη αρχίσει όλα, με τα ποιήματα που δημοσίευε; Μήπως *όντως* την είχε παρασύρει; Με τις λέξεις του; Όπως είχε παρασύρει, κατόπιν, και τόσους άλλους να έρθουν στο πλευρό του, να πολεμήσουν γι' αυτόν; Να πολεμήσουν για την ελευθερία τους;

Το βέβαιο είναι, πάντως, πως σκοτώθηκε προσπαθώντας να με προστατέψει.

Προτίμησε να μην αναφέρει στους γονείς της ότι ήταν έγκυος όταν πέθανε. Δεν υπήρχε ανάγκη να το ξέρουν.

Εκείνοι δεν είχαν πολλά να του πουν. Δεν ρώτησαν καν πώς έγινε το κακό, πώς σκοτώθηκε η κόρη τους. Ίσως να νόμιζαν ότι είχε σκοτωθεί σε κάποια από τις πολεμικές συγκρούσεις. Ο Κάδμος δεν τους έδωσε εξηγήσεις, αφού δεν τις ζήτησαν. Δεν άντεχε άλλο τα βλέμματά τους. Προσπάθησε να διατηρήσει μια σταθερή όψη. Μια όψη που θα περίμεναν από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, τον αρχηγό της επανάστασης, τον – τον *αυτοκράτορα* τόσων συνοικιών πλέον. Αλλά φρόντισε να τους τονίσει πόσο λυπόταν για τον χαμό της. Δεν ήθελε να πιστεύουν ότι δεν νοιαζόταν για εκείνη. Γιατί την *αγαπούσε*.

Την αγαπούσε.

Και τώρα το καταλάβαινε, ίσως, περισσότερο από ποτέ. Ήταν σαν κάποιος να είχε ανοίξει μια τρύπα στην καρδιά του και από εκεί να περνούσε παγερός αέρας.

Ο Κάδμος πήγε να μιλήσει σε ιερωμένους του Κρόνου, για να κανονίσει να γίνει η κηδεία της Καρζένθα-Σολ αύριο το πρωί, λίγο μετά το ξημέρωμα. Συνάντησε και τον Γισκάρο, τον ιερέα που ήταν εξαρχής υπέρ της επανάστασης και εναντίον της πλουτοκρατίας της Β' Ανωρίγιας· τον ιερέα που τους είχε βοηθήσει πολύ στα πρώτα τους βήματα, εμπυχώνοντάς τους στον αγώνα τους, δηλώνοντας χωρίς κανέναν ενδοιασμό πως ο Κρόνος ήταν στο πλευρό τους – τους υποστήριζε!

Ο Γισκάρος τώρα είπε στον Κάδμο, καθώς οι δυο τους στέκονταν μέσα στον σηκό του Ναού του Κρόνου στην Οκράλντω: «Το ξέρω πως δεν μπορείς να μη θρηνείς για τον θάνατό της, και είμαι σίγουρος πως πάντα θα τη θυμάσαι. Όμως μην αμελείς ότι όλα είναι σχέδιο του Υπερχρόνιου Άρχοντα. Δεν μπορούσαμε να χάσουμε εσένα, έτσι ένας συμβιβασμός έπρεπε να γίνει. Εκείνη έπρεπε να φύγει. Αλλά η θυσία της δεν πήγε χαμένη. Αν νομίζεις ότι πήγε χαμένη είναι σαν να μην την τιμάς όπως οφείλεις.»

«Ήταν έγκυος με το παιδί μου, Ιερόχρονε...»

«Αυτό,» είπε ο Γισκάρος δίχως να φανεί αιφνιδιασμένος, σαν – κάπως – ήδη να το ήξερε, «ήταν για να μην ξεχάσεις ποτέ το δώρο που σου έκανε πολεμώντας για σένα.»

«Θα προτιμούσα να την είχα στο πλευρό μου.»

Ο Γισκάρος έβαλε το χέρι του, σταθερά, στον ώμο του Κάδμου. «Η θυσία της είχε δύναμη. Χτες βράδυ είδα ένα όνειρο, σταλμένο από τον ίδιο τον Υπερχρόνιο Άρχοντα...» Άρχισε να βαδίζει, και ο Κάδμος τον ακολούθησε, ενώ ο ιερέας είχε ακόμα το χέρι στον ώμο του. «Είδα μια γενναία γυναίκα να πεθαίνει δαγκωμένη από ένα πελώριο, μαύρο, δαιμονικό σκυλί· αλλά συγχρόνως το σκότωνε κι εκείνη με μια μακριά λόγχη, τρυπώντας το στην καρδιά. Και νόμιζα ότι ήταν η Ρασιλλώ, η Κυρά του Σιδήρου, η κόρη του Κρόνου, που είχα δει. Μα δεν ήταν αυτή, και τώρα ξέρω ποια ήταν.

»Η θυσία της είχε δύναμη, Κάδμε,» επανέλαβε.

Ο Κάδμος δεν ήξερε αν ο ιερέας έλεγε αλήθεια ή ψέματα για το όνειρο. Αλλά είχε, πραγματικά, σημασία αυτό; Η θυσία της Καρζένθα αναμφίβολα είχε δύναμη.

Στη Φιλήκοη, οι μαχητές του Βύρωνα Σεισμόδωρου και της Αμυντικής Συμμαχίας (σταλμένοι από την Καλόπραγη, την Αμφίνομη, και την Κουρασμένη) πολεμούσαν μέσα στην Τεχνότροπη εναντίον των αρπάγων των Ήμερων Συνοικιών και των συμμοριών που είχαν έρθει από τη Σκορπιστή, ενώ η Σέχτα των Άδηλων Ήχων χτυπούσε τους υπερασπιστές της Φιλήκοης εκ των έσω μαζί με τη βοήθεια των δολιοφθορέων του Βίρντακ του Σκληρού. Οι καταστροφές στους δρόμους και στα οικοδομήματα της Τεχνότροπης ήταν κάτι που κανέννας κάτοικός της δεν θυμόταν ποτέ ξανά να έχει συμβεί. Κάποιοι έλεγαν μόνο ότι η κατάσταση τούς θύμιζε τον Πόλεμο των Ληστών – ένα ιστορικό γεγονός όπου ο Αρχιλήσταρχος Κάρλεμπ είχε εισβάλει ως εδώ, ερχόμενος από τις Ήμερες Συνοικίες, και τελικά είχε ηττηθεί με τη βοήθεια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Αλλά αυτό ήταν πολύ παλιό· πριν από τον σχηματισμό και τη διάλυση της Συμπαντικής Παντοκρατορίας· πριν από διακόσια χρόνια. Κανείς δεν ζούσε από τότε.

Οι κάτοικοι της Τεχνότροπης, τώρα, είχαν αρχίσει να εγκαταλείπουν την περιφέρειά τους, τα σπίτια τους, να πηγαίνουν στην Άδοτη, ξέροντας πως εκεί ήταν το μοναδικό μέρος όπου μπορούσαν να βρουν προστασία. Στη Β' Κατωρίγια δεν μπορούσαν να πάνε γιατί ο Σφετεριστής Βάρνελ-Αλντ χτυπούσε τη Φιλήκοη από τα σύνορα (αν και δεν επιχειρούσε να εισβάλει). Ούτε μπορούσαν να κατευθυνθούν προς άλλες περιφέρειες· ήταν όλες κατακτημένες από τους κακούργους. Αν πήγαιναν εκεί, θα έπεφταν στα χέρια τους.

Έρχονταν, λοιπόν, στην Άδοτη κατά εκατοντάδες, κατά χιλιάδες, ζητώντας άσυλο, ζητώντας σωτηρία. Και η Πολιτάρχης Αμάντα Πολύεργη δεν ήξερε τι να κάνει για να τους προστατέψει. Ανησυχούσε ακόμα και για τη δική της ζωή – και, κυρίως, για τη ζωή των παιδιών της. Και πολύ φοβόταν ότι ο πρώην σύζυγός της, ο Χρίστος, που έμενε στην Ακουστή, ήταν νεκρός· γιατί ως τώρα ούτε εκείνη μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί του, ούτε εκείνος είχε επικοινωνήσει μαζί της, ούτε κανείς άλλος γνώριζε πού βρισκόταν.

Η Αμάντα πρόσταξε τους συμβούλους της να βρουν όσο το δυνατόν καλύτερο άσυλο στους πρόσφυγες από την Τεχνότροπη. Αλλά η ίδια δεν βγήκε για να κάνει δηλώσεις, παρότι δημοσιογράφοι τής το ζητούσαν. Είχε σταματήσει να κάνει δηλώσεις από χτες. Τι να τους έλεγε; *Συγνώμη που, ενώ είμαι Πολιτάρχης, κακούργοι εισέβαλαν στη συνοικία και καταστρέφουν τις ζωές σας;*

Το μεσημέρι ο Στρατάρχης Βύρων Σεισμόδωρος την είχε προειδοποιήσει ότι ίσως θα έπρεπε να σκέφτεται να φύγει από τη Φιλήκοη, με αεροσκάφος· και τώρα, καθώς βράδιαζε, η Αμάντα αναρωτιόταν πόσο σύντομα μπορεί να χρειαζόταν να το κάνει αυτό. Αν μη τι άλλο, για τα παιδιά της.

Οι αναφορές από την Τεχνότροπη που έρχονταν στο γραφείο της δεν ήταν καθόλου καλές. Και ο ίδιος ο Βύρων αρνείτο να της μιλήσει· η Πολιτάρχης μάθαινε από άλλους τι γινόταν, καθώς κι από ό,τι έλεγαν ορισμένοι δημοσιογράφοι από τα ραδιόφωνα και τους Ζωντανούς Ήχους – τον μεγάλο τηλεοπτικό σταθμό. Αυτό σήμαινε πως τα πράγματα πήγαιναν απ'το κακό στο χειρότερο...

Και, συγχρόνως, εχθρικές δυνάμεις – συμμορίες από τη Σκορπιστή – χτυπούσαν τα νότια σύνορα της Άδοτης, από την Εύχρωμη και την Ακουστή. Αλλά οι εσωτερικές επιθέσεις της Σέχτας των Άδηλων Ήχων είχαν πάψει εδώ. Πράγμα που δεν έκανε την Αμάντα να αισθάνεται αισιόδοξη, διότι, μάλλον, σήμαινε πως είχαν επικεντρωθεί στην Τεχνότροπη, ή πως σχεδίαζαν κάτι μεγάλο και άσχημο για την Άδοτη.

Μέσα στη νύχτα, η Τεχνότροπη έπεσε στα χέρια των αρπάγων των Ήμερων Συνοικιών, των συμμοριών της Σκορπιστής, και της Σέχτας των Άδηλων Ήχων. Ο Βύρων Σεισμόδωρος δεν είχε άλλη επιλογή εκτός από την υποχώρηση. Παρά τις καλύτερές του προσπάθειες, και παρά τη βοήθεια των δυνάμεων της Αμυντικής Συμμαχίας, δεν είχε άλλη επιλογή εκτός από την υποχώρηση. Όλοι οι υπερασπιστές της Φιλήκοης συγκεντρώθηκαν στην Άδοτη, έχοντας χάσει την Τεχνότροπη.

Και ο Υπέρτατος Ήχος, ο αρχηγός της Σέχτας, παρουσιάστηκε στις οθόνες, έχοντας καταλάβει τον δεύτερο μεγαλύτερο τηλεοπτικό σταθμό της Φιλήκοης, τα *Εικονικά Ακούσματα*, που είχε την έδρα του στην Τεχνότροπη. Ο Υπέρτατος Ήχος – λιγνός σαν μαστούνη, μαυρόδερμος και λευκομάλλης, βαστώντας ένα παράξενο κοντό ραβδί στα χέρια του

– έβγαλε διάγγελμα, δηλώνοντας πως μια νέα εποχή είχε έρθει για τη Φιλήκοη. Μια ελεύθερη εποχή, όπου η Παράφωνη Σκύλα και τα τσιράκια της δεν είχαν καμία θέση. Οι ήχοι που ήταν από χρόνους καταπιεσμένοι θα απελευθερώνονταν, επιτέλους! Και οι κάτοικοι της Φιλήκοης θα γνώριζαν το πραγματικό μεγαλείο στο οποίο μπορούσαν όλοι μαζί να φτάσουν! Ο Υπέρτατος Ήχος τούς κάλεσε να έρθουν με το μέρος του από τώρα, γιατί για εκείνους αγωνιζόταν, είπε. Τους ζήτησε να συλλάβουν την Παράφωνη Σκύλα, την Πολιτάρχη Αμάντα Πολύεργη, και να του την παραδώσουν. Αυτοί που θα του την παρέδιδαν θα ανταμειβόνταν, υποσχέθηκε, με τρόπους που δεν μπορούσαν να διανοηθούν!

Κανείς, φυσικά, δεν επιχείρησε να κάνει τέτοιο πράγμα. Ακόμα κι αν κάποιιοι το σκέφτονταν, ήταν όλοι τους πολύ σοκαρισμένοι απ'όσα είχαν συμβεί για να δράσουν.

Και μια τρομαχτική ανακωχή απλώθηκε στους δρόμους της Φιλήκοης, καθώς τώρα ολόκληρη ήταν κατακτημένη από τους εχθρούς του καθεστώτος της, εκτός από την Άδοτη και την Ορνάλκω.

Ο Βάρνελ-Αλντ, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, μέσα στο διαμέρισμά του, μάθαινε τα νέα για τον πόλεμο στη Φιλήκοη και ήταν ευχαριστημένος. Το σχέδιό του δούλευε άψογα. Άψογα. Η Φιλήκοη, λογικά, αύριο θα κυριευόταν πλήρως από τους συμμάχους του. Πήγαινε στοίχημα πως ο Υπέρτατος Ήχος θα ήταν Πολιτάρχης της Φιλήκοης ως το μεσημέρι. Ώς το απόγευμα, το πολύ.

Επιχείρησε να καλέσει το Γραφείο της Πολιτάρχη, Αμάντα Πολύεργης, και βρήκε εκεί τον Γραμματέα της.

«Είμαι ο Βάρνελ-Αλντ,» του είπε, «ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας και της Α' Ανωρίγιας. Θα ήθελα να μιλήσω με την κυρία Πολύεργη. Επειγόντως.»

«Για ποιο ζήτημα;» ρώτησε ο Γραμματέας – χωρίς να προσθέσει *Άρχοντά μου, ή Εξοχότατε*: εσκεμμένα αναμφίβολα, ήταν σίγουρος ο Βάρνελ-Αλντ.

«Δεν είναι η δουλειά σου να με ρωτάς 'Για ποιο ζήτημα', Γραμματέα,» αποκρίθηκε ήρεμα. «Η δουλειά σου είναι να καλέσεις *αμέσως* την Πολιτάρχη σου ώστε να μου μιλήσει.»

«Θα την ενημερώσω ότι επιθυμείτε να επικοινωνήσετε,» είπε ο Γραμματέας, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Βάρνελ, καθισμένος στο γραφείο του διαμερίσματός του, περίμενε.

Η Ασημίνα παρουσιάστηκε στην πόρτα, ντυμένη μ'ένα ημιδιαφανές νυχτικό και φορώντας μόνο μια λεπτή, σχεδόν αόρατη περισκελίδα από μέσα. «Σε ποιον μιλούσες;»

«Στον Γραμματέα της Πολιτάρχη της Φιλήκοης. Την περιμένω να με καλέσει σε λίγο.»

«Τέτοια ώρα;» Ήταν μία ώρα πριν από τα μεσάνυχτα.

«Η κατάσταση στη συνοικία της είναι έκρυθμη, αγάπη μου. Και πάω στοίχημα πως η περιέργεια θα την κάνει να επικοινωνήσει μαζί μου.»

Η Ασημίνα ήρθε και κάθισε στην πολυθρόνα μπροστά στο γραφείο, υψώνοντας τα πόδια της και βάζοντάς τα στην άκρη του, σταυρωμένα στον αστράγαλο. «Θα έρθεις μετά στο κρεβάτι;»

«Δε σ'έχω ξεχάσει, καρδιά μου.»

Η Ασημίνα μειδίασε λεπτά με τα βαμμένα μπλε χείλη της.

Το τηλεπικοινωνιακό σύστημα κουδούνισε ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, ενώ οι δυο τους κάπνιζαν τσιγάρα *Ανοιχτόχρυσος*. Ο Βάρνελ-Αλντ πάτησε το κουμπί της αποδοχής, και η οθόνη του συστήματος άναψε. Η κλήση δεν ήταν μόνο ηχητική. Το πρόσωπο της Αμάντας Πολύεργης φάνηκε και έβλεπε κι εκείνη, φυσικά, το πρόσωπο του Βάρνελ-Αλντ καθώς ο μικρός τηλεοπτικός πομπός ήταν στραμμένος προς τη μεριά του. Ίσως, μάλιστα, να έβλεπε και την άκρη των γυμνών ποδιών της Ασημίνας, σκέφτηκε ο Βάρνελ, διασκεδασμένος.

«Κυρία Πολύεργη,» είπε. «Φοβόμουν ότι δεν θα με καλούσατε...»

«Για τι θέλετε να μιλήσουμε;» ρώτησε εκείνη ευθέως, χωρίς χαιρετισμούς, χωρίς καμιά καθυστέρηση. Μαύροι κύκλοι υπήρχαν γύρω από τα μάτια του κατάλευκου προσώπου της, και τα μακριά καστανά μαλλιά της φαίνονταν πρόχειρα χτενισμένα.

«Για την κατάσταση στη συνοικία σας, ασφαλώς-»

«Σίγουρα εσείς τη γνωρίζετε καλύτερα από εμένα. Εσείς την ξεκινήσατε!»

«Δε σας καταλαβαίνω...»

«Δεν με καταλαβαίνετε;» σύριξε η Αμάντα Πολύεργη. «Οι μαχητές σας, ακόμα και τώρα που μιλάμε, χτυπάνε τα σύνορα της συνοικίας μου!»

«Για λόγους ασφάλειας και μόνο.»

«Τι 'λόγοι ασφάλειας' μπορεί να είναι αυτοί;» γέλασε κοφτά, ειρωνικά, η Αμάντα Πολύεργη. «Μη μου λέτε ανοησίες! Γνωρίζετε πολύ καλά τι συμβαίνει! Εσείς κανονίσατε οι κακούργοι να επιτεθούν στη Φιλήκοη! Εσείς είστε υπεύθυνος για ό,τι συμβαίνει!»

«Δεν ξέρω από ποιους έχετε τέτοιες πληροφορίες... Θα μπορούσα να μάθω;»

«Όχι.»

«Όπως νομίζετε.»

«Ποιος είναι ο λόγος που με καλέσατε;»

«Για να σας προσφέρω άσυλο, φυσικά.»

«Άσυλο;»

«Ναι· σ'εσάς και στα παιδιά σας. Φοβάμαι πολύ για την ασφάλειά σας, κύρια Πολύεργη. Υπάρχουν... άτομα στη Φιλήκοη που σας μισούν, έχω παρατηρήσει. Ο Υπέρτατος Ήχος, για παράδειγμα-»

«Ο σύμμαχός σας.»

«Δεν ξέρω γιατί μπορεί να το νομίζετε αυτό... Όπως και νάχει, είμαι πρόθυμος να σας προσφέρω άσυλο, όπως έλεγα. Μπορείτε να έρθετε, μαζί με τα παιδιά σας, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Υπό την προστασία μου.»

«Δε μ'ενδιαφέρει η 'προστασία' τυράννων και κακούργων, Βάρνελ-Αλντ. Και μη νομίζεις ότι είσαι τόσο ασφαλής εκεί που βρίσκεσαι - η ώρα σου δεν θ'αργήσει να έρθει!»

«Με τις απειλές δεν-»

Η Αμάντα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Ασημίνα είπε: «Τι μαλακισμένη... Δεν ξέρει να κάνει συζήτηση.»

Ο Βάρνελ έκλεισε την οθόνη με το πάτημα ενός κουμπιού. «Κι αυτό ίσως να της στοιχίσει,» είπε ήρεμα, ακουμπώντας την πλάτη του στη μαλακή πολυθρόνα και σβήνοντας το τσιγάρο του στο τασάκι.

«Πραγματικά θα της πρόσφερε άσυλο;» Η Ασημίνα κατέβασε τα πόδια της από την άκρη του γραφείου.

«Ναι. Γιατί όχι; Τη φοβάσαι;»

«Μπορεί να δολοπλοκούσε εναντίον σου.»

«Δε θα είχε τη *δυνατότητα*, αγάπη μου. Και ίσως η παρουσία της εδώ να μου φαινόταν χρήσιμη.

»Τέλος πάντων. Τώρα αυτό έληξε.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. «Θα μάθουμε περισσότερα για τις εξελίξεις στη Φιλήκοη το πρωί.»

Η Ασημίνα'νιρ, μειδιώντας, τον ακολούθησε έξω από το γραφείο.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, οι άνθρωποι που έσκαβαν με τα ενεργειακά τρυπάνια απομακρύνθηκαν φοβισμένοι, βγαίνοντας από μια από τις τρύπες που είχαν ανοίξει.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος. «Τι συμβαίνει;»

«Έρχεται!» αποκρίθηκε ο ένας, αφαιρώντας τη μάσκα του. «Έρχεται πάνω!»

Και, σύντομα, είδαν έναν από τους Φίλους να ξεπροβάλλει, σκεπασμένος με χώματα, κουνώντας τα πλοκάμια του νευρικά. Το φως των ενεργειακών μετάλλων του μετά βίας φαινόταν κάτω από τη βρομιά, και ακόμα και τα φωτάκια του ήταν σχεδόν τελείως κρυμμένα.

Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στη Μιράντα ότι κάποιος κίνδυνος υπήρχε. Άμεσος κίνδυνος. Και ξαφνικός.

«Απομακρυνθείτε!» φώναξε στους εργάτες και τους μαχητές που βρίσκονταν εκεί κοντά. «Απομακρυνθείτε!»

«Τι-;» άρχισε ο Αλέξανδρος· αλλά, προτού προλάβει να τελειώσει, ο Φίλος ορμούσε σ'έναν από τους εργάτες, πολύ γρήγορα, χτυπώντας τον μ'ένα πλοκάμι και κάνοντας το σώμα του να καεί εκ των έσω από δηλητηριώδεις ενέργειες. Στάχτες έπεσαν στο ραγισμένο οδόστρωμα.

Οι άλλοι εργάτες τράπηκαν σε φυγή. Οι μαχητές απομακρύνθηκαν, υψώνοντας τα όπλα τους.

Ο Φίλος τούς όρμησε.

«Σταμάτα!» του φώναξε η Μιράντα. «ΣΤΑΜΑΤΑ!»

Την αγνόησε, κατευθυνόμενος καταπάνω τους. Τον πυροβόλησαν χωρίς κανένα αποτέλεσμα εκτός απ'το να καθαρίσουν λίγη από τη βρομιά που τον κάλυπτε. Τα πλοκάμια του χτύπησαν δύο μαχητές, σκοτώνοντάς τους ακαριαία, ενώ οι άλλοι έτρεχαν να φύγουν.

«Μπες στο φορτηγό – τώρα!» είπε η Μιράντα στον Αλέξανδρο, και τον ακολούθησε εκεί – στο εξάτροχο όχημα όπου βρίσκονταν οι άλλοι δέκα Φίλοι, βγάζοντας τώρα μελωδικούς ήχους, έντονα: ανήσυχα ίσως.

Η Μιράντα έπιασε την επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ και, παίρνοντάς την μαζί της, πήδησε έξω από το φορτηγό.

«Πρόσεχε!» της φώναξε ο Αλέξανδρος, νομίζοντας πως ο Φίλος που είχε ξεπροβάλλει μέσα από τα συντρίμια ήταν επικίνδυνος ακόμα και για τη θυγατέρα της Πόλης πιθανώς.

Και τώρα άλλος ένας Φίλος ανέβαινε από το ίδιο άνοιγμα.

Η Μιράντα πάτησε πλήκτρα επάνω στη συσκευή, προκαλώντας ήχους να βγουν από τα ηχεία της, προσπαθώντας να πει στους Φίλους να ηρεμήσουν, προσπαθώντας να τους κάνει να καταλάβουν ότι αυτοί που τους είχαν ξεθάψει δεν ήταν εχθροί, ήταν σύμμαχοι, ήταν φίλοι.

[ΜΗΝ][ΕΠΙΤΙΘΕΣΤΕ][ΜΗΝ][ΕΠΙΤΙΘΕΣΤΕ][ΜΗΝ][ΕΠΙΤΙΘΕΣΤΕ]

Οι δύο Φίλοι στάθηκαν, αντικρίζοντάς την. Η Μιράντα επαναλάμβανε το μήνυμά της και τις εξηγήσεις της, συνεχίζοντας να πατά πλήκτρα, ελπίζοντας πως θα την άκουγαν, ελπίζοντας πως δεν είχαν ξεφύγει από τον έλεγχό της, πως δεν είχαν παραφρονήσει όπως στη Διπλωμένη Γη όπου είχαν στραφεί εναντίον του Κενοπρόσωπου Θεού.

Οι Φίλοι, τελικά, της απάντησαν, με μελωδικούς ήχους που έκαναν τα σύμβολα πάνω στα πλήκτρα της συσκευής της να ανάβουν. Της είπαν:

[ΜΑΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ]

[ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ][ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

[ΔΕΝ][ΞΕΡΑΜΕ]

[ΜΑΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ]

[ΜΑΣ ΕΙΧΑΝ ΕΠΙΤΕΘΕΙ]

[ΗΜΑΣΤΑΝ ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΙ]

[ΜΑΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ]

Η Μιράντα στράφηκε στον Αλέξανδρο που κοίταζε μέσα από το φορτηγό. «Όλα καλά,» του είπε, χαμογελώντας ανακουφισμένη. «Συνεννοηθήκαμε.»

«Υπέροχα,» αποκρίθηκε εκείνος με όψη ουδέτερη· και ούτε τα πολεοσημάδια δεν της αποκάλυπταν αν μιλούσε ειρωνικά ή όχι.

Μετά τη ρώτησε: «Και οι άλλοι δύο; Είναι ακόμα κάτω;»

«Υποθέτω.»

«Ποιος θα πάει να τους βγάλει, Μιράντα; Κανείς τώρα δεν θα πλησιάσει.»

Οι εργάτες είχαν εξαφανιστεί· ούτε ένας δεν είχε μείνει. Οι μαχητές από τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ ήταν ακόμα εδώ αλλά στέκονταν σε μεγάλη απόσταση και είχαν βαριά όπλα υψωμένα – ισχυρά τουφέκια, οπλοπολυβόλα, μικρά ρουκετοβόλα.

«Θα τους ξεθάψουν οι Φίλοι,» είπε η Μιράντα, «χτυπώντας με τα πλοκάμια τους. Οι άλλοι δύο δεν μπορεί να είναι παγιδευμένοι πολύ μακριά από εκεί όπου ήταν αυτοί. Αναμφίβολα, πήγαιναν ο ένας κοντά στον άλλο όταν θάφτηκαν.»

«Αργήσαμε, όμως, να τους ξεθάψουμε, ακόμα και με τα ενεργειακά τρυπάνια...» παρατήρησε ο Αλέξανδρος, βγαίνοντας από το φορητό τώρα που τα πράγματα είχαν ηρεμήσει. Έκανε νόημα στους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ να πλησιάσουν, κι εκείνοι ζύγωσαν διστακτικά.

Η Μιράντα τού είπε: «Ούτε τα ενεργειακά τρυπάνια δεν είναι εύκολο να τρυπήσουν τόσους τόνους γκρεμισμένων οικοδομικών υλών. Και είχαμε ζητήσει από τους εργάτες να προσέχουν, μη χτυπήσουν τους Φίλους.»

«Λες να τους χτύπησαν κατά λάθος; Γι' αυτό έγινε ό,τι έγινε;»

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω. Τέλος πάντων· δεν έχει σημασία.»

Η Μιράντα πάτησε πάλι πλήκτρα επάνω στην επικοινωνιακή συσκευή του πολεοπλάστη, ζητώντας από τους δύο Φίλους να ξεθάψουν τους άλλους δύο.

Εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση, κι άρχισαν να κατεβαίνουν μέσα στο άνοιγμα.

Η Μιράντα φόρεσε μάσκα και τους ακολούθησε, χωρίς να πάρει μαζί της την επικοινωνιακή συσκευή (που δεν ήταν και μικρή) και γνέφοντας στον Αλέξανδρο να μείνει πίσω.

Εκείνος υπάκουσε. *Είναι θυγατέρα της Πόλης, σκέφτηκε. Ξέρει τι κάνει. Ελπίζω.*

Αλλά φοβόταν γι' αυτήν. Ούτε η Μιράντα δεν ήταν άτρωτη.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τον κάλεσε σε λίγο, στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Τι έγινε εκεί, Πανιστόριε;»

«Ελευθερώσαμε δύο Φίλους, αλλά ήταν εξαγριωμένοι. Πέρασαν τους εργάτες και τους μαχητές σου για εχθρούς και τους επιτέθηκαν.»

«Η Μιράντα τι έκανε;»

«Συνεννοήθηκε μαζί τους τελικά. Αλλά δεν πρόλαβε να τους σταματήσει αμέσως. Κάποιοι σκοτώθηκαν.»

«Το έμαθα... Γιατί τώρα δεν μου απαντά; Την καλώ και δεν πιάνω το σήμα της καθόλου.»

«Έχει κατεβεί μες στα συντρίμια μαζί με τους δύο Φίλους, για να ξεθάψει τους άλλους δύο.»

«Μόνη της;»

«Λέει πως οι Φίλοι μπορούν να τα καταφέρουν. Την περιμένω.»

«Ενημέρωσέ με αμέσως.»

«Εντάξει.»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Αλέξανδρος περίμενε κανένα μισάωρο ακόμα προτού η Μιράντα βγει από το άνοιγμα ακολουθούμενη από τέσσερις Φίλους. Κανείς τους δεν έλειπε τώρα. Και ήταν όλοι σκεπασμένοι με χώμα. Το ίδιο και η Θυγατέρα της Πόλης.

Έβγαλε τη μάσκα της καθώς τον πλησίαζε.

«Αν μπορούσαν να ξεθαφτούν μόνοι τους,» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος, «γιατί έμεναν θαμμένοι τόση ώρα; Γιατί δεν χρησιμοποιούσαν τα πλοκάμια τους για να σκάψουν;»

«Είχαν παγιδευτεί εκεί κάτω, Αλέξανδρε. Τα πλοκάμια τους είχαν καταστραφεί από τα συντρίμια, και τα καινούργια δεν μπορούσαν να βγουν από το σώμα τους γιατί ήταν σκεπασμένο πλήρως από τα οικοδομικά υλικά: δεν υπήρχε περιθώριο. Επιπλέον, ακόμα κι αν υπήρχε περιθώριο, δεν νομίζω ότι θα μπορούσαν να σκάψουν τόσους τόνους που τους κάλυπταν. Αν ήταν έτσι, θα είχαν ανοίξει τρύπες και στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας.»

«Αυτοί οι δύο που πήγαν κάτω μαζί σου πώς έσκαψαν, τότε;»

«Δεν είχαν να σκάψουν πολύ,» εξήγησε η Μιράντα. «Οι άλλοι δύο ήταν παγιδευμένοι λίγο παραδίπλα, και εγώ τούς καθοδηγούσα πού να χτυπήσουν με τα πλοκάμια τους, προσέχοντας να μη γκρεμιστούν τα πάντα επάνω μας.»

«Είσαι τυχερή.»

«Η Πόλη με βοηθούσε.»

«Η Πόλη. Φυσικά.» Κοίταξε τους τέσσερις Φίλους που ήταν σκεπασμένοι με χώμα. «Είναι ήρεμοι τώρα;»

«Πιο ήρεμους δεν μπορώ να τους κάνω,» αποκρίθηκε η Μιράντα, ενώ σκεφτόταν ότι αυτό που είχε συμβεί σήμερα έδειχνε πόσο επικίνδυνοι ήταν οι Φίλοι, και πόσο λίγο έλεγχο είχε πραγματικά επάνω τους. Τι θα γινόταν αν, κάποια στιγμή μέσα στις μάχες, μπέρδευαν τους συμμάχους με τους εχθρούς ξανά; Ός τώρα δεν είχε συμβεί, όμως ποιος μπορούσε να εγγυηθεί ότι στο άμεσο μέλλον δεν θα συνέβαινε; Ούτε εγώ δεν μπορώ να το εγγυηθώ.

Πρέπει, σύντομα, να βρεθεί μια λύση με τους Φίλους. Πρέπει να βρεθεί ένα... μέρος γι'αυτούς. Ένα ασφαλές μέρος. Αισθανόταν κάποια υποχρέωση προς τους Φίλους – την είχαν εμπιστευτεί, και την είχαν βοηθήσει: και μέσα στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας και αργότερα. Αλλά, συγχρόνως, αισθανόταν υποχρέωση και προς την Πόλη. Είχε κάνει κακό στην ίδια τη Ρελκάμνια επιστρέφοντας από τη Διπλωμένη Γη. Δεν ήθελε να επιφέρει κι άλλα κακά στη διάστασή της...

/50\

Ο πόλεμος συνεχίζεται ενώ νεκροί μαχητές κηδεύονται, ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του αντιμετωπίζουν λιγότερο ικανούς εχθρούς, η Μιράντα κουβεντιάζει μ'έναν παλιό φίλο, και η Αμάντα Πολύεργη προσπαθεί να σώσει τα παιδιά της.

Το πρωί, έγινε η κηδεία της Καρζένθα-Σολ στον Ναό του Κρόνου στους Χρυσούς Λόφους, όπως είχε κανονίσει ο Κάδμος. Μαζί της κηδεύτηκε και ο Άλβερακ, ο υπαρχηγός των Μικρών Γιγάντων. Και παρόντες ήταν αρκετοί Μικροί Γίγαντες – από αυτούς που είχαν απομείνει από τη μισθοφορική ομάδα. Οι γονείς της Καρζένθα βρίσκονταν επίσης εδώ, καθώς και ο Ερκάνης με την Κελρίτ, και κάποιοι αριστοκράτες και αρχισυμμορίτες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Η Κορίνα στεκόταν πλάι στον Κάδμο, τυλιγμένη σε μια γκρίζα κάπα, με την κουκούλα να σκεπάζει το κεφάλι της, κρύβοντας το πρόσωπό της στη σκιά. Αλλά τα πράσινα μάτια της παρακολουθούσαν διαρκώς τα σημάδια της Πόλης, παρατηρητικά.

Και, ενώ στη Β' Ανωρίγια Συνοικία γινόταν η κηδεία της Καρζένθα-Σολ, στην Α' Κατωρίγια πολεμικές συγκρούσεις ξεκινούσαν μέσα στην Ατμοφόρο καθώς ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Έσπαρεκ-Λάντι, και οι σύμμαχοί τους επιτίθονταν στους στρατούς του Αλυσσοδεμένου Ποιητή που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί. Οι εγκαταλειμμένες βιομηχανίες και τα άδεια εργοστάσια δέχονταν ολοένα και περισσότερες τυχαίες ζημιές από εκρήξεις, φωτιές, οβίδες, ενεργειακές ριπές, προσκρούσεις. Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν μέσα στο μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών, που οι βλάβες του είχαν επισκευαστεί χτες αλλά δεν ήταν και σαν καινούργιο· ακόμα επιδεχόταν επισκευές – κάτι για το μέλλον, όχι για τώρα. Η Ολντράθα βρισκόταν κοντά στον Βόρκεραμ, όπως επίσης και η Νορέλτα-Βορ και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. Ο τελευταίος ήταν έτοιμος να καβαλήσει το τρίκυκλό του και να ορμήσει στις μάχες, αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ δεν τον είχε αφήσει. «Θα μείνεις στο πλευρό μου, Αλεξί-

σφαιρε,» του είχε πει, γιατί έβλεπε ότι ο Άβαντας δεν είχε ακόμα συνέλθει από το τραύμα του και δεν ήθελε να τον χάσει από κανένα στραβοκοίταγμα της Ρασιλλώς.

«Δεν έχω ανάγκη, αρχηγέ...» είχε αποκρίθηκε εκείνος.

«Είπα, Αλεξίσφαιρε: θα μείνεις στο πλευρό μου,» επέμεινε ο Βόρκεραμ-Βορ, και δεν το συζήτησε άλλο. «Έλα τώρα' δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Η Ατμοφόρος σήμερα μπορεί να γίνει δική μας – και θα γίνει!»

Η Μιράντα οδηγούσε το εξατροχο φορτηγό της πίσω από τις γραμμές του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ, έχοντας τον Αλέξανδρο καθισμένο πλάι της και τους δεκατέσσερις Φίλους πίσω της. Σήμερα, όλα τα μηχανικά όντα είχαν αναπληρώσει τις ενέργειές τους από ό,τι είχε συμβεί χτες. Μπορούσαν πάλι να πολεμήσουν. Και η Μιράντα δεν άργησε να τους μιλήσει μέσω της επικοινωνιακής συσκευής του Χέρκεγμοξ και να τ'αφήσει να κατεβούν από το φορτηγό της για να επιτεθούν στους εχθρούς.

Τον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή διοικούσε τώρα ο Ζιλμόρος, και, μαθαίνοντας για την παρουσία των Εκτρωμάτων στους δρόμους, εξοργίστηκε. «Η ανόητη η Καρζένθα-Σολ δεν τα ξεφορτώθηκε τα τέρατα!» γρύλισε. «Έσκαψαν και βγήκαν! Εκτός αν αυτά είναι άλλα, καινούργια...»

«Αποκλείεται,» του είπε η Τζέσικα. «Τα ίδια είναι.»

«Τι θα κάνουμε τώρα, μπορείς να μου πεις; Πώς θα τ'αντιμετωπίσουμε;» Ο Ζιλμόρος στεκόταν έξω από το θωρακισμένο τετράκυκλο όχημά του, ενώ πίσω από δύο δρόμους εκρήξεις και κρότοι αντηχούσαν και καπνός φαινόταν πάνω κι ανάμεσα από τα οικοδομήματα.

Η Τζέσικα ήταν καθισμένη στη σέλα του δίκυκλού της. «Η Μιράντα... Αν αυτή βγει από τη μέση, τα Εκτρώματα θα πάψουν να υπηρετούν τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Και πώς θα βγει από τη μέση η Μιράντα;»

Η Τζέσικα γέλασε. «Δεν ξέρω!»

Ο Ζιλμόρος την αγριοκοίταξε, με το μοναδικό του μάτι να μοιάζει με λάκκο φωτιάς. «Με κοροϊδεύεις, Τζέσικα;»

«Νομίζεις ότι είν' απλή υπόθεση να ξεφορτωθείς αυτή την καταραμένη; Δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση, σε πληροφορώ! Η Μιράντα

είναι σαν επιδημία πάνω στην Ατέρμονη Πολιτεία. Σαν επιδημία!» γέλασε.

«Πού βρίσκεται η Κορίνα; Αυτή ίσως να έχει κάποιο σχέδιο να προτείνει!»

«Α ναι, η Κορίνα... Η Κορίνα όλα τα ξέρει,» μόρφασε η Τζέσικα. «Αλλά άφησε την Καρζένθα-Σολ να σκοτωθεί, η βλαμμένη. Και παραλίγο ν'αφήσει και τον Κάδμο να σκοτωθεί... Όλο λόγια είναι η Κορίνα! – Γάμα την Κορίνα!» γέλασε. «Θα ξεπαστρέψουμε τα Εκτρώματα μόνοι μας!»

«Πώς;»

«Θάψε τα, πάλι.»

«Κι αν ξαναβγούν;»

«Θάψε τα ακόμα πιο βαθιά!»

Ο Ζιλμόρος ξεφύσησε, κι ακούστηκε σαν γρύλισμα. Μπήκε στο τετράκυκλο όχημά του και πρόσταξε τον Κίρκο να ξεκινήσει τους τροχούς ενώ, συγχρόνως, έπιανε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Η Τζέσικα τούς ακολούθησε, παρατηρώντας τους πολεμοδαρμένους δρόμους της Πόλης. Κι από πάνω της, παρατηρώντας εκείνη, φτερούγιζε ο Αστρομάτης, κι έβγαλε ένα διαπεραστικό κρώξιμο μες στο πρωινό, σαν οι πολεμικές συγκρούσεις των ανθρώπων να τον είχαν διεγείρει – να τις έβλεπε και να του άρεσε η παράστασή.

Δεν ήταν εύκολη υπόθεση να στήσουν παγίδα στα Εκτρώματα της Μιράντας αυτή τη φορά. Η Καρζένθα-Σολ φαινόταν να μπορεί να οργανώσει τον στρατό με τρόπο που ο Ζιλμόρος και οι υπόλοιποι απλά δεν μπορούσαν. Τρεις ενέδρες επιχειρήθηκαν, και απέτυχαν κι οι τρεις. Η πρώτη στήθηκε πολύ αργά, ενώ τα μηχανικά όντα είχαν μόλις περάσει από το σημείο. Η δεύτερη χάλασε για λόγο που τους έμοιαζε ανεξήγητος, αλλά η εξήγηση ήταν, στην πραγματικότητα, απλή: η Μιράντα είχε διακρίνει τι συνέβαινε, μέσα από τα πολεοσημάδια, και είχε εγκαίρως ειδοποιήσει τους πέντε Φίλους που πλησίαζαν την παγίδα. Η τρίτη ενέδρα δεν απέτυχε ούτε από ανόητους χειρισμούς ούτε από το βλέμμα καμιάς Θυγατέρας, όμως το επιλεγμένο μέρος αποδείχτηκε ότι δεν ήταν καλό για τη συγκεκριμένη δουλειά. Οικοδομήματα γκρεμίστηκαν, μαζικά, αλλά τα πλοκαμοφόρα μηχανικά όντα πέρασαν

μέσα από τα συντρίμια και τη θολούρα, βγαίνοντας γρήγορα για να επιτεθούν στους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή σαν ασταμάτητοι πολεμιστές της ίδιας της Ρασιλλώς.

Οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ, του Έσπαρεκ-Λάντι, και των συμμάχων τους είχαν διαταγές να μη βρίσκονται πολύ κοντά στους Φίλους, αν μπορούσαν να το αποφύγουν, για να μην τύχει να πέσουν σε καμιά από τις παγίδες των εχθρών και πλακωθούν· έτσι, και στις τρεις ενέδρες, κανένας απ' αυτούς δεν κινδύνεψε, και ο Βόρκεραμ ήταν ευχαριστημένος. Το ίδιο και η Ολντράθα, που, ούτως ή άλλως, αισθανόταν πολύ άσχημα μ' όλα αυτά που έβλεπε να συμβαίνουν γύρω της – τόσο καταστροφή, τόσες ζωές χαμένες...

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, οι υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας δεν βρίσκονταν πλέον στα νότια της Ατμοφόρου. Από εκείνους τους δρόμους είχαν προ πολλού διωχτεί οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή, και τώρα διώχονταν κι από τους βόρειους δρόμους, υποχωρώντας, πηγαίνοντας στην Ανατολική – την τελευταία περιφέρεια της Α' Κατωρίγιας που παρέμενε υπό την κυριαρχία τους.

Τότε ήταν που ο Κάδμος Ανθοτέχνης επέστρεψε μαζί με την Κορίνα, πετώντας από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία, για να προσγειωθεί πάνω σε μια ταράτσα της Ανατολικής και σύντομα να συναντήσει τον Ζιλμόρο και τους υπόλοιπους αρχηγούς του στρατού του.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του είχαν τον πλήρη έλεγχο της Ατμοφόρου και έβαζαν τώρα φρουρές στα σύνορά της με την Ανατολική αλλά και με τον Ευγενή, γιατί φοβόνταν ότι ίσως ο εχθρός να ερχόταν από τα νοτιοανατολικά για να τους ξαφνιάσει. Συγχρόνως, βέβαια, υπήρχαν φύλακες και παρατηρητές και στα σύνορα Ευγενή-Ανατολικής.

Ο Σελασφόρος Χορονίκης, ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, έκανε κάτι που δεν είχε ξανακάνει μέχρι στιγμής: πλησίασε τα μέρη όπου γινόταν πόλεμος. Ήρθε, με θωρακισμένο ελικόπτερο και συνοδία τεσσάρων μαχητικών αεροπλάνων, στην Ατμοφόρο και συνάντησε τον Βόρκεραμ-Βορ για να συζητήσει μαζί του. Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν επίσης σ' αυτή τη συζήτηση, γιατί ήθελαν να πείσουν τον Χορονίκη να μπει στην Αμυντική Συμμαχία. Πράγμα που δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να καταφέρουν. Ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας δέχτηκε

αμέσως. Και ο Βόρκεραμ αναρωτιόταν αν θα ήταν τόσο πρόθυμος υπό άλλες συνθήκες. Αλλά αυτό δεν είχε σημασία τώρα.

Η Μιράντα δεν ήταν μαζί τους ενώ συζητούσαν. Η πολιτική δεν την ενδιέφερε τόσο, και ο Βόρκεραμ είχε θυγατρική προστασία αν πραγματικά του χρειαζόταν: η Ολντράθα και η Νορέλτα-Βορ ήταν εκεί, κοντά του, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης. Η Μιράντα βρισκόταν σ'έναν ήσυχο δρόμο, καθισμένη έξω από το εξάτροχο φορτηγό της, ανάμεσα στους Φίλους, καπνίζοντας ήρεμα ένα τσιγάρο. Ένα από τα μηχανικά όντα είχε τραυματιστεί: είχε χτυπηθεί από ενεργειακό κανόνη, και σημάδια υπήρχαν επάνω στο σφαιρικό σώμα του· όμως δεν φαινόταν να το παρακωλύουν και πολύ, και η Μιράντα νόμιζε πως οι εσωτερικές του ενέργειες προσπαθούσαν να επισκευάσουν (θεραπεύσουν; – ήταν σωστή αυτή η λέξη για οντότητες σαν τους Φίλους;) τις ζημιές. *Θεραπεύονται, ίσως, όπως η Πόλη θεραπεύει εμάς. Πιο γρήγορα από εμάς, μάλλον.* Η Μιράντα κοίταξε το κομμένο πόδι της, κάτω από το παντελόνι. Είχαν περάσει πλέον πάνω από εικοσιπέντε μέρες – σχεδόν ένας μήνας της Ρελκάμνια, που ήταν τριάντα-δύο ημέρες – και το μέλος είχε μεγαλώσει πολύ. Μόνο από τον αστράγαλο και κάτω έλειπε πια. Η Μιράντα αισθανόταν άχρηστο το τεχνητό πόδι του Κλαρκ, που το περιέβαλλε σαν μεταλλικό κλουβί, αλλά δεν είχε επιχειρήσει να το αφαιρέσει. Ούτε τώρα σκόπευε να το κάνει. Της χρειαζόταν ακόμα–

Κάτι άλλαξε στα πολεοσημάδια.

Τα μάτια της Μιράντας κοίταξαν προς τα δεξιά.

Μια φιγούρα την πλησίαζε, με κουκούλα στο κεφάλι.

Δεν ήταν εχθρός, και η Μιράντα νόμιζε πως ήξερε ποιος ήταν. Χαμογέλασε.

Ο Μάγος πλησίασε και κατέβασε την κουκούλα του. «Τι κάνεις στους δρόμους μου, Θυγατέρα;»

«Κλαρκ!» είπε η Μιράντα. «Εσένα σκεφτόμουν τώρα. Δε μπορεί νά-ναι σύμπτωση ο ερχομός σου.»

«Έχεις πάλι δουλειές για εμένα;» ρώτησε ο Μάγος, μειδώντας μέσα από τα μαύρα γένια του, καθώς τη ζύγωνε περνώντας ανάμεσα από τους Φίλους, οι οποίοι δεν επιχειρήσαν να τον πειράξουν.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Απλώς ήθελα να σε δω.» Σηκώθηκε από τη θέση της και τον αγκάλιασε, τον φίλησε και στα δύο μάγουλα, και στο στόμα. «Είσαι καλά;»

«Όλος αυτός ο πολεμικός θόρυβος μ'έκανε να βγω από το σπίτι μου,» είπε ο Κλαρκ.

Η Μιράντα ήξερε ότι έμενε κάπου στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, αλλά δεν γνώριζε πού ακριβώς. «Εδώ είναι το σπίτι σου; Στην Ατμοφόρο;»

Ο Κλαρκ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δε θα έμενα ποτέ σε μια τόσο... βιομηχανική περιφέρεια.» Και τη ρώτησε: «Πώς τα πηγαίνεις με τα Εκτρώματα; Τα έβαλες σε πολεμική χρήση, βλέπω...»

«Δε μπορούσα ν'αρνήθω τη βοήθειά τους στον Βόρκεραμ-Βορ,» εξήγησε η Μιράντα. «Για την ώρα, πολεμάνε στο πλευρό του. Και δεν τα λέμε Εκτρώματα πια.»

«Πώς τα λέτε;»

«Φίλους.»

Ο Κλαρκ γέλασε. «Όχι και τόσο αταίριαστο, έτσι όπως σ'ακολουθούν.»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Αναρωτιέμαι, όμως, τι θα κάνω μαζί τους, Κλαρκ... Χτες, ενώ τέσσερις Φίλοι είχαν θαφτεί κι έπρεπε να τους ξεθάψουμε, επιτέθηκαν κατά λάθος στους δικούς μας ανθρώπους.»

Ο Μάγος την κοίταξε ερωτηματικά, έτσι η Μιράντα μίλησε με περισσότερες λεπτομέρειες. Και, στο τέλος, είπε: «Φοβάμαι ότι κάποια στιγμή, όχι και τόσο μακριά στο μέλλον, θα φύγουν από τον έλεγχό μου.»

«Θυγατρική διαίσθηση;»

Η Μιράντα έγνεψε καταφατικά. Και ρώτησε: «Τι μπορούμε να κάνουμε;»

«Υπάρχει μια λύση. Όσο ακόμα βρίσκονται υπό τον έλεγχό σου, τουλάχιστον.» Ο Κλαρκ λοξοκοίταζε τους Φίλους ολόγυρά τους.

«Τι λύση; Πες μου. Δε μας καταλαβαίνουν.»

«Θα φτιάξω μια ενδοδιάσταση, κι εσύ θα τους οδηγήσεις μέσα. Και θα τους κλειδώσουμε εκεί.»

«Θα τους φυλακίσουμε, δηλαδή.»

«Τι άλλο έχεις να προτείνεις;»

Η Μιράντα κοίταξε το έδαφος, συλλογισμένη, δαγκώνοντας το χείλος της. Η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε να προτείνει *τίποτα* άλλο. Ποια λύση

μπορεί να ήταν καλύτερη; Η Διπλωμένη Γη δεν υπήρχε πια. Οι Φίλοι ήταν κάτι... κάτι από άλλο τόπο και άλλο χρόνο. Κάτι από τον Ενιαίο Κόσμο. Δεν ταίριαζαν εδώ, στη Ρελκάμνια. Δεν ταίριαζαν σε καμία διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος, ήταν βέβαιη η Μιράντα. Σε όποια διάσταση κι αν τους πήγαιναν, οι κάτοικοί της θα κινδύνευαν απ'αυτούς. Οι Φίλοι ήξεραν μόνο να καταστρέφουν. Τι άλλο μπορούσαν να κάνουν; Μπορούσαν να κάνουν τίποτ' άλλο;

Το τελευταίο το ρώτησε φωναχτά, υψώνοντας το βλέμμα της στον Κλαρκ ξανά.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εσύ ίσως να ξέρεις καλύτερα από εμένα.»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δεν τους έχω δει να κάνουν τίποτα εκτός απ'το να καταστρέφουν.»

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός για υπηρέτες του δεν τους είχε δημιουργήσει;»

«Ναι. Έτσι έχω καταλάβει.»

«Για φύλακες, ίσως;»

«Πολύ πιθανόν. Αλλά μετά ξέφυγαν από τον έλεγχό του. Στη Διπλωμένη Γη, σκότωναν τυχαία, χωρίς κανείς να ξέρει γιατί. Σίγουρα δεν τρώνε τους νεκρούς. Δεν τρώνε τίποτα, βασικά. Όμως δεν θα ήθελα να τους φυλακίσω, Κλαρκ. Αισθάνομαι υπεύθυνη γι'αυτούς πλέον. Και μ'έχουν βοηθήσει κιόλας. Είτε είναι μηχανές είτε όχι, δεν είναι απλές μηχανές σίγουρα και τους χρωστάω.»

«Θα το σκεφτώ,» υποσχέθηκε ο Κλαρκ. «Δεν βιάζεσαι, έτσι;»

«Αυτή τη στιγμή, καθόλου. Ο πόλεμος εδώ συνεχίζεται.» Και το τελευταίο το έλεγε χωρίς να της αρέσει ούτε λίγο.

Στη Φιλήκη, οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών, οι συμμορίες της Σκορπιστής, και η Σέχτα των Άδελων Ήχων χτυπούσαν την Άδοτη από το πρωί και, ως το μεσημέρι, είχαν εισβάλει στους δρόμους της. Ο Βύρων Σεισμόδωρος επικοινωνήσε ξανά με την Αμάντα Πολύεργη για να της προτείνει να εγκαταλείψει τη συνοικία. «Αν δεν το κάνετε τώρα, κυρία Πολιτάρχη,» της είπε τηλεπικοινωνιακά ενώ εκείνη ήταν στο γραφείο της μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο, «δεν μπορώ να εγγυηθώ πλέον για την ασφάλειά σας καθόλου.»

Η Αμάντα καταλάβαινε ότι ο Στρατάρχης της είχε δίκιο. Θα ήθελε, βέβαια, να έχει βρει τον Χρίστο προτού φύγει· αλλά ο Χρίστος ίσως να ήταν νεκρός, και δεν μπορούσε να καθυστερήσει περισσότερο. Αν μη τι άλλο, για χάρη των δύο παιδιών της. Χωρίς να χάσει καιρό, πρόσταξε να ετοιμάσουν ένα γρήγορο, θωρακισμένο αεροπλάνο για εκείνη, και σύντομα βρισκόταν στην ταράτσα του Μεγάρου όπου το σκάφος είχε προσγειωθεί. Μαζί της ήταν τα παιδιά της. Δεν είχε χρειαστεί να πάει στο σπίτι της για να τα πάρει από εκεί· τώρα πλέον, τα είχε πάντα δίπλα της: ήταν ήδη στο Πολιταρχικό Μέγαρο.

Η Αμάντα Πολύεργη επιβίβαστηκε στο αεροπλάνο με βαριά καρδιά, νιώθοντας ηττημένη· νιώθοντας, ακόμα χειρότερα, ότι είχε απογοητεύσει τους κατοίκους της Φιλήκοης. Τους είχε απογοητεύσει τελείως. Ποιος τώρα από αυτούς θα έβλεπε με καλό μάτι τη φυγή της; Αρκετοί θα την αποκαλούσαν προδότρια· θα έλεγαν ότι τους εγκατέλειπε· ότι εξ αρχής ήταν ανίκανη να διοικήσει. Δες μόνο τι είχε συμβεί υπό την πολιταρχία της...

Το αεροπλάνο υψώθηκε κάθετα από την ταράτσα του Μεγάρου, κι άλλα τρία μαχητικά αεροπλάνα συγκεντρώθηκαν γύρω του, για προστασία. Το μικρό σμήνος πέταξε προς τα δυτικά, βγαίνοντας από την Άδοτη και μπαίνοντας στον εναέριο χώρο της κατεστραμμένης περιοχής της Φιλήκοης, γιατί από εκεί ήταν λιγότερο πιθανό κανείς να τους επιτεθεί. Αν πετούσαν νότια, πάνω από την Εύχρωμη, ίσως να τους χτυπούσαν οι συμμορίες της Σκορπιστής.

Αλλά οι υπολογισμοί τους δεν ήταν σωστοί. Ο Βάρνελ-Αλντ τούς περίμενε.

Το είχε υποθέσει ότι η Αμάντα Πολύεργη πιθανώς να δρούσε έτσι – πιθανώς να εγκατέλειπε τη Φιλήκοη με αεροσκάφος. Δεν του έμοιαζε από εκείνες που θα κάθονταν να πολεμήσουν μέχρι τέλους, μέχρι να σκοτωθούν. Δεν ήταν αριστοκρατικής καταγωγής – ούτε καν από Καινό Οίκο. Και ούτε καμιά πολεμίστρια ήταν. Από υψίφωνος είχε γίνει Πολιτάρχης. *Μια τραγουδίστρια!* Ο Βάρνελ-Αλντ αισθανόταν διασκεδασμένος. Κάτι άτομα που οι Φιλήκοοι ψήφιζαν για να τους διοικούν!...

Είχε προστάξει αεροσκάφη να περιπολούν τον εναέριο χώρο πάνω από την κατεστραμμένη περιοχή και να σταματήσουν όποιο άλλο αεροσκάφος δουν να περνά από εκεί: να το αναγκάσουν να προσγειωθεί

μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, αιχμαλωτίζοντας τους επιβάτες του. Αν, δε, έβλεπαν κανένα αεροσκάφος να περνά με συνοδία άλλων αεροσκαφών, τότε έπρεπε *οπωσδήποτε* να το αναχαιτίσουν, γιατί μάλλον μέσα του θα βρισκόταν η Πολιτάρχης της Φιλήκης.

Και τώρα τα αεροσκάφη του Βάρνελ-Αλντ προσέγγισαν γρήγορα τη συνοδία της Αμάντας Πολύεργης, μιλώντας τηλεπικοινωνιακά στους πιλότους, ζητώντας τους να τους ακολουθήσουν, αλλιώς θα τους χτυπούσαν. Ήταν καμιά ντουζίνα μαχητικά της Β' Κατωρίγιας, στο σύνολό τους.

Η Αμάντα τρομοκρατήθηκε βλέποντάς τα έξω από το παράθυρό της. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε καθώς σηκωνόταν από τη θέση της πλησιάζοντας τον πιλότο. «Τι συμβαίνει;»

«Μας ζητάνε να τους ακολουθήσουμε, Εξοχότατη.»

«Μπορούμε να τους αποφύγουμε;»

«Μπορούμε να προσπαθήσουμε. Αλλά θα γίνει άσχημη συμπλοκή· δεν υπάρχει αμφιβολία. Είναι τρεις φορές περισσότεροι από εμάς.»

«Και ίσως νάρθουν κι άλλοι,» πρόσθεσε η δεύτερη πιλότος. «Αν είναι να επιχειρήσουμε να τους αποφύγουμε, πρέπει να το κάνουμε *τώρα*.»

Η Αμάντα Πολύεργη στράφηκε να κοιτάξει τον Γραμματέα και εραστή της, Μπράηαν Σορθόλβω, ο οποίος τώρα στεκόταν πίσω της ακούγοντας. Είδε το βλέμμα της αλλά έμεινε σιωπηλός, με το καφετί χρώμα του προσώπου του αδυνατισμένο. Φοβόταν να μιλήσει. Η Αμάντα δεν θα λάμβανε καμιά πρόταση ή προτροπή από αυτόν, ήταν σίγουρη.

Έστρεψε πάλι το βλέμμα της μπροστά, στους πιλότους. Και σκέφτηκε τα παιδιά της. Δεν μπορούσε να διακινδυνέψει έτσι την ασφάλειά τους. Αν ήταν μόνη της εδώ μέσα... αν ήταν μόνη της, ναι, ίσως και να το ρίσκαρε. Είχε πια φτάσει στα όριά της. Είχε φτάσει σχεδόν στο σημείο να μην την ενδιαφέρει για τη ζωή της. Αλλά για τη ζωή των δύο παιδιών της έτρεμε.

Κι αν παραδοθούμε, πού θα τα οδηγήσω; Στα χέρια του Βάρνελ-Αλντ; Κατά πάσα πιθανότητα. Τα αεροσκάφη γύρω τους είχαν εμβλήματα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, και εμβλήματα του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ.

Καλύτερα, όμως, στα χέρια του Βάρνελ-Αλντ παρά νεκρά, έτσι; Η Αμάντα δεν μπορούσε να πάρει μια απόφαση που, πολύ πιθανόν, να είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο των παιδιών της.

«Ακολουθήστε τους,» πρόσταξε τον πιλότο. «Ακολουθήστε τους.»

Και το μικρό σμήνος της των τεσσάρων αεροσκαφών άλλαξε κατεύθυνση, πετώντας προς τα βόρεια. Προς τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και, σύντομα, περνώντας τα.

Για λίγο ταξίδευαν πάνω από την περιοχή της μεγάλης καταστροφής – χιλιόμετρα και χιλιόμετρα και χιλιόμετρα διάλυσης – προτού βρεθούν πάνω από δρόμους και οικοδομήματα και, τελικά, προσγειωθούν σ'έναν αερολιμένα στα νότια της Απλωτής.

Καθώς η Αμάντα κατέβαινε από το αεροπλάνο της, είδε τον Βάρνελ-Αλντ να την περιμένει ανάμεσα σε μισθοφόρους φρουρούς, ντυμένος με λευκό κοστούμι με γυαλιστερά σιρίτια και πορφυρό μανδύα. Τα καστανά μαλλιά του ήταν καλοχτενισμένα, και στραφτάλιζαν στο μεσημεριανό φως. Ήταν, αναμφίβολα, όμορφος. Και είχε στο χρυσόδερμο πρόσωπό του την όψη νικητή.

Πλησιάζοντας την Αμάντα, είπε: «Κυρία Πολύεργη, σας είχα υποσχεθεί ότι η Β' Κατωρίγια είναι έτοιμη να σας προσφέρει άσυλο...»

«Να μας αιχμαλωτίσει, θες να πεις!» αποκρίθηκε απότομα η Αμάντα, ατενίζοντάς τον εχθρικά. Δεν είχε καμιά συμπάθεια γι'αυτόν τον σφετεριστή, όσο όμορφος κι αν φαινόταν.

«Νομίζετε ότι κάποιος θα σας φρόντιζε καλύτερα από εμένα; Πού σκοπεύατε να πάτε;»

Η Αμάντα δεν μίλησε.

«Στην Α' Κατωρίγια; Στην Επίστρωτη;» είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «Κανείς δεν είναι ασφαλής εκεί, σας διαβεβαιώνω. Εγώ δεν θα σας βλάψω.»

«Μπορώ να φύγω;» ρώτησε η Αμάντα, κοφτά, προκλητικά.

«Όχι,» απάντησε ο Βάρνελ-Αλντ, λιγότερο κοφτά αλλά το ίδιο προκλητικά.

/51\

Τα νέα για την κατάκτηση μιας συνοικίας κυκλοφορούν, και η Κορίνα συγχαίρει έναν ευγενή για τα σχέδιά του και σκέφτεται ένα δικό της σχέδιο, ενώ η Φοριντέλα-Ράο ανακτά τις αισθήσεις της και ο Όρπεκαλ-Λάντι αισθάνεται ανήσυχος.

Την υπόλοιπη ημέρα οι δυνάμεις του Βόρκεραμ-Βορ και του Σελασφόρου Χορονίκη δεν συνέχισαν τον πόλεμό τους εναντίον του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Οι πάντες έκριναν ότι οι μαχητές χρειάζονταν ξεκούραση και ανασυγκρότηση προτού προχωρήσουν στην αποτίναξη των εχθρών τους από την Ανατολική.

Και, καθώς νύχτωνε, άσχημα νέα έφτασαν στ'αφτιά τους: Η Φιλήκοη είχε σήμερα πέσει στα χέρια κακούργων, συμμάχων του Αλυσσοδεμένου Ποιητή από τις Ήμερες Συνοικίες και από τη Σκορπιστή. Κανείς δεν γνώριζε ποια ακριβώς ήταν η μοίρα της Πολιτάρχη Αμάντας Πολύεργης, αλλά γίνονταν εικασίες πως είχε αιχμαλωτιστεί. Πολιτάρχης της Φιλήκοης ήταν τώρα ένας άντρας που ονομαζόταν Φιλώνυμος Ρέσκεληχ, τον οποίο αρκετοί γνώριζαν ως Υπέρτατο Ήχο, αρχηγό της Σέχτας των Άδελων Ήχων. Η συνοικία βρισκόταν σε πλήρη αποδιοργάνωση, έλεγαν τα μέσα μαζικής πληροφόρησης, και οι πολίτες της ήταν τρομοκρατημένοι. Ο Βάρνελ-Αλντ, Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας και Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, είχε δηλώσει ωστόσο πως ήταν πρόθυμος να συνεργαστεί με τον νέο Πολιτάρχη της Φιλήκοης, Φιλώνυμο Ρέσκεληχ.

«Δε με εκπλήσσει καθόλου,» σχολίασε ο Βόρκεραμ-Βορ, ακούγοντάς το, καθώς ήταν καθισμένος μέσα σε μια αίθουσα μιας εγκαταλειμμένης βιομηχανίας που οι χώροι της χρησιμοποιούνταν, προσωρινά, για στρατιωτικούς λόγους, κατόπιν εντολής του Σελασφόρου Χορονίκη.

«Ο αγώνας μας,» είπε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, «φαίνεται πως έχει μόλις αρχίσει...» Και το βλέμμα του ήταν σκοτεινό.

«Με τους Φίλους της Μιράντας μαζί μας έχουμε τεράστιο πλεονέκτημα εναντίον τους. Στο τέλος, ο Ποιητής και όλοι του οι σύμμαχοι θα ηττηθούν.»

Η Μιράντα δεν αισθανόταν καθόλου καλά ακούγοντας τούτα τα λόγια του Βόρκεραμ. Αισθανόταν σαν εκείνη, η ίδια, να αποτελούσε όπλο για τη συνέχιση του πολέμου. Αν και ήξερε πως αυτό δεν ήταν απόλυτα αληθές. Η βοήθεια των Φίλων μπορεί, μάλιστα, να έκανε τον πόλεμο να τελειώσει πιο γρήγορα. Όμως τι θα γινόταν αν τύχαινε να φύγουν από τον έλεγχό της;

Μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, που τώρα είχε τη μορφή εξάτροχου φορτηγού, η Άνμα, καθισμένη πλάι στη Φοριντέλα-Ράο μαζί με τον Μάικλ, είδε τη φίλη της ν'ανοίγει τα μάτια για πρώτη φορά ύστερα από χτες που την είχε φέρει εδώ και η Ολντράθα την είχε εγχειρήσει.

Η Φοριντέλα βλεφάρισε και είπε, ξερά, με δυσκολία: «...Άνμα...»

«Εδώ είμαι. Και ο Μάικλ επίσης.»

«Είσαι καλά, Φοριντέλα;» ρώτησε εκείνος. «Πώς νιώθεις;»

«Δεν ξέ...» άρχισε η Φοριντέλα-Ράο. Έγλειψε τα ξεραμένα χείλη της. «Ο... Ανθοτέχνης... Άνμα, ήσουν... πεσμένη...»

«Με είχε χτυπήσει η Φοίβη· είχα χάσει τις αισθήσεις μου για λίγο.»

«...Η Φοίβη;... Τι...;»

Η Άνμα αναστέναξε. «Θα σου εξηγήσω μόλις συνέλθεις, Φοριντέλα. Για την ώρα, άκουσέ με: Είμαστε τώρα με τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Βρισκόμαστε μέσα στην Ατμοφόρο, απ'την οποία έχουμε μόλις διώξει τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Έχουν υποχωρήσει στην Ανατολική. Οι Φίλοι της Μιράντας μάς βοήθησαν πολύ για να πετύχουμε αυτή τη νίκη.

»Η Ολντράθα σου έσωσε τη ζωή όταν σ'έφερα εδώ. Σε εγχείρησε στον πνεύμονα. Είπε ότι ήσουν τυχερή που σε μετέφερα τόσο γρήγορα.»

Η Φοριντέλα-Ράο ρώτησε: «Πώς με έφερες;»

«Σε πήρα από εκεί που ήμασταν.»

«Και... ο Ποιητής; Τον σκότωσες, Άνμα;»

Ο Μάικλ κοίταξε την Άνμα ερωτηματικά, κι εκείνη σκέφτηκε: *Τι να της πω; Ψέματα;* Ούτε, όμως, ήταν ώρα για να της πει την αλήθεια ακριβώς. «Ο Ανθοτέχνης είναι ακόμα ζωντανός. Αλλά σε... σε πήρα από εκεί, και είσαι ασφαλής.»

«Η Φοίβη;»

«Νεκρή.»

«Τον είδα να τη σκοτώνει, Άνμα!»

«Μη φωνάζεις, Φοριντέλα. Ησύχασε.»

«Τον είδα να τη σκοτώνει!»

«Ησύχασε. Δεν τη σκότωσε ο Ανθοτέχνης—»

«Τον είδα. Ήταν από πάνω της και—»

«Η Καρζένθα-Σολ τη σκότωσε. Η γυναίκα του. Η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας και γενική αρχηγός των στρατών του. Αλλά είναι τώρα κι αυτή νεκρή. Αλληλοσκοτώθηκαν με τη Φοίβη.»

«Θα επιστρέψω, Άνμα. Θα τον αποτελειώσω!»

«Όχι απόψε, όμως. Ησύχασε, και μη μιλάς. Χρειάζεσαι ξεκούραση. Η Ολντράθα συμβούλεψε να ξεκουραστείς, και να μην κάνεις απότομες κινήσεις. Πες μου: πώς αισθάνεσαι την αναπνοή σου; Αναπνέεις κανονικά; Πάρε μερικές βαθιές ανάσες και πες μου. Αναπνέεις κανονικά;»

Η Φοριντέλα-Ράο πήρε μερικές βαθιές ανάσες. «Ναι,» αποκρίθηκε τελικά, μιλώντας πιο καθαρά τώρα.

«Ωραία. Ξεκουράσου,» επανέλαβε η Άνμα. «Σου χρειάζεται.» Κι έριξε μια ματιά προς τη μεριά του Μάικλ, βλέποντας από την όψη του πως ενέκρινε: συμφωνούσε με τον τρόπο που η Άνμα είχε μιλήσει στη Φοριντέλα-Ράο. Αναμφίβολα, δεν ήταν αυτή η κατάλληλη στιγμή για να την αναστατώσουν.

Ο Κάδμος έμαθε για την κατάκτηση της Φιλήκοης από τον Βάρνελ-Αλντ, όταν εκείνος τον κάλεσε τηλεπικοινωνιακά για να του μιλήσει. Ήταν και η Κορίνα δίπλα στον Αλυσοδεμένο Ποιητή, και είπε: «Το σχέδιό σου δούλεψε καλά, Βάρνελ.»

Η όψη του αριστοκράτη φαινόταν ικανοποιημένη μέσα από την οθόνη του τηλεπικοινωνιακού συστήματος. «Δεν ήταν μόνο δικό μου σχέδιο, Κορίνα,» αποκρίθηκε. «Αν δεν είχα εσένα στο πλευρό μου, και τη

Τζέσικα επίσης, δεν θα είχα καταφέρει να οργανώσω τους ανθρώπους που τώρα διέλυσαν το καθεστώς της Αμάντας Πολύεργης.»

«Υποβोधήσαμε απλώς μια ενέργεια που κρίναμε αξιόλογη,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

«Πρέπει να σας πω και κάτι ακόμα.»

«Τι;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Η Αμάντα Πολύεργη είναι εδώ, στη Β' Κατωρίγια. Φιλοξενούμενή μου.» Και τους εξήγησε τι είχε συμβεί, πώς την είχε αιχμαλωτίσει όταν εκείνη είχε προσπαθήσει να απομακρυνθεί από τη Φιλήκοη με αεροσκάφος.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις μαζί της;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Αναρωτιέμαι αν μήπως θα μπορούσα να την ανταλλάξω.»

«Να την ανταλλάξεις;»

«Να τη δώσω στον Βόρκεραμ-Βορ για να μου δώσει πίσω την αδελφή μου, Ορσίλια-Αλντ, την οποία κρατά αιχμάλωτη.»

Η Κορίνα χαμογέλασε. «Ακόμα ένα εξαιρετικό σχέδιο, Βάρνελ.» Πραγματικά, της άρεσε πολύ αυτός ο αριστοκράτης. Λιγότερο από τον Κάδμο, βέβαια, τον οποίο είχε δημιουργήσει η ίδια, αλλά, και πάλι, πολύ.

«Σ'ευχαριστώ, Κορίνα,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Ελπίζω να λειτουργήσει καλά όπως και το προηγούμενο.»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ θεωρεί την Πολύεργη σύμμαχό του· δε νομίζω να την εγκαταλείψει.»

Ο Βάρνελ ένευσε. «Σ'αυτό ποντάρω κι εγώ.» Και ρώτησε: «Ο δικός σας αγώνας στην Α' Κατωρίγια πώς πηγαίνει; Πριν από μερικές ώρες άκουσα κάτι πράγματα που... δεν ήταν καλά.»

Ο Κάδμος τού απάντησε προτού η Κορίνα προλάβει να μιλήσει. Του είπε για την επίθεση της Φοίβης, για τον θάνατο της Καρζένθα-Σολ και του Άλβερακ, και για την υποχώρηση των δυνάμεών τους από την Ατμοφόρο. Του εξήγησε, επίσης, πως για τις απανωτές νίκες του Βόρκεραμ-Βορ ευθυνόταν σε μεγάλο βαθμό η παρουσία των Εκτρωμάτων της Μιράντας. Ο Διόφαντος δεν ήταν πια ζωντανός· η Μιράντα τον είχε σκοτώσει, φέρνοντας μαζί δικά της εξωδιαστασιακά πλοκαμοφόρα τέρατα. Είχε δεκατέσσερα τώρα, αν δεν έκαναν λάθος. Η Καρζένθα, προτού σκοτωθεί, είχε καταφέρει να θάψει μερικά κάτω από τόνους

γκρεμισμένων οικοδομημάτων, αλλά οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ τα είχαν ξεθάψει απ'ό,τι φαινόταν. Και οι καινούργιες προσπάθειες του Ζιλμόρου να τα ξαναθάψει είχαν αποτύχει παταγωδώς.

«Του Ζιλμόρου; Αυτός ο άθλιος Σκοταδιστής είναι που τώρα διοικεί το στράτευμα;»

«Όχι μόνος του, αλλά, ναι, δίνει διαταγές.»

«Ο άνθρωπος είναι επικίνδυνος, Κάδμε! Δεν τον εμπιστεύομαι.»

Η Κορίνα είπε: «Ούτε εμείς τον εμπιστευόμαστε, Βάρνελ. Όμως είναι σύμμαχός μας. Και χρήσιμος σύμμαχος επί του παρόντος. Το βασικό πρόβλημα τώρα δεν είναι ο Ζιλμόρος: είναι πώς θα αδρανοποιήσουμε τα Εκτρώματα της Μιράντας.»

«Εκτός αν τα θάψετε και φροντίσετε να μείνουν θαμμένα, δεν βλέπω τι άλλη λύση μπορεί να υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Αλλά, για να καταφέρετε να τα θάψετε, θα πρέπει να γκρεμίσετε μια ολόκληρη γειτονιά.»

«Αυτό είχε κάνει η Καρζένθα,» είπε ο Κάδμος.

«Η Ατμοφόρος θα έχει υποφέρει τρομερά...» σχολίασε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Η αλήθεια είναι πως τα οικοδομήματά της είναι, γενικά, σμαραλι-ασμένα. Αλλά αυτό είναι το λιγότερο που με απασχολεί τώρα.»

Η Κορίνα είπε: «Ο άλλος τρόπος να νικήσουμε τα Εκτρώματα είναι να πάρουμε τον έλεγχό τους από τη Μιράντα.»

«Και πώς μπορεί να γίνει αυτό;» ρώτησε ο Βάρνελ.

«Δεν ξέρω ακόμα. Το σκέφτομαι.»

Και όταν η κουβέντα τους με τον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας και Α' Ανωρίγιας Συνοικίας τελείωσε, η Κορίνα συνέχισε να το σκέφτεται, και μια ιδέα ήρθε στο μυαλό της. Μέχρι στιγμής αναρωτιόταν πώς να διώξει τις ενέργειες της Διπλωμένης Γης μέσα από τη Μιράντα, ή πώς να τις μπλοκάρει μόνιμα κάπως. Αλλά αυτό ίσως να μην ήταν εφικτό. Επομένως, όφειλε ν'ακολουθήσει τον δεύτερο καλύτερο δρόμο. Και απορούσε που δεν το είχε διανοηθεί ως τώρα! Έπρεπε να καταστρέψει – ή, ακόμα καλύτερα, να κλέψει – την επικοινωνιακή συσκευή που ο Χέρκεγμοξ είχε φτιάξει για τη Μιράντα.

Όχι πως αυτό θα ήταν εύκολο. Όμως σίγουρα θα ήταν ευκολότερο απ'το να διώξει τις ενέργειες της Διπλωμένης Γης μέσα από την Αδελφή της, ή να τη φυλακίσει ξανά.

Πιάνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, κάλεσε τη Τζέσικα. Εκείνη δεν απάντησε αμέσως αλλά τελικά η φωνή της ακούστηκε:

«...Ναι;» Ήταν ξέπνοη. Τι έκανε; Έτρεχε;

«Εγώ είμαι, Αδελφή μου. Πρέπει να μιλήσουμε. Από κοντά.»

«Τώρα;»

«Επείγει.»

«Αυτή τη στιγμή τα πόδια μου είναι λιγάκι απασχολημένα,» γέλασε η Τζέσικα. Και μια άλλη φωνή ακούστηκε από δίπλα της: «Ποιος είναι γαμώ τα παπάρια του Κρόνου τέτοια ώρα;» Ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, τον αναγνώρισε η Κορίνα.

«Σήκω και έλα,» είπε στη Τζέσικα. «Είμαι μαζί με τον Κάδμο-»

«Κάνετε τίποτα που έχει πλάκα, τουλάχιστον;» γέλασε εκείνη.

«Δεν αστειεύομαι, Αδελφή μου! Πρέπει να μιλήσουμε. Τώρα.»

«Δεν είμαι λακές σου, Κορίνα! Να πας να γα-!»

«Το θέμα αφορά τη Μιράντα. Νομίζω ότι βρήκα τρόπο να της κλέψουμε τα Εκτρώματα.»

«Σοβαρά;» Η Κορίνα το ήξερε ότι αυτό θα τραβούσε την προσοχή της. Η Τζέσικα μισούσε τη Μιράντα.

«Ναι. Έλα.»

«Καλά. Σε λίγο.»

«Περιμένω.»

Η Τζέσικα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Στην Επιγεγραμμένη δεν άργησαν να φτάσουν τα νέα για την πτώση του καθεστώτος της Φιλήκης, για τον καινούργιο Πολιτάρχη της, και για την εξαφάνιση – και πιθανή αιχμαλωσία – της Αμάντας Πολύεργης. Το μοναδικό τηλεοπτικό κανάλι της Επιγεγραμμένης, το *Μάτι του Κρόνου*, τα ανέφερε όλα, και οι Νομάδες των Δρόμων τα άκουσαν από τους τηλεοπτικούς τους δέκτες. Το ίδιο και ο Όρπεκαλ-Λάντι, που βρισκόταν ανάμεσά τους μαζί με την οικογένειά του, τους σωματοφύλακές του, και κάποιους από τους πολιτικούς υποστηρικτές του από τη Β' Κατωρίγια.

«Από το κακό στο χειρότερο!» σχολίασε, και σύντομα βγήκε από τη σκηνή του. Η Μπριζίτ, η σύζυγός του, τον ακολούθησε έξω, ενώ τα παιδιά τους έμειναν μέσα, παίζοντας ένα επιτραπέζιο παιχνίδι που τους είχαν δώσει οι Νομάδες.

«Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε η Μπριζίτ.

«Να μιλήσω με την Εύνοια.»

Τη συνάντησαν έξω απ'τη σκηνή της, όπου στεκόταν μαζί με τον Κοντό Φριτς, τη Σορέτα, τον Θόρινταλ, τον Ράνελακ (τον σαμάνο που αποκαλούσαν και *Σκέλεθρο*, όπως είχε ακούσει ο Όρπεκαλ), τη Τζουλιάννα (μια ιέρεια του Κρόνου που, για κάποιο λόγο, της άρεσε να τριγουρίζει σαν αλήτισσα, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Όρπεκαλ, παραξενεμένος μ'αυτήν), και τον Ρίμναλ.

«Εύνοια,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Έμαθες για τη Φιλήκη;»

«Αυτό συζητούσαμε τώρα, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι.» Παρότι εκείνος της μιλούσε στον ενικό πλέον, η Εύνοια ποτέ δεν του μιλούσε στον ενικό και πάντα τον αποκαλούσε *κύριε*. Ωστόσο δεν του έμοιαζε απόμακρη. Αν μη τι άλλο, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, την αισθανόταν σαν πολύ κοντινό του πρόσωπο. Σαν αδελφή του, σχεδόν! Λες και την ήξερε από χρόνια.

«Φοβάμαι για τους πρόσφυγες από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία,» είπε ο Όρπεκαλ. «Φοβάμαι τι μπορεί να τους συνέβη, με τέτοιο πόλεμο εκεί.»

«Το κατανοώ,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Δυστυχώς, όμως, δεν έχω απάντηση να σας δώσω. Ελπίζω μόνο για το καλύτερο.»

«Η Αμάντα Πολύεργη σίγουρα θα ξέρει περισσότερα. Είναι όντως αιχμάλωτη;»

«Ούτε αυτό το γνωρίζω.»

«Και... δεν μπορείς να το μάθεις;»

Η Εύνοια χαμογέλασε φιλικά. «Δεν έχω τέτοιες δυνάμεις, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Αυτή τη στιγμή, ό,τι ξέρετε ξέρω. Ό,τι ακούσαμε όλοι από το *Μάτι του Κρόνου*.»

«Και ούτε στην Α' Κατωρίγια γνωρίζουμε ακριβώς τι γίνεται...» είπε ο Θόρινταλ, με κάποια ανησυχία στην όψη του, καθώς είχε τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και τα μακριά κόκκινα μαλλιά του αναδεύονταν στον ψυχρό άνεμο του σούρουπου.

«Στον Ευγενή,» του απάντησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «ο Βόρκεραμ-Βορ νίκησε. Όλοι το λένε. Προχωρά βόρεια τώρα.»

«Ναι, αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα.» Ο σαμάνος εξακολουθούσε να μοιάζει ανήσυχος. «Ο πόλεμος είναι επικίνδυνη και άσχημη υπόθεση.»

«Ο πόλεμος,» τόνισε ο Όρπεκαλ, «είναι *απαραίτητος* αν θέλουμε να ανακτήσουμε τους δρόμους μας και να δώσουμε τέλος σ'αυτό τον φρενοβλαβή εγκληματία, τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!»

Τα βλέμματα που του έριξαν οι Νομάδες μαρτυρούσαν ότι δεν συμφωνούσαν μαζί του. Μόνο το βλέμμα της Εύνοιας εξακολουθούσε να του φαίνεται φιλικό, αν και ακόμα κι εκεί ο Όρπεκαλ νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάποια διαφωνία. Αυτοί οι Νομάδες των Δρόμων δεν καταλάβαιναν – δεν καταλάβαιναν τίποτα! Δεν είχαν χάσει τη συνοικία τους, τα σπίτια τους. Δεν *μπορούσαν* να τα χάσουν. Ήταν πλανόδιοι, και τους άρεσε έτσι. Ανώμαλοι, ίσως. Τέλος πάντων.

Εκείνο που ενοχλούσε περισσότερο τον Όρπεκαλ-Λάντι ήταν πως νόμιζε ότι – αν δεν έκανε λάθος – έδειχναν κάποια *συμπάθεια* προς τον Αλυσοδεμένο Ποιητή! Ο Κοντός Φριτς τού είχε πει πως ο Ανθοτέχνης τούς είχε προσφέρει βοήθεια στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, όταν η Β' Κατωρίγια τούς είχε πρώτα φυλακίσει και μετά διώξει. Ο Ποιητής τούς είχε δώσει ακόμα και λεφτά για να συνεχίσουν τις περιπλανήσεις τους, προτού η Εύνοια τούς ξαναβρεί ώστε όλα να επιστρέψουν στον κανονικό τους ρυθμό – σχετικά· γιατί τα πράγματα είχαν, ούτως ή άλλως, αλλάξει πολύ.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν μπορούσε να τους καταλάβει. Είχαν τελείως δικό τους τρόπο σκέψης. *Παρανοϊκό* τρόπο σκέψης, μα τον Κρόνο!

Ωστόσο, όφειλε να παραδεχτεί πως η φιλοξενία τους στον καταυλισμό ήταν ευχάριστη, και τα παιδιά του τους συμπαθούσαν. Τους άρεσαν τα κόλπα τους και αυτά που τους έδειχναν. *Οι άνθρωποι είναι τσίρκο, έτσι κι αλλιώς!*

Η Εύνοια είπε, επί του παρόντος, σαν για να αποφορτίσει το κλίμα: «Ο Βόρκεραμ-Βορ είμαι σίγουρη πως ξέρει τι πρέπει να κάνει, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Και για τη Φιλήκη; Για τους γνωστούς και τους συγγενείς και τους συμπατριώτες μου που βρίσκονταν εκεί;»

«Εύχομαι να είχαν καλή τύχη. Δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο.»

«Πρέπει να μάθω περισσότερα! Πρέπει να τους βρω, αν έχουν φύγει από τη Φιλήκοη. Πρέπει να μάθω πού είναι.»

Ο Ρίμναλ τον κοίταξε συνοφρυωμένος. «Ζητάς, δηλαδή, να πάμε στη Φιλήκοη μαζί σου; Ή στις συνοικίες γύρω της;»

Η Εύνοια μίλησε πριν από τον Όρπεκαλ: «Αυτό, έτσι κι αλλιώς, δεν μπορούμε να το κάνουμε τώρα, Ρίμναλ. Και» – στράφηκε στον Όρπεκαλ-Λάντι – «ούτε θα πρότεινα εσείς να το κάνετε. Θα ήταν επικίνδυνο.»

«Ναι,» ένευσε εκείνος. Δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Αλλά αισθανόταν ανήσυχος. Πολύ ανήσυχος. *Πρέπει να μιλήσω με τον Βόρκεραμ, σκέφτηκε. Σύντομα.*

/52\

Εχθροί κυνηγάνε τη Μιράντα και τον Αλέξανδρο, κι εκείνη διακρίνει πως δεν θέλουν αυτούς, κάτι θέλουν να κλέψουν· μια καπναποθήκη καταστρέφεται· η Κορίνα αναζητά την εφευρετική διάνοια μιας μάγισσας· και οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας αναστατώνονται από μια απρόσμενη ανατροπή στους εμπόλεμους δρόμους της Ανατολικής.

Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν με το ξημέρωμα. Ο Σελασφόρος Χορονίκης έβλεπε πως νικούσε και δεν σκόπευε να καθυστερήσει περισσότερο απ'όσο ήταν απαραίτητο. Σκόπευε να διώξει τις δυνάμεις του Αλυσσοδεμένου Ποιητή και από την Ανατολική, να τους στείλει πίσω στην κατακτημένη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ, φυσικά, πολεμούσαν στο πλευρό των Α' Κατωρίγιων, και οι Φίλοι της Μιράντας τούς βοηθούσαν. Η ίδια περιφερόταν πίσω από τις συμπλοκές, μέσα στο εξάτροχο φορτηγό της, μαζί με τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης. Γιατί φοβόταν ότι οι εχθροί τους θα προσπαθούσαν πάλι να θάψουν τα μηχανικά όντα, ή κάπως αλλιώς να τα βγάλουν από τη μέση.

Η προσοχή της ήταν τόσο πολύ εστιασμένη στους Φίλους και στο αστικό πεδίο αντίκρου της, καθώς οδηγούσε από τη μια εμπόλεμη γειτονιά στην άλλη, που παραλίγο να μην το αντιληφτεί όταν κίνδυνος έρχονταν προς το μέρος της. Κυρίως, η διαίσθησή της ήταν που την προειδοποίησε, όχι τα πολεοσημάδια.

Η Μιράντα έστριψε απότομα αριστερά–

«Τι κάνεις;» αναφώνησε ο Αλέξανδρος–

Μια έκρηξη έγινε στα δεξιά τους, ανατινάζοντας το πλακόστρωτο.

Η Μιράντα είδε από τον καθρέφτη της δίκυκλα να πλησιάζουν από τα νώτα του εξάτροχου φορτηγού. Το καθένα το καβαλούσαν δύο άτομα: αυτός που ήταν μπροστά οδηγούσε, ο άλλος κρατούσε μακρύ όπλο και σημάδευε πάνω από τον ώμο του πρώτου. Η Μιράντα έστριψε ξανά, προσπαθώντας να τους αποφύγει. Αλλά τα πολεοσημάδια

ήταν περίεργα: της έλεγαν ότι οι εχθροί δεν είχαν σκοπό τον θάνατό της, και... και κάτι άλλο που δεν μπορούσε να καταλάβει ακόμα τι ακριβώς ήταν. *Τι συμβαίνει εδώ;*

Οι αναβάτες των δίκυκλων εξαπέλυαν ηχητικές ριπές, όχι σφαίρες. Το όχημα της Μιράντας δονήθηκε, τα μετάλλά του έτριξαν, και τα τζάμια του επίσης. Καμία βολή όμως δεν το είχε χτυπήσει ευθέως, και όλες από την πίσω μεριά. Η Μιράντα κι ο Αλέξανδρος δεν είχαν ακόμα κινδυνέψει.

«Γαμήσου!» γρύλισε ο τελευταίος, με το πιστόλι του στο χέρι. «Είναι σα νάρχονται συγκεκριμένα για εμάς – συγκεκριμένα για ένα φανερά άοπλο φορτηγό! Και μας χτυπάνε με ηχητικά όπλα *μόνο*· δεν έχω ακούσει ούτε έναν πυροβολισμό ακόμα, Μιράντα. Κάτι δεν πάει καλά. Ποιοι θα ξόδευαν τόση ενέργεια για να κυνηγήσουν ένα άοπλο φορτηγό ενώ μερικές δεκάδες μέτρα απόσταση από εδώ γίνονται πολεμικές συγκρούσεις;»

Μόνο μία εξήγηση υπήρχε, φυσικά. «Κάποιοι που ξέρουν ποιοι είναι μέσα στο φορτηγό,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Έχουμε την ίδια ιδέα, λοιπόν.» Ο Αλέξανδρος έβγαλε προς στιγμή το χέρι του από το ανοιχτό παράθυρο δίπλα του και πυροβόλησε προς τα πίσω. Η ριπή του αστόχησε για λίγο τον οδηγό ενός δίκυκλου, κι ο Αλέξανδρος κρύφτηκε ξανά γιατί είδε ένα από τα ηχητικά τουφέκια να τον σημαδεύει.

Η Μιράντα τώρα διάβαζε στα πολεοσημάδια για «ληστεία», για «επιθυμία κλοπής». Αλλά αποκλείεται αυτοί πίσω τους να ήταν τυχαίοι ληστές. Ήταν, αναμφίβολα, άνθρωποι του Αλυσοδομένου Ποιητή που είχαν περάσει μέσα από τις συμπλοκές για να τους κυνηγήσουν. *Ξέροντας ότι εγώ κι ο Αλέξανδρος είμαστε μέσα στο φορτηγό. Ή, τουλάχιστον, εγώ.*

Πρέπει νάναι σχέδιο της Κορίνας. Ή της Τζέσικας. Ή και των δύο. Αυτές πρέπει να μας εντόπισαν, παρατηρώντας την Πόλη. Έτσι εξηγείται που οι εχθροί δεν προσπαθούν να μας σκοτώσουν. Δε με θέλουν νεκρή οι Αδελφές μου.

Η Μιράντα είδε ξαφνικά ένα τετράκυκλο όχημα να στρίβει μια γωνία για να βγει μπροστά της. Είχε επάνω του ηχητικό κανόνι – και εξαπέλυσε μια ριπή.

Η Μιράντα έστριψε, και το ηχητικό κύμα χτύπησε μόνο τη δεξιά πλευρά του φορτηγού της, ξεκινώντας λίγο πιο πίσω από τον Αλέξανδρο, ο οποίος αισθάνθηκε το σώμα του να τραντάζεται, παρ'όλ' αυτά, και ήταν σίγουρος πως το τζάμι του παραθύρου δίπλα του θα είχε σπάσει αν δεν ήταν κατεβασμένο τελείως. Στην πισινή μεριά του οχήματος όλα τα τζάμια διαλύθηκαν. Οι έξι τροχοί του έτριζαν δαιμονισμένα καθώς τα μέταλλά τους τρίβονταν πάνω στο πλακόστρωτο.

Τα δίκυκλα – μισή ντουζίνα στο σύνολό τους – ακολούθησαν το φορτηγό και, επειδή η Μιράντα είχε αναγκαστεί να κόψει ταχύτητα για να στρίψει, βρέθηκαν τώρα πιο κοντά του. Το χτύπησαν ξανά με τα ηχητικά τους όπλα. Μέταλλα σύριζαν και κουδούνιζαν. Το μπροστινό τζάμι θρυμματίστηκε. Ο Αλέξανδρος αισθανόταν το σώμα του άσχημα κλονισμένο, έβλεπε λάμψεις μπροστά στα μάτια του, άκουγε ένα έντονο βούισμα. Αλλά έβγαλε το πιστόλι του από το παράθυρο και πυροβόλησε ξανά: κι αυτή τη φορά χτύπησε έναν οδηγό δίκυκλου, στέλνοντας το όχημα να κοπανήσει σ'έναν τοίχο.

Η Μιράντα, νιώθοντας κι εκείνη κλονισμένη από τις ηχητικές ριπές, κρατούσε με δυσκολία σταθερό το τιμόνι του φορτηγού. Και καταλάβαινε ότι τώρα δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα δίκυκλα. Ήταν αδύνατον. Βρίσκονταν γύρω της, και το όχημά της ήταν πιο αργό από τα δικά τους.

Έστριψε κοφτά, οδηγώντας καταπάνω σε δύο από τα μικρότερα οχήματα. Οι οδηγοί τους πανικοβλήθηκαν, προσπάθησαν να την αποφύγουν, μα δεν τα κατάφεραν: το εξάτροχο φορτηγό χτύπησε τα δίκυκλα παρασέρνοντάς τα μαζί του, κοπανώντας τελικά επάνω σ'έναν τοίχο, συνθλίβοντας αυτά και τους καβαλάρηδές τους. Ο τοίχος γκρεμίστηκε, και το μισό φορτηγό βρέθηκε στο εσωτερικό μιας αποθήκης καπνού.

Η Μιράντα είπε: «Κατέβα!» Κι όταν είδε ότι ο Αλέξανδρος δεν την είχε ακούσει – δεν πρέπει ν'άκουγε καλά ύστερα από τις ηχητικές ριπές – τον άρπαξε από το μανίκι του πανωφοριού του και τον τράβηξε. Κλότσησε την πόρτα πλάι της και βγήκαν κι οι δύο από το σταματημένο όχημα, παραπατώντας ανάμεσα σε κιβώτια που περιείχαν καπνά, βλέποντας από το φως που έμπαινε από δύο μακρόστενα παράθυρα ψηλά στους τοίχους της αποθήκης και από το φως που έμπαινε από το

άνοιγμα που το φορτηγό είχε δημιουργήσει. Η Μιράντα πήγε γρήγορα προς τα εκεί όπου, μέσω των πολεοσημαδιών, διέκρινε ότι υπήρχε περισσότερη ασφάλεια, έχοντας το χέρι της ακόμα γαντζωμένο πάνω στο πανωφόρι του Αλέξανδρου.

Κρύφτηκαν πίσω από μερικά κιβώτια.

Οι εχθροί τους δεν τους είχαν ακολουθήσει αμέσως· τώρα, όμως, φάνηκαν να μπαίνουν στην αποθήκη, πεζοί, περνώντας από τα συντρίμια του τοίχου. Ήταν έξι, φορώντας κράνη και αλεξίσφαιρες πανοπλίες, κρατώντας τουφέκια και πιστόλια, που όλα έμοιαζαν ηχητικά, κρίνοντας από το κωνικό σχήμα που είχαν οι κάννες τους.

Η Μιράντα ψιθύρισε σ'αφτί του Αλέξανδρου (ελπίζοντας πως έτσι, τουλάχιστον, θα την άκουγε· δεν νόμιζε ότι είχε κουφαθεί τελείως, ούτε μόνιμα): «Δε μας θέλουν νεκρούς. Θέλουν να κλέψουν.»

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει συνοφρυωμένος και μίλησε χαμηλόφωνα (υπολογίζοντας εγκεφαλικά την ένταση της φωνής του, γιατί δεν εμπιστευόταν τ'αφτιά του με τόσο βουητό μέσα τους): «Να κλέψουν τι, γαμώτο;»

«Δεν είμαι σίγουρη.» Και πρόσθεσε: «Μείνε εδώ.»

Η Μιράντα κινήθηκε αθόρυβα και κρυφά ανάμεσα στα κιβώτια, και, καθώς οι έξι εχθροί είχαν κυκλώσει τη μπροστινή μεριά του φορτηγού και κοίταζαν μέσα, τους όρμησε χρησιμοποιώντας την τέχνη της Γατομαχίας.

Πήδησε πάνω σ'ένα κιβώτιο και από εκεί προς έναν από τους άντρες, κλοτσώντας το κρανοφόρο κεφάλι του («η ιπτάμενη κλοτσιά της γάτας»), σωριάζοντάς τον στο πάτωμα, και πέφτοντας κι εκείνη αλλά χωρίς να μείνει ακίνητη: ενώ ακόμα βρισκόταν γονατισμένη στο ένα γόνατο, γρονθοκόπησε έναν άλλο στα μαλακά («το χαμηλό χτύπημα της γάτας»), κάνοντάς τον να διπλωθεί, ρίχνοντας το τουφέκι του, βογκώντας· και, στη συνέχεια, η Μιράντα έκανε τούμπα στο έδαφος και κλότσησε, επανειλημμένα, γρήγορα και δυνατά, τα πόδια μιας γυναίκας («η τρικλοποδιά της αγριόγατας»), σωριάζοντάς την κι αυτήν.

Τρεις από τους εχθρούς της ήταν, έτσι, πεσμένοι όταν σηκώθηκε ξανά στο ένα γόνατο τραβώντας το πιστόλι της και πυροβολώντας έναν από τους όρθιους στο στήθος.

Αμέσως τα όπλα των δύο τελευταίων στράφηκαν καταπάνω της: ένα ηχητικό πιστόλι κι έναν ηχητικό τουφέκι–

Πυροβολισμός, κι αυτός με το τουφέκι σωριάστηκε. Ο Αλέξανδρος είχε μείνει στη θέση του, αλλά όχι και αμέτοχος.

Η Μιράντα κύλησε στο πάτωμα ενώ ο άντρας με το πιστόλι εξαπέλυε μια ηχητική ριπή, αστοχώντας την. Η Θυγατέρα τον πυροβόλησε στα πόδια, ρίχνοντάς τον κάτω· και μετά σηκώθηκε καθώς η διαίσθησή της την προειδοποιούσε για κίνδυνο.

Από τον διαλυμένο τοίχο έρχονταν κι άλλοι μαχητές, καταφανώς συμμορίτες. Και κάποιοι έμπαιναν και μες στο σταματημένο φορτηγό, από την πίσω μεριά του που ήταν έξω από την αποθήκη. Η Μιράντα τούς πυροβόλησε κι έτρεξε, πηδώντας ανάμεσα στα κιβώτια. Δυο ριπές την ακολούθησαν – πυροβολισμοί – σπάζοντας ξύλα, τινάζοντας καπνά.

«Μην τη σκοτώσετε!» φώναξε μια γυναίκα. «Μην τη σκοτώσετε, είπαμε!»

Η Τζέσικα, σκέφτηκε η Μιράντα, αναγνωρίζοντας τον ήχο της φωνής της Αδελφής της παρά το κουδούνισμα που είχε ακόμα μες σ'αφτιά της ύστερα από τις ηχητικές ριπές. *Το ήξερα ότι αυτές οι καριόλες το είχαν κανονίσει!*

Η μορφή της Τζέσικας φάνηκε, σκιερή, μέσα από τα χαλάσματα του τοίχου, ενώ ολοένα και περισσότεροι συμμορίτες συγκεντρώνονταν στην αποθήκη. Και, από τα παράθυρα του φορτηγού, που τα τζάμια τους ήταν διαλυμένα, η Μιράντα είδε μια κουκουλοφόρο φιγούρα να περιφέρεται, κοιτάζοντας... ψάχνοντας... ενώ κι άλλοι συμμορίτες βρίσκονταν κοντά της, με όπλα στα χέρια.

Τι ψάχνει; Τα πολεοσημάδια μιλούσαν στη Μιράντα για κλοπή ξανά. Για επιθυμία απόκτησης.

«Φύγε, Μιράντα!» φώναξε η Τζέσικα, και πυροβόλησε τυχαία μες στην αποθήκη με το πιστόλι της. «Φύγε, προτού αλλάξουμε γνώμη! Ξέρω πού είσαι, Μιράντα! Ξέρω πού είειειεισαιαιαι – χα-χα-χα-χα-χα!» Και τυχαίοι πυροβολισμοί ξανά.

Η Μιράντα κινήθηκε πίσω κι ανάμεσα από τα κιβώτια, κρυμμένη στις πυκνές σκιές της καπναποθήκης, πλησιάζοντας πάλι τον Αλέξανδρο, πιάνοντάς τον από το πανωφόρι του και γνέφοντάς του να την

ακολουθήσει. Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση· ήρθε πίσω της, ξέροντας πως η Θυγατέρα διέκρινε πράγματα αόρατα γι'αυτόν.

«Γιατί μας αφήνουν να φύγουμε;» της ψιθύρισε.

«Κάτι θέλουν. Αυτή που φώναζε ήταν η Τζέσικα. Την άκουσες;» Μιλούσε κοντά στ'αφτί του.

«Δεν έχω κουφαθεί τελείως ακόμα.»

Η φωνή της Τζέσικας ξανά – «Φύγε, Μιράντα! Φύγε όσο προλαβαίνεις – χα-χα-χα-χα-χα-χα!» – και πυροβολισμοί, προς το ταβάνι και προς τυχαίες κατευθύνσεις.

«Τι σκατά μπορεί να θέλουν;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, καθώς η Μιράντα σταματούσε πίσω από μερικά κιβώτια στην άλλη άκρη της αποθήκης αλλά σε τέτοιο σημείο που, κοιτάζοντας ανάμεσά τους, μπορούσες να δεις τι γινόταν στο εξάτροχο φορτηγό και γύρω του.

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ,» αποκρίθηκε η Μιράντα, βλέποντας τώρα την κουκουλοφόρο φιγούρα να βγαίνει από την πόρτα του οδηγού – και μην αμφιβάλλοντας ότι ήταν η Κορίνα. Ποιος άλλος να ήταν;

Και τι κρατούσε στα χέρια της;

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε η Μιράντα. *Έπρεπε να τόχα σκεφτεί!*

«Η επικοινωνιακή συσκευή του πολεοπλάστη!» σύριξε ο Αλέξανδρος, κοιτάζοντας κι εκείνος ανάμεσα από τα κιβώτια.

«Θέλουν να διακόψουν την επικοινωνία μου με τους Φίλους.»

«Πρέπει να την πάρουμε πίσω, Μιράντα – τώρα!»

«Μην-»

Το γέλιο της Τζέσικας αντήχησε γι'ακόμα μια φορά μες στην αποθήκη καθώς φώναζε «Καπνίστε κι ένα τσιγάρο για μένα, Μιράντα!» και πετούσε μια πυροβομβίδα ανάμεσα στα κιβώτια. Τα οποία αμέσως άρπαξαν φωτιά, και τα καπνά επίσης.

Η Τζέσικα, ακόμα γελώντας, πέταξε άλλη μια πυροβομβίδα. «Κι ένα δεύτερο τσιγάρο, επίσης! Χα-χα-χα-χα-χα-χα!...»

Περισσότερες φωτιές.

Η Μιράντα είδε την κουκουλοφόρο φιγούρα – την Κορίνα – να πλησιάζει τη Τζέσικα και να της λέει κάτι, έντονα.

Ο Αλέξανδρος είπε: «Πάμε να φύγουμε! Αυτό το μέρος σύντομα θα γίνει φούρνος!» Το ένα μετά το άλλο, τα κιβώτια με τα καπνά άρπαζαν

φωτιά: καπνός γέμιζε τον χώρο, μαζί με διάφορες μυρωδιές, περισσότερο και λιγότερο αρωματικές.

Η Μιράντα οδήγησε τον Αλέξανδρο προς την έξοδο της αποθήκης, και δεν δυσκολεύτηκαν να φτάσουν εκεί· η φωτιά δεν ήταν ακόμα τόσο εξαπλωμένη, φυσικά. Η πόρτα όμως ήταν κλειδωμένη με μια μεγάλη και βαριά κλειδαριά.

Ο Αλέξανδρος καταράστηκε, και ύψωσε το πιστόλι του.

Η Μιράντα τού το κατέβασε. «Ψύχραιμα,» είπε. Και άγγιξε, με τα δύο χέρια, τη μεγάλη κλειδαριά, υποτονθορύζοντας τα λόγια για ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Στέλνοντας το μυαλό της μέσα στον μηχανισμό, σκαλίζοντάς τον με τη νόσή της...

...αναγκάζοντάς τον να κινηθεί:

κλικ... κλακ, κλικ – κλακ.

Η κλειδαριά άνοιξε. Η Μιράντα άρπαξε το ένα από τα δύο χερούλια της μεγάλης πόρτας και τράβηξε το δεξί της φύλλο.

Μαζί με τον Αλέξανδρο βγήκε τρέχοντας από την καπναποθήκη που φλεγόταν πίσω τους.

«Γιατί δεν προσπάθησαν να μας αιχμαλωτίσουν;» τη ρώτησε όταν, λαχανιασμένοι, είχαν σταματήσει σε μια στάση δημόσιων επιβατηγών οχημάτων.

«Το ήξεραν ότι αυτό δεν θα ήταν και τόσο εύκολο,» αποκρίθηκε η Μιράντα, λιγότερο λαχανιασμένη από εκείνον.

«Μας είχαν στο χέρι σχεδόν.» Ο Αλέξανδρος κάθισε σε μια από τις θέσεις της στάσης.

«Σχεδόν,» τόνισε η Μιράντα. «Δε θα τις άφηνα να μας πιάσουν. Είχαμε ολόκληρη αποθήκη ανάμεσα στους λακέδες τους και σ'εμάς.»

«Ήταν και η Κορίνα μαζί;»

Η Μιράντα ένευσε. «Αυτή πήρε τη συσκευή μέσα απ'το φορτηγό.»

«Και τώρα τι θα γίνει, χωρίς τη συσκευή; Μπορεί να μας φτιάξει άλλη το περίεργο τερατάκι; Στην Τεχνοθήκη, απ'ό,τι θυμάμαι, ήταν ολόκληρη διαδικασία, και οι Νομάδες έπρεπε να του φέρουν ένα σωρό πράγματα που ζητούσε.»

«Και νομίζεις ότι εδώ, στην Ανατολική της Α' Κατωρίγιας, θα έχει πρόβλημα;»

«Χμμ· μάλλον όχι.»

«Το θέμα είναι να βρούμε τον Χέρκεγμοξ και να τον κάνουμε να ενδι-
αφερθεί.»

«Δεν ξέρεις πού είναι;»

«Αυτή τη στιγμή, όχι.»

«Μπορείς, όμως, να επικοινωνήσεις με τους Φίλους και χωρίς τη συ-
σκευή, δεν μπορείς;»

«Ναι, αλλά μόνο πολύ γενικά. Δεν έχω τη δυνατότητα να τους μιλή-
σω για συγκεκριμένα πράγματα. Νεύματα μονάχα μπορώ να τους κά-
νω. Και φαίνεται να καταλαβαίνουν και κάποια από τα σφυρίγματά
μου. Όμως αυτό δεν το έχω ψάξει όσο θα έπρεπε – εξαιτίας της συ-
σκευής του Χέρκεγμοξ. Αν δεν την είχα, θα είχα προσπαθήσει να βρω
πώς μπορώ να επικοινωνήσω καλύτερα μαζί τους μέσω σφυριγμά-
των.»

Ο Αλέξανδρος την πίστευε ότι αυτό ήταν εφικτό να γίνει: την είχε
ακούσει να βγάζει κάτι πολύ περίεργους ήχους από τα χείλη της και
από τον λαιμό της. Λες και το σώμα της ήταν μουσικό όργανο, μα την
Ατελράνδη!

«Και τι μπορείς να κάνεις τώρα μ'αυτό το μαραφέτι, Κορί-
να;» ρώτησε η Τζέσικα, καθισμένη μέσα στο ευέλικτο τετράκυκλο ό-
χημα, πλάι στην Αδελφή της που οδηγούσε. «Μπορείς να τα προστά-
ξεις; Μπορείς να τα βάλεις να επιτεθούν στους μαχητές του Χορονίκη
και του Βόρκεραμ-Βορ;» γέλασε. Ο Αστρομάτης πετούσε πάνω από το
όχημα, ακολουθώντας το· η Τζέσικα έβλεπε τη σκιά του κάθε τόσο,
στα τζάμια του οχήματος, στα μέταλλά του. Ιαχές μάχης, κρότοι, και
εκρήξεις ακούγονταν από δρόμους που δεν βρίσκονταν περισσότερο
από μισό χιλιόμετρο απόσταση.

Η Κορίνα αποκρίθηκε: «Σου εξήγησα: δεν ξέρω πώς να χρησιμοποιώ
την επικοινωνιακή συσκευή. Δεν ξέρω τι ακριβώς σημαίνει το κάθε
σύμβολο επάνω στα πλήκτρα της.»

Η Τζέσικα τα κοίταξε, καθώς η συσκευή ήταν στα γόνατά της. Τα ι-
δεογράμματα, πράγματι, δεν έβγαζαν κανένα νόημα. Ούτε είχε ποτέ
της ξαναδεί τίποτα παρόμοιο. Τι να πεις; Πολεοπλάστης την είχε φτιά-
ξει!

«Γιατί δεν παρακολούθησες πιο προσεχτικά τη Μιράντα, όσο είχες το φυλαχτό;»

«Με το φυλαχτό δεν μπορούσα να παρακολουθώ τα πάντα, Αδελφή μου!» είπε η Κορίνα. «Ήταν και πράγματα στα οποία δεν είχα τη δυνατότητα να εστιαστώ όπως θα ήθελα, ή δεν προλάβαινα.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Σκέψου πώς είναι να κολυμπάς μέσα στη Μεγάλη Θάλασσα όταν είναι ανταριασμένη.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Ενδιαφέρουσα ιδέα, Κορίνα!»

«Κάτι τέτοιο έκανα όταν χρησιμοποιούσα το φυλαχτό.»

«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω!»

Η Κορίνα αναστέναξε. «Άσ' το... Το θέμα είναι πως δεν γνωρίζω τι σημαίνουν τα σύμβολα επάνω στα πλήκτρα, άρα δεν μπορώ να προστάξω τα Εκτρώματα να κάνουν τίποτα συγκεκριμένο. Επιπλέον, η συσκευή δεν λειτουργεί έτσι ακριβώς. Δεν τα προστάζει. Απλά σου δίνει τη δυνατότητα να επικοινωνήσεις μαζί τους.»

«Μας είναι, δηλαδή, τελείως άχρηστη; Να τη σπάσουμε, καλύτερα, μην τυχόν και η καταραμένη καταφέρει κάπως να την ξαναπάρει στα χέρια της;»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Έχω μια πιο έξυπνη ιδέα.»

«Με τρομάζεις, Αδελφή μου!» γέλασε η Τζέσικα.

Η Κορίνα έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τη Μορτένκα'μορ. «Είσαι εκεί που σε θέλω;» τη ρώτησε.

«Ναι, Κορίνα, σε περιμένω,» απάντησε η μάγισσα από το μεγάφωνο. Και η Τζέσικα μπορούσε να την ακούσει, εκτός από την Κορίνα.

«Έρχομαι.»

«Περιμένω,» επανέλαβε η Μορτένκα.

Η Κορίνα έκλεισε τον πομπό.

Η Τζέσικα γέλασε. «Αυτή η χαζή σε φοβάται, είμαι σίγουρη!»

«Αυτή η 'χαζή' είναι πολύ πιο ευφυής από εσένα, Τζέσικα,» είπε η Κορίνα, σχεδόν αδιάφορα, καθώς συνέχιζε να οδηγεί με προσοχή, αποφεύγοντας τις άγριες πολεμικές συγκρούσεις στους δρόμους της Ανατολικής, κατευθυνόμενη προς τις πρώτες γραμμές των μαχητών του Αλυσοδεμένου Ποιητή με σκοπό να περάσει από πίσω τους.

«Μη με προσβάλλεις, Αδελφή μου,» είπε η Τζέσικα, λοξοκοιτάζοντάς την.

«Δεν σε προσβάλλω.»

Η Κορίνα, πατώντας πλήκτρα στον πομπό της, έστειλε ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα, και μετά πλησίασε έναν δρόμο φρουρούμενο από μαχητές του Κάδμου, οι οποίοι – ειδοποιημένοι από το σήμα – δεν χτύπησαν το όχημά της και του έκαναν χώρο για να περάσει, ανοίγοντας οδοφράγματα. Η Κορίνα οδήγησε, με μειωμένη ταχύτητα, ανάμεσά τους· βρέθηκε πίσω από τις γραμμές τους και αύξησε την ταχύτητά της ξανά.

Έφτασε στην αρχή μιας ράμπας που τυλιγόταν γύρω από μια ψηλή πολυκατοικία σαν πελώριο φίδι. Ανέβασε το όχημά της εκεί και συνέχισε ν'ανεβαίνει ώσπου κατέληξε στον έκτο όροφο και σταμάτησε σ'έναν προσωρινό χώρο στάθμευσης οχημάτων.

«Εδώ μάς περιμένει η χαζή;» ρώτησε η Τζέσικα καθώς έβγαιναν από το τετράκυκλο. Ύψωσε το χέρι της και ο Αστρομάτης ήρθε να πιαστεί στον πήχη της. Την επικοινωνιακή συσκευή του πολεοπλάστη την είχε σε μια δερμάτινη τσάντα, κρεμασμένη από τον άλλο ώμο της.

Η Κορίνα τής την πήρε και την πέρασε στον δικό της ώμο. Δεν απάντησε στην ερώτηση της σχετικά με τη «χαζή». *Η Τζέσικα είναι ανόητη σαν κακομαθημένη καριόλα δεκαπέντε χρονών*, σκέφτηκε, και βάδισε προς μια πόρτα.

Η Αδελφή της την ακολούθησε, ταΐζοντας το πουλί της σπόρους από τη χούφτα της.

Η Κορίνα άνοιξε την πόρτα και μπήκαν σ'έναν διάδρομο με περισσότερες πόρτες δεξιά κι αριστερά κι ένα γυάλινο παράθυρο στο βάθος, που το μισό του γυαλί ήταν σπασμένο – από καμιά αδέσποτη ριπή, αναμφίβολα. Δεν υπήρχαν οικοδομήματα πλέον που να μην έχουν έστω και λίγες ζημιές στην Ανατολική. Είχε γίνει πόλεμος ήδη μία φορά σε τούτη την περιφέρεια της Α' Κατωρίγιας, και τώρα γινόταν και δεύτερη φορά. Οι κάτοικοι που ακόμα είχαν τα κότσια να μένουν εδώ, καλά κρυμμένοι και αμπαρωμένοι, έτρεμαν. Η Κορίνα το διάβαζε σ'όλα τα σημάδια της Πόλης. Φόβος και ταραχή, και μεγάλη ανησυχία για το μέλλον.

Ο Βόρκεραμ-Bor και η Μιράντα έφταιγαν για όλα! Τα πράγματα θα είχαν αρχίσει να ανασυγκροτούνται εδώ αν αυτοί δεν είχαν έρθει από τα νότια για να ενισχύσουν τους πολεμιστές του Χορονίκη.

Η Κορίνα άνοιξε μια πόρτα στα δεξιά και, μαζί με τη Τζέσικα, μπήκε σ'ένα εγκαταλειμμένο διαμέρισμα, στο σαλόνι του οποίου τους περίμενε η Μορτένκα'μορ, μόνη, καπνίζοντας ένα τσιγάρο καθώς βημάτιζε.

«Τι θέλεις να κάνω, Κορίνα;» ρώτησε, νευρικά.

«Σου είπα, δεν είναι τίποτα το σπουδαίο,» αποκρίθηκε εκείνη, απορώντας με τον φόβο που επιδείκνυε η μάγισσα. *Τόσο πολύ την τρομάζω; Όχι πως αυτό δεν μπορούσε να φανεί χρήσιμο...*

Η Κορίνα ακούμπησε τη δερμάτινη τσάντα πάνω στο τραπέζι και έβγαλε από μέσα την επικοινωνιακή συσκευή. Εξήγησε στη Μορτένκα τι ήταν και τη ρώτησε αν γινόταν να συνδέσουν το μηχάνημα με μεγαλύτερα ηχεία, ώστε οι ήχοι που παρήγε να ακούγονται δυνατότερα και σε μεγαλύτερη εμβέλεια.

«Για να μπορείς να μιλήσεις με όλα τα Εκτρώματα συγχρόνως;» θέλησε να μάθει η μάγισσα.

«Σου είπα ότι δεν μπορώ να επικοινωνήσω μαζί τους, Μορτένκα. Δεν γνωρίζω τα σύμβολα. Σκοπός μου είναι να τους προκαλέσω σύγχυση πατώντας τυχαία κουμπιά, ώστε ν'αρχίσουν να επιτίθενται και στους μαχητές των εχθρών μας.»

«Μα, πώς το ξέρεις ότι θα συμβεί αυτό;»

«Δεν το ξέρω, αλλά θα το προσπαθήσω. Απ'ό,τι έχω καταλάβει, τα Εκτρώματα είναι... ασταθείς προσωπικότητες. Ακολουθούν τη Μιράντα απλά και μόνο επειδή έχει ένα είδος ενέργειας μέσα της το οποίο αναγνωρίζουν – ένα είδος εσωτερικής ενέργειας από τη διάστασή τους. Αν δεν ήταν η Μιράντα, θα περιφέρονταν στη Ρελκάμνια προκαλώντας τυχαίες καταστροφές, νομίζω. Επομένως, δεν μπορεί νάναι και πολύ δύσκολο να τους προκαλέσεις σύγχυση, αν βρεις τον σωστό τρόπο. Και ίσως αυτή η συσκευή» – την άγγιξε πάνω στο τραπέζι – «να είναι ο σωστός τρόπος.

»Μπορείς να τη συνδέσεις με μεγάλα και ισχυρά ηχεία, Μορτένκα;»

Η μάγισσα πλησίασε το μηχάνημα. Το κοίταξε από κοντά. «Από εδώ ενεργοποιείται;»

«Νομίζω.»

Η Μορτένκας'μορ κατέβασε τον διακόπτη και η συσκευή άναψε. «Ναι, από εδώ ενεργοποιείται.» Πάτησε ένα κουμπί, και ένας παράξενος ήχος βγήκε από τα ηχεία της συσκευής. Πάτησε ένα άλλο κουμπί: ακόμα ένας ήχος βγήκε από τα ηχεία. «Χμμ... Σε τι χρειάζεται η οθόνη;»

«Δεν ξέρω.»

Ορισμένα σύμβολα είχαν τώρα παρουσιαστεί εκεί. «Δεν καταλαβαίνω τι γράφει, πάντως.»

«Δε νομίζω ότι έχει μεγάλη σημασία,» είπε η Κορίνα.

Η Μορτένκας'μορ, αγγίζοντας το μηχάνημα με το ένα χέρι, μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι και, για μερικές στιγμές, έμεινε ακίνητη, με τα μάτια μισόκλειστα, σαν ένα μέρος του μυαλού της να είχε πέσει σε ύπνο. Ύστερα βλεφάρισε και, απομακρύνοντας το χέρι της από το μηχάνημα, είπε: «Πρέπει, λογικά, να μπορώ να το συνδέσω με μεγαλύτερα ηχεία. Πόσο μεγάλα θέλεις να είναι, Κορίνα;»

«Όσο πιο μεγάλα τόσο το καλύτερο.»

«Θα πρέπει να τα βρεις, και θα πρέπει να μου φέρεις και κάποια άλλα κομμάτια που θα σου ζητήσω.»

«Θα έχεις ό,τι χρειάζεσαι.»

«Θα κάνω και κάποιες μικρές αλλαγές στο μηχάνημα.»

«Τι αλλαγές;»

«Εδώ,» η Μορτένκα έδειξε, «αν δεν κάνω λάθος, θα χρειαστεί να τοποθετήσω μια υποδοχή για καλωδιακή σύνδεση με τα ηχεία.»

«Αυτό μόνο;»

«Ναι.»

Η Μιράντα δεν είχε πρόβλημα να εντοπίσει, μέσω των πολεοσημαδιών, ένα εγκαταλειμμένο όχημα. Βρισκόταν στο πλάι ενός από τους δρόμους που είχαν πρόσφατα γνωρίσει πολεμικές συγκρούσεις. Ένα τετράκυκλο με μέτρια θωράκιση και μικρό, κατεστραμμένο κανόνι στην οροφή. Ένα από τα οχήματα του στρατού από τη Ρόδα.

Ο δρόμος φλεγόταν και κάπνιζε καθώς η Μιράντα πλησίαζε το όχημα και ο Αλέξανδρος την ακολούθησε κοιτάζοντας τριγύρω, με το πιστόλι του στο χέρι, έτοιμος να πυροβολήσει, έτοιμος ν'αποφύγει τις ριπές εχθρών.

«Μην ανησυχείς,» του είχε πει πριν από λίγο η Θυγατέρα της Πόλης: «ο δρόμος είναι άδειος.» Αλλά εκείνος δεν μπορούσε να νιώσει βέβαιος γι' αυτό: πίσω από τους καπνούς και τις φλόγες τού φαινόταν πως οτιδήποτε πιθανώς να κρυβόταν.

Έφτασαν κοντά στο όχημα. Οι πισινές πόρτες του ήταν ανοιχτές, το ίδιο και η μία από τις μπροστινές – αυτή του συνοδηγού. Ο οδηγός ήταν ακόμα καθισμένος στη θέση του, νεκρός, με αίματα στο κεφάλι, να κυλάνε μέσα από το κράνος του. Το εμπρόσθιο τζάμι είχε τρυπήσει, αλλά δεν είχε καταστραφεί τελείως παρότι ήταν γεμάτο ρωγμές.

Η Μιράντα μπήκε στο όχημα από μια από τις πίσω πόρτες: μετά, άνοιξε αυτή του οδηγού και τον έσπρωξε έξω. Ο Αλέξανδρος μπήκε από την πόρτα του συνοδηγού. Το εσωτερικό του οχήματος βρωμούσε θάνατο.

«Αμφιβάλλω ότι θα λειτουργεί,» είπε ο Πανιστόριος. «Για να το άφησαν–»

«Λειτουργεί,» επέμεινε η Μιράντα, και πάτησε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε τη μηχανή. Ένα έντονο μούγκρισμα ακούστηκε – και η μηχανή έσβησε πάλι.

«Σ'το είπα...»

Η Μιράντα πίεσε ξανά τον διακόπτη, επίμονα, κι αυτή τη φορά η μηχανή άναψε και έμεινε αναμμένη. «Ορίστε. Λειτουργεί.» Πάτησε το πετάλι και, κρατώντας το τιμόνι, ξεκίνησε το όχημα, οδηγώντας το ανάμεσα από τις φλόγες και μέσα από τους καπνούς.

«Πάμε να δούμε τι γίνεται με τους Φίλους,» είπε. «Η θέλεις να σε αφήσω κάπου, πρώτα; Να σε πάω στο όχημα του Βόρκεραμ;»

«Όχι. Θα μείνω μαζί σου.»

Η Μιράντα τον λοξοκοίταξε, υπομειδώντας. «Μου έχετε γίνει κολλισίδα, κύριε Πανιστόριε.»

«Έτσι είμαι εγώ, περίεργος.»

Η Μιράντα, ακολουθώντας την καθοδήγηση των σημαδιών της Πόλης, έφτασε σε μια γειτονιά όπου πέντε Φίλοι προκαλούσαν πανωλεθρία στις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Τίποτα το ασυνήθιστο δεν της φαινόταν να συμβαίνει, ούτε τίποτα το ύποπτο να προετοιμάζεται. Έτσι, οδήγησε το όχημά της αλλού: σε μια λεωφόρο όπου τέσσερις Φίλοι είχαν μόλις τρέψει σε φυγή τρεις συμμορίες, και πολλά

σμπαραλιασμένα οχήματα γέμιζαν τον πλατύ δρόμο, ενώ ένα πεσμένο ελικόπτερο φλεγόταν πάνω σε μια γέφυρα. Ούτε εδώ τής έμοιαζε να προετοιμάζεται κάτι το ύποπτο.

Οδήγησε το όχημά της στους τελευταίους πέντε Φίλους, και τους είδε να αντιμετωπίζουν άρματα μάχης, με κάποια ελάχιστη υποστήριξη από τους μαχητές του Βόρκεραμ-Bor και του Χορονίκη. Ένα ενεργειακό κανόνι βρισκόταν σε λειτουργία από τη μεριά των δυνάμεων του Ποιητή, προσπαθώντας να χτυπήσει τους Φίλους, αλλά εκείνοι δεν φαινόταν να έχουν ιδιαίτερο πρόβλημα. Περνούσαν μέσα από εκρήξεις, καπνούς, και καταιγισμούς από ριπές και χτυπούσαν τα βαριά θωρακισμένα άρματα με τα ενεργειακά δηλητήρια των πλοκαμιών τους, φθείροντας τα μέταλλα. Τώρα η Μιράντα είδε έναν Φίλο να εισβάλλει σ'ένα από τα μεγάλα οχήματα από την τρύπα που εκείνος κι άλλος ένας είχαν δημιουργήσει. Οι μαχητές στο εσωτερικό του άρματος ήταν αναμφίβολα καταδικασμένοι.

Η Μιράντα δεν διέκρινε πουθενά τίποτα το ύποπτο, γι'ακόμα μια φορά.

«Τι συμπέρασμα έβγαλες;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος καθώς έφευγαν από τους εμπόλεμους δρόμους. «Εγώ δεν είδα κάτι που να με κάνει ν'ανησυχήσω.»

«Ούτε εγώ. Κι αυτό με ανησυχεί.»

«Δε μ'αρέσει η λογική του παραλόγου.»

«Η Κορίνα μάλλον ετοιμάζει κάτι που δεν μπορούμε να προβλέψουμε.»

«Ή ίσως να μην ετοιμάζει τίποτα, Μιράντα. Ίσως να ήθελε να σου κλέψει τη συσκευή και μόνο.»

«Αποκλείεται.» Αισθανόταν σίγουρη γι'αυτό. Σίγουρη.

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε, οι δυνάμεις του Βόρκεραμ-Bor και του Σελασφόρου Χορονίκη είχαν προχωρήσει ως τα μέσα της Ανατολικής, διώχνοντας τους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή από τον έναν δρόμο μετά τον άλλο. Η βοήθεια των Φίλων της Μιράντας ήταν, φυσικά, το μεγάλο τους πλεονέκτημα, καθώς και το γεγονός ότι η Καρζένθα-Σολ δεν ζούσε πλέον και κανείς δεν είχε επιχειρήσει να θάψει ξανά τα μηχανικά όντα.

Αλλά τώρα οι Φίλοι συνάντησαν ένα άλλο εμπόδιο. Πέντε από αυτούς βρίσκονταν σε μια διασταύρωση, χτυπώντας τις δυνάμεις του Αλυσοδομένου Ποιητή που προσπαθούσαν να κρατήσουν το μέρος υπό τον έλεγχό τους. Οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ και του Σελασφόρου Χορονίκη ήταν λίγο πιο πίσω, περιμένοντας ο χώρος ν'ανοίξει για να περάσουν, ενώ έριχναν ριπές από απόσταση και δέχονταν και κάποιες ριπές από τους εχθρούς τους. Ξαφνικά, παράξενοι ήχοι άρχισαν ν'αντηχούν από κάποιο σημείο που οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας δεν μπορούσαν να δουν – κρυμμένο, μάλλον, πίσω από τα οικοδομήματα. Οι ήχοι έμοιαζαν με μουσική, ίσως, αλλά τέτοιου είδους μουσική κανείς τους δεν είχε ξανακούει. Τι συνέβαινε; Ήταν κάποια μορφή ηχητικής επίθεσης; Δεν αισθάνονταν, όμως, να τους βλάπτει με κανέναν τρόπο... Ρώτησαν έναν μάγο που ήταν μαζί τους, και ούτε εκείνος ήξερε. «Καμιά βλάβη σε ισχυρό ηχοσύστημα, ίσως,» υπέθεσε.

Αλλά μετά πρόσεξαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τους Φίλους. Τα μηχανικά όντα έδειχναν αποπροσανατολισμένα. Είχαν πάψει να κινούνται, είχαν πάψει να χτυπάνε τους εχθρούς. Τα φωτάκια τους αναβόσβηναν σπασμωδικά, μελωδίες έβγαιναν από μέσα τους – παρόμοιες ίσως μ'αυτές που αντηχούσαν δυνατά. Ύστερα, οι Φίλοι άρχισαν να πηγαίνουν από δω κι από κει, μοιάζοντας εκνευρισμένοι – αν οι μηχανές μπορούσαν να είναι εκνευρισμένες. Δύο απ'αυτούς χτυπούσαν τώρα ο ένας τον άλλο, με τα πλοκάμια τους – ενέργειες τινάζονταν, ενεργειακά μέταλλα στραφτάλιζαν έντονα. Ένας τρίτος Φίλος στεκόταν παραδίπλα, κουνώντας τα δικά του πλοκάμια στον αέρα, βγάζοντας ήχους, αναβοσβήνοντας τα φωτάκια του, σαν να τους φώναζε να σταματήσουν.

Οι άλλοι δύο Φίλοι στράφηκαν εναντίον των μαχητών του Βόρκεραμ-Βορ και του Σελασφόρου Χορονίκη, χτυπώντας τους καταστροφικά.

Πανικός επικράτησε.

Οι μηχανικοί δαίμονες είχαν τρελαθεί! Οι παράξενοι ήχοι τούς είχαν τρελάνει!

Σύντομα, οι δύο Φίλοι που κοπανιόνταν αναμεταξύ τους έπαψαν να παλεύουν και στράφηκαν εναντίον των ανθρώπων, μαζί με τον τρίτο που πριν στεκόταν κοντά τους μοιάζοντας να τους φωνάζει να σταμα-

τήσουν. Χτύπησαν τους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή και, μετά, τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ και του Χορονίκη και, μετά, πάλι τους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Οι άλλοι δύο Φίλοι, εν τω μεταξύ, συνέχιζαν να κυνηγάνε τους υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας οι οποίοι υποχωρούσαν.

Και οι πέντε Φίλοι ήταν, τώρα, σε κατάσταση ανεξέλεγκτη.

Η Κορίνα και η Τζέσικα τούς έβλεπαν από ένα παράθυρο στον δέκατο όροφο μιας πολυκατοικίας. Πίσω από τις θυγατέρες στεκόταν η Μορτένκ'μορ, με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος. Η Τζέσικα είχε μπροστά της την επικοινωνιακή συσκευή και πατούσε τυχαία πλήκτρα. Από την άκρη της συσκευής, από την υποδοχή που είχε τοποθετήσει εκεί η Μορτένκ'μορ, ξεκινούσε ένα καλώδιο που έβγαине από το παράθυρο και πήγαινε στα πελώρια ηχεία που βρίσκονταν πάνω στο μπαλκόνι μιας άλλης πολυκατοικίας παραδίπλα, στον έκτο όροφο, κρυμμένα από το μέρος όπου γίνονταν οι συμπλοκές σ'εκείνη τη διασταύρωση.

Η Τζέσικα γελούσε. «Αυτό έχει πλάκα, Αδελφή μου! Έχει πλάκα!»

«Είσαι ικανοποιημένη, Κορίνα;» ρώτησε η Μορτένκ'μορ.

«Πολύ,» αποκρίθηκε εκείνη, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τη μάγισσα. Ένα αχνό μειδίαμα ήταν στα μαυροβαμμένα χείλη της. «Δε νομίζω ότι χρειάζεται να συνεχίσουμε τη δουλειά μας εδώ,» πρόσθεσε. «Πάμε να τρελάνουμε και τα υπόλοιπα Εκτρώματα.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Ναι!» είπε. «Πάμε!» ενώ ακόμα πατούσε κουμπιά, παράγοντας παράξενους ήχους που έβγαιναν τρομερά μεγεθυμένοι από τα πελώρια ηχεία.

Η Κορίνα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της για να κανονίσει τη μεταφορά του εξοπλισμού με τον Σκυφτό Στίβεν, τον αρχηγό των Ξεπεσμένων Ιερών. Οι δικοί του συμμορίτες ήταν που είχαν στήσει τα ηχεία σ'εκείνο το μπαλκόνι και είχαν τραβήξει το καλώδιο ως εδώ.

/53\

Οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας υποχωρούν, εχθροί έρχονται από ένα άνοιγμα, ο Βόρκεραμ-Βορ προσπαθεί να στοχεύσει έναν σκοτεινό αρχηγό, όλεθρος πλησιάζει από ψηλά, φως και συντρίμμια, ενώ η Μιράντα αναζητά συγχυσμένους Φίλους, και η Κορίνα κι η Τζέσικα συνεχίζουν να χρησιμοποιούν το καινούργιο τους όπλο· η Ολντράθα βλέπει θάνατο – άμεσο θάνατο – και ξέρει πως μονάχα ένας δρόμος υπάρχει για να τον αποτρέψει.

Βρισκόμενος μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, που τώρα είχε μορφή ερπυστριοφόρου, ο Βόρκεραμ-Βορ είδε ανησυχητικές κινήσεις από το παράθυρο: Κάποιοι μαχητές του, καθώς και άλλοι υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας, έρχονταν από μια μεριά που, λογικά, δεν θα έπρεπε να έρχονται. Υποχωρούσαν. Μέσα σε οχήματα και πεζοί.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...;» μουρμούρισε ο Μάικλ Παγοθραύστης, που οδηγούσε το ερπυστριοφόρο, έχοντας κι αυτός δει τους μαχητές που υποχωρούσαν.

Προτού ο Βόρκεραμ προλάβει να κάνει καμιά τηλεπικοινωνιακή κλήση, η φωνή του Ρίντιλακ-Κονχ ήρθε από το σύστημα του μεταβαλλόμενου οχήματος:

«Αρχηγέ; Μ'ακούς, αρχηγέ;»

«Ναι, Αρχοντομαχητή. Εδώ είμαι. Γιατί υποχωρείτε; Τι αντίστ-;»

«Οι Φίλοι είναι εκτός ελέγχου. Γύρισαν και μας χτύπησαν. Χτυπούσαν και τους εχθρούς συγχρόνως, νομίζω, αλλά χτυπούσαν κι εμάς!»

Οι φόβοι της Μιράντας φαίνεται πως είχαν γίνει πραγματικότητα, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. «Γιατί, Ρίντιλακ; Συνέβη κάτι;»

«Δεν είμαι σίγουρος τι ακριβώς, αρχηγέ, αλλά... ίσως να έφταιγαν κάτι παράξενοι ήχοι που ακούγονταν.»

«Παράξενοι ήχοι;»

«Δεν έχω ιδέα τι μπορεί να ήταν. Δεν ήταν, πάντως, ηχητική επίθεση. Ίσως να ήταν κάτι που επηρέαζε μόνο τους Φίλους.»

Ο Βόρκεραμ-Bor στράφηκε να κοιτάξει την Ολντράθα και τη Νορέλτα-Bor, οι οποίες στέκονταν κοντά του μες στο ερπυστριοφόρο. Κι οι δύο κούνησαν τα κεφάλια αρνητικά. Δεν γνώριζαν τι συνέβαινε.

«Μόνο η Μιράντα ίσως να ξέρει,» είπε η Νορέλτα.

Αλλά ο Βόρκεραμ δεν πρόλαβε να την καλέσει, γιατί τότε εχθρικά οχήματα και πεζοί μαχητές ήρθαν από μια απρόσμενη μεριά. Πρέπει να είχαν βρει άνοιγμα τώρα, με ό,τι είχε συμβεί, με το χάος που είχε δημιουργηθεί. Και πλησίαζαν, πυροβολώντας.

Ο Βόρκεραμ-Bor πρόσταξε τους πολεμιστές του να τους αντιμετωπίσουν, βλέποντας ολόκληρη ορδή να έρχεται καταπάνω τους από δρόμους και γέφυρες.

Η Μιράντα διέκρινε μια αλλαγή στα πολεοσημάδια, και την ακολούθησε επειδή είχε μια άσχημη αίσθηση γι' αυτήν. Οδήγησε το όχημά της κάτω από μια γέφυρα, επάνω στην οποία διεξάγονταν πολεμικές συγκρούσεις, και έφτασε σύντομα σ' έναν εγκαταλειμμένο δρόμο όπου κάτι... *παράξενο* γινόταν:

Δύο Φίλοι χτυπούσαν τον τοίχο μιας πολυκατοικίας με τα πλοκάμια τους, φθείροντας ολοένα και περισσότερο τις πέτρες με τα ενεργειακά τους δηλητήρια.

«Τι σκατά κάνουν εκεί;» απόρησε ο Αλέξανδρος. «Είναι κανέννας εχθρός μέσα;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω.» Τα σημάδια της Πόλης, τουλάχιστον, δεν της αποκάλυπταν τίποτα τέτοιο.

«Τι κάνουν, τότε;»

«Δεν ξέρω. Είναι περίεργο.» Είχε ήδη σταματήσει το όχημά της στη μέση του άδειου δρόμου, και τώρα άνοιξε την πόρτα της και βγήκε, κάνοντας νόημα στον Αλέξανδρο να μείνει μέσα. Εκείνος υπάκουσε.

Η Μιράντα έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα από τα χείλη της, χρησιμοποιώντας το αναπνευστικό της σύστημα σαν μουσικό όργανο.

Οι Φίλοι έπαψαν να χτυπάνε τον τοίχο (όπου είχε αρχίσει ν' ανοίγει μια τρύπα) και στράφηκαν στο μέρος της. Παρότι δεν είχαν ακριβώς προστινή και πισινή μεριά έτσι σφαιρικά όπως ήταν τα μηχανικά, ενεργομεταλλικά σώματά τους, η Μιράντα μπορούσε να καταλάβει ότι

τώρα είχαν στρέψει την προσοχή τους επάνω της. Κούνησαν τα πλοκάμια τους σαν για να τη χαιρετήσουν. Ξεκίνησαν να την πλησιάζουν.

Εκείνη έμεινε ακίνητη, παρατηρώντας τους Φίλους. *Τι ακριβώς συμβαίνει εδώ;* αναρωτήθηκε, και καταράστηκε την Κορίνα και τη Τζέσικα που της είχαν κλέψει την επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ. Οι Φίλοι έβγαζαν μελωδικούς ήχους, τώρα, που η Μιράντα δεν μπορούσε να κατανοήσει τι μήνυμα ήθελαν να μεταδώσουν.

Τα μηχανικά όντα στάθηκαν μπροστά της, συνεχίζοντας να βγάζουν ήχους.

Η Μιράντα τούς έγενεψε να την ακολουθήσουν. Μπήκε στο όχημά της και πάτησε το πετάλι.

Από τον καθρέφτη τούς είδε να έρχονται πίσω της, τρέχοντας πάνω στα πλοκάμια τους.

«Τι συνέβαινε, τελικά;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Δεν ξέρω. Δεν κατάλ-» Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνιζε. Η Μιράντα τον τράβηξε μέσα από τα ρούχα της. Η Νορέλτα-Βορ ήταν, είδε από τη μικρή οθόνη του. Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Νορέλτα;»

«Πού είσαι, Μιράντα; Οι Φίλοι είναι εκτός ελέγχου. Επιτίθενται στους μαχητές μας!»

«Τι;»

«Κάτι έχουν πάθει. Ο Ρίντιλακ-Κονχ λέει πως χτυπάνε και τους δικούς μας και του Ποιητή. Κάτι έχει γίνει.»

«Πού βρίσκεστε, Νορέλτα;»

Η Νορέλτα-Βορ τής είπε, αλλά πρόσθεσε: «Οι Φίλοι όμως δεν είναι κοντά μας – ευτυχώς. Εδώ τώρα γίνονται συγκρούσεις. Οι μαχητές του Ποιητή έχουν πλησιάσει – πολλοί – πάρα πολλοί. Πρέπει να βρήκαν κάποιο άνοιγμα ύστερα απ'ότι συνέβη με τους Φίλους.» Και, πράγματι, εκρήξεις και κρότοι αντηχούσαν μέσα από τον πομπό.

«Θα ερευνήσω για να δω τι έπαθαν οι Φίλοι, Νορέλτα. Αν έχεις οποιαδήποτε άλλη πληροφορία, κάλεσέ με αμέσως.»

«Εντάξει,» είπε η Αδελφή της, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Αυτό ήταν, λοιπόν,» παρατήρησε ο Αλέξανδρος, που κι εκείνος είχε ακούσει τα λόγια της Νορέλτα-Βορ από το megάφωνο του πομπού.

«Βρίσκονται εκτός ελέγχου. Γι' αυτό χτυπούσαν τον τοίχο. Όμως βλέποντάς σε, Μιράντα, συνήλθαν, νομίζω.»

«Κι εγώ το ίδιο εύχομαι.»

«Η Κορίνα τούς αποπροσανατόλισε κάπως; Με την επικοινωνιακή συσκευή του πολεοπλάστη;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» μόρφασε η Μιράντα. «Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορεί καν να γίνει αυτό.»

Και ακολούθησε τα πολεοσημάδια ξανά, προσπαθώντας να καθοδηγηθεί στους υπόλοιπους Φίλους που είχαν εξαγριωθεί.

«Αυτός είναι, ο γαμημένος,» παρατήρησε ο Ζιλμόρος, βλέποντας το μεγάλο ερπυστριοφόρο μέσα από το τετράκυκλο όχημά του. «Ο Βόρκεραμ-Βορ. Και το έχει επισκευάσει. Τώρα θα τον λιώσουμε!» Πιάνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του πρόσταξε να επιτεθούν στο ερπυστριοφόρο από γύρω, να το διαλύσουν. Ο Κίρκος οδηγούσε το όχημα του Ζιλμόρου με προσοχή, ενώ άλλοι Σκοταδιστές χρησιμοποιούσαν τα δίδυμα πυροβόλα του για να εξαπολύουν οβίδες καταπάνω στο εχθρικό άρμα.

Μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, ο Βόρκεραμ-Βορ είδε πώς κινούνταν οι εχθροί και κατάλαβε τι σχεδίαζαν προτού η Νορέλτα πει: «Προσπαθούν να μας κυκλώσουν, Βόρκεραμ»· και η Ολντράθα: «Προσπαθούν να μας παγιδέψουν και να μας καταστρέψουν.»

«Δε θα το βρουν τόσο εύκολο,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ετοίμασε την ενεργοβολίδα, Μάικλ.»

Ο Παγοθραύστης κατέβασε ένα διακόπτη, και ενέργεια άρχισε να συγκεντρώνεται στη μπροστινή μεριά του ερπυστριοφόρου, ανάμεσα στα κυρτά του κέρατα, τρίζοντας και σπινθηροβολώντας. «Αυτό, σίγουρα, θα τους ταρακουνήσει λιγάκι.»

Εν τω μεταξύ, ο Ζαχαρίας ο Πικρός και η Φρίντα Άνταλμιρ χρησιμοποιούσαν τα υπόλοιπα οπλικά συστήματα του άρματος για να χτυπάνε τους εχθρούς με οβίδες και φωτιά. Δίκυκλα ανατινάζονταν, τετράκυκλα πυρπολούνταν. Αλλά οι αντίπαλοί τους ήταν πολυάριθμοι, και συνέχιζαν να τους βάλλουν αδυσώπητα. Οι ριπές τους αντηχούσαν σαν χαλάζι πάνω στα βαριά μέταλλα της θωράκισης του ερπυστριο-

φόρου, και τουλάχιστον δύο ρουκέτες το είχαν χτυπήσει ήδη, τραντάζοντάς το δυνατά.

«Ευτυχώς τώρα δεν χρησιμοποιούν όπλα εσωτερικών δονήσεων,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, που θυμόταν τι είχε συμβεί όταν, πρόσφατα, τους είχαν κυνηγήσει με παρόμοιο τρόπο, κατακλύζοντάς τους. Εκείνη η φορά ήταν αναμφίβολα χειρότερη από ετούτη. Όμως ένα από τα οχήματα των εχθρών ήταν το ίδιο, νόμιζε ο Βόρκεραμ, κοιτάζοντάς το συνοφρυωμένος από το παράθυρο.

Αυτό εκεί το πολεμικό τετράκυκλο με τα δύο πυροβόλα. Το οποίο είχε επάνω του το σύμβολο του Αλυσοδεμένου Ποιητή αλλά και ένα άλλο.

«Τι σύμβολο είναι αυτό;»

Η Νορέλτα-Βορ, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του απόμακρου ξαδέρφου της, είπε: «Το σύμβολο των Σκοταδιστών. Και η Πόλη μου λέει πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος 'σκοτεινός αρχηγός'. Ο Ζιλμόρος, μάλλον.»

«Ευκαιρία να τον ξεπαστρέψουμε.» Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του στην κονσόλα του οχήματος και είδε ότι η ενεργοβολίδα ήταν σχεδόν έτοιμη. Περίμενε λίγο ακόμα, ενώ γύρω του πολεμικό χάος επικρατούσε, καθώς οι δυνάμεις του συγκρούονταν με τις δυνάμεις του Ποιητή και ο Ζιλμόρος προσπαθούσε να κυκλώσει και να καταστρέψει το μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών.

«Η θωράκισή μας έχει αρχίσει να παθαίνει σοβαρές ζημιές, αρχηγέ,» προειδοποίησε ο Λεονάρδος Άνταλμυρ, που παρακολουθούσε τις ενδείξεις. «Οι επισκευές που κάναμε δεν ήταν και τόσο καλές, όπως καταλαβαίνεις – δεν υπήρχε χρόνος – και τώρα–»

«Μάικλ!» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Στρίψε προς εκείνο το όχημα!» Έδειξε το τετράκυκλο του Ζιλμόρου. «Θέλω να το βλέπουμε ευθεία μπροστά μας. Τώρα!» Η ενεργοβολίδα ήταν έτοιμη πλέον: μια σφαιρική μάζα ενέργειας ανάμεσα στα κυρτά εμπρόσθια κέρατα του ερπυστριοφόρου.

Ο Παγοθραύστης έστριψε το όχημα, δυσκίνητο καθώς ήταν με τις ερπύστριές του, και το έφερε σε τέτοια θέση ώστε ν'αντικρίξει το πολεμικό τετράκυκλο με τα δίδυμα κανόνια.

–Ένα ξαφνικό τράνταγμα από την πίσω μεριά! Τα συστήματα αναβόσβησαν προς στιγμή.

«Ρουκέτα, αρχηγέ!» είπε Λεονάρδος.

Οβίδες και σφαίρες συνέχιζαν να χτυπούν το ερπυστριοφόρο από παντού, ενώ οχήματα συμμοριτών έκαναν κύκλους ολόγυρά του, μικρότερα και μεγαλύτερα, βάλλοντας αδιάκοπα – και ορισμένα ανατινάζονταν από τις ριπές του Ζαχαρία και της Φρίντας.

«Αυτό είναι, Μάικλ,» είπε ο Βόρκεραμ-Bor, στενεύοντας τα μάτια καθώς έβαζε το χέρι του πάνω από τη σκανδάλη της ενεργοβολίδας. «Αυτό είναι. Δώσε μου λίγο ακόμα καλύτερη θέση και–»

«Βόρκεραμ!» αναφώνησε η Ολντράθα. «Κίνδυνος από ψηλά! Κάτι έρχεται! Πρέπει να φύγουμε!»

Την ίδια στιγμή, η φωνή του Δράστη Λαοκράτη ακούστηκε από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του άρματος, μέσα από έντονα παράσιτα: «*Ελικόπτερο με ενεργειακό κανόνι από πάνω σου, αρχηγέ! Ελικόπτερο με ενεργειακό*» – μια έκρηξη αντήχησε – «*νόνη!... Πρόσεχε, αρχηγέ!*»

Ο Μάικλ – έχοντας κι εκείνος ακούσει τον πιλότο, φυσικά – έστριψε αμέσως για ν'αποφύγει το ενεργειακό βλήμα που μάλλον θα ερχόταν σύντομα από ψηλά.

Ο Βόρκεραμ πάτησε τη σκανδάλη, και η ενεργοβολίδα εκτοξεύτηκε από τη μπροστινή μεριά του οχήματος. Αλλά το τετράκυκλο του Ζιλμόρου είχε ήδη μετακινηθεί – δεν ήταν σταθερό, δεν ήταν σταματημένο – και οι συσσωρευμένες ενέργειες δεν το χτύπησαν παρά μονάχα στο πλάι ενώ διέλυσαν τελείως τρία δίκυκλα και έκαναν ένα άλλο τετράκυκλο να ανατραπεί, ν'αρπάξει φωτιά, και να ανατιναχτεί, δημιουργώντας άνοιγμα στον κλοιό που είχαν σχηματίσει οι συμμορίτες γύρω από το μεταβαλλόμενο των Εκλεκτών.

«Βόρκεραμ!» φώναξε η Ολντράθα, νιώθοντας μεγάλο κίνδυνο και βλέποντας τον θάνατο παντού στα σημάδια της Πόλης, έξω από το όχημα και μέσα στο όχημα. «*Βόρκεραμ – πάρε μας από δω!*»

Ένα τρομερό τράνταγμα–

Ξαφνικό φως–

Κραυγές, ουρλιαχτά, κατάρες, ήχοι θραύσης–

Τα πάντα αναποδογύριζαν–

«*Ολντράθαααα!*» ούρλιαξε η Νορέλτα-Bor–

Η Ολντράθα αισθάνθηκε το χέρι του Βόρκεραμ να προσπαθεί να την αρπάξει, μάλλον για να την προστατέψει, αλλά δεν τα κατάφερε να πιαστεί επάνω της, καθώς έχανε την ισορροπία της, έπεφτε –
–χτύπησε το κεφάλι της κάπου–
(σκοτάδι)

Η Μιράντα βρήκε ακόμα έναν από τους Φίλους καθώς εκείνος καταδίωκε μερικούς μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή, κάνοντάς τους να υποχωρούν.

Από το πλαϊνό παράθυρο του οχήματός της, του σφύριξε, δυνατά, και το μηχανικό ον στάθηκε και γύρισε προς τη μεριά της. Την αναγνώρισε αμέσως – τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν – από την εσωτερική ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα της, αναμφίβολα.

Η Μιράντα οδήγησε το όχημά της προς τον Φίλο, ενώ κι οι άλλοι δύο βρίσκονταν κοντά της, ακολουθώντας. Του έκανε νόημα να έρθει κι εκείνος μαζί, και ο μοναχικός Φίλος δεν έφερε αντίρρηση. Αγνοώντας τους μαχητές του Ποιητή, που είχαν ήδη απομακρυνθεί πολύ, την ακολούθησε.

Η Μιράντα συνέχισε να ψάχνει, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, ενώ ο Αλέξανδρος, καθισμένος πλάι της, είχε το πιστόλι του οπλισμένο και έτοιμο στο χέρι του. Ευτυχώς, μέχρι στιγμής, δεν είχε χρειαστεί να το χρησιμοποιήσει· η Θυγατέρα απέφευγε όλες τις συμπλοκές και τις φυσικές παγίδες του πολέμου.

Οι Ξεπεσμένοι Ιερείς μετέφεραν τα πελώρια ηχεία πίσω από μια λεωφόρο όπου τέσσερα από τα Εκτρώματα της Μιράντας χτυπούσαν τους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή, διαλύοντας πρόχειρα οχυρωματικά έργα σαν να μην ήταν τίποτα, φθείροντας τα μέταλλα αρμάτων μάχης, κάνοντας ανθρώπους να καίγονται εκ των έσω με το άγγιγμα των πλοκαμιών τους.

Η Κορίνα, η Τζέσικα, και η Μορτένκας'μορ ανέβηκαν σ'ένα δώμα απ'όπου μπορούσαν άνετα να αγναντεύουν τα δρώμενα. Η τελευταία πήρε το πέρασ του μακρύ καλωδίου που της έφερε ο Σκυφτός Στίβεν και έβαλε το βύσμα του στην ειδική θύρα που είχε η ίδια τοποθετήσει στην άκρη της επικοινωνιακής συσκευής του πολεοπλάστη. Ύστερα,

άλλαξε τη μπαταρία της συσκευής, γιατί ήταν σχεδόν τελειωμένη μετά από την προηγούμενη χρήση.

«Όλα έτοιμα, μάγισσα;» ρώτησε ανυπόμονα η Τζέσικα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μορτένκα'μορ.

Η Τζέσικα γέλασε, και πάτησε πλήκτρα, τυχαία. Δυνατοί ήχοι έβγαιναν από τα πελώρια ηχεία, μελωδικοί και παράξενοι.

Τα Εκτρώματα της Μιράντας είχαν την ίδια αντίδραση όπως και την προηγούμενη φορά. Στην αρχή, φάνηκε να παραξενεύονται, σταματώντας να κινούνται. Έπειτα, φέρονταν με τρόπο απρόβλεπτο, σαν να είχαν τρελαθεί. Επιτίθονταν προς κάθε κατεύθυνση: το ένα εναντίον του άλλου, ή εναντίον των μαχητών του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ή εναντίον των υπέρμαχων της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας που βρίσκονταν λίγο πιο πίσω.

Η Κορίνα είπε: «Αλλά πέντε μένουν ακόμα.»

«Η Μιράντα δεν νομίζεις ότι θα μπορεί να τα φέρει στα συγκαλά τους ξανά;» ρώτησε η Τζέσικα.

«Ίσως και να μπορεί. Πιθανώς να μπορεί. Αλλά τώρα έχουμε ένα όπλο για να τα αντιμετωπίσουμε.»

«Δεν τα στρέφει, όμως, μόνο εναντίον των Α' Κατωρίγιων...»

«Μην τα θες όλα δικά σου, Τζέσικα. Αφού δεν μπορούμε να κάνουμε τα Εκτρώματα υπηρέτες μας, τουλάχιστον δεν θα υπηρετούν ούτε τους εχθρούς μας. Θα είναι κίνδυνος για τους πάντες. Μέχρι που η Μιράντα ν'αποφασίσει να τα αποσύρει, όπως της είχα αρχικά προτείνει.»

Η Ολντράθα άνοιξε τα μάτια της νιώθοντας πόνο. Άκουγε κρότους και κραυγές ολόγυρά της. Έβλεπε σκιερές φιγούρες να τρέχουν δώθε-κειθε· έβλεπε φλόγες να χορεύουν μουγκρίζοντας.

Προσπάθησε ν'ανασηκωθεί, και γρύλισε απ'τον πόνο. Είχε εγκαύματα επάνω της, κατάλαβε. Πολλά εγκαύματα. Είδε τα ρούχα της κουρελιασμένα.

Πού βρισκόταν; Ήταν μέσα σ'έναν μεγάλο δρόμο. Αλλά πριν... πριν...

Γύρω της απλώνονταν συντρίμια. Το μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών είχε σπάσει. Είχε κοπεί στα δύο, μα τον Κρόνο! Εκείνη η ενεργειακή ριπή το είχε κόψει στα δύο. Άνθρωποι ήταν πεσμένοι από

δω κι από κει, κάποιοι νεκροί – τελείως καμένοι – κάποιοι τραυματισμένοι, με εγκαύματα επάνω τους.

Η Νορέλτα ήταν ξαπλωμένη παραδίπλα, ακίνητη· αλλά τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ότι ζούσε, και η Πόλη θα τη θεράπευε. Τα ρούχα της ήταν κατεστραμμένα, το κατάλευκο σώμα της γεμάτο εγκαύματα στην πλάτη, όμως όχι πολύ σοβαρά, ευτυχώς.

Η Ολντράθα συνειδητοποίησε ότι η ενεργειακή ριπή πρέπει να είχε χτυπήσει το όχημα στη μέση περίπου, ή ίσως και λίγο πιο πίσω. Το είχε κόψει στα δύο, το είχε κάνει να ανατραπεί, αλλά αυτοί που βρίσκονταν μπροστά δεν είχαν κινδυνέψει τόσο όσο αυτοί που βρίσκονταν πίσω. (*Η Ζιλκάμα'μορ; Είναι ζωντανή;* Η Ολντράθα φοβόταν ότι μάλλον δεν θα ήταν.) Οι ενεργειακές φιάλες δεν πρέπει να είχαν εκραγεί, καλά προστατευμένες στις θέσεις τους, και ούτε τώρα βρίσκονταν σε άμεσο κίνδυνο έκρηξης· τουλάχιστον, τα σημάδια της Πόλης δεν προειδοποιούσαν για τέτοιο κίνδυνο· το ίδιο και η διαίσθησή της.

Ο Βόρκεραμ;

Η Ολντράθα γύρισε το βλέμμα της από την άλλη, και τον είδε πεσμένο στο πλάι. Και όλα τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν ότι ήταν ετοιμοθάνατος. Η Ολντράθα έβγαλε μια πνιχτή κραυγή· σύρθηκε μες στα συντρίμια, πονώντας από τα εγκαύματα και τα τραύματά της, πλησιάζοντάς τον. Ήταν κι αυτός γεμάτος εγκαύματα και τραύματα.

Έφτασε κοντά του και άπλωσε το χέρι της· έπιασε τον ώμο του και τον γύρισε ανάσκελα, τρέμοντας. Αντίκρισε το πρόσωπό του, άσχημα χτυπημένο, τυλιγμένο στο αίμα. Η δεξιά μεριά του στήθους του ήταν τελείως καμένη. Μέσα στ'αριστερά πλευρά του ένα μέταλλο ήταν μπηγμένο, σαν σπαθί. Το αριστερό του πόδι βρισκόταν σε αφύσικη θέση, κι ένα κόκαλο προεξείχε μέσα από τα ρούχα και τη σάρκα.

Η Ολντράθα κραύγασε, κλαίγοντας.

Ο Βόρκεραμ θα πέθαινε... θα πέθαινε... και η Ολντράθα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον σώσει. Το ήξερε. Το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης. Θάνατος... θάνατος... θάνατος...

Μετά, όμως, θυμήθηκε κάτι που πρόσφατα τής είχε δείξει η Μιράντα: τον Δρόμο της Θεραπείας. Δεν τον είχε χρησιμοποιήσει ποτέ από μόνη της· δεν της είχε χρειαστεί μέχρι στιγμής· όμως είχε δει, πολλές φορές,

την αρχή του. Είχε δει τα σημάδια που αποτελούσαν ξεκίνημά του μέσα στην Πόλη.

Αν οδηγούσε τον Βόρκεραμ στον Δρόμο της Θεραπείας, μαζί της, θα μπορούσε να τον σώσει. Ήταν σίγουρη ότι θα μπορούσε να τον σώσει.

Κατάφερε να σηκωθεί στα γόνατα, ορθώνοντας το σώμα της, και φώναξε: «Βοήθεια! Βοηθήστε με! *Βοηθήστε με!* Ο Βόρκεραμ-Bor είναι εδώ – *βοηθήστε με να τον σώσω!* Βοηθήστε με!»

Γύρω της συγκρούσεις μαίνονταν – πυροβολισμοί, εκρήξεις, πεζοί μαχητές που έτρεχαν από δω κι από κει, οχήματα που κινούνταν.

«*Βοηθήστε με!*»

Κάποιοι πολεμιστές πλησίασαν, ανάμικτοι – της Ευμενίδας Νοράλνω, Εκλεκτοί, μισθοφόροι της Α' Κατωρίγιας, μαχητές της Αμφίνομης – και ανάμεσά τους η Ολντράθα διέκρινε τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, ο οποίος τη ζύγωσε πρώτος, αναφωνώντας: «Κρόνε!» καθώς αντίκρισε τον αιμόφυρτο Βόρκεραμ-Bor.

Η Ολντράθα πιάστηκε στο χέρι του Άβαντα, με τα δύο δικά της, και ορθώθηκε. Εκείνος έστρεψε το βλέμμα του επάνω της. «Μη σηκώνεσαι, μα τον Κρόνο. Είσαι... καμένη, Ολντράθα.»

«Η Πόλη θα με φροντίσει,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα. «Αλλά πρέπει να βοηθήσω τον Βόρκεραμ, *τώρα*, αλλιώς θα πεθάνει. Και μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να τον σώσω, Άβαντα. Πρέπει να μ'εμπιστευτείς. Πρέπει να τους ωθήσεις ν'ακολουθήσουν τις οδηγίες μου» – έριξε ένα βλέμμα στους μαχητές που είχαν συγκεντρωθεί εδώ, μοιάζοντας χαμένοι, μοιάζοντας να μην ξέρουν τι να κάνουν. «Όσο παράξενο κι αν σου φαίνεται αυτό που θα σου ζητήσω, πρέπει να με βοηθήσεις, Άβαντα: σε παρακαλώ.»

«Εντάξει, εντάξει. Τι ακριβώς θέλεις;»

Ένα βήξιμο ακούστηκε πίσω της, και η Ολντράθα στράφηκε για να δει τη Νορέλτα-Bor να σηκώνεται στα χέρια και στα γόνατα, με την πλάτη της γεμάτη εγκαύματα. Ρούχα κουρελιασμένα, τραύματα. Έβγαλε μια κραυγή καθώς αντίκριζε την καταστροφή γύρω της – τα συντρίμια του μεταβαλλόμενου οχήματος, τους πεσμένους, καμένους, αιμόφυρτους ανθρώπους, τον πόλεμο που συνεχιζόταν.

«Νορέλτα!» της φώναξε η Ολντράθα. «Εδώ είμαι, Αδελφή μου! Εδώ!»

Η Νορέλτα-Bor βλεφάρισε κοιτάζοντάς την.

«Ο Βόρκεραμ μάς χρειάζεται, Νορέλτα.» Και μετά η Ολντράθα στράφηκε πάλι στον Άβαντα. «Πες τους να βάλουν τον Βόρκεραμ σ'ένα φορείο και να μ'ακολουθήσουν. Θ'αρχίσω να βαδίζω, και πρέπει να μ'ακολουθήσουν μαζί με τον Βόρκεραμ. Μόνο έτσι θα τον σώσουμε· αλλιώς είναι νεκρός. Μ'εμπιστεύεσαι, Άβαντα; Μ'εμπιστεύεσαι;»

Ο Αλεξίσφαιρος, αν και σαστισμένος, κατένευσε. «Ναι,» είπε. «Σ'εμπιστεύομαι, Ολντράθα.» Και φώναξε στους μαχητές που είχαν συγκεντρωθεί εδώ να φέρουν ένα φορείο – *τώρα! αμέσως!* Η ζωή του Βόρκεραμ-Βορ εξαρτιόταν από αυτό! *«Κουνηθείτε!»*

Δεν αμφισβήτησαν τη διαταγή του· έφυγαν τρέχοντας.

Η Ολντράθα σκέφτηκε: *Η Πόλη σ'έστειλε σ'ένα, Άβαντα...*

Η Νορέλτα-Βορ κατόρθωσε να σηκωθεί στα πόδια της, πονώντας και, τρεκλίζοντας, πλησίασε την Αδελφή της, ενώ κοίταζε ολόγυρα, τους πεσμένους μαχητές. Είδε τη Φρίντα, καμένη· είδε τον Ζαχαρία τον Πικρό, άσχημα χτυπημένο, ακίνητο· είδε τον Μάικλ Παγοθραύστη, σε παρόμοια κατάσταση· και–

Ο Βόρκεραμ! Εκεί, πίσω από την Ολντράθα και τον Άβαντα. Γεμάτος αίματα και εγκαύματα. Κι ένα κόκαλο προεξείχε από το πόδι του. Η Νορέλτα αναφώνησε.

«Είναι ετοιμοθάνατος, Αδελφή μου,» της είπε ο Ολντράθα, που κι αυτή ήταν καμένη, τα ρούχα της κουρελιασμένα. «Αλλά θα τον σώσω. Με τον Δρόμο της Θεραπείας. Βοήθησέ με ν'αποφύγω όσες κακοτοπιές μπορείς.»

Η Νορέλτα-Βορ κατάλαβε. Έγνεψε καταφατικά. «...Ναι,» είπε, νιώθοντας το στόμα της ξερό. Τόσο ξερό. «Νερό;» ζήτησε. «Νερό;»

Ο Άβαντας έβγαλε ένα παγούρι από κάπου και της το έδωσε, ανοιχτό. Εκείνη το έπιασε και με τα δύο χέρια, που έτρεμαν, και ήπιε λαίμαργα.

«Με το μαλακό,» της είπε ο Αλεξίσφαιρος. «Με το μαλακό. Όχι γρήγορα.»

Η Νορέλτα κατέβασε το δοχείο από τα χείλη της. Τα έγλειψε. «Ευχαριστώ.» Έριξε νερό στην πλάτη της, επάνω στα εγκαυμάτά της. Μόρφασε από την έντονη αίσθηση. *Η Πόλη θα με θεραπεύσει, σκέφτηκε. Δεν είναι τίποτα. Θα με θεραπεύσει. Το σημαντικό είναι να σώσουμε τον Βόρκεραμ τώρα – η Ολντράθα έχει δίκιο.*

Οι μαχητές που είχαν φύγει για να φέρουν φορείο επέστρεψαν σύντομα, έχοντας ένα φορείο μαζί τους καθώς και τον Ρίντιλακ-Κονχ και τη Φίονα Ισόσχημη.

«Μα τον Κρόνο!» είπε ο Αρχοντομαχητής. «Τι έγινε εδώ, Ολντράθα; Είναι χτυπημένος ο αρχηγός;»

«Ετοιμοθάνατος,» αποκρίθηκε εκείνη. «Βάλτε τον στο φορείο και ακολουθήστε με. Θα βαδίσω σε δρόμους, Ρίντιλακ· θα σας φανεί παράλογο αυτό που κάνω· αλλά, *έχε μου εμπιστοσύνη*, αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να σώσουμε τον Βόρκεραμ – ο μόνος τρόπος.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ κατένευσε, αν και μην καταλαβαίνοντας. «Εντάξει,» συμφώνησε. Γνώριζε τι ήταν η Ολντράθα. Γνώριζε.

Η Ολντράθα είπε: «Ανεβάστε τον τώρα στο φορείο. Ήπια. Προσεχτικά.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας έπιασαν τον Βόρκεραμ-Βορ, τον σήκωσαν, και τον έβαλαν πάνω στο φορείο που κρατούσαν δύο άλλοι – Εκλεκτοί – ο ένας εκ των οποίων πρώην φρουρός της Β' Κατωρίγιας.

Η Ολντράθα είπε: «Ακολουθήστε με τώρα, και όχι ερωτήσεις. Είναι ο μόνος τρόπος για να σώσουμε τον Βόρκεραμ,» επανέλαβε. «Νορέλτα, έλα κι εσύ μαζί μας.»

«Ναι, Ολντράθα. Θα έρθω.»

«Πρόσεχε τα σημάδια, Αδελφή μου. Ο πόλεμος είναι ένας αιμοβόρος δαίμονας. Προειδοποίησέ με αν κινδυνεύουμε. Εγώ ίσως να μην το δω.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νορέλτα ξανά, και ήπια ακόμα μια γουλιά απ'το παγούρι του Άβαντα.

Η Ολντράθα άρχισε να βαδίζει, και την ακολούθησαν, μεταφέροντας τον Βόρκεραμ-Βορ επάνω στο φορείο.

Η Μιράντα βρήκε ακόμα δύο αποπροσανατολισμένους Φίλους και, με σφυρίγματα και νοήματα, τους έκανε κι αυτούς να έρθουν μαζί της, πίσω από το όχημά της. Τώρα ήταν πέντε συνολικά, αλλά τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως η δουλειά της δεν είχε τελειώσει.

Και σύντομα βρήκε άλλους δύο σε ανεξέλεγκτη, συγχυσμένη κατάσταση. Ήταν σε μια μικρή πλατεία, σφυροκοπημένη από τον πόλεμο,

φλεγόμενη, και μάχονταν αναμεταξύ τους. Μονομαχούσαν με τα πλοκάμια τους. Ενέργειες τινάζονταν από δω κι από κει. Τα μηχανικά, ενεργομεταλλικά σώματά τους φαίνονταν άσχημα χτυπημένα. Η Μιράντα δεν θυμόταν ποτέ ξανά να τα έχει δει τόσο χτυπημένα – σημεία μαυρισμένα, σημεία τσακισμένα, φωτάκια κατεστραμμένα.

Οι Φίλοι που την ακολουθούσαν άρχισαν να βγάζουν μελωδικούς ήχους, αλλά οι δύο μονομάχοι τούς αγνοούσαν.

«Πρόσεχε,» της είπε ο Αλέξανδρος. «Αυτοί μοιάζουν πιο επικίνδυνοι από τους άλλους.»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος έχει κάνει η Κορίνα; Τι έχει κάνει;» γρύλισε. Και, ανοίγοντας την πόρτα πλάι της, κατέβηκε από το όχημα.

Βαδίζοντας με επιφύλαξη προς τους μονομάχους (γιατί διέκρινε, από τα πολεοσημάδια, ότι όντως υπήρχε κίνδυνος να τη χτυπήσουν μέσα στην τρέλα τους), έβγαλε μια μελωδία από τα χείλη της παρόμοια μ'αυτές που έβγαζαν τα μηχανικά όντα, και κούνησε τα χέρια της προς το μέρος τους. Αρχικά, δεν της έδωσαν σημασία, όμως η Μιράντα συνέχισε να τους γνώφει και να βγάζει ήχους, και τελικά οι δύο Φίλοι έπαιψαν να κοπανιούνται και έστρεψαν την προσοχή τους επάνω της. Τα σφαιρικά τους σώματα είχαν καταφανώς πολλές βλάβες: τα ενεργειακά μέταλλα αλλού φώτιζαν περισσότερο, αλλού λιγότερο· σπίθες πετάγονταν από δω κι από κει· κάποια από τα κινούμενα κομμάτια δεν φαινόταν πια να κινούνται· ορισμένα σημεία ήταν μαυρισμένα σαν να είχαν καεί· μερικές από τις ενεργειακές φλέβες έμοιαζαν κομμένες.

Η Μιράντα τούς έγενψε να έρθουν μαζί της, ενώ οι άλλοι πέντε Φίλοι έβγαζαν μελωδικούς ήχους.

Οι δύο πρώην μονομάχοι έβγαλαν επίσης διάφορους μελωδικούς ήχους. Ίσως να μιλούσαν αναμεταξύ τους. Η Μιράντα νόμιζε ότι η έχθρα τους είχε κοπάσει πλέον. Τους έγενψε ξανά και βάδισε προς το όχημά της.

Οι δύο Φίλοι την ακολούθησαν, προχωρώντας σβέλτα επάνω στα πλοκάμια τους παρά τις ζημιές στα μηχανικά σώματά τους.

«Μέχρι στιγμής έχουμε μαζέψει εφτά,» παρατήρησε ο Αλέξανδρος. «Τους έχει τρελάνει όλους η Κορίνα;»

«Ίσως,» είπε η Μιράντα, ξεκινώντας τους τροχούς του οχήματος.

«Πρέπει να το έκανε, κάπως, με τη συσκευή του Χέρκεγμοξ, Μιράντα. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

«Ναι, αυτό είναι το πιο λογικό,» παραδέχτηκε η Θυγατέρα, οδηγώντας.

Οι εφτά Φίλοι την ακολουθούσαν σταθερά.

Η Ολντράθα πήγαινε από τον έναν δρόμο στον άλλο, έχοντας απομακρυνθεί από τις συμπλοκές, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, ψάχνοντας γι'αυτά που αποτελούσαν αρχή του Δρόμου της Θεραπείας. Δεν μπορεί να ήταν μακριά... Δεν μπορεί να ήταν μακριά...

Η Νορέλτα-Βορ, που την ακολουθούσε μαζί με τους υπόλοιπους, κάπου-κάπου έκανε προτάσεις για το πού να κατευθυνθούν, διακρίνοντας κινδύνους στην Πόλη. Η Ολντράθα ποτέ δεν διαφωνούσε· δεν υπήρχε ακόμα κανένας λόγος για να διαφωνήσει.

Δεν μπορεί να είναι μακριά!

Πού είναι;... Πού;...

Η ζωή του Βόρκεραμ εξαρτιόταν από το πόσο γρήγορα θα έβρισκε την αρχή του κρυφού δρόμου. Ιδρώτας κυλούσε επάνω της, κάνοντας τα εγκαύματά της να πονάνε, ενώ συγχρόνως αισθανόταν την Πόλη να τα θεραπεύει.

«Γιατί βαδίζουμε έτσι, Αρχοντομαχητή;» άκουσε πίσω της κάποιον να λέει. «Τι νόημα έχει, γαμώτο;»

«Η Ολντράθα ξέρει τι κάνει.» Ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Μα, απλά περιφερόμαστε!» Μια γυναίκα. «Ο αρχηγός θα πεθάνει έτσι!..»

«Θα πεθάνει αν δεν κάνουμε ό,τι μας λέει η Ολντράθα,» τόνισε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Όχι άλλες διαφωνίες! Υπάρχει λόγος που βαδίζουμε με τέτοιο τρόπο. Υπάρχει λόγος. Τέρμα οι φωνές και οι μαλακίες, και νάχετε το νου σας για εχθρούς.»

Η Ολντράθα βρήκε την αρχή του Δρόμου της Θεραπείας δίπλα στα φλεγόμενα οικοδομήματα ενός πάρκου αναψυχής. Ναι, δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο παρά αυτό που αναζητούσε: οι σκιές και τα συντρίμια διαμόρφωναν μια είσοδο, μια πύλη, ένα ξεκίνημα.

«Τη βρήκα, Νορέλτα!» είπε. «Τη βρήκα!» Και ξεκίνησε ν'ακολουθεί τον Δρόμο της Θεραπείας – από το ένα πολεοσημάδι στο άλλο, στο άλ-

λο, στο άλλο: μια φυσική αλληλουχία: αφήνοντας την Πόλη να τη μεταφέρει όπου εκείνη ήθελε.

Οι μαχητές μουρμούριζαν πίσω της και παραπονιόνταν, ο Άβαντας και ο Ρίντιλακ-Κονχ τούς φώναζαν να σωπάσουν· αλλά η Ολντράθα δεν έδινε σημασία σε τίποτα απ' αυτά, τα άκουγε περιφερειακά μονάχα, σαν μισοξεχασμένο όνειρο. Όλη της η προσοχή ήταν στα σημάδια της Πόλης, στον Δρόμο της Θεραπείας. Πέρασε μέσα από συντρίμμια, πέρασε δίπλα από επικίνδυνες φωτιές, έκανε κύκλο για ν' αποφύγει μια συμπλοκή και συνέχισε τον κρυφό δρόμο μετά από εκεί (μην χάνοντάς τον, ευτυχώς), κατέβηκε σε μια σήραγγα γεμάτη πτώματα (όπου μικρά υπόγεια τρωκτικά είχαν βγει για να μασουλήσουν τους νεκρούς), διέσχισε τρεις υπόγειους δρόμους όπου τα ενεργειακά φώτα ή αναβόσβηναν ή ήταν διαλυμένα, ανέβηκε μια σκάλα γλιστερή από χυμένα υγρά (όχι αίματα), πέρασε από μια έρημη διασταύρωση με κλειστά μαγαζιά ολόγυρα (μονάχα ένας σκύλος ακουγόταν να γαβγίζει ξέφρενα), βάδισε σε μια λεωφόρο (ενώ δύο γύπες του Κρόνου φτερούγιζαν ψηλά από πάνω της, από μια οροφή πολυκατοικίας προς μια άλλη οροφή – οι σκιές τους γλίστρησαν μπροστά από τα μάτια της Ολντράθα), απέφυγε ξανά μια άγρια συμπλοκή (καταφέροντας πάλι να μη χάσει τον κρυφό δρόμο, παρότι έκανε κύκλο), έστριψε σε μια γωνία που ήταν σχεδόν μπλοκαρισμένη τελείως από ένα κατεστραμμένο όχημα, διέσχισε ένα στενορύμι ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες (στο τέλος του οποίου ζήτησε βοήθεια από τους μαχητές για να μετακινήσουν ένα παλιό κάρο, ώστε να βγουν), προχώρησε πάνω σ' έναν πεζόδρομο γεμάτο συντρίμμια και νεκρούς ενώ παραδίπλα εκρήξεις κρότοι και ιαχές αντηχούσαν–

«Μα τι μαλακίες κάνουμε, γαμώτο;» έλεγε κάποιος.

«Είναι τρελή αυτή!» Ένας άλλος. «Κουνήθηκε το κεφάλι της απ' την εκρήξη!»

«Πάμε τον αρχηγό σε κάνα σοβαρό γιατρό· θα πεθάνει έτσι όπως–»

«Σκασμός γαμώτο!» βρυχήθηκε ο Άβαντας. «Η Ολντράθα μόνο μπορεί να τον σώσει!»

«Μα δεν κάνει τίποτα, ρε Αλεξί–»

«Η Ολντράθα ξέρει ακριβώς τι κάνει! Βγάλτε τον σκασμό τώρα!»

«Δείτε, ρε, πώς είναι η τύπισσα. Σαν... σαν νάχουν αρχίσει τα εγκαύματα της να θεραπεύονται από μόνα τους...»

«Τι λες, ρε;» είπε ένας άλλος. «Η ιδέα σου είναι. Η γυναίκα έχει τρελαθεί!»)

– ανέβηκε σε μια γέφυρα από την οποία φαινόταν ένας εμπολέμος δρόμος όλο φωτιά και θάνατο, έφτασε σε μια ταράτσα κι από εκεί πήγε σε μια άλλη μέσω μιας μικρότερης γέφυρας, κατέβηκε από μια σκάλα στο πλάι της πολυκατοικίας (ενώ πίσω της άκουγε έντονες διαμαρτυρίες από τους μαχητές), βρέθηκε σ'έναν δρόμο όπου γάτες διαλύθηκαν τρέχοντας–

–και ήταν εκεί! Ήταν στο πέρας του Δρόμου της Θεραπείας. Επάνω στο ενεργειακό κέντρο. Αισθάνθηκε το δεξί της πόδι να μαγνητίζεται στο έδαφος, και την ενέργεια της Ρελκάμνια να τη διατρέχει, περνώντας από το σημάδι στο πέλμα της, σκαρφαλώνοντας γρήγορα στην κνήμη της, στον μηρό της, στη σπονδυλική της στήλη – γεμίζοντας ολόκληρο το σώμα της. Η ενέργεια γαργαλούσε τα χέρια της, τα μούδιαζε. Και ήταν μια τόσο έντονη, μια τόσο ζωντανή δύναμη.

Την έκανε να χαίρεται που ζούσε, που υπήρχε. Την έκανε να βλέπει τα πάντα σαν ένα δώρο της Πόλης. Μια ατέρμονη ευτυχία.

Η Ολντράθα γέλασε, κάνοντας το κεφάλι πίσω.

(«Έχει τρελαθεί. Σας το λέω, ρε – έχει παλαβώσει!»)

«Πάμε να φύγουμε· κάτι δεν πάει καλά μ'αυτ–»

«Σκασμός! Δεν ξέρετε για τι πράγμα μιλάτε.»

«Μα δεν βλέπεις, ρε Αλεξίσφαιρε, ότι–;»)

Γύρισε και πλησίασε τον Βόρκεραμ-Bor, βαδίζοντας με δυσκολία καθώς έπρεπε να σέρνει το δεξί της πόδι που μαγνητιζόταν έντονα κάτω. Συγχρόνως, αισθανόταν όλα της τα εγκαύματα και όλα της τα τραύματα να εξαφανίζονται – αισθανόταν το σώμα της να γίνεται όσο πιο καλά, όσο πιο υγιές, μπορούσε να γίνει.

Είδε το συμπαραλισμένο κορμί του Βόρκεραμ ξαπλωμένο στο φορείο και της φάνηκε σαν ένα απλό λάθος. Μια απρόσεκτη μπουτζούρα επάνω στον τέλειο πίνακα της Πόλης. Μια μουντζούρα που εύκολα μπορούσε να διορθωθεί.

Να, έτσι:

Η Ολντράθα άπλωσε τα χέρια της και άγγιξε τον Βόρκεραμ στο μέτωπο και στο στήθος. Στέλνοντάς του την ενέργεια που τη φόρτιζε.

Η μουντζούρα άρχισε να διαλύεται: Το σώμα του άρχισε να θεραπεύεται. Τα τραύματα έκλειναν, τα εγκαύματα εξαφανίζονταν· ακόμα και το πόδι του Βόρκεραμ, που βρισκόταν σε αφύσικη θέση, μπήκε ξανά σε κανονική θέση, ενώ το κόκαλο που προεξείχε γλίστρησε πάλι κάτω από το δέρμα, μην αφήνοντας κανένα τραύμα.

Οι μαχητές αναφωνούσαν, κατάπληκτοι.

(«Κρόνε!...»)

«Μα τον Μηρμέδιο, τον Επαΐοντα της Ιατρικής, τι είναι αυτή η γυναίκα;»

«Δεν είναι γυναίκα – είναι νύμφη του Κρόνου!»

«Γυναίκα του Μηρμέδιου είναι...»

«Τι κάνει; Τι κάνει;»

«Τον θεραπεύει με τα χέρια της;»)

Η ενέργεια έπαψε να διατρέχει το σώμα της. Η Ολντράθα αισθάνθηκε το ενεργειακό κέντρο ν'αλλάζει θέση· το δεξί της πόδι δεν μαγνητιζόταν κάτω πια.

Η έντονη, ζωντανή δύναμη είχε φύγει από μέσα της, και η Ολντράθα ένωσε σαν κάτι τρομερά θετικό να την είχε εγκαταλείψει. Ένωθε σαν να είχε χάσει μια ζεστή γούνα μες στην καρδιά του χειμώνα.

Αλλά χαμογελούσε.

Χαμογελούσε.

Ο Βόρκεραμ βλεφάρισε, κοιτάζοντάς την συνοφρυωμένος. «Ολντράθα...» έκρωξε. «Τι...; Πού...;»

Εκείνη γέλασε και, σκύβοντας, τον φίλησε στα χείλη. Δεν τον ρώτησε αν ήταν καλά. Το ήξερε πως ήταν καλά. «Σήκω!» του είπε. «Σήκω!»

Και ο Βόρκεραμ-Βορ σηκώθηκε απ'το φορείο, κοιτάζοντας τώρα ολόγυρα, τους μαχητές του.

«Είσαι καλά, αρχηγέ;» ρώτησε ένας Εκλεκτός.

«Φοβηθήκαμε ότι...»

«Η Ολντράθα έμοιαζε να μην... να μην ξέρει τι...»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ είπε: «Η Ολντράθα σε θεράπευσε, αρχηγέ.»

«Πώς αισθάνεσαι, ξάδελφε;» τον ρώτησε η Νορέλτα, που τα ρούχα της ήταν κουρελιασμένα αλλά δεν φαινόταν πια να έχει τραύματα επάνω της.

Ο Δρόμος της Θεραπείας τη θέρáπευσε κι αυτήν, παρατήρησε η Ολντράθα, εξακολουθώντας να χαμογελά. Είχε χρόνια να αισθανθεί τόσο όμορφα. Χρόνια ολόκληρα!

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, μοιάζοντας μπερδεμένος. «Ήμουν τραυματισμένος;» ρώτησε, στρεφόμενος στην Ολντράθα. «Το όχημά μας... χτυπήθηκε, έτσι; Κάτι το χτύπησε...»

«Μια ενεργειακή ριπή,» του είπε η Ολντράθα, ακόμα χαμογελώντας. «Από τον ουρανό. Το έκοψε στα δύο, Βόρκεραμ. Ήσουν ετοιμοθάνατος. Θα είχες πεθάνει, αλλά» – τον πλησίασε και του ψιθύρισε – «ακολουθήσα τον Δρόμο της Θεραπείας. Τον ακολούθησα και σε έσωσα!» Και γέλασε.

«Οι άλλοι; Οι άλλοι μέσα στο όχημα;»

Το χαμόγελο της έσβησε. «Πρέπει να πάμε να τους βοηθήσουμε,» είπε. «Είναι χτυπημένοι. Και κάποιοι πρέπει νάναι νεκροί, Βόρκεραμ. Με συγχωρείς!»

«Δε φταις εσύ, μα τον Κρόνο, Ολντράθα. Πάμε να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε.

»Ελάτε!» είπε στους μαχητές του, και ξεκίνησε να βαδίζει. «Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε την Ολντράθα. «Πού είμαστε;»

«Εεε, δεν ξέρω ακριβώς...»

«Ξέρω εγώ,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Θυμάμαι. Παρακολουθούσα τη διαδρομή με μεγάλη προσοχή. Θα μας οδηγήσω πίσω, από ασφαλή μέρος.»

/54\

Μια απρόσμενη συνάντηση με φίλους· δύο θυγατέρες αντικρίζουν ένα μυθικό πλάσμα να ξεπροβάλει για να χαλάσει τα σχέδιά τους· ο Βόρκεραμ-Βορ νιώθει υπεύθυνος και ορκίζεται εκδίκηση· η μία νίκη ακολουθεί την άλλη· πολιτικές συζητήσεις διεξάγονται· η Μιράντα είναι προβληματισμένη· και η Ολντράθα κάνει μια στροφή στον δρόμο της ζωής της.

Μια συμπλοκή ακουγόταν να διεξάγεται μετά από το τέλος του άδειου δρόμου, και λάμψεις φαίνονταν.

Η Νορέλτα-Βορ σταμάτησε. «Πρέπει να στρίψουμε,» είπε. «Πιο πριν, όταν περάσαμε από εδώ, δεν είχε αρχίσει ακόμα αυτή η σύγκρουση.»

«Ας στρίψουμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, ήρεμα, σαν ποτέ να μην είχε τραυματιστεί. Μόνο από τα ρούχα του θα το καταλάβαινες, έτσι όπως κρέμονταν κουρελιασμένα επάνω του.

Προτού όμως προλάβουν να κάνουν τίποτα, άκουσαν πίσω τους κάτι να έρχεται. Μεταλλικοί τροχοί τρίβονταν στο πλακόστρωτο. Κάποιο όχημα.

Στράφηκαν να κοιτάξουν, υψώνοντας τα όπλα τους, ενώ σκορπίζονταν δεξιά κι αριστερά στον δρόμο, για να βρουν κάλυψη. Ακόμα και η Ολντράθα είχε πιστόλι στο χέρι.

Αμέσως, όμως, και εκείνη και η Νορέλτα είδαν τα πολεοσημάδια να μιλάνε για σύμμαχο...

Γύρω από το τετράκυκλο όχημα που είχε εμφανιστεί μέσα από έναν κάθετο δρόμο βάδιζαν εφτά Φίλοι. Τα ενεργομεταλλικά σώματά τους στραφτάλιζαν, ενεργειακές φλέβες κυλούσανε επάνω τους, κομμάτια σαν πιστόνια και γρανάζια μετακινούνταν. Δύο απ'αυτούς έμοιαζαν άσχημα χτυπημένοι.

«Γαμώτο!» μούγκρισε ο Ρίντιλακ-Κονχ, που βρισκόταν στη μια μεριά του δρόμου μαζί με μερικούς από τους μαχητές, τη Φιόνα Ισόσχημη, και τη Νορέλτα-Βορ. «Αυτοί οι μηχανικοί δαίμονες πάλι!»

«Όχι,» είπε η Νορέλτα. «Δεν είναι εχθροί μας τώρα.»

«Εγώ δεν θα πήγαινα στοίχημα κιόλας...»

«Εγώ θα πήγαινα.» Η Νορέλτα, εμπιστευόμενη την Πόλη – άλλωστε, τόσες φορές δεν την είχε εμπιστευτεί στη ζωή της; – βγήκε απ'την κάλυψη στο πλάι του δρόμου και στάθηκε στη μέση του.

«Νορέλτα!» της φώναξε ο Βόρκεραμ-Bor. «Πήγαινε πίσω!»

Αλλά τότε το τετράκυκλο όχημα σταμάτησε, οι πόρτες του άνοιξαν, και δύο γνώριμα άτομα ξεπρόβαλαν: η Μιράντα και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

Η Νορέλτα-Bor χαμογέλασε.

Ο Βόρκεραμ και οι υπόλοιποι βγήκαν από την κάλυψή τους, και σύντομα όλοι συναντήθηκαν μερικά βήματα απόσταση από το σφυροκοπημένο όχημα που το κανόνι στην οροφή του ήταν κατεστραμμένο.

«Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε η Μιράντα, απορημένη. «Γιατί δεν είστε στο μεταβαλλόμενο όχημα;»

«Χτυπήθηκε από ενεργειακό κανόνι,» της είπε ο Βόρκεραμ. «Τραυματιστήκαμε. Η Ολντράθα μου έσωσε τη ζωή, Μιράντα-»

«Ακολουθήσα τον Δρόμο της Θεραπείας!» εξήγησε η ίδια στην Αδελφή της, χαμογελώντας ξανά – νιώθοντας ακόμα ενθουσιασμένη από την εμπειρία. «Τον δρόμο που μου έδειξες, Μιράντα!»

«Οι άλλοι, όμως, είναι πίσω,» συνέχισε ο Βόρκεραμ, «στα συντρίμια του οχήματος. Δεν ξέρουμε τι έχει συμβεί μ'αυτούς. Πηγαίνουμε τώρα να τους βρούμε.

»Αλλά τι έπαθαν οι Φίλοι σου, Μιράντα; Τρελάθηκαν; Χτυπούσαν τους μαχητές μας!» Έριξε ένα βλέμμα στα μηχανικά όντα που, επί του παρόντος, στέκονταν πίσω από τη θυγατέρα της Πόλης και τον Πανιστόριο, γύρω από το τετράκυκλο με το κατεστραμμένο πυροβόλο. «Εξαιτίας τους ο εχθρός έφτασε κοντά μας και επιτέθηκε έτσι στο μεταβαλλόμενο όχημα. Εξαιτίας τους βρήκε άνοιγμα να περάσει· εκμεταλλεύτηκε το χάος που είχε δημιουργηθεί.»

«Με συγχωρείς, Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε η Μιράντα, νιώθοντας ξανά υπεύθυνη για όλα – όπως τότε με τη μεγάλη καταστροφή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, όταν είχε επιστρέψει από τη Διπλωμένη Γη. «Αλλά, μα τον Κρόνο, σε είχα προειδοποιήσει. Οι Φίλοι μπορεί να-»

«Έφυγαν από τον έλεγχό σου, δηλαδή;» Τους κοίταξε ξανά.

«Μην ανησυχείς γι' αυτούς εδώ. Αυτοί είναι... είναι εντάξει, τώρα. Ό,τι έγινε, έγινε εξαιτίας της Κορίνας, βασικά-»

«Το φοβόμουν. Τι έκανε;»

«Μου έκλειψε την επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ, και ίσως μέσω αυτής να αποπροσανατόλισε τους Φίλους. Δεν ήταν εναντίον σας, Βόρκεραμ· απλώς μπερδεμένοι ήταν, είμαι σίγουρη.»

«Και τώρα δεν μπορείς εσύ να επικοινωνήσεις μαζί τους;»

«Μόνο για πολύ βασικά πράγματα. Μπορώ να τους ηρεμήσω, τουλάχιστον, ώστε να μη χτυπάνε τυχαία από δω κι από κει. Προσπαθώ να βρω και τους υπόλοιπους. Έχω μέχρι στιγμής βρει εφτά, όπως βλέπεις.»

«Και η Κορίνα;» ρώτησε η Νορέλτα. «Κάποιος πρέπει να πάρει τη συσκευή από τα χέρια της!»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα, «οπωσδήποτε.»

«Συνέχισε τη δουλειά σου,» την προέτρεψε ο Βόρκεραμ.

«Χρειάζεστε κάποια βοήθεια για να φτάσετε στον προορισμό σας;»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Τους οδηγώ εγώ, από ασφαλείς δρόμους. Σύντομα θα είμαστε κοντά στο μεταβαλλόμενο όχημα.»

Ο Βόρκεραμ συμφώνησε: «Ναι. Βρες τους Φίλους, Μιράντα. Όλους τους Φίλους. Και έχει τους κοντά σου – συνέχεια.»

Η Κορίνα και η Τζέσικα βρίσκονταν τώρα επάνω σ'ένα μπαλκόνι, κρυμμένο πίσω από δύο άλλα μπαλκόνια. Η Μορτένκ'μορ ήταν μαζί τους και, γι'ακόμα μια φορά, συνέδεσε το πέρας του μακρού καλωδίου με την άκρη της επικοινωνιακής συσκευής. Τα πελώρια ηχεία δεν ήταν και πολύ μακριά από εδώ, τοποθετημένα προσεχτικά από τους Ξεπεσμένους Ιερείς σ'έναν δρόμο παραδίπλα.

Σε μια μικρή πλατεία, γύρω στα πενήντα μέτρα απόσταση, πέντε Εκτρώματα της Μιράντας αντιμετώπιζαν μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή που προσπαθούσαν να τα κυκλώσουν και να τα καταστρέψουν με δυνατές εκρήξεις. Τίποτα δεν έμοιαζε να επηρεάζει τα ενεργομεταλλικά σώματά τους. Μονάχα κανένα βιολογικό πλοκάμι καταστρεφόταν πού και πού· αλλά τα πλοκάμια δεν αργούσαν να ξαναβγούν: τα σφαιρικά, μηχανικά όντα τα αναγεννούσαν.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε η Τζέσικα, ανυπόμονη να πατήσει πλήκτρα πάλι.

Η Κορίνα κοίταζε τη συμπλοκή στη μικρή πλατεία, ανάμεσα από τα άλλα δύο μπαλκόνια που έκρυβαν το δικό τους.

Η Μορτένκας'μορ είπε: «Ναι.»

Η Τζέσικα πίεσε δύο κουμπιά συγχρόνως–

Ένα τρομερά διαπεραστικό σύριγμα αντήχησε από τα πελώρια ηχεία. Οι θυγατέρες και η μάγισσα μόρφασαν, ζαλισμένες.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;» γρύλισε η Τζέσικα. «Μορτένκας–»

«Κάτι στη σύνδεση, ίσως,» είπε εκείνη, κι έκανε ν'αγγίξει το καλώδιο στο πλάι της συσκευής–

–της οποίας τα πλήκτρα άρχισαν να πατιούνται από μόνα τους (!), και οι ήχοι που παράγονταν ήταν πολύ ενοχλητικοί, πολύ διαπεραστικοί. Τρυπούσαν το κρανίο, τρυπούσαν το μυαλό.

Η Μορτένκας'μορ παραπάτησε, κρατώντας το κεφάλι της.

Η Τζέσικα ούρλιαξε, αλλά το ουρλιαχτό της χάθηκε μες στους παράξενους ήχους.

Η Κορίνα σκόνταψε, πιάστηκε από την κουπαστή του μπαλκονιού, αλλά προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία της. *Γιατί δεν το είδες τόση ώρα, ανόητη;* σκέφτηκε, παρατηρώντας κάποια μάλλον λεπτά πολεοσημάδια. *Ο καταραμένος πρέπει τώρα να γλίστρησε μες στο μηχανήμα – πιο πριν, κρυβόταν αλλού!* Τράβηξε ένα πιστόλι και πυροβόλησε τη συσκευή, μία, δύο φορές.

Οι διαπεραστικοί ήχοι έπαψαν και τα κουμπιά δεν πατιόνταν πλέον από μόνα τους.

Ένας πολεοπλάστης στεκόταν ξαφνικά επάνω στο μηχανήμα.

Η Μορτένκας'μορ τσύριξε, κάνοντας πίσω. «Τι...; Μα τον Κρόνο!...»

«*Χέρκεγμοξ!*» είπε η Κορίνα στη γλώσσα των πολεοπλαστών. «*Τι κάνεις με-το-μηχάνημα; – θα-το-μετανιώσεις!*»

«*Όχι Περιπλανώμενη – εσύ θα-μετανιώσεις που-παίζεις με-μηχάνημα-του-Χέρκεγμοξ!*» αποκρίθηκε ο πολεοπλάστης ενώ τα μάτια του φώτιζαν οργισμένα. «*Τα-μηχανικά-όντα μ'ένδιαφέρουν – δεν-είναι για-να-τα-πειράξεις! – και όχι με-το-μηχάνημα που έφτιαξα για-επικοινωνία μαζί-τους!*»

Η Κορίνα πυροβόλησε ξανά, ξέροντας πως οι σφαίρες δεν πρόκειται να έβλαπταν τον πολεοπλάστη· αλλά, ούτως ή άλλως, ο στόχος της δεν ήταν αυτός: ήταν η επικοινωνιακή συσκευή. «Τράβα το καλώδιο, Τζέσικα!» φώναξε. «Τράβα το καλώδιο!» καθώς το μηχάνημα καταστρεφόταν απ' τις ριπές της.

Η Τζέσικα άπλωσε το χέρι της για ν' αρπάξει το καλώδιο που συνέδεε τη συσκευή με τα πελώρια ηχεία, αλλά η ουρά του Χέρκεγμοξ κινήθηκε αστραπιαία, κεντώντας τον πήχη της. Η Τζέσικα τινάχτηκε πίσω με μια κραυγή καθώς ενέργεια τη διαπερνούσε τραντάζοντάς την. «Ο διάολος του Σκοτοδαίμονος!» ούρλιαξε, προσπαθώντας να κουνήσει τα μουςδιασμένα δάχτυλά της. Ο Αστρομάτης έκανε κύκλους πάνω απ' το μπαλκόνι τώρα, κρίζοντας δυνατά, νιώθοντας μάλλον την ταραχή της αφέντρας του.

Η Κορίνα συνέχιζε να πυροβολεί την επικοινωνιακή συσκευή, διαλύοντάς την.

«Μηχανοχαλάστρια!» φώναξε ο Χέρκεγμοξ, στη χαμηλόφωνη, συριστική γλώσσα του – μια πολύ σοβαρή βρισιά για πολεοπλάστη. Πήδησε από τη συσκευή τρέχοντας προς την Κορίνα. Τινάχτηκε και έκανε να κεντήσει την κνήμη της με το κεντρί του.

Εκείνη πετάχτηκε πίσω, αποφεύγοντας το χτύπημα. Έστρεψε το πιστόλι της κάτω και έριξε στον πολεοπλάστη, χτυπώντας τον και εκτοξεύοντάς τον όπισθεν, αλλά χωρίς πραγματικά να τον βλάψει. «Αυτό είναι το-ευχαριστώ που σ'άφησα ν'ακολουθήσεις τους-Νομάδες-των-Δρόμων παραμήχανε;» είπε η Κορίνα.

«Μην ξαναπειράξεις τις-μηχανές-μου μηχανοχαλάστρια!» φώναξε ο Χέρκεγμοξ, κι έτρεξε, πιάστηκε πλάι στην πόρτα του μπαλκονιού, κι εξαφανίστηκε.

«Ο καριόλης!» αναφώνησε η Τζέσικα, ακόμα τρίβοντας το χέρι της. Δεν είχε καταλάβει λέξη απ' όσα είχε πει ο πολεοπλάστης (δεν ήξερε τη γλώσσα τους) αλλά γνώριζε καλά τι πλάσμα ήταν. «Αυτός ήταν που είχε φτιάξει τη συσκευή;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κορίνα, πυροβολώντας ξανά το μηχάνημα μέχρι που τελείωσε τον γεμιστήρα του πιστολιού της. Ύστερα τον άλλαξε, μα δεν συνέχισε να πυροβολεί.

«Το κατέστρεψες,» είπε η Μορτένκας'μορ, τραβώντας το καλώδιο των ηχείων από την άκρη. «Δεν πρόκειται να ξαναδουλέψει τώρα, Κορίνα. Δεν ξέρω πώς να το ξαναφτιάξω.»

«Το αντιλαμβάνομαι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά ούτως ή άλλως ήταν χαλασμένο πλέον. Ο πολεοπλάστης το είχε αλλάξει. Ίσως νάχει αλλάξει και τα ηχεία κάπως.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα με τα Εκτρώματα της καταραμένης;» ρώτησε η Τζέσικα, οργισμένη.

«Τουλάχιστον, δεν θάχει αυτό το μαραφέτι για να τα προστάζει.» Η Κορίνα κλότσησε το μικρό λυόμενο τραπεζάκι πάνω στο οποίο ήταν η επικοινωνιακή συσκευή, ανατρέποντάς το και ρίχνοντάς την κάτω, για να διαλυθεί ακόμα περισσότερο.

Γύρω από το κατεστραμμένο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών βρήκαν μισθοφόρους, νοσηλευτές, και γιατρούς.

Η Ολντράθα αμέσως έτρεξε να βοηθήσει τους χτυπημένους.

Η Νορέλτα-Βορ στεκόταν και κοίταζε, νιώθοντας μωδιασμένη, νομίζοντας ότι είχε αρχίσει να καταλαβαίνει πώς αισθανόταν η Ολντράθα όταν έβλεπε τέτοιες καταστροφές. Ήταν σαν πληγές. Σαν τραύματα επάνω στην Πόλη, τα οποία αιμορραγούσαν και αιμορραγούσαν και αιμορραγούσαν, απειλώντας να σε πνίξουν...

Η Ευμενίδα Νοράλνω στράφηκε από εκεί όπου στεκόταν. «Βόρκε-ραμ!» αναφώνησε. «Δόξα στον Κρόνο, είσαι καλά!» Τον πλησίασε. «Δε σε βρίσκαμε πουθενά! Φοβόμασταν ότι είχες χαθεί, ενώ ελπίζαμε ότι ήσουν ελαφρά τραυματισμένος κι απλά είχες φύγει.» Συνοφρυώθηκε. «Αλλά είναι σαν να μη χτυπήθηκες ποτέ... Μέσα στο όχημα δεν ήσουν;»

«Τα ρούχα μου τι σου λένε, Ευμενίδα;»

«Μοιάζουν με... Δεν καταλαβαίνω. Δεν έχεις τραύματα επάνω σου· έχεις;»

«Η Ολντράθα με θεράπευσε. Μη ρωτάς πώς. Ήταν... ένα θαύμα, μπορείς να πεις. Ο Κρόνος με θέλει ακόμα εδώ – μαζί σας – για να πολεμήσουμε τον Ποιητή και τους κακούργους του. Αλλιώς θα ήμουν στο Έρεβος τώρα.»

Η Ευμενίδα έριξε ένα βλέμμα στον Ρίντιλακ-Κονχ, σαν να ζητούσε κάποια πιο λογική απάντηση απ'αυτόν.

Αλλά ο Αρχοντομαχητής απλά ένευσε. «Ναι,» είπε, «ήταν θάυμα. Τον άγγιξε και... τα τραύματά του εξαφανίστηκαν.»

«Ακριβώς αυτό,» πρόσθεσε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Σοβαρολογείτε...» Δεν ήταν ερώτηση αυτή η λέξη από τα αγέλαστα χείλη της Ευμενίδας.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Θέλω να δω τους μαχητές μου, Ευμενίδα. Πώς είναι; Είναι ζωντανοί;»

«Έλα μαζί μου.»

Τους οδήγησε – εκείνον, τον Ρίντιλακ-Κονχ, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τη Φιόνα Ισόσχημη, και τη Νορέλτα-Βορ – εκεί όπου είχαν συγκεντρωμένους τους τραυματίες, στο πλάι του μεγάλου δρόμου, κάτω από μια σταθερή, πέτρινη σκάλα που σκαρφάλωνε στον τοίχο μιας πολυκατοικίας. Η Ολντράθα βρισκόταν ήδη εδώ και περιποιείτο τα τραύματα του Μάικλ Παγοθραύστη, ο οποίος έμοιαζε ζωντανός ακόμα αλλά δεν είχε τις αισθήσεις του.

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός ήταν παρόμοια χτυπημένος· το ίδιο και η Φρίντα· το ίδιο και η Ζιρτάλια. Αλλά ο Λεονάρδος Άνταλμιρ είχε σκοτωθεί, όπως σύντομα έμαθαν ο Βόρκεραμ, η Νορέλτα, και οι άλλοι. Επίσης νεκρή ήταν η Ζιλκάμα'μορ· η ενεργειακή ριπή την είχε αποτεφρώσει, περνώντας πολύ κοντά από το κέντρο ισχύος του οχήματος. Οι υπόλοιποι Εκλεκτοί που βρίσκονταν μες στο όχημα είχαν παρόμοια μοίρα: ή άσχημα τραυματισμένοι ή νεκροί.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πήρε μια βαθιά ανάσα, κλείνοντας τα μάτια προς στιγμή. Γονάτισε κοντά στους τραυματίες και προσευχήθηκε σιωπηλά στον Κρόνο γι'αυτούς, αλλά και για όσους είχαν ταξιδέψει στο Έρεβος. *Δικό μου είναι το φταίξιμο, σκέφτηκε. Εγώ τους έφερα εδώ.* Ήταν μισθοφόροι, βέβαιο· αυτή ήταν η δουλειά τους – να μάχονται. Ήξεραν τους κινδύνους· δεν ήταν παιδάκια. Και ήταν όλοι τους *ικανοί* μαχητές· ο Βόρκεραμ δεν άφηνε άλλους να μπαίνουν στη μισθοφορική ομάδα του. Τους δοκίμαζε, και συνεχώς τους εκπαίδευε. Έπρεπε πάντα, διαρκώς, να είναι οι καλύτεροι. Ήταν οι Εκλεκτοί.

Όμως, συγχρόνως, ο Βόρκεραμ πάντοτε τους έλεγε να είναι τολμηροί αλλά όχι ανόητα παράτολμοι. *Προτιμώ να έχω στο πλευρό μου παλαιμάχους, έμπειρους μαχητές παρά γενναίους νεκρούς!* τους τόνιζε. *Οι γενναίοι νεκροί δεν μου προσφέρουν τίποτα.* Ήθελε καλούς μισθοφό-

ρους κοντά μου, ανθρώπους που χλευάζουν τον Χάροντα και βγαίνουν νικητές, όχι μια μάζα από άχρηστους που σκοτώνονται κατά δεκάδες προκειμένου να επιτευχθεί κάποιος πολεμικός σκοπός.

Και πού τους οδήγησα; σκέφτηκε τώρα. Εδώ, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, μακριά από την πατρίδα τους, σ'έναν πόλεμο όπου, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα είχαν ποτέ αναμιχθεί...

...εκτός αν ο Ποιητής έφτανε τελικά στην Ανακτορική Συνοικία – πράγμα που δεν ήταν απίθανο, αν κάποιος δεν τον σταματούσε σε τούτους τους δρόμους.

Ο Βόρκεραμ το καταλάβαινε αυτό. Και υποψιαζόταν πως ο Κρόνος τούς είχε στείλει εδώ – εκείνον και τους Εκλεκτούς – για να δώσουν γρήγορο τέλος στην κακή λαίλαπα του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Όμως εξακολουθούσε να κατηγορεί τον εαυτό του για τους θανάτους τώσων καλών μαχητών.

Πρώτα, είχε χαθεί ο Έκρελ Σόρεντερ, σ'εκείνο το καταραμένο νησί Όρεντοχ όπου η Κορίνα τούς είχε στήσει παγίδα. *Δε θα σε ξανακούσουμε να παίζεις το βιολί σου, φίλε μου...*

Ύστερα, είχαν σκοτωθεί οι δίδυμες πολεμίστριες Ερμιόνη και Λητώ. *Τόσο καιρό ήσασταν σταθερά στο πλευρό μου...*

Και τώρα, είχαν χάσει τη ζωή τους ο Λεονάρδος και η Ζιλκάμα'μορ...

Και τόσοι ακόμα Εκλεκτοί ήταν επίσης νεκροί από τις συγκρούσεις εδώ αλλά και από τις προηγούμενες συγκρούσεις. *Η μισθοφορική ομάδα των Εκλεκτών δεν είναι πλέον η ίδια. Έχει αλλάξει, και φαίνεται πως θ'αλλάξει ακόμα περισσότερο.*

Κρόνε, γιατί με οδήγησες σε τούτο τον δρόμο; Αμφιβάλλω ότι είναι ο σωστός–

Αισθάνθηκε ένα χέρι στον ώμο του.

Στράφηκε και είδε τη Νορέλτα να στέκεται δίπλα του, και τώρα να γονατίζει όπως κι εκείνος ήταν γονατισμένος. «Μην κατηγορείς τον εαυτό σου,» του είπε, χαμηλόφωνα, σαν να ήξερε τις σκέψεις του.

«Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής θα λογοδοτήσει για όσους έχουν χαθεί. Και ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, με μάτια που έμοιαζαν να φλέγονται. «Γι'αυτό ο Κρόνος με κράτησε ζωντανό όταν θα μπορούσα τώρα να ήμουν νεκρός.»

Η Νορέλτα σκέφτηκε: Στην Ολντράθα δεν θ'άρεσε καθόλου αν το άκουγε αυτό, είμαι σίγουρη.

Κι άλλος πόλεμος...

Ως τότε;

Η Μιράντα βρήκε ακόμα δύο Φίλους, και ήταν κι αυτοί έκδηλα αποπροσανατολισμένοι. Κάτι, αναμφίβολα, τους είχε ενοχλήσει. Καταδίωκαν πολεμιστές της Αμυντικής Συμμαχίας, έχοντας ήδη καταστρέψει ένα πολεμικό άρμα και δύο δίκυκλα. Όταν την είδαν, όμως, ήρθαν στα συγκαλά τους και άρχισαν, μετά, να ακολουθούν το όχημά της όπως και οι υπόλοιποι.

«Ωραία,» είπε ο Αλέξανδρος. «Τώρα έχουμε εννιά μαζί μας. Η Κορίνα φαίνεται πως τους είχε τρελάνει όλους – και, μάλιστα, σε σύντομο χρόνο.»

Η Μιράντα δεν αποκρίθηκε. Παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης καθώς οδηγούσε, αναζητώντας τους υπόλοιπους Φίλους.

Όταν τελικά τους βρήκε δεν ήταν από τα πολεοσημάδια ταραχής και αποπροσανατολισμού που διέκρινε για τον εντοπισμό των προηγούμενων. Και, πράγματι, αυτοί οι πέντε δεν ήταν ούτε ταραγμένοι ούτε αποπροσανατολισμένοι. Είχαν μόλις απωθήσει τους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή από έναν δρόμο.

«Σ'αυτούς η Κορίνα δεν πρέπει να έφτασε ακόμα,» παρατήρησε ο Αλέξανδρος.

«Μάλλον,» συμφώνησε η Μιράντα, και τους έκανε νόημα να την ακολουθήσουν, για καλό και για κακό.

Τώρα και οι δεκατέσσερις Φίλοι έρχονταν γύρω από το τετράκυκλο όχημά της με το κατεστραμμένο πυροβόλο, και η Μιράντα τούς οδήγησε εκεί όπου οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ αντιμετώπιζαν τον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ενώ είχε, συγχρόνως, τον νου της για οποιοδήποτε κόλπο της Κορίνας μπορεί να τους αποπροσανατολίζει ξανά.

Τίποτα, όμως, δεν συνέβη. Τίποτα που να μπορεί να επηρεάσει τους Φίλους, τουλάχιστον.

Τι είχε κάνει πριν η Κορίνα;

Και γιατί δεν το έκανε και τώρα; Γιατί δίσταζε;

Ο Αλέξανδρος τη ρώτησε ακριβώς αυτά τα πράγματα που είχε κι εκείνη στο μυαλό της, καθώς οι συμπλοκές και οι συγκρούσεις συνεχίζονταν μες στους δρόμους της Ανατολικής και οι Φίλοι έδιναν νίκες στους υπέρμαχους της Α' Κατωρίγιας.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Δεν έχω ιδέα.»

«Λες, δηλαδή, ότι μπορεί να ήταν τυχαίο αυτό που έγινε πριν;»

«Όχι· αποκλείεται να ήταν τυχαίο. Είχε επηρεάσει πάρα πολλούς για να ήταν τυχαίο. Κάτι τούς είχε ενοχλήσει, εσκεμμένα.»

Ύστερα από καμιά ώρα πολέμου ακόμα, οι συγκρούσεις σταμάτησαν γιατί όλοι χρειάζονταν ξεκούραση. Οι υπερασπιστές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας είχαν τώρα υπό τον έλεγχο τους παραπάνω από τη μισή Ανατολική.

Το απόγευμα ο πόλεμος συνεχίστηκε, και ως το βράδυ οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή είχαν διωχτεί. Είχαν τραπεί σε φυγή πέρα από τα σύνορα, πίσω στη Β' Κατωρίγια Συνοικία· και οι υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας είχαν λόγο για να πανηγυρίζουν. Είχαν νικήσει. Ο εχθρός τους είχε υποχωρήσει. Ο πόλεμος είχε τελειώσει. Αυτός ο *συγκεκριμένος* πόλεμος, τουλάχιστον, μέσα στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας· διότι κανείς δεν αμφέβαλλε, βέβαια, ότι οι αγώνες τους δεν μπορούσαν να λάβουν τέλος ώσπου η Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή να είχε διαλυθεί.

Στην Ολντράθα δεν άρεσε καθόλου το πολεμικό κλίμα που διέκρινε. Περιφερόταν στα νοσοκομεία και στα θεραπευτήρια της Α' Κατωρίγιας ολόκληρη την επόμενη ημέρα, προσπαθώντας να βοηθήσει όσο μπορούσε εκείνους που είχαν υποφέρει περισσότερο. Η Ολντράθα δεν αισθανόταν σαν να είχαν νικήσει. Ο πόλεμος ποτέ δεν ήταν νίκη για εκείνη.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος μιλούσαν με τον Σελασφόρο Χορονίκη στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Κατωρίγιας, στον Μεσόκοπο· και ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν άργησε να έρθει επίσης εκεί. Είχαν στείλει δυο μαντατοφόρους για να τον καλέσουν από την Επιγεγραμμένη. Και εκείνος, καθώς συζητούσαν για διάφορα πολιτικά και στρατιωτικά θέματα, τους είπε για τις ανησυχίες του σχετικά με τους συμπατριώτες του στη Φιλήκη. Φοβόταν τι μπορεί να τους είχε συμ-

βεί, τώρα που οι κακούργοι είχαν πάρει τον έλεγχο της συνοικίας και η Αμάντα Πολύεργη είχε εξαφανιστεί.

Στη συγκέντρωση των πολιτικών ήταν και ο Στρατηγός Έλντακ Θέ-ζεντηχ, ο επικεφαλής των δυνάμεων από τη Ρόδα και ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, κι ο Όρπεκαλ-Λάντι προσπάθησαν να τον πείσουν να μπει η Ρόδα στην Αμυντική Συμμαχία. Του εξήγησαν γιατί αυτό ήταν *απαραίτητο* τώρα. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έπρεπε να ηττηθεί μια και καλή, ώστε η απειλή του να σβήσει από την Ατέρμονη Πολιτεία για πάντα. «Κι αν δεν ενωθούμε όπως οφείλουμε, αυτό ποτέ δεν θα συμβεί,» τόνισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Είδες τι έγινε εδώ, Στρατηγέ, έτσι δεν είναι; Νικήσαμε επειδή ήμασταν *ενωμένοι*. Ακόμα και μαχητές από την Αμφίνομη και την Καλόπραγη είχαν έρθει για να πολεμήσουν στο πλευρό μας – γιατί κι αυτοί είναι στη Συμμαχία – παρότι βρίσκονται μακριά από τον Ριγοπόταμο. Η Ρόδα δεν έχει καμιά δικαιολογία για να μείνει έξω από την Αμυντική Συμμαχία. Είναι μέσα στα άμεσα συμφέροντά της.» Φυσικά ήξερε ότι, στην πραγματικότητα, τη γρήγορη νίκη τούς την είχαν δώσει οι Φίλοι της Μιράντας, αλλά δεν το θεωρούσε πολιτικό να το αναφέρει αυτό τώρα...

Η Μιράντα δεν βρισκόταν κοντά στον Βόρκεραμ και τους άλλους στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας εκείνη την ημέρα. Ήταν στον Ευγενή, στην Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών, μαζί με τους Φίλους, μη θέλοντας να τους αφήσει καθόλου από τα μάτια της, γιατί ακόμα φοβόταν ότι η Κορίνα μπορεί να έκανε τίποτα ύπουλο μ'αυτούς. Εκεί, στην πλατεία (που ήταν φανερά σημαδεμένη από τον πρόσφατο πόλεμο), συνάντησε και τους Νομάδες των Δρόμων, οι οποίοι είχαν έρθει χωρίς καθυστέρηση από την Επιγεγραμμένη μόλις έμαθαν για τη νίκη των δυνάμεων της Α' Κατωρίγιας και τον διωγμό των ορδών του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Η Μιράντα μίλησε με την Εύνοια για ό,τι είχε συμβεί στους Φίλους και της είπε για τις ανησυχίες που είχε γενικά γ'αυτούς. «Δεν μπορώ να τους κρατάω για πάντα κοντά μου. Ούτε μπορώ να επιτρέψω να χρησιμοποιούνται συνεχώς ως όπλα. Δεν ανήκουν εδώ, Εύνοια. Η Κορίνα έχει δικίο σ'αυτό. Οι Φίλοι δεν είναι μόνο εξωδιαστασιακοί, είναι κάτι από *άλλο χρόνο*. Είναι ένα απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου, και είναι πραγματικά πολύ *επικίνδυνοι*.» Τους έριξε ένα βλέμμα εκεί όπου

τώρα βρίσκονταν, φαινομενικά ήρεμοι, στην Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών, ανάμεσα στα αγάλματα (αρκετά από τα οποία ήταν σπασμένα από τον πόλεμο). Οι περισσότεροι είχαν τα πλοκάμια τους έξω, αλλά οι δύο που μονομαχούσαν και που τα σώματά τους είχαν χτυπηθεί άσχημα είχαν μαζέψει τα πλοκάμια τους τώρα και έμοιαζε να κοιμούνται και να θεραπεύονται. Ενέργειες τρεμπάιζαν επάνω στα λαμπερά μέταλλά τους. Δεν είχαν τη δυνατότητα να αναπλάθουν μόνο τα πλοκάμια τους, προφανώς· μπορούσαν να θεραπεύουν και τα σώματά τους. Τα αρχέγονα ενεργειακά μέταλλα δεν ήταν όπως τα άλλα, σύγχρονα μέταλλα· πρέπει να είχαν ιδιότητες παρόμοιες μ'αυτές βιολογικών οργανισμών.

Κατά το απόγευμα, η Νορέλτα-Βορ ήρθε στην Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών και συνάντησε τη Μιράντα και την Εύνοια, που κάθονταν έξω από τη σκηνή της δεύτερης στο κέντρο του καταυλισμού των Νομάδων, παρέα με τον Θόρινταλ, τον Σκέλεθρο, τη Σορέτα, και τον Κοντό Φριτς.

«Πού ήσουν, Αδελφή μου;» ρώτησε η Μιράντα. «Μαζί με τον ξάδελφό σου;»

Η Νορέλτα κατένευσε. «Ναι, στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Ακόμα συζητάνε εκεί, αλλά δεν λένε πλέον τίποτα το σημαντικό.»

«Τι είπαν ως τώρα;» θέλησε να μάθει η Εύνοια.

Η Νορέλτα κάθισε κοντά τους. «Ο πόλεμος θα συνεχιστεί, αν και, για την ώρα, εκείνο που κυρίως ενδιαφέρει τον Χορονίκη είναι η ανασυγκρότηση της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Η Ρόδα ελπίζουν ότι θα μπει στην Αμυντική Συμμαχία. Ο Όρπεκαλ-Λάντι θέλει να αναζητήσουν τους συμπατριώτες του που βρίσκονταν στη Φιλήκη όταν κατακτήθηκε. Και ο Πανιστόριος συμφωνεί.

»Δε μ'αρέσει καθόλου η κατάσταση,» είπε ανάβοντας τσιγάρο καθώς σταύρωνε τα πόδια της στο γόνατο. «Δε νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να σταματήσουμε τον πόλεμο.»

«Πού είναι η Άνμα;» ρώτησε η Εύνοια.

«Με τη Φοριντέλα, απ'ό,τι ξέρω.»

Η Ολντράθα συνάντησε τον Βόρκεραμ όταν είχε πια νυχτώσει κι εκείνος ξεκουραζόταν σ'ένα διαμέρισμα που του είχε παρα-

χωρήσει ο Σελασφόρος Χορονίκης στον Μεσόκοπο. Ήταν λερωμένη από αίματα τραυματιών και πήγε πρώτα να κάνει μπάνιο. Όταν βγήκε από εκεί, τυλιγμένη σε μια ρόμπα, κάθισε στο σαλόνι, αντίκρυ στον Βόρκεραμ, ο οποίος ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας και πίνοντας Γλυκό Κρόνο από ένα κοντό, πλατύ ποτήρι με πόδι.

«Θέλεις;» τη ρώτησε.

«Ναι.»

Σηκώθηκε από τη θέση του και της γέμισε ένα παρόμοιο ποτήρι με Γλυκό Κρόνο. Πλησίασε την καρέκλα της και της το έδωσε.

«Πού ήσουν όλη μέρα, Ολντράθα;»

«Βοηθούσα όποιους μπορούσα.» Ήπие μια μικρή γουλιά απ'το ποτό της.

«Οι μαχητές μου λένε παράξενα πράγματα για σένα, άκουσα προτού έρθω εδώ: ότι είσαι στοιχειακό της Ατέρμονης Πολιτείας, ότι είσαι νύμφη του Κρόνου, ότι είσαι ευλογημένη ιέρεια του Μηρμέδιου. Κανείς ακόμα δεν έχει πει τίποτα για θυγατέρα της Πόλης. Δε νομίζω, τουλάχιστον.» Επέστρεψε στην πολυθρόνα του. «Σου χρωστάω τη ζωή μου, Ολντράθα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε–»

«Δεν είναι να το συζητάς αυτό, και το ξέρεις.» Ήπие ακόμα μια γουλιά.

«Αλλά είναι σημαντικό. Αν δεν ήσουν εσύ, δεν θα ήμουν τώρα εδώ.»

«Μπορώ να ζητήσω μια χάρη, δηλαδή;» Ακόμα μια γουλιά, παρατηρώντας τον. Τα πολεοσημάδια γύρω του.

«Φυσικά και μπορείς.»

«Θα σταματήσεις τον πόλεμο για εμένα; Θα του δώσεις τέλος;»

Ο Βόρκεραμ αναστέναξε. Το φοβόταν ότι θα του ζητούσε αυτό. Το υποψιαζόταν. Τι άλλο μπορεί να ζητούσε κάποια σαν την Ολντράθα; «Το ξέρεις ότι δεν είναι στο χέρι μου. Κι αν εγκαταλείψω τώρα τον αγώνα, τι θα γίνει; Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής απλά θα διευκολυνθεί, και οι ευνομούμενες συνοικίες θ'αρχίσουν να κινδυνεύουν περισσότερο απ'ό,τι ήδη κινδυνεύουν. Επιπλέον, τόσοι μαχητές μου σκοτώθηκαν, Ολντράθα· δεν μπορώ να το ξεχάσω! Κι αν δεν σταματήσω τον Ανθοτέχνη εδώ, θα έρθει προς τα νότια, προς την Ανακτορική Συνοικία – το γνωρίζεις· το είδες στο μέλλον, δεν το είδες; Ο Κρόνος για κάποιο λόγο

με οδήγησε σε τούτους τους δρόμους. Αν τα παρατήσω τώρα και φύγω, οι μαχητές μου σκοτώθηκαν για το τίποτα–»

«Και πόσοι ακόμα θέλεις να σκοτωθούν, Βόρκεραμ;» τον διέκοψε απότομα η Ολντράθα καθώς τιναζόταν όρθια, νιώθοντας ξαφνικά εκνευρισμένη και απογοητευμένη. Δεν υπήρχε κανένας – κανένας – τρόπος να εμποδίσουν αυτόν τον θανατικό παραλογισμό; αναρωτιόταν.

«Νομίζεις ότι θα σκοτωθούν λιγότεροι αν εγκαταλείψω αυτές τις συνοικίες και επιστρέψω νότια;»

«Δεν σου είπα να φύγεις. Σου είπα να βοηθήσεις να σταματήσει ο πόλεμος!» φώναξε η Ολντράθα.

Δεν μπορεί να καταλάβει... σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Έφταιγε το ότι ήταν θυγατέρα; Έχουμε τόσο διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων; Της κατάστασης; Του κόσμου; «Τι να κάνω, Ολντράθα; Τι μπορώ να κάνω; Πες μου,» αποκρίθηκε, ήπια, διακρίνοντας τον έντονο εκνευρισμό της.

«Να τους ζητήσεις να μη συνεχίσουν τον πόλεμο,» είπε εκείνη, καθίζοντας ξανά στην καρέκλα. Το ποτήρι έτρεμε στο χέρι της. Ήπια άλλη μια γουλιά Γλυκό Κρόνο. Το ποτό πλησίαζε στο τέλος.

«Να μην επιτεθούν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία;»

«Ναι – να μην επιτεθούν.»

«Θα πουν ότι τρελάθηκα, Ολντράθα–»

«Τρελός είναι ο πόλεμος που συμβαίνει! Κατασπαράζει την Πόλη, Βόρκεραμ. Δεν το βλέπεις;»

«Μα δεν είναι δυνατόν να τους ζητήσω να εγκαταλείψουν την πατρίδα που έχασαν! Ούτε είναι δυνατόν να ζητήσω από τον Χορονίκη να αποδεχτεί να έχει κακούργους δίπλα του. Θες ένας άνθρωπος σαν τον Βάρνελ-Αλντ να είναι Πολιτάρχης; Έχοντας συμμορίτες και εγκληματίες για να τον υποστηρίζουν; Δες τι συνέβη στη Φιλήκη, Ολντράθα! Θα σ'άρεσε να συμβούν παρόμοια πράγματα και σ'άλλες συνοικίες; Αν δεν τους σταματήσουμε, ακριβώς αυτό θα γίνει, και το ξέρεις. Το είδες, μα τον Κρόνο, στο μέλλον. Και εσύ και η Μιράντα! Το είδατε!»

«Εκείνο που είδα,» αποκρίθηκε η Ολντράθα, με δάκρυα να γυαλίζουν στα μάτια της, νιώθοντας κάτι να συνθλίβει τον λαιμό της, «ήταν πόνος και θάνατος και ατελείωτες καταστροφές.» Τα δάκρυα κύλησαν

στα καφετόδερμα μάγουλά της. «Υποφέρω μαζί με την Πόλη, Βόρκε-
ραμ.»

«Θα δώσουμε τέλος στην Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή
όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Σ'το υπόσχομαι–»

«Γαμώτο! Δεν καταλαβαίνεις!» Η Ολντράθα τινάχτηκε όρθια ξανά,
εκτοξεύοντας το ποτήρι της σ'έναν τοίχο για να διαλυθεί – γυάλινα
θραύσματα και ό,τι είχε απομείνει από τον Γλυκό Κρόνο.

«Δε μπορώ να υποσχεθώ τίποτ' άλλο!» φώναξε ο Βόρκεραμ καθώς κι
εκείνος σηκωνόταν από την πολυθρόνα του. «Δεν είναι στο χέρι μου αν
θα συνεχιστεί ο πόλεμος ή όχι. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να
τον τελ–»

Η Ολντράθα έφυγε απ'το σαλόνι του διαμερίσματος, πηγαίνοντας
στο υπνοδωμάτιο.

Ο Βόρκεραμ δεν την ακολούθησε. Δε νόμιζε ότι είχε νόημα να την α-
κολουθήσει. Δε νόμιζε ότι υπήρχε κάτι που μπορούσε να της πει για να
την ηρεμήσει τώρα. *Γιατί δεν με καταλαβαίνεις; Γιατί δεν καταλαβαινό-
μαστε; Θα ήθελε κι εκείνος να είχε τη δυνατότητα να την καταλάβει.
Πώς είναι δυνατόν να μου ζητά κάτι τόσο παράλογο;*

Την άκουσε να έρχεται ξανά, αλλά τώρα τα πόδια της δεν αντηχού-
σαν ξυπόλυτα πάνω στο πάτωμα· ήταν αναμφίβολα ποδεμένη, και πή-
γαινε προς την εξώπορτα. Είδε τη σκιά της.

«Ολντράθα!»

Εκείνη δεν του αποκρίθηκε. Η εξώπορτα άνοιξε και μετά έκλεισε.

Ίσως μια βόλτα στην Πόλη να της έκανε καλό, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ.
Ήταν θυγατέρα της, εξάλλου. Ίσως εκεί να έβρισκε τις απαντήσεις που
ζητούσε.

Η Ολντράθα βάδιζε στους νυχτερινούς δρόμους του Μεσό-
κοπου. Μέσα από τα διαμερίσματα, δυνατές μουσικές και γλέντια α-
κούγονταν, καθώς και από τα μπαρ, τα κέντρα διασκέδασης, τα εστια-
τόρια. Και η διάθεση ήταν εύθυμη στις πλατείες και στους δρόμους. Οι
κάτοικοι πανηγύριζαν το τέλος του πολέμου με τον Αλυσοδεμένο Ποι-
ητή. Πανηγύριζαν τη νίκη των υπέρμαχων της συνοικίας τους.

Δεν κατανοούσαν τι πραγματικά συνέβαινε. Δεν έβλεπαν τα πολεο-
σημάδια που προειδοποιούσαν την Ολντράθα ότι ο πόλεμος θα συνεχι-

ζόταν και θα συνεχιζόταν και θα συνεχιζόταν. Η Ολντράθα δεν είχε καμιά διάθεση για πανηγυρισμούς. Το μυαλό της δεν ήταν στη «νίκη»· ήταν στους τραυματισμένους και στους ετοιμοθάνατους ύστερα από τις πολεμικές συγκρούσεις. Σ'αυτούς που δεν μπορούσαν να πανηγυρίσουν γιατί βρίσκονταν σε νοσοκομεία και σε θεραπευτήρια.

Η Ολντράθα ήταν κουρασμένη. Δεν είχε τη δύναμη να βοηθήσει κανέναν τώρα. Δεν βάδιζε γι'αυτό στους δρόμους της Πόλης. Βάδιζε για να βγάλει νόημα στο τι συνέβαινε στη ζωή της. Γιατί είχε παρασυρθεί εδώ; Γιατί της είχε ζητηθεί να προστατέψει τον Βόρκεραμ; Γιατί εξαρχής η Πόλη την είχε οδηγήσει κοντά του; Ήταν κάτι που έπρεπε να διδαχθεί από αυτόν; Κι αν ναι, το είχε διδαχθεί; Μπορούσε τώρα να φύγει; Δεν αισθανόταν ότι πλέον ο Βόρκεραμ τη χρειαζόταν. Και ούτε εκείνη αισθανόταν ότι ήθελε πια να είναι δίπλα του. Δεν τον αντιπαθούσε λόγω του τσακωμού τους· δεν νόμιζε ότι μπορούσε να τον αντιπαθήσει τόσο εύκολα. Εξακολουθούσε να είναι ερωτευμένη μαζί του, πίστευε. Όμως αυτή δεν θα ήταν η πρώτη φορά που είχε εγκαταλείψει κάποιον που αγαπούσε. Τέτοια ήταν η ζωή των θυγατέρων της Πόλης, άλλωστε. Τώρα, ωστόσο, η Ολντράθα δεν θα έφευγε επειδή δυνατός πόνος τη λόγχιζε από το σημάδι στο πόδι της. Τώρα θα έφευγε επειδή εκείνη το είχε επιλέξει.

Ήταν όμως πραγματικά επιλογή της; Ή ήταν ξανά κάτι που την καθοδηγούσε; Η οδύνη της Πόλης... Αυτά που έβλεπε γύρω της... Αυτά που αποστρεφόταν...

Τι πρέπει να κάνω τώρα;

Εκείνο που έκανε πάντα, φυσικά. Να βοηθά όσους περισσότερους ανθρώπους μπορούσε.

Αλλά αυτό δεν θα ήταν εύκολο αν βρισκόταν συνέχεια κοντά στον Βόρκεραμ και τους μαχητές του.

Ο Βόρκεραμ δεν με χρειάζεται πια. Θα τον ξαναδώ, σίγουρα, νομίζω· αλλά δεν με χρειάζεται πια...

/55\

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής και οι κοντινοί του σύμμαχοι κάνουν συμβούλιο με θέμα το παρόν και το άμεσο μέλλον, καταμετρούν τις δυνάμεις τους και τα προβλήματά τους, και ο Βάρνελ-Αλντ έχει ένα σχέδιο στο μυαλό του· αργότερα, μέσα στη νύχτα, η Κορίνα πέφτει θύμα της Πόλης, και ο Κάδμος λαμβάνει ένα άσχημο μήνυμα ύστερα από ένα κακό όνειρο.

Το επόμενο πρωί ύστερα από τη νυχτερινή υποχώρηση των δυνάμεών τους από την Α' Κατωρίγια Συνοικία, συγκεντρώθηκαν στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας – την παλιά, ανακαινισμένη βίλα των Αλντ'κάρθοκ στην Όκιλμερ.

«Μπορούμε να επιστρέψουμε,» είπε ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, «και πρέπει να επιστρέψουμε!»

«Μου φαίνεται πως δεν αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση,» διαφώνησε ο Κάδμος, μοιάζοντας να κάθεται στην κορυφή του τραπεζιού παρότι το έπιπλο ήταν στρογγυλό και, αντικειμενικά, κορυφή δεν είχε. Η φιγούρα του Αλυσοδεμένου Ποιητή ήταν ισχυρή, σαν ανάγλυφη επάνω σ'έναν δισδιάστατο πίνακα. «Οι δυνάμεις μας είναι άσχημα χτυπημένες· δεν μπορούμε να τις ξαναστείλουμε να κάνουν κατάκτηση. Επιπλέον, είναι και τα Εκτρώματα. Εγώ αναρωτιέμαι τι θα γίνει αν οι εχθροί μας τα οδηγήσουν εναντίον μας, εδώ, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Πώς θα τα σταματήσουμε;»

«Οι δυνάμεις μας δεν είναι μόνο αυτές που χτυπήθηκαν στην Α' Κατωρίγια, ποιητή!» είπε ο Ζιλμόρος, ενώ οι υπόλοιποι γύρω από το τραπέζι παρακολουθούσαν σιωπηλοί, για την ώρα, και η Τζέσικα ήταν καθισμένη στο περβάζι ενός τζαμένιου παραθύρου, με το πόδι της επάνω, κοιτάζοντας μια έξω, μια μέσα. «Έχουμε τόσες συνοικίες στη διάθεσή μας, από τις οποίες μπορούμε να αντλήσουμε μαχητές. Και» – στράφηκε στην Κορίνα – «τι έγινε με το δικό σου σχέδιο να ξεπαστρέψεις αυτά τα μηχανικά τέρατα;»

«Σας εξήγησα, Ζιλμόρε,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα: «Κάτι δεν πήγε καλά. Στην αρχή, τα Εκτρώματα επηρεάστηκαν. Μετά... τα πράγματα στράβωσαν.»

«Ναι,» είπε ο Σκυφτός Στίβεν· «εκείνος ο ήχος παραλίγο να τρελάνει εμάς. Το μηχάνημα χάλασε.»

«Και δεν μπορεί να επισκευαστεί;» Ο Ζιλμόρος στράφηκε τώρα στη Μορτένκάν'μορ. «Δεν μπορείς να το επισκευάσεις, μάγισσα;»

«Αδύνατον,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Φτιάξ' το ξανά απ' την αρχή, τότε!»

«Ούτε αυτό γίνεται.»

«Γιατί;» Το μοναδικό μάτι του Ζιλμόρου την ατένιζε σχεδόν δολοφονικά.

Η Κορίνα, όμως, απάντησε αντί για τη Μορτένκάν'μορ: «Δεν ήταν ένα συνηθισμένο μηχάνημα, Ζιλμόρε. Το κλέψαμε από τη Μιράντα – και ούτε εκείνη το είχε φτιάξει· από αλλού το είχε βρει.»

«Από πού;»

«Δεν έχει σημασία. Τώρα δεν μπορούμε να προμηθευτούμε άλλο.»

«Και τι θα κάνουμε μ' αυτά τα τέρατα, Κορίνα; Πρέπει να τα θάψουμε;»

«Δε βλέπω άλλη λύση–»

«Θα τα θάψουμε λοιπόν!» είπε ο Ζιλμόρος, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στον Κάδμο.

Ο οποίος του αποκρίθηκε: «Και νομίζεις ότι, ύστερα απ' αυτή την απόφαση, μπορούμε να επιστρέψουμε στην Α' Κατωρίγια; Έτσι εύκολα; Αν η Καρζένθα ήταν εδώ, τότε, ναι, ίσως να πίστευα ότι θα καταφέραμε να θάψουμε τα Εκτρώματα. Αλλά τώρα ποιος θα–;»

«Ποιος χρειάζεται την Καρζένθα-Σολ;» γρύλισε ο Ζιλμόρος. «Κάνουμε καλύτερο κουμάντο μόνοι μας–!»

«Να μιλάς για τον εαυτό σου, Ζιλμόρε!» φώναξε ο Κάδμος, δείχνοντάς τον με το δάχτυλό του, ενώ το άλλο του χέρι, σφιγμένο σε γροθιά, χτυπούσε το τραπέζι.

(Και τα λόγια συμμαχών παλιών ωσάν λόγια εχθρών τώρα στ' αφτιά μας αντηχούνε, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, φέρνοντας ξανά πρόσφατη οδύνη, κι οργή καινή...)

Η έκφρασή του ήταν τέτοια που έκανε μέχρι και τον Ζιλμόρο να σωπάσει για μερικές ανάσες, καθώς η ατμόσφαιρα ήταν επικίνδυνα φορτισμένη μες στη μικρή αίθουσα.

«Δεν ήθελα να εννοήσω ότι ο θάνατός της ήταν καλό πράγμα,» είπε τελικά ο αρχηγός των Σκοταδιστών, μετριάζοντας τη στάση του. Ακόμα κι αυτός δεν ήταν έτοιμος να αψηφήσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, παρατήρησε η Κορίνα. Καταλάβαινε τη δύναμη του Κάδμου, την επιρροή του, όπως ένας άγριος σκύλος των δρόμων καταλαβαίνει ότι ένας άλλος σκύλος είναι δυνατότερος από αυτόν και καλύτερα να μην αναμετρηθεί μαζί του.

«Αλλά,» συνέχισε ο Ζιλμόρος, «μπορούμε και μόνοι μας να βγάλουμε από τη μέση τα Εκτρώματα-»

«Οι τελευταίες σου προσπάθειες απέτυχαν,» του θύμισε ο Κάδμος, καθώς η άγρια όψη υποχωρούσε από το πρόσωπό του, αλλά η θλίψη και η οργή έμεναν στην καρδιά του για τον θάνατο της Καρζένθα – και του παιδιού του που μεγάλωνε μέσα της. «Δεν είναι συνετό ο πόλεμος να-»

«Οι επόμενες προσπάθειές μου δεν θα αποτύχουν!» επέμεινε ο Ζιλμόρος. «Σκέψου μόνο από πόσες συνοικίες μπορούμε να αντλήσουμε μαχητές! Από την Έκθυμη, από τη Β' Ανωρίγια, από την Α' Ανωρίγια, από τη Β' Κατωρίγια, και τώρα και από τη Φιλήκη!»

«Η Φιλήκη δεν είναι ακριβώς μέρος της... Αυτοκρατορίας μας.» Ο Κάδμος ακόμα δίσταζε να χρησιμοποιεί αυτό τον όρο για τις κατακτήσεις τους, παρότι αντιλαμβανόταν ότι ήταν ο καλύτερος δυνατός έτσι όπως είχαν εξελιχτεί τα πράγματα.

«Και τι είναι;»

«Αυτός ο Φιλώνυμος Ρέσκεληχ έχει την πολιταρχία της τώρα – ο Υπέρτατος Ήχος της Σέχτας των Άδηλων Ήχων.»

«Και ο Βάρνελ-Αλντ είναι Πολιτάρχης στη Β' Κατωρίγια και στην Α' Ανωρίγια. Αυτό δεν σημαίνει ότι-»

«Η Φιλήκη δεν κατακτήθηκε, όμως, από εμάς.»

«Αλλά είναι σύμμαχός μας τώρα! Δεν είναι;» Το ερώτημα το απεύθυνε στον Βάρνελ-Αλντ, ο οποίος ήταν σιωπηλός μέχρι στιγμής.

«Ασφαλώς και είναι,» αποκρίθηκε. «Αν και ο Κάδμος έχει κάποιο δικιο. Τυπικά, δεν αποτελεί μέρος της Αυτοκρατορίας του. Θα πρέπει να

ζητήσουμε τη βοήθειά της αν τη θέλουμε. Και όλες οι συνοικίες στις οποίες αναφέρεσαι, Ζιλμόρε, έχουν δει πρόσφατα πόλεμο. Είναι ταλαιπωρημένες. Τι μαχητές νομίζεις ότι μπορούν να σου προσφέρουν;»

«Συμφωνείς, δηλαδή, να μείνουμε εδώ;»

«Θα ήταν ανόητο να επιστρέψουμε αμέσως στην Α' Κατωρίγια. Εκτός των άλλων, είναι κι αυτά τα Εκτρώματα. Τέτοιο όπλο πρέπει να ξέρουμε ακριβώς πώς θα το αντιμετωπίσουμε προτού κινηθούμε.»

«Θα τα θάψουμε!»

«Μπορεί να χρειαστεί να το κάνουμε αυτό ούτως ή άλλως – είτε επιτεθούμε στην Α' Κατωρίγια είτε όχι.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν το θεωρείς πιθανό ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του να έρθουν τώρα προς τη Β' Κατωρίγια; Μαζί του βρίσκονται, άλλωστε, ο Όρπεκαλ-Λάντι και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, που και οι δύο είναι εξόριστοι από εδώ. Θα μας επιτεθούν, αργά ή γρήγορα – γρήγορα, μάλλον – και θα φέρουν και τα Εκτρώματα. Πρέπει, επομένως, να ετοιμάσουμε σε τούτους τους δρόμους μια παγίδα γι'αυτά τα τέρατα. Μια παγίδα που θα τα θάψει μια και καλή.» Και κοίταξε την Κορίνα.

«Δεν έχω να προτείνω τίποτα καλύτερο, Βάρνελ,» είπε εκείνη συλλογισμένα.

Η Τζέσικα γέλασε, καθισμένη ακόμα στο περβάζι του τζαμένιου παραθύρου, σαν να είχε ακούσει κάτι αστείο. Όλοι την αγνόησαν.

Ο Βάρνελ-Αλτ είπε: «Πρώτα, όμως, πρέπει να απομακρύνω ένα άλλο πλεονέκτημα από τα χέρια του Βόρκεραμ-Βορ.»

«Τι πλεονέκτημα;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Την αδελφή μου, Ορσίλια-Αλντ. Θα προσπαθήσω να επικοινωνήσω μαζί του αύριο το πρωί, που τα πράγματα θα έχουν ηρεμήσει λίγο.» Ο Βάρνελ-Αλντ άναψε τσιγάρο.

Η Κορίνα βάδιζε στους δρόμους της Πόλης. Τα τακούνια της αντηχούσαν δυνατά μες στην παγερή ησυχία – *τακ, τακ, τακ, τακ...* Ακολουθούσε μια διαδρομή κρυφή, μυστηριώδη, και μέσα από αυτή τη διαδρομή, ήταν σίγουρη, δημιουργούσε κάτι. Αλλά είχε, πριν από λίγο, αρχίσει να χάνει την πορεία της· και όσο περπατούσε την έχανε ολοένα και περισσότερο. Ήταν αδύνατον να την ξαναβρεί.

Μια πυκνή ομίχλη απλωνόταν τώρα από τον Ριγοπόταμο, κρύβοντας τα πολεοσημάδια από τα μάτια της, πνίγοντας τους ήχους, διαστρεβλώνοντάς τους. Γέλιο ήταν αυτό που άκουγε πίσω από εκείνη την πόρτα;

Το δεξί της τακούνι έσπασε· ο αστράγαλός της γύρισε. Η Κορίνα παραπάτησε, ενώ ένας έντονος πόνος τη διαπερνούσε. Είχε πατήσει σε κάποιο καρφί;

---Το όνειρο διαλύθηκε σε ψυχικά θραύσματα

Η Κορίνα ξύπνησε πάνω στον καναπέ του διαμερίσματός της στην Όκιλμερ, όπου την είχε πάρει ο ύπνος. Αισθανόταν έναν πόνο να ανεβαίνει από το δεξί της πέλμα, σκαρφαλώνοντας στην κνήμη της, προς το γόνατό της.

Όχι! σκέφτηκε. Όχι τώρα!

Δεν ήταν κανένας αγνώστος πόνος, φυσικά. Ήταν ένας πολύ οικείος πόνος για κάθε θυγατέρα της Πόλης: Ο πόνος από το σημάδι στο πόδι της.

«Όχι!» γρύλισε η Κορίνα καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ αρχίζοντας να βηματίζει μες στο διαμέρισμα, ελπίζοντας ότι ο πόνος θα διαλυόταν, θα έφευγε–

–αν και ήξερε ότι αυτό δεν θα συνέβαινε. Ποτέ δεν γινόταν έτσι. Μακάρι να ήταν τόσο απλό...

Ο πόνος απλά δυνάμωνε και δυνάμωνε. Τύλιξε ολόκληρο το πόδι της, από το πέλμα ως τον γοφό, σαν μια μακριά, πυρακτωμένη βελόνα να την είχε διαπεράσει από κάτω ως πάνω, και να είχε σφηνώσει εκεί, αρνούμενη να βγει.

Η Κορίνα γνώριζε τι έπρεπε να κάνει. Ήταν το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να κάνει. Να φύγει από εδώ. Να εγκαταλείψει ετούτη τη ζωή. Τις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Τον Κάδμο, που τον αισθανόταν σαν παιδί της...

Δεν υπήρχε κανένα κόλπο για να χρησιμοποιήσει ενάντια στην Πόλη.

Κάθισε στο μικρό, γωνιακό γραφείο και έγραψε ένα βιαστικό σημείωμα. Ύστερα ντύθηκε και μάζεψε τα πράγματά της.

Γιατί η Πόλη της το έκανε αυτό; Η δουλειά της εδώ δεν είχε τελειώσει! Δεν είχε τελειώσει! Υπήρχαν ακόμα τόσα πράγματα να κάνει σε τούτους τους δρόμους. Ο Κάδμος τη χρειαζόταν. Δεν είχε πάψει να τη

χρειάζεται. Και ήταν κι ο Βάρνελ-Αλντ εδώ: με τον οποίο ήταν πάντοτε ευχαρίστηση να συνεργάζεται.

Με εκδικείται η Πόλη επειδή χρησιμοποιούσα το φυλαχτό; Επειδή έπαιζα μαζί της;

Ο πόνος είχε πλέον φτάσει μέχρι τη μέση της, είχε πιάσει και το αριστερό της πόδι. Αλλά, φυσικά, περισσότερο πονούσε το δεξί. Η Κορίνα νόμιζε ότι πραγματικά μια πυρωμένη βελόνα περνούσε μέσα από το πέλμα της με το σημάδι των θυγατέρων. Ιδρώτας κυλούσε επάνω της.

Αναρωτήθηκε αν το ίδιο συνέβαινε και στη Τζέσικα. *Θέλει η Πόλη να μας διώξει και τις δύο από εδώ;*

Και ν'αφήσει τη Μιράντα να οδηγεί αυτά τα τέρατα εναντίον του Κάδμου; Θέλει να καταστρέψει τον Κάδμο; Να καταστρέψει ό,τι δημιουργησα;

Η Κορίνα, μαζί με τα λιγοστά της πράγματα (ένas μικρός σάκος στον ώμο, μια μικρή βαλίτσα στο χέρι), βγήκε απ'το διαμερίσμά της και στράφηκε στην πόρτα του διαμερίσματος του Κάδμου, το οποίο ήταν απέναντι. Φρουροί στέκονταν στον διάδρομο της πολυκατοικίας, πάνοπλοι και πανέτοιμοι. Ό,τι είχε απομείνει από τους Μικρούς Γίγαντες, οι οποίοι τώρα αναγνώριζαν για αρχηγό τους τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή και μόνο τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.

Η Κορίνα πλησίασε την εξώπορτα του διαμερίσμάς του, και τα μάτια τους κοίταζαν ακόμα κι εκείνη προσεχτικά, παρότι την ήξεραν για στενή σύμμαχό του.

Το γαντοφορεμένο χέρι της τράβηξε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί από το ντεκολτέ του φορέματός της. Έσκυψε – με κάποια δυσκολία, λόγω του πόνου από το πόδι της – και πέρασε το χαρτί κάτω από την πόρτα.

Ύστερα, έφυγε από την πολυκατοικία και από τις εμπόλεμες συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Οι Μικροί Γίγαντες τον ειδοποίησαν μες στη νύχτα, ξυπνώντας τον από ένα κακό όνειρο όπου η Καρζένθα-Σολ πέθαινε ξανά κι ένα νεκρό έμβρυο έβγαινε μέσα από τη σκισμένη κοιλιά της ενώ η Φοίβη στεκόταν μ'ένα αιματοβαμμένο σπαθί από πάνω της.

«Τι είναι;» Η λάμψη στα μάτια του Κάδμου ήταν δολοφονική. Η αναπνοή του ήταν γρήγορη. Το στόμα του το αισθανόταν ξερό.

«Η Κορίνα, Εξοχότατε,» είπε η Κάρα, η Μικρή Γιγάντισσα που είχε χτυπήσει την πόρτα του υπνοδωματίου του. «Ένα χαρτί είδα να περνά κάτω από την εξώπορτα και άνοιξα, και ρώτησα τους άλλους απέξω, και μου είπαν ότι η Κορίνα ήρθε και το πέρασε εκεί κι έφυγε αμέσως. Δεν μίλησε σε κανέναν.»

Ο Κάδμος ήταν προς στιγμή μπερδεμένος από τα λόγια της, μπλεγμένος ακόμα μες στον εφιάλτη του.

(Τ'όνειρο το κακό κι η πραγματικότητα να σμίξουν απειλούν, μур-μούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο κεφάλι του, αίμα και νερό να μειχθούν, να μας παρασύρουν αποζητώντας.)

«Πού είν' αυτό το χαρτί;» ρώτησε.

«Δεν το πείραξα, Εξοχότατε. Δεν το άγγιξα. Το άφησα εκεί, κάτω.»

Ο Κάδμος την προσπέρασε, βαδίζοντας προς την εξώπορτα του διαμερίσματος, ενώ η Κάρα τον ακολουθούσε. Όταν έφτασε στο καθιστικό είδε τους άλλους τρεις Μικρούς Γίγαντες εκεί να τον περιμένουν, όρθιοι, οπλισμένοι, πανέτοιμοι.

«Εξοχότατε,» είπε ο Κλοντ, νεύοντας σε χαιρετισμό. «Ένα μήνυμα,» έδειξε το χαρτί στο πάτωμα. «Από την Κορίνα. Λένε πως την είδαν στον διάδρομο, κι ότι έφυγε βιαστικά.»

Ο Κάδμος έπιασε το χαρτί από κάτω. Το ξεδίπλωσε και το διάβασε.

Κάδμε,

Με συγχωρείς γι' αυτό. Το ξέρω ότι ποτέ δεν θα μπορέσεις να με καταλάβεις, αλλά σου έχω ήδη πει, ότι εμάς δεν μπορείς να μας κατανοήσεις – μην προσπαθήσεις λοιπόν. Οι ζωές μας είναι παράξενες, είναι πολύπλοκες. Είναι ακατανόητες ακόμα και για εμάς πολλές φορές. Η Πόλη, μας οδηγεί σε ανεξήγητους δρόμους, καμιά φορά είναι σαν εχθρός μας.

Δεν θα σε άφηνα ποτέ με δική μου θέληση, από δική μου επιλογή. Όχι τώρα, που με χρειάζεσαι ακόμα. Αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

*Έτσι, πρέπει να φύγω. Δεν ξέρω πότε θα επιστρέψω,
όμως θα ήθελα.*

*Να είσαι πολύ προσεχτικός με τον Ζιλμόρο – έχει δι-
κές του βλέψεις, και νομίζει ότι είναι Εκλεκτός του
Σκοτοδαίμονος!*

*Βρες τρόπο να ξεμπερδέψεις γρήγορα με τα Εκτρώ-
ματα – η Μορτένκ'μορ ίσως να σε βοηθήσει, δεν ξέ-
ρω, δυστυχώς δεν μπορώ να προτείνω τίποτα καλύ-
τερο.*

*Με συγχωρείς που φεύγω,
Κορίνα*

Ο Κάδμος τσάκισε, αργά, το μήνυμα μες στη γροθιά του. Χωρίς θυμό. Περισσότερο με απογοήτευση. Έχει δίκιο, σκέφτηκε. Δεν μπορώ να την καταλάβω.

Επάνω που είχε χάσει την Καρζένθα, τώρα έπρεπε να χάσει και την Κορίνα, που πάντα ήταν το μυστηριακό στήριγμά τους, από την αρχή της επανάστασης στη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Τι σκληρό παιχνίδι είναι αυτό;

Χωρίς να πει κουβέντα στους Μικρούς Γίγαντες, επέστρεψε στο υ-
πνοδωμάτιό του. Και δεν κοιμήθηκε άλλο εκείνη τη νύχτα.

/56\

Ένας πολιτάρχης ζητά επικοινωνία μ'έναν μισθοφόρο· μια θυγατέρα της Πόλης αισθάνεται ένα κάλεσμα, και συναντά μια Αδελφή της και άλλους φίλους προτού απομακρυνθεί· ο Βόρκεραμ-Βορ χάνει δυνάμεις και σκέφτεται μια ανταλλαγή· η Φοριντέλα-Ράο ακούει δυσάρεστα λόγια από μια φίλη· και η Μιράντα αντιμετωπίζει ένα κρυφό πλάσμα της Πόλης.

Ήταν πρωί και η Ολντράθα δεν είχε επιστρέψει. Πού ήταν; Ακόμα η Πόλη δεν της είχε δώσει τις απαντήσεις που ζητούσε;

Είναι μεγάλη κοπέλα, είπε ο Βόρκεραμ-Βορ στον εαυτό του, καθώς την έψαχνε μες στο διαμέρισμα αλλά δεν την έβρισκε. Σίγουρα δεν πρόκειται νάχει χαθεί. Είναι μεγαλύτερη από εσένα, βασικά. Πάνω από ογδόντα χρονών, μα τον Κρόνο! αν και θα ορκιζόσουν ότι δεν είναι πάνω από σαράντα. Όπως όλες τους.

Ο Βόρκεραμ άρχισε να ετοιμάζεται, ύστερα από μερικές σύντομες τηλεπικοινωνίες με τους μαχητές και τους συμμάχους του. Ρώτησε πώς πήγαιναν οι τραυματίες. Καλύτερα, του είπαν – αν και πώς μπορεί να ήταν σίγουροι μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα; Πού είναι η Ολντράθα; ρώτησε. Εκεί; Και του απάντησαν ότι δεν ήξεραν πού βρισκόταν· κανείς δεν την είχε δει.

Ο Βόρκεραμ είχε μια κακή αίσθηση καθώς ξυριζόταν μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου. Δεν ήταν λογικό για την Ολντράθα να μην βρίσκεται κοντά στους τραυματίες. Ο μόνος λόγος για να μην είναι κοντά τους θα ήταν να είναι κοντά μου.

Αλλά, μάλλον, δεν πιστεύει ότι χρειάζομαι προστασία από τις φονικές μηχανορραφίες της Κορίνας πλέον.

Αληθεύει αυτό, άραγε; Τα έχει παρατήσει η καταραμένη δαιμόνισσα της Πόλης;

Όπως και νάχει, εγώ δεν έχω τελειώσει μαζί της!

Και ξαφνικά αναρωτήθηκε τι να γινόταν ο Ηρακλής, πίσω στην Ανατορική Συνοικία. Είχε τραυματιστεί τότε εξαιτίας του. Και εξαιτίας της Κορίνας. Εξαιτίας των δολοφόνων που εκείνη είχε στείλει – εναντίον των οποίων είχαν βοηθήσει τον Βόρκεραμ η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, και η Φοριντέλα-Ράο. Όλα τούτα τού έμοιαζαν τόσο μακρινά τώρα, αν και δεν είχαν συμβεί παρά πριν από δυο μήνες. Πριν από το ξεκίνημα του χειμώνα.

Ο Βόρκεραμ τελείωσε με το ξύρισμα χωρίς να καθυστερήσει και έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. Κάλεσε την Άνμα.

«Ναι;» ακούστηκε η φωνή της.

«Καλημέρα, Άνμα. Πώς είναι η Φοριντέλα;»

«Καλύτερα. Αλλά δεν μπορεί, φυσικά, να σηκωθεί ακόμα. Κοιμάται τώρα, βασικά· δεν έχει ξυπνήσει.»

«Είδες καθόλου την Ολντράθα; Πέρασε από εκεί;» Η Άνμα βρισκόταν σ'ένα διαμέρισμα όχι και πολύ μακριά από το δικό του.

«Όχι. Γιατί; Δεν είναι μαζί σου;»

Ο Βόρκεραμ αναστέναξε. «Είχαμε... μια μικρή διαφωνία χτες βράδυ, και έφυγε. Δεν μπορώ να τη βρω πουθενά σήμερα.»

«Τι διαφωνία;»

«Μου ζητούσε να κάνω κάτι για να σταματήσει ο πόλεμος. Αλλά δεν υπάρχει τίποτα που μπορώ να κάνω, Άνμα.»

«Τέλος πάντων. Είμαι σίγουρη ότι θα παρουσιαστεί σύντομα.»

Κάποιος τον καλούσε: ένα φωτάκι αναβόσβηνε πάνω στον πομπό. «Εντάξει· θα τα ξαναπούμε.» Τη χαιρέτησε και διέκοψε την τηλεπικοινωνία. Δέχτηκε την άλλη κλήση.

«Μάλιστα;»

«Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ;»

Κάτι τού θύμιζε αυτή η φωνή. «Ποιος ρωτά;»

«Ο Γραμματέας του Πολιτάρχη Σελασφόρου Χορονίκη, ο Ριχάρδος Εσπέρντω.»

Ναι, γι'αυτό η φωνή τού θύμιζε κάτι. «Μάλιστα. Τι θέλετε, κύριε Εσπέρντω;»

«Μας έχουν καλέσει εδώ, στο Πολιταρχικό Μέγαρο, και σας ζητάνε, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Για ένα επείγον θέμα που, όπως λένε, αφορά τη ζωή της Πολιτάρχη της Φιλήκοης, Αμάντας Πολύεργης.»

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε. «Τη ζωή της Πολύεργης;... Ποιος καλεί; Ποιος είναι;»

«Ο Βάρνελ-Αλντ, Πολιτάρχης της Β' Κατω-»

«Και θέλει να μιλήσει σ'εμένα συγκεκριμένα;»

«Μάλιστα, κύριε.»

«Έρχομαι εκεί.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν άργησε να φτάσει στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας οδηγώντας ένα τετράκυκλο όχημα μαζί με πέντε Εκλεκτούς του οι οποίοι τον συνόδευαν ως σωματοφύλακες κυρίως - ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Φιόνα Ισόσχημη, ο Τζακ Μαύρος, ο Ρις ο Αρχαίος, και η Ναταλία η Ξανθιά.

Ο Ριχάρδος Εσπέρντω ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο του, όταν ο Βόρκεραμ τον συνάντησε, μοιάζοντας κυρίαρχος μηχανικών συστημάτων και ατελείωτων χαρτιών και βιβλίων - ένας άντρας πολύ χοντρός, με δέρμα λευκό-ροζ, μαύρα μούσια, και ελάχιστα μαλλιά στο κεφάλι. Τα γυαλιά του ήταν τετράγωνα και μεγάλα. Φορούσε ένα γαλανό πουκάμισο με σηκωμένα μανίκια και κλειστό γιακά που φαινόταν ότι κανονικά θα έπρεπε να τον πνίγει.

Ο Σελασφόρος Χορονίκης στεκόταν παραδίπλα, πολύ πιο λιγνός από τον Γραμματέα του, και πολύ πιο κομψά ντυμένος με γυαλιστερό μαύρο κοστούμι. Χρυσόδερμος και γαλανομάλλης, φρεσκοξυρισμένος, με στενά παρατηρητικά μάτια. Θα μπορούσες να πεις ότι, από μια άποψη, εκείνος έμοιαζε με υπάλληλο του Γραμματέα του.

«Βόρκεραμ,» είπε, «ακόμα σε περιμένει. Αρνείται να μιλήσει σ'εμένα.»

«Τώρα είμαι εδώ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ας μην έχουμε άλλο τον Σφετεριστή της Β' Κατωρίγιας στην αναμονή.» Οι σωματοφύλακές του δεν είχαν έρθει μαζί του στο Γραφείο του Πολιτάρχη· οι φρουροί του Μεγάρου δεν τους το είχαν επιτρέψει, λες και μπορεί να είχαν πραξικόπημα στο μυαλό τους: έτσι, ο Βόρκεραμ τούς ζήτησε να περιμένουν έξω.

Ο Ριχάρδος Εσπέρντω τού έκανε νόημα να πλησιάσει, δείχνοντας, επάνω στο γραφείο του, το τηλεπικοινωνιακό σύστημα με την οθόνη.

«Τον Πανιστόριο και τον Όρπεκαλ-Λάντι τούς ειδοποιήσατε;» ρώτησε ο Βόρκεραμ τον Σελασφόρο.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ζητούσε αυτούς.»

«Σύνδεσέ με,» είπε ο Βόρκεραμ στον Γραμματέα του Πολιτάρχη.

Ο Ριχάρδος πάτησε ένα κουμπί πάνω στην κονσόλα και η οθόνη άναψε παρουσιάζοντας το πρόσωπο του Βάρνελ-Αλντ.

«Ααα, επιτέλους – ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ!» είπε ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας και Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. «Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι θα με κρατούσαν στην αναμονή για πάντα.»

Ο Βόρκεραμ δεν έχασε χρόνο με χαιρετισμούς. Ούτε αισθανόταν καμιά τάση να είναι ευγενικός μ'αυτό το καιροσκοπικό κάθαρμα. «Μου είπαν ότι ζητάς να μου μιλήσεις για την Αμάντα Πολύεργη.»

Ο Βάρνελ-Αλντ γέλασε. «Κατευθείαν στο θέμα! Δεν έπρεπε να περιμένω τίποτα λιγότερο από τον ξακουστό Βόρκεραμ-Βορ, φυσικά...»

«Δεν έχω καιρό για ανοησίες. Θέλεις όντως να μου μιλήσεις για την κυρία Πολύεργη;»

«Αν δεν λαθεύω, κρατάς αιχμάλωτη την αδελφή μου, Ορσίλια-Αλντ...»

«Να το έχεις υπόψη σου,» είπε απειλητικά ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Οι τακτικές σου αυτές ταιριάζουν περισσότερο σε τυχοδιώκτη μισθοφόρο παρά σε αριστοκράτη των Παλαιών Οίκων, Βόρκεραμ-Βορ. Κανονικά θα έπρεπε να είχες ήδη επικοινωνήσει μαζί μου για να μου την επιστρέψεις – έστω και με κάποιο αντίτιμο.»

«Νόμιζα ότι με κάλεσες για να μιλήσουμε για την Αμάντα Πολύεργη...»

«Θα φτάσουμε κι εκεί,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ. «Θέλω πίσω την αδελφή μου, Βόρκεραμ-Βορ. Είσαι πρόθυμος να μου την επιστρέψεις;»

«Όχι.»

Ο Βάρνελ γέλασε ξανά. «Εκτιμώ την ειλικρίνεια στους ανθρώπους.»

«Τι κρίμα που δεν επιδεικνύεις τις αρετές που εκτιμάς.»

«Δεν με ξέρεις τόσο καλά για να βγάζεις τέτοια συμπεράσματα για εμένα, μισθοφόρε.»

«Ούτε εσύ έχεις ακόμα γνωρίσει αρκετά καλά εμένα, σφετεριστή.»

«Μπορούμε να συνεχίσουμε τις φιλοφρονήσεις ή να προχωρήσουμε στον λόγο που σε κάλεσα...»

«Αυτό περιμένω εδώ και ώρα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του καθώς ατένιζε όρθιος την οθόνη του τηλεπικοινωνιακού συστήματος.

«Η Αμάντα Πολύεργη είναι... φιλοξενούμενή μου. Αναχαίτισα το αεροπλάνο της καθώς επιχειρούσε να εγκαταλείψει τη Φιλήκοη,» τον πληροφόρησε ο Βάρνελ-Αλντ. «Δεν την έχω πειράξει, ούτε σκοπεύω. Αλλά θα ήθελε πολύ, απ'ό,τι καταλαβαίνω, να φύγει από εδώ. Είναι μαζί της και τα δύο παιδιά της, καθώς και οι άλλοι άνθρωποι που τη συνόδευαν.

»Είμαι πρόθυμος να τους παραδώσω όλους σ'εσένα – η Πολύεργη φαίνεται να σε συμπαθεί. Ως αντάλλαγμα ζητώ να μου επιστρέψεις την Ορσίλια-Αλντ. Συμφωνείς, Βόρκεραμ-Βορ;»

Ο Βόρκεραμ δεν αποκρίθηκε αμέσως. *Πώς μπορώ να αρνηθώ;* σκέφτηκε. *Μπορώ να εγκαταλείψω την Πολύεργη και τα παιδιά της στα χέρια αυτού του καθάρματος;* «Σε πόση ώρα να σου απαντήσω;» ρώτησε.

«Μέχρι το βράδυ περιμένω να με καλέσεις στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ο Γραμματέας του Χορονίκη έχει τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα.»

«Εντάξει,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Και σε προειδοποιώ να μη σχεδιάζεις στο μέλλον να πλησιάσεις καμιά από τις συνοικίες μου–»

«Να κρατήσεις τις προειδοποιήσεις σου για τον εαυτό σου.»

«Όπως νομίζεις, μισθοφόρε. Καλή σου ημέρα.» Η επικοινωνία τερματίστηκε απότομα, και η οθόνη γέμισε παράσιτα.

Ο Ριχάρδος την απενεργοποίησε με το πάτημα ενός κουμπιού.

Η Μιράντα δεν είχε μείνει στον καταυλισμό των Νομάδων όλη τη νύχτα. Είχε πάει, αργότερα, να αναζητήσει τον Αλέξανδρο, οδηγώντας ένα καινούργιο φορτηγό μέσα στο οποίο βρίσκονταν οι δεκατέσσερις Φίλοι. Ακολουθώντας τα πολεοσημάδια και την κοινή λογική, και χρησιμοποιώντας κι ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως, είχε εντοπίσει τον Πανιστόριο σ'ένα διαμέρισμα της πολυκατοικίας στον Μεσόκοπο όπου φιλοξενείτο και ο Βόρκεραμ-Βορ. Πού αλλού θα βρισκόταν, άλλωστε;

Το μέρος ήταν, φυσικά, γεμάτο φρουρούς – Εκλεκτούς και όχι μόνο – μα κανείς δεν επιχειρήσε να τη σταματήσει, καθώς όλοι τους την αναγνώριζαν. *Η Αφέντρα των Φίλων*, άκουσε κάποιον να ψιθυρίζει πίσω της, ενόσω διέσχιζε έναν διάδρομο της πολυκατοικίας με τα πλοκαμο-

φόρα μηχανικά όντα στο κατόπι της, κατά σειρά, κατευθυνόμενη προς μια σκάλα (γιατί, βέβαια, δεν χωρούσαν να τα βάλει στον ανελκυστήρα, και ούτε ήθελε να τα αφήσει μόνα τους στο φορτηγό – ήταν πολύ επικίνδυνα – ειδικά τώρα που δεν είχε την επικοινωνιακή συσκευή πλέον). (Πού ήταν, τέλος πάντων, ο Χέρκεγμοξ; Όλη την ημέρα δεν είχε εμφανιστεί. Ούτε η Μιράντα είχε διακρίνει πολεοσημάδια του.)

Αφέντρα των Φίλων... σκέφτηκε, διασκεδασμένη. *Έτσι με λένε τώρα;* Γέλασε από μέσα της. Ήταν, ίσως, ο πιο αστείος τίτλος που της είχαν δώσει στη μακροχρόνια ζωή της.

Την πόρτα του διαμερίσματος του Αλέξανδρου την άνοιξε μ'ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος, μπροστά στα μάτια των φρουρών του διαδρόμου, και μπήκε. Οι Φίλοι την ακολούθησαν μέσα. Τους έκανε νόημα να μείνουν στο καθιστικό, και έμειναν. Πήγε στο υπνοδωμάτιο και βρήκε τον Αλέξανδρο να κοιμάται. Αφού έβγαλε τα περισσότερα ρούχα της (παρξενεμένη που ακόμα δεν τον είχε ξυπνήσει· συνήθως ήταν πάντα σε εγρήγορση: κανονικά έπρεπε να την είχε ήδη αντιληφτεί, αλλά μάλλον ήταν πολύ κουρασμένος απόψε) ξάπλωσε πλάι του. Τότε (αναμενόμενα πλέον) εκείνος ξύπνησε, και τη ρώτησε: «Πού ήσουν τόσες ώρες, Μιράντα;»

«Με τους Νομάδες.»

«Είναι εδώ;»

«Ναι. Στην Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών, στον Ευγενή.»

«Νόμιζα ότι απέφευγαν τα εμπόλεμα μέρη,» είπε ο Αλέξανδρος καθώς χασμουριόταν και τεντωνόταν.

«Η Α' Κατωρίγια δεν είναι εμπόλεμη πλέον,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Είπατε τίποτα ενδιαφέρον;»

«Όχι ιδιαίτερα. Αλλά μετά ήρθε η Νορέλτα.»

«Και σας είπε όσα συζητήθηκαν στο Μέγαρο;»

«Ναι. Όμως τίποτα δεν μας ξάφνιασε.»

«Όλα καλά με τους Φίλους;»

«Κάθονται τώρα ήρεμα στο καθιστικό σου.»

«Να τους κεράσω κάτι;» ρώτησε με ουδέτερη όψη μες στο μισοσκόταδο του δωματίου.

Η Μιράντα μειδίασε. «Δεν έχουν ανάγκη αυτοί.»

Υστερα έκαναν έρωτα και κοιμήθηκαν.

Το πρωί, καθώς ηλιακό φως γλιστρούσε ανάμεσα από τις γρίλιες της μπαλκονόπορτας του υπνοδωματίου και ο Αλέξανδρος ακόμα κοιμόταν δίπλα της, η Μιράντα παραμέρισε τα σκεπάσματα και κοίταξε το αριστερό της πόδι.

Τριάντα ημέρες είχαν περάσει πλέον από τότε που το είχε χάσει. Και ήταν σχεδόν έτοιμο. Η Πόλη το είχε σχεδόν αναπλάσει πλήρως.

Μονάχα η μπροστινή μεριά του πέλματος έλειπε. Τα δάχτυλα.

Εξακολουθούσε, όμως, να φορά το τεχνητό πόδι του Μάγου πάνω από το πραγματικό της. Δεν νόμιζε ότι θα ήταν συνετό να το βγάλει από τώρα. Αν της χρειαζόταν να κινηθεί γρήγορα ή απότομα, αν της χρειαζόταν να πολεμήσει, θα ένιωθε πολύ έντονη την έλλειψη αυτών των πέντε δαχτύλων. Χωρίς τα δάχτυλα, το πόδι δεν είναι τόσο ευέλικτο όσο πρέπει.

Η Μιράντα σηκώθηκε από το κρεβάτι, ρίχνοντας επάνω της μια ρόμπα που βρήκε στη ντουλάπα. Βγήκε απ' το υπνοδωμάτιο.

Οι Φίλοι βρίσκονταν στο καθιστικό, είδε. Οι δύο που ήταν χτυπημένοι άσχημα είχαν τα πλοκάμια τους μαζεμένα και ενέργειες τρεμόπαιζαν επάνω στα σφαιρικά σώματά τους· θεραπεύονταν – *επισκευάζονταν*, μάλλον. Ορισμένοι από τους άλλους έβγαλαν μελωδικούς ήχους σαν για να καλημερίσουν τη Μιράντα. Εκείνη έβγαλε μερικούς παρόμοιους μελωδικούς ήχους από το αναπνευστικό της σύστημα, και πήγε στην κουζίνα για να φτιάξει δύο καφέδες.

Καθώς γέμιζε τη δεύτερη κούπα αισθάνθηκε ένα πυρωμένο καρφί να περνά από το πέλμα του δεξιού της ποδιού. Από το σημάδι των Θυγατέρων. Και ο πόνος σύντομα δυνάμωσε.

Η Μιράντα πιάστηκε από τα ντουλάπια, μορφάζοντας. *Γαμώτο!*

Η Πόλη της ζητούσε να φύγει, να εγκαταλείψει ετούτη τη ζωή.

Αλλά δεν είχε περάσει και τόσοσ καιρός που βρισκόταν εδώ! Σε άλλες περιπτώσεις, μπορεί να περνούσαν δύο ή τρία χρόνια προτού την ενοχλήσει το σημάδι στο πόδι της.

Γνώριζε, όμως, ότι δεν ήταν δυνατόν να αντισταθεί. Έπρεπε να φύγει.

Και πρέπει να πάρω και τους Φίλους μαζί μου. Δεν γίνεται να τους αφήσω εδώ, είτε ο Βόρκεραμ-Βορ τούς χρειάζεται είτε όχι. Είναι πολύ επικίνδυνοι.

Ίσως γι' αυτό η Πόλη να την έδιωχνε: για ν' απομακρύνει τα εξωδιαστασιακά όντα. Επειδή, κανονικά, δεν είχαν καμία θέση εδώ· ήταν εκτός τόπου και εκτός χρόνου. Ήταν πολύ ισχυρά όπλα για να υπάρχουν.

Η Κορίνα, αναμφίβολα, θα χαρεί από αυτό, η καταραμένη! σκέφτηκε η Μιράντα. Και αναρωτήθηκε: Προτιμά η Πόλη να συνεχιστεί ο πόλεμος; Προτιμά να χαθούν τόσες ζωές; Να γίνουν τόσες καταστροφές; Οι Φίλοι θα μπορούσαν, τουλάχιστον, καλώς εχόντων των πραγμάτων, να επισπεύσουν το τέλος του πολέμου!

Αλλά ποια ήταν εκείνη που θα έκρινε τη σοφία της Πόλης; Εγώ, που την τραυμάτισα άσχημα μ' εκείνη την ανοησία μου... Δεν έχω εγώ δικαίωμα να κάνω τέτοιες σκέψεις...

Παίρνοντας μαζί της τους καφέδες βγήκε από την κουζίνα και τους άφησε στο τραπέζι του καθιστικού, ενώ ο πόνος εξακολουθούσε να λογχίζει έντονα το δεξί της πόδι.

Πήγε στο υπνοδωμάτιο και είπε: «Αλέξανδρε; Ξύπνα, Αλέξανδρε! Πρέπει να μιλήσουμε. Και δεν έχουμε πολύ χρόνο. Αλέξανδρε;»

Εκείνος ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, μουγκρίζοντας, τρίβοντας τα μάτια του. «Τι;»

«Πρέπει να μιλήσουμε. Δεν έχουμε χρόνο. Έλα μαζί μου,» είπε η Μιράντα, και βγήκε απ' το δωμάτιο, αφήνοντάς τον παραξενεμένο.

Σε λίγο ο Αλέξανδρος ήταν στο καθιστικό, ντυμένος πρόχειρα. «Είναι κάτι σημαντικό;» Κάθισε στο τραπέζι, μπροστά στη μια από τις δύο κούπες.

Η Μιράντα καθόταν αντίκρυ του – με το ζόρι – νιώθοντας πολύ έντονη την τάση να σηκωθεί και να βαδίσει, εξαιτίας του πόνου που διαπερνούσε το δεξί της πόδι. «Ήρθε η ώρα να φύγω,» είπε.

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. Ήπια μια γουλιά απ' τον καφέ του. «Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι πρέπει να φύγω. Μακριά από εσένα. Από τον Βόρκεραμ-Βορ. Από τις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Από όλους σας.»

«Φταίω εγώ;» Η όψη του ήταν ουδέτερη.

Η Μιράντα γέλασε. «Είσαι ανόητος!» είπε.

«Εξήγησέ μου, τότε· γιατί δεν καταλαβαίνω.»

«Σου έχω ήδη εξηγήσει, Αλέξανδρε, παλιότερα. Οι θυγατέρες της Πόλης δεν μπορούν ποτέ να μείνουν για πολύ σ'ένα μέρος, σε μια ζωή. Το σημάδι στο πόδι μας δεν μας αφήνει.»

«Και θες να πεις ότι...;»

«Ναι, ακριβώς αυτό. Πρέπει να φύγω.»

«Μα, Μιράντα... σε χρειαζόμαστε εδώ.»

Η Μιράντα μόρφασε, πιέζοντας τα χείλη της, κουνώντας ελαφρά το κεφάλι. «Δεν έχει σημασία. Δεν μπορώ να μείνω. Ο πόνος δεν θα σταματήσει αν δεν—»

«Δεν υπάρχει κάποιος τρόπος; Κάποιο φάρμακο;»

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Όχι· τίποτα. Πρέπει οπωσδήποτε να φύγω. Μόνο έτσι θα περάσει.»

«Είναι τελείως παράλογο, δηλαδή; Είναι... είναι *τυχαίο* το πότε συμβαίνει αυτό το πράγμα;»

«Δεν ξέρω κατά πόσο είναι τυχαίο ή όχι, Αλέξανδρε. Στην Πόλη, *τίποτα* δεν είναι τυχαίο· και τη δική της σοφία δεν μπορούμε να την κατανοήσουμε—»

«Μη μου λες μυστικιστικές μαλακίες πάλι! Δεν είναι σωστό να φύγεις τώρα!»

«Ίσως και να είναι,» είπε εκείνη, ήπια.

«Γιατί;»

«Αυτό που συμβαίνει με τους Φίλους δεν είναι φυσιολογικό. Η Πόλη ίσως να θέλει να τους διώξει από εδώ—»

«Θες να πεις ότι θα τους πάρεις μαζί σου;»

«Δε γίνεται αλλιώς. Είναι πολύ επικίνδυνοι για να τους αφήσω πίσω.»

Για λίγο, ο Αλέξανδρος διαφώνησε μαζί της αλλά δεν κατάφερε να τη μεταπείσει. Και τελικά παραδέχτηκε: «Πράγματι, χωρίς εσένα, κανείς δεν υπάρχει που μπορεί να τους κουμαντάρει.»

«Βλέπεις;»

Αναστέναξε. Ήπιε μια γουλιά καφέ. «Θα μιλήσεις και με τον Βόρκε-ραμ τώρα;»

«Όχι. Μπορείς να του μιλήσεις εσύ. Εγώ πρέπει να φύγω.»

«Μιράντα...»

«Δε γίνεται αλλιώς.» Σηκώθηκε από την καρέκλα της.

Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε από τη δική του καρέκλα. «Θα επιστρέψεις; Υπάρχει πιθανότητα να επιστρέψεις;»

Η Μιράντα τον φίλησε γρήγορα στα χείλη. «Τίποτα δεν αποκλείεται.»

Ύστερα, πήγε να ετοιμαστεί.

Οδηγώντας το καινούργιο φορτηγό της, με τους δεκατέσσερις Φίλους μαζί, η Μιράντα έφυγε από τον Μεσόκοπο της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και κατευθύνθηκε ανατολικά, φτάνοντας στον Ευγενή και πλησιάζοντας την Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών, όπου εξακολουθούσαν να είναι καταυλισμένοι οι Νομάδες των Δρόμων.

Σταμάτησε το όχημά της πλάι στον καταυλισμό τους. Άνοιξε την πόρτα και πήδησε έξω. Ο πόνος από το σημάδι στο πόδι της συνεχιζόταν, και τώρα ήταν χειρότερος από πριν. Διέτρεχε όλη της τη ράχη. Η Πόλη την ωθούσε να φύγει, να απομακρυνθεί κι άλλο.

Αλλά η Μιράντα ήθελε, πρώτα, να αποχαιρετήσει τουλάχιστον μία από τις Αδελφές της.

Από τα μεγάλα ηχεία του τετράκυκλου οχήματος των Νομάδων – αυτού με τους ψηλούς τροχούς – ακουγόταν το *Σε Μια Στιγμή Παραφροσύνης*, των Κακοπροαίρετων Ιεραρχιών.

Οι Νομάδες άρχισαν να μαζεύονται γύρω από τη Μιράντα καθώς διέσχιζε τον καταυλισμό τους: η Μαρίνα, ο Ρίμναλ, ο Θόρινταλ, ο Σκέλεθρος. Την καλημέριζαν, την καλωσόριζαν. Φαινόταν να χαίρονται που την έβλεπαν ξανά εδώ.

Αλλά ο Θόρινταλ, επίσης, την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Τι τρέχει, Μιράντα;» ρώτησε, καταλαβαίνοντας από την όψη της ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Θα φύγω,» του είπε εκείνη ενώ συνέχιζε να βαδίζει προς τη σκηνή της Εύνοιας και ο κοκκινομάλλης, χρυσόδερμος σαμάνος ερχόταν δίπλα της. «Η Πόλη με διώχνει.»

«Σε διώχνει; Γιατί, Μιράντα;»

«Δεν υπάρχει γιατί. Ξέρεις τι συμβαίνει με τις Θυγατέρες της Πόλης, δεν ξέρεις, Θόρινταλ;» Οι άλλοι είχαν μείνει πίσω πλέον, δεν τους άκουγαν. «Το σημάδι στο πόδι μας...»

Ο σαμάνος τότε κατάλαβε. «Ο πόνος που μου έλεγες...»

Η Μιράντα ένευσε. «Οι ζωές μας δεν είναι ποτέ σταθερές. Και πρέπει να έχεις υπόψη ότι...» Σταμάτησε να βαδίζει, καμιά δεκαριά μέτρα απόσταση από τη σκηνή της Εύνοιας, βλέποντάς την ανάμεσα από άλλες δύο σκηνές. «Πρέπει να έχεις υπόψη σου ότι αυτό θα συμβεί κάποτε και στην Εύνοια, Θόρινταλ. Εκείνη δεν το πιστεύει. Νομίζει ότι μπορεί να κοροϊδέψει την Πόλη επειδή βαδίζετε, επειδή περιφέρεστε από το ένα μέρος στο άλλο, επειδή σας έχει κάνει παιδιά της Ατέρμονης Πολιτείας. Αλλά δεν είναι έτσι. Ο πόνος, αργά ή γρήγορα, θα έρθει, και θα την αναγκάσει να σας εγκαταλείψει, Θόρινταλ.»

«Είσαι σίγουρη;»

Η Μιράντα ένευσε. «Σίγουρη. Όμως μην το πεις στην Εύνοια.»

«Γιατί δεν της το λες εσύ;»

«Θα της το έλεγα κάποια στιγμή· αλλά δίσταζα γιατί δεν ήθελα να την πληγώσω. Σας αγαπά πολύ, και το ήξερα ότι θα διαφωνούσε μαζί μου.» Αναστέναξε. «Κατά βάθος το γνωρίζει, Θόρινταλ. Γνωρίζει ότι κάποτε θ'αναγκαστεί να σας εγκαταλείψει· απλά δεν θέλει να το παραδεχτεί. Ελπίζει ότι έχει καταφέρει να βρει μια μόνιμη οικογένεια μέσα στην Πόλη. Αλλά αυτό δεν είναι εφικτό. Όχι για κάποιες σαν εμάς.»

«Θέλεις να κάνω κάτι, Μιράντα;» ρώτησε ο Θόρινταλ, γιατί διαισθανόταν ότι η θυγατέρα κάτι θα του ζητούσε.

«Απλώς να τη βοηθήσεις, αν τύχει να είσαι κοντά της εκείνη τη στιγμή. Αν τύχει να χρειάζεται κάποια βοήθεια. Μου το υπόσχεσαι;»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Ναι. Αν είμαι ακόμα με τους Νομάδες, θα τη βοηθήσω όπως μπορώ.»

«Σ'ευχαριστώ, Θόρινταλ.» Η Μιράντα έσφιξε τον ώμο του. «Σ'ευχαριστώ. Η Εύνοια... είναι σαν κόρη για εμένα.»

«Το έχω καταλάβει.»

Η Μιράντα χαμογέλασε, και ύστερα πλησίασε τη σκηνή της Κυράς των Δρόμων, με τον σαμάνο να βαδίζει δίπλα της.

Η Εύνοια στεκόταν έξω από τη σκηνή και μιλούσε με τον Κοντό Φριτς, τη Τζιλ, και την Ηχώ για – η Μιράντα το διάβαζε στα πολεοσημάδια – κάποιο θέμα που αφορούσε τους Νομάδες ως σύνολο· αλλά δεν ήταν και τίποτα το σπουδαίο: διαδικαστικό.

Βλέποντας την Αδελφή της να ζυγώνει, η Εύνοια στράφηκε αμέσως, και η γυαλάδα στα όμορφα πράσινα μάτια της φανέρωνε πως αντιλαμβανόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Τότε, από τα μεγάλα ηχεία αντήχησε η φωνή της Κλειώς, καθώς το *Σε Μια Στιγμή Παραφροσύνης* τελείωνε:

«Ακούτε Δρομοράδιο...

Δρομοράδιο.

Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας.

Δρομοράδιο!»

Και μετά άρχισε να λέει για την κατάσταση γύρω από την Πλατεία των Παλαιών Αριστοκρατών, και για κάποιους ανθρώπους που είχαν ανάγκη σ'αυτούς τους δρόμους ύστερα από τον πόλεμο. Ζητούσε να τους βοηθήσει όποιος μπορούσε, με ό,τι τρόπο είχε στη διάθεσή του.

«Μιράντα...» είπε η Εύνοια.

Ο Φριτς την πρόσεξε τότε. «Μιράντα! Καλώς την.»

Η Μιράντα τον χαιρέτησε με μια κίνηση του κεφαλιού, και πήγε να σταθεί μπροστά στην Αδελφή της. «Πρέπει να φύγω,» της είπε, κι άγγιξε τον βραχίονά της. «Μακριά από εδώ.»

«Το σημάδι σου...»

«Ναι. Παίρνω τους Φίλους μαζί μου, Εύνοια, και φεύγω. Να προσέχεις – τον εαυτό σου και τους Νομάδες σου.»

Η Εύνοια την αγκάλιασε. «Σε ήθελα κοντά μας,» της ψιθύρισε σ'αφτί. «Δίπλα μας.»

«Το ξέρω. Αλλά γνωρίζεις πώς είναι η φύση μας, Αδελφή μου.»

«Ναι...» – τίποτα περισσότερο από μια ανάσα.

Όταν η Εύνοια την άφησε από την αγκαλιά της, η Μιράντα τής έδωσε το δεξί χέρι. «Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή μου.»

Εκείνη το έσφιξε. «Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά.»

«Δεν καταλαβαίνω, ρε γαμώτο,» είπε ο Φριτς κοιτάζοντές τες παραξενεμένος. «Τι έγινε, να πούμε; Έτρεξε κάτι; Πού πας, Μιράντα;»

«Οι Θυγατέρες δεν μένουν ποτέ στις ίδιες γειτονιές, Φριτς,» του απάντησε εκείνη. «Στην Πόλη, όλα δρόμος είναι.»

Η όψη του της μαρτυρούσε ότι τα λόγια της τον είχαν μπερδέψει ακόμα περισσότερο.

«Γιατί δεν κάθесαι κι άλλο εδώ;» ρώτησε η Ηχώ.

«Δεν μπορώ. Δεν γίνεται,» αποκρίθηκε η Μιράντα. Και μετά στράφηκε στον Θόρινταλ. «Ελπίζω να ξανασυναντηθούμε.»

«Να έρθεις να μας βρεις μόλις το θεωρείς... εφικτό, Μιράντα,» την προέτρεψε ο σαμάνος.

Εκείνη ένευσε. «Θα έρθω.»

«Το υπόσχεσαι;»

«Το υπόσχομαι.»

«Πού θα πας τους Φίλους, Αδελφή μου;» ρώτησε η Εύνοια, προτού η Μιράντα απομακρυνθεί.

Εκείνη στάθηκε και την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Για την ώρα, θα ταξιδέψουν μαζί μου προς τα νότια. Ύστερα... θα μιλήσω με τον Μάγο.»

Ο Αλέξανδρος υπολόγιζε ότι εκείνος θα καλούσε πρώτος τον Βόρκεραμ-Βορ αλλά, τελικά, το αντίστροφο έγινε. Ο Βόρκεραμ τον κάλεσε πρώτος, ενώ ο Αλέξανδρος βημάτιζε μες στο διαμέρισμά του, ανήσυχος, αναποφάσιστος, καπνίζοντας το ένα τσιγάρο μετά το άλλο, σκεπτόμενος χίλια-δύο πράγματα – για τον πόλεμο, για τη Μιράντα...

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνιζε επάνω στο κομοδίνο. Ο Αλέξανδρος τον πλησίασε, τον έπιασε, πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Ναι;»

«Είσαι ξύπνιος, ε;» είπε η φωνή του Βόρκεραμ-Βορ.

«Ναι.»

«Ωραία. Θέλω να σου μιλήσω.»

«Κι εγώ.»

«Τι...;» Ακούστηκε ξαφνιασμένος. «Μη μου πεις ότι σε κάλεσε κι εσένα.»

«Ποιος να με καλέσει;»

«Για τι θες να μου μιλήσεις, τότε; –Ή, τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Πού είσαι; Στο διαμέρισμά σου; Να έρθω από κει;»

«Αν θέλεις.»

«Η Μιράντα είναι εκεί;»

«Όχι.»

Μετά από λίγο ο Βόρκεραμ-Bor είχε έρθει, και ο Ρίντιλακ-Κονχ ήταν μαζί του.

«Τι είναι, Πανιστόριε; Έγινε κάτι που δεν έμαθα;»

Ο Αλέξανδρος έριξε ένα βλέμμα στον Αρχοντομαχητή πλάι στον αρχηγό των Εκλεκτών. Έτσι κι αλλιώς ξέρει για τις θυγατέρες, σκέφτηκε. Αν και όχι λεπτομέρειες, ξέρει. Έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Βόρκεραμ. «Η Μιράντα έφυγε. Παίρνοντας και τους Φίλους μαζί της.»

Ο Βόρκεραμ-Bor ξαφνιάστηκε. «Συγγνώμη;»

«Η Μιράντα έφυγε, παίρνοντας και τους-»

«Ναι, σε άκουσα. Αλλά δεν καταλαβαίνω τι εννοείς. Γιατί να φύγει;»

«Το σημάδι της, Βόρκεραμ. Την έδιωξε.»

«Ποιο σημάδι;»

«Αυτό στο πόδι της. Σίγουρα ξέρεις. Η Ολντράθα δεν σου-;»

«Μα τον Κρόνο... Άρχισε να την πονά και...;»

«Ναι, έπρεπε να φύγει.»

«Και δεν μπορούσε, τουλάχιστον, ν'αφήσει τους Φίλους εδώ;»

«Ποιος θα τους κρατούσε υπό έλεγχο, Βόρκεραμ;»

«Καλό ερώτημα,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ-Bor, και συγχρόνως αναρωτήθηκε για την Ολντράθα. Μήπως κι εκείνη την πονούσε το σημάδι στο πόδι της; Μήπως γι'αυτό δεν είχε επιστρέψει σήμερα το πρωί; Ήταν κάτι σαν επιδημία; Της έπιανε όλες σε μια περιοχή, ίσως; Θα έπιανε και την Άνμα; Και τη Νορέλτα;

«Ήταν αναγκαίο να τους πάρει μαζί της,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Πού πηγαίνει; Σου είπε;»

«Τι να μου πει; Ούτε η ίδια δεν ξέρει. Το μόνο που, φευγαλέα, μου ανέφερε ήταν ότι θα περάσει από τους Νομάδες για να αποχαιρετήσει αυτούς και την Εύνοια.»

Ο Βόρκεραμ – ακόμα όρθιος όπως κι οι άλλοι δύο – μόρφασε, περνώντας τους αντίχειρές του στη ζώνη του, συλλογισμένος. «Και τώρα που τη χρειαζόμαστε....»

«Δεν τη χρειαζόμαστε μόνο τώρα, Βόρκεραμ. Από την αρχή τη χρειαζόμαστε – από τότε στη Φιλήκη. Τώρα, μάλιστα, ίσως να τη χρειαζόμαστε λιγότερο.»

«Λιγότερο;»

«Τα πράγματα έχουν μπει σε μια σειρά, θα μπορούσες να πεις.»

«Οι Φίλοι, όμως, θα μας εξυπηρετούσαν πολύ όταν χτυπήσουμε τη Β' Κατωρίγια.»

«Ναι, αυτό είναι όντως ένα θέμα. Αλλά, κατά άλλα... τα πράγματα έχουν μπει σε μια σειρά, Βόρκεραμ. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.

»Είπες, όμως, ότι ήθελες να μου μιλήσεις για κάτι...» Τον ατένισε ερωτηματικά.

Ο Βόρκεραμ το είχε σχεδόν ξεχάσει· η φυγή της Μιράντας είχε πάρει το μυαλό του μακριά από τον Σφετεριστή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Ο Βάρνελ-Αλντ με κάλεσε πιο πριν.»

«Ο γνωστός Βάρνελ-Αλντ;»

«Δεν ξέρω αν υπάρχει άλλος σε τούτες τις συνοικίες. Επικοινωνήσε μέσω του Πολιταρχικού Μεγάρου της Α' Κατωρίγιας, ζητώντας συγκεκριμένα εμένα. Θέλει να του επιστρέψω την Ορσίλια-Αλντ.»

«Δεν δέχτηκες, ασφαλώς...»

«Όχι ακόμα. Αλλά θα δεχτώ.»

«Σε απειλεί κάπως;»

«Το ξέρεις ότι όταν με απειλούν η αντίδρασή μου δεν είναι ποτέ θετική, Πανιστόριε! Ο Βάρνελ-Αλντ πρότεινε μια ανταλλαγή. Θα μας δώσει την Αμάντα Πολύεργη, τα παιδιά της, και τους άλλους που ήταν μαζί της, κι εμείς θα του δώσουμε την Ορσίλια-Αλντ.»

«Την Αμάντα Πολύεργη; Μα...»

«Είναι αιχμάλωτή του. Την έπιασε καθώς πήγαινε να φύγει από τη Φιλήκοη με αεροσκάφος.»

«Μάλιστα.»

«Υποσχέθηκα να του δώσω απάντηση ως το βράδυ. Δε νομίζω ότι μπορούμε να την αφήσουμε στα χέρια του, Αλέξανδρε...»

«Σίγουρα όχι. Μας είχε βοηθήσει, και ήταν το πρώτο μέλος της Αμυντικής Συμμαχίας. Αν την εγκαταλείψουμε, αυτό αναμφίβολα θα έχει αρνητικό αντίκτυπο για εμάς. Εκτός του ότι, πολύ απλά, δεν θα ήταν σωστό.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Ακριβώς.»

«Το είπες στον Όρπεκαλ;»

«Όχι ακόμα.»

«Δε θα του αρέσει, όμως δεν νομίζω ούτ' αυτός να διαφωνήσει με την ανταλλαγή.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ.»

«Κρίμα, πάντως, που δεν καταφέραμε να χρησιμοποιήσουμε την αδελφή του εναντίον του με πιο αποτελεσματικό τρόπο,» είπε σκεπτικά ο Αλέξανδρος, καθίζοντας σε μια καρέκλα του τραπεζιού του καθιστικού και πιάνοντας την κούπα με τον καφέ που του είχε φτιάξει η Μιράντα, τον οποίο δεν είχε τελειώσει ακόμα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Θα μπορούσες να πεις ότι η αιχμαλωσία της πήγε χαμένη. Αλλά, από την άλλη, το γεγονός ότι την έχουμε στα χέρια μας για να την ανταλλάξουμε με την Πολύεργη είναι σημαντικό, δεν είναι;»

«Μάλλον.» Ο Αλέξανδρος ήπια μια γουλιά καφέ. «Αναρωτιέμαι τι θα έκανε με την Πολύεργη ο Βάρνελ-Αλντ αν δεν είχαμε αιχμάλωτη την αδελφή του...»

«Καλύτερα να μην το σκέφτεσαι καθόλου. Αλλά είμαι σίγουρος ότι κάτι θα έβρισκε» και η όψη του Βόρκεραμ-Βορ ήταν σκοτεινή.

Η Άνμα άκουσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της να χτυπά ξανά, καθώς καθόταν σε μια πολυθρόνα του καθιστικού και παρακολουθούσε τα νέα στον τηλεοπτικό δέκτη, ο οποίος ήταν συντονισμένος στον *Οπτικό Βίο* – ένα κανάλι της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Σηκώθηκε από τη θέση της και έπιασε τον πομπό από το τραπέζι. Ο Βόρκεραμ ήταν πάλι, είδε στη μικρή οθόνη. *Βρήκε την Ολντράθα; Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής.*

«Έλα, αρχηγέ.»

«Είσαι καλά, Άνμα;»

Παράξενη ερώτηση. «Μέχρι στιγμής...»

«Δεν αισθάνεσαι τίποτα άσχημο...;»

«Τι μαλακίες με ρωτάς, αρχηγέ;»

«Δεν σε πονά το σημάδι στο πόδι σου, ας πούμε...»

«Νομίζεις ότι αυτό συνέβη στην Ολντράθα; Αν και δεν αποκλείεται, δεν πιστεύω—»

«Η Μιράντα έφυγε, Άνμα. Επειδή την πονούσε το σημάδι στο πόδι της.»

Αυτό την έκανε να σωπάσει για λίγο.

«Πήρε και τους Φίλους μαζί της.»

«Ναι, λογικό... Κρίμα. Η Μιράντα είναι... η Μιράντα.» Η Άνμα πλησίασε τον τηλεοπτικό δέκτη και τον έκλεισε με το πάτημα ενός κουμπιού.

«Πρόκειται για κάτι που μπορεί να σας πιάσει όλες εδώ; Υπάρχει πιθανότητα να επηρεαστείς κι εσύ, και η Νορέλτα, και η Ολντράθα;»

Η Άνμα γέλασε. «Δεν είναι καμιά αρρώστια, αρχηγέ!»

«Δεν έχει σημασία, δηλαδή, ότι έπιασε τη Μιράντα;»

«Φυσικά και όχι. Καμιά σημασία απολύτως. Άλλο εμείς, άλλο η Μιράντα. Άλλο η καθεμία ξεχωριστά.»

«Μάλιστα, εντάξει... Δε ρωτάω πώς είναι η Φοριντέλα. Ρώτησα πιο πριν.»

«Ο Μάικλ έχει έρθει και κάθεται δίπλα της. Αν έβλεπε κάτι κακό θα με ειδοποιούσε.»

«Ο Μάικλ; Μπορεί και στέκεται;»

«Τα καταφέρνει, με κάποια βοήθεια.»

«Να τον προσέχεις, Άνμα. Και θα τα ξαναπούμε σύντομα.»

Η Άνμα τον χαιρέτησε κι άφησε τον πομπό ξανά στο τραπέζι. «Η Μιράντα έφυγε, λοιπόν...» μονολόγησε, δαγκώνοντας το χείλος της. «Γαμώτο. Τι θα γίνει τώρα;» Οι Φίλοι σίγουρα βοηθούσαν πολύ τον Βόρκεραμ και τους συμμάχους του. Ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει. Αλλά πώς;

Από το υπνοδωμάτιο άκουσε ομιλίες. Η Φοριντέλα είχε ξυπνήσει. Από χτες ήταν αρκετά καλά για να πιάνεις κουβέντα μαζί της. Όμως η Άνμα ακόμα δίσταζε να της πει τι ακριβώς είχε συμβεί με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή και τη Φοίβη· και είχε ζητήσει και από τον Μάικλ να μην της μαρτυρήσει τίποτα. Θα της το πω εγώ, όταν νομίζω και όπως νομίζω, του είχε τονίσει. Εντάξει; Εκείνος δεν είχε διαφωνήσει. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν η Φοριντέλα να γίνει καλά, και μάλλον δεν ήθελε να την αναστατώσει άσκοπα.

Τώρα, όμως, ήρθε η ώρα, σκέφτηκε η Άνμα. Δεν ωφελεί να της το κρύβω άλλο. Θεωρούσε τη Φοριντέλα φίλη της· και από μια φίλη δεν ήθελε να κρατά ένα τέτοιο μυστικό. Αν η Φοριντέλα το μάθαινε κάπως αλλιώς, αν το μάθαινε από κάποιον άλλο, τότε η φιλία τους πιθανώς να γαμιόταν – και η Άνμα δεν το ήθελε αυτό.

Πλησίασε την πόρτα του υπνοδωματίου. Ακόμα κι αν εγώ της το πω, ίσως η φιλία μας να γαμηθεί.

Αλλά πρέπει.

Πρέπει να ειπωθεί.

Η πόρτα δεν ήταν κλειστή. Είδε, μες στο δωμάτιο, τον Μάικλ καθισμένο σε μια καρέκλα πλάι στο κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένη η Φοριντέλα: το αριστερό του χέρι ήταν σε νάρθηκα, το κεφάλι του τυλιγμένο με επιδέσμους. Η Άνμα τούς άκουσε να μιλάνε για την τωρινή κατάσταση στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, για την ήττα του Αλυσοδεμένου Ποιητή, την υποχώρησή του στη Β' Κατωρίγια.

Τα βλέμματά τους, όμως, στράφηκαν τώρα για να την κοιτάξουν.

Εκείνη πέρασε το κατώφλι, πλησιάζοντας, καθίζοντας σ'ένα σκαμνί που δεν ήταν και πολύ μακριά απ'την καρέκλα του Μάικλ.

«Φοριντέλα,» είπε, «πρέπει να μιλήσουμε για κάτι.»

Και η ματιά που της έριξε ο Μάικλ τής μαρτυρούσε πως καταλάβαινε για τι ακριβώς ήθελε να μιλήσουν: και, μάλλον, δεν του άρεσε και τόσο. Μάλλον, ακόμα φοβόταν ότι ίσως η αναστάτωση να έκανε κακό στη Φοριντέλα.

Αλλά η ίδια ρώτησε: «Τι είναι, Άνμα;»

«Είχες ζητήσει να μάθεις τι έτρεξε με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, πώς σε έσωσα...»

«Ναι,» είπε η Φοριντέλα. «Δεν... Ακόμα δεν έχω καταλάβει τι συνέβη.» Και κοίταξε φευγαλέα τον Μάικλ – πρέπει να είχε συζητήσει το θέμα και μαζί του αλλά χωρίς να λάβει καμιά πραγματική απάντηση.

Η Άνμα είπε: «Άκου πώς έγιναν τα πράγματα, και μη βιαστείς να με κρίνεις, σε παρακαλώ.»

Η Φοριντέλα την κοίταξε συνοφρυωμένη, μα δεν μίλησε.

Η Άνμα συνέχισε: «Ενώ εσείς οι δυο χτυπούσατε τους φρουρούς έξω από την πολυκατοικία, εγώ έτρεξα και μπήκα μέσα–»

«Κι εγώ σε ακολούθησα.»

«Ναι, μου το είπε ο Μάικλ. Αλλά τότε δεν το ήξερα πως με ακολουθούσες: είχα την προσοχή μου στραμμένη αλλού. Αν το ήξερα, θα είχα γυρίσει και θα σε είχα διώξει, Φοριντέλα.»

«Γιατί; Ήθελα να σε βοηθήσω! Αν είχαμε επιτεθεί κι οι δύο μαζί στον Αλυσοδεμένο Ποιητή θα τον είχαμε σκοτώσει, Άνμα!»

«Περίμενε. Και μη βιαστείς να με κρίνεις–»

«Δεν σε κρίνω, μα τον Κρόνο! Μου έσωσες τη ζωή – για δεύτερη φορά μέσα στους τελευταίους μήνες. Πώς μπορώ να σε κρίνω;»

«Περίμενε,» επανέλαβε η Άνμα, βέβαιη ότι στο τέλος η Φοριντέλα θα θύμωνε μαζί της. «Ανέβηκα στο διαμέρισμα του Ποιητή από τις σκάλες της πολυκατοικίας και, φτάνοντας εκεί, είδα τη Φοίβη να παλεύει με τη γυναίκα του Κάδμου και στρατηγό των μαχητών του, την Καρζένθα-Σολ. Της όρμησα, βαστώντας ένα πεσμένο δόρυ. Όρμησα στη Φοίβη. Χτυπηθήκαμε αναμεταξύ μας, και πάλι ήταν–»

«Θες να πεις ότι όρμησες στην Καρζένθα-Σολ, έτσι;»

«Όχι, Φοριντέλα. Όρμησα στη Φοίβη. Ήθελα να τη σταματήσω απ'το να καθαρίσει τον Ανθοτέχνη, αν και όχι να τη σκοτ–»

«Τι; Μα τον Κρόνο – γιατί να τη σταματήσεις;»

«Γιατί ο Ανθοτέχνης δεν πρέπει να πεθάνει. Αν πεθάνει αυτός, πολύ χειρότεροι άνθρωποι θα πάρουν τον έλεγχο των στρατών του–»

«Μα – μα βοήθησες τη Φοίβη να κλέψει τα όπλα! Τα όπλα για να επιτεθούμε στην πολυκατοικία του!»

«Ναι. Το έκανα για να μη με υποπτευθεί. Αν της είχα αρνηθεί να της βρω όπλα, θα είχε αμέσως καταλάβει τον πραγματικό λόγο που ήμουν μαζί της – και ήδη με υποψιαζόταν. Θα μου είχε επιτεθεί, Φοριντέλα. Και μετά θα είχε πάει να σκοτώσει τον Κάδμο· και φοβόμουν ότι θα την ακολουθούσες. Οπότε, αποφάσισα να της βρω τα γαμημένα όπλα και να της ορμήσω την τελευταία στιγμή – όταν θα πλησίαζε τον Ποιητή για να τον καθαρίσει. Τότε δεν θα το περίμενε, και ήλπιζα ότι θα την ξάφνιαζα–»

«Τι ανοησίες είν' αυτές, γαμώτο;» φώναξε η Φοριντέλα-Ράο – κι άρχισε να βήχει σπασμωδικά.

«Φοριντέλα!» Ο Μάικλ έκανε να σηκωθεί από την καρέκλα του, έκδηλα εξουθενωμένος, έκδηλα πονώντας.

«Στάσου!» του είπε η Άνμα. «Στάσου,» κι εκείνος κάθισε ξανά καθώς η θυγατέρα της Πόλης ορθωνόταν από το σκαμνί της. «Ηρέμησε, Φοριντέλα. Άκουσέ με. Και σου είπα: μη με κρίνεις βιαστικά.»

Η αριστοκράτισσα χαλάρωσε, κι έπαψε να βήχει, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Η Άνμα τής έφερε ένα ποτήρι νερό από το κομοδίνο, δίνοντάς της να πει μια γουλιά. Ύστερα, κάθισε κοντά της.

«Θες να μάθεις τι έγινε μετά;» τη ρώτησε.

«...Ναι,» είπε η Φοριντέλα ξεροκαταπίνοντας.

«Χτυπήθηκα με τη Φοίβη, αλλά εκείνη ξανά αποδείχτηκε καλύτερη από εμένα, η καριόλα: μ'έριξε κάτω, έχασα τις αισθήσεις μου–»

«Δε σε είχε χτυπήσει ο Ποιητής, δηλαδή;»

«Όχι.»

«Όταν σε είδα, νόμιζα ότι ίσως να ήσουν νεκρή, Άνμα. Νόμιζα ότι αυτός ίσως να είχε σκοτώσει και εσένα και τη Φοίβη.»

«Τη Φοίβη τη σκότωσε η Καρζένθα-Σολ. Σκοτώθηκαν μαζί, βασικά – συγχρόνως.»

«Τον είδα, όμως, να πυροβολεί τη Φοίβη μόλις ερχόμουν!»

«Και ήταν όρθια;»

«Όχι, ξαπλωμένη.»

«Από οργή πρέπει να της έριχνε. Η Καρζένθα ήταν που τη σκότωσε.»

Η Φοριντέλα εξακολουθούσε να μοιάζει δύσπιστη.

«Τι έγινε όταν ήρθες;» τη ρώτησε η Άνμα.

«Επιτέθηκα στον Ποιητή, με το σπαθί μου. Ήθελα να τον κόψω κομμάτια – κυριολεκτικά! Αλλά αποδείχτηκε καλύτερος απ'ότι περίμενα. Δεν... δεν το περίμενα ότι θα ήταν τόσο καλός στη μάχη σώμα με σώμα. Στο τέλος, εκτόξευσε καταπάνω μου το ξιφίδιο που κρατούσε και με κάρφωσε στο στήθος, και συνέχισε να με χτυπά, κλοτσώντας με, και το τραπέζι πίσω μου ανατράπηκε, και... Μετά δεν θυμάμαι τίποτα.»

«Μετά,» της είπε η Άνμα, «σηκώθηκα εγώ, ενώ είχε σηκωθεί και η Κορίνα και ήταν έτοιμη να σε πυροβολήσει επειδή διέκρινε ότι δεν ήσουν νεκρή. Την εμπόδισα – μιλώντας της, όχι χτυπώντας την. Και ζήτησα από τον Κάδμο να μου επιτρέψει να σε πάρω μαζί μου και να φύγω. Να μου δώσει κι ένα όχημα για να επιστρέψω πιο γρήγορα στον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ, για να βρω την Ολντράθα.»

«Και δέχτηκε;»

«Δέχτηκε. Δεν είναι τόσο κακούργος όσο νομίζεις. Του είχα μόλις σώσει τη ζωή, άλλωστε. Αν δεν είχα παρέμβει, ίσως η Καρζένθα να μην είχε καταφέρει να σκοτώσει τη Φοίβη. Ο Κάδμος καταλάβαινε ότι κάτι μου χρωστούσε – και, πραγματικά, δεν είναι υπέρ του πολέμου· απλά αισθάνεται εξαναγκασμένος να τον συνεχίζει–»

«Ναι, είναι κατά βάθος τόσο καλός άνθρωπος...» μόρφασε η Φοριντέλα-Ράο.

«Θα μπορούσε να σε είχε αφήσει να πεθάνεις,» της τόνισε η Άνμα.

Δάκρυα γυάλισαν στα μάτια της Φοριντέλα. «Ίσως θα ήταν καλύτερα έτσι!»

«Μη λες ανοησίες τώρα—»

«Απέτυχα, Άνμα! Ήμουν τόσο κοντά του – τόσο κοντά να τον εξοντώσω – και απέτυχα... Τον είχα... τον είχα υποτιμήσει. Δεν έπρεπε να του είχα ορμήσει με το σπαθί· έπρεπε να τον είχα πυροβολήσει, αμέσως, δίχως καθυστέρηση. Τώρα θα ήταν νεκρός!»

«Και νομίζεις ότι θα ήμασταν σε καλύτερη κατάσταση; Ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών θα είχε πάρει τη θέση του, ή ο Βάρνελ-Αλντ. Ή και οι δύο μαζί. Από το κακό στο χειρότερο, Φοριντέλα. Ο Κάδμος είναι προτιμότερος απ'αυτούς.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής κατέστρεψε την πατρίδα μου.»

«Σε καταλαβαίνω. Αλλά πρέπει να κοιτάξουμε το παρόν, τώρα, και το μέλλον, όχι το παρελθόν.»

«Θέλεις ο πόλεμος να τελειώσει...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Εσύ τι θέλεις, Φοριντέλα;»

«Να διωχτούν αυτοί οι παλιάνθρωποι από την Έκθυμη, κι από όλες τις υπόλοιπες συνοικίες!»

Δεν πρόκειται ποτέ να συμφωνήσουμε, σκέφτηκε η Άνμα. «Ίσως και να γίνει, σύντομα,» της είπε. Για να την ηρεμήσει, βασικά.

Η Μιράντα είχε καταλάβει ότι κάτι/κάποιος κρυβόταν μέσα στο φορτηγό της από τότε που έφυγε από τον καταυλισμό των Νομάδων κατευθυνόμενη νότια. Υποπτευόταν ποιος ήταν, αλλά δεν σταμάτησε, επειδή αισθανόταν πολύ έντονο τον πόνο από το σημάδι στο πόδι της και ήξερε ότι έπρεπε να απομακρυνθεί. Αφήνοντας την Α' Κατωρίγια Συνοικία πίσω της, διέσχισε τους κακοδιατηρημένους δρόμους της Επιγεγραμμένης, πέρασε τα σύνορα της Επιστρωτής (αποφεύγοντας τους συνοριοφύλακες), και σταμάτησε σε μια από τις γειτονιές της.

Ήταν μεσημέρι πλέον, και ο πόνος στο πόδι της δεν είχε πάψει, όμως είχε ελαττωθεί. Η Πόλη της ζητούσε να απομακρυνθεί κι άλλο, αλλά τουλάχιστον πήγαινε προς τη σωστή κατεύθυνση – μακριά από τις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Η Μιράντα άνοιξε ένα κουτάκι Στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας (το οποίο είχε αγοράσει από ένα περίπτερο της Επιστρωτής) και ήπια μια μεγάλη γουλιά από το αναψυκτικό. Έγλειψε τα χείλη της. Άναψε τσιγάρο.

«Χέρκεγμοξ!» φώναξε. Και, στη γλώσσα των πολεοπλαστών: «*Το-ξέρω ότι είσαι-εδώ – βγες-έξω!*»

Το μεταλλόδερμο πλάσμα ξεπρόβαλε από την άκρη της κονσόλας του οχήματος, σαν όνειρο, λες και ήταν δισδιάστατο, λες και μπορούσε να ανασχηματίζει το σώμα του ανά πάσα στιγμή με εξωφρενικούς, σουρεαλιστικούς τρόπους.

«Πού-πηγαίνεις Περιπλανώμενη;»

«Δεν-μπορώ να-μείνω άλλο εκεί – το-σημάδι-μου με-διώχνει – αλλά μη μου-πεις ότι είσαι για-μένα εδώ...»

«Τι θα-κάνεις με τους-φίλους-σου;»

«Έχω κάποιες-ιδέες.»

«Μπορώ να-τους-αναλάβω εγώ αν δεν τους-θέλεις πια – με-ενδιαφέρουν.»

Το ξέρω ότι *σ'ενδιαφέρουν*, σκέφτηκε η Μιράντα, αλλά είναι επικίνδυνοι. Κι εσύ επίσης, παραμήχανε... «*Θ'αποφασίσω προσωπικά τι-θα-γίνει μαζί-τους – είναι δική-μου ευθύνη και-μόνο.*»

«Τους-θέλω Περιπλανώμενη! – μπορώ να-κάνω πολλά *μ'αυτούς!*» Ο Χέρκεγμοξ πήδησε, από την κονσόλα, στην πλάτη της θέσης δίπλα στη Μιράντα, και από εκεί στην πίσω μεριά του φορτηγού, πάνω στο σφαιρικό σώμα ενός Φίλου.

«*Μην-τολμήσεις να-προσπαθήσεις-να-τους-κλέψεις!*» τον προειδοποίησε η Μιράντα, αγριοκοιτάζοντάς τον – έτοιμη να βγάλει ήχους από το αναπνευστικό της σύστημα οι οποίοι ήξερε πως ενοχλούσαν τους πολεοπλάστες, τους έδιωχναν.

Ο Χέρκεγμοξ την ατένισε με ενεργειακά μάτια που στραφτάλιζαν έντονα. Η ουρά του κουνιόταν νευρικά πίσω του, και μια ενεργειακή σπίθα πετάχτηκε από την άκρη της. Πρέπει να βρισκόταν στον πειρασμό να πάρει τον έλεγχο τουλάχιστον ενός Φίλου, αλλά δίσταζε. Δίσταζε γιατί καταλάβαινε ότι η Μιράντα δεν ήταν καμιά πρωτόπειρη Θυγατέρα της Πόλης.

«*Είναι δικοί-μου Χέρκεγμοξ – νόμιζα ότι το-είχαμε-συμφωνήσει-αυτό – έτσι-δεν-είναι;*»

«Έτσι είναι,» παραδέχτηκε εκείνος. Αλλά ρώτησε: «Τι θα-κάνεις μαζί-τους Περιπλανώμενη; - πες-μου την-αλήθεια! - την-αλήθεια!»

«Θα-προσπαθήσω να-τους-βρω μέρος για-να-μείνουν - κάπου όπου δεν θα-αποτελούν απειλή για-τη-Ρελκάμνια.»

«Τι-μέρος;»

«Θα-μιλήσω μ'έναν-φίλο προτού το-αποφασίσω αυτό.»

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβησαν, συλλογισμένα ίσως. Τι περνούσε απ'τον ενεργειακό νου του;

Η Μιράντα ήταν έτοιμη για όλα.

Ο πολεοπλάστης έχωσε ξαφνικά το πέρας της ουράς του μέσα σε μια εγκαπή του σφαιρικού σώματος του Φίλου που καβαλούσε, και τα φωτάκια του μηχανικού όντος αναβόσβησαν ξέφρενα, μελωδίες βγήκαν από μέσα του. Οι υπόλοιποι Φίλοι φάνηκαν αναστατωμένοι.

Ο Χέρκεγμοξ προσπαθούσε να κλέψει έναν απ'αυτούς και να φύγει· δεν υπήρχε αμφιβολία. Και η Μιράντα δεν έχασε χρόνο: Αμέσως έβγαλε από το στόμα της ήχους που ήξερε πως ενοχλούσαν τους πολεοπλάστες. Τους έβγαλε με όσο περισσότερη ένταση μπορούσε, όσο περισσότερη ένταση άντεχε το σώμα της.

Ο Χέρκεγμοξ τσιρίζοντας πήδησε μακριά, παίρνοντας την ουρά του από τον Φίλο που πριν από λίγο καβαλούσε. Χάθηκε ανάμεσα στα πλοκάμια και τα σώματα των υπόλοιπων. Αλλά η Μιράντα έβλεπε - το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης - ότι εξακολουθούσε να βρίσκεται μέσα στο φορτηγό. Έτσι συνέχισε να βγάζει ήχους από το στόμα της, ενοχλητικούς για πολεοπλάστες, χρησιμοποιώντας τον λαιμό της, τη γλώσσα της, τα χείλη, τα δόντια της - όλο το αναπνευστικό της σύστημα.

Μέχρι που τα σημάδια της Πόλης δεν της έδειχναν ότι ήταν κάποιος κρυμμένος μες στο όχημα. Ο Χέρκεγμοξ είχε φύγει.

Οι Φίλοι εξακολουθούσαν να φαίνονται αναστατωμένοι: φωτάκια αναβόσβηναν γρήγορα επάνω τους, μελωδικοί ήχοι ακούγονταν.

Η Μιράντα ενεργοποίησε αμέσως τη μηχανή του φορτηγού και πάτησε το πετάλι, οδηγώντας με μεγάλη ταχύτητα μες στους δρόμους της Επίστρωτης, παρότι δεν είχε προλάβει να ξεκουραστεί. Κατευθύνθηκε νότια, προς την Κεντρική Οδό, ελπίζοντας ο πολεοπλάστης να μην την ξαναβρεί.

Είχε βραδιάσει, και δεν υπήρχε λόγος να το καθυστερήσει άλλο. Ο Βόρκεραμ-Βορ πήγε στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και ζήτησε από τον Ριχάρδο Εσπέρντω (που μάλλον ήταν εκεί από το πρωί, με μια διακοπή, ίσως, το μεσημέρι) να καλέσει το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και τον Βάρνελ-Αλντ. Μαζί με τον Βόρκεραμ ήταν ο Αλέξανδρος Πανιστόριος και ο Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Σελασφόρος Χορονίκης δεν ήταν εδώ· το θέμα δεν έμοιαζε να τον ενδιαφέρει και τόσο. Είχε πει, από πριν, στον Βόρκεραμ να το κανονίσει όπως εκείνος νόμιζε. Φαινόταν να του έχει εμπιστοσύνη, να τον παίρνει πολύ σοβαρά.

Ο Γραμματέας πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του και σύντομα στην οθόνη παρουσιάστηκε η όψη μιας μελαχρινής κοπέλας με λευκό-ροζ δέρμα. Όμορφα βαμμένη, όμορφα ντυμένη. «Σας μιλά η Γραμματέας του Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, Μερντάνα-Αλντ. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» ρώτησε.

«Σας καλούμε από το Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας,» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος Εσπέρντω. «Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε με τον κύριο Βάρνελ-Αλντ; Μας περιμένει.»

«Ποιο είναι το όνομά σας;»

«Ριχάρδος Εσπέρντω. Είμαι ο Γραμματέας του Πολιτάρχη, κύριου Σελασφόρου Χορονίκη. Αλλά ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ είναι που θα μιλήσει με τον κύριο Βάρνελ-Αλντ.»

«Μάλιστα. Θα τον ειδοποιήσω. Περιμένετε, παρακαλώ.» Η οθόνη άρχισε να δείχνει ένα γαλανό φόντο όπου εικονικά σύμβολα του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ έπεφταν σαν από καταρράκτη.

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά και αυτή η παράσταση έπαψε· η οθόνη έδειχνε ξανά ένα πρόσωπο, αλλά δεν ήταν το πρόσωπο της Γραμματέας: ήταν το πρόσωπο του Βάρνελ-Αλντ.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε.

Ο Ριχάρδος είχε ήδη στρέψει την οθόνη – και τον τηλεοπτικό πομπό από πάνω της – προς το μέρος του Βόρκεραμ-Βορ, ο οποίος, προσπερνώντας τους χαιρετισμούς, ρώτησε: «Είσαι ακόμα πρόθυμος ν'ανταλλάξεις την Αμάντα Πολύεργη με την Ορσίλια-Αλντ;»

«Δεν είμαι τόσο ασταθής χαρακτήρας, Βόρκεραμ-Βορ,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Το θέμα είναι αν εσύ είσαι πρόθυμος να κάνεις την ανταλλαγή.»

«Είμαι.»

«Πού και πότε;»

«Αύριο το πρωί, στις εννιά και μισή. Στα σύνορα Α' και Β' Κατωρίγιας» και ανέφερε έναν δρόμο.

Το πρόσωπο του Βάρνελ-Αλντ εξαφανίστηκε από την οθόνη· ένας χάρτης το αντικατέστησε (με πρωτοβουλία του Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας· ο Βόρκεραμ δεν είχε κάνει τίποτα) δείχνοντας τον δρόμο όπου θα γινόταν η συνάντηση.

«Συμφωνείς;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Συμφωνώ,» είπε η φωνή του Βάρνελ-Αλντ πίσω από τον χάρτη.

«Ο καθένας μας δεν θα έχει φέρει περισσότερους από πενήντα μαχητές μαζί του, μέσα σε οχήματα ή μη. Και τα αεροσκάφη απαγορεύονται.»

«Σύμφωνοι,» είπε ξανά ο Βάρνελ-Αλντ, ενώ τώρα ο χάρτης εξαφανιζόταν και η όψη του φαινόταν πάλι.

«Θα συναντηθούμε αύριο, τότε. Στις εννιά και μισή,» επανέλαβε ο Βόρκεραμ, για σιγουριά.

«Εντάξει. Σε χαιρετώ για την ώρα, Βόρκεραμ-Βορ.» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι παρατήρησε: «Γρήγορη υπόθεση.»

«Τι άλλο περίμενες; Κι οι δύο το ίδιο πράγμα θέλουμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ύστερα, έφυγαν από το Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Κατωρίγιας και πήγαν να ξεκουραστούν.

Ο Βόρκεραμ ήλπιζε να συναντήσει στο διαμέρισμά του την Ολντράθα, αλλά δεν τη βρήκε εκεί. Το μέρος ήταν άδειο.

Και ούτε όλη την προηγούμενη ημέρα είχε κανένα σημάδι της. Δεν την είχε δει καθόλου, και κανείς δεν ήξερε πού μπορεί να βρισκόταν. Τους είχε κι αυτή εγκαταλείψει, όπως η Μιράντα;

Ο Βόρκεραμ αισθανόταν απογοητευμένος. Την είχε συνηθίσει την Ολντράθα. Την είχε αγαπήσει. Τώρα, που δεν ήταν πλέον δίπλα του,

ένιωθε σαν να είχε χάσει κάτι από τον ίδιο του τον εαυτό. Ένα μέλος – ένα χέρι, ένα πόδι.

Γέμισε ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο και κάθισε στον καναπέ. Τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του. Να καλούσε τη Νορέλτα; Να τη ρωτούσε μήπως είχε δει την Ολντ–;

Ο πομπός κουδούνισε μες στο χέρι του. Οι φρουροί του διαμερίσματος του τον καλούσαν, μαρτυρούσε η μικρή οθόνη.

Ο Βόρκεραμ πάτησε το κουμπί. «Τι συμβαίνει;»

«*Η Νορέλτα-Βορ είναι εδώ, αρχηγέ,*» είπε η Ναταλία η Ξανθιά. «*Ζητά να σε δει.*»

«Έρχομαι να της ανοίξω.» Παράξενη σύμπτωση, αναμφίβολα· αλλά στις ζωές των θυγατέρων τέτοιες συμπτώσεις ήταν ο κανόνας. Έτσι δεν έλεγαν αυτές;

Ο Βόρκεραμ σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε ως την εξώπορτα. Την άνοιξε, αφήνοντας την απόμακρη ξαδέλφη του να μπει. Ήταν ντυμένη μοδάτα μ'ένα μακρύ φόρεμα και μια χειμωνιάτικη κάπα.

«Είναι εδώ η Ολντράθα;» είπε καθώς ο Βόρκεραμ έκλεινε την πόρτα πίσω της.

«Την ίδια ερώτηση σκεφτόμουν να σου κάνω κι εγώ.»

«Δεν έχει επιστρέψει ακόμα, λοιπόν;» είπε η Νορέλτα, ενώ βημάτιζαν μες στο καθιστικό.

«Όχι. Και πολύ φοβάμαι ότι ίσως νάχει φύγει όπως η Μιράντα.»

«Μα δεν μπορεί κι εκείνη ν'άρχιζε να την πονά το σημάδι της!»

«Ίσως απλά να θύμωσε μαζί μου, τότε...» Ο Βόρκεραμ κάθισε στον καναπέ.

Η Νορέλτα έβγαλε τα παπούτσια της και κάθισε πλάι του, μαζεύοντας τα πόδια της επάνω. «Γιατί νάχει θυμώσει μαζί σου;»

Ο Βόρκεραμ τής είπε για την τελευταία τους κουβέντα. «Δεν μπορεί να καταλάβει ότι δεν είναι στο χέρι μου να σταματήσω τον πόλεμο, ξαδέλφη, ότι δεν εξαρτάται μόνο από εμένα.»

«Πράγματι,» παραδέχτηκε η Νορέλτα, «δεν εξαρτάται μόνο από εσένα, Βόρκεραμ. Αυτό είναι αλήθεια.» Ύστερα είπε: «Αν έχει θυμώσει απλά, σύντομα θα το ξεχάσει. Αποκλείεται να μείνει για πολύ θυμωμένη μαζί σου· είμαι σίγουρη. Αύριο, μεθαύριο θα επιστρέψει.»

/57\

Μια ανταλλαγή αιχμαλώτων γίνεται στα σύνορα, και ανακωχή ακολουθεί αλλά μέσα σε κλίμα πολεμικό, ενώ η Τριανδρία αναζητά νέους συμμάχους, εξόριστοι πολιτικοί επιδιώκουν να συγκροτήσουν στράτευμα στα Σταυροδρόμια, ένας σκοτεινός αρχηγός κάνει σκοτεινές συμφωνίες, μια απρόσμενη επίθεση πραγματοποιείται, ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής ζητά τον λόγο από έναν συμμορίτη, ο Βόρκεραμ-Βορ απαριθμεί τους λόγους για τους οποίους θέλει εκδίκηση, και η Μιράντα προσπαθεί να βρει ένα μέρος διαμονής για τους φίλους της.

«Η ώρα που περίμενες ήρθε,» της είπε καθώς την έβγαζαν από το μικρό δωμάτιο όπου την κρατούσαν. «Θα σε επιστρέψουμε στους δικούς σου.»

Αλλά η Ορσίλια-Αλντ τον κοίταζε σαν να περίμενε κάποιο άσχημο παιχνίδι από αυτόν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν την αδικούσε, μα ούτε τη δικαιολογούσε κιόλας. Θα μπορούσαμε να της είχαμε φερθεί και χειρότερα. Είναι δυνατόν να νόμιζε πραγματικά ότι θα την παρέδιδα στους Αλντ'κάρθοκ αμέσως μόλις μάθαινα ποια ήταν;

Την έβαλαν σ'ένα θωρακισμένο, εξάτροχο όχημα και κατευθύνθηκαν προς την Ανατολική – προς τα σύνορα Α' και Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν βρισκόταν στο ίδιο όχημα· ήταν μέσα σ'ένα τετράκυκλο μαζί με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Ήθελε τις δύο θυγατέρες κοντά του σε τούτη τη συνάντηση· αν και δεν νόμιζε ότι ο Βάρνελ-Αλντ θα επιχειρούσε κάποιο ύπουλο κόλπο – δεν θα έπαιζε με τη ζωή της αδελφής του, όσο καθαρά κι αν ήταν – δεν το απέκλειε κιόλας. Ο Βόρκεραμ θα προτιμούσε να είχε πλάι του και την Ολντράθα, αλλά εκείνη ακόμα δεν είχε εμφανιστεί...

Ο Αλέξανδρος, όμως, είχε επιμείνει να έρθει· έτσι ήταν τώρα κι αυτός μέσα στο όχημα μαζί με τις δύο θυγατέρες και τον αρχηγό των Εκλε-

κτών. Ήθελε να δει με τα ίδια του τα μάτια την ανταλλαγή αιχμαλώτων.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν είχε εκφράσει καμιά επιθυμία να τους συνοδέψει: μάλλον, το θεωρούσε επικίνδυνο· και ο Βόρκεραμ δεν είχε κανένα πρόβλημα μ' αυτό – δεν τον ήθελε κοντά του. Αλλά ούτε του άρεσε η πρόταση που είχε κάνει ο Όρπεκαλ. «Δεν είναι ανάγκη να πάτε εσείς οι δύο,» είχε πει σ' εκείνον και στον Αλέξανδρο. «Στείλτε κάποιους άλλους να το αναλάβουν.» Ο Βόρκεραμ είχε διαφωνήσει, λέγοντας ότι ήταν μια δουλειά όπου όφειλε να είναι παρών· και ο Πανιστόριος είχε δηλώσει πως ήταν περίεργος να δει τι θα γινόταν. Ο Όρπεκαλ τούς είχε κοιτάξει δυσαρεστημένα μα δεν είχε συνεχίσει την κουβέντα.

Εκτός από το τετράκυκλο όχημα του Βόρκεραμ-Βορ, γύρω από το εξάτροχο που μετέφερε την Ορσίλια-Αλντ κυλούσαν τώρα άλλα τέσσερα οχήματα. Και το ένα απ' αυτά ήταν το τρίκυκλο του Άβαντα, το οποίο οδηγούσε ο ίδιος, με τη Ροντάκη καθισμένη πίσω του – κι οι δυο τους εξοπλισμένοι σαν να πήγαιναν για πόλεμο.

Συνολικά, ο Βόρκεραμ-Βορ είχε πάρει ακριβώς πενήντα μαχητές μαζί του. Για καλό και για κακό.

Το όχημά του το οδηγούσε ο Ρίντιλακ-Κονχ, ο Αρχοντομαχητής.

Έφτασαν στο συμφωνημένο σημείο των συνόρων στις εννιά η ώρα και τριάντα-έξι λεπτά, όπως έδειχνε το ρολόι στην κονσόλα του τετράκυκλου, και αντίκρυ τους είδαν άλλα οχήματα να ξεπροβάλλουν μέσα από την πρωινή ομίχλη του Ριγοπόταμου που έφτανε, χαμηλή αλλά πυκνή, ως ετούτους τους δρόμους.

Μια φωνή αντήχησε από μεγάφωνο: «Βόρκεραμ-Βορ! Θέλω να δω την αδελφή μου, Ορσίλια-Αλντ!»

Ο Βόρκεραμ έριξε μια ματιά στις θυγατέρες. «Τίποτα που θα έπρεπε να ξέρω;»

Εκείνες κούνησαν το κεφάλι. «Δε βλέπω καμιά πουστιά πουθενά, αρχηγέ,» είπε η Άνμα· και η Νορέλτα: «Δε νομίζω νάναι παγίδα, Βόρκεραμ.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ πρόσταξε, τηλεπικοινωνιακά, τους μαχητές μέσα στο εξάτροχο να βγάλουν την Ορσίλια-Αλντ: και την έβγαλαν, περικυκλωμένη, φρουρούμενη. Όλοι τους Εκλεκτοί και πάνοπλοι.

Ο Βόρκεραμ βγήκε επίσης από το όχημά του. Ο Ρίντιλακ-Κονχ τον ακολούθησε έξω, ντυμένος με κράνος και αλεξίσφαιρη πανοπλία. Το ίδιο και η Άνμα. Ο Αλέξανδρος και η Νορέλτα-Βορ έμειναν μέσα στο τετράκυκλο. Αλλά από τα υπόλοιπα τροχοφόρα κατέβαιναν αρκετοί από τους μαχητές του Βόρκεραμ. Ο Άβαντας, φυσικά, παρέμεινε καθισμένος στη σέλα του τρίκυκλού του, όπως και η Ροντάκη πίσω του.

Ο Βόρκεραμ σήκωσε έναν τηλεβόα στα χείλη του και μίλησε: «Τη βλέπεις την αδελφή σου, Βάρνελ-Αλντ. Τώρα – να δούμε την Αμάντα Πολύεργη, τα παιδιά της, και τους συντρόφους της!»

Η πλαϊνή πόρτα ενός θωρακισμένου φορτηγού άνοιξε σαν φτερούγα μεταλλικού πτηνού, και μισθοφόροι έβγαλαν από εκεί την πρώην Πολιτάρχη της Φιλήκοης, δύο παιδιά που κανένα δεν μπορεί να ήταν άνω των δεκαπέντε, και δέκα ανθρώπους ακόμα.

Ο Βάρνελ-Αλντ κατέβηκε από ένα τετράκυκλο όχημα με ψηλούς τροχούς, μαζί με τρεις σωματοφύλακες και μια ξανθιά γυναίκα με μαλλιά σγουρά και μακριά ως την πλάτη. Ο Βόρκεραμ την αναγνώρισε: *Η Τζέσικα*. Η οποία τώρα ύψωσε το χέρι της κι ένα πουλί κατέβηκε ανάμεσα από τις ψηλές, πολεμοχτυπημένες πολυκατοικίες και πιάστηκε στον πύργο της.

Οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ έφεραν τους αιχμαλώτους μπροστά, κι εκείνος είπε, κρατώντας megáφωνο: «Ταυτόχρονα, Βόρκεραμ-Βορ. Στείλε προς εμάς την Ορσίλια-Αλντ.»

Ο Βόρκεραμ έκανε νόημα στους Εκλεκτούς του να την αφήσουν να βαδίζει, κι εκείνοι την άφησαν. Η Ορσίλια προχώρησε προς τον αδελφό της, με τα χέρια της δεμένα πίσω από την πλάτη.

Η Αμάντα Πολύεργη, κρατώντας το ένα αγόρι της από τα δεξιά και το άλλο από τα αριστερά, βάδισε προς τον Βόρκεραμ-Βορ και τους δικούς του, ακολουθούμενη από τους δέκα ανθρώπους που ήταν μαζί της όταν αιχμαλωτίστηκε.

Ο Βόρκεραμ αναγνώριζε τον έναν απ'αυτούς: ήταν ο Μπράχαν Σορ-θόλβω, ο Γραμματέας της Πολιτάρχη. Τους άλλους δεν τους ήξερε. *Πιλότοι και μισθοφόροι, μάλλον, σκέφτηκε παρατηρώντας τους.*

Η ανταλλαγή έγινε χωρίς δυσάρεστο επεισόδιο. Η Ορσίλια-Αλντ έφτασε ασφαλής κοντά στον αδελφό της, και εκείνος κι οι σύμμαχοί του μπήκαν στα οχήματά τους κι αμέσως εξαφανίστηκαν προς τα ανατολικά, μέσα στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Σου χρωστάω μεγάλη χάρη, Βόρκεραμ-Βορ,» είπε η Αμάντα Πολύεργη, «γι'ακόμα μια φορά.»

«Αν μη τι άλλο, πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Για ποιο λόγο, μα τον Κρόνο;»

«Επειδή δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να αποτρέψω την κατάκτηση της Φιλήκοης. Κι επειδή σε προειδοποίησα πολύ αργά.»

«Και πιο νωρίς να με είχες προειδοποιήσει, δεν νομίζω ότι κάτι θα είχε αλλάξει,» είπε θλιμμένα η Αμάντα. «Μας χτυπούσαν από παντού.»

«Ναι,» ένευσε ο Βόρκεραμ-Βορ, «το ξέρω.» Και ρώτησε: «Η Συμμαχία σάς βοήθησε;»

«Μας βοήθησε, αλλά η βοήθειά της δεν ήταν αρκετή.»

«Αν η Συμμαχία ήταν πιο ισχυρή, πιο εξαπλωμένη, η βοήθειά της θα ήταν αρκετή,» είπε με πεποίθηση ο Βόρκεραμ.

«Ναι, μάλλον. Όμως τώρα όχι.»

«Ο Βύρων Σεισμόδωρος; Είναι ζωντανός;» Τον θυμόταν τον Στρατάρχη της Φιλήκοης, από την τελευταία επίσκεψη εκεί. Του ήταν αρκετά συμπαθής.

«Δεν τον έχετε συναντήσει; Δεν έχει έρθει στην Α' Κατωρίγια;»

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε. «Υποτίθεται πως θα ερχόταν;»

«Μου είχε πει ότι θα υποχωρούσε από τη Φιλήκοη, ότι υπήρχε τρόπος να φύγει από τα δυτικά μαζί με πολλούς μαχητές του, ώστε να μη σκοτωθούν...»

«Ίσως και να τα κατάφερε,» είπε ο Βόρκεραμ, αν και πολύ φοβόταν ότι δεν ήταν έτσι. Αν τα είχε καταφέρει, δεν θα είχαν ακούσει κάτι ως τώρα; «Ίσως απλά να μην ήρθε στην Α' Κατωρίγια ακόμα. Μπορεί να βρίσκεται στην Επιγεγραμμένη ή στην Επιστρωτη.»

«Το εύχομαι,» αποκρίθηκε η Αμάντα Πολύεργη.

«Πάμε τώρα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν είναι ασφαλές να στεκόμαστε άλλο εδώ, στα σύνορα. Ο Σελασφόρος Χορονίκης σάς περιμένει· έχει προετοιμάσει χώρους και ανέσεις για εσάς.»

Ο πόλεμος δεν συνεχίστηκε αμέσως. Δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Οι δυνάμεις τους ήταν εξουθενωμένες· χρειάζονταν ανασυγκρότηση. Ο Βάρνελ-Αλντ και ο Κάδμος Ανθοτέχνης συμφωνούσαν σ' αυτό· και ακόμα κι ο Ζιλμόρος συμφωνούσε, αν και ήταν ανυπόμονος να συνεχίσει τις κατακτήσεις του, να εξαπλώσει την αυτοκρατορία που του είχε δείξει ο Σκοτοδαίμων μέσα από εκείνο το μεγαλειώδες όραμα.

Πήγε και μίλησε με τον Φιλώνυμο Ρέσκεληχ, τον νέο Πολιτάρχη της Φιλήκης, τον Υπέρτατο Ήχο, για να τον ρωτήσει αν ήταν πρόθυμος να τον υποστηρίξει. Στον Κάδμο και στον Βάρνελ-Αλντ δεν ανέφερε τίποτα για τούτη τη συνάντηση. Μονάχα κάποιοι πολύ πιστοί Σκοταδιστές του ήξεραν γι' αυτήν, και η Τζέσικα, η οποία είχε υποσχεθεί να μη μιλήσει σε κανέναν άλλο και, πράγματι, δεν μίλησε. Τη διασκέδαζαν οι δραστηριότητες του Ζιλμόρου. Και τώρα που η Κορίνα είχε εξαφανιστεί (μάλλον επειδή το σημάδι της την είχε διώξει, αλλιώς τι λόγος μπορεί να υπήρχε;), αισθανόταν σαν ολόκληρο ετούτο το παιχνίδι να της ανήκει!

Ο Ζιλμόρος κουβέντιασε με τον Φιλώνυμο Ρέσκεληχ και αποφάσισαν ότι είχαν πολλά να κερδίσουν ο ένας από τον άλλο αν συνεργάζονταν στο άμεσο μέλλον. Ο αρχηγός των Σκοταδιστών σκέφτηκε ότι, γι' ακόμα μια φορά, το όραμά του έβγαινε αληθινό: ο Υπέρτατος Ήχος, όντως, θα αποδεικνυόταν σημαντικός σύμμαχος.

Την ίδια περίοδο που οι δυνάμεις του Αλυσοδομένου Ποιητή ανασυγκροτούνταν, το ίδιο έκαναν και οι δυνάμεις του Σελασφόρου Χορονίκη στην Α' Κατωρίγια Συνοικία και οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ. Κανείς δεν ήταν έτοιμος να ξεκινήσει πόλεμο πάλι. Ήταν, όμως, μια καλή περίοδος για να επεκτείνουν την Αμυντική Συμμαχία. Όλοι τους συμφωνούσαν σ' αυτό. Και σύντομα έπεισαν τον Άλφρεντ Μονογενή, τον Πολιτάρχη της Ρόδας, να μπει τη Συμμαχία. Παρότι ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος τού είχε μιλήσει εναντίον τους, τον έπεισαν, διότι είχε φοβηθεί από όσα είχε δει να συμβαίνουν στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, πέρα από τα σύνορά του, και από όσα είχε ακούσει να συμβαίνουν στη Φιλήκη, που δεν ήταν δίπλα στη Ρόδα μα ούτε και τόσο μακριά ήταν – η Επιγεγραμμένη μόνο τις χώριζε. Η Φιλήκη είχε καταβροχθιστεί από κα-

κούργους και εγκληματίες. Η πρώην Πολιτάρχης της, Αμάντα Πολύεργη, μετά βίας είχε γλιτώσει και με τη βοήθεια του Βόρκεραμ-Βορ, απ'ό,τι φαινόταν. Ίσως, τελικά, η Τριανδρία να μην ήταν και τόσο επίβουλοι όσο τους έκανε να φαίνονται ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος...

Ο Άλφρεντ Μονογενής μίλησε μαζί τους, ενώ και η Πολύεργη ήταν παρούσα, και τους είπε ό,τι του είχε αναφέρει για εκείνους ο εξόριστος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Αυτό το ερπετό θα ξεστόμιζε εναντίον μας οποιαδήποτε κακεντρεχή φαντασίωση μπορεί κανείς να διανοηθεί, κύριε Μονογενή!» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Θα έπρεπε εξαρχής να είχατε καταλάβει τι είδους άνθρωπος είναι. Δικός μας σκοπός είναι μόνο η προστασία των έννομων συνοικιών της Ρελκάμνια από την απειλή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Και επίσης θέλουμε να πάρουμε πίσω την πατρίδα μας – να διώξουμε τον Ανθοτέχνη και τον Βάρνελ-Αλντ από τη Β' Κατωρίγια.»

Δεν ήταν, όμως, μονάχα εκείνοι που το είχαν αυτό στο μυαλό τους. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος και οι άλλοι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, οι οποίοι φιλοξενούνταν τώρα στη Συρροή από την Πολιτάρχη Μαρκέλλα Ονέλκρι, είχαν ακούσει για την κατάκτηση της Φιλήκοης και έκριναν πως δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Δεν υπήρχε καθόλου χρόνος για χάσιμο. Είχαν, λοιπόν, ξεκινήσει ήδη τις διαδικασίες για τη συγκρότηση μισθοφορικού στρατεύματος που θα εξωθούσε τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή και τον Βάρνελ-Αλντ από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε πάει στα Σταυροδρόμια μαζί με τον Έντγκαρ Ερπετώνυχο και τον Βάντορεκ Σιλντάμφω. Οδηγός τους εκεί ήταν ο Μαρκ Τζακ, ο μισθοφόρος που η Κορίνα είχε προτείνει στον Γουίλιαμ. Τους βοηθούσε τώρα να επικοινωνήσουν με τους κατάλληλους ανθρώπους ώστε να συγκεντρωθεί ο στρατός που επιθυμούσαν. Οι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας ήταν πρόθυμοι να διαθέσουν όσα λεφτά χρειαζόνταν προετοιμάζαν τους τραπεζικούς τους λογαριασμούς για μεγάλη επιβάρυνση. Ορισμένοι, μάλιστα, προσπαθούσαν να πάρουν και δάνεια από το Γενικό Αποταμιευτικό Σύστημα ή το Γεφυρωτό Θησαυροφυλάκιο.

Δεν είχε ξεσπάσει πόλεμος ακόμα στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, αλλά το κλίμα εκεί και προς τα νότια ήταν αναμφίβολα πολεμικό.

Και ο Ζιλμόρος, ύστερα από συμφωνία με τον Υπέρτατο Ήχο, είχε αποφασίσει να κάνει μια κίνηση – κυρίως επειδή κανείς τους δεν νόμιζε ότι θα συναντούσαν σπουδαία αντίσταση. Θα γίνονταν κάποιες συγκρούσεις, σίγουρα, μα όχι τίποτα το πολύ δραματικό. Και η Επιγεγραμμένη θα μπορούσε να τους φανεί χρήσιμη στο μέλλον. Αν μη τι άλλο, θα ήταν ανόητο να την αφήσουν για να την εκμεταλλευτεί ξανά ο Βόρκεραμ-Βορ, όπως είχε κάνει τις προάλλες.

Μαχητές από τον στρατό του Φιλώνυμου Ρέσκεληχ – τον νέο στρατό της Φιλήκης, που αποτελείτο από μισθοφόρους και συμμορίτες – και μαχητές από τον στρατό του Ζιλμόρου – που αποτελείτο εξολοκλήρου από συμμορίτες διάφορων συνοικιών – εισέβαλαν στην Επιγεγραμμένη από τα σύνορα της Φιλήκης, χωρίς καμιά προειδοποίηση στον Κάδμο Ανθοτέχνη ή στον Βάρνελ-Αλντ.

Οι συμπλοκές ήταν πιο άγριες απ'ό,τι ο Ζιλμόρος και ο Υπέρτατος Ήχος περίμεναν. Μπορεί στην Επιγεγραμμένη να μην υπήρχε κανονικός στρατός – κανονικοί φύλακες ολόκληρης της συνοικίας – όμως το ιερατείο του Κρόνου και οι βιομήχανοι που είχαν εργοστάσια εκεί δεν ήταν πρόθυμοι να κατακτηθούν. Οι μισθοφόροι τους πολέμησαν τους εισβολείς. Αλλά η επίθεση ήταν μεγάλης κλίμακας και αιφνίδια, και δεν μπορούσαν να τους απωθήσουν. Ζήτησαν βοήθεια από τον Σελασφόρο Χορονίκη, τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, μα εκείνος δεν είχε τώρα μαχητές να διαθέσει για την προστασία της Επιγεγραμμένης' προ ημερών η δική του συνοικία βρισκόταν σε αιματηρό και καταστροφικό πόλεμο. Ούτε η Αμυντική Τριανδρία πρόλαβε να καλέσει τις δυνάμεις της Συμμαχίας σε βοήθεια της Επιγεγραμμένης, και ο Βόρκεραμ-Βορ ήξερε ότι δεν μπορούσε να απωθήσει τους εχθρούς μόνος του: οι μαχητές του ήταν ήδη πολύ άσχημα χτυπημένοι από τον πόλεμο στην Α' Κατωρίγια.

Η Επιγεγραμμένη κατακτήθηκε μέσα σε δύο ημέρες, και το ιερατείο του Κρόνου υποχώρησε στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, ζητώντας άσυλο, το οποίο ο Χορονίκης ασφαλώς πρόσφερε χωρίς καθυστέρηση. Δεν ήθελε να δυσареστήσει τους ιερείς του Υπερχρόνιου Άρχοντα, που ήταν ισχυροί παντού στην Ατέρμονη Πολιτεία.

Οι βιομήχανοι που είχαν εργοστάσια στην Επιγεγραμμένη (εκμεταλλευόμενοι τα φτηνά εργατικά χέρια εκεί) αναγκάστηκαν να τα εγκα-

ταλείψουν. Δεν τους συνέφερε να συνεχίσουν να αντιστέκονται. Οι μισθοφόροι τους υποχώρησαν – όσοι από αυτούς ήταν ακόμα ζωντανοί – τράπηκαν σε φυγή προς άλλες συνοικίες.

Ο Ζιλμόρος πυρπόλησε τον Ναό του Κρόνου. Έκαψε ολόκληρη τη γιγάντια πυραμίδα. Διέλυσε τους τοίχους της με εκρήξεις. Την έκανε πιο ερείπιο από τα χειρότερα ερείπια της Επιγεγραμμένης. Και, στήνοντας δικό του τηλεοπτικό σταθμό – κλέβοντας, ουσιαστικά, τον εξοπλισμό του *Ματιού του Κρόνου* – βγήκε στις οθόνες για να μιλήσει, λέγοντας πως ο Κρόνος είχε εγκαταλείψει τους κατοίκους της Επιγεγραμμένης και οι ιερείς του τους εκμεταλλεύονταν από παλιά! Τους είχαν πουλήσει στους βιομήχανους και τους επιχειρηματίες! Τους έλεγαν μαλακίες (ναι, χρησιμοποίησε τη λέξη *μαλακίες*, δημοσίως) ότι η Επιγεγραμμένη ήταν «τόπος δοκιμασίας» και άλλα τέτοια, ώστε να μπορούν να τους εκμεταλλεύονται πιο εύκολα, για να επωφελούνται άλλοι από τον κόπο τους κι εκείνοι να μην κερδίζουν τίποτα! Αλλά τώρα – *τώρα!* – οι εποχές είχαν αλλάξει. Η Επιγεγραμμένη είχε απελευθερωθεί, και ο Αντίπαλος του Κρόνου είχε κατακρημνίσει τον Ναό του και τους σιχαμένους ιερείς του! (Δεν ανέφερε το όνομα *Σκοτοδαίμων*, μα κανείς δεν είχε αμφιβολία ότι μιλούσε γι' αυτόν, και πολλοί που τον άκουσαν ένωσαν τις τρίχες τους να ορθώνονται. Αλλά, συγχρόνως, αρκετοί νόμιζαν ότι ίσως όντως καλύτερες εποχές να έρχονταν για την Επιγεγραμμένη.)

Ο Κάδμος, μαθαίνοντας για την κατάκτηση της Επιγεγραμμένης, εξοργίστηκε. Τι νόμιζε ότι έκανε ο Ζιλμόρος εκεί; Νόμιζε ότι *μόνος του* μπορούσε να παίρνει τέτοιες αποφάσεις; Η Καρζένθα είχε δίκιο που δεν τον εμπιστευόταν καθόλου, που πίστευε ότι ήταν άκρως επικίνδυνος. *Και με προειδοποίησε γι' αυτόν και η Κορίνα με το μήνυμά της...*

Ήταν απόγευμα και ο Ζιλμόρος στεκόταν αντίκρυ στον Επιγεγραμμένο Τοίχο, ατενίζοντάς τον με το μοναδικό του μάτι στενεμένο. Είκοσι-τρία μέτρα στο ύψος· έξι-και-κάτι στο πλάτος· γεμάτος παράξενες γραφές, τελείως ακατανόητες για τον Ζιλμόρο, οι οποίες υποτίθεται πως άλλαζαν κατά περιόδους από μόνες τους, σαν η πέτρα να ήταν ζωντανή. Οι ιερείς του Κρόνου έλεγαν ότι ο Τοίχος ήταν ευλογημένος από τον θεό τους. Αλλά ο Ζιλμόρος το αμφέβαλλε. Μια πολύ

ψηλή πέτρα ήταν, μόνο, την οποία χρησιμοποιούσαν για δικό τους όφελος.

Προσκυνητές και μαλακίες...

Ο Ζιλμόρος αναρωτιόταν αν έπρεπε να τον γκρεμίσει τον Τοίχο. Είχε κρεμασμένο στην πλάτη του ένα φορητό ρουκετοβόλο και σκεφτόταν να το βάλει σε χρήση. Αλλά δίσταζε. Και δεν ήξερε γιατί. Κάτι σ'αυτή την καταραμένη κοτρόνα τον έκανε να μην είναι βέβαιος αν ήθελε να τη διαλύσει.

Θα μπορούσε, ίσως, να του φανεί χρήσιμη; Να την αφιέρωνε, κάπως, στον Κύριό του – τον Άρχοντα του Σκοταδιού, τον Αντίπαλο του Κρόνου; Αυτό αναμφίβολα θα ενοχλούσε πολύ τους γαμημένους ιερείς του Κρόνου όταν το μάθαιναν!

Ίσως να ήταν αληθινή η φήμη ότι ο Τοίχος αυτός βρισκόταν εδώ από τις απαρχές των χρόνων της Ρελκάμνια... Ίσως ο Επιγεγραμμένος Τοίχος να είχε κάποια *σημασία*... που αποκλείεται να ήταν η σημασία που του απέδιδαν οι ιερωμένοι του Κρόνου, φυσικά.

Πού βρισκόταν η Τζέσικα, τώρα; Θα τη ρωτούσε, αν την είχε κοντά του. Ήταν θυγατέρα της Πόλης, και πρέπει να–

Ένα δίκυκλο πλησίασε την πλατεία στο κέντρο της οποίας ορθωνόταν ο Τοίχος, και ο Ζιλμόρος στράφηκε να το αντικρίσει. Περνούσε ανάμεσα από τους μαχητές του, ενώ ο αναβάτης του τους έκανε νόημα με το χέρι ότι ήταν φίλος – ένα σημάδι με τα δάχτυλα, γνωστό ανάμεσα στους Σκοταδιστές. Ήταν ένας από τους κατασκόπους του Ζιλμόρου, ένα από τα Σκοτεινά Μάτια, οι οποίοι πάντα περιφέρονταν γύρω του, παρατηρώντας.

«Μεγάλε Ζιλμόρε,» είπε ο κατάσκοπος, σταματώντας το δίκυκλο κοντά του. «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι εδώ. Σε ψάχνει.»

«Δεν εκπλήσσομαι,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος ενώ ένα αχνό μειδίαμα διαγραφόταν στο πρόσωπό του.

Συνάντησε τον Κάδμο στην άκρη της πλατείας του Επιγεγραμμένου Τοίχου, μέσα σ'ένα βαρύ, τετράκυκλο όχημα.

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ήταν οργισμένος. «Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα να κάνεις τέτοια επίθεση;» ρώτησε.

«Ποιος θα έπρεπε να μου δώσει το δικαίωμα;» είπε ο Ζιλμόρος, ατενίζοντάς τον ψυχρά.

Ο άνθρωπος νομίζει ότι είναι μόνος του στη Ρελκάμνια! σκέφτηκε ο Κάδμος παρατηρώντας τον. Μόνος του μαζί με τον Σκοτοδαίμονα! «Ό,τι κάνεις εσύ επηρεάζει κι εμάς!» του θύμισε.

«Και τι έκανα που σας επηρεάζει αρνητικά; Η Επιγεγραμμένη τώρα είναι δική μας! Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν θα μπορεί να την εκμεταλλευτεί ξανά στο μέλλον. Σας βοήθησα γι'ακόμα μια φορά, ποιητή!»

«Ξεχνάς, όμως, κάτι σημαντικό.»

Το μοναδικό μάτι του Ζιλμόρου στένεψε.

«Ότι εγώ παίρνω τις τελικές αποφάσεις,» συνέχισε ο Κάδμος. «Εγώ είμαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Γίνεται πόλεμος όταν εγώ το αποφασίζω, και όχι προτού το αποφασίσω! Με καταλαβαίνεις, Ζιλμόρε; Ή προσπαθείς να υποσκάψεις την εξουσία μου;» Ο Κάδμος σπάνια μιλούσε έτσι. Πολύ σπάνια. Αυτή τη στιγμή, μάλιστα, δεν μπορούσε να θυμηθεί καμιά άλλη φορά που είχε μιλήσει έτσι. Αλλά πώς αλλιώς να ελέγξει τον Ζιλμόρο; Ποιος άλλος τρόπος θα ήταν πιο σωστός;

Ο αρχηγός των Σκοταδιστών έμεινε αμίλητος για λίγο, συνεχίζοντας να τον ατενίζει ψυχρά, με το μάτι του να γυαλίζει. Από το μυαλό του περνούσε το μεγαλειώδες όραμα που του είχε στείλει ο Σκοτοδαίμων όταν είχε τραυματιστεί. Περνούσε σχεδόν σαν κινηματογραφική ταινία... Μέσα από εκείνο το όραμα ο Ζιλμόρος ήξερε πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ήταν βασικό στοιχείο της σκοτεινής του αυτοκρατορίας. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής *έπρεπε να υπάρχει*. Έτσι δεν ήταν ψέμα όταν τελικά του αποκρίθηκε: «Όχι, δεν θα σκεφτόμουν ποτέ να υποσκάψω την εξουσία σου, Κάδμε, και το γνωρίζεις πολύ καλά. Ήμουν σύμμαχός σου από την αρχή, και συνεχίζω να είμαι. Είσαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, και σε ακολουθούμε. Έσπασες τα δεσμά σου και μας ελευθέρωσες.»

Ο Κάδμος παρατήρησε: *Έχει αρχίσει να γίνεται ολοένα και καλύτερος στα λόγια. Ολοένα και πιο πολιτικός. Με πλησιάζει... και με τρομάζει. Δεν τον πίστευε ότι του ήταν τόσο πιστός όσο ισχυριζόταν. Η Κορίνα με προειδοποίησε γι'αυτόν...* «Ναι,» αποκρίθηκε, «και να μην το ξεχνάς ποτέ. Το μόνο που απαιτώ είναι να έρχεσαι και να μου μιλάς προτού κινηθείς.»

«Περιμένεις να σου ζητάω άδεια για κάθε μου κίνηση;»

«Για κάθε μεγάλη κίνηση, ναι. Ειδικά για κάθε επίθεση σε άλλη συνοικία!»

«Όπως νομίζεις,» είπε ο Ζιλμόρος. «Αλλά δεν θα έκανα ποτέ κάτι που θα σε έβλαπτε.»

«Δεν είπα ότι θα το έκανες εκ προθέσεως, Ζιλμόρε. Όμως ίσως να γινόταν κάτι άσχημο χωρίς να το θέλεις. Προτού δράσεις θα έρχεσαι και θα μου μιλάς.»

«Σύμφωνοι.» Ο αρχηγός των Σκοταδιστών πρότεινε το χέρι του, με την παλάμη ανοιχτή. «Είμαστε σύμμαχοι. Τίποτα δεν αλλάζει.»

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής τού έσφιξε το χέρι, ενώ το ποιητικό δαιμόνιο μουρμούριζε ρήματα μες στο μυαλό του.

Ο Βόρκεραμ-Bor, αν και δεν θεωρούσε τον εαυτό του ούτε πολύ θρησκευόμενο ούτε ιδιαίτερα Κρονοσεβούμενο, είχε ανέκαθεν μεγάλη πίστη στον Υπερχρόνιο Άρχοντα· και τώρα, βλέποντας πώς ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών είχε εξωθήσει το ιερατείο του από την Επιγεγραμμένη, πώς είχε πυρπολήσει και ερειπώσει τον Ναό εκεί, αισθανόταν μόνο οργή γι'αυτό το αποτρόπαιο άγος. Ο άθλιος συμμορίτης είχε, μάλιστα, βγει στις οθόνες και είχε πει, εμμέσως πλην σαφώς (ή, ίσως, όχι και τόσο εμμέσως), ότι είχε καταστρέψει τον Ναό ως δώρο στον Σκοτοδαίμονα! *Ο Αντίπαλος του Κρόνου κατακρήμνισε τον Ναό του και τους σιχαμένους ιερείς του*· έτσι δεν είχε πει; Ο Βόρκεραμ τον είχε ακούσει ο ίδιος, παρακολουθώντας την καταγεγραμμένη ομιλία του από μια πλακέτα.

Θα είχε, κανονικά, κατεβεί *τώρα* στην Επιγεγραμμένη και θα τον είχε τσακίσει. Αλλά το ήξερε ότι αυτό θα ήταν ανόητο. Παρότι σεβόταν πολύ τον Κρόνο, ήταν περισσότερο καλός στρατηγός απ'ό,τι Κρονοσεβούμενος. Ναι, ο Βόρκεραμ-Bor δεν ήταν από εκείνους τους φανατικούς θρησκόληπτους που θα έκαναν αυτοκτονικές βλακειές για τον θεό τους. Καταλάβαινε ότι επί του παρόντος οι μαχητές του δεν βρίσκονταν σε κατάσταση να επιτεθούν. Ούτε ο Σελασφόρος Χορονίκης ήταν πρόθυμος να στείλει δυνάμεις στην Επιγεγραμμένη, φυσικά.

Και να καλούσε ο Βόρκεραμ την Αμυντική Συμμαχία για ένα τέτοιο θέμα; Ένα θέμα θρησκευτικής εκδίκησης; Θα του έμοιαζε ανεύθυνο

από μέρους του. Θα ήταν σχεδόν σαν να έκανε τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο να φαίνεται ότι είχε δίκιο για την Τριανδρία.

Επομένως, για την ώρα, αποφάσισε να περιμένει. Αλλά χρωστούσε πολλά πια στον Ζιλμόρο, τον αρχηγό των Σκοταδιστών...

Και ευχόταν η Ολντράθα να ήταν εδώ, για να μιλούσε μαζί της. Η κουβέντα της πάντα γαλήνευε το μυαλό του – πράγμα που ίσως να είχε σχέση με τις θαυματουργικές ιδιότητές της να θεραπεύει. Αλλά τώρα εξακολουθούσε να είναι εξαφανισμένη. Ο Βόρκεραμ δεν την είχε ξαναδεί ύστερα από εκείνη τη βραδιά που είχε φύγει από το διαμέρισμά του.

Η Μιράντα μιλούσε με τον Κλαρκ μέσα σ'έναν θάλαμο του Φαντασκειάσματος τον οποίο είχαν διαμορφώσει οι Τεχνίτες. Ο χώρος ήταν φτιαγμένος με τέλεια γεωμετρία, σχεδόν ονειρικός, και από τους τοίχους του κατάλευκο φως εκπεμπόταν. Οι Φίλοι στέκονταν γύρω-γύρω, σιωπηλοί. Ο Μάγος και η Θυγατέρα της Πόλης κάθονταν σε τέλεια γεωμετρικά καθίσματα τα οποία αποτελούσαν μέρος του δωματίου.

Η Μιράντα ρωτούσε τον Κλαρκ αν είχε βρει κάποια λύση για τους Φίλους, γιατί δεν ήταν δυνατόν πλέον να τους έχει μαζί της. Δεν είχαν θέση στη Ρελκάμνια, και υπήρχαν πολλοί κίνδυνοι μ'αυτούς – ένας εκ των οποίων ήταν και ο Χέρκεγμοξ, ίσως. Ο πολεοπλάστης, προφανώς, σκόπευε να τους πάρει για τον εαυτό του στο τέλος' και ήταν παραμύχανος.

Ο Μάγος έδωσε μια απάντηση στη Μιράντα η οποία δεν της άρεσε και τόσο.

«Σαν να τους φυλακίζουμε, δηλαδή...» είπε.

«Τι άλλο να κάνουμε; Μπορείς να σκεφτείς κάτι καλύτερο; Θα σου έλεγα ότι θα τους πρόσφερα ό,τι χρειάζονται, αλλά...» κοίταξε τα μηχανικά όντα με τα πλοκάμια, που στέκονταν στην περιφέρεια του κυκλικού θαλάμου, «δεν είμαι σίγουρος τι ακριβώς χρειάζονται. Φαίνονται αρκετά αυτόνομα. Δεν τρώνε, δεν πίνουν. Ούτε καν ενέργεια δεν καταναλώνουν. Ανακυκλώνουν τη δική τους ενέργεια. Και το κάνουν αξιοθαύμαστα. Δεν μοιάζει να έχουν τίποτα συγκεκριμένες ανάγκες ή επιθυμίες, Μιράντα.»

«Μηχανές είναι,» είπε εκείνη.

Ο Κλαρκ ένευσε, σιωπηλά. Μετά ρώτησε: «Λοιπόν;»

«Ας το κάνουμε. Μπορεί να γίνει τώρα;»

«Μπορεί.»

Ο Μάγος σηκώθηκε από τη θέση του, και η Μιράντα τον ακολούθησε έξω από τον θάλαμο, σ'έναν γεωμετρικά τέλειο, κατάλευκο, μεταλλικό διάδρομο που τώρα διαμόρφωναν οι Τεχνίτες με γρήγορες κινήσεις. Το σημάδι στο δεξί της πόδι δεν την πονούσε πλέον· είχε απομακρυνθεί αρκετά από τις συνοικίες του Ριγοπόταμου, είχε αλλάξει τη ζωή της. Και το αριστερό της πόδι είχε θεραπευτεί. Ύστερα από περισσότερο από ένα μήνα ανάπλησης, είχε μεγαλώσει πλήρως, και κανείς δεν θα μπορούσε να υποθέσει ότι ήταν κάποτε κομμένο πάνω από το γόνατο. Δεν είχε μείνει κάποια ουλή, ούτε το λευκό-ροζ δέρμα του καινούργιου ποδιού διέφερε καθόλου από το λευκό-ροζ δέρμα του υπόλοιπου σώματός της.

Η Μιράντα δεν φορούσε πια το τεχνητό πόδι του Κλαρκ, φυσικά· του το είχε επιστρέψει. Εκείνος είχε αποκριθεί πως δεν το ήθελε, πως μπορούσε να το κρατήσει. *Δεν το έφτιαξα για να το ξαναπάρω πίσω, είχε πει. Αλλά η Μιράντα είχε επιμείνει. Δεν μου χρειάζεται πια, Κλαρκ. Και, όπως ξέρεις, ποτέ δεν κρατάω μαζί μου πράγματα που δεν μου χρειάζονται. Η Πόλη μου δίνει ό,τι έχω ανάγκη.*

Τώρα η Μιράντα έβγαλε έναν μελωδικό ήχο από τα χείλη της, και οι Φίλοι την ακολούθησαν εγκαταλείποντας κι αυτοί τον κυκλικό θάλαμο, βαδίζοντας στον μακρύ διάδρομο μαζί με την οδηγό τους και τον Κλαρκ.

Είναι σαν να τους προδίδω, σκέφτηκε η Μιράντα. Μου δείχνουν εμπιστοσύνη, κι εγώ είναι σαν να τους προδίδω. Είμαι όπως εκείνους τους βοσκούς άλλων διαστάσεων που μεγαλώνουν τα ζώα τους σε απέραντα λιβάδια, τα οδηγούν από δω κι από κει για να τρέφονται, και τελικά τα παίρνουν και τα σφάζουν... Αν και, βέβαια, η Μιράντα δεν πήγαινε τους Φίλους στη σφαγή ακριβώς. Τους πηγαίνω, όμως, στη φυλακή.

Αλλά τι άλλο να κάνω;

Δεν μπορώ να τους αμολήσω ελεύθερους στη Ρελκάμνια. Αυτή θα ήταν μια ακόμα χειρότερη προδοσία. Μια προδοσία κατά της Πόλης. Και η Πόλη έχει ήδη υποφέρει πολλά από εμένα, σκέφτηκε καθώς θυμόταν τι

είχε συμβεί με την επιστροφή της από τη Διπλωμένη Γη – μαζική καταστροφή, μαζικοί θάνατοι χιλιάδων ανθρώπων – όλα εξαιτίας μιας απερίσκεπτης θυγατέρας...

Δεν μπορώ να τους αμολήσω στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας – είναι πολύ επικίνδυνοι. Αλλά ούτε μπορώ να τους τραβάω συνέχεια μαζί μου. Δεν είναι στη φύση των θυγατέρων της Πόλης να έχουν τέτοιες παράξενες... συνοδίες.

Οι Φίλοι πρέπει να βρουν ένα μέρος για να μείνουν.

Και η πρόταση του Κλαρκ είναι ό,τι καλύτερο.

Οι Τεχνίτες του Φαντασκευάσματος έφτιαξαν σύντομα μια μεταλλική πόρτα στο πέρας του μεταλλικού διαδρόμου. Ο Κλαρκ την άνοιξε και, μαζί με τη Μιράντα και τους Φίλους, βγήκε σ'ένα δωμάτιο που η Θυγατέρα διαισθανόταν ότι ήταν υπόγειο. Κατά πρώτον, δεν υπήρχαν καθόλου παράθυρα. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Η Μιράντα το ένιωθε ότι βρισκόταν κάτω από την επιφάνεια του εδάφους.

Ο χώρος ήταν αρκετά μεγάλος και γεμάτος μηχανήματα. Δύο μακριές, οριζόντιες λάμπες βρίσκονταν στα άκρα του ταβανιού, δεξιά κι αριστερά, πλημμυρίζοντάς τον με λευκό φως – αν και, φυσικά, όχι τόσο έντονα λευκό, τόσο εξωπραγματικό, ονειρικό, όπως το φως μέσα στο Φαντασκεύασμα.

Οι Φίλοι έβγαλαν μερικούς μελωδικούς ήχους, και η Μιράντα αναρωτήθηκε τι μήνυμα να προσπαθούσαν να μεταδώσουν. Είχαν καταλάβει ότι η οδηγός τους τους είχε προδώσει; Ότι η βοσκός οδηγούσε τα ζώα της στη σφαγή;

Δεν είναι σφαγή. Τους βρήκα μέρος για να μείνουν. Τους βρήκα ένα σπίτι. Τι άλλο να έκανα;

«Εδώ,» είπε ο Κλαρκ, «ο τόπος είναι κατάλληλος. Οι διαστασιακές συντεταγμένες ακριβώς όπως πρέπει. Πιθανότητα μία στο εκατομμύριο να παρουσιαστεί πρόβλημα. Κυριολεκτικά. Ή, μάλλον, αν θέλεις ακρίβεια, Μιράντα, μία στο ένα εκατομμύριο τριάντα-δύο χιλιάδες εκατόν-σαράντα-έξι.»

Εκείνη χαμογέλασε. «Ποτέ δεν μ'ενδιέφερε η ακρίβεια τόσο πολύ.»

Ο Κλαρκ τής επέστρεψε το χαμόγελο και πλησίασε μια κονσόλα αρχίζοντας να πατά πλήκτρα. Ενδείξεις εμφανίζονταν στην οθόνη της –

διάφορα δεδομένα – και φωτάκια άναβαν επάνω της ή αναβόσβηναν. Πρέπει να ήταν η κεντρική μονάδα εδώ, υπέθεσε η Μιράντα.

Οι Φίλοι έβγαλαν πιο έντονους μελωδικούς ήχους. Ενθουσιασμένοι;

Η Μιράντα σκέφτηκε: *Μακάρι να είχα ακόμα την επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ...* Αλλά, ύστερα από τη σύγκρουσή της με τον πολεοπλάστη, δεν μπορούσε να του ζητήσει να της φτιάξει καινούργια. Θα ήταν μεγάλη ανοησία να επιχειρήσει να τον ξανασυναντήσει – ειδικά μαζί με τους Φίλους. Ο Χέρκεγμοξ θα ήταν καλύτερα προετοιμασμένος. Και ήταν και παραμήχανος: ποτέ δεν ήξερες τι μπορεί να έκανε. Ούτε μια θυγατέρα δεν μπορούσε να ξέρει.

Ο Κλαρκ συνέχισε να πατά πλήκτρα για λίγο ακόμα. Ύστερα απομακρύνθηκε από την κονσόλα κι έστρεψε το βλέμμα του προς το βάθος του δωματίου, όπου στον τοίχο υπήρχε μια μεταλλική επένδυση ακανόνιστου σχήματος· δεν ήταν ούτε παραλληλόγραμμο, ούτε τραπέζιο, ούτε άστρο· είχε γωνίες από δω κι από κει, σε φαινομενικά τυχαία σημεία, σαν να το είχε φτιάξει κάποιος τρελός ή εκκεντρικός καλλιτέχνης. Η επιφάνειά του ήταν γεμάτη κυκλώματα.

Στη δεξιά μεριά του δωματίου, μια ενεργειακή λάμψη είχε αρχίσει να φουντώνει επάνω στην κορυφή ενός μεταλλικού στύλου που κύρτωνε προς το βάθος του χώρου, προς τα εκεί όπου βρισκόταν η παράξενη μεταλλική επένδυση.

Στην αριστερή μεριά του δωματίου υπήρχε ένας παρόμοιος στύλος, και ενέργεια είχε αρχίσει να φουντώνει και στη δική του κορυφή.

Οι λάμπεις ολοένα και δυνάμωναν, κάνοντας τις σκιές να ξεχωρίζουν πολύ έντονα ολόγυρα. Ύστερα, μ'ένα απότομο *KPAK!* οι συσσωρευμένες ενέργειες στην κορυφή των στύλων εκτοξεύτηκαν καταπάνω στη μεταλλική επένδυση του τοίχου στο βάθος· και συνέχισαν να ρέουν προς τα εκεί σαν δύο ποτάμια που κυλούσαν μέσα στον αέρα, ασταμάτητα, τρίζοντας, σπινθηροβολώντας, καταφανώς άκρως επικίνδυνα.

Τα κυκλώματα της μεταλλικής επένδυσης φάνηκαν να *αρπάζουν* τις ενέργειες και να τις διασκορπίζουν με κάποιον προκαθορισμένο τρόπο προς διάφορες κατευθύνσεις επάνω στην παράξενη κατασκευή. Ορισμένα σημεία της γυάλιζαν περισσότερο, ορισμένα λιγότερο· ορισμένα ήταν σαν να πνίγονταν σε αφύσικο σκοτάδι.

Και ολοένα και περισσότερη ενέργεια στελνόταν εκεί – με δύναμη. Η μεταλλική κατασκευή, ύστερα από μερικά λεπτά, δεν ήταν ορατή πλέον. Φαινόταν μονάχα ένας ασυνήθιστος φωτεινός σχηματισμός, σαν εξωτικό υπερδιαστασιακό φαινόμενο.

Ο Κλαρκ στράφηκε στη Μιράντα. «Μην το κοιτάζεις,» είπε. «Σε λίγο θα είναι επικίνδυνο για τα μάτια.» Και βάδισε προς μια πόρτα στ'αριστερά. (Η πόρτα του Φαντασκειάσματος είχε προ πολλού εξαφανιστεί, φυσικά.)

Η Μιράντα τον ακολούθησε, και οι Φίλοι ήρθαν πίσω της. Μπήκαν σ'ένα άλλο δωμάτιο, μικρότερο από το προηγούμενο και όχι γεμάτο τεχνικούς εξοπλισμούς. Ήταν επιπλωμένο σαν πρόχειρο καθιστικό, με λυόμενες καρέκλες κι ένα λυόμενο τραπέζι. Στη γωνία ήταν ένα μικρό ψυγείο με ρόδες.

«Σε πόσες ώρες θα είναι έτοιμο;» ρώτησε η Μιράντα.

«Σε τρεις, τέσσερις ημέρες θα είναι έτοιμο,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Δεν είναι απλή διαδικασία. Δεν ανοίγω μια τυχαία ενδοδιάσταση, Μιράντα. Αν ανοίξεις μια τυχαία ενδοδιάσταση, μπορεί να βρεις εκεί οτιδήποτε. Η ενδοδιάσταση που δημιουργώ φτιάχνεται βάσει συγκεκριμένων προδιαγραφών.»

«Σύμφωνα μ'άλλους μάγους που έχω ακούσει – μάγους του τάγματος των Ερευνητών – τέτοιο πράγμα δεν είναι εφικτό να γίνει...»

Ο Κλαρκ μειδίασε μέσα από τα γένια του. «Τι ξέρουν τα μαγικά τάγματα για τη φύση της πραγματικότητας, Μιράντα; *Τίποτα*. Πολλοί από τους μάγους τους πιστεύουν ακόμα ότι υπάρχει μόνο ένας τρόπος για να κάνεις ξόρκια, και ότι τα λόγια είναι που προστάζουν το συμπάν, όχι το μυαλό σου.» Άνοιξε το ψυγείο και πήρε από μέσα δυο μπουκαλάκια Κρύο Ουρανό.

Έδωσε το ένα στη Μιράντα. «Στο άλλο δωμάτιο έχω φέρει κρεβάτια,» είπε. «Επίσης...» Έβγαλε από την τσέπη του έναν κύβο ακαθόριστης ύλης – μέταλλο; χαρτί; Τον κράτησε μέσα στην παλάμη του ενώ μουρμούριζε λόγια, και ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα ο κύβος άρχισε να μεγαλώνει... και να μεγαλώνει...

...και να μεγαλώνει.

Έφυγε από το χέρι του Κλαρκ, έπεσε στο πάτωμα... Έγινε, στο μέγεθος, όσος ο μισός Κλαρκ, ενώ πράγματα γλιστρούσαν από πάνω του –

βιβλία, περιοδικά... Έγινε, στο μέγεθος, όσο ολόκληρος ο Κλαρκ, και συνέχισε να μεγαλώνει, ενώ περισσότερα έντυπα έπεφταν από πάνω του.

Ο Μάγος απομακρύνθηκε, κάνοντας νόημα και στη Μιράντα να απομακρυνθεί.

Σε λίγο, ένας σωρός από βιβλία, περιοδικά, και εφημερίδες βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου.

Η Θυγατέρα μειδίασε. «Ήταν μοριακά πεπιεσμένα, έτσι;»

«Ναι.»

«Πρέπει κάποτε να μου μάθεις κι εμένα τη Μαγγανεία Μοριακής Συμπιέσεως και τη Μαγγανεία Μοριακής Αποσυμπιέσεως, Κλαρκ.»

«Δεν είναι δύσκολες. Πολύ απλές, ουσιαστικά.» Ο Μάγος έβγαλε ακόμα έναν κύβο από μια τσέπη του. Αυτός έμοιαζε να είναι από διαφορετική ύλη απ'ό,τι ο προηγούμενος.

«Κι άλλα πεπιεσμένα πράγματα;»

Ο Κλαρκ άφησε τον κύβο στο πάτωμα και υποτονθόρυσε λόγια στη γλώσσα της μαγείας. Ο κύβος άρχισε να μεγαλώνει, χωρίζοντας, ώσπου, τελικά, στη θέση του βρίσκονταν ένας τηλεοπτικός δέκτης, ένα ηχοσύστημα με ραδιόφωνο προσαρτημένο, και καμιά εικοσαριά πλακέτες – μουσικής και οπτικοακουστικές.

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. «Νόμιζα ότι οι τεχνικοί εξοπλισμοί δεν γίνεται να συμπιεστούν μοριακά, Κλαρκ· ότι αν συμπιεστούν καταστρέφονται.»

«Ποιος σου λέει τέτοιες φήμες;» Ο Κλαρκ έβαλε μια πλακέτα στο ηχοσύστημα, πάτησε δυο κουμπιά, και το *Χαίρετε, Χαίρετε, Χαίρετε!* των Ακάθιστων Κραχτών άρχισε ν'ακούγεται από τα ηχεία.

Οι Φίλοι λίκνιζαν τα πλοκάμια τους στον ρυθμό της μουσικής, σαν να χόρευαν έναν πολύ ιδιαίτερο, δικό τους χορό.

Η Μιράντα μειδίασε. «Μη μου πεις ότι μπορείς να συμπιέσεις μοριακά και βιολογικούς οργανισμούς...»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ, «αυτό δεν μπορώ να το κάνω. Ακόμα και μια *μύγα* αν συμπιέσω μοριακά θα τη σκοτώσω.»

/58\

Ο Μάγος οδηγεί τους Φίλους σ'έναν καινούργιο τόπο, ενώ οι συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου βρίσκονται σε περίοδο ανακατατάξεων: ένας αμφιλεγόμενος πολιτάρχης παίρνει υπό την προστασία του την Επιγεγραμμένη· ένα νέο συμβούλιο συγκροτείται· η Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή μεγαλώνει κι εκείνος βρίσκει γι'αυτήν ένα καινούργιο, πιο ταιριαστό όνομα· πολιτάρχες τρομοκρατούνται· η Τριανδρία εξαπλώνει την επιρροή της· ο Βάρνελ-Αλντ προτείνει ένα σχέδιο, και το βάζει σε εφαρμογή· οι εξόριστοι πολιτικοί βλέπουν τα πράγματα να δυσκολεύουν γι'αυτούς· και ένας άρχοντας δολοφονείται εν ψυχρώ.

Οι κυρτές μεταλλικές στήλες εξακολουθούσαν να εκτοξεύουν ενέργεια προς το βάθος του δωματίου. Το μέρος εκεί είχε γίνει τόσο λαμπερό που δεν μπορούσες να το κοιτάξεις. Και ολόκληρος ο χώρος έμοιαζε να γέρνει. Αλλά όχι επειδή γκρεμιζόταν. Κάτι είχε αλλοιωθεί στην προοπτική, κάτι πέρα από τα συνηθισμένα. Σου έδινε την εντύπωση ότι το δωμάτιο στένευε και λύγιζε προς το βάθος, αν και, αντικειμενικά, δεν φαινόταν να συμβαίνει αυτό. Σαν το μυαλό σου να το καταλάβαινε αλλά τα μάτια σου όχι.

Ο Κλαρκ κοίταζε πάλι τα δεδομένα στην οθόνη της κεντρικής μονάδας. «Ναι,» είπε· «τα πάντα πρέπει τώρα να είναι έτοιμα. Η ενδοδιάσταση έχει δημιουργηθεί σύμφωνα με τις προδιαγραφές και τις παραμέτρους μου. Όλα είναι στο εκατό τοις εκατό, Μιράντα.» Στράφηκε να την αντικρίσει. «Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως αποκλείεται η περίπτωση σφάλματος. Απλά σημαίνει ότι το σύστημα εδώ δεν εντοπίζει σφάλμα. Δηλαδή, στην πραγματικότητα υφίσταται μια πιθανότητα σφάλματος ένα τοις χιλίους περίπου.»

«Και πόση ενέργεια έχεις ξοδέψει για όλ' αυτά;» ρώτησε η Θυγατέρα της Πόλης. Επί τρεις ολόκληρες ημέρες οι στήλες χτυπούσαν με ενέρ-

γεια το βάθος του δωματίου, ασταμάτητα, ενώ εκείνη κι ο Κλαρκ περνούσαν την ώρα τους στα διπλανά δωμάτια.

«Δεν θέλεις να μάθεις,» αποκρίθηκε ο Μάγος. «Ούτε θέλεις να μάθεις από πού την αντλώ.» Στράφηκε ξανά στην κονσόλα και κατέβασε έναν διακόπτη.

Οι ήχοι άλλαξαν στον χώρο. Ή, μάλλον, συνειδητοποίησε η Μιράντα, ένας διαρκής ήχος *έπαψε*. Ένας ήχος που τον καταλαβαίνεις μόνο όταν έχει σταματήσει, γιατί πριν είναι ένα με το περιβάλλον.

Επίσης, η προοπτική του χώρου φάνηκε να *διορθώνεται* με κάποιον ακαθόριστο τρόπο. Δεν σου δινόταν πια η εντύπωση ότι το δωμάτιο έγερνε, ούτε ότι στένευε.

Οι μεταλλικές στήλες είχαν πάψει να εκτοξεύουν ενέργεια προς το βάθος, και εκεί η Μιράντα είδε ότι δεν υπήρχε τώρα το μεταλλικό επικάλυμμα με τα κυκλώματα αλλά κάτι που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο ως *ακίνητη δίνη*. Ήταν ένα στρογγυλό πράγμα, μέσα σ'ένα άλλο στρογγυλό πράγμα, μέσα σ'ένα άλλο στρογγυλό πράγμα. Σπείρες μέσα σε σπείρες. Σαν κάτι να στροβιλιζόταν με τόσο μεγάλη ταχύτητα που ήταν, ουσιαστικά, ακίνητο. Παγωμένο. Και τα χρώματά του τελείως αλλοιωμένα. Μαύρο; Μπλε; Γκρίζο; Η Μιράντα δεν νόμιζε ότι αυτά τα ονόματα ταίριαζαν. Τα χρώματα είχαν πάρει ακατονόμαστες χροιές.

«Η διαστασιακή δίοδος,» είπε ο Κλαρκ. «Περίμενε εδώ, Μιράντα.» Βάδισε προς την ακίνητη δίνη. Στάθηκε μπροστά της, μουρμουρίζοντας τα λόγια για κάποιο ξόρκι, κοιτάζοντάς την έντονα. Ύστερα μπήκε μέσα της, και τότε η Μιράντα νόμισε πως είδε τη δίνη πραγματικά να στροβιλίζεται, ρουφώντας τον Μάγο, εξαφανίζοντάς τον στα βάθη της. Μετά, ήταν πάλι ακίνητη. Μια ακινησία ασταμάτητης κίνησης.

Η Μιράντα περίμενε, ενώ πίσω της άκουγε μερικούς μελωδικούς ήχους από τους Φίλους. Και αισθανόταν άσχημα ξανά που είχε αναγκαστεί να φτάσει εδώ. Να τους φυλακίσει. Αλλά τι άλλο να έκανε;

Ο Κλαρκ δεν άργησε να επιστρέψει. Η ακίνητη δίνη φάνηκε να κινείται πάλι καθώς η μορφή του γρήγορα μεγάλωνε και, τελικά, στεκόταν μες στο δωμάτιο, αφήνοντας πίσω του την ακίνητη δίνη ακίνητη. «Όλα εντάξει,» είπε. «Στείλε τους μέσα,» ενώ ο ίδιος απομακρυνόταν.

Η Μιράντα έκανε νόημα στους Φίλους με το χέρι της, και έβγαλε από το στόμα της ήχους παρόμοιους με τους δικούς τους. Τους έδειχνε τη

διαστασιακή δίοδο καθώς την πλησίαζε. Κι εκείνοι – μοιάζοντας να την εμπιστεύονται όπως πάντα – άρχισαν να μπαίνουν ο ένας μετά τον άλλο. Η ακίνητη δίνη κινιόταν ξανά, εξαφανίζοντάς τους, καταπίνοντάς τους. Μέχρι που και οι δεκατέσσερις είχαν φύγει από το δωμάτιο.

«Απομακρύνσου τώρα, Μιράντα!» είπε ο Κλαρκ, κι εκείνη απομακρύνθηκε.

Οι κυρτές στήλες εκτόξευσαν ενέργεια – δύο λαμπερά, εκτυφλωτικά ποτάμια στον αέρα – χτυπώντας τη διαστασιακή δίοδο.

«Την κλείνεις;» ρώτησε η Μιράντα.

«Ναι.»

«Δεν πιστεύω να χρειαστεί μέρες κι αυτό...»

«Ούτε κατά προσέγγιση.»

Ύστερα από κανένα λεπτό ο Κλαρκ κατέβασε έναν διακόπτη επάνω στην κεντρική μονάδα των εξοπλισμών και τα ποτάμια ενέργειας έπαψαν. Στο βάθος του δωματίου τώρα υπήρχε πάλι εκείνη η μεταλλική επένδυση αλλόκοτου σχήματος, αλλά το περίγραμμά της λαμπύριζε μυστηριακά, και τα κυκλώματα επάνω της φώτιζαν επίσης. Μια λάμψη εδώ, μια λάμψη εκεί. Λάμψεις που σχημάτιζαν τετράγωνα, κύκλους, παραλληλόγραμμα, τραπέζια, τρίγωνα, κι ακόμα πιο περίεργα σχήματα, προτού εξαφανιστούν.

«Την έκλεισες, ή την κατέστρεψες;» ρώτησε η Μιράντα. «Θα μπορούσες να την ξαναοίξεις;»

«Θα μπορούσα,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ, «αλλά θα χρειαζόταν αρκετός χρόνος ξανά. Λιγότερος από πριν, βέβαια. Γύρω στη μία ημέρα.» Κι έσπρωξε την κεντρική μονάδα των εξοπλισμών, κάνοντάς την να κυλήσει επάνω στις μικρές ρόδες της. Την πήγε στο βάθος του δωματίου, μπροστά από τη μεταλλική επένδυση που λαμπύριζε. Την τοποθέτησε έτσι ώστε η πλάτη της να είναι στραμμένη στον τοίχο, με μισό μέτρο απόσταση.

Πάτησε τρία κουμπιά στην κονσόλα και πλοκάμια ενέργειας πετάχτηκαν από την πλάτη του μηχανήματος για να έρθουν σε επαφή με τα κυκλώματα της μεταλλικής επένδυσης. Και έμειναν εκεί, σαν σταθερά, παλλόμενα, ελαφρώς λικνιζόμενα καλώδια από φως.

Η οθόνη του μηχανήματος έδειξε παράσιτα για μερικές στιγμές, γεμάτα χρώματα και αντισυμβατικά σχήματα. Ύστερα άρχισε να δείχνει

ένα πεδινό μέρος με άγρια δέντρα και ψηλό χορτάρι, όπου πουλιά φτερούγιζαν τα οποία η Μιράντα δεν είχε ξαναδεί ποτέ, και όπου στέκονταν οι δεκατέσσερις Φίλοι. Τα φωτάκια τους αναβόσβηναν, τα πλοκάμια τους κουνιόνταν νευρικά ίσως. Κανένας ήχος δεν ακουγόταν· το μηχανήμα του Μάγου, προφανώς, μετέδιδε μόνο εικόνα.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε ο Κλαρκ.

«Το μέρος μοιάζει όμορφο,» κατάφερε μονάχα να πει εκείνη. «Είναι μεγάλη ενδοδιάσταση;»

«Όχι και τόσο. Δυο χιλιόμετρα προς κάθε κατεύθυνση. Χωρίς άκρα. Παντού αναδιπλώνει προς τα μέσα. Είναι σαν να βρίσκεσαι στο εσωτερικό μιας σφαίρας.»

«Δεν υπάρχει ουρανός; Εμείς είναι σαν να κοιτάζουμε τώρα τους Φίλους από κάπου ψηλά.»

«Ουρανός υπάρχει όπως υπήρχε και στη Διπλωμένη Γη, αλλά χωρίς τα πλευρικά ανοίγματα. Δεν είναι κύλινδρος· είναι το εσωτερικό σφαίρας.»

«Κι από πού έρχεται το φως, Κλαρκ;»

«Από το μικρό ηλιοφέγγαρο μέσα από το οποίο παρατηρούμε τώρα τους Φίλους.»

«Ηλιοφέγγαρο;»

«Το πρωί είναι πιο φωτεινό, το βράδυ σβήνει σχεδόν.»

«Και είναι ένας πελώριος τηλεοπτικός πομπός, ουσιαστικά;»

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Αν και δεν μοιάζει με κανέναν τηλεοπτικό πομπό που θα συναντήσεις στη Ρελκάμνια, σε διαβεβαιώνω.»

Οι Φίλοι στέκονταν εκεί, στο λιβάδι, περιμένοντας...

...Τι; Εμένα; αναρωτήθηκε η Μιράντα. Περιμένουν εμένα; Κι αισθάνθηκε ξανά πόσο πολύ τούς είχε προδώσει.

Μερικά πουλιά ήρθαν και κάθισαν στα σφαιρικά ενεργομεταλλικά σώματα των Φίλων, κι εκείνοι δεν τα χτύπησαν με τα πλοκάμια τους. Τα φωτάκια επάνω σε ορισμένους αναβόσβηναν πιο έντονα τώρα.

«Κάποια επικοινωνία γίνεται,» είπε ο Κλαρκ. «Αν και μάλλον υποτυπώδης.»

«Επικοινωνία;»

«Τα πουλιά κελαηδούν βγάζοντας μελωδίες παρόμοιες μ'αυτές των Φίλων. Επίσης, τους αρέσει η ενέργεια. Είχα δίκιο ότι θα τα προσέλκυαν τα ενεργειακά μέταλλα απ'τα οποία είναι φτιαγμένοι οι Φίλοι.»

«Μπορείς, δηλαδή, να πλάσεις ζώα, Κλαρκ;»

«Δεν τα έπλασα τα πουλιά αυτά ακριβώς. Τα ανακάλυψα, ουσιαστικά.»

«Τα ανακάλυψες;»

«Άνοιξα μια διαστασιακή δίοδο που οδηγεί σε μια ενδοδιάσταση όπου τέτοια πουλιά υπάρχουν. Ρύθμισα σωστά τις παραμέτρους και τις διαστασιακές συντεταγμένες. Όλα αυτά που βλέπεις δεν είναι άγνωστα για τη Ρελκάμνια.»

«Θες να πεις ότι κάποτε υπήρχαν; Στο παρελθόν;»

«Ή θα μπορούσαν να έχουν υπάρξει. Ή ίσως να υπάρξουν στο μέλλον.»

Οι Φίλοι άρχισαν τώρα να βαδίζουν, να περιπλανιούνται στην πεδιάδα με το ψηλό χορτάρι και τα παράξενα δέντρα, ενώ τα πουλιά φτεροκοπούσαν από πάνω τους και κάποια ήταν ακόμα πιασμένα στα σώματά τους.

«Θα καταλάβουν, στο τέλος, ότι τους πρόδωσα,» είπε η Μιράντα. «Θα καταλάβουν ότι βρίσκονται σε φυλακή.»

«Οι πάντες σε φυλακή βρισκόμαστε,» αποκρίθηκε, φιλοσοφικά, ο Κλαρκ.

«Αλλά δεν είμαστε τόσο περιορισμένοι.»

Ο Μάγος στράφηκε να την αντικρίσει. «Θα τους παρακολουθώ,» υποσχέθηκε. «μ'ένδιαferουν. Κι αν τα καταφέρω θα βρω και κάποιο καλύτερο μέρος γι'αυτούς.»

«Το ξέρω πως έκανες ό,τι μπορούσες, Κλαρκ. Δεν κατηγορώ εσένα. Κατηγορώ εμένα. Η λύση που βρήκα είναι καλή για την Πόλη, σίγουρα, αλλά όχι και τόσο καλή γι'αυτούς.» Έδειξε τους Φίλους μέσα στην οθόνη.

Ο Κλαρκ τούς κοίταξε καθώς βάδιζαν ακόμα στο λιβάδι. «Ίσως και να είναι. Πού ξέρεις; Το μέρος μοιάζει αρκετά με τη Διπλωμένη Γη. Μπορεί να αισθάνονται σαν στο σπίτι τους – αν έχουν όντως συναισθήματα.»

Κανείς δεν ήθελε να πάρει τη διοίκηση της Επιγεγραμμένης. Ήταν μια συνοικία στα όρια της διάλυσης· το κόστος για να αναμορφωθεί θα ήταν μεγάλο. Ο Βάρνελ-Αλντ δήλωσε πως δεν μπορούσε να την αναλάβει· είχε ήδη αρκετά προβλήματα στη Β' Κατωρίγια και στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Ύστερα από τους πολέμους, έπρεπε να γίνουν πολλές επισκευές, και πολλή ανασυγκρότηση – ενώ, συγχρόνως, όλοι προετοιμάζονταν για περισσότερο πόλεμο. (Στον Κάδμο ο Βάρνελ είπε: «Αυτός ο Σκοταδιστής είναι επικίνδυνος. Δεν χρειαζόταν τώρα να είχε επιτεθεί στην Επιγεγραμμένη – ήταν βιαστικό και ανόητο. Δε μ'άρεσει καθόλου που έχει τόσο μεγάλη επιρροή μες στον στρατό σου.»

«Έχεις κάτι να προτείνεις;»

«Ίσως κάποια στιγμή θα έπρεπε να... παραμεριστεί.»

«Είναι σύμμαχός μου από παλιά, Βάρνελ. Χρήσιμος σύμμαχος.»

«Και θα τον αφήσεις να διακινδυνέψει όλα όσα έχεις μέχρι τώρα κατορθώσει; Αυτός είναι ικανός να γκρεμίσει ολόκληρη την Αυτοκρατορία σου από μια απερίσκεπτη ενέργειά του!»)

Ούτε ο Φιλώνυμος Ρέσκεληχ ήθελε να πάρει τη διοίκηση της Επιγεγραμμένης, γιατί και στη δική του συνοικία, τη Φιλήκη, είχε αρκετά προβλήματα. Είχαν γίνει πολλές ζημιές και λεηλασίες από τον πόλεμο, και ακόμα περιφέρονταν κάποιες συμμορίες της Σκορπιστής και των Ήμερων Συνοικιών στους δρόμους της προκαλώντας φασαρίες. Ο Φιλώνυμος Ρέσκεληχ, ο αρχηγός της Σέχτας των Άδηλων Ήχων και νυν Πολιτάρχης της Φιλήκης, όφειλε να τα αντιμετωπίσει όλ' αυτά καθώς και να συγκροτήσει σωστά τη νέα εξουσία της συνοικίας, να τοποθετήσει τους ανθρώπους του στα πόστα που έπρεπε, και να δει ποιους άλλους μπορούσε να εμπιστευτεί τώρα. Αν έπαιρνε και την Επιγεγραμμένη υπό τη διοίκησή του, αν εξάπλωνε τη Φιλήκη προς τα εκεί, αυτό απλά θα του δημιουργούσε περισσότερα προβλήματα.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, όμως, επέμενε ότι κάποιος όφειλε να πάρει τον έλεγχο της Επιγεγραμμένης. Το απαιτούσε. Και απαιτούσε, επίσης, από τον Φιλώνυμο Ρέσκεληχ να δηλώσει ποια θα ήταν η στάση του προς την Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ο νέος Πολιτάρχης της Φιλήκης σκέφτηκε ότι δεν τον συνέφερε να μείνει έξω από την Αυτοκρατορία, ούτε καν ως εξωτερικός συνεργάτης, γιατί ήταν βέβαι-

ος πως πολλοί άλλοι πολιτάρχες τον έβλεπαν εχθρικά και πιθανώς να δρούσαν εναντίον του. *Χρειαζόταν την υποστήριξη του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Έτσι, δεν άργησε να δηλώσει πως και η Φιλήκοη αποτελούσε τώρα τμήμα της Αυτοκρατορίας – και ήταν περήφανη. Ήταν μια από τις Ελεύθερες Συνοικίες!*

Του Κάδμου τού άρεσε αυτό που άκουσε – *Ελεύθερες Συνοικίες...* (και το ποιητικό δαιμόνιο μουρμούριζε μέσα στο μυαλό του: *Οι συνοικίες οι ελεύτερες ποτέ ξανά υποταγμένες, ποτέ ξανά υποδουλωμένες από χρήμα ή απ' όπλο, στέκουν ορθές και γενναίες – ισχυρές!*) Αποφάσισε να ονομάσει την αυτοκρατορία του *Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών*, και το έκανε.

Και συνέχισε να απαιτεί κάποιος να πάρει τον έλεγχο της Επιγεγραμμένης. Έτσι όπως ήταν η συνοικία τώρα κανείς δεν διοικούσε εκεί· η προηγούμενη Πολιτάρχης – μια εικονική φιγούρα περισσότερο παρά οτιδήποτε άλλο – είχε εξαφανιστεί και κανένας δεν είχε προθυμοποιηθεί να την αντικαταστήσει. Ούτε καν ο Ζιλμόρος. Μπορεί να ήθελε να κατακτά γειτονιές και δρόμους και να λεηλατεί τα πάντα, μα δεν ήθελε να διοικήσει σαν κανονικός πολιτάρχης. Δεν ήθελε να ανασυγκροτήσει τα μέρη στα οποία είχε φέρει χάος και καταστροφή. Εξακολουθούσε να δρα σαν ληστής. Οι συμμορίες του περιφέρονταν τώρα μες στην Επιγεγραμμένη απλά για να την περιφρουρούν και να στρατολογούν κατοίκους της. Για τίποτ' άλλο δεν φρόντιζαν.

Και ο Κάδμος συνέχιζε να απαιτεί *κάποιος να πάρει τον έλεγχο της Επιγεγραμμένης.*

Ο Φιλώνυμος Ρέσκεληχ δέχτηκε τελικά, αλλά όχι ως Πολιτάρχης της συγκεκριμένης συνοικίας, όχι καθιστώντας την μέρος της Φιλήκοης. Δήλωσε πως έπαιρνε την Επιγεγραμμένη ως *προστατευόμενη συνοικία* της Φιλήκοης, που σήμαινε ότι θα φρόντιζε μόνο για κάποιες πολύ άμεσες ανάγκες. Επίσης, θα έστελνε ανθρώπους του να επανδρώσουν τα εργοστάσια και τις βιομηχανίες που είχαν εγκαταλείψει οι επιχειρηματίες οι οποίοι διώχτηκαν από τον στρατό του και τον στρατό του Ζιλμόρου. Ο Κάδμος σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να αρκεστεί με αυτό· για την ώρα, δεν φαινόταν να μπορεί να γίνει τίποτα καλύτερο...

Στη Σκορπιστή, την ίδια περίοδο, οι συμμορίες κατόρθωσαν κάτι που δεν είχε κατορθωθεί ποτέ πριν εκεί: Συγκρότησαν ένα Κεντρικό Συμ-

βούλιο με μέλη του αρκετούς αρχισυμμορίτες. Κανείς δεν είχε μεγαλύτερη εξουσία σε σχέση με τους άλλους – κανείς δεν θα δεχόταν κάποιον να είναι πάνω από τον εαυτό του – όμως μπορούσαν τώρα να συγκεντρώνονται για να παίρνουν αποφάσεις από κοινού για ολόκληρη τη συνοικία. Και πολλές από τις συνεχείς έχθρες και συγκρούσεις τους είχαν πάψει. Ο πόλεμος εναντίον της Φιλήκοης τούς είχε διδάξει πώς να είναι ενωμένοι, και η λαφυραγωγία από τους δρόμους της τους είχε αφήσει όλους ευχαριστημένους και κορεσμένους προς το παρόν.

Το Κεντρικό Συμβούλιο Σκορπιστής (το ΚΕ.Σ.Σ., όπως το έλεγαν αναμεταξύ τους οι τοπικοί συμμορίτες) αποφάσισε, παμπηφεί σχεδόν, ότι από εδώ και στο εξής η Σκορπιστή θα αποτελούσε τμήμα της Αυτοκρατορίας των Ελεύθερων Συνοικιών. Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής θα ήταν Αυτοκράτοράς τους, γιατί ήταν ο μόνος αληθινά ελεύθερος άρχοντας που είχε ποτέ γνωρίσει η Ρελκάμνια. Επιπλέον, τα μέλη του ΚΕ.Σ.Σ. φοβόνταν να μείνουν έξω από την Αυτοκρατορία ύστερα από όσα είχαν γίνει στη Φιλήκοη και αφότου άκουσαν πως και ο Φιλώνυμος Ρέσκελχη είχε δηλώσει πως η Φιλήκοη θα ήταν πλέον μέρος της Αυτοκρατορίας. Δεν τους συνέφερε να απομονωθούν από ανθρώπους που είχαν αποδείξει ότι μπορούσαν να είναι καλοί σύμμαχοί τους, προς αμοιβαίο όφελος όλων!

Ο Ρίκελικ-Αλντ, ο Πολιτάρχης της Επίστρωτης, μαθαίνοντας για τη διαμόρφωση του Κεντρικού Συμβουλίου στη Σκορπιστή, καθώς και για τη δήλωσή του να συμμαχήσει με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή, θορυβήθηκε· γιατί η Σκορπιστή βρισκόταν αμέσως ανατολικά της συνοικίας του. Και η Επιγεγραμμένη, που είχε πρόσφατα κατακτηθεί από τους κακούργους του Ποιητή, βρισκόταν αμέσως βόρεια της συνοικίας του. Ο Ρίκελικ-Αλντ άρχισε να αισθάνεται ξαφνικά πολύ απειλημένος – ειδικά ύστερα από όσα είχε ακούσει πως είχαν συμβεί στη Φιλήκοη. Αυτός ο γελοίος, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, τελικά δεν είχε δίκιο, σκέφτηκε. Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής μπορεί να κατεβεί προς τα νότια. Έτσι, ο Ρίκελικ-Αλντ δεν άργησε καθόλου να μπει στην Αμυντική Συμμαχία όταν ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήρθαν πάλι στην Επίστρωτη για να του το ζητήσουν. Ήταν πολύ πρόθυμος τώρα· δεν είχε κανέναν ενδοιασμό όπως την προηγούμενη φορά.

«Μου αρέσουν οι άνθρωποι που καταλαβαίνουν τα λάθη τους,» είπε ο Όρπεκαλ στον Βόρκεραμ και στον Αλέξανδρο, αργότερα, όταν ήταν οι τρεις τους και η Νορέλτα-Βορ.

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, «ακόμα δεν τον συμπαθώ. Δε μου μοιάζει αξιόπιστος.»

«Αξιόπιστος είναι όποιος σε χρειάζεται,» του είπε Όρπεκαλ, «ή όποιος έχει αμοιβαίο όφελος με εσένα. Και με τον Ρίκελικ-Αλντ ισχύουν και τα δύο.»

«Εξακολουθεί να μη μου μοιάζει αξιόπιστος,» επέμεινε ο Πανιστόριος με ουδέτερη όψη.

Ο Βόρκεραμ κοίταξε τη Νορέλτα, η οποία δεν καθόταν μακριά τους καθώς βρίσκονταν μέσα στη νοικιασμένη σουίτα ενός ξενοδοχείου της Επίστρωτης. «Τι νομίζεις, ξαδέλφη;» Ήταν μαζί τους όταν είχαν μιλήσει με τον Ρίκελικ-Αλντ – όπως επίσης και η Άνμα, αλλά αυτή τώρα δεν βρισκόταν εδώ.

«Δεν διέκρινα καμιά διάθεση για προδοσία,» απάντησε η Νορέλτα-Βορ. «Όλα τα σημάδια ήταν θετικά. Αλλά, ναι, ο Αλέξανδρος έχει κάποιον δίκιο: ο Ρίκελικ-Αλντ είναι αναμφίβολα ύπουλος άνθρωπος.»

«Ύπουλος ξε-ύπουλος, δεν μας ενδιαφέρει ο χαρακτήρας του,» δήλωσε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Σημασία έχει ότι τώρα και η Επίστρωτη είναι στο πλευρό μας. Μέρα με τη μέρα, γινόμαστε ολοένα και πιο ισχυροί!»

Η Βαθμιδωτή ακολούθησε τον δρόμο της Επίστρωτης, πολύ σύντομα. Ο Πολιτάρχης της, Κίμωνας Χρονομάχος, παρότι είχε διαπληκτιστεί έντονα με την Τριανδρία, τους κάλεσε ο ίδιος ξανά στο Πολιτικό Μέγαρο της συνοικίας του για να τους ζητήσει συγγνώμη για ό,τι είχε συμβεί τις προάλλες. «Τα γεγονότα απέδειξαν ότι έσφαλα, κύριοι,» τους είπε, «και δεν είμαι από εκείνους που δεν μπορούν να αναγνωρίσουν τα σφάλματά τους, σας διαβεβαιώνω.» Προθυμοποιήθηκε να βάλει τη Βαθμιδωτή στην Αμυντική Συμμαχία, και η Τριανδρία φυσικά τη δέχτηκε. Κι οι τρεις τους, όμως, υποπτεύονταν πως εκείνο που τον είχε κάνει ν'αλλάξει γνώμη ήταν, κυρίως, το γεγονός ότι η Επίστρωτη είχε μπει στη Συμμαχία – η Επίστρωτη που, εδώ και καιρό, δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τη Βαθμιδωτή. Επίσης, τώρα πλέον, παντού γύρω από τη Βαθμιδωτή βρίσκονταν συνοικίες της Συμμαχίας: η Ρόδα, η Ε-

πίστρωτη, η Κουρασμένη, η Αμφίνομη. Μόνο η Στενή, στα δυτικά της, δεν ήταν ακόμα μέλος...

...αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος σκόπευαν γρήγορα να το αλλάξουν αυτό. Καθώς ο χειμώνας πλησίαζε στο τέλος του, η Στενή – που η μεγαλύτερή της βιομηχανία ήταν οι φυλακές – συγκατατάχθηκε στην Αμυντική Συμμαχία.

Του Βάρνελ-Αλντ δεν του άρεσαν καθόλου όλα αυτά. Ο καταραμένος Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του είχαν καταφέρει να συνασπίσουν οκτώ συνοικίες ως τώρα και, αναμφίβολα, συνέχιζαν τη δουλειά τους, εξάπλωναν την επιρροή τους, οι δαίμονες! Δε θ'αργούσαν να χρησιμοποιήσουν όλη τούτη τη συγκεντρωμένη στρατιωτική δύναμη κατά της Αυτοκρατορίας των Ελεύθερων Συνοικιών.

Όμως ο Βάρνελ-Αλντ δεν θα τους άφηνε να νικήσουν. Είχε σχέδια στο μυαλό του. Και αποφάσισε να προτείνει το πρώτο στον Κάδμο, καλώντας σε συγκέντρωση αυτόν και μερικούς άλλους έμπιστους ανθρώπους – ανάμεσα στους οποίους και τον Ζιλμόρο, τον αρχηγό των Σκοταδιστών, όχι επειδή ο Βάρνελ τον εμπιστευόταν, τον ανώμαλο δαιμονολάτρη, αλλά επειδή τώρα θα μπορούσε ο ελεεινός να φανεί χρήσιμος. Η Τζέσικα ήταν επίσης σ'αυτή τη συγκέντρωση στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας: όμως όχι και η Κορίνα. Δυστυχώς, σκεφτόταν ο Βάρνελ. Η σοφία και η πανουργία της θα μπορούσαν να αποδειχτούν ανεκτίμητες τώρα. (Πριν από κάποιο καιρό, είχε ρωτήσει τον Κάδμο: «Είσαι βέβαιος ότι δεν θα επιστρέψει;»

«Δε μπορώ να είμαι βέβαιος, Βάρνελ, αλλά το μήνυμα που άφησε αυτό μοιάζει να υπονοεί.»

«Να το δω;»

Ο Κάδμος είχε διστάσει να του το δώσει. «Δε θα ήθελες μόνο εσύ να επιστρέψει,» του είπε. «Κι εγώ θα το ήθελα.»

Και το μήνυμα ο Βάρνελ-Αλντ ακόμα δεν το είχε δει. Τόσο... προσωπικό το θεωρούσε ο Ποιητής; αναρωτιόταν.)

«Τα καθάρματα του Βόρκεραμ-Βορ εξαπλώνουν τη Συμμαχία τους όπου βρουν!» είπε ο Ζιλμόρος. «Ελπίζω να μαζευτήκαμε εδώ για να αποφασίσουμε, επιτέλους, πώς θα τους χτυπήσουμε! Οι μαχητές μας είναι έτοιμοι· δεν υπάρχει λόγος για άλλη καθυστέρηση! Ας τους τσακίσουμε!» Κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

«Ας κάνουμε κάτι που δεν το περιμένουν,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Και τι θα μπορούσε να ήταν αυτό;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, ατενίζοντάς τον με το μοναδικό του μάτι στενεμένο.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ, αναμφίβολα, περιμένει να επιτεθούμε προς τα νότια, ή προς τα δυτικά.» Ο Βάρνελ-Αλντ, καθισμένος άνετα στην πολυθρόνα του, άναψε ένα ακριβό τσιγάρο *Ανοιχτόχρυσος*. «Εμείς, επομένως, θα επιτεθούμε προς τα ανατολικά.»

«Προς τα ανατολικά;» έκανε ο Ζιλμόρος. «Τι υπάρχει στα ανατολικά που-;»

«Η Ακμή.» Ο Βάρνελ την έδειξε, με το τσιγάρο του, επάνω στον χάρτη που ήταν απλωμένος στο τραπέζι απεικονίζοντας όλες τις συνοικίες γύρω από τον Ριγοπόταμο και νότιά του – έχοντας χρωματισμένες γαλανές όσες ανήκαν στην Αυτοκρατορία και κόκκινες όσες ανήκαν στη Συμμαχία.

Ο Ζιλμόρος γέλασε. «Η Ακμή είναι μια συνοικία άνευ σημασίας, αριστοκράτη!»

«Καμιά συνοικία δεν είναι άνευ σημασίας,» διαφώνησε ο Βάρνελ-Αλντ, τινάζοντας στάχτη στο κρυστάλλινο τασάκι του ενώ συναντούσε το βλέμμα του συμμορίτη ακλόνητα. *Τι ανώμαλος, σκέφτηκε. Ακόμα κι από το μάτι του το καταλαβαίνεις ότι ο άνθρωπος είναι παράφρων.*

«Την Ακμή θα μπορούσαμε να την πάρουμε αύριο, αν θέλαμε. Χωρίς το παραμικρό πρόβλημα. Αν είναι να επιτεθούμε προς τα ανατολικά, ας επιτεθούμε στη Συρροή!»

«Η Συρροή δεν είναι στα ανατολικά ακριβώς· είναι, ουσιαστικά, νότιά μας-»

«Αλλά δεν είναι κοντά στη γαμημένη Συμμαχία τους· η Σκορπιστή τη χωρίζει από-»

«Επιπλέον, είναι πολύ μεγάλη, και θα χρειαστούμε πολλές δυνάμεις για να την κατακτ-»

«Έχουμε δυνάμεις στη-!»

«Θα μ'αφήσεις να τελειώσω, Ζιλμόρε; – ή νομίζεις ότι το Πολιταρχικό μου Μέγαρο είναι το αρχηγείο της συμμορίας σου;»

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, για μερικές στιγμές, σαν οργισμένα στοιχεία της Ατέρμονης Πολιτείας πάνω απ'το τραπέζι.

Και ο Κάδμος φοβήθηκε μην έρθουν σε έντονη ρήξη οι δυο τους. Δεν ήθελε διάσπαση ανάμεσα στους συμμάχους του.

(Το ποιητικό δαιμόνιο μουρμούριζε μες στο μυαλό του: *Τους μαχητές της ελευτεριάς τους γενναίους ποιος τους κρατά; Ποιος τους κρατά προτού αναμεταξύ τους δαγκωθούν;*)

«Εξήγησέ μας τι έχεις στο μυαλό σου, Βάρνελ-Αλντ,» είπε ο Κάδμος, σταθερά, κι αυτό αποδείχτηκε αρκετό για να διαλύσει τα οργισμένα στοιχειά που μονομαχούσαν πάνω απ'το τραπέζι και να αποφορτίσει το κλίμα. Όταν ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής μιλούσε, όλοι έδιναν σημασία.

Ο Βάρνελ τράβηξε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του και, μετά, το έσβησε στο τασάκι μισοτελειωμένο. «Η Ακμή μπορεί να πέσει στα χέρια μας με ελάχιστη προσπάθεια από τις κεντρικές μας δυνάμεις. Είναι πολύ εύκολο. Θα εφαρμόσουμε παρόμοια τακτική μ'αυτή που είχαμε εφαρμόσει στη Φιλήκοη. Οι Ήμερες Συνοικίες είμαι βέβαιος ότι θα δεχτούν να επιτεθούν στην Ακμή από τα βόρεια. Το ίδιο και η Φωλιασμένη όταν μιλήσω με τον Πολιτάρχη της-»

«Είσαι βέβαιος ότι θα συμφωνήσει να μας βοηθήσει;»

«Σχεδόν βέβαιος. Ήταν κάποτε συμμορίτης, απ'ό,τι έχω πληροφορηθεί. Η Φρουρά της Φωλιασμένης δεν είναι παρά η μεγαλύτερη συμμορία της, ουσιαστικά. Η Φωλιασμένη διαφέρει κυρίως από τις Ήμερες Συνοικίες μόνο στο ότι υπάρχει κεντρική εξουσία. Και σε κάποιες άλλες λεπτομέρειες, ίσως – αλλά είναι λεπτομέρειες. Θα έρθει εύκολα με το μέρος μας. Και ελπίζω πως και η Φιλήκοη θα δεχτεί να μας βοηθήσει, πέρα από το ότι θα περάσουμε κάποιες δυνάμεις μας από μέσα της για να φτάσουμε στα δυτικά σύνορα της Ακμής.»

«Θα σας βοηθήσουμε,» υποσχέθηκε ο Φιλώνυμος Ρέσκεληχ, ο Υπέρτατος Ήχος – που κι αυτός ήταν εκεί, στη συνάθροιση στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Υπέροχα,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «Υπάρχει κανείς που να διαφωνεί με το σχέδιό μου;»

Η Τζέσικα γέλασε – και, συνολικά, την αγνόησαν.

Κανένας δεν μίλησε. Εκτός από τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.

«Εγώ,» είπε ο Κάδμος, «αναρωτιέμαι αν υφίσταται λόγος πλέον για πολεμικές κινήσεις. Το καλύτερο θα ήταν ο πόλεμος να λάβει τέλος. Σύντομα.»

Τα βλέμματα που στράφηκαν επάνω του ήταν διαφόρων ειδών. Ο Κάδμος διέκρινε δυσαρέσκεια, διέκρινε φόβο, ανησυχία, διέκρινε προβληματισμό. Δεν είδε τίποτα το θετικό σ'αυτά τα βλέμματα – και θορυβήθηκε. *Θέλουν τον πόλεμο τόσο πολύ;*

«Η Συμμαχία του Βόρκεραμ-Βορ δεν θ'αργήσει να μας επιτεθεί!» είπε ο Ζιλμόρος. «Τι είναι αυτά που λες, ποιητή; Θα μας τρελάνεις; Πρέπει εμείς να τους επιτεθούμε προτού μας επιτεθούν αυτοί! Πρέπει να κάνουμε τις συνοικίες τους δικές μας!»

Ο πόλεμος, όμως, μας κατασπαράζει όλους... Κατασπαράζει τα πάντα... Κατασπάραξε ήδη την Καρζένθα, σκέφτηκε ο Κάδμος. Αρχικά, ήθελε εκδίκηση για τον θάνατό της. Ήθελε να τους τσακίσει! Να τους κάνει κομμάτια! Να τους δείξει τι μπορούσε να είναι η οργή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.

Μετά, όμως, είχε αναρωτηθεί: *Εκδίκηση εναντία σε ποιους, μα τον Κρόνο;* Δεν είχε σκοτώσει την Καρζένθα ο Βόρκεραμ-Βορ. Ούτε κάποιος από τους συμμάχους του, ουσιαστικά. Την είχε σκοτώσει η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα, η οποία – αν και μπορούσες να πεις ότι εξυπηρετούσε τον Βόρκεραμ-Βορ με τη δράση της – ακολουθούσε μόνο το δικό της μυαλό, τη δική της παραφροσύνη, θεωρώντας ότι η Πόλη την καθοδηγούσε. Αν ήταν να πάρει εκδίκηση, ο Κάδμος θα έπρεπε να την πάρει από τη Φοίβη.

Αλλά η Φοίβη ήταν νεκρή. Την είχε σκοτώσει η ίδια η Καρζένθα καθώς πέθαινε από το χέρι της.

Καθώς πέθαινε προστατεύοντας τον Κάδμο από τη δαιμονισμένη Νύφη του Χάροντα...

Εγώ έφταιγα για τον θάνατό της. Ήρθε για να σώσει εμένα. Είχε περάσει από το μυαλό του Κάδμου, πριν από κάποιο καιρό, να αυτοκτονήσει – να πάρει εκδίκηση από εκείνον που ευθυνόταν – από τον εαυτό του! Αλλά ύστερα είχε σκεφτεί ότι η Καρζένθα δεν θα το ήθελε αυτό. Δεν θα ήθελε να σκοτωθεί, ειδικά αφού είχε παλέψει τόσο γενναία για να τον προστατέψει. Επομένως, ο Κάδμος δεν είχε καν πιάσει το πιστόλι για να το τραβήξει από τη θήκη. Η θέση του ήταν εδώ. Ήταν ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής. Και ποιος άλλος θα μπορούσε να έχει αυτή τη θέση; Αν όχι εκείνος, τότε ποιος;

Ο πόλεμος ήταν που είχε σκοτώσει την Καρζένθα. Και ο πόλεμος έπρεπε να τελειώσει.

Οι πάντες τώρα γύρω απ' το τραπέζι κοίταζαν τον Κάδμο, περιμένοντας να δουν τι θ' απαντούσε στον αρχηγό των Σκοταδιστών.

Εκείνος είπε, τελικά: «Ναι, Ζιλμόρε, πρέπει να είμαστε έτοιμοι για τον Βόρκεραμ-Βορ και τους συμμάχους του. Αλλά ο πόλεμος το καλύτερο θα ήταν να τελειώσει.»

«Σαν ευχή μοιάζει αυτό, ποιητή... Εγώ δεν μιλάω για ευχές τώρα. Μιλάω για-»

«-περισσότερο πόλεμο. Δεν σκέφτεσαι καθόλου πώς θα μπορούσαμε να δώσουμε τέλος στις καταστροφές και στους θανάτους.»

«Μα δεν αρχίσαμε εμείς τις καταστροφές και τους θανάτους. Αυτοί τα άρχισαν!»

«Όχι,» του είπε ο Κάδμος· «κάνεις λάθος. Εμείς τα αρχίσαμε-»

«Έχεις τρελαθεί, ποιητή; Μαζί μας δεν ήσουν όταν-;»

«Και ακόμα είμαι μαζί σας, και για πάντα θα είμαι στο πλευρό σας! Όμως εμείς αρχίσαμε τις καταστροφές και τους σκοτωμούς. Αυτή είναι η αλήθεια. Εμείς το ξεκινήσαμε, στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Και είχαμε δίκιο. Το δίκιο ήταν με το μέρος μας. Ο Κρόνος ο ίδιος ήταν με το μέρος μας.» (Η αναφορά στον Υπερχρόνιο Άρχοντα έκανε την όψη του Ζιλμόρου, Αρχιερέα του Σκοτοδαίμονος, να αγριέψει· μα δεν μίλησε.) «Όμως οι θάνατοι και οι καταστροφές πρέπει κάποτε να πάψουν. Εμείς το αρχίσαμε, εμείς πρέπει να το τελειώσουμε.»

«Τελειώνοντας μαζί και τον Βόρκεραμ-Βορ και όλους τους καταραμένους πολιτάρχες!» φώναξε ο Ζιλμόρος, χτυπώντας ξανά τη γροθιά του στο τραπέζι.

«Μια στιγμή,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, νηφάλια, έχοντας ανάψει ακόμα ένα τσιγάρο *Ανοιχτόχρυσος*. «Τώρα πρέπει να δούμε πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την παρούσα κατάσταση. Διαφωνείς, Ποιητή, με το σχέδιό μου, ή όχι;»

«Απλά αναρωτιέμαι αν είναι σκόπιμο να επιτεθούμε σε μια συνοικία σαν την Ακμή, Βάρνελ, η οποία δεν έχει επιδείξει καμιά εχθρική διάθεση προς εμάς.»

«Δεν είναι όμως μέρος της Αυτοκρατορίας σου, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, προσφωνώντας τον σαν ο Κάδμος να ήταν

αριστοκράτης. «Με την κίνηση που προτείνω θα γίνει μέρος της Αυτοκρατορίας σου – και η Ακμή και η Φωλιασμένη επίσης. Και, μάλλον, θα μπουν και οι Ήμερες Συνοικίες στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών· γιατί τώρα δεν είναι κανονικό τμήμα της, φυσικά – απλώς εξωτερικοί συνεργάτες μας. Η επικράτειά σου θα εξαπλωθεί· θα γίνουμε ισχυρότεροι. Και τότε θα μπορούμε να απειλήσουμε άνετα τη Συρροή στα νότια. Η κίνηση που προτείνω δεν μας βλάπτει· μας εξυπηρετεί στα πάντα.»

Και συνεχίζει τον πόλεμο, σκέφτηκε ο Κάδμος. Αλλά καταλάβαινε πως, αν τώρα μιλούσε εναντίον του σχεδίου του Βάρνελ, θα δυσανεστούσε πολλούς· και ίσως, μάλιστα, να έκανε κάποιους – όπως τον Ζιλμόρο – να προτείνουν άμεσες επιθέσεις κατά της Επιστρωτης ή της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ίσως ακόμα και να πραγματοποιούσαν τέτοιες επιθέσεις χωρίς να ρωτήσουν τον Κάδμο. Δεν θα ήταν η πρώτη φορά που ο Ζιλμόρος είχε δράσει έτσι...

Επομένως, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής συμφώνησε με το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ.

Κι εκείνος στράφηκε στη Τζέσικα και τη ρώτησε: «Νομίζεις ότι θα μπορούσες να βοηθήσεις;»

Η Θυγατέρα της Πόλης γέλασε, ταΐζοντας τον Αστρομάτη σπόρους καθώς ήταν πιασμένος στον πήχη της. «Σίγουρα!» αποκρίθηκε. Γνώριζε καλά τις Ήμερες Συνοικίες, αλλά και τη Φωλιασμένη.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος, ο Βάντορεκ Σιλντάμφω, και οι άλλοι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας είχαν περάσει τον τελευταίο ενάμιση μήνα στη Συρροή και στα Σταυροδρόμια προσπαθώντας να συγκροτήσουν μισθοφορικό στρατό με τη βοήθεια του Μαρκ Τζακ. Συγχρόνως, μάθαιναν τι συνέβαινε γύρω από τις συνοικίες του Ριγοπόταμου, και τα νέα δεν τους ενθάρρυναν καθόλου. Η Φιλήκη είχε πέσει στα χέρια κακούργων και τρομοκρατών, και η Πολιτάρχης της είχε εξαφανιστεί: πράγμα που σήμαινε ότι οι εξόριστοι δεν θα μπορούσαν να κάνουν τώρα κάποια συμφωνία ώστε να περάσουν τον στρατό τους από εκεί για να επιτεθούν στην κατακτημένη Β' Κατωρίγια. Και ύστερα άκουσαν ακόμα χειρότερα νέα: Ο καινούργιος Πολιτάρχης της Φιλήκης, Φιλώνυμος Ρέσκεληχ

– ένας άνθρωπος που ήταν αρχηγός της τρομοκρατικής οργάνωσης γνωστή ως Σέχτα των Αδελών Ήχων – είχε δηλώσει δημοσίως ότι η συνοικία του ήταν πλέον τμήμα της Αυτοκρατορίας του Αλυσσοδεμένου Ποιητή (όχι πως αυτό εξέπληττε τον Γουίλιαμ, φυσικά: τέτοια καθάρματα τα πήγαιναν καλά αναμεταξύ τους, ήταν προφανές). Επίσης, οι συμμορίες της Σκορπιστής είχαν συγκροτήσει Κεντρικό Συμβούλιο, το οποίο είχε κι αυτό δηλώσει δημοσίως ότι η Σκορπιστή ανήκε πλέον στην Αυτοκρατορία του Αλυσσοδεμένου Ποιητή – ή, μάλλον, στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών, όπως είχαν αρχίσει τελευταία να την αποκαλούν.

Ελεύθερων Συνοικιών! σκεφτόταν ο Γουίλιαμ. Τι το «ελεύθερο» είχαν αυτοί οι καταραμένοι κακούργοι, μα τον Κρόνο; *Ελεύθερες κλεψιές, ελεύθερες λεηλασίες, και ελεύθεροι βιασμοί – μάλλον αυτό εννοούν... Αλλά οι μέρες τους σύντομα τελειώνουν!*

Πώς, όμως, θα γινόταν αυτό; Και πώς οι εξόριστοι θα ανακτούσαν την πατρίδα τους, τη Β' Κατωρίγια; Για να το καταφέρουν θα έπρεπε πρώτα να διαλύσουν τους κακούργους που τώρα κρατούσαν τη Φιλήκοη. Τι άλλος δρόμος υπήρχε; Να συμμαχήσουν με τον Σελασφόρο Χορονίκη, τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας, ο οποίος ήταν πλέον μέσα στην απατηλή Συμμαχία της Σκοτεινής Τριανδρίας;

Και οι δύο ήταν το ίδιο άθλιοι! σκεφτόταν ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. Και η Σκοτεινή Τριανδρία και ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής. Και ήταν – δυστυχώς – εξίσου εξαπλωμένοι. *Πρέπει, τουλάχιστον, να πάρουμε τη Συρροή με το μέρος μας.*

Τώρα, καθώς η άνοιξη έμπαινε, καθώς η Ρελκάμνια βρισκόταν στον πρώτο της μήνα, τον Πρόγονο, ο μισθοφορικός στρατός του Γουίλιαμ ήταν έτοιμος. Οι μαχητές είχαν πληρωθεί: θα κινούνταν μόλις τους δίνονταν διαταγές να κινηθούν. Τότε, όμως, κι άλλα άσχημα νέα ήρθαν στ'αφτιά των εξόριστων πολιτικών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Η Ακμή, η μικρή συνοικία ανατολικά της Φιλήκοης, βόρεια της Συρροής, και νότια των Ήμερων Συνοικιών και της Φωλιασμένης, δεχόταν επίθεση...

Ο Βάρνελ-Αλντ δεν είχε δυσκολευτεί να κάνει συμφωνίες με τους συμμορίτες των Ήμερων Συνοικιών, ούτε είχε δυσκολευτεί να

πείσει αυτούς και τον Πολιτάρχη της Φωλιασμένης να μουν στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών. Οι νότιες Ήμερες Συνοικίες, τουλάχιστον, αυτές στις νότιες όχθες του Ριγοπόταμου, μπήκαν στην Αυτοκρατορία· αυτές στις βόρειες όχθες δεν είχαν δώσει καμιά απάντηση ακόμα. Πράγμα που, για την ώρα, δεν είχε σημασία, νόμιζε ο Βάρνελ-Αλντ. Εκείνο που είχε σημασία ήταν η κατάκτηση της Ακμής.

Της επιτέθηκαν από τα βόρεια – από τη Φωλιασμένη και τις Ήμερες Συνοικίες – και από τα δυτικά – από τη Φιλήκη, με δυνάμεις από τον κεντρικό στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή και από τον στρατό του Υπέρτατου Ήχου.

Ο Πολιτάρχης της ήταν έξυπνος, παρατήρησε ο Βάρνελ-Αλντ. Μόλις είδε τα σκούρα – πολύ σύντομα, δηλαδή, ύστερα από τέτοια σφοδρή επίθεση σαν καταιγίδα Κρόνου – ζήτησε να συνθηκολογήσει. Ζήτησε να μπει στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών, με την προϋπόθεση ο πόλεμος να πάψει. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, μιλώντας τηλεπικοινωνιακά μαζί του, δέχτηκε. Αλλά δεν ήταν ο ίδιος εκεί· δεν ήταν στην Ακμή. Ο Ζιλμόρος, όμως, ήταν. Και πήγε, μαζί με μερικούς άλλους συμμορίτες, να συναντήσει τον Άβαντα Χαρμοπόδη, τον Πολιτάρχη της Ακμής, στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Ο Χαρμοπόδης ήταν πρόθυμος να συζητήσει για να δουν πώς μπορούσε από εδώ και στο εξής να διοικηθεί η συνοικία με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. «Μπορούμε να βρούμε μια λύση που μας συμφέρει όλους, κύριοι, κυρίες· είμαι βέβαιος,» είπε, καθώς στέκονταν γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι σε μια αίθουσα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος, «μπορούμε, Πολιτάρχη.» Και τραβώντας το πιστόλι του τον πυροβόλησε κατακέφαλα, τινάζοντας αίματα, μυαλά, και θραύσματα κοκάλων. «Αυτό, νομίζω, μας συμφέρει όλους. Έτσι δεν είναι;»

Οι περισσότεροι συμμορίτες γελούσαν και έγνεφαν καταφατικά. Και ορισμένοι ζητωκραύγαζαν τον Ζιλμόρο, που αρκετοί τώρα αποκαλούσαν Δεύτερο Αυτοκράτορα, ή Δευτεροκράτορα για συντομία.

«Δε θέλουμε ύπουλους κωλοπολιτικούς ανάμεσά μας!» φώναξε ο Ζιλμόρος. «Είμαστε *ελεύθεροι άνθρωποι!*» πυροβολώντας το πολύφωτο στο ταβάνι και στέλνοντας κάτω θραύσματα γυαλιών.

Ζιλμόρος! Ζιλμόρος! Ζιλμόρος! φώναζαν οι συμμορίτες. *Δευτεροκράτορας Ζιλμόρος! Ζιλμόρος!*

Ο Βάρνελ-Αλντ εξοργίστηκε μαθαίνοντας για τον ψυχρό φόνο του Πολιτάρχη της Ακμής. Τι γαμημένος *μαλάκας* ήταν αυτός ο Ζιλμόρος! Μπορούσαν να τον *εκμεταλλευτούν* τον Άβαντα Χαρμοπόδη· δεν υπήρχε κανένας λόγος να τον δολοφονήσουν έτσι. Μα τον Κρόνο! τώρα ποιος άλλος πολιτικός θα δεχόταν ποτέ να έχει έστω και την παραμικρή συναναστροφή μαζί τους;

Ο Κάδμος εξοργίστηκε και λυπήθηκε συγχρόνως. Ο Ζιλμόρος, γιάκόμα μια φορά, είχε δράσει σαν νάχε στο μυαλό του τις σκιές του Σκοτοδαίμονος – και χωρίς να ρωτήσει κανέναν! *Εδώ* είχε καταλήξει η επανάσταση; *Εδώ*; Δεν ήταν αυτό που ήθελε ο Κάδμος...

Μαζί με τον Βάρνελ-Αλντ μίλησαν στον Ζιλμόρο μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τσακώθηκαν.

«Εμπιστεύεσαι τώρα καταραμένους *πολιτικούς*, ποιητή;» φώναξε ο Ζιλμόρος. «Πούστηδες σαν αυτόν τον καριόλη ήταν που μας καταπίεζαν στη Β' Ανωρίγια Συνοικία! Ή το έχεις ξεχάσει;»

«Ο άνθρωπος είχε *παραδοθεί*, Ζιλμόρε, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος που έχεις στο κεφάλι σου!» αντιγύρισε ο Κάδμος. «Τι δεν καταλαβαίνεις; *Είχε παραδοθεί!*»

«Δεν τον πίστεψα ότι έλεγε αλήθεια. Ήταν ύπουλος.»

«Μαλακίες,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, που δεν συνήθιζε να μιλά έτσι.

Ο Ζιλμόρος τον έδειξε με το δάχτυλό του. «Πρόσεχε τα λόγια σου εσύ, *αριστοκράτη!*»

«Αλλιώς τι θα κάνεις; Θα με πυροβολήσεις κι εμένα, μέσα στο ίδιο μου το Μέγαρο;» Ο Βάρνελ είχε ήδη βάλει το χέρι του στο πιστόλι που κρυβόταν πίσω από την πλάτη του, κρεμασμένο από τη θήκη στη ζώνη του, κρυμμένο κάτω απ'τον ελαφρύ του μανδύα.

«Αρκετά!» τους διέκοψε ο Κάδμος. «Δε θα έχω άσκοπες φιλονικίες ανάμεσα στους συμμάχους μου! Σου είχα ζητήσει, Ζιλμόρε, να μιλάς μαζί μου προτού δράσεις· και είχες υποσχεθεί ότι θα το έκανες!»

«Τα είχαμε συζητήσει για τον πόλεμο–»

«Δεν είχαμε όμως συζητήσει για τη δολοφονία του Πολιτάρχη της Ακμής!»

«Μέρος του πολέμου δεν ήταν κι αυτό;»

«Ο άνθρωπος είχε *παραδοθεί.*»

«Κι έπρεπε να ζητήσω την άδειά σου για να τον πυροβολήσω; Θα μας είχε προδώσει, ο πούστης!»

«Πώς το ξέρεις;» παρενέβη ο Βάρνελ-Αλντ.

«Σκασμός εσύ!»

Ο Βάρνελ-Αλντ τράβηξε το πιστόλι του, σημαδεύοντας τον Ζιλμόρο. «Κι εσύ αρχίζεις να είσαι ύποπτος για προδοσία, Ζιλμόρε!»

Το μάτι του συμμορίτη στένεψε. «Πυροβόλησέ με, αριστοκρατικό αρχίδι, και θα ρίξεις όλες τις ορδές του Σκοτοδαίμονος επάνω σου,» είπε ατάραχα... ενώ το χέρι του πήγαινε στο δικό του πιστόλι, πίσω από την πλάτη του, κρεμασμένο από τη ζώνη του μέσα στη θήκη.

«Είπα – *αρκετά!*» φώναξε ο Κάδμος χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. «Βάρνελ, κατέβασε το όπλο σου. Θηκάρωσέ το. Τώρα!»

Ο αριστοκράτης δίστασε προς στιγμή αλλά, τελικά, υπάκουσε. «Είσαι τυχερός σήμερα,» είπε στον Ζιλμόρο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, «εσύ είσαι τυχερός.» Κι άρχισε να σκέφτεται πως έπρεπε ή να σκοτώσει τον Βάρνελ-Αλντ ή να βρει έναν τρόπο να τον ελέγχει. Είχε από καιρό βάλει στο μάτι τη γυναίκα του, Ασημινά'νιρ. Ίσως μπορούσε να φανεί χρήσιμη...

«Από εδώ και στο εξής,» είπε ο Κάδμος στον Ζιλμόρο, «αν κάποιος παραδίδεται, κανείς δεν θα τον σκοτώνει εν ψυχρώ. Θα με ρωτάτε πρώτα. Κατανοητό, Ζιλμόρε;»

«Ό,τι θέλει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, αυτό γίνεται,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των Σκοταδιστών.

«Φρόντισε τα λόγια σου να είναι αληθινά.»

Ο Βάρνελ-Αλντ είπε: «Δεν πρόκειται κανείς να ξαναπαραδοθεί ύστερα απ'αυτό που έγινε· να είστε σίγουροι κι οι δύο.» Κι έφυγε από την αίθουσα, στρέφοντάς τους την πλάτη.

/59\

Ο Βάρνελ-Αλντ κάνει μια ακόμα συμφωνία, ενώ η Εύνοια συναντά μια Αδελφή της που της μιλά για πόλεμο, και η Τριανδρία ζητά συμμαχία από μια προκατελιγμένη πολιτάρχη· ο Όρπεκαλ-Λάντι ψάχνει βιαστικά, και μάταια, τους συμπατριώτες του· μια προδοσία τραντάζει την πολιτική κατάσταση· η Φιλήκοη βρίσκεται ξανά εμπόλεμη, και ο Βόρκεραμ-Βορ διακρίνει έναν ανεπιθύμητο (και μάλλον ακούσιο) σύμμαχο, ενώ οι Νομάδες των Δρόμων προσφέρουν βοήθεια και γνωρίζουν το μίσος ορισμένων αλλά και την υποστήριξη άλλων, προτού παλιοί γνωστοί έρθουν να τους συναντήσουν· και σ'ένα πανδοχείο ανθρώπων των όπλων δύο θυγατέρες της Πόλης μιλάνε καθώς η οθόνη δείχνει πόλεμο, πόλεμο, πόλεμο...

Ο Βάρνελ-Αλντ ήξερε ότι η Συμμαχία του Βόρκεραμ-Βορ δεν θ'αργούσε τώρα να τους χτυπήσει, επομένως όφειλε να κινηθεί γρήγορα, προτού ξεκινήσουν οι επιθέσεις. Προσέγγισε τον Ρίκελικ-Αλντ, τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης, η οποία ήδη βρισκόταν μέσα στην Αμυντική Συμμαχία. Τον προσέγγισε ως αριστοκράτη και ως απόμακρο ξάδελφο, γιατί ο Οίκος των Αλντ'κάρθοκ της Επίστρωτης δεν είχε τίποτα περισσότερο από μακρινή συγγένεια με τον Οίκο των Αλντ'κάρθοκ της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Ο Ρίκελικ-Αλντ δέχτηκε, φυσικά, να μιλήσουν. Αυτό απαιτούσαν το τυπικό και οι καλοί τρόποι των αριστοκρατών, αν μη τι άλλο. Ωστόσο, ήταν πολύ επιφυλακτικός με τον Βάρνελ-Αλντ, και έφερε και την (καθόλου απόμακρη) ξαδέλφη του στη συνάντηση, τη Μαρθάλα-Αλντ, την οποία μες στην οικογένειά τους αποκαλούσαν «το στοιχείο» λόγω της παράξενης – αν και όχι άσχημης ακριβώς – όψης της. Η Μαρθάλα ήταν Πολιτάρχης της Επίστρωτης πριν από τον Ρίκελικ, και κανείς – ακόμα κι εκείνος – δεν αμφέβαλλε ότι ήταν καλή πολιτικός, και πολύ πονηρή.

Ο Βάρνελ-Αλντ δεν φάνηκε διστακτικός μαζί τους. Τους είπε ευθέως τον λόγο για τον οποίο βρισκόταν εδώ. Ερχόταν για να τους κάνει μια

πρόταση που θα γλίστωνε τη συνοικία τους από σφοδρές επιθέσεις που θα της προκαλούσαν τρομερές ζημιές. «Κι απ'ό,τι έχω ακούσει, πριν από μερικά χρόνια βρισκόσασταν σε πόλεμο με τη Βαθμιδωτή, τον οποίο νικήσατε. Σίγουρα δεν θέλετε να ξαναβρεθείτε σε πόλεμο, έτσι; Εσείς δεν διοικούσατε τότε, κυρία Μαρθάλα;»

«Εγώ διοικούσα,» αποκρίθηκε η Μαρθάλα-Αλντ. «Τι ακριβώς έχετε, λοιπόν, να μας προτείνετε, Άρχοντά μου;»

Ο Βάρνελ τούς είπε ότι εκείνο που τους συνέφερε ήταν να κάνουν μια συμφωνία αναμεταξύ τους. Να συμμαχήσουν, ουσιαστικά· αλλά όχι φανερά. «Θα συνεχίσετε – προς το παρόν – να προσποιείστε πως είστε μέσα στη Συμμαχία του Βόρκεραμ-Βορ. Όμως, στην πραγματικότητα, θα είστε με το μέρος μας· και θα μας βοηθήσετε να τους τσακίσουμε.»

«Αν αρνηθούμε;» ρώτησε ο Ρίκελικ-Αλντ.

«Αν αρνηθείτε, οι σχέσεις μας δεν θα είναι και τόσο καλές. Δεν θα μπορούν να είναι. Και ούτε εγώ θα μπορώ πλέον να κάνω τίποτα για να βοηθήσω τα απόμακρα ξαδέλφια μου, όσο κι αν θα το ήθελα. Και θα ήταν κρίμα όλη αυτή η βιομηχανία που έχετε εδώ – εξαιρετικά τρόφιμα, και τώρα και άλλα πράγματα – να πάει χαμένη.» Τους εξήγησε ότι βρίσκονταν περικυκλωμένοι από τα ανατολικά και τα βόρεια. Η Σκορπιστή, η Φιλήκη, η Επιγεγραμμένη, η Β' Κατωρίγια, οι οποίες ήταν δίπλα τους, βρίσκονταν όλες μέσα στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών· και θα τους χτυπούσαν. Ακόμα κι αν η Συμμαχία τούς βοηθούσε θα δέχονταν τρομερές ζημιές. Η Επίστρωτη δεν θα ήταν πλέον όπως παλιά. «Η δική σας συνοικία,» τους είπε, «είναι που θα υποστεί τις χειρότερες επιθέσεις. Δείτε τον χάρτη. Δείτε πώς έχει διαμορφωθεί η πολιτική κατάσταση. Είστε η πιο περικυκλωμένη συνοικία. Οι άλλες συνοικίες της Συμμαχίας του Βόρκεραμ-Βορ δεν κινδυνεύουν τόσο όσο εσείς. Κάποιες, μάλιστα, δεν κινδυνεύουν καθόλου – ακόμα.» Και ήπιε μια γουλιά από το κρασί Επίστρωτης που του είχαν προσφέρει μέσα σ'ένα κρυστάλλινο ποτήρι με μακρύ πόδι – εξαιρετικός οίνος δίχως αμφιβολία, όφειλε να παρατηρήσει σιωπηλά ο Βάρνελ-Αλντ.

Ο Ρίκελικ-Αλντ και η Μαρθάλα-Αλντ, ύστερα από λίγη συζήτηση ακόμα, δέχτηκαν να συμμαχήσουν με τον απόμακρο ξάδελφό τους.

Κρυφά, για αρχή, ώστε ο Βόρκεραμ-Bor και οι δικοί του να μην ξέρουν τίποτα. Και, όταν ερχόταν η κατάλληλη στιγμή, θα τους χτυπούσαν.

Οι Νομάδες των Δρόμων είχαν εγκαταλείψει την Α' Κατωρίγια Συνοικία από τον χειμώνα, όταν είχε κατακτηθεί η Επιγεγραμμένη από τις δυνάμεις του Ποιητή. Η Εύνοια δεν ήθελε να βρίσκονται σ'ένα μέρος όπου μπορεί σύντομα να ξεσπούσε πόλεμος ξανά. Έτσι, είχε οδηγήσει τους Νομάδες της δυτικά μέσα στην Α' Κατωρίγια και, τελικά, τους είχε πάει στη Ρόδα, όπου είχαν καταυλιστεί και ακόμα εκεί βρίσκονταν καθώς έμπαινε η άνοιξη. Οι άνθρωποι της Ρόδας είχαν αποδειχτεί αρκετά φιλικοί μαζί τους. Οι Νομάδες τούς φαίνονταν πολύ περίεργοι, έτσι όπως προτιμούσαν να βαδίζουν αντί να μετακινούνται με οχήματα, αλλά δεν τους έβλεπαν αρνητικά. Τους έκαναν γούστο.

Της Εύνοιας, όμως, δεν της άρεσε καθόλου το κλίμα που διέκρινε γενικά στις συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου. Ήταν αναμφίβολα πολεμικό. Και αναρωτιόταν γιατί κρατούσε ακόμα τους Νομάδες της εδώ. Γιατί δεν τους έπαιρνε να φύγει, να πάει πολύ, πολύ μακριά, πέρα από την Ανακτορική Συνοικία, πέρα από τη Μακριά Λεωφόρο; *Τι με κρατά εδώ;* Ούτε η ίδια δεν ήταν απόλυτα βέβαιη. Ίσως να ήλπιζε ότι θα συναντούσε πάλι τη Μιράντα, ότι η Μιράντα θα ερχόταν και θα έψαχνε γι'αυτήν και τους Νομάδες. Αλλά μέχρι στιγμής η Αδελφή της, που η Εύνοια θεωρούσε μητέρα της, δεν είχε έρθει σε καμιά επαφή μαζί τους.

Τώρα, όμως, την τρίτη ημέρα του Πρόγονου, πρώτου μήνα της άνοιξης, η *Ολντράθα* τούς επισκέφτηκε. Η Εύνοια ξαφνιάστηκε, και την πήρε στη σκηνή της για να συζητήσουν. «Τι κάνεις εδώ;» τη ρώτησε. «Η Νορέλτα και η Άνμα μού έλεγαν ότι είχες εξαφανιστεί, ότι δεν ήσουν πια δίπλα στον Βόρκεραμ-Bor.»

«Ο Βόρκεραμ δεν με χρειάζεται πλέον, Αδελφή μου· αλλά η Πόλη, πολύ σύντομα, θα με χρειαστεί.» Η καφετόδερμη όψη της έμοιαζε στοιχειωμένη από κάποια τρομερή γνώση.

«Τι συμβαίνει, Ολντράθα; Γιατί είσαι εδώ;» θέλησε να μάθει η Εύνοια κοιτάζοντάς την συνοφρυωμένη, μην ξέροντας αν έπρεπε ν'ανησυχήσει για την Αδελφή της ή για τους Νομάδες.

«Θα γίνει πόλεμος...» είπε η Ολντράθα.

«Το ξέρω. Όλοι το λένε. Η Συμμαχία-»

«Το είδα. Ακολούθησα πρόσφατα τον Δρόμο του Μέλλοντος και το είδα. Θα είναι τρομερός, Εύνοια... Τόσες χαμένες ζωές... Η Πόλη θα με χρειαστεί, για να βοηθήσω όσους μπορώ.»

«Η Πόλη έχει κάνει καλή επιλογή, Ολντράθα.» Η Εύνοια άγγιξε τον ώμο της, τον έσφιξε φιλικά.

«Και οι Νομάδες σου μπορούν επίσης να βοηθήσουν.»

«Οι Νομάδες;...»

«Ναι. Μπορούν–»

«Δεν είναι πολεμιστές. Είναι ειρηνικοί–»

«Γι'αυτό ακριβώς έχει σημασία να προσφέρουν βοήθεια!» Και της μίλησε περισσότερο για τις ιδέες της, βάζοντάς την σε σκέψεις.

Τελικά, η Εύνοια αποκρίθηκε: «Θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Όταν αυτά που λες συμβούν, αν έχουμε τη δυνατότητα να βοηθήσουμε, θα βοηθήσουμε.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του έμαθαν για την κατάκτηση της Ακμής και ανησύχησαν. Η Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή (ή των *Ελευθέρων Συνοικιών*, όπως αρέσκονταν τώρα να τη λένε οι υποστηρικτές της) εξαπλωνόταν προς μια κατεύθυνση που δεν είχαν προβλέψει. *Αλλά θα έπρεπε!* σκέφτηκε, ενοχλημένος, ο Βόρκεραμ. *Τους περιμέναμε να έρθουν προς τα νότια και προς τα δυτικά, όμως μπορούσαν να κινηθούν και προς την ανατολή – αυξάνοντας και πάλι τις κτήσεις τους αλλά με ευκολότερο τρόπο. Ήμασταν ανόητοι!*

Και ρώτησε τη Νορέλτα και την Άνμα (που ακόμα βρίσκονταν κοντά του) γιατί δεν το είχαν προδεί αυτό. Δεν τους το είχε μαρτυρήσει η Πόλη; Εκείνες τού αποκρίθηκαν, όπως συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, ότι δεν ήταν παντογνώστριες. Δεν μπορούσαν να ξέρουν τι θα γινόταν τόσο μακριά.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του αποφάσισαν, λοιπόν, να προετοιμαστούν για να ξεκινήσουν επιθέσεις κατά της Αυτοκρατορίας του Αλυσοδεμένου Ποιητή προτού επεκταθεί κι άλλο – προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Διότι όσο επεκτεινόταν τόσο περισσότερη δύναμη αποκτούσε και τόσο πιο δύσκολο θα ήταν να αντιμετωπιστεί.

Επίσης, όφειλαν να πάρουν με το μέρος τους και τη Συρροή. Να τηβάλουν στην Αμυντική Συμμαχία. Και γρήγορα, μάλιστα. Γιατί βρισκό-

ταν νότια της Ακμής και ανατολικά της Σκορπιστής· άρα κινδύνευε άμεσα να δεχτεί επιθέσεις από τον Ποιητή, παρότι μεγάλη συνοικία με πολλούς δρόμους.

Η Τριανδρία επισκέφτηκε την Πολιτάρχη της Συρροής, Μαρκέλλα Ονέλκρι, ερχόμενη στη συνοικία της από τα νότια, από την Καλόπραγη. Της μίλησαν, τονίζοντάς της ότι ήταν επιτακτική ανάγκη να μπει στη Συμμαχία. Για το καλό της Συρροής αλλά και όλων των υπόλοιπων συνοικιών της Ατέρμονης Πολιτείας.

Η Μαρκέλλα, όμως, ήταν διστακτική να δεχτεί την πρότασή τους, παρότι αντιλαμβανόταν, φυσικά, πολύ έντονα την απειλή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή στα βόρεια και στα δυτικά της.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε ήδη συζητήσει μαζί της προτού έρθει η Τριανδρία. Της είχε πει για τον μισθοφορικό στρατό που είχε συγκεντρώσει από εδώ, από τη Συρροή, και κυρίως από τα Σταυροδρόμια· και της είχε εξηγήσει πώς σκόπευε να τον χρησιμοποιήσει. Προς το παρόν, όμως, δεν μπορούσε να φτάσει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία· ζητούσε, επομένως, τη βοήθειά της ώστε να επιτεθούν στη Φιλήκη, για να την ελευθερώσουν από τους κακούργους που τώρα κυριαρχούσαν εκεί και μετά να προχωρήσουν στη Β' Κατωρίγια. Είχε, επίσης, προειδοποιήσει τη Μαρκέλλα για τη Σκοτεινή Τριανδρία (όπως αποκαλούσε την Αμυντική Τριανδρία – τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο)· της είχε πει ποιοι ήταν οι *πραγματικοί* τους σκοποί, και της είχε τονίσει ότι και η Κορίνα ήταν εναντίον τους. («Γ' αυτό με έσωσε από τα χέρια τους – από τη φυλακή όπου με κρατούσαν!»)

«Δεν έχω μιλήσει με την Κορίνα τελευταία.»

«Αν της μιλούσατε θα σας έλεγε ό,τι σας λέω κι εγώ· δεν υπάρχει αμφιβολία!»

«Η αλήθεια είναι ότι μου είχε αναφέρει κάποια πράγματα γ' αυτούς τους σφετεριστές της Β' Κατωρίγιας...»)

Η Μαρκέλλα, έτσι, ήταν τώρα διστακτική να μπει στην Αμυντική Συμμαχία. Θεωρούσε τα μέλη της Τριανδρίας πραξικοπηματίες· και το γεγονός ότι δεν ήταν αρεστοί στην Κορίνα την έκανε κι εκείνη να τους βλέπει με κακό μάτι. Την εμπιστευόταν πολύ την Κορίνα· η Κορίνα την

είχε βοηθήσει να γίνει Πολιτάρχης, και είχε σώσει και τη ζωή του νεο-γέννητου παιδιού της όταν κανείς άλλος δεν μπορούσε.

Τους απάντησε, επομένως, ότι θα σκεφτόταν την πρότασή τους.

«Ελπίζω να καταλαβαίνετε,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «ότι κινδυνεύετε άμεσα από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, κυρία Ονέλκρι. Η Συρροή είναι, μετά την Ακμή, ο επόμενος φυσικός στόχος της Αυτοκρατορίας του.»

«Όχι απαραίτητα. Ίσως να κινηθεί προς τα ανατολικά ξανά. Προς την Περίπλοκη.»

«Κι αν όχι; Θέλετε ν'αφήσετε τη συνοικία σας αφύλαχτη;»

«Σας είπα: θα το σκεφτώ, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι.»

Οπότε ο Όρπεκαλ – φιλύποπτος πάντα – τη ρώτησε αν κάποιος τής είχε μιλήσει εναντίον τους. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ίσως;

Η Μαρκέλλα Ονέλκρι το αρνήθηκε.

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, όμως, πολλοί πρόσφυγες από τη Β' Κατωρίγια ήρθαν στη Συρροή όταν η Φιλήκη κατακτήθηκε από τους κακοποιούς...» Το είχαν μάθει αυτό από διάφορες πηγές, αλλά ο Όρπεκαλ δεν είχε ακόμα επιχειρήσει να έρθει σε επαφή με κανέναν από τους γνωστούς του· δεν είχε βρει τον χρόνο. Σκόπευε να το κάνει τώρα, μετά από τη συνάντηση με την Πολιτάρχη της Συρροής.

«Αυτό είναι αλήθεια,» αποκρίθηκε η Μαρκέλλα Ονέλκρι. «Αλλά δεν έχω μιλήσει με τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο.»

Και η Τριανδρία έπρεπε, τελικά, ν'αρκεστεί στο ότι η Πολιτάρχης της Συρροής θα σκεφτόταν την πρότασή τους και θα αποφάσιζε στο μέλλον. Δεν ήταν πρόθυμη να μπει αμέσως στη Συμμαχία, όπως ήταν, τις προάλλες, οι πολιτάρχες της Επιστρωτής και της Βαθμιδωτής.

Αργότερα, ο Βόρκεραμ ρώτησε τη Νορέλτα και την Άνμα (που ήταν παρούσες στη συνάντηση, μεταμφιεσμένες ως σωματοφύλακες, μαζί με τους υπόλοιπους φρουρούς της Τριανδρίας) αν είχαν παρατηρήσει τίποτα ύποπτο· και του απάντησαν κι οι δύο ότι η Πολιτάρχης μάλλον δεν έλεγε αλήθεια σχετικά με τον Σημαδεμένο. Ή, τουλάχιστον, κάτι φαινόταν να κρύβει. Αυτό υποδήλωναν τα σημάδια της Πόλης.

«Δηλαδή,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «τον έχει συναντήσει;»

«Ή γνωρίζει γι'αυτόν,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Και είναι, για κάποιο λόγο, προκατειλημμένη εναντίον σας,» πρόσθεσε η Νορέλτα-Βορ.

«Θα το μετανιώσει, η ανόητη!» είπε ο Όρπεκαλ. «Ο Ποιητής προς τα εδώ θα έρθει, προτού χτυπήσει προς τα δυτικά» είμαι σίγουρος.»

«Είχαμε, όμως, αποφασίσει εμείς να τον χτυπήσουμε πρώτοι, Όρπεκαλ,» του θύμισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Όσο βρίσκονταν ακόμα στη Συρροή, έχοντας νοικιάσει δωμάτια σ'ένα από τα ξενοδοχεία της, ο Όρπεκαλ-Λάντι προσπάθησε να έρθει σε επαφή με ανθρώπους της Β' Κατωρίγιας που ήξερε, πολλοί από τους οποίους ήταν πολιτικά πρόσωπα. Δεν τα κατάφερε, όμως. Ορισμένων οι τηλεπικοινωνιακοί κώδικες δεν έμοιαζε να λειτουργούν πια ή οι πομποί τους βρίσκονταν πολύ μακριά για να φτάσει το σήμα. Και άλλοι δεν απαντούσαν. Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Όρπεκαλ τού έδειχνε ότι οι δικοί τους πομποί κουδούνιζαν, όμως οι ιδιοκτήτες τους δεν δέχονταν την κλήση. Σαν να μην ήθελαν να του μιλήσουν. Σαν να τον απέφευγαν. Ρώτησε τις θυγατέρες αν ήξεραν τι συνέβαινε, και η Άνμα αποκρίθηκε: «Καλά, τι νομίζεις, ότι είμαστε το Μαντείο της Μεγάλης Εξάπυργης;» αναφερόμενη σ'ένα αρχαίο μαντείο της Ρελκάμνια που πολλοί θεωρούσαν απλά μυθικό, εκνευρίζοντας τον Όρπεκαλ με τον αυθαδικο τρόπο της. Ποια θεωρούσε πως ήταν, η γυναίκα; Μια αλήτισσα ήταν!

Ο Όρπεκαλ αποφάσισε πως δεν είχε άλλο χρόνο για να ερευνήσει για τους εξόριστους Β' Κατωρίγιους, έτσι σύντομα ακολούθησε τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Πανιστόριο έξω από τη Συρροή, μέσα στην Καλόπραγη, και προς τα δυτικά, για να ξεκινήσουν τον πόλεμο που σχεδίαζαν εναντίον της Αυτοκρατορίας του Αλυσοδεμένου Ποιητή...

Οι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, φυσικά, είχαν επίτηδες διστάσει να απαντήσουν στις κλήσεις του Όρπεκαλ-Λάντι. Είχαν δει ποιος τους καλούσε – γνώριζαν τον κώδικά του – και ήξεραν ότι ο Όρπεκαλ βρισκόταν τώρα στη Συρροή, αλλά δεν ήθελαν να μιλήσουν μαζί του. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος τούς είχε προειδοποιήσει να τον αποφύγουν και να αποφύγουν, επίσης, όποιες ανώνυμες ή άγνωστες κλήσεις γίνονταν στους τηλεπικοινωνιακούς πομπούς τους ή στους διαύλους των οικημάτων που νοίκιαζαν. Καλύτερα να μην έμπλεκαν με τη Σκοτεινή Τριανδρία τώρα, τους είχε πει, γιατί αυτοί οι πραξικοπηματίες μπορεί να επιχειρούσαν να κλέψουν τον στρατό

τους, να τον προσθέσουν στις δικές τους παράνομες στρατίες. Και ποιος ξέρει τι θα γινόταν μετά;

Οι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας δεν ήταν όλοι τόσο βέβαιοι για τις κακές προθέσεις της Τριανδρίας – ειδικά σχετικά με τον πόλεμο εναντίον του Αλυσσοδεμένου Ποιητή – όμως πίστευαν ότι αναμφίβολα δεν ήταν συνετό να έρθουν τώρα σε επαφή μαζί της, αφότου είχαν δεχτεί τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο ως άρχοντά τους, ως εξόριστο Πολιτάρχη τους. Ο Όρπεκαλ-Λάντι αποκλείεται να συμφωνούσε μ' αυτό. Και, μάλλον, ούτε ο Βόρκεραμ-Βορ ή ο Πανιστόριος θα το έβλεπαν με θετικό τρόπο. Ήταν όλοι τους εχθροί του Σημαδεμένου.

Το γεγονός ότι η Μαρκέλλα Ονέλκρι αρνήθηκε να μπει στη Συμμαχία τούς έδωσε θάρρος. Για λίγο, ορισμένοι απ' αυτούς είχαν φοβηθεί ότι μπορεί να συναινέσει – παρά τις προειδοποιήσεις του Σημαδεμένου – και τότε πιθανώς να έμπλεκαν πολύ άσχημα.

«Η Μαρκέλλα Ονέλκρι ξέρει τι κάνει,» τους είπε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. «Δεν είναι εύκολο να την κοροϊδέψουν. Είχε κι αυτή επαφές με την Κορίνα, όπως εγώ.»

«Αναρωτιέμαι πού είναι αυτή η Κορίνα τώρα,» είπε η Εσμεράλδα Κροντένδω. «Δεν την έχει δει κανείς μας. Ούτε αυτήν ούτε κάποιον άλλο από την υποτιθέμενη μυστική οργάνωση στην οποία βρίσκεται!»

«Η κυρία Ονέλκρι πολύ πιθανόν να είναι μέσα στη συγκεκριμένη οργάνωση, ασχέτως αν δεν το παραδέχεται,» αποκρίθηκε ο Γουίλιαμ. «Και μην αμφιβάλλετε καθόλου ότι η Κορίνα είναι με το μέρος μας και μας βοηθά.» Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε αν έπρεπε να το πιστέψει αυτό, όμως τον βόλευε να τους το λέει. Ένας καλός Πολιτάρχης οφείλει να εμψυχώνει τους πολίτες του, έτσι δεν είναι; *Σίγουρα έτσι είναι. Και, στο τέλος, θα θριαμβεύσουμε! Η Β' Κατωρίγια θα γίνει ξανά δική μας.*

Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος – οι πρώτοι δύο, ουσιαστικά – ώθησαν τα μέλη της Αμυντικής Συμμαχίας να επιτεθούν στην Αυτοκρατορία του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, τώρα, προτού ήταν πολύ αργά. Προτού ο Ποιητής επιτιθόταν σ' εκείνους.

Ο Πολιτάρχης της Επιστρωτής αμέσως συμφώνησε: κι αφού συμφώνησε αυτός, που η συνοικία του βρισκόταν περισσότερο εκτεθειμέ-

νη στην Αυτοκρατορία του Ποιητή, συμφώνησαν πολύ γρήγορα και οι υπόλοιποι· γιατί όλοι τους φοβόνταν ότι οι ορδές του Ανθοτέχνη σύντομα θα ήταν στα σύνορά τους. Χτύπησαν την Αυτοκρατορία του από τα δυτικά και από τα νότια, και οι συγκρούσεις ήταν άγριες τώρα που όλοι είχαν ανακτήσει τις δυνάμεις τους και αποκτήσει και καινούργιες δυνάμεις.

Ο Ρίκελικ-Αλντ δεν άργησε να καλέσει περισσότερη βοήθεια στην Επίστρωτη, επειδή οι στρατοί του Ποιητή τη σφυροκοπούσαν από παντού – ειδικά τη βορειοανατολική μεριά της, που ήταν παγιδευμένη ανάμεσα στη Φιλήκη, τη Σκορπιστή, και την Επιγεγραμμένη. *Αν δεν μας βοηθήσετε θα χάσουμε αυτό το κομμάτι της συνοικίας μας*, είπε στον Βόρκεραμ-Βορ, μιλώντας του τηλεπικοινωνιακά. Και η Συμμαχία έστειλε περισσότερες δυνάμεις εκεί, και πήγε κι ο ίδιος ο Βόρκεραμ-Βορ για να επιβλέπει, έχοντας μαζί του τη Νορέλτα-Βορ και την Άνμα. Οι δύο θυγατέρες τού είπαν ότι κάτι τις ενοχλούσε εδώ. Διέκριναν έναν... εξαπλωμένο, υποβόσκοντα κίνδυνο. Μια κρυφή απειλή. Αλλά δεν μπορούσαν να πουν τι ακριβώς ήταν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, εμπιστευόμενος την υπερφυσική τους αντίληψη, βρισκόταν σε εγρήγορση, και προειδοποίησε και τους άλλους αρχηγούς του στρατού του να είναι επίσης σε ετοιμότητα, γιατί μάλλον κάτι άσχημο σχεδίαζαν οι εχθροί τους.

Καθώς μάχες διεξάγονταν στα βορειοανατολικά της Επίστρωτης, με αρκετές δυνάμεις του Ποιητή να έχουν ήδη εισβάλει, οι μαχητές της Συμμαχίας έπεσαν στην παγίδα που ο Βάρνελ-Αλντ είχε ετοιμάσει μαζί με τα απόμακρα ξαδέλφια του. Ο στρατός της Επίστρωτης στράφηκε, απρόσμενα, εναντίον του στρατού της Συμμαχίας, ενώ τα σύνορα της συνοικίας άνοιξαν και μισθοφόροι και συμμορίτες μπήκαν κατά ορδές από την Επιγεγραμμένη, τη Φιλήκη, και τη Σκορπιστή.

Οι άρχοντες της Επίστρωτης είχαν προδώσει την Αμυντική Συμμαχία!

Ακόμα και οι περισσότεροι στρατιωτικοί διοικητές τους αιφνιδιάστηκαν. Δεν ήξεραν για τα σχέδιά τους. Δεν είχαν προειδοποιηθεί γι' αυτά. Μονάχα ελάχιστοι, πολύ έμπιστοι άνθρωποι των Αλντ'κάρθοκ γνώριζαν, βρισκόμενοι σε θέσεις-κλειδιά· κι αυτοί ήταν που είχαν δώσει τις διαταγές για ν' αλλάξει ο στρατός την τακτική του. *Είμαστε*

σύμμαχοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή τώρα, είχαν πει, μη δίνοντας καμιά άλλη εξήγηση. Και την ίδια δήλωση έκανε σύντομα και ο Ρίκελικ-Αλντ.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι μαχητές του βρέθηκαν παγιδευμένοι μες στους δρόμους της Επίστρωτης, και πολέμησαν σαν θηρία για να ξεφύγουν. Σκοτώνοντας όποιον προσπαθούσε να σταθεί στο διάβα τους, διαλύοντας ό,τι εμπόδιο συναντούσαν μπροστά τους, καθοδηγούμενοι από τα θυγατρικά βλέμματα της Νορέλτα-Βορ και της Άνμα, κατόρθωσαν να διασχίσουν την Επίστρωτη σαν φλογερή λεπίδα και να φτάσουν στην Αμφίνομη, όπου ο Πολιτάρχης της, Νικόλαος Νιρβάλζω, δεν είχε προδώσει την Αμυντική Συμμαχία και ήταν σοκαρισμένος από όλα όσα άκουσε πως είχαν συμβεί.

Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ ήταν σμαραλιασμένος, και ο ίδιος μετά βίας είχε γλιτώσει τη ζωή του, όπως επίσης και οι δύο θυγατέρες της Πόλης που βρίσκονταν στο πλευρό του.

Η Νορέλτα-Βορ άρχισε ν'αναρωτιέται μήπως τώρα θα ήταν η σωστή ώρα για να φύγει. Τον είχε συμπαθήσει τον απόμακρο ξάδελφό της ύστερα από τόσα που είχε περάσει μαζί του, μα δεν ήθελε και να πεθάνει μαζί του. *Μέχρι και η Ολντράθα έφυγε, που κοιμόταν πλάι του... Τι κάνουμε εμείς οι δύο ακόμα εδώ; Είχε τρομοκρατηθεί από αυτά που είχαν ζήσει στην Επίστρωτη. Είχε αισθανθεί σαν ολόκληρη η Πόλη να είχε μετατραπεί σε μια μηχανή θανάτου ολόγυρά της. Μια μηχανή που προσπαθούσε να τη λιώσει – εκείνη, την Άνμα, και όλους όσους βρίσκονταν κοντά τους. Δεν είμαι φτιαγμένη για πολεμίστρια...*

Η Επίστρωτη πήγε με το μέρος του Αλυσοδεμένου Ποιητή· μπήκε, ξεκάθαρα, στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών. Η προδοσία της τρομοκράτησε τα υπόλοιπα μέλη της Αμυντικής Συμμαχίας· τα έκανε, για λίγο, να υποπτεύονται το ένα το άλλο. Και οι πολιτάρχες μισούσαν τον Ρίκελικ-Αλντ και τον αποκαλούσαν εγκληματία πολέμου και κακοποιό παρόμοιο του Βάρνελ-Αλντ. Ήταν, άλλωστε, απ'τον ίδιο Οίκο κι οι δυο τους! Ίσως όλοι οι Αλντ'κάρθοκ να ήταν έτσι διεφθαρμένοι σαν αυτούς! (Όταν ακούστηκε τούτο το τελευταίο, υπήρξαν φυσικά αντιδράσεις από τους ευγενείς του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ που βρίσκονταν σε συνοικίες πέρα από την Επίστρωτη

και τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, αλλά κανείς δεν τους έδωσε πολλή σημασία.)

Ο Βάρνελ-Αλντ αδιαφορούσε για τις λασπολογίες που ακούγονταν κατά του Οίκου του. Δεν ήταν να περιμένει κανείς τίποτα καλύτερο από τους εχθρούς του, σκεφτόταν. Και ήταν ευχαριστημένος με όσα είχε καταφέρει. Παίρνοντας την Επίστρωτη με το μέρος της Αυτοκρατορίας είχε κόψει τη Συμμαχία σχεδόν στη μέση – σχεδόν χωρίζοντας τις συνοικίες της. Τώρα, η Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών ήταν ακόμα πιο ισχυρή, και ο Βάρνελ πρότεινε στον Κάδμο να συνεχίσουν τον πόλεμο προς τα δυτικά και τα νότια – προς κάθε συνοικία που ήταν μέσα στην Αμυντική Συμμαχία. Ήταν ευκαιρία, καθώς οι εχθροί τους είχαν αποδυναμωθεί από το ξάφνιασμα στην Επίστρωτη.

Ο Κάδμος, όμως, ήταν διστακτικός. Εξακολουθούσε να θέλει να τελειώσει τον πόλεμο, και το είπε στον Βάρνελ-Αλντ. «Ως πότε θα διαρκέσει αυτό;» ρώτησε. Εκείνος αποκρίθηκε ότι ήταν πολύ νωρίς ακόμα για να μιλάνε για ειρήνη. Οι εχθροί τους, σίγουρα, δεν ήθελαν ειρήνη μαζί τους. Αυτοί, άλλωστε, είχαν ξεκινήσει τις επιθέσεις τώρα. Ήταν καταφανές ότι επιθυμούσαν να τους αφανίσουν. «Δεν θα υπερασπιστούμε τον εαυτό μας;» Και ο Κάδμος δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Προφανώς, όφειλαν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Το ίδιο δεν θα έκανε και η Καρζένθα; «Αυτή τη στιγμή, ο καλύτερος τρόπος άμυνας είναι η επίθεση,» συνέχισε ο Βάρνελ-Αλντ. «Θα τους τσακίσουμε όσο είναι ξαφνιασμένοι ακόμα.»

Ο Ζιλμόρος, φυσικά, συμφωνούσε με τον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας και Α' Ανωρίγιας Συνοικίας· τούτη τη φορά δεν υπήρχε καμιά διάσταση απόψεων αναμεταξύ τους. Και οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους αρχισυμμορίτες και διοικητές μισθοφόρων συμφωνούσαν επίσης. Ο Κάδμος αισθάνθηκε ότι ίσως να ήταν ο μόνος στο πολεμικό συμβούλιο που είχε επιφυλάξεις σχετικά με τον πόλεμο. Ίσως να μην είναι πλέον η θέση μου ανάμεσά τους, σκέφτηκε. Από εμένα ξεκίνησαν όλα αυτά, αλλά ίσως να μην τελειώσουν και από εμένα. Δεν μπορούσε, όμως, να τους εγκαταλείψει κιόλας, μπορούσε; Ήταν σύμβολο.

Ο σκοπός μου ήταν να ελευθερώσω τους Β' Ανωρίγιους από την τυραννία της πλουτοκρατίας και, μετά, να αναμορφώσω τις συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας, να τις κάνω καλύτερες για όλους. Αυτό, όμως, που

τώρα συμβαίνει... δεν του έμοιαζε ότι αυτό ήταν το καλύτερο για όλους. Ούτε ήταν καλό που η Καρζένθα είχε σκοτωθεί... Εκείνη η Θυγατέρα της Πόλης, η Άνμα, είχε δίκιο: ο πόλεμος έπρεπε να τελειώσει. Και ακόμα κι η Κορίνα έμοιαζε να συμφωνεί αρκετά μ'αυτό, προς το τέλος, προτού εξαφανιστεί.

Ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει.

Αλλά πώς;

Για την ώρα, ο Κάδμος δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον σταματήσει. Και όφειλε να σταθεί στο πλευρό των ανθρώπων του. Ήταν το σύμβολό τους. Ήταν ο ηγέτης τους. Ήταν ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής.

Συμφώνησε με το σχέδιο του Βάρνελ-Αλντ, κι έτσι ο πόλεμος συνεχίστηκε προς τα δυτικά και προς τα νότια. Η Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών χτυπούσε τώρα σχεδόν όλες τις συνοικίες της Αμυντικής Συμμαχίας: την Α' Κατωρίγια, τη Ρόδα, τη Βαθμιδωτή, την Κουρασμένη, την Αμφίνομη, την Καλόπραγη. Μονάχα τη Στενή δεν άγγιζε· μα αυτή ήταν ουσιαστικά αμελητέα.

Και η Αυτοκρατορία είχε πολλές δυνάμεις για να στρέψει εναντίον της Αμυντικής Συμμαχίας.

Δεν είχε, όμως, υπόψη της για μια καινούργια απειλή από τα νοτιοανατολικά...

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος παρατηρούσε και, τώρα, διέκρινε μια ευκαιρία. Οι κακούργοι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή είχαν στραμμένη την προσοχή τους προς τη δύση. Δεν έδιναν σημασία στη Συρροή. Επομένως, ήταν μια καλή στιγμή για να τους χτυπήσουν από εκεί – όσο ήταν απασχολημένοι με τη Συμμαχία της Σκοτεινής Τριανδρίας. *Οι καταραμένοι διάβολοι του Σκοτοδαίμονος τρώγονται αναμεταξύ τους· θα έρθουμε και θα τους τσακίσουμε σαν όπλο της ίδιας της Ρασιλλώς!* Ο Μαρκ Τζακ συμφωνούσε με τον Γουίλιαμ, καθώς και οι περισσότεροι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας· δεν μπορούσαν άλλο να περιμένουν, ήθελαν να βάλουν σε χρήση το στράτευμα που είχαν πληρώσει για να συγκροτήσουν. Έτσι, ο Γουίλιαμ πρότεινε στη Μαρκέλλα Ονέλκρι να επιτεθούν τώρα στη Φιλήκη – τώρα! – ενόσω η Αυτοκρατορία του Ποιητή είχε στραμμένες τις δυνάμεις της αλλού. («Αυτό δεν σημαίνει πως δεν θα συναντήσουμε αντίσταση, κύριε Σημαδεμένε.»

«Ναι, όμως όχι τόσο όσο θα συναντούσαμε αλλιώς. Κι επιπλέον, οι εχθροί μας θα είναι καταπονημένοι από τον πόλεμο, ενώ εμείς θα είμαστε ξεκούραστοι και δυνατοί! Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας, κυρία Ονέλκρι. Βοηθήστε με και θα θριαμβεύσουμε! Η Φιλήκη θα ελευθερωθεί, κι έτσι θα απομονώσουμε την Ακμή, τη Φωλιασμένη, και τις νότιες Ήμερες Συνοικίες από την Αυτοκρατορία του Ποιητή, προτού καν προχωρήσουμε προς τη Β' Κατωρίγια. Θα είμαστε ήρωες! Όλοι θα το λένε στην Ατέρμονη Πολιτεία!»)

Η Πολιτάρχης της Συρροής, αν και με κάποιο δισταγμό, συμφώνησε. Θα επέτρεπε στον μισθοφορικό στρατό του Σημαδεμένου να επιτεθεί στη Φιλήκη από τη συνοικία της, και θα τον βοηθούσε και με τον δικό της στρατό.

Καθώς βρίσκονταν στον τρίτο και τελευταίο μήνα της άνοιξης, τον Απόγονο, η επίθεση ξεκίνησε. Οι δυνάμεις των εξόριστων Β' Κατωρίγιων, με την υποστήριξη της Συρροής, χτύπησαν απροειδοποίητα τα νοτιοανατολικά σύνορα της Φιλήκης και δεν άργησαν να εισβάλουν, καθώς οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή ήταν κυρίως στραμμένες στα δυτικά και στα νότια της Αυτοκρατορίας. Ο Φιλώνυμος Ρέσκεληχ βρήκε εχθρικούς μισθοφόρους ξαφνικά μέσα στους δρόμους της συνοικίας του: και μόνο η πολεμική χρήση των τρομερών Άδηλων Ήχων τούς απέτρεπε, προς το παρόν, απ'το να γκρεμίσουν το καθεστώς του κατακτώντας τη Φιλήκη. Οι Ήχοι ήταν κάτι που κανείς τους δεν είχε ξανασυναντήσει. Τους τρόμαζαν και τους αποπροσανατόλιζαν και τους έβλαπταν, ενώ οι ακόλουθοι της Σέχτας των Άδηλων Ήχων έμεναν ανεπηρέαστοι από αυτούς, μπορώντας να πλησιάσουν τους εχθρούς και να τους χτυπήσουν άσχημα. Ωστόσο, οι προσπάθειές τους δεν ήταν αρκετές για να διαλύσουν αμέσως το στράτευμα του Σημαδεμένου, ούτε για να το τρέψουν σε φυγή. Και οι δρόμοι της Φιλήκης γνώριζαν ξανά άγρια σφυροκοπήματα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του άκουσαν για ό,τι συνέβαινε εκεί ενώ οι ίδιοι μάχονταν μέσα στις συνοικίες της Συμμαχίας, εναντίον εισβολέων από τις ατελείωτες ορδές του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ο Όρπεκαλ-Λάντι εξοργίστηκε. «Αυτό το σκουλήκι,» φώναξε, «ο Σημαδεμένος! Προσπαθεί να μας κλέψει τη Β' Κατωρίγια κάτω από τη μύτη μας! Το σκουλήκι! Ο άθλιος γλείφτης του Σκοτοδαίμονος! Γι'αυτό εκείνη η

τζογαδόρος της Συρροής δεν ήθελε να μπει στη Συμμαχία· τάχε ήδη κανονισμένα μαζί του, η ύπουλη σαύρα! Πρέπει νάχουν συμφωνήσει να μοιραστούν τη Β' Κατωρίγια αναμεταξύ τους! Και ίσως και τη Φιλήκη!»

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα, Όρπεκαλ,» τον συμβούλεψε ο Βόρκεραμ-Bor.

«Δεν είναι βιαστικά! Δεν είναι καθόλου-!»

«Όπως και νάχει, ό,τι κι αν συμβαίνει, τώρα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό. Είμαστε πολύ απασχολημένοι εδώ. Και η επίθεση του μισθοφορικού στρατού στη Φιλήκη μάς συμφέρει. Θα έχει αναμφίβολα ξαφνιάσει τον Ποιητή. Μας βοηθά.»

«Δε χρειαζόμαστε βοήθεια από τον Σημαδεμένο...» έφτυσε ο Όρπεκαλ-Λάντι, με τα μάτια του να γυαλίζουν επικίνδυνα.

«Αντιθέτως, ίσως και να τη χρειαζόμαστε,» είπε νηφάλια ο Βόρκεραμ-Bor· και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, που βρισκόταν κοντά τους, δεν διαφώνησε.

Οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή τούς είχαν ρημάξει· δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό. Είχαν εισβάλει σχεδόν σε όλες τις συνοικίες της Αμυντικής Συμμαχίας – στην Α' Κατωρίγια (ξανά), στη Ρόδα, στη Βαθμιδωτή, στην Αμφίνομη – αν και δεν είχαν κατακτήσει καμία ακόμα. Η Τριανδρία δεν είχε ούτε καν χρόνο να προσπαθήσει να βάλει καινούργιες συνοικίες στη Συμμαχία. Τώρα, καθώς η άνοιξη έφτανε στο τέλος της, ήταν που είχαν αρχίσει κάποιες επαφές με τη Διαπερατή, ελπίζοντας να φέρουν την Πολιτάρχη της με το μέρος τους.

Δρόμοι τσακίζονταν και φλέγονταν, οικοδομήματα πυρπολούνταν και γκρεμίζονταν, άνθρωποι τραυματίζονταν και σκοτώνονταν. Ο πόλεμος ήταν απλωμένος από τις όχθες του Ριγοπόταμου ως την Αμφίνομη και την Καλόπραγη.

Οι Νομάδες των Δρόμων είχαν αρχίσει να κινούνται ξανά, και η Ολντράθα ήταν μαζί τους. Πήγαιναν εκεί όπου οι μάχες είχαν τελειώσει και βοηθήσουν, με ό,τι τρόπο μπορούσαν, τους πληγέντες. Περιποιούνταν τους τραυματίες (υπό την καθοδήγηση της Ολντράθα πάντα), έσωζαν ανθρώπους παγιδευμένους σε ερείπια, έπαιρναν μαζί τους (προσωρινά ή όχι και τόσο προσωρινά) παιδιά που είχαν χάσει τους γονείς τους, περιέθαλπαν οποιονδήποτε είχε ανάγκη ή είχε χάσει το

σπίτι του. Αλλά, σε καμία περίπτωση, δεν υποστήριζαν τη συνέχιση του πολέμου. Δεν επιτίθονταν σε κανέναν, ούτε βοηθούσαν μισθοφόρους. Και απομακρύνονταν μόλις η Εύνοια ή η Ολντράθα διέκριναν, από τα σημάδια της Πόλης, ότι ο πόλεμος ερχόταν προς τη μεριά τους σαν πεινασμένο μεταλλικό θηρίο της Ρασιλλώς.

Οι Νομάδες των Δρόμων είχαν αρχίσει να αυξάνονται αξιοσημείωτα σε αριθμό καθώς έπαιρναν ανάμεσά τους κάθε λογής ανθρώπους που είχαν πληγεί από τον πόλεμο – από παιδιά μέχρι γέρους. Και κάποιες συμμορίες, μάλιστα, έρχονταν με το μέρος τους και τους εξυπηρετούσαν όταν βρίσκονταν στις περιοχές τους. Δεν ήταν όλες υπέρ του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ούτε είχαν σκοπό να μπουν στον σκοτεινό στρατό του Μεγάλου Ζιλμόρου, που οι φήμες γι' αυτόν ήταν απλωμένες παντού στις συνοικίες σαν τρομερή σκιά.

Υπήρχαν, όμως, και συμμορίες που είχαν *ακριβώς* τέτοιες βλέψεις – ήθελαν να ενταχθούν στον στρατό του Ζιλμόρου, ήθελαν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να έρθει για να τους «ελευθερώσει» – και δεν κοίταζαν τους Νομάδες των Δρόμων με τόσο καλό μάτι. Μια από αυτές τις συμμορίες ήταν οι Εχθροί του Πρωινού, στη Βαθμιδωτή. Παλιότερα βρίσκονταν στην Επίστρωτη μόνο αλλά, αργότερα, με τον πόλεμο ανάμεσα στην Επίστρωτη και στη Βαθμιδωτή, είχαν επεκταθεί και εδώ. Όμως δεν είχαν πλέον τη δύναμη που είχαν κάποτε. Ήταν μια σκιά του παλιού εαυτού τους. Μια σκιά με όραμα να φτάσει εκείνο το «σκοτεινό μεγαλείο», όπως το έλεγαν. Ήθελαν να έρθει ο στρατός του Μεγάλου Ζιλμόρου εδώ για να τους δώσει δύναμη, ακριβώς όπως είχε κάνει και στην Επίστρωτη. Άλλωστε, και οι Εχθροί του Πρωινού ήταν λάτρεις του Σκοτοδαίμονος σαν εκείνον.

Αυτούς τους Νομάδες των Δρόμων δεν τους γούσταραν καθόλου. Τι νόμιζαν ότι έκαναν στους δρόμους της Βαθμιδωτής; Με ποιους ήταν τελικά; Με το καταραμένο καθεστώς του Κίμωνα Χρονομάχου; Με τους Τιμωρούς – τη μυστική Αστυνομία της Βαθμιδωτής; Καιρός να έβρισκαν τον δάσκαλό τους – σταλμένο κατευθείαν από τον Άρχοντα του Σκότους!

Οι Εχθροί του Πρωινού τούς επιτέθηκαν ενώ οι Νομάδες έφερναν κάποιους τραυματίες και κατατρεγμένους από τα ανατολικά της Βαθμιδωτής (όπου ο πόλεμος μαινόταν) προς τα κεντρικά. Σουρούπωνε

και ο δρόμος που διέσχιζαν ήταν, αρχικά, ήσυχος. Ύστερα, απρόσμενα, η Εύνοια – που παρατηρούσε ολόγυρα, τα πολεοσημάδια, σε αντίθεση με την Ολντράθα που είχε την προσοχή της στραμμένη στους τραυματίες – είδε κάτι να αλλάζει. Κίνδυνος!

Προειδοποίησε αμέσως τους Νομάδες, και τα Πνεύματα των Δρόμων τράβηξαν τα όπλα τους – όπως και όλοι οι άλλοι που κουβαλούσαν όπλα. Η Λάρνια καβάλησε τον Νίσκαν, ο οποίος έβγαλε ένα τρομερό γρύλισμα από τα σαγόνια του.

«Ποιοι καριόληδες είναι άλι;» μούγκρισε ο Κοντός Φριτς.

«Ας έρθουν, όποιοι κι αν είναι,» είπε ο Ρήγας, ο αρχηγός των Αξόνων, καθισμένος στο δίκυκλό του, με μια μεγάλη δίκαννη караμπίνα στο ένα χέρι. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχαν αντιμετωπίσει συμμορίες οι οποίες, για κάποιο λόγο, δεν τους συμπαθούσαν.

Οι Εχθροί του Πρωινού τούς επιτέθηκαν, τότε, ερχόμενοι από τα βόρεια, επάνω σε οχήματα, πυροβολώντας τους και φωνάζοντάς τους για να τους τρομοκρατήσουν.

Αλλά δεν έπιασαν τους Νομάδες απροετοίμαστους όπως περίμεναν. Οι ειρηνικοί οδοιπόροι δεν ήταν, τελικά, και τόσο ειρηνικοί. Ή, τουλάχιστον, δεν ήταν ανυπεράσπιστοι. Με το που ξεπρόβαλαν, οι Εχθροί του Πρωινού δέχτηκαν κι αυτοί επιθέσεις. Τα μέταλλά των οχημάτων τους τρύπησαν από σφαίρες, τα τζάμια τους έσπασαν, τροχοί έφυγαν από τις θέσεις τους. Η Λάρνια πήδησε πάνω σ'ένα χαμηλό τετράκυκλο των Εχθρών, καβάλα στον Νίσκαν, κάνοντας την οδηγό του οχήματος να πανικοβληθεί και να κοπανάσει σ'έναν τοίχο – ενώ η Λάρνια τώρα πηδούσε μακριά από το όχημα· ο μεγάλος γάτος της δεν είχε μείνει παρά μερικά δευτερόλεπτα επάνω του. Ο Θόρινταλ, καθισμένος στη θέση του οδηγού του ερπυστριοφόρου των Νομάδων, το έστρεψε καταπάνω σ'ένα εχθρικό όχημα, παγιδεύοντάς το στην άκρη του δρόμου και τσακίζοντάς το κάτω από τις πελώριες ερπύστριες. Η Βιολέτα καθόταν δίπλα στον Θόρινταλ, και η Εύνοια κι ο Σκέλεθρος στέκονταν πίσω τους, ενώ ο Ανδρόνικος – ο σκύλος του Σκέλεθρου – γάβγιζε, αναστατωμένος από τη συμπλοκή – τους κρότους, τις κραυγές, τους πυροβολισμούς. Ο Ρίμναλ οδηγούσε το όχημα που είχαν κάποτε κλέψει από την Αστυνομία της Συρροής – αυτό με το ηχητικό κανόνι επάνω, το οποίο τώρα χρησιμοποιούσε ο Νικόδημος (ένα από τα Πνεύματα των

Δρόμων) στρέφοντας τη δύναμή του εναντίον των συμμοριτών που τους είχαν επιτεθεί, κάνοντας ένα δίκυκλο να ανατραπεί και ένα τετράκυκλο να χάσει την πορεία του.

Ναι, οι Νομάδες των Δρόμων δεν είχαν αποδειχτεί καθόλου ανυπεράσπιστοι. Πιθανώς, μάλιστα, να είχαν τρέψει από μόνοι τους σε φυγή τους αντιπάλους τους, όμως δεν χρειάστηκε να δοκιμαστούν τόσο. Και ευτυχώς, σκέφτηκε η Εύνοια, που είχε ήδη διακρίνει κάποια έντονη, κρυφή παρατήρηση στα σημάδια της Πόλης μα δεν ήξερε αν οι Τιμωροί θα έρχονταν για να βοηθήσουν κάποιους ξένους σαν τους Νομάδες της. Τελικά, τους βοήθησαν. Επιτέθηκαν στους Εχθρούς του Πρωινού από διάφορες ανύποπτες μεριές, με όπλα τελευταίας τεχνολογίας, πολύ ισχυρά και πρέπει να είχαν καλέσει και ενισχύσεις γιατί η Αστυνομία της Βαθμιδωτής δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή της.

Αλλά, πριν από την Αστυνομία, δύο συμμορίες είχαν ήδη έρθει για να συντρέξουν τους Νομάδες των Δρόμων. Δύο συμμορίες από τους ανθρώπους της Βαθμιδωτής που συμπαθούσαν τους Νομάδες και υποστήριζαν το έργο τους.

Καθώς οι εχθρικοί συμμορίτες τρέπονταν σε φυγή – όσοι από αυτούς ήταν ακόμα ζωντανοί – οι φιλικές συμμορίες διαλύθηκαν γρήγορα, μη θέλοντας να έχουν επαφές με την Αστυνομία και η Αστυνομία δεν επιχείρησε να τις ακολουθήσει. Ένας άντρας, που δεν είχε επάνω του κανένα αναγνωριστικό, πλησίασε τους Νομάδες των Δρόμων και φώναξε: «Πού είναι η Εύνοια, η Κυρά των Δρόμων;»

Τουλάχιστον, με ξέρει με τον σωστό μου τίτλο, σκέφτηκε εκείνη, που είχε συνηθίσει να τη λένε «Νομαδάρχισσα». *Οι Τιμωροί είναι καλά ενημερωμένοι*.

Κατέβηκε από το μακρύ ερπυστριοφόρο των Νομάδων και συνάντησε τον άντρα. «Κι εσείς ποιος είστε;» ρώτησε.

«Δεν έχει σημασία ποιος είμαι εγώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είμαι ένας από τους Τιμωρούς» – της έδειξε ένα σήμα, βγάζοντάς το από μια κρυφή τσέπη – «και θέλω να μάθω τι σχέση είχατε με τους Εχθρούς του Πρωινού.»

«Τους Εχθρούς του Πρωινού; Απλώς έχουμε ακούσει γι'αυτούς, κύριε. Τίποτα περισσότερο.»

«Γιατί σας επιτέθηκαν, τότε;»

«Μέχρι στιγμής δεν γνωρίζαμε καν ότι ήταν αυτοί.»

«Αυτοί ήταν,» τη διαβεβαίωσε ο Τιμωρός. «Δεν είχατε καμιά πρωτύ-
τερη συναναστροφή μαζί τους;»

«Καμιά απολύτως,» τον διαβεβαίωσε η Εύνοια.

Ο άντρας ένευσε σαν ήδη να το υποψιαζόταν. Πράγμα που δεν την
εξέπληξε. Η Πόλη τής μιλούσε για συνεχή κρυφή παρατήρηση όσο οι
Νομάδες της βρίσκονταν εδώ – πολύ σκιερή, αλλά έννομη, παρατήρη-
ση.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα που βρισκόμαστε στους δρόμους σας προς
το παρόν, κύριε, έτσι δεν είναι;»

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Τιμωρός και, χαιρετώντας την
μ'ένα κοφτό νεύμα, απομακρύνθηκε, χάθηκε μέσα στις σκιές του ανοι-
ξιάτικου σούρουπου, κάτω από τα πυκνά, μολυσματικά νέφη της Βαθ-
μιδωτής, ενώ οι δυνάμεις της Αστυνομίας ήδη διαλύονταν, αφήνοντας
πίσω τους τσακισμένα οχήματα συμμοριτών και νεκρούς συμμορίτες.

Από τους Νομάδες, ευτυχώς, κανείς δεν είχε σκοτωθεί· μόνο κάποιοι
είχαν τραυματιστεί, και η Ολντράθα βάλθηκε αμέσως να τους περιποι-
ηθεί με τη βοήθεια άλλων Νομάδων.

Ο Βόρκεραμ-Βορ άκουσε ότι οι Νομάδες των Δρόμων κυ-
κλοφορούσαν κοντά στις εμπόλεμες γειτονιές της Αμυντικής Συμμαχί-
ας, και έμαθε πως βοηθούσαν τους πληγέντες όπως μπορούσαν, και
πως περιποιούνταν και τους τραυματίες. Ανάμεσά τους λεγόταν ότι
ήταν μια καφετόδερμη, μαυρομάλλα γυναίκα που έμοιαζε να είναι πο-
λύ καλή γιατρός. *Η Ολντράθα;*

Ο Βόρκεραμ δεν μπόρεσε ν'αντισταθεί στον πειρασμό. Πήγε και τους
βρήκε, έχοντας μαζί του μόνο τέσσερις Εκλεκτούς (τον Μάικλ Παγο-
θραύστη, τη Ναταλία την Ξανθιά, τον Ρις τον Αρχαίο, και τον Τζακ
Μάυρο), τη Φοριντέλα-Ράο, την Άνμα, και τη Νορέλτα-Βορ. Εκτός από
τον ίδιο, κι οι τρεις τελευταίες ήθελαν να μάθουν αν αυτή η μυστηριώ-
δης γιατρός ήταν η Ολντράθα, καθώς και να ξαναδούν την Εύνοια και
τους Νομάδες. Ήλπιζαν, μάλιστα, ότι και η Μιράντα μπορεί να ήταν
εκεί.

Η Μιράντα, όμως, δεν ήταν εκεί. Αλλά η Ολντράθα, όπως το περίμε-
ναν, ήταν, και τους συνάντησε μαζί με την Εύνοια. Κάθισαν έξω απ'τη

σκηνή της Κυράς των Δρόμων, σε μια από τις βορειοανατολικές γειτονιές της Κουρασμένης, και συζητήσαν για τον πόλεμο και για την πολιτική κατάσταση νότια του Ριγοπόταμου. Κυρίως, όμως, η Εύνοια μιλούσε· η Ολντράθα δεν ήταν και τόσο ομιλητική. Ο Βόρκεραμ, ύστερα από κανένα μισάωρο, της ζήτησε να βαδίζει μαζί του, μόνοι οι δυο τους, κι εκείνη δεν έφερε αντίρρηση. Σηκώθηκε και τον ακολούθησε.

Περπάτησαν ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού των Νομάδων, όπου, εκτός από τους Νομάδες, βρίσκονταν κι αρκετοί κατατρεγμένοι του πολέμου. Για λίγο ήταν σιωπηλοί· ο Βόρκεραμ έβαλε μόνο το χέρι του στους ώμους της, και η Ολντράθα ακούμπησε το κεφάλι της στον δικό του ώμο. «Μου έλειψες,» της είπε τελικά, ενώ ακόμα βάδιζαν. «Γιατί έφυγες;»

«Δε με χρειάζονται άλλο,» αποκρίθηκε εκείνη, με το στόμα της κοντά στον λαιμό του, με τη φωνή της σαν να έρχεται μέσα από το σώμα του.

«Ποιος το λέει αυτό; Η Πόλη; Γιατί, αν το λέει, είναι ψέματα.»

«Δεν κινδυνεύεις πλέον από την Κορίνα. Δεν έχει το φυλαχτό. Έχει ξαναστείλει φονιάδες εναντίον σου;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Ολντράθα. Όχι, δεν έχει στείλει κανέναν να με δολοφονήσει. Όμως έγινε εκείνη η προδοσία στην Επίστρωτη–»

«Ναι αλλά είχες την Άνμα και τη Νορέλτα κοντά σου. Δε χρειάζονται εμένα, Βόρκεραμ.»

«Δε σε χρειάζομαι μόνο για να βλέπεις παράξενα σημάδια και να μου λες τι κρύβεται πίσω από κάθε στροφή της Πόλης, Ολντράθα.» Ο Βόρκεραμ στάθηκε και πήρε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του, παραμερίζοντας τα μαλλιά της με τους αντίχειρές του. Φίλησε τα χείλη της, αργά αλλά επίμονα. Η Ολντράθα έγειρε επάνω του, και το φιλή τους δυνάμωσε. Κι εκείνης τής είχε λείψει η παρουσία του.

Αλλά, μετά, είπε: «Δε μπορώ να είμαι πια μαζί σου. Είμαστε... είμαστε το αντίθετο πράγμα, Βόρκεραμ. Σκοτώνεις ανθρώπους–»

«Δεν το κάνω επειδή μ'ευχαριστεί, μα τον Κρόνο!»

«Δεν έχει σημασία. Προκαλείς εκείνο που εγώ προσπαθώ να αποτρέψω. Τον θάνατο.»

«Κι εγώ προσπαθώ ν'αποτρέψω τον θάνατο, Ολντράθα! Τον θάνατο των συμμάχων και των συντρόφων μου, τουλάχιστον.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι ενώ δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της. «Οι άνθρωποι που υποφέρουν από τον πόλεμο μ'έχουν ανάγκη. Δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω βρισκόμενη μέσα σε μια μισθοφορική ομάδα. Οι Νομάδες των Δρόμων με βοηθάνε, και μαζί κάνουμε ό,τι πρέπει να γίνει. Έχουμε σώσει πολλούς, Βόρκεραμ. Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με.» Έσφιξε τα χέρια του μέσα στα δικά της.

«Σε καταλαβαίνω, Ολντράθα,» της είπε. Αλλά δεν την καταλάβαινε.

Εκείνη τη νύχτα την πέρασαν μαζί, σε μια από τις σκηνές των Νομάδων, και το πρωί ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύντροφοί του έφυγαν από τον καταυλισμό μέσα στο θωρακισμένο όχημά τους. Εκτός από τη Νορέλτα-Βορ, η οποία αποφάσισε να μείνει. Του εξήγησε πως δεν μπορούσε πια να βρίσκεται μπλεγμένη τόσο πολύ στον πόλεμο. Την τρόμαζε. Την έκανε να αισθάνεται άσχημα. Ευχήθηκε καλή τύχη στον Βόρκεραμ, του ευχήθηκε η Πόλη να είναι πάντα στο πλευρό του – όπως και είναι στο πλευρό σου, του είπε – και τον εγκατέλειψε. Αλλά δεν θα είμαι μακριά, υποσχέθηκε. Θα είμαι μαζί με τους Νομάδες για κάποιο καιρό, σίγουρα. Μετά... δεν ξέρω. Ίσως να τα ξαναπούμε, ξάδελφε. Και χαμογέλασε. Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Βόρκεραμ-Βορ, τον χαιρέτησε σαν να ήταν κι αυτός όμοιάς της. Ένας Γιος της Πόλης.

«Εσύ πότε θα μ'εγκαταλείψεις;» ρώτησε ο Βόρκεραμ την Άνμα, καθώς κάθονταν μες στο θωρακισμένο όχημα απομακρυνόμενοι από τον καταυλισμό των Νομάδων.

«Όχι στο άμεσο μέλλον, μάλλον,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχεις πολλά όπλα γύρω σου, και μ'αρέσουν τα όπλα, όπως ξέρεις. Μου μιλάνε.» Μειδίασε.

Ο Βόρκεραμ τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Ωραία,» είπε μόνο. «Πάντα είναι καλάνάχεις μια θυγατέρα της Πόλης στο πλευρό σου.» Ο Κρόνος ήταν ακόμα μαζί του. Ακόμα υποστήριζε τον αγώνα του, ήταν βέβαιος ο Βόρκεραμ-Βορ. Και σύντομα θα νικούσαν την Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Έπρεπε να νικήσουν!

Σ'ένα πανδοχείο στη Διαπερατή, ένας τηλεπαρουσιαστής μιλούσε μέσα στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη, λέγοντας για την πολεμική και πολιτική κατάσταση στις συνοικίες προς τα βόρεια. Α-

ναφέροντας, επίσης, ότι υπήρχαν έντονες υποψίες πως η Πολιτάρχης, Ραμάλθα Αυτόκριτη, θα έβαζε σύντομα τη Διαπερατή στην Αμυντική Συμμαχία. Η πρόσφατη συνάντησή της με τα μέλη της Τριανδρίας αυτό έμοιαζε να δείχνει, τουλάχιστον. Αν και η ίδια δεν είχε δεχτεί να κάνει ακόμα καμία δήλωση.

Το πανδοχείο ονομαζόταν «*Ο Δρόμος των Όπλων*», και όχι τυχαία. Σύχναζαν πολλοί μισθοφόροι εδώ. Και τώρα η τραπεζαρία του ήταν γεμάτη από τέτοιους. Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε κάποτε περάσει από τούτο το μέρος, κατευθυνόμενος βόρεια, προς τις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Εδώ είχε συναντήσει τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα και άλλους που τον είχαν ακολουθήσει.

Δεν ήταν, όμως, απόψε όλοι οι πελάτες του *Δρόμου των Όπλων* μισθοφόροι. Η Μιράντα καθόταν σ'ένα τραπέζι, μόνη, και έπινε κρασί από μια κούπα, ενώ είχε κοντά της ένα πιάτο με ξηρούς καρπούς και σαλάτα. Και σε λίγο ακόμα μια γυναίκα μπήκε στο πανδοχείο, ντυμένη με κάπα. Τα μάτια της γυάλιζαν πράσινα μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας της καθώς έριχνε μια ματιά στην τραπεζαρία. Το μυαλό της διέκρινε πολεοσημάδια.

Το βλέμμα της συναντήθηκε με της Αδελφής της.

Δεν είχαν κανονίσει οι δυο τους να βρεθούν εδώ, στον *Δρόμο των Όπλων*, μα ξαφνικά καμιά τους δεν αμφέβαλλε ότι τούτη η συνάντηση δεν μπορεί να ήταν τυχαία.

Η Κορίνα βάδισε προς το τραπέζι της Μιράντας. Στάθηκε μπροστά της. «Το είχα καταλάβει ότι δεν πρέπει πια να ήσουν στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.»

«Είσαι, αναμφίβολα, πολύ παρατηρητική, Αδελφή μου.» Η Μιράντα έβαλε ένα ψημένο φιστίκι στο στόμα της, μασώντας ήρεμα. «Κάθισε. Κερνάω.»

Η Κορίνα τράβηξε την άλλη καρέκλα του μικρού τραπεζιού και πήρε θέση αντίκρου της. «Δεν άκουσα να λένε τίποτα στις ειδήσεις για τα Εκτρώματα. Αν ήσουν εκεί, λογικά κάτι πρέπει να είχε ακουστεί.»

«Εσύ γιατί είσαι εδώ, Κορίνα; Η Πόλη σ'έδωξε κι εσένα; Το σημάδι σου;»

«Πού τα έχεις, Μιράντα; Πού έχεις τα Εκτρώματα;»

«Σε ασφαλές μέρος.» Έκανε νόημα σε μια σερβιτόρα να έρθει, κι εκείνη πλησίασε. «Φέρε στην κυρία ό,τι θέλει.»

Η σερβιτόρα κοίταξε την Κορίνα, η οποία είπε: «Ό,τι έχει πάρει κι η φίλη μου.»

Η κοπέλα έριξε μια ματιά σ'αυτά που είχε μπροστά της η Μιράντα, ένενυσε, είπε «Αμέσως, κυρία,» κι έφυγε.

«Θα μείνουν εκεί;» ρώτησε η Κορίνα. «Ή σκοπεύεις να τα βγάλεις;»

«Θα μείνουν,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Η Κορίνα άναψε ένα μακρύ λευκό τσιγάρο μ'έναν λαξευτό ενεργειακό αναπτήρα που τράβηξε από την κάτω μεριά του αριστερού γαντιού της. Φύσηξε αρωματικό καπνό.

Η σερβιτόρα επέστρεψε φέροντάς της μια κούπα κρασί κι ένα πιάτο με ξηρούς καρπούς και σαλάτα. «Στην υγιά σας,» είπε προτού απομακρυνθεί. Καθώς έφευγε, ένας καθισμένος μισθοφόρος την άρπαξε από τη μέση, κάνοντας να την τραβήξει κοντά του, αλλά εκείνη τού ξεγλίστρησε λέγοντάς του κάτι ενώ γελούσε.

«Σ'αρέσει τώρα η κατάσταση που έχεις δημιουργήσει;» ρώτησε η Μιράντα την Κορίνα, κοιτάζοντάς την με άγριο βλέμμα. Καμιά τους δεν αμφέβαλλε σε ποια κατάσταση αναφερόταν.

«Αν δεν είχαν μπλεχτεί κάποιες άλλες με τα σχέδιά μου, όλα θα ήταν πολύ καλύτερα,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

«Ο πόλεμος; Καλύτερος;» Η Μιράντα γέλασε ξερά, κοφτά, και ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί. «Δεν το νομίζω, Αδελφή μου.»

«Θα γινόταν αναμόρφωση. Τώρα, απλά γίνεται σφαγή. Υπάρχει διαφορά.»

«Κάνεις λάθος. Είχα δει το μέλλον – προτού ο Ποιητής περάσει τον Ριγοπόταμο κι έρθει νότια.»

«Θα είχα αλλάξει το μέλλον, Μιράντα. Μπορούσα!»

«Θες τώρα να πεις και ότι εγώ έφταιγα που από μόνη σου κατέστρεψες το φυλαχτό;»

Η Κορίνα δεν αποκρίθηκε αλλά τα μάτια της στένεψαν οργισμένα, γυαλίζοντας. Η κοκκινόδερμη όψη της θύμιζε όψη εξωπραγματικής κούκλας μέσα από την κουκούλα της.

«Δε θα μπορούσες ν'αλλάξεις το μέλλον, Αδελφή μου,» της είπε η Μιράντα. «Ούτως ή άλλως. Είτε ήμουν εγώ είτε όχι. Η αντιστοιασία θα σε

σταματούσε, αργά ή γρήγορα. Και θα βρισκόμασταν πάλι σ' αυτή την κατάσταση...» Έδειξε, με μια όχι απότομη χειρονομία, τη μεγάλη οθόνη στον τοίχο της τραπεζαρίας του πανδοχείου, όπου πολεμικές συγκρούσεις φαίνονταν, σκηνές με κατεστραμμένα οικοδομήματα, δρόμους, και οχήματα, και σκηνές με τραυματίες και νεκρούς.

«Όχι,» επέμεινε η Κορίνα. «Θα το είχα αλλάξει.»

Η Μιράντα δεν αποκρίθηκε. *Ποτέ δεν βάζεις μυαλό, σκέφτηκε.*

/60\

Οι στρατιές του Ποιητή αποτραβιούνται για να αντιμετωπίσουν μια άμεση απειλή, προτού ο Ζιλμόρος έρθει σε ρήξη με τον Κάδμο και τον Βάρνελ-Αλντ' λαίμαργες ορδές ορμάνε σε μια πλούσια συνοικία, που καλεί βοήθεια μάταια, αλλά δεν είναι ανυπεράσπιστα· δολοφόνοι πλησιάζουν δύο εραστές: το όνομα ενός εργοδότη ακούγεται και μια απαγωγή ακολουθεί: απειλές και μια πρόταση για αναμέτρηση, προτού μια συνεργασία αποφασιστεί και μια παγίδα στηθεί: μια θυγατέρα δένει την Αδελφή της ενώ ο Ανόφθαλμος απλώνει τον μανδύα του· και ο Ποιητής μιλά, τελικά, για δεύτερη φορά με τον παλιό εχθρό του προκαλώντας αντιδράσεις από πολλούς, ενώ ο ίδιος αισθάνεται αλυσοδεμένος...

Οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή αποτραβήχτηκαν από τα άκρα της Αυτοκρατορίας του, παύοντας προς το παρόν τις επιθέσεις εναντίον των συνοικιών της Αμυντικής Συμμαχίας. Επειδή είχαν έναν άλλο εχθρό τώρα να πολεμήσουν: το μισθοφορικό στράτευμα του Γουίλιαμ Σημαδεμένου, που είχε εισβάλει στη Φιλήκοη – στα κεντρικά της Αυτοκρατορίας των Ελεύθερων Συνοικιών, σαν καρφί μέσα στην καρδιά της. Συμμορίτες και μισθοφόροι από κάθε μεριά συγκεντρώθηκαν τώρα εκεί και, ενισχύοντας τους πολεμιστές του Φιλώνυμου Ρέσκεληχ και τα μέλη της Σέχτας των Άδηλων Ήχων, χτύπησαν τους μαχητές των εξόριστων πολιτικών της Β' Κατωρίγιας.

Το μισθοφορικό φουσάτο του Σημαδεμένου δεν άργησε να τραπεί σε φυγή, κατακερματισμένο, επιστρέφοντας στη Συρροή μαζί με όσους μαχητές από εκεί ήταν στο πλευρό του. Και οι μισθοφόροι αρνούνταν τώρα να συνεχίσουν αυτό τον πόλεμο, οργίζοντας και απογοητεύοντας τον Γουίλιαμ και τους άλλους εξόριστους πολιτικούς που είχαν ξοδέψει τόσα χρήματα για τη συγκρότηση του στρατεύματος. Η Μαρκέλλα Ονέλκρι, επίσης, δεν έκρινε πως θα ήταν συνετό να επιτεθεί ξανά στη Φιλήκοη, ή οποιαδήποτε άλλη συνοικία της Αυτοκρατορίας –

όχι από μόνη της τουλάχιστον. Άρχισε να σκέφτεται πως ίσως η πιο ασφαλής κίνηση ήταν να μπει κι εκείνη στην Αμυντική Συμμαχία. Αλλά αυτό, βέβαια, δεν το είπε στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο, ξέροντας ποια θα ήταν η αντίδρασή του. Και συγχρόνως η Μαρκέλλα αναρωτιόταν πού να βρισκόταν τώρα η Κορίνα. Σίγουρα θα ήθελε τη συμβουλή της ετούτες τις ημέρες. Γιατί πολύ φοβόταν ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν θ'αργούσε να χτυπήσει τη συνοικία της.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, όμως, δεν είχε καμιά τέτοια πρόθεση. Μιλώντας με τους συμμάχους του, κάνοντας συμβούλιο μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Φιλήκης αυτή τη φορά, είπε ότι ο πόλεμος είχε παραπεραβήξει. Οι συνοικίες τους είχαν εξουθενωθεί ξανά. Πολεμούσαν από τις αρχές της άνοιξης, και τώρα, σε λίγο, έμπαινε καλοκαίρι. Χρειάζονταν ξεκούραση. Έπρεπε να γίνει ανακωχή.

«Ποια ανακωχή, Ποιητή;» μούγκρισε ο Ζιλμόρος. «Δεν μπορούμε να κάνουμε καμιά γαμημένη ανακωχή! Ο Βόρκεραμ-Βορ και τα σκυλιά του θα μας χτυπήσουν ενώ θα καθόμαστε και θα τους βλέπουμε!»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του είναι κι αυτοί εξουθενωμένοι όπως εμείς. Ίσως, μάλιστα, χειρότερα απ'ό,τι εμείς–»

«Καλή ευκαιρία, λοιπόν, να τους αφανίσουμε!» φώναξε ο Ζιλμόρος, κι αρκετοί συμμορίτες συμφώνησαν μαζί του.

Ο Βάρνελ-Αλντ, όμως, είπε: «Ο Ποιητής έχει δίκιο. Χρειάζεται να γίνει ανακωχή. Και δεν το θεωρώ πιθανό οι δυνάμεις της Συμμαχίας να μας επιτεθούν τώρα. Θα ξεκουραστούμε, θα σχεδιάσουμε, και θα τους χτυπήσουμε μετά. Στα τέλη του καλοκαιριού, πιθανώς.»

«Όταν ο εχθρός σου είναι λαβωμένος, αριστοκράτη, δεν περιμένεις να συνέλθει προτού τον αποτελειώσεις!» διαφώνησε ο Ζιλμόρος.

«Κι εμείς είμαστε λαβωμένοι, Ζιλμόρε. Δες τι έχει γίνει εδώ, στη Φιλήκη. Ρώτα τον κύριο Ρέσκεληχ» – έδειξε τον Υπέρτατο Ήχο, που καθόταν σιωπηλός κατά κύριο λόγο σε τούτο το συμβούλιο, μοιάζοντας πολύ προβληματισμένος – «και θα σου πει, αν δεν καταλαβαίνεις από μόνος σου. Θα γίνει ανακωχή, τώρα. Κανείς δεν θα επιτεθεί πουθενά τους επόμενους μήνες. Μόνο θα αμυνθούμε αν δεχτούμε επίθεση από τη Συμμαχία – πράγμα που θεωρώ απίθανο.»

«Κι εγώ απίθανο το θεωρώ,» συμφώνησε ο Κάδμος, και τους ζήτησε να κάνουν ό,τι είχε πει ο Βάρνελ-Αλντ. Ήταν, για την ώρα, η καλύτερη δυνατή στρατηγική.

Αλλά ο Ζιλμόρος διαφώνησε ξανά, και τσακώθηκαν αναμεταξύ τους. Και ήταν ακόμα τσακωμένοι όταν ο Ζιλμόρος έφυγε από το Πολιταρχικό Μέγαρο της Φιλήκης μαζί με κάμποσους συμμορίτες που ανοιχτά τον υποστήριζαν.

Ο Βάρνελ-Αλτ είπε, αργότερα, στον Κάδμο: «Πρέπει να τον ξεφορτωθούμε αυτόν τον καριόλη του Σκοτοδαίμονος. Μόνο προβλήματα μπορεί να προκαλέσει.» Ήταν οι δυο τους, τώρα, στο σπίτι του αριστοκράτη στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Το μοναδικό άλλο άτομο στο διαμέρισμα – αλλά όχι και μέσα στο γραφείο επί του παρόντος – ήταν η Ασημινά'νιρ.

«Τι εννοείς, Βάρνελ; Να τον σκοτώσουμε;» Ο Κάδμος κάπνιζε ένα τσιγάρο ενώ αναρωτιόταν πώς θα ήταν ποτέ δυνατόν να σταματήσει τον πόλεμο που είχε ξεκινήσει. Δεν του έμοιαζε καθόλου εύκολο. Και οι ανακωχές ήταν μόνο προσωρινά τέλη, όταν καταφανώς χρειαζόταν ένα μόνιμο τέλος.

«Τι άλλη λύση υπάρχει; Γίνεται ολοένα και πιο επικίνδυνος με κάθε μέρα που περνά. Δεν ακούς τι λένε οι φήμες γι'αυτόν; Δε σου φέρνουν πληροφορίες οι κατάσκοποί σου; 'Μεγάλο Ζιλμόρο' τον φωνάζουν στον υπόκοσμο, και δεν υπάρχει συμμορίτης που να μην τον σέβεται και να μην είναι πρόθυμος να τον ακολουθήσει οπουδήποτε.»

«Ίσως να τα παραλές λίγο – υπάρχουν συμμορίτες που δεν τον συμπαθούν, είμαι σίγουρος γι'αυτό – όμως σε γενικές γραμμές, ναι, έχεις δίκιο. Η επιρροή του είναι τεράστια.»

«Επομένως; Μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι; Ανεξέλεγκτο;»

«Δεν είναι ανεξέλεγκτος.»

«Ποιος τον ελέγχει;»

«Εγώ.»

«Το ξέρεις πως αυτό αληθεύει εν μέρει μόνο, Κάδμε.»

Ναι, σκέφτηκε ο Κάδμος, το ξέρω. Αλλά δεν μίλησε.

«Πρέπει να τον βγάλουμε απ'τη μέση,» επέμεινε ο Βάρνελ-Αλντ. «Μπορώ, εύκολα, να κανονίσω—»

«Όχι!» τον διέκοψε απότομα ο Κάδμος. «Δε θα δεχτώ δολοφονίες ανάμεσα στους συμμάχους μου.»

«Μα εδώ τώρα–»

«Δεν θα γίνουν δολοφονίες, Βάρνελ. Μα τον Κρόνο! υποτίθεται πως πρέπει να είμαστε ενωμένοι. Ο αγώνας μας είναι ένας κοινός αγώνας για όλους.»

«Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Ο Ζιλμόρος δεν αγωνίζεται έναν κοινό αγώνα μαζί μας. Προσπαθεί να αποκτήσει ολοένα και περισσότερη δύναμη. Πολύ σύντομα, δεν θ'ακούει ούτε τι του λες εσύ!»

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί,» είπε ο Κάδμος. «Και δεν το συζητάω άλλο, Βάρνελ: Δολοφονίες δεν θα επιχειρηθούν.»

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, δυσαρεστημένος και πιστεύοντας πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έκανε μεγάλο λάθος με τον Ζιλμόρο. Τραγικό λάθος, ίσως. Που όλοι τους μπορεί να πλήρωναν.

Ο Βάρνελ, όμως, δεν σκόπευε να επιτρέψει τα πράγματα να φτάσουν εκεί, αν είχε τη δύναμη να το αποτρέψει. Είτε του άρεσε του Κάδμου είτε όχι. Αλλά, προς το παρόν, ας παρατηρούσε απλώς... Ας παρατηρούσε – κι ας ήταν σε ετοιμότητα.

Ο Ζιλμόρος δεν ήταν πρόθυμος να κάνει ανακωχή όπως είχε ζητήσει ο Κάδμος, μα ούτε σχεδίαζε να συνεχίσει (για τώρα) τον πόλεμο κατά της Αμυντικής Συμμαχίας. Σκόπευε να κατακτήσει μια συνοικία που από καιρό είχε βάλει στο μάτι, και που πίστευε πως έπρεπε να μπει στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών:

Τη Συρροή.

Χωρίς να ζητήσει την άδεια κανενός, χωρίς να το συζητήσει καθόλου με τον Κάδμο Ανθοτέχνη ή με τον Βάρνελ-Αλντ, συγκέντρωσε τους συμμορίτες που τον έβλεπαν ως Δεύτερο Αυτοκράτορα και τους πρόσταξε να επιτεθούν στη Συρροή. Η επιθυμία του αμέσως έγινε πραγματικότητα: κανείς δεν δίστασε να υπακούσει, κανείς δεν ρώτησε γιατί δεν είχαν συνεννοηθεί πρώτα με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή – απόδειξη, σκεφτόταν ο Ζιλμόρος, ότι ο Σκοτοδαίμων τού είχε μιλήσει αληθινά μέσα από εκείνο το όραμα.

Συμμορίες από τη Σκορπιστή, τη Φιλήκη, και την Ακμή – συμμορίες που δεν ανήκαν μόνο σ'αυτές τις συνοικίες μα είχαν έρθει κι από άλλες,

πιο μακρινές – επιτέθηκαν στη Συρροή σαν θύελλα, και νέος πόλεμος ξεκίνησε προτού είχε προλάβει καλά-καλά να κοπάσει ο πόλεμος με την Αμυντική Συμμαχία.

Ο Κάδμος, μαθαίνοντας τι συνέβαινε, εξοργίστηκε. Ζήτησε από τον Ζιλμόρο να πάψει αμέσως τις επιθέσεις, να αποτραβήξει τους συμμορίτες του από τη Συρροή. Αλλά εκείνος δεν δέχτηκε. («Πρόσταξα να γίνει *ανακωχή*, Ζιλμόρε, και *ανακωχή* θα γίνει! Εγώ είμαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής: εγώ παίρνω την τελική απόφαση για τέτοια θέματα!»)

«Δεν παράκουσα τις εντολές σου,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος. «Δεν συνεχίζω τον πόλεμο με τη Συμμαχία. Αυτό που συμβαίνει εδώ είναι *αντίποινα*.»

«Ποια *αντίποινα*, μα τα σιδερένια δόντια της Ρασυλλώς; Είναι επιθετικός πόλεμος! Και δεν–»

«Είχαμε *χτυπηθεί* πρόσφατα από τη Συρροή. Οφείλαμε να τους χτυπήσουμε κι εμείς!»

«Αλλά δεν ρώτησες κανέναν – ξανά!»

«Δεν μπορούμε τώρα να υποχωρήσουμε, ποιητή. Θα ήταν δειλία από μέρους μας, και ανοησία. Θα μας κυνηγήσουν. Είμαστε πολύ μπλεγμένοι, και βρισκόμαστε μέσα στους δρόμους τους ήδη! Θα νικήσουμε! *Η Συρροή θα γίνει δική μας*.»)

Δεν υπήρχε τρόπος ο Κάδμος να τον πείσει να κάνει πίσω, και ούτε είχε άμεσο έλεγχο στις συμμορίες που βρίσκονταν στον στρατό του Ζιλμόρου. Η δική του επιρροή επάνω τους ήταν μεγαλύτερη από του Κάδμου.

Ο Βάρνελ-Αλντ πρότεινε γι'ακόμα μια φορά να τον δολοφονήσουν. «Έχω ανθρώπους έτοιμους,» είπε. Αλλά ο Κάδμος αρνήθηκε, τονίζοντας ξανά ότι δεν ήθελε τέτοιες ενέργειες ανάμεσα σ'εκείνους που θα έπρεπε να είναι σύμμαχοι. «Ο Ζιλμόρος θα λοικευτεί, σύντομα.»

Ο Βάρνελ-Αλντ δεν το πίστευε αυτό, ωστόσο, και αποφάσισε να κινηθεί χωρίς την έγκριση του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Κάποιος όφειλε να βάλει μια τάξη σε τούτο το χάος που είχε δημιουργηθεί εξαιτίας του άθλιου συμμορίτη του Σκοτοδαίμονος! σκεφτόταν. Και έστειλε τρεις εξειδικευμένους δολοφόνους – τους οποίους είχε προσλάβει από τη Μεγαλοδιάβατη – για να ξεπαστρέψουν τον Ζιλμόρο.

Η Μαρκέλλα Ονέλκρι, εν τω μεταξύ, η Πολιτάρχης της Συρροής, ζήτησε τηλεπικοινωνιακά βοήθεια από την Αμυντική Συμμαχία, υποσχόμενη πως η συνοικία της θα γινόταν μέλος της Συμμαχίας αμέσως μόλις ο πόλεμος εκεί τελείωνε, μόλις οι εγκληματικές ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή διώχνονταν από τους δρόμους της.

Αλλά τώρα η Συμμαχία δεν μπορούσε να τη βοηθήσει. Ήταν πολύ εξουθενωμένη από τον προηγούμενο πόλεμο, και ο Βόρκεραμ-Βορ απορούσε πώς το ίδιο δεν ίσχυε για τον στρατό του Ποιητή. Πόσους καταραμένους συμμορίτες μπορούσε να στρατολογεί, ο άθλιος; Δεν υπήρχε τελειωμός σ'αυτά τα καθάρματα; Ο Βόρκεραμ νόμιζε ότι το γεγονός πως είχαν πάψει τις επιθέσεις τους εναντίον των συνοικιών της Συμμαχίας σήμαινε ότι ήταν εξαντλημένοι επιτέλους. Αλλά μάλλον όχι! Είχαν δυνάμεις ακόμα. Αρκετές δυνάμεις για να χτυπάνε μαζικά τη Συρροή.

«Δεν μπορούμε να βοηθήσουμε τη Συρροή,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ σ'ένα έκτακτο συμβούλιο ανάμεσα στην Τριανδρία και στους πολιτάρχες που αποτελούσαν μέλη της Συμμαχίας, «μα δεν μπορούμε και να την εγκαταλείψουμε τελείως. Προτείνω να στείλουμε κάποιες δυνάμεις.»

«Δεν υπάρχουν δυνάμεις για χάσιμο, Βόρκεραμ,» διαφώνησε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αν στείλουμε δυνάμεις εκεί, δεν θα τις έχουμε εδώ. Και τι θα γίνει αν τώρα ο Ποιητής βρει την ευκαιρία να μας επιτεθεί;»

«Δεν το νομίζω. Είναι πολύ απασχολημένος με τη Συρροή. Αποκλείεται να είναι αρκετά ισχυρός ώστε να επιτεθεί και σ'εμάς συγχρόνως. Αν ήταν, δεν θα είχε πάψει τα χτυπήματά του εναντίον μας.»

«Η Συμμαχία, όμως, έχει μεγάλα σύνορα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ,» είπε ο Σελασφόρος Χορονίκης. «Χρειαζόμαστε όλους μας τους μαχητές για να τα περιφρουρούμε.»

«Η Συρροή θα έπρεπε να είχε ήδη μπει στη Συμμαχία όταν της το είχαμε ζητήσει!» τόνισε ο Όρπεκαλ-Λάντι, εκδικητικά ίσως.

Μετά, τα μέλη της Αμυντικής Συμμαχίας έκαναν ψηφοφορία για το θέμα, και το αποτέλεσμα ήταν αρνητικό: δεν θα έστελναν δυνάμεις στη Συρροή.

Την εγκατέλειψαν στο έλεος της ορδής των συμμοριών του Ζιλμόρου.

Αλλά η Συρροή δεν ήταν τελείως ανυπεράσπιστα, φυσικά. Ήταν μεγάλη συνοικία με μεγάλο στρατό. Και είχε αρκετό πλούτο – από τα καζίνα της, το λιγότερο – για να προσλάβει κι άλλους μαχητές. Ο πόλεμος μέσα στους δρόμους της ήταν ένα σκληρό, ανεξέλεγκτο θηρίο. Και ο Ζιλμόρος δεν το έβρισκε καθόλου εύκολο να την κατακτήσει, παρότι μαχητές του είχαν εισβάλει και από τα βόρεια και από τα δυτικά της.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος και οι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγας, που ακόμα βρίσκονταν στη Συρροή, είχαν ανησυχήσει και προετοιμάζονταν να φύγουν, να πάνε στα Σταυροδρόμια – τα οποία ο Γουίλιαμ είχε γνωρίσει αρκετά καλά πλέον. Δεν βιάστηκαν να αποχωρήσουν, όμως· είχαν συνηθίσει τη ζωή εδώ. Ο Σημαδεμένος μίλησε με τη Μαρκέλλα Ονέλκρι, πρώτα· τη ρώτησε αν υπήρχε κίνδυνος η συνοικία να κατακτηθεί από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Κι εκείνη έδωσε αρνητική απάντηση. «Ο Ποιητής δεν θα κατακτήσει τη συνοικία μου, κύριε Σημαδεμένε. Δεν είναι αρκετά δυνατός για να την κατακτήσει. Είναι κουρασμένος από τον πόλεμό του με την Αμυντική Συμμαχία – πράγμα που φαίνεται – ενώ εγώ έχω τη δυνατότητα να προσλαμβάνω συνεχώς καινούργιους μισθοφόρους για τα επόμενα πέντε χρόνια – κι αυτό αν, στο μεταξύ, δεν βγάλω δεκάδιο απ'όλη τη Συρροή!» Ο Γουίλιαμ δεν νόμιζε ότι τα λόγια της ήταν κομπασμοί μονάχα, έτσι είπε στους άλλους εξόριστους της Β' Κατωρίγιας να περιμένουν ακόμα· και ίσως, μάλιστα, στο τέλος να κατάφερναν να εκμεταλλευτούν κάπως την κατάσταση προς όφελός τους...

Οι δολοφόνοι πλησίασαν τον Ζιλμόρο νύχτα σε μια από τις κατακτημένες γειτονιές στα βορειοδυτικά της Συρροής. Αλλά τον βρήκαν προετοιμασμένο γι'αυτούς. Τύχαινε να είναι με τη Τζέσικα εκείνη τη βραδιά, να ερωτοτροπεί μαζί της, και η Θυγατέρα είδε τον ερχομό των φονιάδων στα σημάδια της Πόλης. Αισθάνθηκε τον κίνδυνο που πλησίαζε. Και δεν το θεωρούσε τυχαίο που είχε βρεθεί απόψε κοντά στον Ζιλμόρο.

Ούτε εκείνος το θεώρησε τυχαίο μόλις τον προειδοποίησε. Ήταν, αναμφίβολα, η εύνοια του Σκοτοδαίμονος.

Έστησαν καρτέρι στους φονιάδες, κρυμμένοι μες στο δωμάτιο, με όπλα στα χέρια. Τους όρμησαν – οι δυο τους (και ο Αστρομάτης) ενά-

ντια στους τρεις πληρωμένους εκτελεστές – και τους χτύπησαν άσχημα, βγάζοντας ένα μάτι, σπάζοντας δόντια, τσακίζοντας ένα γόνατο, αχρηστεύοντας ένα χέρι. Τους αιχμαλώτισαν και, ύστερα από βασανιστήρια που δεν χρειάστηκε να κρατήσουν πολύ, τους ανάγκασαν να πουν ποιος τους είχε στείλει.

«Αυτό το αριστοκρατικό σκυλί...» μούγκρισε ο Ζιλμόρος, με το μοναδικό του μάτι να γυαλίζει οργισμένα. «Το τέλος του είναι κοντά!»

Η Τζέσικα γέλασε. «Αλλά μην προσπαθήσεις να τον σκοτώσεις. Όχι αμέσως!»

«Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;»

«Όχι εγώ. Εσύ.» Και του θύμισε τι της είχε πει για τη... χρησιμότητα της γυναίκας του Βάρνελ-Αλντ.

Ο Ζιλμόρος συμφώνησε· «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ο άθλιος θα φυλάγεται καλά από φονιάδες – και τώρα ίσως να φυλάγεται ακόμα καλύτερα, ειδικά άμα καταλάβει ότι οι δικοί του απέτυχαν – που θα το καταλάβει, σίγουρα θα το καταλάβει. Αλλά αυτή την καριόλα μάγισσα αποκλείεται να τη φυλά το ίδιο καλά όσο τον εαυτό του.»

Η Τζέσικα γέλασε και τάισε τον Αστρομάτη σπόρους από τη χούφτα του χεριού της. «Με τους μαγκωμένους φονιάδες τι θα κάνουμε;» ρώτησε με μια χαρούμενη έκφραση στο γαλανόδερμο πρόσωπό της. «Τι σκέφτεσαι γι'αυτούς;»

«Προσφορά,» απάντησε ο Ζιλμόρος, «στον Σκοτεινό Άρχοντα.»

Και τους έκαψε ζωντανούς, κάνοντας την Ιεροτελεστία των Σκοτεινών Φλογών μέσα σε μια υπόγεια αίθουσα όπου πάνω από πενήντα πιστοί ήταν συγκεντρωμένοι. Συμπεριλαμβανομένης και της Τζέσικας, η οποία δεν ήταν και τόσο πιστή αλλά πολύ διασκεδασμένη από το θέαμα.

Ύστερα, ο Ζιλμόρος πρόσταξε τους ανθρώπους του – μέλη της συμμορίας των Σκοταδιστών – να απαγάγουν την Ασημίνα'νιρ, τη σύζυγο του Βάρνελ-Αλντ· και δεν άργησε να την έχει στα χέρια του. Έστειλε τότε, τηλεπικοινωνιακά, ένα μήνυμα στον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας και της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, γράφοντάς του: Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΣΟΥ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΠΑΡΕΑ ΤΩΡΑ, ΣΚΥΒΟΝΤΑΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ ΚΑΙ ΦΥΛΩΝΤΑΣ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΑΣ. ΦΡΟΝΤΙΣΕ ΝΑ ΔΕΙΞΕΙΣ ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ, ΑΡΙΣΤΟ-

ΚΡΑΤΗ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΙ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΔΙΑΒΟΛΟΥΣ ΚΟΜΜΑΤΙ-ΚΟΜΜΑΤΙ.

Ο Βάρνελ γρονθοκόπησε την οθόνη του τηλεπικοινωνιακού συστήματος ρίχνοντάς την, από το γραφείο του, στο πάτωμα, μισοσπασμένη. Αυτό το κάθαρμα, λοιπόν, είχε απαγάγει την Ασημίνα! *Ο Ζιλμόρος!* Τώρα πλέον ο Βάρνελ-Αλντ δεν είχε καμιά αμφιβολία. Το είχε υποπτευθεί εξαρχής, όταν η Ασημίνα εξαφανίστηκε πριν από δύο ημέρες, μα δεν ήταν και σίγουρος· και δεν ήθελε να το πιστέψει. Αλλά ποιος άλλος μπορεί να την είχε αρπάξει μέσα από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Ο καταραμένος είχε πιάσει τους δολοφόνους, τους είχε κάνει να μιλήσουν, και τώρα ζητούσε εκδίκηση.

Ο Βάρνελ κοίταξε το θηκαρωμένο ξίφος που κρεμόταν στον τοίχο του γραφείου του διαμερίσματός του. *Ας έρθει να πάρει εκδίκηση αν τολμά!* σκέφτηκε.

Και κάλεσε τον Ανθοτέχνη, τηλεπικοινωνιακά.

Ο Κάδμος δεν βρισκόταν μακριά. Στη Β' Κατωρίγια ήταν τώρα κι αυτός. Δεν είχε πάει στη Β' Ανωρίγια, παρότι θα το ήθελε, γιατί ήξερε ότι η Αυτοκρατορία του τον χρειαζόταν περισσότερο εδώ. Επιπλέον, πίστευε πως είχε αφήσει την πατρίδα του σε καλά χέρια. Είχε, πριν από τρεις μήνες, κάνει τον Ερκάνη Πολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Εκείνος είχε αρχικά διαφωνήσει – φυσικά – *αναμενόμενα* – μα, τελικά, δεν είχε αρνηθεί. *Ίσως επειδή δεν ήθελε να με δυσανεμίσει,* είχε σκεφτεί ο Κάδμος. *Αλλά θα είναι καλός Πολιτάρχης, είμαι βέβαιος γι' αυτό. Καλύτερος από εμένα, πιθανώς.* Αν μη τι άλλο, το γεγονός ότι δεν ήθελε να είναι Πολιτάρχης το μαρτυρούσε τούτο ξεκάθαρα. Ο Ερκάνης Ανάντης δεν ήταν εξουσιομανής και διεφθαρμένος σαν τους περισσότερους πολιτάρχες της Ατέρμονης Πολιτείας.

Ο Κάδμος απόψε έγραφε ένα ποίημα. Ήταν μεγάλο και δεν το είχε ξεκινήσει τώρα αλλά πριν από μια οκτάδα. Βρισκόταν πλέον στη μέση του, πίστευε, χωρίς να είναι απόλυτα σίγουρος. Το ποίημα είχε ως κεντρικό θέμα τους Νομάδες των Δρόμων. Ο τηλεπικοινωνιακός διάυλος κουδούνισε βγάζοντας τον Κάδμο από την ποιητική σκέψη. Δεν είχε κανέναν υπηρέτη για να απαντά στις κλήσεις· απαντούσε ο ίδιος. Σηκώθηκε από τη θέση του και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής προτού καν δει ποιος ήταν.

Ο Βάρνελ-Αλντ τού είπε ότι ο Ζιλμόρος είχε απαγάγει τη σύζυγό του και τον απειλούσε.

«Για ποιο λόγο, μα τον Κρόνο; Και τι σου ζητά; Λύτρα;»

«Δεν ζητά λύτρα. Θέλει να με ελέγχει. Και το κάνει για εκδίκηση,» αποκρίθηκε η φωνή του αριστοκράτη.

«Εκδίκηση; Για τι;»

«Επειδή έστειλα ανθρώπους να τον δολοφονήσουν.»

«Τι έκανες!;» φώναξε ο Κάδμος. «Είχαμε πει-!»

«Άκουσέ με, Κάδμε. Αυτό το κάθαρμα έχει αποκτήσει πολύ μεγαλύτερη δύναμη απ'ό,τι θα έπρεπε...» Συνέχισε να μιλά, αλλά ό,τι κι αν έλεγε δεν μπορούσε να πείσει τον Κάδμο πως είχε δράσει σωστά.

Κανείς δεν δίνει σημασία στις διαταγές μου πλέον! σκέφτηκε ο Κάδμος. Ο καθένας κάνει ό,τι του φουσήξει στο μυαλό ο Σκοτοδαίμων! Ήταν σημάδι ότι η Αυτοκρατορία του διαλυόταν; Ή ότι απλά εκείνος δεν είχε πια θέση εδώ, ανάμεσά τους;

Υποσχέθηκε στον Βάρνελ-Αλντ πως θα μιλούσε στον Ζιλμόρο, ώστε να τον λογικέψει. Εκείνος τού είπε ότι αποκλείεται αυτός ο κακούργος να λογικευόταν· κάτι πιο δραστικό όφειλε να γίνει.

«Σαν αυτό που έκανες χωρίς να με ρωτήσεις;» φώναξε ο Κάδμος. «Δε θέλω άλλες τέτοιες κινήσεις, Βάρνελ! Εγώ είμαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, και εγώ αποφασίζω! Θα επικοινωνήσω με τον Ζιλμόρο και θα συνεννοηθούμε.»

Αλλά, όπως αποδείχτηκε, δεν μπορούσε να επικοινωνήσει με τον Ζιλμόρο. Ούτε εκείνο το βράδυ, ούτε την επόμενη ημέρα, ούτε τη μεθεπόμενη. Ο Σκοταδιστής τον απέφευγε, ήταν καταφανές, και συνέχιζε να κάνει του κεφαλιού του, διεξάγοντας πόλεμο μέσα στη Συρροή, λεηλατώντας τους δρόμους της (οι οποίοι ήταν, ομολογουμένως, αξιοσημείωτα πλούσιοι).

Ο Βάρνελ-Αλντ είπε στον Κάδμο, όταν συναντήθηκαν: «Βλέπεις; Έχει γίνει τελείως ανεξέλεγκτος. Δρα κατά το δοκούν. Δε δίνει σημασία ούτε σ'εσένα ούτε σε κανέναν άλλο.»

«Και τι θα προτείνεις τώρα; Να στείλεις ξανά δολοφόνους εναντίον του;»

«Αμφιβάλλω ότι θα μπορέσουν να τον σκοτώσουν. Αν μη τι άλλο, θα φυλάγεται καλύτερα πλέον. Όχι, Κάδμε· ήρθε η ώρα να τον αντιμετωπίσω αυτοπροσώπως.»

Του Κάδμου δεν του άρεσε έτσι όπως ακουγόταν αυτό. «Ο σκοπός είναι να τον κάνουμε να ελευθερώσει την Ασημίνα'νιρ και—»

«Και τι, γαμώτο; Να γίνουμε πάλι φίλοι; Σύμμαχοι; Αυτό δεν γίνεται πλέον, δεν το βλέπεις; Δε μπορεί ένα τέτοιο σκουλήκι του Σκοτοδαίμονος να προσβάλλει έτσι τον Οίκο των Αλντ'κάρθοκ και να το δεχτώ!» Και είπε στον Κάδμο ακριβώς τι είχε στο μυαλό του.

«Δεν είναι καλή ιδέα,» διαφώνησε εκείνος. «Ο Ζιλμόρος είναι ύπουλος. Μπορεί να στήσει κάποια απάτη για να σε σκοτώσει.»

«Θα είμαι προσεχτικός.»

«Δεν έχεις τώρα την Κορίνα για να σε βοηθά, Βάρνελ,» του θύμισε ο Κάδμος.

«Δεν χρειάζομαι την Κορίνα.»

«Ούτε καν η Τζέσικα δεν είναι εδώ, και οι φήμες λένε πως είναι μαζί με τον Ζιλμόρο.»

«Δεν χρειάζομαι θυγατέρες της Πόλης για να δώσω τέλος σ'αυτό το τέρας! Έχω πάρει την απόφασή μου, Κάδμε. Μην προσπαθήσεις να ανακατευτείς. Είναι πια προσωπικό αυτό το θέμα – ανάμεσα σ'εμένα και σ'εκείνον.»

Ο Κάδμος δεν μπορούσε να τον μεταπείσει. Έτσι, όταν ήταν μόνος στο γραφείο του, ο Βάρνελ-Αλντ κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον Ζιλμόρο, κι εκείνος (δεχόμενος να του απαντήσει, σ'αντίθεση με ό,τι είχε κάνει με τον Κάδμο) τον άκουσε. Ο Βάρνελ τού πρότεινε να μονομαχήσουν οι δυο τους, με ξίφη. «Αν νικήσω, θα μου παραδώσεις την Ασημίνα. Αν νικήσεις, μπορείς να με σκοτώσεις.»

Ο Ζιλμόρος γέλασε, και του είπε ότι δεν καταλάβαινε γιατί νόμιζε πως είχε αιχμάλωτη τη γυναίκα του.

«Μη μου λες ψέματα, συμμορίτη! Εσύ μού έστειλες το μήνυμα που με απειλούσε. Αν θέλεις εμένα, έλα να σκοτώσεις εμένα!»

«Δεν ξέρεις τι λες. Αλλά εγώ, αν ήμουν στη θέση σου, θα πρόσεχα από δω και στο εξής. Πολύ. Αν μη τι άλλο, όχι για τον εαυτό μου μόνο...»

«Οι απειλές σου δεν με τρομάζουν,» του είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «Πες μου πότε και πού προτείνεις να συναντηθούμε για να μονομαχήσουμε.»

Ο Ζιλμόρος γέλασε πάλι, ξερά. «Δεν είμαι από την Απολλώνια, φαντασμένε! Δεν κάνω μονομαχίες. Να πας να γαμηθείς – όσο άλλοι γαμάνε τη μάγισσά σου.» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, αφήνοντας παράσιτα ν'ακολουθήσουν τα λόγια του.

Ο Βάρνελ-Αλντ δεν επιχείρησε επόμενη συζήτηση μαζί του, και μίλησε ξανά με τον Κάδμο για να πάρουν μια τελική απόφαση σχετικά με τον Ζιλμόρο. «Εγώ δεν τον θέλω πια μέσα στην Αυτοκρατορία. Εσύ τον θέλεις;»

Ο Κάδμος όφειλε να παραδεχτεί ότι, όχι, ούτε εκείνος τον ήθελε. Και αναρωτιόταν: *Τι θα έκανε η Καρζένθα τώρα, σε μια τέτοια περίπτωση; Τι θα έκανε; Πώς θα τον αντιμετωπίζει;* «Μόνο με στρατιωτικές κινήσεις φαίνεται ότι μπορούμε να τον αντιμετωπίσουμε, Βάρνελ. Όμως πολύ φοβάμαι πως αυτό θα διαιρέσει την Αυτοκρατορία: ένα μεγάλο μέρος των συμμοριών είμαι σίγουρος ότι θα μείνει στο πλευρό του Ζιλμόρου.»

«Κι εγώ το ίδιο φοβάμαι. Επιπλέον, ανησυχώ για το τι θα κάνει με την Ασημίνα...»

«Αν η ενέργεια ξεκινήσει από εμένα, όχι από εσένα, δεν θα μπορεί να σε θεωρήσει υπεύθυνο.»

«Θα καταλάβει ότι εγώ σε παρακίνησα.»

«Είμαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, Βάρνελ: κανείς δεν με 'παρακινεί'. Και έχω λόγο ούτως ή άλλως για να είμαι θυμωμένος με τον Ζιλμόρο. Αρνείται να επικοινωνήσει μαζί μου και δρα συνεχώς όπως του φυσήξει στο κεφάλι ο Σκοτοδαίμων. Ήρθε η ώρα να τελειώσει αυτό!» Και ο Κάδμος δεν μιλούσε ελαφρά τώρα, δεν μιλούσε καθόλου ελαφρά. Σκεφτόταν ότι, μάλλον, και η Καρζένθα έτσι θα ενεργούσε. Τι άλλη λύση υπήρχε, μα τον Κρόνο; Αυτές οι καταστάσεις είχαν παρατραβήξει. Και ο ίδιος ο πόλεμος είχε παρατραβήξει.

Τώρα πλέον ο Βόρκεραμ-Βορ δεν έμοιαζε στον Κάδμο σαν τη βασική απειλή για–

Ο Βόρκεραμ-Βορ;... Θα μπορούσε, ίσως, να φανεί χρήσιμος;

Ο Κάδμος έκανε μια πρόταση στον Βάρνελ-Αλντ η οποία φάνηκε να τον ξαφνιάζει. Και ο αριστοκράτης δεν ξαφνιαζόταν εύκολα.

«Μα είναι εχθρός μας...» είπε. «Είναι ορκισμένος εχθρός μας... Η Κορίνα μάς είχε προειδοποιήσει γι' αυτόν. Ειδικά εσένα. Από την αρχή έλεγε ότι-»

«Θυμάμαι τι έλεγε η Κορίνα,» τον διέκοψε ο Κάδμος. «Αλλά τότε η κατάσταση δεν είχε φτάσει εδώ που έχει φτάσει τώρα.»

«Η Κορίνα έβλεπε το μέλλον.»

«Ή έτσι ισχυριζόταν.»

«Το αμφιβάλλεις;»

«Όχι ακριβώς. Αλλά τώρα νομίζω πως αυτός είναι ο καλύτερος δρόμος για ν' ακολουθήσουμε. Πες μου, Βάρνελ: τι έχουμε να χάσουμε; Ούτως ή άλλως, αν στραφούμε εναντίον του Ζιλμόρου, θα διχάσουμε την Αυτοκρατορία. Πειράζει να έχουμε λίγη βοήθεια;»

«Και μετά; Τι θα γίνει μετά, μπορείς να μου απαντήσεις;»

Ο Κάδμος είχε κάτι κατά νου. Κάτι πολύ συγκεκριμένο. Και ήλπιζε το σχέδιό του να έπιανε. Αλλά στον Βάρνελ αποκρίθηκε μόνο: «Θα δείξει. Τίποτα δεν θ' αλλάξει, μάλλον» – λέγοντας ψέματα, αν τελικά γινόταν εκείνο που επιθυμούσε.

Ο Βόρκεραμ-Βορ νόμιζε ότι του έκαναν πλάκα όταν του είπαν ότι τον καλούσε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής για να μιλήσουν. Πρέπει να είχε γίνει κάποιο λάθος, σίγουρα! Αν και δεν το πίστευε πραγματικά.

Τι λόγο, όμως, μπορεί να είχε ο Ανθοτέχνης για να επιδιώκει συζήτηση μαζί του;

Η Άνμα ήταν κοντά του όταν η Φρίντα Άνταλμιρ (με την όψη της ακόμα κενή και σκοτεινή όπως τότε, πριν από μήνες, που της είχαν πρωτοπεί ότι ο Λεονάρδος σκοτώθηκε) τον ενημέρωσε για την κλήση. Και η Φοριντέλα-Ράο ήταν επίσης εκεί, καθώς και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

«Μην του απαντήσεις,» είπε η αριστοκράτισσα.

Αλλά ο Βόρκεραμ ρώτησε την Άνμα: «Τι νομίζεις ότι μπορεί να θέλει; Τώρα δεν είμαστε καν σε πόλεμο...»

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης.

«Ας του μιλήσουμε,» πρότεινε ο Αλέξανδρος.

«Τι μπορεί να έχει να πει;» διαφώνησε η Φοριντέλα. «Κάποια απάτη θα είναι!»

Αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ ήθελε να τον ακούσει – ακόμα κι αν επρόκειτο για απάτη. Σηκώθηκε και πήγε προς το δωμάτιο όπου βρισκόταν το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, και οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Μέσα σε μια οθόνη φαινόταν το πρόσωπο του Κάδμου Ανθοτέχνη, μια όψη λευκή με απόχρωση του ροζ και ελαφριά χρυσόχρωμη χροιά, μαλλιά κοντά, μαύρα και σπαστά, καλοψαλιδισμένο μουστάκι. Μάτια σκοτεινά και διαπεραστικά.

Ο Βόρκεραμ-Βορ στάθηκε αντίκρυ στην οθόνη ώστε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να τον βλέπει καλά μέσα από τον τηλεοπτικό πομπό από πάνω της. Δεξιά του στάθηκε η Άνμα, γιατί κι εκείνη ήθελε ο Κάδμος να τη βλέπει, να ξέρει ποια ήταν εδώ. Και η Φοριντέλα-Ράο στάθηκε στ'αριστερά του Βόρκεραμ, έχοντας στο μυαλό της να δείξει στον Αλυσοδεμένο Ποιητή ότι δεν ήταν νεκρή και ότι η μάχη τους δεν είχε τελειώσει – θα επέστρεφε! Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος έμεινε στο πλάι, πέρα από το ψυχρό βλέμμα του τηλεοπτικού πομπού, έχοντας εδώ και πολλά χρόνια συνηθίσει να δρα παρασκηνιακά, ως Αρχικατάσκοπος, και προτιμώντας να μην τον βλέπουν ενώ εκείνος έβλεπε τους άλλους προσεχτικά.

«Βόρκεραμ-Βορ,» είπε ο Κάδμος εν είδει χαιρετισμού. «Άνμα.»

«Εμένα δεν με βλέπεις, Ποιητή;» είπε απειλητικά η Φοριντέλα-Ράο. Αλλά ο Βόρκεραμ ύψωσε αμέσως το χέρι του προς τη μεριά της – μια χειρονομία που ξεκάθαρα έλεγε: *Σιωπή!* Δεν ήθελε άσκοπους διαπληκτισμούς τώρα.

«Τι ζητάς, Ανθοτέχνη;» ρώτησε τον άντρα στην οθόνη.

«Να συμμαχήσουμε–»

Η Φοριντέλα-Ράο γέλασε. «Σ'το είπα ότι θα ήταν απάτη–»

Ο Βόρκεραμ τής έκανε πάλι νόημα να σωπάσει, και η όψη της σκοτείνιασε και αγρίεψε· αλλά εκείνος δεν την είδε. Κοίταζε μόνο τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. «Να συμμαχήσουμε; Μα τον Κρόνο! Για ποιο λόγο;»

«Για ν'αντιμετωπίσουμε έναν εχθρό που, πιστεύω, είναι κοινός και για τους δυο μας.»

«Δεν υπάρχει άλλος εχθρός πέρα από εσένα και την Αυτοκρατορία σου, Ανθοτέχνη. Σε ποιον μπορεί να αναφέρεσαι;»

«Το όνομά του είναι Ζιλμόρος, και είναι αρχηγός της συμμορίας των Σκοταδιστών. Αναμφίβολα θα τον έχεις ακούσει...»

«Τον έχω ακούσει,» επιβεβαίωσε ο Βόρκεραμ. «Εγώ και πολλοί άλλοι. Ειδικά όταν κατέκτησε την Επιγεγραμμένη και πυρπόλησε τον Ναό του Κρόνου εκεί, έγινε πασίγνωστος – και δημοφιλής ανάμεσα σ'όλους τους λάτρεις του Σκοτοδαίμονος!»

«Δεν τα έκανε αυτά με δική μου διαταγή, σε διαβεβαιώνω. Τα έκανε χωρίς να ρωτήσει κανέναν,» είπε ο Κάδμος. «Η επιρροή που έχει αποκτήσει είναι τεράστια. Αρκετοί συμμορίτες, μάλιστα, τον αποκαλούν 'Δεύτερο Αυτοκράτορα'. Διοικεί μια αυτοκρατορία που θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις *παράλληλη* ως προς τη δική μου. Μια σκιά της – μοχθηρή και επικίνδυνη.»

Ποιητικός, αναμενόμενα, ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής, παρατήρησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Και τώρα,» συνέχισε ο Κάδμος, «η επίθεση κατά της Συρροής – ξανά – δεν έγινε κατόπιν διαταγής μου–»

«Κανείς δεν σε πιστεύει, Ανθοτέχνη!» παρενέβη η Φοριντέλα-Ράο. «Προσπαθείς να μας πείσεις ότι δεν θες να κατακτήσεις τη Συρροή;»

«Ο πόλεμος έχει παρατραβήξει. Προσωπικά, επιθυμώ μόνο ειρήνη.»

Η Φοριντέλα γέλασε ψυχρά. «Ψέματα! Αν θες ειρήνη, ελευθέρωσε τις συνοικίες που έχεις καταλάβει, εγκληματία!»

«Οι συνοικίες αυτές είναι *ελεύθερες*, Φοριντέλα-Ράο!»

«Σε πληροφορώ ότι *κανείς* δεν αισθάνεται ελ–»

«Φοριντέλα!» τη διέκοψε ο Βόρκεραμ στρεφόμενος να την κοιτάξει. «Εγώ μιλάω μαζί του τώρα. Και θέλω να δω τι έχει να πει.»

Το βλέμμα της ήταν σαν κοφτερά μαχαίρια, αλλά δεν αντιμίλησε, παρότι έμοιαζε στα πρόθυρα.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε ξανά τη ματιά του στον Ανθοτέχνη. «Ισχυρίζεσαι ότι δεν πρόσταξες εσύ την επίθεση κατά της Συρροής...» είπε σαν να ήθελε να του θυμίσει πού είχαν μείνει.

«Δεν την πρόσταξα εγώ. Ούτε ο Βάρνελ-Αλντ ήταν σύμφωνος μ'αυτή την επίθεση. Ο Ζιλμόρος την ξεκίνησε αυτόβουλα, και δεν δέχεται να σταματήσει. Δεν δέχεται καν να μιλήσει μαζί μου, και οι συμμορίες που

τον ακολουθούν ακολουθούν εκείνον και μόνο εκείνον πλέον. Εκτός αυτού, έχει απαγάγει την Ασημίνα'νιρ, τη σύζυγο του Βάρνελ-Αλντ, και τον εκβιάζει. Δεν είναι πρόθυμος να του την παραδώσει όπως εσύ παρέδωσες την αδελφή του πριν από μερικούς μήνες.»

Ο Βάρνελ-Αλντ φαίνεται πως συνεχώς διώκεται από τις κατάρες του Σκοτοδαίμονος... σκέφτηκε ειρωνικά ο Βόρκεραμ.

«Επίσης, αν θες να ξέρεις, ούτε με τη δολοφονία του Πολιτάρχη της Ακμής συμφωνούσα. Κι αυτό ήταν κάτι που ο Ζιλμόρος έπραξε δρώντας τελείως αυτόβουλα.»

«Προτείνεις, λοιπόν, να συμμαχήσουμε για να τον εξολοθρεύσουμε;»

«Ακριβώς. Τώρα, ενώ βρίσκεται στη Συρροή. Η κίνηση αυτή θα διχάσει την Αυτοκρατορία μου, αλλά δεν φαίνεται να έχω πολλές άλλες λύσεις διαθέσιμες. Θα χτυπήσουμε όλοι μαζί τον στρατό του Ζιλμόρου και θα τον τσακίσουμε – και θέλω ο ίδιος ο Ζιλμόρος να πεθάνει.»

Ο Βόρκεραμ έριξε μια ματιά στον Αλέξανδρο, που στεκόταν πέρα από το βλέμμα του τηλεοπτικού πομπού – άρα, και του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Ο Πανιστόριος έγνεψε καταφατικά. Συμφωνούσε με την πρόταση του Ανθοτέχνη.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του στην Άνμα, ερωτηματικά.

«Ο Ζιλμόρος είν' επικίνδυνος,» είπε εκείνη, «κι εγκληματίας. Κανείς δεν θα κλάψει άμα ψοφήσει.»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε τη Φοριντέλα-Ράο, η οποία έμοιαζε διχασμένη. «Ο Ζιλμόρος είναι καθαрма,» είπε, «αλλά αυτό ίσως νάναι παγίδα, Βόρκεραμ.»

«Δεν είναι παγίδα,» τους διαβεβαίωσε ο Κάδμος. «Δεν σας ζητώ να έρθετε μέσα στους δρόμους μας, να βρεθείτε περικυκλωμένοι από εμάς. Ελάτε απλώς να ενισχύσετε τη Συρροή· χτυπήστε τον Ζιλμόρο, και θα τον χτυπήσουμε κι εμείς από τα νώτα, από μέσα από την Αυτοκρατορία.»

Ο Βόρκεραμ δεν νόμιζε ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε παγίδα στο μυαλό του. Γιατί, αν ήταν έτσι, η Άνμα αναμφίβολα θα τον προειδοποιούσε. Θα το έβλεπε μέσα από τα σημάδια της Πόλης. «Συμφωνούμε, Ποιητή,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Εγώ, τουλάχιστον, συμφωνώ. Θα πρέπει, όμως, να πείσω και την υπόλοιπη Συμμαχία.»

«Νομίζεις ότι θα δυσκολευτείς;»

«Ίσως. Αλλά ελπίζω πως θα τα καταφέρω. Γιατί δεν υπάρχει κανένας ανάμεσά τους που να μην αποστρέφεται τον Ζιλιμόρο.»

«Να σου κάνω μια ερώτηση προτού τερματίσουμε αυτή την επικοινωνία;»

«Φυσικά.»

«Τα Εκτρώματα της Μιράντας πού είναι; Γιατί δεν τα έχετε χρησιμοποιήσει καθόλου σε όλες τις μάχες μας;»

«Δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν προς το παρόν,» αποκρίθηκε μόνο ο Βόρκεραμ-Βορ, έτσι ώστε να μην πάρει την απειλή τους από το μυαλό του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Καλύτερα ο Κάδμος να νόμιζε ότι είχαν τους Φίλους ακόμα στη διάθεσή τους και ότι ίσως, αργά ή γρήγορα, να τους ξαναχρησιμοποιούσαν.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι έγινε έξω φρενών που δεν τον είχαν ρωτήσει προτού απαντήσουν στον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.

«Μην κάνεις έτσι,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Ούτως ή άλλως, θα γίνει συμβούλιο με τα υπόλοιπα μέλη της Συμμαχίας προτού καταλήξουμε σε οτιδήποτε.»

«Εμείς, όμως, είμαστε η καρδιά της Συμμαχίας, Βόρκεραμ! Από εμάς ξεκινά! Από εμάς ξεκινάνε τα πάντα! Είμαστε οι αρχηγοί της!»

«Η Συμμαχία δεν έχει αρχηγούς,» του θύμισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ποτέ μην κάνεις το λάθος να το ξεχνάς αυτό, Όρπεκαλ. Μπορεί ακόμα και να διαλύσει τη Συμμαχία. Το μόνο που χρειάζεται είναι να χάσουμε την εμπιστοσύνη των άλλ-»

«Τώρα δεν μιλάμε για τη Συμμαχία. Μιλάμε για τη δική σου συμμαχία με τον Ποιητή.»

«Δεν έχει γίνει καμιά συμμαχία ανάμεσα σ'εμένα και τον Ανθοτέχνη. Απλώς βρίσκω ενδιαφέρουσα την πρότασή του-»

«Το ίδιο κι εγώ,» πρόσθεσε ο Αλέξανδρος, που ήταν παρών στη συζήτηση.

«Κι εγώ,» τόνισε η Άνμα.

Ο Όρπεκαλ έριξε ένα απαξιωτικό βλέμμα στην τελευταία, σαν να ήθελε να πει: *Ποιος νοιάζεται για τη δική σου γνώμη; Είσαι άσχετη! Δεν έχεις θέση εδώ.*

Η Άννα δεν το πήρε προσωπικά. Μαλάκας πολιτικός ήταν, σκέφτηκε. «Θα γίνει συμβούλιο,» συνέχισε ο Βόρκεραμ-Βορ, «και θα αποφασίσουμε συλλογικά.»

Και έγινε συμβούλιο ανάμεσα στα μέλη της Αμυντικής Συμμαχίας, μέσα στο Πολιτικό Μέγαρο της Αμφίνομης, και η απόφαση πάρθηκε. Αν και όχι με ομοφωνία. Οριακά το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας ήταν υπέρ του να συνεργαστούν με τον Ανθοτέχνη για να ξεπαστρέψουν τον Ζιλμόρο και να διαλύσουν τον σκοτεινό στρατό του. Όσοι συμφωνούσαν μ' αυτό ισχυρίζονταν πως ο Ζιλμόρος ήταν *πιο* επικίνδυνος από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή· κι εξάλλου, διαλύοντας τις συμμορίτικες ορδές του διέλυαν ουσιαστικά ένα μεγάλος μέρος του στρατού του Ποιητή. Όσοι διαφωνούσαν, όσοι είχαν ψηφίσει κατά, ισχυρίζονταν πως, ακόμα κι αν δεν ήταν παγίδα η όλη υπόθεση, ο Ανθοτέχνης απλά προσπαθούσε να τους αποδυναμώσει περισσότερο, σε μια περίοδο που ήταν ήδη εξουθενωμένοι από τους πολέμους· καλύτερα να τον άφηναν να αντιμετωπίσει μόνος του τον Ζιλμόρο, αν όντως ήθελε να το κάνει αυτό: τότε, ο στρατός του θα κατακερματιζόταν ακόμα χειρότερα απ' ό,τι αν τον βοηθούσαν!

Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας, όμως, δεν είχε ευνοήσει τις απόψεις των αντιγνωμούντων, έτσι τώρα η απόφαση είχε παρθεί. Η Συμμαχία θα συνεργαζόταν με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή προσωρινά. Αυτό, βέβαια, δεν σήμαινε πως όσοι διαφωνούσαν ήταν *υποχρεωμένοι* να συμμετάσχουν στις συγκρούσεις που θα γίνονταν. Το συμβόλαιο της Συμμαχίας δεν προέβλεπε υποχρεώσεις για τα μέλη της. Ωστόσο, ζητούσε την καλή θέληση και την προθυμία όλων. Έτσι, τελικά, ακόμα και οι αντιγνωμούντες δέχτηκαν να στείλουν κάποιες δυνάμεις, αν και λιγότερες απ' ό,τι αυτοί που συμφωνούσαν με την ιδέα της πολεμικής συνεργασίας.

Ύστερα, λοιπόν, από επικοινωνία με τη Μαρκέλλα Ονέλκρι, ο στρατός της Αμυντικής Συμμαχίας μπήκε στη Συρροή από την Καλόπραγη για να αγωνιστεί στο πλευρό των υπερασπιστών της. Και η Πολιτάρχης υποσχέθηκε πως, μόλις οι συγκρούσεις λάμβαναν τέλος, μόλις οι εχθροί είχαν διωχτεί από τη συνοικία της, θα γινόταν κι εκείνη μέλος της Συμμαχίας.

«Να δούμε αν ο Ανθοτέχνης θα κρατήσει τώρα τον λόγο του,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι στον Βόρκεραμ-Βορ, «ή αν ήθελε απλά να μας προσελκύσει εδώ για να εμπλακούμε στον πόλεμο και να χάσουμε δυνάμεις.» (Ήταν από εκείνους που είχαν ψηφίσει κατά της συνεργασίας – η πρώτη φορά που η Τριανδρία διχογνωμούσε.)

Αλλά ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν τους είχε εξαπατήσει. Μόλις ο στρατός της Συμμαχίας άρχισε να χτυπά τον στρατό του Ζιλμόρου, οι μαχητές του Ανθοτέχνη χτύπησαν κι αυτοί τον στρατό του Ζιλμόρου από τα νώτα, ερχόμενοι από το εσωτερικό της Αυτοκρατορίας.

Ο αρχηγός των Σκοταδιστών ξαφνιάστηκε. Περίμενε διάφορες ενέργειες εναντίον του. Από τον Βάρνελ-Αλντ, αλλά και από τον Ανθοτέχνη ίσως. Όμως δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Δεν περίμενε ο ίδιος ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να προδώσει έτσι τους ανθρώπους των Ελεύθερων Συνοικιών! Και, μάλιστα, συμμαχώντας μ'αυτό το κάθαρμα, τον Βόρκεραμ-Βορ! Γιατί γρήγορα έγινε καταφανές ότι ο στρατός της Συμμαχίας και της Συρροής συνεργάζονταν με τους μαχητές του Ανθοτέχνη. Συνεργάζονταν προκειμένου να αποκλείσουν και να καταστρέψουν ολοσχερώς το στράτευμα του Ζιλμόρου.

Ο αρχηγός των Σκοταδιστών επιχείρησε να καλέσει τον Κάδμο τηλεπικοινωνιακά, αλλά εκείνος δεν δεχόταν τις κλήσεις του. Μια γυναίκα απαντούσε – μια από τους Μικρούς Γίγαντες, η Κάρα – λέγοντάς του ότι ο κύριος Ανθοτέχνης ήταν «πολύ απασχολημένος αυτή τη στιγμή» αλλά θα τον ενημέρωνε.

«Μη μου λες μαλακίες!» γρύλισε ο Ζιλμόρος ύστερα από την τρίτη φορά που είχε καλέσει. «Πες του ότι είναι προδότης, και θα μετανιώσει για την προδοσία του! Θα ταΐσω το άχρηστο κουφάρι του στα στόματα του Σκοτοδαίμονος!» Και τερμάτισε απότομα την τηλεπικοινωνία.

Ο Κάδμος δεν θορυβήθηκε από τις απειλές του Ζιλμόρου, όταν η Κάρα τού τις μεταβίβασε. *(Το Θηρίο του Σκότους ανήμερα βρυχάται και ουρλιάζει, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, βλέποντας, ω με φρίκη ορώντας, το όπλο του τέλους του να ζυγώνει!)* «Μην του απαντήσεις καθόλου αν τύχει και ξανακαλέσει,» είπε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.

Και μέσα στο καλοκαίρι, ο πόλεμος μαινόταν στους δρόμους της Συρροής. Για μέρες μάχονταν στις επίγειες και στις υπόγειες λεωφό-

ρους, και στις γέφυρες, και στις οροφές και στα μπαλκόνια οικοδομημάτων, και στο εσωτερικό τους, και πάνω από αυτά, πετώντας με ελικόπτερα και αεροπλάνα. Ρήμαζαν τα πάντα. Ο Βόρκεραμ-Βορ δύο φορές άγγιξε την άκρη του μανδύα του Ανόφθλαμου· και η δεύτερη φορά ήταν όταν τελικά αυτός ο συγκεκριμένος μανδύας τύλιξε τον Ζιλμόρο. Αποκλείεται, τουλάχιστον, να είχε ζήσει ύστερα από εκείνη την έκρηξη, έκρινε ο Βόρκεραμ. Μονάχα συντρίμια και απανθρακωμένα πτώματα, τελείως διαλυμένα, είχαν απομείνει όταν οι φλόγες και οι καπνοί κόπασαν αρκετά ώστε να μπορείς να κοιτάξεις. Ακόμα κι ένας Αρχιερέας του Σκοτοδαίμονος, ακόμα κι αυτός ο Σκοτεινός Αυτοκράτορας, ήταν αδύνατον να έχει επιβιώσει. Η Ρασιλλώ, η Κυρά του Σιδήρου, είχε εκδικηθεί για την καταστροφή του Ναού του πατέρα της.

Η Τζέσικα, η Θυγατέρα της Πόλης, δεν ήταν κοντά στον Ζιλμόρο όταν η τρομερή έκρηξη κατάπιε το όχημά του μαζί με άλλα τρία οχήματα του στρατού του. Βρισκόταν σ'ένα εγκαταλειμμένο διαμέρισμα, στον όγδοο όροφο μιας πολυκατοικίας, δεμένη χειροπόδαρα πάνω στο χαλί από την Αδελφή της. Η Άνμα είχε φροντίσει να την τραβήξει μακριά από τον Ζιλμόρο και να την παγιδέψει, ώστε να μη μπορεί να τον προειδοποιήσει για τίποτα, και ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύμμαχοί του, που τώρα πλέον τον πλησίαζαν κυκλωτικά, να καταφέρουν να τον εξολοθρεύσουν.

Η Τζέσικα πάλευε με τα δεσμά της, βρίζοντας χυδαία την Άνμα, αποκαλώντας την προδότρια και πουτάνα και άθλια, ελεεινή, αναξιόπιστη, πόρνη του Κρόνου – και αχάριστη! Ήταν αχάριστη! «Δεν έπρεπε ποτέ να σε είχαμε βγάλει απ'τη φυλακή σου, σκρόφα! Ποτέ! Ούτε εσένα ούτε την άλλη, τη μαλακισμένη!»

«Μάλλον έχεις ξεχάσει ότι εσύ μάς παγίδειψες εκεί,» της είπε η Άνμα, βηματίζοντας μες στο σαλόνι. «Μας έριξες στα χέρια των Σκοταδιστών και της Κορίνας!» Την κλότσησε στα πλευρά.

Η Τζέσικα κύλησε στο πλάι, εκούσια, βρίζοντάς την ξανά· και μετά έβγαλε ένα τρομερό κρώξιμο από το στόμα της – έναν ήχο που έμοιαζε αδύνατον να βγαίνει από το στόμα ανθρώπου – έναν ήχο σαν αυτούς που έβγαζαν τα πουλιά που πετούσαν ψηλά, κοντά στις οροφές πολυκατοικιών και ουρανοξυστών.

«Φώναζε όσο θες,» της είπε η Άνμα. «Δεν πρόκειται να–»

Το παράθυρο του σαλονιού έσπασε ξαφνικά, κάνοντάς την να στραφεί για να δει ένα πουλί νάρχεται προς το μέρος της – ένα πτηνό του γένους των αστρόφθαλμων μακρυγένηδων, με γυαλιστερά μάτια και γένη κάτω από το ράμφος του, όπως όλα αυτού του είδους. Ο Αστρομάτης! Με τις φτερούγες του ανοιχτές και τα νύχια του απλωμένα επικίνδυνα προς το πρόσωπο της Άνμα.

Η οποία ύψωσε το αριστερό της χέρι για να προφυλαχτεί, και τα φυσικά όπλα του πτηνού έσκισαν τον εκτεθειμένο πήχη της που δεν προστατευόταν ούτε από ένα μανίκι. Καθότι καλοκαίρι, η Άνμα φορούσε μόνο ένα κοντομάνικο μπλουζάκι. Αίματα τινάχτηκαν από τη σάρκα της. Και το ράμφος αμέσως ακολούθησε τα νύχια – καρφώνοντας – καρφώνοντας – καρφώνοντας!

Η Άνμα κραύγασε, οπισθοχωρώντας, παραπατώντας· τράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη της και σπάθισε στα τυφλά, ξανά και ξανά, αφήνοντας το ίδιο το όπλο – που της μιλούσε μέσα από τα σημάδια της Πόλης – να καθοδηγήσει το χέρι της. Κι αισθάνθηκε τη λεπίδα να μπηγεται σε κρέας. Ο Αστρομάτης, μ'ένα έντονο κρώξιμο, έπεσε στο χαλί, αιμόφυρτος.

«Όχι!» ούρλιαξε η Τζέσικα. «ΟΧΙ!» Και τώρα πάλευε πιο άγρια με τα δεσμά της, έχοντας πάρει καθιστή θέση στο πάτωμα.

Ο Αστρομάτης, χτυπώντας τις φτερούγες του, κατάφερε να σηκωθεί στα νυχάτα πόδια του, αν και τραυματισμένος. Αλλά η Άνμα, τσαντισμένη μ'αυτό το γαμημένο κωλοπούλι, δεν τον άφησε να κάνει τίποτα περισσότερο: πλησιάζοντας με μια μεγάλη δρασικηλιά, τον κλότσησε με το μποτοφορεμένο πόδι της, τινάζοντάς τον πάνω στον σοφά. Και το πουλί, πέφτοντας εκεί, σπαρταρούσε, ακόμα ζωντανό.

«Όχι!» ούρλιαξε η Τζέσικα. «Αφησέ τον, μαλακισμένη! Αφησέ τον!»

Η Άνμα, όμως, τον πλησίασε και πάλι, καρφώνοντας τον με το ξιφίδιο της, μία, δύο, τρεις φορές, ενώ οι κραυγές της Αδελφή της γέμιζαν το διαμέρισμα και αντηχούσαν στην πολυκατοικία: Όχι όχι όχι όχι όχι... Και η Τζέσικα κατάφερε τώρα, κυλώντας, να φτάσει κοντά στην Άνμα, και την κλότσησε δυνατά με τα δεμένα πόδια της, βρίσκοντάς την στα γόνατα. Η Άνμα παραπάτησε, έπεσε πάνω στον σοφά. Γυρίζοντας το δεξί της πόδι απότομα, χτύπησε τη Τζέσικα κατακέφαλα κι

εκείνη σωριάστηκε πίσω, με τη μύτη της σπασμένη και αίματα στο πρόσωπό της.

Η Άνμα σηκώθηκε όρθια και την κλότσησε ξανά, αναισθητοποιώντας την.

Ελπίζω ν'άξιζε τον κόπο αυτή η κωλοϊστορία, σκέφτηκε καθώς έφευγε απ'το εγκαταλειμμένο διαμέρισμα. Ελπίζω να τον κύκλωσαν και να τον καθάρισαν τον πούστη του Σκοτοδαίμονος.

Κι απ'αυτά που άκουσε σύντομα, δεν απογοητεύτηκε.

Με την εξαφάνιση του Ζιλμόρου (κανείς δεν είχε δει το πτώμα του, και πολλοί εύχονταν ότι ακόμα ήταν ζωντανός) ο στρατός του, περικυκλωμένος καθώς ήταν, δεν άργησε να διαλυθεί. Οι δυνάμεις της Συμμαχίας και της Συρροής είχαν νικήσει, σε συνεργασία με τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Αλλά οι νικητές δεν πανηγύρισαν μαζί. Η έχθρα συνεχιζόταν. Οι μαχητές του Ποιητή επέστρεψαν στους δρόμους της Αυτοκρατορίας του.

Η Συρροή, μέσα στις επόμενες ημέρες, εντάχθηκε στην Αμυντική Συμμαχία κατόπιν συμφωνίας της Μαρκέλλας Ονέλκρι. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος την είχε προειδοποιήσει από προτού τελειώσει ο πόλεμος με τον στρατό του Ζιλμόρου: της είχε ζητήσει να μην μπει στη Συμμαχία σε καμία περίπτωση – ήταν απάτη! Η Τριανδρία προσπαθούσε να ξεγελάσει όλους τους πολιτάρχες! Αλλά η Μαρκέλλα τον αγνόησε. Και τώρα ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος και οι υπόλοιποι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας, μη μπορώντας να δεχτούν αυτή την κίνησή της, εγκατέλειψαν τη Συρροή. Πήγαν στα Σταυροδρόμια, διαπληκτιζόμενοι αναμεταξύ τους για το τι θα έκαναν στο μέλλον. Οι τραπεζικές τους καταθέσεις είχαν πληγεί άσχημα ύστερα από τη συγκέντρωση, και την πανωλεθρία, του μισθοφορικού στρατού τους.

Μία ημέρα μετά από τη συμφωνία της Μαρκέλλα Ονέλκρι να μπει στη Συμμαχία, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής κάλεσε πάλι τον Βόρκεραμ-Βορ τηλεπικοινωνιακά για να μιλήσουν. Ο Βόρκεραμ αναρωτιόταν τι μπορεί να ήθελε αυτή τη φορά. Σίγουρα δεν είχαν άλλο κοινό εχθρό να αντιμετωπίσουν...

Ο Κάδμος τού είπε πως αυτός ο πόλεμος είχε παρατραβήξει. Έπρεπε να δοθεί τέλος. «Θα διατηρήσουμε τις συνοικίες που έχουμε απελευθε-

ρώσει,» δήλωσε, «και δεν θα επιτεθούμε σε άλλες, αν και η Αμυντική Συμμαχία συμφωνήσει να μη μας επιτεθεί.»

Ο Βόρκεραμ τού αποκρίθηκε πως θα το ανέφερε στο συμβούλιο της Συμμαχίας (η οποία τώρα, εκτός από την Πολιτάρχη της Συρροής, περιλάμβανε και την Πολιτάρχη της Διαπερατής, που είχε ενταχθεί λίγο πριν από την προηγούμενη τηλεπικοινωνιακή συνομιλία του Ανθοτέχνη με τον Βόρκεραμ-Βορ), αλλά δεν μπορούσε να του υποσχεθεί τίποτα.

«Είμαστε όλοι εξουθενωμένοι,» είπε ο Κάδμος, ενώ το πρόσωπό του φαινόταν μέσα από μια αρκετά μεγάλη οθόνη, «και οι κάτοικοι αυτών των συνοικιών πολύ ταλαιπωρημένοι. Δεν χρειάζονται άλλοι πόλεμοι, Βόρκεραμ-Βορ!»

«Ίσως να έχεις δίκιο, Ποιητή, αλλά θα έπρεπε να το είχες σκεφτεί αυτό προτού αρχίσεις να κατακτάς τη μια συνοικία μετά την άλλη.»

«Δεν το έκανα από πολεμοκαπηλία–»

«Δύσκολα θα σε πίστευε κανείς, κρίνοντας από τις δραστηριότητες των συμμάχων σου.»

«Ήμουν αναγκασμένος να χτυπήσω τις συνοικίες που χτύπησα. Αν δεν είχα κινηθεί εναντίον τους, θα είχαν αυτές κινηθεί ενάντια σ'εμένα – και δεν ήμουν πρόθυμος ν'αφήσω τους ανθρώπους μου να υποδουλωθούν ξανά από δόλιες πλουτοκρατίες!»

Δόλιες πλουτοκρατίες, γαμώ τα γένια του Κρόνου... σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Ο άνθρωπος είναι, αναμφίβολα, ποιητής!* «Δεν ξέρω ποιοι είναι οι προσωπικοί σου λόγοι για τις ενέργειές σου, και δεν μ'ενδιαφέρουν και τόσο. Η Αυτοκρατορία σου έχει προκαλέσει μεγάλο κακό–»

«Δεν ήταν καν πρόθεσή μου να γίνει 'Αυτοκρατορία', Βόρκεραμ-Βορ. Αυτό ήταν απλώς ένα... επακόλουθο. Τώρα, το μόνο που με απασχολεί είναι η ειρήνη. Δεν πρόκειται να κάνουμε επιθετικές ή επεκτατικές ενέργειες. Αλλά να ξέρετε πως, αν μας επιτεθείτε, θα αμυνθούμε: και μπορεί ακόμα και να εισβάλουμε στους δρόμους των εχθρών μας αν χρειαστεί.»

«Θα μιλήσω στο συμβούλιο της Συμμαχίας,» είπε ο Βόρκεραμ. «Θα τους μεταφέρω τα λόγια σου.»

Και το έκανε χωρίς καμία καθυστέρηση. Συγκεντρώθηκαν στο Πολιτικό Μέγαρο της Αμφίνομης και μίλησαν για το θέμα. Ορισμένοι συμ-

φώνησαν με τον Αλυσοδομένο Ποιητή, λέγοντας πως, όντως, ο πόλεμος όφειλε να πάψει πλέον· έκανε κακό σε όλους. Άλλοι πάλι διαφωνούσαν – έντονα: ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, η Αμάντα Πολύεργη. Είχαν χάσει τις συνοικίες τους – τη Β' Κατωρίγια και τη Φιλήκη – εξαιτίας του Αλυσοδομένου Ποιητή, και τις ήθελαν πίσω. Οι υπόλοιποι, όμως, απλά ήθελαν ο Ποιητής να μην έρθει στις δικές τους συνοικίες. Αυτό ήταν που, κυρίως, τους ενδιέφερε τώρα, ύστερα από τόσους πολέμους. Έτσι, το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας ήταν υπέρ της *προσωρινής* – όπως όλοι συμφώνησαν – ειρήνης.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, φυσικά, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος, και διαμαρτυρόταν. Το ίδιο και η Αμάντα Πολύεργη. Το ίδιο και η Φοριντέλα-Ράο, μόλις έμαθε για την απόφαση του συμβουλίου. Έφτασε στα όρια ν'αποκαλέσει τον Βόρκεραμ-Βορ προδότη που είχε συμφωνήσει να μεταφέρει την πρόταση του Αλυσοδομένου Ποιητή στη Συμμαχία. Η Άνμα επιχείρησε να τη γαληνέψει, μα δεν τα κατάφερε· δέχτηκε κι εκείνη βρισιές και κατηγορίες από τη φίλη της, σαν η Φοριντέλα να είχε ξεχάσει ότι η Θυγατέρα της Πόλης την είχε σώσει δύο φορές από βέβαιο θάνατο. Η Άνμα προσπάθησε να την καταλάβει. Είχε, άλλωστε, χάσει την πατρίδα της. Ήταν κατανοητή η αντίδρασή της, σωστά; Σωστά; Γαμώ την πουτάνα του Σκοτοδαίμονος! Η Άνμα, εδώ και τόσα χρόνια περιπλανώμενη στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας, δεν μπορούσε τελικά να την καταλάβει. Δεν μπορούσε, τουλάχιστον, να δικαιολογήσει μια τέτοια αντίδραση.

Καθώς το καλοκαίρι έφτανε στο τέλος του, καθώς έμπαινε ο μήνας Υπέρθερμος, η Άνμα πρότεινε στη Φοριντέλα-Ράο να φύγουν μαζί. Να πάνε κάπου μακριά από εδώ, να ξεκινήσουν μια καινούργια ζωή, πιο νότια, ή σε άλλο μέρος. Αλλά η Φοριντέλα αρνήθηκε. Θα έμενε, είπε, και θα έκανε το παν για να ηττηθεί ο Αλυσοδομένος Ποιητής. Η Άνμα κούνησε το κεφάλι, δυσανεστημένη με τη φίλη της· όμως της ευχήθηκε καλή τύχη. «Εγώ την κάνω,» της είπε. «Είμαι σίγουρη πως, άμα δε φύγω οικειοθελώς, η Πόλη σύντομα θα με κλοτσήσει για να φύγω. Οπότε... γεια σου, Φοριντέλα. Κι ελπίζω να ξανασυναντηθούμε.»

Η Φοριντέλα-Ράο διαφώνησε μαζί της για λίγο, λέγοντας πως τη χρειαζόνταν, πως δεν μπορούσε να τους εγκαταλείψει έτσι: ήταν η τελευταία Θυγατέρα της Πόλης που είχε μείνει κοντά στον Βόρκεραμ-

Βορ! Αλλά σύντομα η οργή κόπασε. Έσφιξαν χέρια και αγκαλιάστηκαν, και η Φοριντέλα την ευχαρίστησε ξανά για το Απολλώνιο ξίφος, για τη φιλία της, και για το γεγονός ότι δύο φορές τής είχε σώσει τη ζωή.

Υστερα, παίρνοντας ένα παρατημένο (εξαιτίας του πολέμου) όχημα, η Άνμα έφυγε από τις συνοικίες της Αμυντικής Συμμαχίας, οδηγώντας νότια, νότια, νότια... και δυτικά.

Οι αντιδράσεις των συμμάχων του Κάδμου Ανθοτέχνη δεν ήταν πολύ καλύτερες από τις αντιδράσεις των συμμάχων του Βόρκεραμ-Βορ, όταν ο Ποιητής τούς είπε τι είχε προτείνει στους εχθρούς τους.

«Αμφιβάλλω ότι θα σεβαστούν την πρότασή σου,» δήλωσε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Νομίζεις ότι μπορούμε τώρα να τους επιτεθούμε;»

«Σίγουρα όχι. Αλλά στο μέλλον, όταν θα έχουμε αναπληρώσει τις δυνάμεις μας....» Άφησε τα λόγια του εσκεμμένα ανολοκλήρωτα.

Κι ένας συμμορίτης βρήκε την ευκαιρία και είπε: «Γιατί να μην τους επιτεθούμε αμέσως μόλις μπορούμε;»

«Διότι ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει,» τόνισε ο Κάδμος. «Δεν ήταν ποτέ ο σκοπός μου να επεκτείνω επ'άπειρον μια αυτοκρατορία–»

«Γιατί, όμως, να μη γίνει άμα μπορούμε;» ρώτησε μια άλλη συμμορίτισσα.

Ο Κάδμος σκέφτηκε, απογοητευμένος: *Δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβουν...*

Ένας άλλος όμως είπε: «Ο Ποιητής μιλά σωστά. Δεν έχουμε κανέναν από πάνω μας τώρα. Είμαστ' ελεύθεροι! Τελείωσε. Έχουμε αρκετά για να ζήσουμε – και να ζήσουμε καλά. Γιατί να σκοτωνόμαστε και να σκοτώνουμε κι άλλους;»

Όχι όλοι, τουλάχιστον... σκέφτηκε ο Κάδμος. *Κάποιοι καταλαβαίνουν. Ευτυχώς.*

«Για να τους κάνουμε κι αυτούς ελεύθερους!» είπε η συμμορίτισσα. Και διαπληκτισμός ξεκίνησε γύρω απ'το τραπέζι, ανάμεσα σε συμμορίτες και μισθοφόρους, ενώ ο Κάδμος και ο Βάρνελ-Αλντ έμειναν σιωπηλοί, μη βλέποντας κανένα νόημα στη συζήτηση.

Ο Βάρνελ είχε βρει την Ασημίνα'νιρ όταν ο στρατός του Ζιλμόρου διαλύθηκε. Οι Σκοταδιστές την είχαν παραδώσει για να γλιτώσουν τις ζωές τους, αλλά εκείνος πάλι τους σκότωσε, γιατί αμέσως είδε ότι την είχαν κακομεταχειριστεί άσχημα. Και ακόμα η Ασημίνα δεν είχε συνέλθει από την ταλαιπωρία της ανάμεσά τους. Πολλές φορές ο Βάρνελ ευχόταν ο Ζιλμόρος να εξακολουθούσε να ζει (όπως κάποιοι διεφθαρμένοι λεχρίτες ήλπιζαν) ώστε να μπορέσει να τον σκοτώσει ο ίδιος – αργά.

Όλα αυτά τον είχαν κουράσει, και τώρα οι φωνές των συμμοριτών και των μισθοφόρων γύρω απ'το τραπέζι τού θύμιζαν γαβγίσματα και νιαουρίσματα από σκυλιά και γατιά των δρόμων που δεν είχαν μάθει ποτέ να μιλάνε. Νιώθοντας αποστροφή για όλους τους, σηκώθηκε από την καρέκλα του και έφυγε.

Ο Κάδμος κάθισε μέχρι το τέλος του συμβουλίου, απλά και μόνο επειδή ήταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Αλλά δεν αισθανόταν ότι πλέον είχε καμιά θέση ανάμεσά τους. *Η Καρζένθα είναι νεκρή... Η Β' Ανωρίγια είναι ελεύθερη από την πλουτοκρατία, και ο Ερκάνης είναι Πολιτάρχης της – ένας καλός Πολιτάρχης, επιτέλους... Τι κάνω εγώ εδώ, στη Β' Κατωρίγια; Δεν είμαι Αυτοκράτορας. Δεν το ήθελα ποτέ αυτό. Ποιητής είμαι, μα τον Κρόνο! Ποιητής...*

Ένας ποιητής αλυσοδεμένος στον θρόνο μιας αυτοκρατορίας...

Ο Κάδμος γέλασε εσωτερικά με την ειρωνεία τούτης της ακούσιας σκέψης.

(Και το ποιητικό δαιμόνιο μουρμούριζε μες στο μυαλό του: *Όταν πια το βλέπεις καθαρά, τότε την πραγματική την όψη του σου δείχνει, κι είν' ο καθρέφτης ο μοχθηρός που το πρόσωπο διαστρεβλώνει: και μοναχά ελευθερία ζητάς – ελευθερία!*)

/61\

Ένας μυστηριώδης επισκέπτης έρχεται στον καταυλισμό των Νομάδων ζητώντας φιλοξενία, ξαφνιάζοντας και ανησυχώντας πολλούς όταν τελικά βλέπουν το πρόσωπό του· η Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών γνωρίζει ταραχές και ανακατατάξεις, ενώ ένας μισθοφόρος νοσταλγεί την πατρίδα του, προτού κάνει μια μεγάλη κουβέντα μ'έναν παλιό φίλο σ'ένα ψηλό διαμέρισμα· η Εύνοια ερωτεύεται και, μετά, νιώθει το βίαιο άγγιγμα της Πόλης: οι Νομάδες των Δρόμων ταξιδεύουν σε καινούργιους δρόμους...

Το καλοκαίρι είχε περάσει, το φθινόπωρο είχε μόλις μπει, και οι Νομάδες των Δρόμων βρίσκονταν ακόμα στις συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου. Ο πόλεμος είχε πάψει και δεν χρειαζόταν πλέον να βοηθάνε τραυματίες και κατατρεγμένους· ο αριθμός τους, όμως, είχε αυξηθεί από τους ανθρώπους που είχαν βοηθήσει εκείνη την περίοδο, καθώς πολλοί από αυτούς, έχοντας γνωρίσει τους Νομάδες, δεν ήθελαν να τους εγκαταλείψουν. Ο τρόπος ζωής τους, η ατέρμονη περιπλάνηση, τους είχε σαγηνέψει. Ή ίσως απλά να έφταιγε η παρουσία της Ευνοίας. Όπως και νάχε, δεν ήθελαν να φύγουν, και η Κυρά των Δρόμων έλεγε πως όλοι ήταν ευπρόσδεκτοι – εκτός από τους δημοσιογράφους.

Οι Νομάδες βάδιζαν τώρα μέσα στην Επιγεγραμμένη, μια από τις συνοικίες της Αυτοκρατορίας, γιατί ήταν ειρηνικοί, όπως πάντα, και δεν είχαν αντιπαλότητα με τους ανθρώπους του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Όταν, κατά την πολεμική περίοδο, βοηθούσαν, βοηθούσαν τους πάντες· δεν έκαναν διακρίσεις.

Οι δρόμοι γύρω τους δεν ήταν καλύτεροι απ'ό,τι παλιότερα στην Επιγεγραμμένη· το γεγονός ότι το ιερατείο του Κρόνου είχε διωχτεί από εδώ και οι βιομήχανοι είχαν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα εργοστάσιά τους δεν φαινόταν να είχε αλλάξει πολλά πράγματα. Ίσως να έφταιγε που οι ιερείς του Κρόνου είχαν πρόσφατα επιστρέψει στην Επιγεγραμμένη, κατόπιν πρόσκλησης του ίδιου του Αλυσοδεμένου

Ποιητή· ή ίσως να έφταιγε που, από νωρίς, καινούργιοι βιομήχανοι είχαν επανδρώσει τα εγκαταλειμμένα εργοστάσια των παλιών βιομηχάνων, σταλμένοι από τον Φιλώνυμο Ρέσκεληχ, τον νέο Πολιτάρχη της Φιλήκης. Από την άλλη, όμως, μπορεί όλ' αυτά να μην είχαν καμιά σχέση με την άσχημη κατάσταση εδώ. Μπορεί η Επιγεγραμμένη να ήταν, όντως, ένας «τόπος δοκιμασίας» επειδή έτσι ο Κρόνος το ήθελε. Η Εύνοια, παρότι έβλεπε και άκουγε τα σημάδια της Πόλης, δεν μπορούσε να κάνει κάποια καλύτερη υπόθεση. Και η Τζουλιάνα, η ιέρεια του Κρόνου, έμοιαζε βέβαιη (απ'ό,τι έλεγε) πως ο Υπερχρόνιος Άρχοντας τα κανόνιζε όλα να είναι όπως είναι.

Η Ολντράθα είχε εγκαταλείψει τους Νομάδες εδώ και κάποιο καιρό· δεν ήταν πλέον μαζί τους. Ο πόλεμος είχε τελειώσει και δεν υπήρχαν τραυματίες για να βοηθά. Αλλά δεν ήταν αυτό που, κυρίως, την είχε διώξει. Ήταν το σημάδι στο πόδι της. Είχε αρχίσει να την πονά. Έτσι, χαιρετώντας την Εύνοια και τη Νορέλτα-Βορ, είχε φύγει, και κανείς τους δεν ήξερε τώρα πού μπορεί να βρισκόταν. Ίσως στην άλλη άκρη της Ρελκάμνια...

Η Νορέλτα εξακολουθούσε, όμως, να είναι μαζί με τους Νομάδες των Δρόμων. Αν και σκεφτόταν σύντομα να τους εγκαταλείψει. Είχε αρχίσει να βαριέται λιγάκι, παρότι τα ερωτικά παιχνίδια με αρκετούς από αυτούς είχαν πλάκα ομολογουμένως. Η Νορέλτα δεν αισθανόταν πως η ζωή αυτού του είδους της αργόσυρτης περιπλάνησης ήταν για εκείνη, όπως ούτε η ζωή της πολεμίστριας ήταν για εκείνη. Ακόμα θυμόταν, ορισμένες φορές, τις μέρες της με τον Βόρκεραμ-Βορ κι αναρωτιόταν τι την είχε πιάσει και είχε μείνει κοντά του τόσο καιρό. *Η Πόλη όλο σε παράξενους και μυστηριώδεις δρόμους μάς οδηγεί...*

Οι Νομάδες βρίσκονταν επί του παρόντος καταυλισμένοι γύρω από τον Επιγεγραμμένο Τοίχο και, μες στο απόγευμα, είχαν κάποιες επαφές με τους ντόπιους – φιλικές αλλά και εμπορικές ή οικονομικές. Ο Θόρινταλ κάπνιζε ένα στριψυτό τσιγάρο, και ο Σκοτ, ο παλιός του φίλος που είχε έρθει με τους Νομάδες στην Αμφίνομη, στεκόταν δίπλα του και κάπνιζε κι αυτός. Ήταν κοντά στις παρυφές του καταυλισμού κι έβλεπαν τη Λάρνια να κάνει νούμερα καβάλα στον Νίσκαν, ενώ ένα μικρό πλήθος είχε συγκεντρωθεί αντίκρυ της, χειροκροτώντας, φωνάζοντας, σφυρίζοντας. Η Αμάντα, κάνοντας καλαίσθητα ακροβατικά,

κρατούσε έναν μεγάλο κρίκο ανάμεσα στα χέρια της, υψώνοντάς τον κι αφήνοντας τον πελώριο γάτο να περνά από μέσα του καθώς πηδούσε με την καρβιλάρισσά του σκυμμένη πάνω στη ράχη του.

Από τα ηχεία του τετράκυκλου οχήματος με τις ψηλές ρόδες, από το *Δρομοράδιο*, ακουγόταν *Ο Ερχομός των Νυχτερινών Αρχόντων* – Μεταμεσονύκτιες Διαδρομές.

Ο Θόρινταλ κι ο Σκοτ είδαν έναν άνθρωπο να περνά δίπλα από το πλήθος που παρακολουθούσε τη Λάρνια, τον Νίσκαν, και την Αμάντα και να πλησιάζει τον καταυλισμό, βαδίζοντας με καταφανή πρόθεση να μπει μέσα του. Φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι. Δύο Πνεύματα των Δρόμων στάθηκαν στο διάβα του, χωρίς να κρατούν όπλα – αν και, όπως ο Θόρινταλ ήξερε, όπλα κρύβονταν μες στα ρούχα τους. Ο ξένος τούς μίλησε, αλλά η φωνή του δεν έφτανε στ'αφτιά του σαμάνου.

«Τι είν' αυτός;» είπε ο Σκοτ. «Κάνας δημοσιογράφος;»

«Δε νομίζω ναρχόταν έτσι, αν ήταν,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ· και, ρίχνοντας το τσιγάρο του κάτω, πλησίασε κι εκείνος τον άγνωστο.

Ο Σκοτ τον ακολούθησε (χωρίς να πετάξει το δικό του τσιγάρο).

Ο ξένος, συνεχίζοντας να έχει την όψη του κρυμμένη στη σκιά της κουκούλας του, ζητούσε να δει την Κυρά των Δρόμων. Ισχυριζόταν πως δεν τον περίμενε μα σίγουρα θα τον αναγνώριζε. Αλλά δεν δεχόταν να πει στους φρουρούς ποιος ήταν. Και τα Πνεύματα των Δρόμων δίσταζαν να τον αφήσουν να περάσει· είχαν γίνει πολλά άσχημα επεισόδια τελευταία, μες στους πολέμους.

Ο Θόρινταλ είπε: «Αφήστε τον. Θα τον συνοδέψουμε ως την Εύνοια. Αν έχει κακό στο μυαλό του, δεν θα προλάβει να κάνει τίποτα–»

«Δεν έχω κακό στο μυαλό μου,» τους διαβεβαίωσε ο άγνωστος, και ο Θόρινταλ νόμιζε πως η φωνή του του θύμιζε κάτι. Τι; Ποιον;

«Επιπλέον,» συνέχισε ο σαμάνος, μιλώντας στα Πνεύματα, «αν είναι ύποπτος, η Εύνοια αμέσως θα το καταλάβει.»

Συνόδεψαν, έτσι, τον ξένο προς τη σκηνή της, περνώντας ανάμεσα από άλλες σκηνές του καταυλισμού.

Η Κυρά των Δρόμων καθόταν απέξω, παίζοντας χαρτιά με τη Σορέτα και τη Μαρθάλα επάνω σ'ένα χαμηλό ξύλινο τραπεζάκι. Το βλέμμα της αμέσως στράφηκε στον κουκουλωμένο επισκέπτη διακρίνοντας έντο-

να πολεοσημάδια: Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένα πολύ γνωστό και πολύ σημαντικό πρόσωπο. Ένα πρόσωπο που είχε φέρει αλλαγές μεγάλες στην Πόλη.

Η Εύνοια ορθώθηκε. «Ποιος είσαι;»

«Σε ζητά, Εύνοια,» είπε το ένα από τα δύο Πνεύματα των Δρόμων που τον συνόδευαν.

«Δεν ήθελε να πει τ'όνομά του,» είπε το άλλο Πνεύμα.

Ο Θόρινταλ έμεινε σιωπηλός· το ίδιο κι ο Σκοτ.

«Εσύ είσαι, λοιπόν, η Κυρά των Δρόμων... Η Εύνοια...» άρθρωσε ο άγνωστος, κάτω απ'την κουκούλα του.

«Θα μας δείξεις το πρόσωπό σου;» ρώτησε εκείνη, παρατηρώντας τον, βέβαιη ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε. *Η φωνή του... Είναι γνωστή... Είναι η φωνή του-*

«Ασφαλώς.» Ο άγνωστος κατέβασε την κουκούλα του – και δεν ήταν άγνωστος, τελικά.

Οι πάντες – εκτός από την Εύνοια – τον ατένισαν ξαφνιασμένοι. «Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» άρθρωσε το ένα απ'τα δύο Πνεύματα που τον είχαν συνοδέψει. «Αυτός δεν είν' ο...;» ψέλλισε ο Σκοτ. Η Μαρθάλα αναφώνησε, άναρθρα. Η Σορέτα χαμογέλασε.

«Τι ζητά στον καταυλισμό μας ο Αλυσοδεμένος Ποιητής;» ρώτησε η Εύνοια.

«Φιλοξενία,» αποκρίθηκε ο Κάδμος Ανθοτέχνης, στωικά.

«Οι πάντες που έρχονται φιλικά είναι ευπρόσδεκτοι,» δήλωσε η Εύνοια. «Αλλά η παρουσία σου εδώ δεν μπορεί παρά να μου προκαλεί ανησυχία.» Αν και δεν διέκρινε κανένα πολεοσημάδι κινδύνου τώρα. Αυτό, ωστόσο, δεν σήμαινε και ότι δεν υπήρχε κίνδυνος ίσως· απλά ότι δεν ήταν άμεσος. «Τι εννοείς ότι ζητάς φιλοξενία; Να μείνεις γι'απόψε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Να μείνω μόνιμα. Ήρθα για να μπω στους Νομάδες των Δρόμων.»

«Δεν είναι δυνατόν...» μουρμούρισε η Μαρθάλα. «Είν' απάτη!»

«Μπορεί και να μην είναι,» είπε η Σορέτα.

«Γιατί;» τον ρώτησε ο Θόρινταλ. «Γιατί;»

Ο Κάδμος τον κοίταξε προς στιγμή. Ύστερα έστρεψε το βλέμμα του πάλι στην Εύνοια, κι απάντησε σ'εκείνη: «Έχω κουραστεί πλέον. Ο ρό-

λος μου τελειώσε. Δεν είμαι ο Αυτοκράτορας που θα ήθελαν. Τα πράγματα έχουν... παρεκτραπεί αρκετά. Μια περιπλανώμενη ζωή με τους Νομάδες των Δρόμων νομίζω πως μου ταιριάζει περισσότερο... αν με δέχεστε.»

Η Εύνοια αποκρίθηκε: «Οι Νομάδες μού είπαν ότι, κάποτε, τους φέρθηκαν δίκαια στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.»

«Όσο πιο δίκαια μπορούσα,» είπε ο Κάδμος. «Οι καιροί ήταν δύσκολοι. Βρισκόμασταν σε πόλεμο.»

«Τους έδωσες εφόδια, τρόφιμα, ακόμα και μερικά όπλα και χρήματα, προτού φύγουν για τη Μεγαλοδιάβατη.»

Ο Κάδμος έγνεψε καταφατικά.

«Σ'ευχαριστώ γι'αυτό. Οι Νομάδες, γενικά, έχουν καλές εντυπώσεις από εσένα.»

«Δεν είχα ποτέ τίποτα εναντίον τους, και ανέκαθεν ήθελα να τους συναντήσω. Ήταν ένας ζωντανός μύθος για εμένα.»

«Και ζητάς τώρα να γίνεις μέρος του μύθου...»

«Αν με δέχεστε, θα μείνω. Αν όχι, θα πρέπει να αναζητήσω άλλο τόπο διαμονής.»

«Δε θα επιστρέψεις στην... κανονική σου θέση;»

«Δεν έχω 'κανονική θέση' πια. Η Καρζένθα είναι νεκρή· ο Ερκάνης είναι Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας· οι κάτοικοι της Β' Ανωρίγιας είναι ελεύθεροι από την πλουτοκρατία· πολλοί άλλοι άνθρωποι είναι επίσης ελεύθεροι: Ο ρόλος μου έχει τελειώσει. Δεν είμαι ο Αυτοκράτορας που κάποιοι ζητάνε. Είμαι ποιητής.»

Η Εύνοια είπε: «Κατά τη γνώμη μου, μπορείς να μείνεις μαζί μας για όσο θέλεις.» Ωστόσο, είχε μια παράξενη αίσθηση καθώς το έλεγε αυτό. Είχε την αίσθηση πως ένας νέος κύκλος άρχιζε εδώ – για τους Νομάδες, ίσως, ή ίσως και για εκείνη προσωπικά – αλλά και ένας παλιός κύκλος έκλεινε. «Όμως θα πρέπει να μιλήσουμε και με άλλους.»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο Κάδμος.

Και σύντομα ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά στη σκηνή, εκτός από τους ήδη παρόντες, ο Κοντός Φριτς, η Ηχώ, ο Ρίμναλ, ο Εύθυμος, ο Σκέλεθρος, η Τζουλιάννα, ο Ρήγας, και η Νορέλτα-Βορ, ενώ το *Δρομοράδιο* τώρα έπαιζε *Διαλαλούν οι Φωνές της Πόλης* – Ακάθιστοι Κράχτες.

«Τι θέλει αυτός εδώ;» μούγκρισε ο Ρίμναλ βλέποντας τον Κάδμο.

«Εξοχότατε...» είπε ο Κοντός Φριτς, αντικρίζοντας τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. «Τι σας φέρνει-;»

«Όχι 'Εξοχότατε', Φριτς.» τον διέκοψε εκείνος. «Δεν είμαι πολιτάρχης πλέον. Ούτε Αυτοκράτορας. Είμαι ένας ποιητής μόνο, ο οποίος ζητά να περιπλανηθεί μαζί σας.»

Ο Φριτς κοίταξε την Εύνοια με γουρλωμένα μάτια.

Η Κυρά των Δρόμων κατένευσε.

«Κάποιος μάς δουλεύει...» είπε η Ηχώ.

«Τι απάτη παίζεται εδώ, Ποιητή;» ρώτησε ο Ρίμναλ. «Θες να μας πεις; Δεν έχουμε πειράξει κανέναν! Ποιος σ' έστειλε σ' εμάς; Η Κορίνα;»

«Την Κορίνα έχω να τη δω πολλούς μήνες,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, νηφάλια. «Έχει εξαφανιστεί. Το ίδιο και η Τζέσικα, τελευταία – αν θέλετε να ξέρετε. Δεν ήρθα εδώ παρά μόνο επειδή ζητώ να περιπλανηθώ μαζί σας.»

»Απαιτούν από εμένα να είμαι κάτι που δεν μπορώ να είμαι – Αυτοκράτορας,» είπε προς όλους. «Αλλά δεν είναι αυτός ο ρόλος μου. Σκοπός μου ήταν μόνο να ελευθερώσω τους κατοίκους της Β' Ανωρίγιας από τα δεσμά της πλουτοκρατίας, και μετά να προστατέψω όσους με είχαν εμπιστευτεί. Δεν μπορούσα παρά να πολεμήσω για να το κατορθώσω αυτό. Όμως τώρα... δεν υπάρχει λόγος για άλλους πολέμους. Οι πόλεμοι έχουν κλέψει πολλά από όλους μας. Ακόμα κι από εμένα. Μου έκλεψαν τη γυναίκα που αγαπούσα, και τώρα προσπαθούν να μου κλέψουν την ελευθερία μου. Όταν ξεκίνησα να λέγομαι Αλυσοδεμένος Ποιητής ήμουν ο ποιητής που ήταν αλυσοδεμένος και μετά έσπασε τις αλυσίδες του.» Ύψωσε τα χέρια του, όπου εξακολουθούσαν να κρέμονται οι κρίκοι των κομμένων χειροπεδών. «Αλλά τώρα είχα καταλήξει αλυσοδεμένος στον θρόνο μιας αυτοκρατορίας. Δεν θα μείνω άλλο αλυσοδεμένος. Θα περιπλανηθώ μαζί σας, αν με δέχεστε.»

Για μερικές στιγμές, όλοι τους ήταν σιωπηλοί. Ύστερα ο Κοντός Φριτς είπε: «Κοίτα... όταν ήμασταν εκεί, στην Α' Ανωρίγια, μας φέρθηκαν εντάξει, γενικά. Και, παρότι πολλοί είχαν διάφορα εναντίον σου, εμείς ποτέ δεν είχαμε τίποτα εναντίον σου.»

«Φυσικά και όχι,» είπε η Σορέτα. «Μπορείς να μείνεις μαζί μας, Κάδμε.»

«Για σταθείτε λίγο, ρε!» παρενέβη ο Ρίμναλ. «Ξέρετε τι προβλήματα ίσως να προκαλέσει αυτό; Ο Βόρκεραμ-Βορ μπορεί να μας επιτεθεί! Και τόσοι άλλοι επίσης. Ή μπορεί να στέλνουν δολοφόνους εδώ για να τον καθαρίσουν.»

«Δεν είν' ανάγκη να το ανακοινώσουμε δημοσίως ότι έχουμε μαζί μας τον-» άρχισε η Σορέτα.

«Αυτά τα πράγματα, όμως, μαθεύονται τελικά.»

«Οι Νομάδες των Δρόμων περιπλανιούνται σ' όλη την Ατέρμονη Πολιτεία, έτσι δεν είναι;» είπε ο Κάδμος. «Δεν θα μέινετε για πάντα εδώ, στις συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου...»

Η Εύνοια ένευσε. «Πράγματι.»

«Συγνώμη,» της είπε ο Ρίμναλ, «εσύ συμφωνείς με το να τον έχουμε μαζί μας;»

«Οι πάντες είναι ευπρόσδεκτοι, Ρίμναλ, όταν έρχονται φιλικά.»

«Μα... είναι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής!»

«Και λοιπόν;»

«Για όνομα του Κρόνου! Τι μπορεί να θέλει μαζί μας; Κόλπο της Κορίνας είναι!»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω.»

Ο Ρίμναλ στράφηκε στη Νορέλτα-Βορ.

«Ούτε εγώ το νομίζω,» είπε εκείνη.

«Έχετε τρελαθεί...»

Ο Θόρινταλ ρώτησε: «Και όταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν είναι πια Αυτοκράτορας στις Ελεύθερες Συνοικίες, ποιος θα είναι;» ξαφνιάζοντάς τους όλους.

Εκτός από τον Κάδμο, ο οποίος αποκρίθηκε: «Κάποιος θα βρεθεί, είμαι σίγουρος.»

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε εξαφανιστεί! Κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν. Κανείς δεν μπορούσε να τον εντοπίσει. Ορισμένοι υπέθεταν ότι ίσως να τον είχαν δολοφονήσει· αλλά, αν ήταν έτσι, πού ήταν το πτώμα του; Ούτε καν οι Μικροί Γίγαντες δεν ήξεραν πού είχε πάει ο Κάδμος Ανθοτέχνης· είχε φύγει από το διαμέρισμά του και τους είχε ζητήσει να μην τον ακολουθήσουν.

Του Βάρνελ-Αλντ δεν του άρεσε αυτή η ιστορία. Καταλάβαινε ότι θα προκαλούνταν αναταραχές στο εσωτερικό της Αυτοκρατορίας. Ο Κάδμος δεν ήταν κάποιος που μπορούσε, έτσι απλά, να χαθεί. Ήταν καταστροφή αυτό που είχε συμβεί! Πολιτική καταστροφή.

Και είχε δίκιο. Διάφοροι συμμορίτες και πολιτικοί προσπάθησαν να αντικαταστήσουν τον Κάδμο, προσπάθησαν να πάρουν τον έλεγχο της Αυτοκρατορίας των Ελεύθερων Συνοικιών. Και εκείνο το φθινόπωρο ήταν πολύ ταραγμένο. Γιατί, φυσικά, κανείς δεν δεχόταν κανέναν για να διοικήσει, για να πάρει τη θέση του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Ο Ποιητής ήταν ο κρίκος που τους συνέδεε άπαντες· ποιος άλλος μπορούσε να είναι σαν αυτόν; Κανείς δεν έμοιαζε κατάλληλος, και όλοι φαίνονταν ύποπτοι σε όλους.

Ευτυχώς, σκεφτόταν ο Βάρνελ-Αλντ, που οι δυνάμεις της Αμυντικής Συμμαχίας ήταν καταπονημένες· αλλιώς αναμφίβολα θα έβρισκαν τώρα την ευκαιρία για να τους επιτεθούν!

Στο τέλος, αποφάσισε ότι έπρεπε εκείνος οπωσδήποτε να πάρει τον έλεγχο εδώ. Δεν γινόταν διαφορετικά. Δεν υπήρχε κάποιος καλύτερος. Και μέχρι στιγμής δεν είχε κάνει τίποτα απλά και μόνο επειδή προετοιμαζόταν. Όταν έπαιρνε την εξουσία της Αυτοκρατορίας δεν ήθελε κανείς να μπορεί να του αντισταθεί. Είχε, επομένως, για κάποιο καιρό μείνει στα παρασκήνια σχετικά, παρατηρώντας, βλέποντας πώς εξελίσσονταν τα πράγματα. Και, όταν έκρινε πως είχε έρθει η σωστή στιγμή, έδρασε. Έχοντας κάνει συμφωνίες με συμμορίτες, πολιτικούς, μισθοφόρους, και ευγενείς, ανακήρυξε τον εαυτό του Αυτοκράτορα των Ελεύθερων Συνοικιών, και σκότωσε όσους επιχειρήσαν να του αντιταχθούν.

Καταλάβαινε πως ήταν τυχερός που ο Ζιλμόρος δεν ζούσε ακόμα. Γιατί, αν ζούσε, ο Βάρνελ θα είχε έναν τρομερό αντίπαλο να αντιμετωπίσει, δίχως αμφιβολία. Οι άλλοι αρχισυμμορίτες δεν είχαν ούτε κατά διάνοια την επιρροή του αρχηγού των Σκοταδιστών, και δεν υπήρχε εμπιστοσύνη αναμεταξύ τους.

Όταν η εξουσία του καινούργιου Αυτοκράτορα εδραιώθηκε στις Ελεύθερες Συνοικίες, κανείς πλέον δεν μπορούσε να την αμφισβητήσει. Και ο Βάρνελ-Αλντ έκανε πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας την Α' Ανωρίγια Συνοικία.

Όταν ο Βόρκεραμ-Βορ άκουσε πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε εξαφανιστεί και διάφοροι αντιμάχονταν για τη θέση του μέσα στην Αυτοκρατορία, παραξενεύτηκε πολύ. Δεν του έμοιαζε με αληθινό. Τι σήμαινε ότι ο Ανθοτέχνης είχε εξαφανιστεί, μα τον Κρόνο; Κανένας δεν έλεγε πως ήταν νεκρός, αλλά επίσης κανένας δεν ήξερε πού βρισκόταν. Τι είχε συμβεί; Τον είχαν απαγάγει; Δεν του φαινόταν και πολύ πιθανό. Είχε ο ίδιος αποφασίσει να κρυφτεί, για κάποιο λόγο; Ή, μήπως, τον είχαν σκοτώσει σε μέρος όπου κανείς δεν μπορούσε να βρει το πτώμα του; Έφταιγε η Κορίνα, ίσως;

Ο Βόρκεραμ δεν είχε τη δυνατότητα να δώσει απάντηση σε τίποτα από αυτά. Και ακόμα κι ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν απορημένος. Και δεν είχαν πια ούτε μία Θυγατέρα της Πόλης κοντά τους για να τη ρωτήσουν· μέχρι και η Άνμα (που, όπως η ίδια έλεγε, της άρεσαν τα όπλα – της... μιλούσαν) είχε φύγει, ύστερα από βιαστικούς χαιρετισμούς, ισχυριζόμενη πως δεν μπορούσε άλλο να μείνει εδώ.

Ο Βόρκεραμ σκεφτόταν ότι ίσως τώρα να ήταν μια καλή ευκαιρία για να επιτεθούν στην Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών: τώρα, που οι διάδοχοι του Ποιητή αντιμάχονταν. Αλλά, από την άλλη, η Συμμαχία ήταν πολύ κουρασμένη από τους πρόσφατους πολέμους. Ήταν συνετό να ξεκινήσει έναν ακόμα; Επιπλέον, αν επιτίθονταν στην Αυτοκρατορία, πιθανώς οι επίδοξοι διάδοχοι να ενώνονταν για να τους αντιμετωπίσουν. Καλύτερα, λοιπόν, να τους άφηναν να σκοτωθούν αναμεταξύ τους, με την ησυχία τους.

Ο Πανιστόριος συμφωνούσε. Ο Όρπεκαλ-Λάντι διαφωνούσε, και διαμαρτυρόταν που δεν δέχονταν την άποψή του για άμεση επίθεση. Όμως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για ν'αλλάξει τα πράγματα, διότι όλα τα υπόλοιπα μέλη της Αμυντικής Συμμαχίας είχαν την ίδια γνώμη με τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Πανιστόριο: κανείς τους δεν ήθελε πόλεμο. Ακόμα και η Αμάντα Πολύεργη ήταν σκεπτική.

Έτσι, καθώς το φθινόπωρο έφτανε στο τέλος του, η Αμυντική Συμμαχία δεν έκανε καμιά επιθετική κίνηση κατά της Αυτοκρατορίας των Ελεύθερων Συνοικιών, και έμαθαν πως τώρα ο Βάρνελ-Αλντ είχε πάρει εκεί την εξουσία. Αυτός ήταν ο νέος Αυτοκράτορας.

Ο Βόρκεραμ δεν ήξερε αν τούτο ήταν καλό ή κακό αποτέλεσμα. Σίγουρα, ο Βάρνελ-Αλντ ήταν προτιμότερος από κάποιον τυχαίο αρχισυμμορίτη, ή και πολιτικό ή άγνωστο αριστοκράτη. Τουλάχιστον, η Συμμαχία θα γνώριζε ακριβώς με ποιον είχε να κάνει. Από την άλλη, όμως, ήταν αποδεδειγμένα εξουσιομανής και επικίνδυνος εχθρός· και ο Βόρκεραμ αναρωτιόταν αν θα σεβόταν τη συμφωνία του Ανθοτέχνη για ειρήνη.

Επιπλέον, *τι είχε συμβεί στον Αλυσσοδεμένο Ποιητή*, μα τον Κρόνο; Πώς ήταν δυνατόν να είχε εξαφανιστεί έτσι και να παρέμενε εξαφανισμένος; Μονάχα μία εξήγηση φαινόταν λογική: Ήταν νεκρός.

Αλλά του Βόρκεραμ-Βορ τού έμοιαζε παράξενο αυτό. *Νεκρός*;... Ύστερα από τόσους πολέμους; Τόσες προσπάθειες δολοφονίας εναντίον του; Μέχρι και η ίδια η Νύφη του Χάροντα είχε επιχειρήσει να τον σκοτώσει και είχε αποτύχει! Τι άλλο μπορεί να σε σκοτώσει, μετά από κάτι τέτοιο;

Η αλλαγή εξουσίας στην Αυτοκρατορία, πάντως, δεν έφερε πόλεμο. Όχι αμέσως, τουλάχιστον. Ο χειμώνας μπήκε – ένας χρόνος είχε πλέον περάσει από τότε που ο Βόρκεραμ και οι Εκλεκτοί του είχαν έρθει στις συνοικίες του Ριγοπόταμου – και τα πράγματα ήταν σχετικά ήσυχα πέρα από μερικές αψιμαχίες: επιδρομές συμμοριτών και ληστών, βασιικά.

Η Αμυντική Συμμαχία δεν είχε επεκταθεί περισσότερο. Οι συνοικίες που βρίσκονταν πιο νότια δεν είχαν δεχτεί να ενταχθούν σ' αυτήν· δεν αισθάνονταν απειλημένες. Ούτε – παραδόξως, ίσως – η Περίπλοκη, ανατολικά της Ακμής. Μπορεί να φοβόταν πως, αν έμπαινε στη Συμμαχία, αυτό θα έστρεφε το μίσος της Αυτοκρατορίας εναντίον της, υπέθετε ο Βόρκεραμ, ενώ αν έμενε ήσυχη τίποτα κακό δεν θα της συνέβαινε.

Όπως και νάχε, δεν έμοιαζε πια να είναι καιρός για μισθοφόρους σε τούτους τους δρόμους. Και ο Βόρκεραμ-Βορ είχε αρχίσει να επιθυμεί την πατρίδα του, την Ανακτορική Συνοικία. Το ίδιο και οι Εκλεκτοί (εκτός από τους καινούργιους, που είχαν μπει στη μισθοφορική ομάδα εδώ και δεν κατάγονταν από τα νότια). Έτσι, στα μέσα του χειμώνα, το αποφάσισε: Θα επέστρεφαν.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι θύμωσε. Του είπε ότι δεν έπρεπε να τους εγκαταλείψει τώρα. Έπρεπε να σχεδιάζουν πόλεμο, για να ξαναπάρουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Αλλά ο Βόρκεραμ αποκρίθηκε: «Δεν είμαστε έτοιμοι για πόλεμο ακόμα. Κάντε, όμως, τις προετοιμασίες και-»

«Μα δεν δέχονται, Βόρκεραμ! Τα άλλα μέλη της Συμμαχίας δεν δείχνουν ενδιαφέρον να πάρουμε πίσω τις συνοικίες που έχουν χαθεί. Μόνο για τον εαυτό τους τους ενδιαφέρει!»

«Τους κατηγορείς που φοβούνται να μπλέξουν σε περισσότερους πολέμους από τόσο νωρίς;»

«Θέλω τη Β' Κατωρίγια, Βόρκεραμ. Θα με βοηθήσεις, ή όχι;»

«Δε μπορώ να κάνω τίποτα τώρα. Και θέλω κι εγώ να δω ξανά τη δική μου πατρίδα. Για την ώρα, φεύγουμε. Αν με χρειάζεσαι, μπορείς πάντα να με καλέσεις.» Του έδωσε έναν κώδικα επικοινωνιακού διαύλου στην Ανακτορική Συνοικία.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος έκανε λιγότερη φασαρία από τον Όρπεκαλ-Λάντι, και χαιρετήθηκαν πιο φιλικά με τον Βόρκεραμ. Του είπε ότι ίσως κι εκείνος να ερχόταν κάποια στιγμή στην Ανακτορική Συνοικία για να τον επισκεφτεί. «Αισθάνομαι σαν να μην έχω τι να κάνω εδώ, τώρα,» παραδέχτηκε.

«Είσαι ευπρόσδεκτος,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Επιπλέον, κοντά σου σίγουρα υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες να συναντήσει κανείς καμιά Θυγατέρα,» πρόσθεσε ο Αλέξανδρος, με το συνηθισμένο ουδέτερο ύφος του· αλλά ο Βόρκεραμ ήταν βέβαιος ότι σκεφτόταν τη Μιράντα. Την είχε ερωτευτεί; Δεν ήταν απίθανο, ακόμα και για τον Πανιστόριο.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι Εκλεκτοί του έφυγαν από τις συνοικίες της Αμυντικής Συμμαχίας, κατευθυνόμενοι νότια. Η Φοριντέλα-Ράο ήρθε μαζί τους. Στην αρχή, είχε κι εκείνη θυμώσει, σαν τον Όρπεκαλ-Λάντι· ύστερα, όμως, ο Μάικλ είχε καταφέρει να καταλαγιάσει τον θυμό της, και η Φοριντέλα τούς είχε ακολουθήσει. Μάλλον, υπέθετε ο Βόρκεραμ, είχε αρχίσει να καταλαβαίνει πως τώρα πλέον ήταν αρκετά απίθανο να ξαναπάρουν την Έκθυμη από την Αυτοκρατορία των Ελεύθερων Συνοικιών.

Όταν βρίσκονταν στην Ανακτορική Συνοικία, της είπε ότι μπορούσε να προσπαθήσει να πλησιάσει την πατρίδα της αν ήθελε. Ο Ζιλμόρος ήταν νεκρός, και οι πιθανότητες να την κυνηγάνε εκεί ελάχιστες.

«Δε θα είναι, όμως, η δική μου συνοικία πια,» αποκρίθηκε η Φοριντέλα-Ράο. «Ένας άνθρωπος του Αλυσοδεμένου Ποιητή λένε πως τώρα διοικεί εκεί: κάποιος Βικέντιος Συρμογνώστης, ευγενής και αρχηγός μισθοφόρων. Έκαναν ένα τέτοιο κάθαρμα Πολιτάρχη!»

«Θα συναντήσεις, όμως, κάποιους γνωστούς σου, κάποιους φίλους σου, σίγουρα. Και συγγενείς,» επέμεινε ο Βόρκεραμ.

«Ίσως. Αν είναι ακόμα ζωντανοί,» είπε κυνικά η Φοριντέλα. Αλλά ύστερα αναστέναξε και πρόσθεσε: «Μπορεί και να το κάνω. Κάποτε.»

Στην Ανακτορική Συνοικία, ο Βόρκεραμ-Βορ είδε εκτός των άλλων και τον φίλο του τον Ηρακλή, που είχε χτυπηθεί από τους φονιάδες της Κορίνας και που η Ολντράθα τού είχε σώσει τη ζωή. Ήταν καλά τώρα. Είχε συνέλθει. Και είπε ότι, μα τον Κρόνο, βρισκόταν στα πρόθυρα να ταξιδέψει βόρεια, να πάει στις συνοικίες της Αμυντικής Συμμαχίας για να συναντήσει τον Βόρκεραμ!

«Σου είχα αφήσει ένα μήνυμα· δεν το διάβασες;» τον ρώτησε εκείνος.

«Το διάβασα. Εννοείς ότι μου έγραφες να μην σε ακολουθήσω σε καμία περίπτωση διότι υπάρχει κίνδυνος, έτσι;»

«Ναι.»

«Ποιος ήταν ο κίνδυνος, όμως, Βόρκεραμ; Ποιος σε ήθελε νεκρό; Δεν έχω καταλάβει· είμαι μπερδεμένος.»

«Θες ν'ακούσεις μια πολύ παράξενη ιστορία;» Βρίσκονταν στο διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Βορ, στον εικοστό-δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας, κι εκείνος γέμισε τέσσερα ψηλά ποτήρια με Αργυρό Νεφέλωμα από την κάβα του σαλονιού, γιατί ήταν μαζί τους και ο Μάικλ Παγοθραύστης και η Φοριντέλα-Ράο. «Είναι αρκετά μεγάλη, αλλά έχουμε χρόνο, πιστεύω.»

«Σ'ακούω,» αποκρίθηκε ο Ηρακλής, καθώς δεχόταν το ποτήρι που του έδινε ο φίλος του.

«Η Ολντράθα, κατά πρώτον, πρέπει να μάθεις ότι δεν ήταν αυτό που νομίζαμε...» Ο Βόρκεραμ έδωσε Αργυρό Νεφέλωμα και στον Μάικλ και τη Φοριντέλα, και ύστερα κάθισε σε μια μαλακή, αναπαυτική πολυθρόνα πλάι στο αναμμένο τζάκι.

Οι Νομάδες των Δρόμων είχαν φύγει από τις συνοικίες της Αυτοκρατορίας και της Αμυντικής Συμμαχίας και είχαν ταξιδέψει νότια, προς τη Μακρινά Λεωφόρο και πέρα απ'αυτήν. Η Νορέλτα-Βορ σύντομα τούς εγκατέλειψε, λέγοντας πως αισθανόταν την Πόλη να την τραβά αλλού (και αρκετοί Νομάδες, που είχαν ερωτικές επαφές μαζί της, αισθάνθηκαν απογοητευμένοι). Ο Κάδμος, αντιθέτως, έμεινε κοντά τους, και τίποτα κακό δεν φαινόταν να συμβαίνει εξαιτίας του. Αυτές έμοιαζαν να είναι από τις καλύτερες ημέρες που είχαν περάσει οι Νομάδες εδώ και πολύ καιρό. Η Εύνοια συχνά κουβέντιαζε με τον Κάδμο ως αργά τη νύχτα, κι εκείνος τής διάβαζε ποιήματά του, και έγραφε κι ακόμα περισσότερα ποιήματα. Οι Νομάδες φαινόταν να τον έχουν εμπνεύσει. Έλεγε πως η περιπλάνηση στην Ατέρμονη Πολιτεία ήταν γοητευτική – τόσο γοητευτική! «Σχεδόν όσο και η Κυρά των Δρόμων,» είπε στην Εύνοια, ενώ ήταν καθισμένοι μες στη σκηνή της μια βραδιά και η Εύνοια αισθάνθηκε αμήχανα προς στιγμή, γιατί νόμιζε ότι είχε αρχίσει να τον ερωτεύεται, και νόμιζε επίσης πως τα πολεοσημάδια τής έδειχναν ότι κι ο Κάδμος την ερωτευόταν. Κοιμήθηκαν μαζί εκείνη τη νύχτα, και όχι σαν η Εύνοια να ήταν αδελφή του.

Ο Κάδμος αισθανόταν, την επόμενη μέρα, κάποιες ενοχές. Αισθανόταν σαν να είχε προδώσει την Καρζένθα. Όμως μετά σκέφτηκε ότι η Καρζένθα μάλλον δεν θα ήθελε εξαιτίας της να είναι για πάντα μόνος. Και το ίδιο τού είπε κι η Εύνοια, έχοντας καταλάβει τις σκέψεις του σαν να διάβαζε το μυαλό του.

Τη ρώτησε αν όντως οι Θυγατέρες το έκαναν αυτό.

Η Εύνοια μειδίασε, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν ξανά μες στη σκηνή της, τυλιγμένοι σε κουβέρτες για να μην τους φτάνει το κρύο του χειμώνα. «Τέτοιες σαχλαμάρες σου έλεγε η Κορίνα;»

«Το αντίθετο, βασικά. Νομίζω πως μου είχε πει ότι δεν μπορείτε να διαβάσετε τα μυαλά των άλλων.»

«Δεν μπορούμε,» το επιβεβαίωσε η Εύνοια. «Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να παρατηρούμε τα σημάδια γύρω τους.»

«Και τι σου λένε τα σημάδια γύρω από εμένα;»

«Ότι νομίζεις πως είμαστε όλοι μέσα σ'ένα ποίημα,» γέλασε η Εύνοια.

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Κάδμος παίρνοντάς την στην αγκαλιά του, φιλώντας την κάτω απ'το αριστερό μάγουλο, στο πλάι του λαιμού.

Όταν ο χειμώνας βρισκόταν προς τα τέλη του, οι Νομάδες των Δρόμων ήταν στη Δοξασμένη, μια συνοικία νότια της Μακριάς Λεωφόρου, ανάμεσα στην Παράλληλη Συνοικία και τη Σκάλα, επάνω στη συμβολή της Οδού Ευσχήμων και της Ανατολικής Λεωφόρου, βορειοανατολικά του Ωροβάτη – της συνοικίας απ'όπου είχαν ξεκινήσει οι Νομάδες την ύπαρξή τους, και όπου παλιά τα Πνεύματα των Δρόμων ονομάζονταν Μαντροχαλαστές και δεν ήταν παρά μια ακόμα συνηθισμένη συμμορία.

Η Δοξασμένη ήταν γεμάτη μνημεία και μουσεία· υπήρχαν αρχεία εδώ πλημμυρισμένα από αρχαία πράγματα, από παλιές και ξεχασμένες εποχές της Ρελκάμνια. Η τοπική Αστυνομία είδε, στην αρχή, τους Νομάδες με κάποια καχυποψία αλλά τελικά κατάλαβε πως δεν ήταν ούτε κλέφτες ούτε απατεώνες. Ήταν απλά οι Νομάδες των Δρόμων: εκκεντρικοί ταξιδευτές. Η φήμη τους είχε φτάσει και ως εδώ, φυσικά.

Βρίσκονταν καταυλισμένοι σε μια μεγάλη πλατεία της Δοξασμένης – την ονομαζόμενη Επτάσκοπη – και ήταν απόγευμα όταν η Εύνοια αισθάνθηκε το σημάδι στο δεξί της πόδι να τη λογχίζει και να την καίει.

Πανικοβλήθηκε. Δεν μπορεί να ήταν αλήθεια! Δεν μπορεί! Νόμιζε πως είχε ξεφύγει από αυτή την κατάρρα των Θυγατέρων. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς ξεφύγει, αλλά νόμιζε πως η Πόλη δεν θα την ωθούσε ποτέ να εγκαταλείψει τους Νομάδες. Εξάλλου, οι Νομάδες ήταν παιδιά της Πόλης: συνεχώς περιπλανιόνταν, πουθενά δεν έμεναν. Ήταν κι αυτοί σαν Θυγατέρες, δεν ήταν;

Αλλά το σημάδι της δεν συμφωνούσε. Και ο πόνος σκαρφάλωνε από το πέλμα της προς το γόνατό της, κι από το γόνατο προς τον μηρό και τη ράχη. Η Εύνοια αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. *Έπρεπε να φύγει!*

Ο Κάδμος, βλέποντάς την ταραγμένη, τη ρώτησε τι συνέβαινε. «Είδες κάτι άσχημο για τους Νομάδες; Κάποιον κίνδυνο;»

«...Όχι... Όχι για τους Νομάδες... Ή μάλλον, ίσως ναι... Ίσως...»

«Τι εννοείς, Εύνοια; Τι θες να πεις;»

«Πρέπει να τους εγκαταλείψω. Και αυτούς και εσένα.» Και του εξήγησε γιατί.

«Θα έρθω μαζί σου,» δήλωσε ο Κάδμος. «Δε θα–»

«Όχι. Δεν μπορείς.»

«Μπορώ, Εύνοια! Φυσικά και–»

Έβαλε το χέρι της στα χείλη του. «Δεν μπορείς. Αν το κάνεις, ο πόνος ποτέ δεν θα πάψει. Η Πόλη μού ζητά να αλλάξω τη ζωή μου, και μέρος της τωρινής μου ζωής είσαι κι εσύ, Κάδμε. Ένα πολύ όμορφο μέρος.» Τον φίλησε δυνατά, σφίγγοντάς τον μες στην αγκαλιά της, και μετά του είπε: «Αλλά θα τους μιλήσω, πρώτα. Πρέπει κάτι να τους πω.»

Έτσι, καθώς σουρουπωνε, η Κυρά των Δρόμων, στεκόμενη πάνω στο τετράκυκλο όχημα με τις ψηλές ρόδες – αυτό που κουβαλούσε και το δυνατό ηχοσύστημα – ανακοίνωσε στους Νομάδες ότι μια εποχή είχε τελειώσει, ένας κύκλος είχε κλείσει και ένας καινούργιος άνοιγε. «Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να φύγω. Δεν το κάνω επειδή το θέλω. Το κάνω επειδή είμαι υποχρεωμένη. Ζητώ την κατανόησή σας. Θεωρήστε ότι ο Κάδμος είναι τώρα ό,τι ήμουν εγώ. Μπορείτε να παίρνετε αποφάσεις μαζί του, Φριτς.»

«Μα τι είναι αυτά που λες, Εύνοια;» φώναξε ο Κοντός. «Δε μπορείς να μας εγκαταλείψεις! Γιατί, μα τα μούσια του Κρόνου;»

«Δε θα είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων χωρίς εσένα, Εύνοια!» διαμαρτυρήθηκε ο Θόρινταλ, και πολλοί ακούστηκαν να συμφωνούν.

«Μείνε μαζί μας!» της ζήτησε η Μαρίνα. «Τι έχει αλλάξει; Τίποτα δεν έχει αλλάξει! Ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Ναι, Εύνοια: ποιο είναι το πρόβλημα, μα τον Κρόνο;» ρώτησε ο Εύθυμος.

«Στην Πόλη τα πράγματα αλλάζουν με τρόπους κρυφούς, που δύσκολα παρατηρούνται,» τους είπε η Κυρά των Δρόμων. «Δεν μπορώ να μείνω άλλο μαζί σας. Με συγχωρείτε. Με συγχωρείτε!» Και κατέβηκε από το όχημα με τις ψηλές ρόδες. Καβάλησε ένα δίκυκλο που είχε φέρει εκεί κοντά για να το έχει έτοιμο, επειδή ήξερε τι θα συνέβαινε τώρα – κι αυτό ακριβώς συνέβη:

Οι Νομάδες ήρθαν γύρω της, προσπαθώντας να μιλήσουν όλοι μαζί, προσπαθώντας να την αποτρήσουν απ'το να φύγει.

«ΣΚΑΣΜΟΣ, ΡΕ!» γκάριξε ο Κοντός Φριτς. «Πώς θα βγάλουμ' άκρη, έτσι, ρε!; Κάντε ησυχία! *Ησυχία!*»

Η Εύνοια είχε ήδη ξεκινήσει τη μηχανή του δίκυκλου η οποία μούγκριζε. «Δε μπορώ να μείνω άλλο,» τους είπε. «Πρέπει να φύγω!»

«Χωρίς εσένα, δεν υπάρχουν *Νομάδες των Δρόμων*, Εύνοια!» είπε ο Φριτς.

«Όταν είχα εξαφανιστεί για λίγο, αποδείξατε ότι *Νομάδες των Δρόμων* μπορούν να υπάρξουν και χωρίς εμένα. Το αποδείξατε, στη Μεγαλοδιάβατη, στην *Τεχνοθήκη*. Δεν είχατε κανένα πρόβλημα.»

«Είχαμε πολλά προβλήματα!» τόνισε ο Ρίμναλ.

«Τα καταφέρνατε, όμως, να τα αντιμετωπίζετε. Θα τα καταφέρετε και πάλι.»

«Είναι απαραίτητο, Εύνοια;» ρώτησε η Σορέτα. «Είναι *απολύτως* απαραίτητο να φύγεις;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, με μάτια βουρκωμένα. «Η Πόλη με καλεί αλλού. Δε μπορώ να πω όχι. Θα το ήθελα αλλά *δεν μπορώ*.» Το πόδι της, ακόμα κι ετούτη τη στιγμή, τη λόγχιζε με έντονο πόνο ο οποίος διέτρεχε όλη της τη ράχη, έπιανε μέχρι και τον αυχένα, απειλούσε να τρυπήσει το κρανίο της. «Μην ξεχνάτε αυτό που είπα για τον Κάδμο. Από εδώ και στο εξής θα είναι ο Ποιητής των Δρόμων. Ο Ποιητής των Δρόμων!» Και έβαλε τους τροχούς του δίκυκλου σε κίνηση.

Οι *Νομάδες* σχημάτισαν ένα μονοπάτι ανάμεσά τους, για να περάσει. Κανείς τους δεν ήθελε η Εύνοια να φύγει, μα κανείς τους επίσης δεν θα τολμούσε ποτέ να επιχειρήσει να την κρατήσει με τη βία. Κάτι τέτοιο τούς ήταν αδιανόητο.

Την είδαν να βγαίνει απ'τον καταυλισμό τους και από την Επτάσκοπη, να χάνεται μες στις πυκνές σκιές των δρόμων...

Και οι *Νομάδες* δεν διαλύθηκαν. Ύστερα από πολύ αναστάτωση, πολλούς τσακωμούς και διαφωνίες, αποφάσισαν να κάνουν εκείνο που ανέκαθεν έκαναν: να συνεχίσουν την ατέρμονη περιπλάνηση. Και, παρότι ορισμένοι ακόμα δεν εμπιστεύονταν τον Κάδμο, δεν μπορούσαν παρά να σεβαστούν την τελευταία επιθυμία της Εύνοιας· η Σορέτα τούς το θύμιζε όποτε το ξεχνούσαν: «Η Εύνοια ζήτησε να μείνει

κοντά μας, και νάχει τη δική της θέση. Να παίρνουμε αποφάσεις μαζί του.»

Ο Κάδμος τούς είπε ότι αν δεν τον ήθελαν μπορούσε να φύγει. Όμως τέτοια άποψη ποτέ δεν ακούστηκε φωναχτά από τους Νομάδες. Επιπλέον, το γεγονός ότι τελευταία μοιραζόταν τη σκηνή της Εύνοιας είχε, όντως, κάνει πολλούς να τον βλέπουν σαν εκείνη. Για να τον εμπιστευτεί η Κυρά των Δρόμων, για να τον θέλει τόσο κοντά της, δεν μπορεί να ήταν εχθρός τους, ούτε επικίνδυνος γι'αυτούς.

Έτσι, έφυγαν από τη Δοξασμένη και, ακολουθώντας την Ανατολική, έφτασαν τελικά στη Μακριά Λεωφόρο, όπου έστριψαν δυτικά. Προς μέρος στα οποία δεν είχαν ξαναβαδίσει.

Ελπίζοντας διαρκώς ότι θα συναντήσουν πάλι την οδηγό τους, κάποτε...

Ο Θόρινταλ φοβόταν πως δεν θα άντεχαν έτσι για πολύ, πως αργά ή γρήγορα θα διαλύονταν. Ποιος θα τους κρατούσε ενωμένους τώρα, σε μια δύσκολη στιγμή; Μόνο η Εύνοια μπορούσε να το κάνει αυτό. Ο Ποιητής των Δρόμων, αν και είχε ίσως καλές προθέσεις, δεν είχε τις ίδιες δυνάμεις. Ήταν αντικειμενικό. Αλλά ο Θόρινταλ αποφάσισε να μείνει, προς το παρόν, μαζί με τους Νομάδες. Τον χρειαζόνταν, αν μη τι άλλο· δεν μπορούσε κι αυτός να τους εγκαταλείψει. Θα τους ακολουθούσε ως το τέλος του δρόμου. Και μετά, θα έβλεπε.

Η Πόλη θα τον οδηγούσε.